

Giới thiệu Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi

Có thể nói nàng là một tiểu thư được cưng chiều như báu vật, hạnh phúc khi được bạn trai yêu vô cùng. Nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài của những giả tạo, từ phản bội này chồng chất phản bội đã làm nàng xuống địa ngục.

Nàng xuyên không trở thành công chúa, nhưng là công chúa của nước bại chiến. Nàng bị cưỡng chiếm thân thể phục tùng, bị ép xăm chữ...sau đêm hôm ấy nàng được phong là Luyến phi.

Hắn là đế vương trẻ tuổi của Long Đăng Quốc tên là Long Ngự Tà, tuấn tú vô cùng, hoàn mỹ như một vị thần, dung mạo không chút khuyết điểm, nhưng lại giống như ma vương dưới địa phủ, như ác ma Tu La tái thế, lạnh lẽo âm tàn, tàn bạo khát máu, lấy nhục nhã hành hạ nàng là niềm vui thú lớn nhất của hắn! Mời các bạn theo dõi truyện Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi sẽ rõ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 1: Phản bội

Cô ngồi trước gương nhìn kỹ gương mặt mình rồi đến trang phục, cho đến khi xác định khuôn mặt mình không tí vết, xinh đẹp, Tống Văn Ca mới cảm chiếc bánh kem được gói rất tinh xảo, vô cùng vui vẻ đi ra ngoài.

Hôm nay vốn là sinh nhật 22 tuổi của bạn trai cô, La Từ Kiệt, Tống Văn Ca muốn đến nhà hắn sớm một chút, chuẩn bị một bàn thức ăn thật thịnh soạn, tạo cho hắn một bất ngờ tuyệt vời.

Bốn năm đại học qua, đều là La Từ Kiệt một lòng che chở cô, chăm sóc cô, yêu thương cô, vô cùng chiều chuộng, bao dung cô. Nghĩ đến La Từ Kiệt đối xử với mình thật tốt, Tống Văn Ca không khỏi cười đầy ngọt ngào và hạnh phúc.

Cô tất nhiên cảm thấy cuộc sống của cô quá thuận lợi, gia đình yên ấm đầy đủ, lại có một người hết mực yêu thương mình, một bạn trai dịu dàng. Chỉ cần hai điều này cô đã thấy cuộc đời này hạnh phúc lắm rồi!

Đến nhà của La Từ Kiệt, Tống Văn Ca bất ngờ phát hiện trên bậc cửa ngoài đôi giày La Từ Kiệt thường mang còn có một đôi giày nhỏ nhắn tuyệt đẹp của phụ nữ, hơn nữa nhìn qua có chút quen thuộc.

La Từ Kiệt sao lại về sớm như vậy rồi? Không phải vừa nói trong điện thoại hôm nay anh ấy phải đến trường có việc, đến tối mới về nhà sao? Mọi việc làm xong hết rồi? Người phụ nữ đó là ai? Là bạn học của anh ấy sao?

Tống Văn Ca lắc đầu, ngừng suy nghĩ miên man, lấy chìa khóa tự mở cánh cửa kính đi vào.

Lướt mắt qua căn phòng một vòng, không thấy ai cả. Tống Văn Ca chuẩn bị gọi một tiếng thì lại nghe được âm thanh kì lạ từ trong phòng truyền ra.

Như vậy, Tống Văn Ca thu hồi ngờ vực trong lòng, hai chân bắt gặp bước đến phòng ngủ của La Từ Kiệt.

Dần dần bước đến gần, âm thanh kì lạ nghe được lúc trước cũng từ rõ rệt hơn. Âm thanh như thế này, rõ ràng là tiếng thở gấp của nam và tiếng rên rỉ của nữ.

Tống Văn Ca còn chưa kịp hoảng sợ hay ngượng ngùng, tiếng trò chuyện trong phòng lúc đó làm cho cô trong chốc lát như sét đánh ngang tai, ngo ngắc đứng một chỗ.

"Từ Kiệt, anh rốt cuộc chừng nào mới có thể chia tay cái cô Tống Văn Ca kia hả? Em còn có kiên nhẫn chờ, nhưng đứa bé trong bụng đã được ba tháng rồi, không thể chờ được nữa đâu. " Âm giọng kiêu mị đứt quãng của phụ nữ chốc chốc lại ngân lên, giọng nói như xé gió truyền vào tai cô.

"Tiểu yêu tinh, em yên tâm, chờ anh lừa gạt hết tài sản của cô ta, sẽ lập tức cưới em. Đừng làm mất hứng như vậy, trước tiên cho cha của đứa bé ăn no đã. "

"Đáng ghét, từ Kiệt, anh thật là hư hỏng, uh... "Người phụ nữ giả bộ thẹn thùng. "Từ Kiệt, nói cho em nghe nào, lúc anh ở với cái cô Tống Văn Ca kia có nhiệt tình như bây giờ không?"

"Sao thế, em ghen à?" Giọng nói của người đàn ông trầm thấp mà gợi cảm, còn mang theo một chút đắc ý. "Em yên tâm, loại người quái dị như thế, anh ngay cả ăn còn không muốn, nói gì đến ham muốn? Em đừng chỉ thấy anh với cô ta qua lại bốn năm, anh với cô ta lúc đó hoàn toàn không có gì. "

"Loại người quái dị? Cái cô Tống Văn Ca kia tốt xấu gì cũng là hoa khôi của Học viện Nghệ thuật T chúng ta! Anh lại nói cô ta là loại người quái dị, cần

thận mấy chàng sứ giả hộ vệ của cô ta đánh chết anh!" Người phụ nữ vừa đùa giỡn vừa nói, sau đó cười vô cùng lãng lợ.

"Hoa khô? Sao anh không thấy vậy? Cho dù là hoa đi nữa, thì cũng là hoa đuôi chó, làm sao so được với đóa hoa mẫu đơn xinh đẹp này được chứ!"

"Anh vừa mở miệng là làm phụ nữ vui vẻ ngay! Khó trách giai nhân cao ngạo lạnh lùng như Tống Văn Ca cũng bị anh lừa gạt!" Phụ nữ vừa nói, vừa động tình mà rên lên.

"Ha ha, thật ra, cái cô đó cũng không dễ lừa đâu. Để có được trái tim của cô ta, bốn năm đại học qua, anh phải bỏ ra bao nhiêu tâm tư. Bất quá, vì tài sản của cô ta, làm gì cũng được hết. Anh đã nói với cô ta, hai ngày nữa anh sẽ thành lập một công ty, cô ta cũng đồng ý rồi còn góp vốn cho anh đến một vạn. Lúc này mới chỉ là bắt đầu thôi, anh sẽ nghĩ cách lấy hết tài sản của cô ta. “Giọng của người đàn ông tràn đầy tự tin và gian trá, dứt lời, lại một lần nữa tiến sâu vào cơ thể người phụ nữ.

Mà Tống Văn Ca đứng ngoài cửa phòng nghe hết cuộc nói chuyện, cả cơ thể đã run rẩy từ lâu, sắc mặt cũng trắng bệch. Không! Đây không phải là sự thật! Đây chắc chắn là ảo giác của cô, đúng vậy, nhất định là ảo giác!

Người đàn ông đang đắm chìm trong tình dục kia nhất định không phải bạn trai La Từ Kiệt của cô, còn người phụ nữ đang nói chuyện, cũng nhất định không phải bạn thân Hạ Lâm của cô. Bọn họ làm sao có thể phản bội mình?

Tống Văn Ca lắc mạnh đầu, rất muốn che tai lại, tự lừa dối mình, nhưng cô vốn luôn đặt lý trí lên trên tình cảm. Âm giọng quen thuộc như vậy, cô đã nghe đến bốn năm, đã khắc sâu vào tâm trí từ lâu, làm sao có thể nghe nhầm?

Tống Văn Ca cảm thấy thế giới đầy tình yêu và hoàn mỹ của mình trong chốc lát đã sụp đổ, người bạn trai cô dùng cả tính mạng để tin tưởng lại lừa gạt cô như vậy, phản bội cô, ngấm ngấm mưu tính cô... Ha ha, mới vừa rồi, cô còn cảm kích trời cao đã cho cô hạnh phúc mỹ mãn, rồi một giây sao đó, ông trời lại cho cô từ thiên đường rơi xuống địa ngục, đảo điên hết những gì cô cho là mình có được...

Tại sao? Tại sao? Tống Văn Ca cố hết sức ép nước mắt không cho rơi xuống, không cho phép mình khóc lóc hèn nhát như vậy.

Nhưng, trái tim của cô đang đau đớn, đang chảy máu... Cô cảm giác mình sắp không chịu được nữa, dường như gục ngã trong tích tắc.

Nhiệt tình mãnh mẽ trong phòng vẫn còn tiếp tục, âm thanh tiêu hồn càng lúc càng thêm gọi cảm. Trái tim Tống Văn Ca giờ phút này đã lạnh như băng, thê lương, lão đảo, bánh kem trong tay rơi xuống mặt đất, tạo ra một tiếng nhỏ, rớt cục cũng làm đôi nam nữ đang triền miên trong phòng giật mình.

"Chết tiệt! Ai ở ngoài cửa?" Tiếng người đàn ông gầm lên bỗng nhiên truyền đến, mang theo sự tức giận vì bị làm phiền và sự hung ác.

Tống Văn Ca nghe tiếng rống giận giữ càng thêm hoảng sợ, lấy lại tinh thần, thần xui quỷ khiến đẩy cánh cửa phòng đang khép hờ ra.

Mùi sắc dục dày đặc xông vào mũi cô, đập vào mắt cô, quả nhiên là bạn trai La Từ Kiệt và người bạn thân Hạ Lâm của cô. Lúc này, thân thể hai người không một mảnh vải, lửa nóng dây dưa giao cùng một chỗ, làm hai gò má cô vì xấu hổ và tức giận mà đỏ lên.

Tống Văn Ca hít một hơi thật sâu, đôi mắt lạnh lẽo quay đi nơi khác, tầm mắt nhìn qua chiếc bàn, suy nghĩ rối loạn. Quần áo bừa bộn, nội y bị xé rách, tất cả những cái này cho cô biết hai người lúc đó vội vã và nóng lòng như thế nào.

Sự đau đớn và phẫn nộ vì bị phản bội trong nháy mắt lan khắp thân thể Tống Văn Ca, hai chân cô lão đảo, suýt nữa khiến cô không đứng thẳng được mà té ra đất.

"Văn Ca, sao em lại đến đây?" La Từ Kiệt từ lúc cô đẩy cửa phòng đi vào đã ngăn cả người, đợi hần kịp phản ứng, mới phát giác tính nghiêm trọng của sự việc, bị bạn gái tróc gian tại giường làm cho hần hết sức hoảng hốt.

Ngay cả quần áo cũng không kịp mặc vào, La Từ Kiệt xé ga giường vòng quanh thân dưới, bước đến trước mặt Tống Văn Ca, kéo cánh tay của cô, vội vàng nói: "Văn Ca, em nghe anh giải thích, chuyện này không phải như em nghĩ đâu, anh..."

Không đợi hần nói xong, Tống Văn Ca lập tức giật tay lại, cố rút cánh tay phải bị hần kéo không ra, lạnh lùng nói: "Anh không cần giải thích gì cả, tôi tin tưởng vào tai của mình, cũng không nghi ngờ mắt của mình. Thấy cũng đã thấy, nghe cũng đã nghe rồi, còn có thể giả vờ không biết sao?"

"Văn Ca, em... em nghe rồi?" Giọng La Từ Kiệt hơi run run, dường như thế giới này sắp sụp đổ.

"Đúng vậy, tôi đã nghe, không thiếu một chữ, không thừa một câu. “Tống Văn Ca lạnh lẽo nhìn hần, khé miệng gọi lên một nụ cười lạnh trào phúng. "Trong lòng anh, Tống Văn Ca là một người quái dị, hay là con nhóc ngu ngốc vậy? Bốn năm đại học qua, tôi bị anh lừa gạt, lại tự cho mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời! A! Tôi đúng là quá ngu ngốc!"

"Văn Ca, anh nhất thời hồ đồ mới phạm sai lầm, em tha thứ cho anh một lần này có được không? Là Hạ Lâm quyến rũ anh trước, anh không yêu thương cô ta tí nào cả, anh chỉ yêu một mình em thôi! Văn Ca, em phải tin anh, anh thề với em, anh không bao giờ sai lầm như vậy nữa. “

La Từ Kiệt lại tiến lên nắm chặt cánh tay Tống Văn Ca, để cô tha thứ cho hần nên lập tức đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Hạ Lâm. Hạ Lâm tức giận, cả người tràn trệ bước đến trước mặt hần, giáng một bạt tai lên mặt hần.

"Anh nói láo! Tôi quyến rũ anh lúc nào? Rõ ràng là anh mượn rượu làm bậy, cưỡng hiếp tôi, rồi sau đó lại lời ngon tiếng ngọt lừa tôi làm tình nhân của anh. Anh là đồ không có lương tâm, tôi mang cốt nhục của anh đến ba tháng, anh lại nói tôi lười kéo anh?! Bây giờ như thế này, anh lại bôn cọt tôi, trút

mọi việc lên đầu tôi rồi phui mông bỏ đi sao?"

Hạ Lâm vừa dứt lời, lại nghe một tiếng ‘Chát’, khuôn mặt trắng nõn của cô lập tức có năm ngón tay đỏ hồng.

"Cô!" Hạ Lâm theo bản năng ôm khuôn mặt vừa bị tát, cảm hận trừng mắt nhìn Tống Văn Ca.

"Hạ Lâm, tình bạn của tôi và cô cắt đứt tại đây, sau này chỉ là người xa lạ!"

Tống Văn Ca lắc lắc bàn tay hơi tê, cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía La Tử Kiệt còn đang ngu ngơ, hờ hững khinh thường nói: "Qua lại với anh, là Tống Văn Ca tôi có mắt không trông! Nếu anh còn là một người đàn ông tốt nhất nên chịu trách nhiệm với Hạ Lâm đi!"

Tiếng ‘Chát’ một lần nữa vang lên, trên mặt La Tử Kiệt cũng xuất hiện năm ngón tay đỏ.

"Một bạt tai này coi như là trả lại bốn năm anh lừa gạt tình cảm của tôi, sau này chúng ta không thiếu nợ gì nhau!"

Dứt lời, Tống Văn Ca xoay người dứt khoát rời đi, không hề có một chút lưu luyến. Cô là người cảm được thì bỏ được, nhưng lần bị phản bội này lại làm cho cô tổn thương khắp người, không còn tin tưởng vào tình yêu được nữa...

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Rèm cửa sổ trắng, trần nhà trắng, đèn màu trắng, ga giường cũng trắng...

Những gì đập vào mắt đều là màu trắng, màu trắng thuần khiết không tì vết, thường ngày cô rất thích. Nhưng, giờ phút này Tống Văn Ca lại vô cùng căm ghét, màu trắng làm mắt cô đau, cũng làm trái tim cô nhỏ máu.

"Ba, xin ba nhanh tỉnh lại đi, có được không? Mẹ đã đi rồi, ba cũng không được bỏ Ca Nhi một mình, Ca Nhi rất sợ, cảm thấy rất bất lực, rất bàng hoàng..."

Tống Văn Ca ngồi ngây bèn mép giường, không khí trầm trọng áp lực trong phòng bệnh làm cô không thở được. Cô không biết mình phải làm gì, người nằm trên giường bệnh hôn mê một ngày một đêm vốn là người cha cô kính yêu nhất! Mẹ cô đã ra đi vĩnh viễn, ngày hôm qua vừa biết được sự phản bội của bạn trai, nếu ba cũng lại ra đi, vậy một mình cô phải sống thế nào đây?

"Ông trời ơi! Con đã không còn mẹ, cũng không có bạn trai, xin ông đừng tàn nhẫn như vậy, xin ông hãy để ông ấy ở lại..." Nhìn người trên giường bệnh vẫn không nhúc nhích, Tống Văn Ca không kìm chế được, rơi vào bất lực và ưu thương, nước mắt liên tục chảy xuống, cổ họng tan nát.

"Ba, xin ba tỉnh lại, tỉnh lại đi, đừng để Ca Nhi cô độc một mình..." Tống Văn Ca cầm bàn tay lạnh lẽo của ba áp lên mặt, thấp giọng khóc, tiếng khóc khiến lòng người thương cảm cùng sợ hãi, và bất lực...

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Giải thoát

Tống Văn Ca vẫn im lặng ngồi đến mười hai giờ khuya, mãi đến lúc cô không còn cố gắng được nữa, mệt mỏi rồi rồi mấy lần suy nghĩ quên, kỷ tích cuối cùng cũng xảy ra.

"Ba, ba tỉnh rồi ư? Vừa rồi nhất định không phải là ảo giác của con phải không?" Hai mắt Tống Văn Ca nhìn chăm chăm ba của mình, lo sợ sẽ bỏ lỡ bất cứ biểu tình gì của ông. Cô vừa có cảm giác tay ba cử động, còn trông thấy mí mắt của ông hơi rung rung.

"Ba! Ba! Ba tỉnh nhanh lên ba! Một mình Ca nhi rất sợ..." Tống Văn Ca kêu to, lại cảm giác được bàn tay mình đang nắm chặt lại giật giật, kinh ngạc, vui mừng và xúc động, nước mắt trong phút chốc chảy ướt cả hai gò má.

Tổng giám đốc công ty Tống thị Tống Thiên Minh nằm trên giường bệnh, giữa lúc còn đang hôn mê nghe được tiếng con gái vừa khóc vừa kêu, mí mắt run run vài cái, rồi cuộc cũng nhọc nhằn mở to hai mắt.

"Ba! Cuối cùng ba cũng tỉnh lại rồi!" Tống Văn Ca đem bàn tay của ba áp vào mặt mình, nước mắt vui sướng đã tràn ra từ lâu. "Con biết mà, ba sẽ không để Ca nhi lại một mình trên đời này, con đã biết mà..."

"Nha đầu ngốc..." Tống Thiên Minh nhấp nháy đôi môi khô ráp, khó khăn thốt ra ba chữ, trong mắt tràn đầy yêu thương và thương tiếc.

"Ba uống ly nước nào!" Tổng Văn Ca buông tay của ông ra, vội vàng rót một cốc nước ấm, sau đó cẩn thận nâng ông dậy tựa vào giường, đưa cốc nước đến sát miệng ông.

Uống xong cốc nước, cổ họng quả nhiên thông hơn nhiều. Tổng Thiên Minh hít sâu vài hơi mới nói từng lời đứt quãng giống như nhả lại di ngôn: "Ca nhi, tất cả tài sản của công ty Tổng thị và ba đã chuyển hết sang tên con... Con đi tìm luật sư Phương, trước đây ba đã lập một tờ di chúc, phân chia tài sản và chi tiết các chuyện quan trọng cần xử lý, bên trong di chúc đều ghi lại rõ ràng.. Ca nhi, luật sư Phương là một người có thể tin tưởng, sau này con có chuyện gì cứ tìm anh ta... Khụ khụ khụ..."

"Ba, đang yên lành thế này ba nói chuyện di chúc với Ca nhi làm gì chứ?" Tổng Văn Ca vỗ nhẹ lưng ông, giúp ông dễ thở, nghe ông nói làm cô có cảm giác lo lắng không thôi. "Ba, ba vừa tỉnh lại, tốt nhất không nên nói nhiều, nghỉ ngơi thật tốt, Ca nhi kể chuyện cho ba nghe được không?"

"Ca nhi, đừng ngắt lời ba, nghe ba nói hết đã... " Tổng Thiên Minh lại ho khan mấy cái mới nói tiếp, "Ba tháng trước ba đã giúp con làm thủ tục đi Anh, con muốn đi nước ngoài lúc nào cũng được. Còn nữa, sau này con tránh xa chú Hai một chút, tốt nhất con đừng tiếp xúc với ông ta..."

"Tại sao?" Tổng Văn Ca chớp mắt nhìn, vẻ mặt khó hiểu. Từ lúc cô còn rất nhỏ, ông bà nội và ông bà ngoại đều lần lượt qua đời. Mẹ vốn là con một, ông bà nội cũng chỉ có mình ba và chú Hai, hai người con trai. Cho nên tính đi tính lại, chú Hai là người thân duy nhất của gia đình cô, mặc dù chú Hai của cô thoát nhìn thì không có việc làm, suốt ngày chỉ thích đi lêu lổng với người khác.

"Ca nhi đừng hỏi nhiều như vậy, con chỉ cần nghe ba nói là được rồi... Sau này con cứ ở lại Anh, đừng trở về nữa..." Tổng Thiên Minh còn chưa nói hết câu lại ho mạnh, ngực phập phồng dữ dội, một hồi lâu mới hết.

"Ba, ba đừng nói nữa, chờ ba khỏe lại rồi nói tiếp..." Tổng Văn Ca thấy ông ho như vậy, nước mắt không kiềm được lại chảy ra. "Ba, ba nằm nghỉ một lát, con đi gọi bác sĩ!"

"Ca nhi, đừng đi, nghe ba nói hết đã..." Tổng Thiên Minh kéo tay con gái, không cho cô đi gọi bác sĩ. Ông biết mình không còn chống đỡ được bao lâu nữa, đối với ông bây giờ mỗi giây phút đều vô cùng quý giá.

"Ca nhi, mặc dù trước đây ba đã nhiều lần nói qua nhưng ba vẫn muốn lặp lại một lần nữa, tên La Từ Kiệt kia, dù sao ba vẫn có cảm giác tên đó không giống người tốt, ba lo sau này nó sẽ lừa gạt con, làm con đau lòng... Nhưng mà nếu Ca nhi thật sự yêu nó, ba thật tình chúc phúc cho con..."

"Ba..." Nhắc đến La Từ Kiệt, trái tim Tổng Văn Ca không khỏi co rút đau đớn, cố gắng kiềm nén ý muốn khóc thật to, nghẹn ngào khẽ nói, "Ba, con và La Từ Kiệt chia tay rồi, ba đừng lo lắng cho con, sau này con nhất định cái gì cũng sẽ nghe theo ba..."

"Chia tay là tốt rồi, chia tay là tốt rồi..." Tổng Thiên Minh vui mừng gật đầu, vẫn chưa kịp phản ứng, đột nhiên kích động hét to, "Cái gì? Các con chia tay rồi? Tên chết tiệt đó làm con đau lòng phải không? Ca nhi, nói cho ba biết, ba nhất định cho người chặt chân nó! Khụ khụ khụ..."

"Ba, ba đừng kích động, La Từ Kiệt không có lỗi gì với con cả... Chỉ là Ca nhi cảm thấy con và anh ta không hợp nhau, nên mới quyết định chia tay... Ba, ba đừng đề cập đến chuyện này nữa, chăm sóc sức khỏe thật tốt mới là chuyện quan trọng. " Tổng Văn Ca không muốn ba lo lắng, chỉ có thể cực lực kiềm nén sự đau lòng vì bị bạn trai và bạn thân phản bội, giả vờ quên đi.

"Vậy là được rồi... Ba tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai xúc phạm Ca nhi..." Tổng Thiên Minh cung chiêu xoa gương mặt Tổng Văn Ca, lại chợt hỏi, "Ca nhi, mẹ con đâu? Bà ấy có phải đã đi trước ba..." Nói đến đây, ngực Tổng Thiên Minh lại phập phồng mạnh, lần này ho đến nỗi khiến người ta sợ hãi, Tổng Văn Ca trong phút chốc sợ đến chân tay đều luống cuống, chỉ có thể nhỏ nước mắt.

"Ba, Ca nhi đi gọi bác sĩ ngay..." Tổng Văn Ca lập tức đứng dậy, cuống quýt chạy ra phòng bệnh.

Nhưng hạnh phúc ngắn ngủi như khói hoa, kỳ tích bất quá cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.

Khi Tổng Văn Ca và bác sĩ trưởng chạy đến phòng bệnh, tổng Thiên Minh đã im lặng rồi khỏi nhân thế từ lâu, chỉ còn lại trên màn hình máy đo nhịp tim, một đường thẳng màu đỏ...

"Ba!!!" Tổng Văn Ca kêu một tiếng đau đớn thấu tim, quỳ rạp xuống trước giường Tổng Thiên Minh, sau đó vì quá đau lòng cũng ngất đi.

◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎

Đêm nay bóng đêm rất tiêu điều, gió đêm cũng rất nhẹ nhàng, tất cả đều có vẻ êm dịu mà tĩnh lặng.

Tổng Văn Ca yên lặng nhìn hai bình tro cốt trên bàn thờ, trong mắt hiện lên nét bi thương, sau đó lập tức chuyển qua hận ý thấu xương và ngoan độc.

"Ba, mẹ, Ca Nhi sẽ báo thù cho ba mẹ ngay thôi, mong cha mẹ dưới suối vàng biết được!"

Tổng Văn Ca nhẹ giọng ni non, dứt lời, một lần nữa nhìn thật sâu, xoay người đến phòng khách.

Cô đêm nay, cùng vẻ trong sáng cao ngạo lúc trước hoàn toàn bất đồng. Trang điểm khói kiểu thời thượng, lông mi dày, ánh mắt mị hoặc, đôi môi đỏ mọng gợi cảm, mái tóc dài đen nhánh xõa tự nhiên trên vai, tỏa ra khí tức mê người. Khi cúi lạy, nửa người cúi xuống, vì mặc váy hàng hiệu, làm những đường cong trên cơ thể cô lộ ra. Thật là phong tình vạn chủng.

Ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ trên vách tường, kim vừa vịn chỉ đến bảy giờ. "Tĩnh tang!" "Tĩnh tang!" Tiếng chuông cửa vang lên.

Tổng Văn Ca khỏe miệng gọi lên nụ cười quyến rũ, nụ cười đó như một đóa hoa Mạn đà la yêu mị, nở rộ trên khuôn mặt cô, đẹp đến mức làm người ta phải nín thở.

*Hoa mạn đà la: Cây hoa này có tên gọi là "đại hoa mạn đà la" theo cách gọi của người Trung Quốc. Tên khoa học của cây hoa là *Datura suaveolens* hay *Brugmansia suaveolens*. Người Việt thường gọi cây hoa này là "cà dược đại" hay "cà độc dược". Tôi không thích cái tên "cà dược" này, và gọi cây hoa là hoa mạn đà la đại theo cách gọi của người Trung Quốc. Cái tên "mạn đà la" này mở ra cả một trời tri thức và văn hóa hơn hẳn cái tên "cà dược". 6c81 Quảng quần phương phổ có chép về hoa mạn đà la. Quảng quần phương phổ dẫn Kinh Pháp Hoa, khi Phật thuyết pháp: "Khi đó trời mưa hoa Mạn-đà-la, hoa Ma-ha Mạn-đà-la, hoa Mạn-thù-sa, hoa Ma-ha Mạn-thù-sa, để rải trên đức Phật cùng hàng đại chúng, khắp cõi Phật sáu diệu vang động". Quảng quần phương phổ còn viết thêm, theo Đạo gia, sao Bắc Đẩu có Đà La sứ giả tay cầm bông hoa như vậy, do đó đời sau gọi bông hoa này là Mạn đà la. Trong Tử vi có sao Đà La, đi cùng với Kinh Dương, thuộc loại hung tinh, chính là Đà La sứ giả của Đạo gia. Hoa mạn đà la, chép trong Quảng quần phương phổ, được coi là hoa *Datura stramonium*, cùng một chi với hoa *Datura suaveolens* này. Nguồn gốc cái tên "mạn đà la" chỉ có như vậy. Kinh sách Phật giáo hay đưa khái niệm "Mạn đà la" thành đa tăng, đa lớp, đa nghĩa, thành ra "Mạn đà la" hay được hiểu theo các nghĩa khác nhau.

"Chú hai, chú đã đến rồi!"

"Tiểu thư, xin hỏi cô là?" Tống Thiên Hạo trong chốc lát không nhận ra người đẹp mở cửa cho mình là ai, còn tưởng mình nhầm nhà. Nhưng ánh mắt ông ta lại không hề chớp mà nhìn chăm chăm vào người đẹp, lộ ra vẻ tham lam.

"Chú hai, cháu là Văn Ca, sao chú lại không nhận ra cháu rồi? Cũng đúng, bốn năm đại học qua, văn Ca vẫn chưa có thời gian đi thăm chú hai, khó trách chú hai không nhận ra Văn Ca. “ Tống Văn Ca thắm cười lạnh, vừa nói vừa dẫn Tống Thiên Hạo vào phòng khách.

"Cái gì? Cháu là con gái của anh hai và chị dâu, Tống Văn Ca sao?" Tống Thiên Hạo bất ngờ, lập tức nói, "Đúng là con gái mười tám tuổi sẽ thay đổi, mới bốn năm thời gian không gặp Ca nhi lại xinh đẹp thế này, chỉ sợ các ngôi sao điện ảnh và người mẫu cũng không bằng Ca nhi đâu. “

"Chú hai quá khen, cháu sao được như chú nói. “ Tống Văn Ca khiển trách nhìn ông ta, sau đó cũng ngồi xuống dựa vào ghế sa lon, đôi chân thon dài trắng nõn giao vào nhau tạo nên một tư thế hoàn mỹ.

"Ca nhi, hôm nay cháu tìm chú hai đến đây là có việc gì?" Ánh mắt Tống Thiên Hạo nhìn Tống Văn Ca từ trên xuống dưới, mới ngồi xuống đối diện cô.

Đèn hoa lưu ly tinh xảo treo trên trần nhà, phát ra ánh sáng rực rỡ, chói mắt, càng làm cho Tống Văn Ca xinh đẹp quyến rũ, động lòng người. Mỹ nhân như thế khiến cho lòng Tống Thiên Hạo rung động, hận không thể lập tức hóa thành dã thú, hung hăng nuốt chửng cô.

"Chú hai, cháu nghe người khác nói, tai nạn xe của ba mẹ không phải ngoài ý muốn, mà là có người giật dây. “ Tống Văn Ca vừa nói, vừa nhìn chăm chú về mặt Tống Thiên Hạo.

"Cái gì? Anh cả và chị dâu là bị người khác hại chết sao?" ánh mắt Tống Thiên Hạo lóe lên, bình tĩnh, tỏ vẻ kinh ngạc nói. “Ca nhi, cháu nghe ai nói vậy?"

"Chú hai, ai nói không quan trọng. Cháu hôm nay gọi chú đến, là muốn nhờ chú giúp cháu tìm ra là ai đã hại chết ba và mẹ, cháu muốn giết hắn, báo thù cho ba mẹ!"

Ánh mắt tàn nhẫn sắc bén của Tống Văn Ca đảo qua Tống Thiên Hạo, làm cho ông ta cảm thấy phát rét.

"Có phải nó đã phát hiện gì không?" Tống Thiên Hạo cúi đầu, âm thầm nghĩ ngợi. Xem ra ông nên giết cô sớm một chút để trừ hậu họa, vốn muốn cho cô sống, chỉ cần cô giao ra di chúc là được. Không ngờ cô lại biết một số chuyện không nên phát hiện, như vậy đừng trách ông tàn nhẫn, chỉ tiếc cho một mỹ nhân xinh đẹp gọi cảm như vậy. Ha ha, có lẽ cứ ăn cô ta trước rồi cho cô ta xuống địa ngục cũng không muộn.

"Ca nhi, chú hai đồng ý giúp cháu việc này, vậy cháu cho chú hai ưu đãi gì nào?" Tống Thiên Hạo đứng dậy ngồi bên cạnh Tống Văn Ca, nếu tất cả đều đã mưu tính, ông cũng không cần phải giả bộ đứng đắn. Nghĩ như vậy, Tống Thiên Hạo càng lớn mật can rở, bàn tay đặt lên chiếc đùi trắng nõn bóng loáng của cô.

Tống Văn Ca cố nén cảm giác ghê tởm, giọng nói kiêu mị phát ra: "Chỉ cần chú hai có thể giúp cháu tìm ra hung thủ, chú muốn thế nào cũng được. Nào, chú hai, uống ly rượu đi. “

"Rượu vang sao bằng đôi môi đỏ mọng ngọt ngào của Ca nhi? Chú hai không thích uống rượu vang, Ca nhi không trách chú chứ!" Đôi mắt Tống Thiên Hạo lóe lên vẻ phòng bị và cảnh giác, đặt ly rượu vang Tống Văn Ca đưa cho lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh.

"Lão hồ ly!" Tống Văn Ca rửa thơm, lại lập tức cười kiêu mị nói, "Môi Ca nhi thật sự ngọt hơn cả rượu vang sao?" Vừa nói, như vô tình như cố ý vờn cái lưỡi thơm tho liếm một vòng quanh môi, thấy vậy Tống Thiên Hạo miệng khô lưỡi đắng.

"Chú hai, chú nói đi!" Tống Văn Ca giọng ngọt ngào, tay xoa ngực Tống Thiên Hạo, nhẹ nhàng liếc mắt đưa tình, sóng mắt như hồ nước mùa thu, một loại xinh đẹp mị hoặc phong nhã lưu chuyển trên mi mắt cô. Không cần khiêu khích thêm nữa, Tống Thiên Hạo đã bị cô trêu chọc đến khô nóng, dục hỏa đốt người.

"Ca Nhi, cháu đúng là yêu tình, chú hai không chịu được rồi. “ Vừa dứt lời, tổng Thiên Hạo lập tức đè Tống Văn Ca dưới thân, cúi đầu mạnh mẽ phong bế đôi môi đỏ mọng của cô, hai tay điên cuồng chuyển động khắp thân thể là lưỡi của cô.

Tống Văn Ca cũng không phản kháng, chỉ nhắm mắt lại khẽ cười lạnh, đến khi người đang làm loạn trên người cô dần dần không còn động tĩnh gì nữa, cô mới đẩy mạnh ông ta ra.

"Trên đầu chữ sắc là một con dao, ông chết coi như cũng thỏa đáng!" Đôi môi và cổ cô đã bị cô thoa một lớp thuốc mê không mùi không vị, chỉ cần chạm đến miệng, không lập tức ngất xỉu đi mới là lạ!

****trên chữ sắc 色 là chữ đao 刀****

Khỏe miệng Tống Văn Ca cười yếu ớt lại thêm mấy phần trào phúng và lạnh lùng, con dao gọt trái cây sắc bén không chút chần chờ đâm vào trái tim Tống Thiên Hạo, máu tươi đỏ thẫm nhanh chóng thấm đầy bàn tay trắng mềm mại của cô.

Cô rút cục cũng báo thù cho cha mẹ rồi!

Khó trách ba trước khi chết còn dặn dò mình không nên tiếp xúc với chú hai, thì ra ba đã sớm biết tai nạn xe vốn là chú hai thông đồng với xã hội đen tạo ra. Ba chắc chắn là sợ chú hai gây bất lợi cho cô, mới cho cô di dân sang Anh, cũng không nói chân tướng vụ tai nạn xe cho cô. Nhưng cô không ngờ, tất cả những chuyện này suy nghĩ lại, sẽ tìm ra manh mối trong đó.

Chú hai háo sắc thành tính không đàng hoàng, chuyện này cô đã biết từ lâu. Nhưng cô không thể nào thường tượng được chú hai lại vì tranh đoạt tài sản mà nhẫn tâm dựng nên tai nạn xe giết chết ba mẹ cô.

Ha ha, con người vì tiền tài mà có thể làm mọi thứ, những lời này quả thật rất đúng!

"Ba, mẹ, Ca nhi rất nhớ hai người, rất nhớ rất nhớ... “ Tống Văn Ca đứng trên ban công tầng hai mươi, ngẩng đầu nhìn trời đêm trăng sáng, một giọt nước mắt rơi xuống.

“Ba, mẹ, hai người đứng đi nhanh quá, Ca nhi đến tìm ba mẹ đây... “

Còn chưa dứt lời, Tống Văn Ca đã thả người từ ban công dứt khoát nhảy xuống.

Gió đêm mát lạnh quét qua hai gò má, gào thét bên tai, thổi loạn tóc cô, cũng thổi quần áo rối tung. Tống Văn Ca giang rộng hai tay, chưa từng cảm thấy được giải thoát như thế.

Nếu có kiếp sau, cô không cần tình yêu, cũng không cần hữu tình. Cô chỉ cần ba mẹ cô, cả đời một nhà ba người cùng nhau sống hạnh phúc mãi mãi.

Cô muốn mãi sống trong gian phòng ấm áp mà ba mẹ xây cho cô, làm những việc mà họ thích, thanh cao thuần khiết... mãi mãi...mãi mãi.. không có đau thương và phân bội... chỉ có vui vẻ cùng hạnh phúc...

P/S: bắt chấp thủ đoạn, chị này ta thích =]]

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Xuyên qua

Mơ mơ màng màng, Tống Văn Ca dường như ngửi thấy được hương thơm, ý nghĩ này làm nàng chấn động, rốt cục gắng mở hai mắt. Nàng nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường gỗ mộc trạm khắc tinh xảo, nệm cũng là loại thượng đẳng, mặc áo ngủ bằng gấm, tám màn màu phấn hồng buông xuống trước mặt, còn có con bướm bằng ngọc treo rủ xuống.

Phía ngoài còn có thêm một tầng màn màu tím thanh nhã, nàng đưa tay vén lên thì thấy một chiếc bàn nhỏ cũng được sơn màu tím, trên bàn có một cái lò hương cừu phượng bằng đồng nhỏ, hương thơm thanh mát tỏa từ trong lò, quanh quẩn trong không khí, hương thơm nàng ngửi được chính là hương này. Đầu giường còn có một hàng bình phong hoa văn lưu ly, thêu hình chim hỉ tước đậu trên cành hoa, trông rất sống động. Sàn nhà bằng đá cẩm thạch, cửa sổ màu đỏ thẫm được điêu khắc tinh xảo, đàn mộc thơm mát, rèm nổi tiếp rèm, cả gian phòng bài trí rất hoa lệ, nhưng không thô tục, tao nhã lại rất khác biệt, tràn đầy sự ấm áp yên lặng, khiến người ta có cảm giác chỉ có thể dùng tươi mát thanh nhã để hình dung.

Nơi này rốt cuộc là đâu? Sao lại có cảm giác như lạc vào hoàng cung cổ đại?

Tổng Văn Ca còn nhớ rõ mình từ ban công tầng hai mười nhảy xuống, không lâu sau đã thấy mình rơi vào một lỗ xoáy đen, thân thể rơi xuống rất nhanh, những chuyện sau đó không còn nhớ nữa.

Như vậy nàng chắc hẳn là bị lỗ xoáy cuốn đến nơi đây, Tổng Văn Ca thầm nghĩ. Vậy nàng bây giờ rốt cuộc là sống hay đã chết? Ôi, đau đầu quá! Nàng hy vọng mình đã chết, nàng còn muốn tìm ba mẹ nàng!

Nghĩ đến đây, Tổng Văn Ca chợt cảm thấy huyết Thái Dương đau đớn, muốn đưa tay xoa một chút, nhưng lại bất giác phát hiện cánh tay mình bị cái gì đó giữ chặt.

Nhiu nhíu mày, Tổng Văn Ca xoay mặt nhìn vào bên trong giường, nhìn thấy cánh tay mình bị một đứa bé trai ôm chặt. Đứa bé trai có vẻ như đang trong mộng đẹp, ngủ say sưa, khóe miệng còn chảy nước miếng xuống, chảy cả lên cánh tay nàng.

Trông thấy nước miếng ràn rụa, trán Tổng Văn Ca đen thui, khẽ cử động, gỡ tay ra.

Âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vừa mới định xuống giường xem xét nơi mình đến, đứa bé trai đang ngủ mơ đột nhiên tỉnh dậy.

"Tỷ tỷ, tỷ rốt cuộc cũng tỉnh? Thật tốt quá, tỷ tỷ tỉnh dậy rồi, Trần nhi không phải sợ nữa. “Đứa bé trai dụi dụi đôi mắt mơ ngủ, nhào vào lòng Tổng Văn Ca, ôm cổ nàng kêu lên vui vẻ. "Tỷ tỷ, tỷ ngủ nhiều ngày rồi vẫn không tỉnh lại, Trần nhi rất sợ, vẫn luôn đến ngủ trên giường tỷ!" Vừa nói vừa cọ mạnh vào cổ nàng, đeo dính vào nàng.

Tổng Văn Ca bị một đứa bé trai đột nhiên làm thế này thì hoảng hốt, hồi lâu mới phản ứng, nét mặt bất giác đen thêm mấy phần, khóe miệng đã hơi co quắp.

"Bạn nhỏ à, em là ai? Tại sao gọi chị là tỷ tỷ?" Tổng Văn Ca đưa đứa bé trai trên người xuống, sau đó đặt vào trong giường, ánh mắt mang nghi hoặc nhìn từ trên xuống dưới nó, không khỏi âm thầm kinh hãi.

Đứa bé này thật xinh đẹp nha! So với búp bê còn đáng yêu hơn, ngũ quan tinh xảo không chút khuyết điểm, quả thực xinh đẹp đến không cách nào hình dung nổi, nếu có một em trai xinh xắn như thế này thì thật tốt.

"Tỷ tỷ, đệ là Trần nhi, tỷ sao lại không nhận ra đệ rồi? Hu hu hu... hu hu... “Đứa bé trai về mặt túi thân, chớp đôi mắt đã lưng tròng nước, đột nhiên cái miệng nhỏ nhắn đau lòng khóc lên, tựa như món đồ chơi yêu thích đã bị người khác cướp đi.

Tổng Văn Ca ngây ngốc nhìn nó, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

"A... bạn nhỏ giỏi nào, đừng khóc, đệ gọi Trần nhi đúng không, tỷ tỷ nhớ kỹ, đừng khóc ha... “Tổng Văn Ca hơi bối rối đem khuôn mặt đầy nước mắt của đứa bé trai ôm vào lòng, vỗ nhẹ lưng nó, dịu dàng an ủi. Nàng chưa từng dỗ dành ai, nói gì đến đứa bé.

Bất quá đứa bé trai trước mắt dễ thương đáng yêu như vậy, làm cho nàng tự nhiên muốn thương yêu che chở, nước mắt nó dường như có thể dễ dàng làm nàng mềm lòng.

Có lẽ là nàng cô đơn, tuyệt vọng, trong một lúc, tình thân, tình bạn và tình yêu đều bỏ nàng đi. Nàng sợ lại bị phản bội, sợ bị lừa gạt, sợ sự dối trá ghê tởm, không tin tưởng vào tình yêu và tình bạn. Nhưng tâm hồn của trẻ con vốn trong sáng thuần khiết nhất, nàng tình nguyện mở lòng với đứa bé trai trước mặt, chỉ mở lòng với một mình nó.

"Tỷ tỷ, đệ muốn thơm!" Đứa bé trai ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, đột nhiên nói, đôi mắt loé ra sự mong muốn.

Tổng Văn Ca lặng đi một chút, lập tức cười rồi hôn lên mặt nó một cái. Hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh cảm giác không tệ chút nào, khiến nàng lại hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia một cái nữa.

"Hi hi, tỷ tỷ không có ngủ đến ngốc, còn hiểu thơm nghĩa là gì, Trần nhi thật vui!" Đứa bé trai vui sướng vỗ bàn tay nhỏ bé, mặt cười tươi như hoa.

Nhưng Tổng Văn Ca nghe lời nói của nó thì dở khóc dở cười. Thế là sao đây, ngủ cũng có thể làm người ta ngu ngốc sao? Còn có, nàng biết thơm chính là hôn nhẹ, chuyện này liên quan gì đến nàng ngủ hay không ngủ? Đứa bé trai này nói chuyện không hiểu gì cả!

Haiz, đừng để ý đến lời nói của trẻ con! Đừng để ý đến lời nói của trẻ con!

"Được rồi, bạn nhỏ, đệ biết nơi này là đâu không?" Tổng Văn Ca lắc đầu, chỉ muốn biết mình đang ở nơi nào mới quan trọng.

"Tỷ tỷ, đệ không phải bạn nhỏ, đệ gọi là Trần nhi, trước kia tỷ cũng gọi đệ là Trần nhi mà. “Đứa bé trai bĩu môi, tỏ ra đối với cách xưng hô ‘bạn nhỏ’ này rất bất mãn. “Tỷ tỷ tại sao lại gọi đệ là bạn nhỏ, tỷ có phải không thích Trần nhi rồi không? Hu hu hu... Tỷ tỷ không thích Trần nhi rồi... “

"Áy, đệ sao lại khóc nữa?" Tổng Văn Ca chưa từng cảm thấy mình bất đắc dĩ như vậy, nàng thật sự bị đứa bé trai trước mắt này đánh bại rồi. “Bạn... Trần nhi, đệ đáng yêu xinh đẹp như vậy, tỷ tỷ sao lại không thích đệ được? Ngoan nào, đừng khóc nữa... “

"Vậy sau này tỷ tỷ không được gọi đệ là bạn nhỏ nữa, phải gọi đệ là Trần nhi như trước đây. “Đứa bé trai mở hai mắt thật to nhìn Tổng Văn Ca, đôi mắt mang theo nước mắt, biểu hiện thật đáng yêu, làm cho Tổng Văn Ca bất giác buồn cười, trong lòng càng thêm phần yêu thích nó.

"Được được, tỷ tỷ sau này gọi đệ là Trần nhi, tiểu yêu tinh!" Tổng Văn Ca búng nhẹ mũi nó một cái, càng nhìn càng cảm giác đứa bé rất đáng yêu.

"Trần nhi, đệ còn chưa trả lời tỷ tỷ vấn đề vừa nãy? Đệ biết đây là đâu không?" Tống Văn Ca sợ đứa bé này lại ngắt lời như trước, vì vậy vội nói dối, "Trần nhi, đệ cũng biết tỷ tỷ ngủ nhiều ngày rồi. Vừa mới tỉnh lại, cho nên, có rất nhiều việc tỷ tỷ nhất thời nhớ không rõ lắm, đệ mau nói cho tỷ tỷ một chút đi. "

"Ồ, vậy Trần nhi nói cho tỷ tỷ. "Đứa bé trai chớp chớp đôi mắt to trong suốt nói, "Tỷ tỷ, nơi này là Hoàng cung Tuyết Lâm quốc, cũng là nhà của chúng ta. Đệ là tiểu thái tử Tuyết Lâm quốc, còn tỷ là công chúa Tuyết Lâm quốc. Ôi chao, Trần nhi quên nói cho phụ hoàng và mẫu hậu rồi, bây giờ Trần nhi đi gọi phụ hoàng và mẫu hậu đến. "

Đứa bé trai nói liến thoắng, Tống Văn Ca còn chưa kịp phản ứng, đã trở mình nhảy xuống giường chạy ra ngoài điện. Vừa chạy vừa vui vẻ hô: "Phụ hoàng, mẫu hậu, tỷ tỷ tỉnh lại rồi! Tỷ tỷ tỉnh lại rồi!" Giọng nói thánh thoát non nớt vang vọng cả trong ngoài điện.

Hoàng cung? Thái tử? Công chúa? Phụ hoàng? Mẫu hậu?

Đến khi Tống Văn Ca khó khăn tiếp nhận những lời này, phản ứng đầu tiên của nàng là: không lẽ nàng đã xuyên không rồi hồi sinh? Trời ạ, nàng không phải, không phải như thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4: Lời nói trẻ nhỏ

Đứng trước tấm kính thủy tinh cao hơn nửa người được mài thành gương, Tống Văn Ca lẳng lặng nhìn hình ảnh cô gái phản chiếu trong gương, cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Tống Văn Ca không thể không thừa nhận, cô công chúa Khuynh Thành của Tuyết Lâm quốc Nguyệt Văn Ca này là nữ tử xinh đẹp nhất nàng từ lúc chào đời tới nay từng gặp được. Nàng mặc dù chỉ mới mười bốn tuổi, nhưng vàng trán tao nhã và dung mạo tuyệt sắc đã hiển lộ rõ ràng, mị thái non trẻ, quả thật là động lòng người.

Mũi nàng như ngọc, môi anh đào, dung mạo thanh tú, mặt sáng như trăng, đẹp tựa như hoa, tóc dài suôn mượt mềm mại, da thịt trắng như tuyết, như ngọc khắc bằng mài. Dung nhan vừa xinh xắn, vừa kiều mỹ lại vừa trong sáng, vừa trẻ con lại vừa thành thục, tuy mâu thuẫn nhưng toàn thể lại rất hài hòa.

Mỗi lần nàng giơ tay nhắc chân đều lộ vẻ cao quý mà ưu nhã, nhãn mày hay cười đều phong tình vạn chủng, xa xa nhìn lại, tựa như tiên nữ rơi xuống phàm trần, giống như mộng ảo, làm cho người ta không thể tin được trên đời này có thể có tuyệt sắc khuynh thành như vậy.

Nhưng làm lòng người rung động nhất chính là đôi mắt đen tuyền trong suốt của nàng, long lanh sáng ngời, sóng mắt nhẹ đưa, phát ra luồng sáng rực rỡ, thanh tao xinh đẹp, khiến người khác phải mơ màng, khiến người ta phải trầm luân, dường như tất cả nét quyến rũ, xinh đẹp đều tụ lại trong đôi mắt trong như nước mùa thu này.

Vẻ đẹp của nàng có thể nói là tuyệt thế, không thể nào tìm được từ ngữ để hình dung sự động lòng người của nàng. Vẻ đẹp làm người ta khó thờ, mi mắt sáng ngời, tươi đẹp, thanh nhã như vậy, quả thật là làm tâm hồn phải giằng xé.

Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế phi độc lập.

Nhất cổ khuynh nhân thành,

Tái cổ khuynh nhân quốc

(Trích thơ – Lí Diên Niên)

Phương Bắc có người đẹp

Cả thiên hạ chỉ có riêng nàng

Nhìn một lần nghiêng đổ thành người

Nhìn lần nữa nghiêng đổ nước người

Về đẹp của nàng vượt xa phong hào -- Khuynh Thành.

"Từ xưa hồng nhan đã bạc mệnh, từ xưa hồng nhan đã là cái tên bị nguyên rủa!" Tống Văn Ca vỗ nhẹ dung nhan tuyệt thế xa lạ kia, thì thào nói. Tuyệt thế như vậy, không biết tương lai sẽ gặp phải vận mệnh nào đây.

Ba ngày qua, Tống Văn Ca có chút không thể tiếp nhận sự thật mình đã xuyên không rồi hồi sinh. Nơi này đối với nàng mà nói, rất xa lạ, xa lạ đến nỗi làm nàng bất lực, làm nàng bàng hoàng, cũng làm nàng cảm thấy hoảng sợ.

Nếu có thể lựa chọn, nàng thật sự không muốn hồi sinh, nếu có thể lựa chọn, nàng không mong muốn mình xuyên vào nàng công chúa Khuynh Thành mười bốn tuổi.

"Ba, mẹ, không lẽ tất cả những chuyện này là ba mẹ đã sắp đặt sao? Ba mẹ muốn Ca nhi tái thế làm người, một lần nữa có một cuộc sống hoàn toàn mới phải không?"

"Nhưng không có ba mẹ ở đây, Ca nhi rất sợ... Thật ra Ca nhi không kiên cường như ba mẹ nghĩ đâu, Ca nhi chỉ muốn vĩnh viễn được ở bên cạnh ba mẹ..."

"Tỷ tỷ, sao tỷ lại khóc? Có phải có ai làm tỷ không vui không?" Nguyệt Văn Trần ôm chặt chân Tống Văn Ca, thấy nàng lệ chảy đầy mặt, cũng khóc theo, nước mắt như những hạt châu, từng giọt từng giọt rơi xuống từ khuôn mặt nhỏ.

"Trần nhi, sao đệ lại đến đây?" Tống Văn Ca lấy lại tinh thần, vội vàng ôm nó vào lòng, trùi mền hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại của nó. Mặc dù chỉ mới ba ngày, đệ đệ có gương mặt trắng nõn như được khắc, chân mày như ngọc mới năm tuổi -- Nguyệt Văn Trần này, đã chôn thật sâu vào lòng nàng, là người thân duy nhất của nàng ở thế giới này.

Nàng chưa từng gặp đứa bé nào hiểu chuyện như Văn Trần. Ba ngày qua, nó luôn kề cận nàng nhưng chưa từng làm nàng phiền lòng. Khi nàng vui, nó sẽ làm nũng, nghịch ngợm rất đáng yêu, khi nàng buồn, nó sẽ im lặng ngồi một bên, không hề quấy phá.

"Trần nhi, ngoan nào, tỷ tỷ không khóc, vừa rồi là do hạt cát rơi vào mắt thôi. " Tống Văn Ca dịu dàng lau nước mắt ràn rụa trên mặt Nguyệt Văn Trần, nơi nào đó trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, Trần nhi là vì nàng buồn mà khóc.

Nàng thề: trước mắt tiểu đệ đệ, nàng sẽ bảo vệ thương yêu nó cả đời.

"Tỷ tỷ, để Trần nhi thôi giúp tỷ, hạt cát sẽ không làm tỷ đau mắt nữa. " Nguyệt Văn Trần vừa nói vừa vờn hai tay ôm mặt Tống Văn Ca, thổi nhẹ vào hai mắt nàng.

"Trần nhi, đệ đúng là Trần nhi ngoan nhất của tỷ... " Tống Văn Ca ôm Nguyệt Văn Trần vào lòng, hai mắt bất giác ươn ướt. "Trần nhi, tỷ tỷ sẽ bảo vệ đệ cả đời!"

"Tỷ tỷ, Trần nhi thích tỷ, rất thích rất thích, thích nhất!" Nguyệt Văn Trần chột ngắc đầu lên, hai tay ôm chặt cổ Tống Văn Ca, mở to đôi mắt sáng ngời vẫn còn lúng tròng nước, nói như một ông cụ già.

"Tỷ tỷ biết, tỷ tỷ cũng rất thích rất thích Trần nhi! Trần nhi đáng yêu lại hiểu chuyện như thế, không thích đệ mới gốc ậy!" Đôi mắt Tống Văn Ca ẩn chứa sùng nịch nheo mắt nó, lại hôn lên khuôn mặt phấn của nó một cái.

"Tỷ tỷ, đệ cũng muốn hôn môi tỷ!" Nguyệt Văn Trần vừa dứt lời, đầu lập tức cúi xuống hôn nhẹ lên môi Tống Văn Ca một cái. "Hi hi, môi của tỷ thật thơm, thật ngọt, Trần nhi sau này mỗi ngày đều sẽ hôn!"

Tống Văn Ca nghe vậy lập tức cứng người, mặt đen thui.

"Trần nhi, ai dạy đệ hôn môi vậy?" Tống Văn Ca nhíu mày, cố ý nhấn mặt. Chỉ tiếc khuôn mặt tuyệt thế khuynh thành kia không biểu lộ chút tức giận, cũng không có chút uy hiếp nào. "Sau này chỉ có thể hôn má tỷ tỷ, không được hôn môi!"

"Tỷ tỷ, tại sao không thể hôn môi tỷ? Trần nhi lần nào cũng thấy phụ hoàng hôn mẫu hậu như vậy. " Nguyệt Văn Trần chu miệng, chớp hai mắt bất mãn nói.

"Á?" Tống Văn Ca lặng đi một chút, thì ra là nó bị tên phụ hoàng phong lưu kia ảnh hưởng. Chuyện này không được, đứa bé phải được giáo dục tốt, nếu bị người khác dạy hư sau này rất khó sửa. "Trần nhi, tỷ với đệ thì khác, phụ hoàng là Hoàng thượng, mẫu hậu là Hoàng hậu, hai người là vợ chồng, phụ hoàng yêu mẫu hậu nên mới có thể hôn môi mẫu hậu, hiểu chưa?"

"Phụ hoàng yêu mẫu hậu nên có thể hôn môi mẫu hậu sao?" Nguyệt Văn Trần nghiêng đầu, đôi mắt sáng trong suốt mở to tràn đầy nghi hoặc hỏi.

"Đương nhiên rồi, chỉ hai người yêu nhau mới có thể hôn môi, Trần nhi hiểu chưa?" Tống Văn Ca rất nghiêm túc thuyết giáo nó, nghĩ tới mình lại nói với đứa bé năm tuổi những lời này bất giác lại cảm thấy buồn cười.

"Vậy Trần nhi không nên thích tỷ tỷ rồi. " Nguyệt Văn Trần như hiểu như không đột nhiên gật đầu nói.

"Tại sao?" Tống Văn Ca thốt hỏi, tiểu đệ đệ này của nàng thật là dễ dàng thay đổi.

"Tỷ tỷ không phải nói chỉ hai người yêu nhau mới có thể hôn môi sao? Vậy Trần nhi sau này sẽ không thể thích tỷ tỷ rồi, Trần nhi quyết định từ nay về sau sẽ yêu tỷ tỷ. “Nguyệt Văn Trần thề son sắt nhìn Tống Văn Ca, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy quyết tâm, "Tỷ tỷ, Trần nhi là thái tử, mẫu hậu nói Trần nhi sau này sẽ là Hoàng thượng Tuyết Lâm quốc chúng ta. Chờ Trần nhi làm Hoàng thượng rồi, tỷ tỷ sẽ làm hoàng hậu được không? Trần nhi là Hoàng thượng, tỷ tỷ là Hoàng hậu, Trần nhi cũng yêu tỷ tỷ, vậy Trần nhi sau này có thể mỗi ngày hôn môi tỷ tỷ rồi. Tỷ tỷ, chờ Trần nhi trưởng thành, tỷ làm Hoàng hậu của Trần nhi được không?"

Tống Văn Ca nghe vậy lập tức sững sốt, miệng hết mở lại ngậm. Tiểu Trần nhi này thật sự làm nàng hết chỗ nói rồi, phải nói nó rất thông minh, hay là nên nói nó rất không hiểu chuyện đây?

Lời của trẻ nhỏ không cần để ý, lời của trẻ nhỏ không cần để ý! Tống Văn Ca thầm cảm thán trong lòng.

"Tỷ tỷ, sao tỷ không nói lời nào? Tỷ có phải không thích Trần nhi, không thích làm Hoàng hậu của Trần nhi không?" Nguyệt Văn Trần thấy Tống Văn Ca vẫn im lặng, không khỏi sốt ruột, chu miệng, dường như chỉ một lát nữa sẽ khóc lớn.

"Trần nhi, ngoan nào, đệ còn quá nhỏ, có nhiều việc đệ không hiểu. Chờ đệ trưởng thành, nếu đệ còn muốn tỷ tỷ làm Hoàng hậu của đệ, vậy tỷ tỷ đến lúc đó nhất định đồng ý với đệ. “Tống Văn Ca vuốt đầu nó khẽ nói. Haiz, chờ nó lớn thêm vài tuổi, tự nhiên là có thể hiểu việc này rồi, tạm thời lừa nó trước đi.

"Hi hi, chi có tỷ tỷ là hiểu Trần nhi nhất. “Nguyệt Văn Trần cười như hoa, ôm chặt cổ Tống Văn Ca, không ngừng cọ cọ đầu mình, tận đáy lòng âm thầm thề.

Chờ nó trưởng thành, nó nhất định cho tỷ tỷ làm Hoàng hậu của mình! Tỷ tỷ vĩnh viễn là người của nó!

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 5: Liên Mặc

Mặc kệ mình nghĩ như thế nào, hay mình muốn ra sao, nhưng xuyên qua rồi hồi sinh là sự thật, Tống Văn Ca cũng chỉ có thể thở dài trấn an mình “Chuyện gì đến cũng đã đến rồi, không nên nghĩ nhiều nữa”. Nếu ba mẹ hy vọng mình dừng cảm kiên cường sống sót, vậy mình nhất định phải dừng cảm kiên cường sống sót.

Hai ngày qua, Tống Văn Ca đã hiểu rõ hơn về thế giới nàng xuyên qua này. Cũng may công chúa Khuynh Thành cũng tên là Văn Ca, chỉ khác là họ Nguyệt không phải họ Tống. Chỉ cần tên không đổi thì chuyện gì cũng tốt, tránh cho khi người khác gọi nàng, nàng lại phản ứng chậm. Hơn nữa nàng thích tên của mình, đó là cái tên ba mẹ đặt cho nàng, do đó nàng không hy vọng bị gọi bằng tên của một người xa lạ.

Nói đến việc này cũng khéo, tính tình và khí chất của công chúa Khuynh Thành rất giống Tống Văn Ca, đều là người trong sáng nhưng lạnh lùng xa cách. Trừ những người thân cận thì không thích tiếp xúc với người bên ngoài, chính là một mỹ nhân lạnh lùng điển hình.

Cũng bởi vì hai điều này, mọi người đều cho là công chúa của họ mê man ba ngày ba đêm nên nhất thời không nhớ rõ nhiều việc, hoàn toàn không nghĩ đến công chúa của họ đã bị một linh hồn từ thế giới khác chiếm cơ thể. Vậy nên cho dù nàng nói gì, hỏi gì cũng không có ai nghi ngờ.

Còn nơi nàng xuyên qua này có ba quốc gia khác nhau, trừ Tuyết Lâm quốc là chỗ nàng ở, còn có Long Đằng quốc và Hồ Khiếu quốc. Trong ba nước này thì Tuyết Lâm Quốc từ kinh tế, buôn bán cho đến quân sự đều là mạnh nhất.

Nhưng mấy năm gần đây, thực lực của Tuyết Lâm quốc đang dần suy yếu. Nguyên nhân chính là hoàng thượng của họ, cũng là phụ hoàng của thân thể này. Ông ta phong lưu thành tính, hàng đêm ca hát, không quan tâm triều chính, suốt ngày nô đùa cùng chúng phi tần trong cung, triều đình hỗn loạn, tham quan ô lại hoành hành khắp nơi, khiến dân chúng vô cùng oán hận và bất mãn. Nhưng phụ hoàng của nàng tuyệt nhiên bỏ mặc chuyện này, lại dùng binh lính để áp chế những cuộc nổi dậy, còn giao cho các trọng thần trong triều toàn quyền xử lý, riêng mình thì vẫn đắm chìm trong hậu cung như trước.

"Haiz, sinh vào thời loạn, chết chính là giải thoát! Cứ thế này mãi chỉ sợ có ngày sẽ mất nước!" Tống Văn Ca lắc đầu thờ dài, ánh mắt xa xăm. Hoàng thượng Tuyết Lâm quốc này làm nàng nhớ đến Thương triều Trụ Vương, về mặt không khỏi hiện lên nét lo lắng.

Đang chuẩn bị ra ngoài thì ngoài cửa chợt truyền đến tiếng người nói lớn.

"Khởi bẩm công chúa, cảm sự Liên Mặc đang chờ triệu kiến ngoài phòng ạ!"

Liên Mặc?

Tổng Văn Ca sững sốt, mới nhớ tới hoàng hậu đã đề cập với nàng về người này, hẳn là đệ nhất cầm sư ở Tuyết Lâm quốc, về âm luật không người nào có thể hơn. Hoàng hậu nghe vậy mới mời tới dạy cầm nghệ cho công chúa Khuynh Thành bảo bối của bà.

Ngừng suy nghĩ, Tổng Văn Ca quyết định tự đi gặp cầm sư của nàng một lần.

Tổng Văn Ca đi tới đình viện, đập vào mắt nàng là hoa anh đào rơi đầy trên tuyết trắng, rực rỡ hút vào mắt nàng. Khi gió thổi đến, cánh hoa lập tức rơi xuống, như bướm lượn, nhẹ nhàng xoay vòng, như bay như múa.

Đưa mắt nhìn qua, khắp nơi đều là cánh hoa đào đang tung bay theo gió.

Ba tháng mùa xuân là mùa hoa anh đào rực rỡ nhất. Tổng Văn Ca từ sau khi xuyên qua vẫn chưa từng bước ra khỏi điện của công chúa Khuynh Thành, cũng không biết hoa viên trong đình viện này có nhiều hoa anh đào như vậy.

Hương hoa ngọt ngào nồng nàn, thơm mát tràn ngập trong không khí, làm say đắm lòng người.

Dưới tàng cây anh đào là một người đàn ông tuyệt mỹ, áo trắng như tuyết, trong tay ôm một cây đàn phượng vĩ. Mái tóc đen như mực sông thả, chỉ tùy ý cài lại bằng một cây trâm ngọc, lay động trong không gian theo chiều gió.

Tay áo tung bay, những lọn tóc uốn lượn, phong thái nhẹ nhàng, như hoa sen nở trong bùn mà không hôi tanh mùi bùn, phiêu dật như tiên, phảng phất như trăng, độc nhất trong trời đất.

Áo bào của hắn bám đầy những cánh hoa tuyết trắng, trong không gian, vẫn còn từng cánh hoa đang từ từ rơi xuống, rơi trên mi mắt hắn, hắn chớp nhẹ mắt, cánh hoa cũng lướt xuống áo bào, một lần nữa rơi trên mặt đất.

Hoa anh đào rực rỡ, hoa rơi như mưa, người lạc vào mưa hoa, như một bức tranh tươi đẹp, đẹp không sao tả xiết.

Tổng Văn Ca đang nghĩ nên bắt chuyện như thế nào thì hắn đột nhiên xoay người, nhoen miệng cười với nàng. Cười như xuân rộ, muôn hoa đều bùng nổ, đẹp đến khó thở, hương thơm thấm vào người. Cười như có ánh trăng thần thánh, thanh nhã mà nhuận sắc, chạm vào lòng Tổng Văn Ca, làm tim nàng đập mạnh.

"Huynh là sư phụ dạy cầm của ta sao?" Tổng Văn Ca nhẹ giọng hỏi, kinh diễm nhìn đôi mắt màu lam của hắn, cùng với da thịt trong suốt như thủy tinh.

Đôi mắt của hắn giống như được tiếp nhận linh khí trời đất, hấp thu tinh hoa vạn vật, như sắc ngọc trong suốt, trong trẻo mà sâu thẳm, như nước hồ trong vắt nhất thiên hạ, trong sáng như mặt nước tĩnh lặng, sáng ngời như trăng, không nhiễm chút bụi trần, vầng trán như có ánh sáng mờ nhạt, tao nhã vô song, làm người ta không thể dời mắt.

Làn da hắn trắng ngần mịn màng nhẵn nhụi. Làn da trong suốt bị ánh nắng ngày xuân chiếu sáng long lanh, mỏng manh, tựa như một con gió nhẹ cũng sẽ tan đi.

"Công chúa sao lại hỏi như vậy? Ta dạy người cầm nghệ đã ba năm rồi. "Liên Mặc hơi nghi hoặc nói, giọng thật êm tai dễ nghe, rõ ràng, trong veo, ấm áp, dịu dàng, tựa như mang ánh sáng mùa xuân hòa vào lòng người nghe.

"Ồ, từ lúc ta tỉnh lại, đã quên rất nhiều việc, cũng có thể nói là mất một phần trí nhớ. "Tổng Văn Ca thu hồi tầm mắt, thản nhiên nói.

"Sao? Công chúa mất trí nhớ?" Liên Mặc bất ngờ, đôi mắt cấp tốc nhanh chóng hiện lên nét đau đớn và hoang mang, làm cho trái tim Tổng Văn Ca không hiểu sao thất lại. "Công chúa, vậy người có phải không nhớ rõ ta rồi không?"

"Ta nói rồi, ta mất một phần trí nhớ, mà huynh lại nằm trong phần trí nhớ đó, xin lỗi. "Tổng Văn Ca hơi nhú mày, không thích tâm tư của mình lại bị người đàn ông xa lạ trước mắt ảnh hưởng. Dứt lời lập tức xoay lưng, bước đến đình viện trước mặt.

"Ha ha, đúng vậy, công chúa mất trí nhớ rồi. "Liên Mặc ánh mắt âm trầm, khoe miệng cười khổ. "Công chúa trước khi mất trí nhớ đã quên ta ở kiếp trước, bây giờ công chúa mất trí nhớ lại quên ta ở kiếp này. Bất kể kiếp trước hay kiếp này, ta dường như đều là người công chúa lãng quên!"

Liên Mặc nhẹ giọng thì thầm, miệng cười đầy chua xót.

"Hôm nay ta không muốn học, vậy huynh gảy một bài tùy ý cho ta nghe đi. "Tổng Văn Ca ngồi xuống đối diện hắn mới giương mắt nhìn hắn nói.

"Vâng, công chúa. "Liên Mặc nhẹ đáp một tiếng, đem cây đàn phượng vĩ để ra trước mặt. Đôi mắt sâu thẳm liếc nhìn Tổng Văn Ca, hai tay thon dài trắng ngần lập tức lướt qua dây đàn bắt đầu gảy.

Thoáng chốc, giai điệu uyển chuyển du dương, phảng phất như bóng trăng tràn trên mặt đất, khi thì êm dịu réo rắt, khi thì u oán thê lương, khi thì triền miên xót xa, khi thì mờ ảo thanh tịnh, ẩn tình mà gợi tình, ngọt ngào mê hoặc, dường như rơi vào tình yêu nhân gian, lại phải chịu cảnh sinh ly tử biệt, như oán như yêu, như khóc như kể, dư âm quẩn quít, không ngừng bên tai, làm người nghe phải rơi lệ.

Đệm theo tiếng đàn bi thương đau khổ, Liên Mặc hát khẽ: "Nhớ hình bóng ai, đau từng khúc ruột, đời này chỉ mong làm chim liền cành, một ngày không gặp tìm như lấm lặc! Nhớ hình bóng ai, đau tận tâm can, ngày thương nhớ như si, không làm được uyên ương ta nguyện chết! Nhớ hình bóng ai, lệ rơi

giấc bị đè nén đến nặng trĩu, giấc mộng kia cũng thật xa xăm, xa tựa như câu chuyện trong mộng đã trải qua mấy ngàn năm.

Nàng không biết vì sao mình lại có giấc mộng kỳ lạ như thế, cũng không hiểu vì sao giấc mộng này làm nàng thấy hoảng sợ, trái tim vừa rồi rầm lại vừa đau lòng. Bi thương và tuyệt vọng của người đàn ông kia chìm sâu vào lòng nàng, không hiểu sao làm nàng đau đớn.

Đến giờ ngủ, Tống Văn Ca vẫn còn cảm thấy xúc động và bối rối. Không hiểu sao, nàng đột nhiên nhớ đến một ca khúc có thể giảm bớt gánh nặng và u sầu trong lòng.

Bước đến bàn trà cạnh bên, cúi người ngồi xuống, nàng không suy nghĩ nhiều, chỉ là khi tay gảy đàn, thuận theo giai điệu mà hát khúc《 duyên phận ngàn năm 》.

Giọt lệ buốt giá như sao băng rơi làm tan vỡ nỗi nhớ nhung của ai

Kiếp luân hồi trước kia đã xóa đi khuôn mặt mờ nhạt trong giấc mơ

Núi Côn Luân. Trên giang hồ xa ngàn dặm, hoa tàn rồi hoa nở khắp nơi

Than hồng trần, vận hồng nhan, thiên thượng nhân gian, tình như gió thoảng, tình như sương khói

Một khúc ti ba vang vọng ngàn năm, duyên kiếp này tình kiếp sau, biển xanh bề dâu tồn tại ngàn năm

Thanh kiếm năm xưa đã cắt mọi oán hận, đã gọi lại lời hứa của ai. . .

Thời gian trôi nhanh, tình yêu trắc trở nhớ lại những lời trách móc trước kia . . .

Núi Côn Luân, đôi mái phiêu bạt trong giấc mộng chỉ vì nhớ thương chàng

Tiểu hồng nhan, họa hồng nhan

Mây cứ trôi, tình yêu khó mà đoạn tuyệt

Tình yêu tương thông, nguyện làm đôi uyên ương không nguyện làm thần tiên

Duyên tình kiếp này, duyên tình kiếp sau khó mà chia lìa

Núi Côn Luân, đôi mái phiêu bạt trong giấc mơ chỉ vì nhớ thương chàng

Tiểu hồng nhan, họa hồng nhan

Mây cứ trôi tình yêu khó mà đoạn tuyệt

Tình yêu tương thông, nguyện làm đôi uyên ương không nguyện làm thần tiên

Duyên tình kiếp này, duyên tình kiếp sau, xin đừng để duyên phận thành ly biệt

(Duyên phận ngàn năm – Tâm nhiên)

Hết một khúc hát, Tống Văn Ca chợt ngừng đầu, nhìn vào đôi mắt màu lam của Liên Mặc đứng đối diện, tình khiết mà thông suốt, sâu như biển, lại thoáng vẻ u buồn và bi thương, khiến lòng nàng không kiềm được mà khẽ đau.

Hai người cứ lặng lẽ nhìn nhau như vậy, thật lâu, thật lâu. . .

Mặc dù gần trong gang tấc, nhưng phảng phất như ngàn dặm. . .

"Cầm nghệ và ca nghệ của công chúa tiến bộ rồi. “ Cuối cùng Liên Mặc mở miệng trước phá vỡ sự im lặng, khóe miệng gọi lên lúm đồng tiền tuyệt mỹ.

"Cầm sư đến rồi à. “ Tống Văn Ca hơi cúi đầu, tâm tình trước đó đã bị nàng nhanh chóng che dấu, nét mặt vẫn là vẻ lãnh đạm hờ hững.

"Công chúa có thể cho ta biết khúc vừa rồi là khúc gì không? Khúc nhạc này rất mới lạ, có giai điệu rất đặc biệt, ca từ cũng rất êm tai. “

"Thuận miệng hát thôi, không có gì đặc biệt cả, tên là 《 duyên phận ngàn năm 》. “ Tống Văn Ca chuyển tầm mắt sang nơi khác, thản nhiên nói.

"Hay cho một khúc《 duyên phận ngàn năm 》, ha ha!" Thân thể Liên Mặc run rẩy, nụ cười ở khóe miệng tràn đầy ưu thương.

Hắn chờ nàng đầu chi là ngàn năm?

Đã suốt ba ngàn năm rồi!

Hắn đợi nàng suốt ba ngàn năm nay!

Ba ngàn năm cô độc, ba ngàn năm chờ đợi, ba ngàn năm tương tư, ba ngàn năm chẳng lẽ vẫn chưa đủ sao?

Haiz! Hắn thật vô dụng, lấy danh nghĩa cầm sư, suốt ba năm, hắn đã không làm Ca nhi của hắn nhớ lại chút nào chuyện kiếp trước mà còn để nàng quên hẳn hoàn toàn.

Hắn có thể buông tha sao?

Có lẽ thánh sư nói đúng, người tiền giới vốn không nên nghịch thiên mà lưu luyến tình yêu chốn phàm trần. Thất tình lục dục, nam hoan nữ ái chỉ mang lại niềm hạnh phúc nhất thời mà để lại nỗi đau một đời.

Hắn thật sự nên rời đi rồi. kỳ hạn cuối cùng thánh sư cho hắn đã qua hơn một tháng, chỉ sợ hắn không nghe lời, không chịu trở về một lần nữa, thánh sư cũng sẽ hạ phàm bắt hắn về.

Hắn không nên cứ cố chấp giữ lại mối tình vô vọng này, hắn nên buông tay, để Ca nhi có thể tìm được hạnh phúc, vui vẻ của riêng nàng.

"Công chúa, hôm nay ta đến đây vốn để từ biệt nàng. Cầm nghệ của công chúa đã đạt đến đỉnh cao, ta cũng không còn gì để dạy. “Liên Mặc vừa nói vừa lấy từ trên cổ mình một chiếc vòng khuyết ngọc, đưa đến trước mặt nàng, đây là vật chưa bao giờ rời khỏi người hắn, “Công chúa, cái này tặng cho nàng, coi như là lưu lại chút kỉ niệm cuối cùng. “

Tổng Văn Ca nghe vậy lập tức ngăn người, trầm ngâm không nói một lời, lẳng lặng nhìn vòng khuyết bằng ngọc Liên Mặc giao cho nàng, thật lâu... đến khi Liên Mặc nghĩ nàng sẽ cự tuyệt hắn, ưu thương chuẩn bị rút tay lại thì Tổng Văn Ca bỗng dừng đưa tay cầm lấy sau đó đeo lên cổ mình.

"Cám ơn, vòng khuyết ngọc này ta rất thích. “

"Vậy thì mong công chúa nhất định giữ thật kỹ, dù thế nào cũng đừng làm mất. “ Liên Mặc vừa nói lại cười, trên gương mặt là nụ cười tươi đẹp như hoa. Hắn nhìn Tổng Văn Ca không chớp mắt, vàng trán lộ ra vẻ xinh đẹp nhiếp hồn người, khóe môi ẩn ẩn nhu tình như có như không.

Chỉ là trong nụ cười tươi đó tràn ra niềm xót xa, thấm vào lòng Tổng Văn Ca, làm đôi mắt nàng cay cay.

"Công chúa, ta... đi đây. “ Liên Mặc khẽ thờ dài, đôi mắt ngập sương mù dường như có giọt nước mắt long lanh, làm người ta không khỏi bị nỗi ưu thương của hắn lây nhiễm mà ưu thương cùng hắn.

Trái tim Tổng Văn Ca thất lại, chỉ muốn liều lĩnh bước lên ôm chặt hắn, xoa dịu ưu thương của hắn, xóa bỏ tuyệt vọng của hắn... Nhưng nàng lại hết sức đề nén cảm xúc khó hiểu kia.

"Lên đường thượng lộ bình an. “ Tổng Văn Ca trầm mặc một lúc lâu, mới nhẹ nhàng nói ra sáu chữ này, mặc dù không biết hắn muốn đi đâu.

"Công chúa, bảo trọng!" Dứt lời, Liên Mặc xoay người rời đi. Chỉ có hắn biết, mỗi bước chân của hắn lúc này nặng nề miễn cưỡng bao nhiêu, trái tim hắn bị thương, tuyệt vọng thế nào.

Ca Nhi, đau lòng, tuyệt vọng, ta sẽ dùng nỗi nhớ và chờ đợi để lấp đầy...

"Ha ha, xem ra trái tim mình vẫn chưa đủ cứng rắn rồi!" Nhìn bóng lưng dần dần khuất bóng của Liên Mặc, Tổng Văn Ca thì thầm, khóe mắt rơi xuống một giọt lệ, xuôi theo gương mặt, chạm đến bờ môi.

Tổng Văn Ca đưa lưỡi liếm nhẹ, mặn mặn, đắng đắng, đó là mùi vị của ưu thương và đau lòng.

"Tỷ tỷ, Trần nhi ghét tên cầm sư kia!" Nguyệt Văn Trần đột nhiên không biết đi ra từ nơi nào, nắm chặt váy Tổng Văn Ca, khuôn mặt nhỏ nhìn nàng, thờ phỉ nói.

"Tại sao?" Tổng Văn Ca bật thốt hỏi, vội vàng lau nước mắt trên mặt, trong nháy mắt cười rạn rờ. ôm thân thể nhỏ nhắn của nó vào lòng, khó hiểu hỏi, “Trần nhi vì sao lại ghét huynh ấy?”

"Bởi vì hắn làm tỷ tỷ không vui! Làm cho tỷ tỷ khóc! Tỷ tỷ vừa khóc, Trần nhi cũng muốn khóc, tỷ tỷ không vui, Trần nhi cũng sẽ không vui theo!" Hai tay Nguyệt Văn Trần ôm cổ nàng, khuôn mặt nhỏ lộ ra vẻ chuyên chú, đôi mắt to trong veo giăng đầy sương mù, bờ mi cong cong thấm đẫm nước mắt.

"Trần nhi, tỷ tỷ không có buồn. Giời nào, Trần nhi không khóc. “ Tổng Văn Ca chôn mặt mình vào đôi vai nhỏ của Trần nhi, cười, nhưng là cười ra nước mắt.

Nàng những tưởng trái tim chính mình đã đủ lạnh, nàng những tưởng trái tim mình sẽ không vì bất kỳ người đàn ông nào mà dao động. Nhưng hôm nay mới biết, thì ra nàng vẫn chưa được như thế.

Không, đau lòng một lần là đủ rồi, lòng của nàng từ kiếp trước đã chết, còn lại chỉ có vô tình và quyết tuyệt!

"Trần nhi thật ngoan. " Tổng Văn Ca cười cười xoa đầu nó, sau đó nhấc một góc khăn che mắt lên, mở miệng ăn viên thịt nó đưa đến bên miệng. "Ăn rất

ngon, Trần nhi ăn nhiều vào. Để tỳ lấy thêm cho đệ. “

"Tỳ tỳ, có phải tỳ không vui không?" Sau khi Nguyệt Văn Trần ăn hết thịt viên và đùi gà, đột nhiên mở to đôi mắt trong suốt, nghiêm túc nhìn Tống Văn Ca hỏi.

"Vì sao Trần nhi thấy tỳ không vui?" Tống Văn Ca lấy khăn tay, lau nhẹ vết bẩn trên miệng Nguyệt Văn Trần, buồn cười hỏi.

"Bởi vì Trần nhi phát hiện gần đây tỳ tỳ thờ dài càng ngày càng nhiều, cau mày kể ra cũng rất nhiều mà lại ít cười đi. Trước đây tỳ tỳ cũng rất ít cười nhưng vẫn thường xuyên cười với Trần nhi. Nhưng bây giờ, tỳ tỳ không cười nhiều với Trần nhi nữa. “Nguyệt Văn Trần bò lên đùi Tống Văn Ca ngồi, hai tay ôm cổ nàng, sau đó vui khuôn mặt mình vào lòng nàng.

"Trần nhi nghĩ nhiều rồi, tỳ tỳ đâu có không vui. Có Trần nhi luôn ở bên cạnh tỳ, tỳ làm sao có thể không vui đây?" Tống Văn Ca mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lại thâm kinh ngạc trước sự hiểu chuyện của nó. Nó mới bao nhiêu tuổi mà đã có thể để ý đến tâm tình và vẻ mặt nàng rồi suy đoán như vậy?.

"Trần nhi nếu thích nhìn tỳ tỳ cười, vậy sau này mỗi ngày tỳ tỳ đều cười với đệ, được không?"

"Được, được, Trần nhi muốn tỳ tỳ ngày nào cũng vui vẻ, ngày nào cũng cười với Trần nhi. “Nguyệt Văn Trần giờ con búp bê sứ tinh xảo xinh đẹp lên, hưng phấn vỗ tay nói.

"Tỳ tỳ cũng hy vọng Trần nhi ngày qua ngày đều vui vẻ, bình an vui vẻ suốt đời. “Tống Văn Ca cười rất thoải mái nhưng lòng lại càng nặng nề.

Trong đại điện xa hoa hào nhoáng, hình trăm ảnh ngọc, ăn uống linh đình, nhưng tất cả cũng chỉ là hư ảo, bề ngoài thái bình bên trong lại không biết cất chứa bao nhiêu mối nguy. Nàng không quan tâm đến sống chết của ai nhưng nàng không thể không lo lắng cho Trần nhi.

"Trần nhi, đệ muốn làm Hoàng thượng Tuyệt Lân quốc không?" Tống Văn Ca đột nhiên thu nét cười, ánh mắt nghiêm túc hỏi.

"Tỳ tỳ, trước kia Trần nhi không muốn. Nhưng bây giờ nghĩ lại, đệ nhất định phải lên làm Hoàng thượng Tuyệt Lân quốc. “Nguyệt Văn Trần suy nghĩ một lúc, mới chân thành trả lời.

"Tại sao?" Tống Văn Ca bật thốt hỏi, tâm trạng rất bất an. Tuyệt Lân quốc ngày nay đã tích lũy tai họa từ lâu, che đầy điều ác, triều cương hỗn loạn. Đến lúc Trần nhi lên ngôi Hoàng đế chỉ sợ đã sớm thối nát, một cái vỏ rỗng.

"Tỳ tỳ, Trần nhi muốn cho tỳ làm Hoàng hậu, cho nên Trần nhi nhất định phải lên làm Hoàng thượng. “Đôi mắt Nguyệt Văn Trần lóe sáng, khi nói những lời này khuôn mặt vô cùng phấn khởi, “Hoàng thượng và Hoàng hậu luôn ở bên nhau, còn có thể yêu nhau, hôn môi, vì cái này, Trần nhi mặc cho cái gì cũng sẽ làm Hoàng thượng. Tỳ tỳ, tỳ đồng ý không?”.

"Trần nhi, đệ... “Tống Văn Ca vừa mới miệng lại khép lại, có chút cam chịu lại không biết nói gì. Haiz, thằng bé này, sao vẫn cứ nhớ chuyện cho nàng làm Hoàng hậu vậy chứ?.

"Tỳ tỳ, tỳ nói như thế được không?" Nguyệt Văn Trần cong khóe miệng, ôm cổ Tống Văn Ca bắt đầu làm nũng.

"Được, Trần nhi nói cái gì cũng được cả. “Tống Văn Ca qua lớp khăn che mặt hôn lên trán nó, “Nếu Trần nhi muốn làm Hoàng thượng, vậy để tỳ tỳ giúp đệ, Hoàng thượng tiếp theo của Tuyệt Lân quốc nhất định sẽ là Trần nhi. “

Trong ánh mắt Tống Văn Ca lóe lên tia sáng, giọng nói tuy nhỏ nhưng tràn đầy quyết tâm.

Vì ngôi vị hoàng đế của Trần nhi, và giang sơn xã tắc ngày sau của Trần nhi, nàng cũng nên bắt đầu chuẩn bị một chút rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Mất nước

Đêm khuya, Tống Văn Ca đang ôm Nguyệt Văn Trần còn đang say trong mộng đẹp thì bị âm thanh ồn ào làm tỉnh giấc. Bên ngoài không biết đang xảy ra chuyện gì, tiếng la hét, tiếng kêu cứu, tiếng vỗ ngựa, có cả tiếng kim loại chạm vào nhau, từng tiếng từng tiếng truyền vào tai làm người ta phải hoảng sợ.

Tống Văn Ca nhanh chóng mặc quần áo, sau đó kéo chăn đắp kỹ cho Nguyệt Văn Trần, chuẩn bị đi xem tình hình bên ngoài. Vừa bước xuống giường

thì nghe thấy giọng nói trong veo non nớt của Nguyệt Văn Trần vang lên phía sau, dường như mang theo ít sợ hãi.

"Tỷ tỷ, tỷ muốn đi đâu? Đừng để Trần nhi lại một mình. "

"Trần nhi, ngoan, tỷ tỷ sẽ không bỏ rơi đệ đâu. " Tổng Văn Ca xoay người ôm nó vào lòng, giọng dịu dàng an ủi nó. "Nghe lời tỷ, đệ ngủ trước đi, tỷ ra bên ngoài xem có chuyện gì rồi lập tức về với đệ, ngoan nhé!"

"Tỷ tỷ, vậy tỷ về nhanh chút, Trần nhi chờ tỷ. " Nguyệt Văn Trần dụi đôi mắt còn đang ngái ngủ, cho dù tách ra một lát nó cũng không muốn.

"Ừ, Trần nhi ngoan lắm, tỷ tỷ sẽ về nhanh thôi. " Còn đang nói, Hoàng hậu về mặt vô cùng hoảng hốt đột nhiên xông vào. Mái tóc rối tung, trang phục cũng không chỉnh tề, hoàn toàn không có phong phạm đoan trang hiền thực mẫu nghi thường ngày.

"Mẫu hậu, xảy ra chuyện gì vậy?" Tổng Văn Ca thấy dáng vẻ của bà, tinh thần không khỏi kinh sợ.

"Ca nhi, đại họa rồi, con mau dẫn Trần nhi nhân đêm khuya chạy trốn đi! Nhanh, thời gian không còn nhiều nữa! Không cần lấy cái gì cả, các con chỉ cần trốn đi, chạy càng xa càng tốt!" Hoàng hậu đã không còn kịp rồi! "Cái gì cũng đừng lấy, các con chỉ cần trốn đi, thoát được càng xa càng tốt!" Hoàng hậu nhanh chóng giúp Nguyệt Văn Trần mặc quần áo, sau đó ôm nó, ra hiệu cho Tổng Văn Ca đi theo bà.

"Mẫu hậu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao người kinh hoàng như vậy?" Tổng Văn Ca ngạc nhiên nhìn Hoàng hậu, đáy lòng dâng lên cảm giác bất an mạnh mẽ.

"Ca Nhi, ba mươi vạn quân Long Đẳng đêm khuya bất ngờ đột kích, giờ đã đến cửa thành rồi. Phụ hoàng con đã triệu tập cấm vệ quân trong cung, đến cửa thành liều chết trấn thủ. " Hoàng hậu vừa đi vừa vội vàng nói, "Tất cả cấm vệ quân trong cung nhiều nhất chỉ năm vạn, làm sao cản được ba mươi vạn quân Long Đẳng quốc? Tuyệt Lân quốc chúng ta sợ là đã diệt vong rồi, đã sớm nghĩ đến ngày này nhưng không ngờ là xảy ra nhanh như vậy. " Nói xong, Hoàng hậu nặng trĩu, cam chịu thở dài một tiếng.

Nghe vậy, Tổng Văn Ca lập tức ngăn cả người.

Mất nước?

Không! Tương lai Tuyệt Lân quốc là của Trần nhi! Nàng vừa mới quyết tâm giúp Trần nhi đoạt thiên hạ, bình định đất nước, làm sao trong chốc lát đại quân nước láng giềng đã đến chân thành rồi?

Nàng không muốn làm công chúa mất nước! Nàng cũng không cam lòng để Trần nhi thành Thái tử mất nước!

Nhưng, nàng nên làm gì bây giờ? Nên làm gì bây giờ?

"Trần nhi, đến đây tỷ tỷ ôm!" Tổng Văn Ca ôm lấy Nguyệt Văn Trần từ trong lòng Hoàng hậu, áp sát vào người mình, lo sợ nó sẽ đột nhiên biến mất.

"Tỷ tỷ, Trần nhi sợ!" Hai tay Nguyệt Văn Trần cũng ôm chặt cổ Tổng Văn Ca, vùi đầu vào sâu trong ngực nàng. Mặc dù nó không hiểu rõ chuyện đang xảy ra nhưng nó có thể cảm nhận được sự sợ hãi, hỗn loạn và nghiêm trọng của tỷ tỷ và mẫu hậu.

"Ca nhi, đừng sợ nữa! Cấm vệ quân của phụ hoàng con không chống cự được bao lâu đâu, nếu không nhanh trốn đi sẽ không kịp nữa!" Hoàng hậu quát một tiếng, kéo cánh tay Tổng Văn Ca chạy nhanh ra ngoài điện.

Tổng Văn Ca biết vận số Tuyệt Lân quốc đã hết, không còn cách cứu vãn, do đó bảo vệ tính mạng lúc này là quan trọng nhất. Về phần ngôi vị Hoàng đế của Trần nhi, còn nhiều thời gian, sau này sẽ tính toán lại. Nghĩ vậy, bước chân càng nhanh hơn, chạy theo sát Hoàng hậu.

Chạy ra khỏi Khuynh Thành điện, đập vào mắt Hoàng hậu và Tổng Văn Ca là tình cảnh hoảng loạn vô cùng. Cả hoàng cung nhiều chỗ đã bùng lửa, khói đen ngút trời, tỷ nữ và thái giám kinh sợ, chạy loạn khắp nơi, tiếng kêu chói tai quanh quẩn trong thâm cung, hoàng cung Tuyệt Lân quốc như chiến trường địa ngục.

"Xảy ra chuyện gì rồi? Xảy ra chuyện gì rồi?" Hoàng hậu tiện tay túm lấy một cung nữ đang xông ra ngoài, giọng run run hỏi.

Cung nữ sửng sốt, ngẩng đầu thấy là hoàng hậu, cuống quýt quỳ xuống hành lễ, giọng nói cũng run run trả lời: "Hoàng hậu nương nương, nghe người khác nói, quân địch đã công hãm cửa thành rồi, còn...còn giết chết Hoàng thượng...quân địch đã bao vây cả hoàng cung, đám lửa này là do bọn họ phóng...".

"Cái gì? Hoàng thượng đã chết rồi?" Hoàng hậu nghe vậy, thân thể lão đảo, suýt nữa ngã quỵ.

"Mẫu hậu, lúc này đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta đi nhanh đi!" Tổng Văn Ca một tay ôm Nguyệt Văn Trần, tay kia đỡ lấy hoàng hậu hư nhược, vừa nói vừa kéo bà ra cửa cung. Nàng dường như cảm nhận được hơi thở chết chóc đang lướt đến gần các nàng.

Càng chạy về phía trước, bước chân càng khó khăn. Băng qua hậu cung, khi đến trước điện, các nàng bị một biển lửa cản lại. Tổng Văn Ca đang tìm cách vượt qua thì một tiếng 'ầm' vang lên, một thanh xà ngang ầm ầm đổ sụp, nàng hoảng hốt lui ra sau.

"Mẫu hậu, cung điện chốc nữa sẽ sụp đổ, chúng ta nếu không qua nhanh sẽ không đi được nữa. " Tổng Văn Ca hít sâu một hơi, quay đầu lại nói với Hoàng hậu đã hồi phục tinh thần.

Hoàng hậu gật đầu, lướt mắt nhìn xung quanh, đúng lúc đó phát hiện một thùng nước trên khoảng sân trống giữa điện. Vì vậy nhanh chóng cởi áo khoác ngoài, thấm ướt nước sau đó khoác lên người Tổng Văn Ca.

"Ca nhi, con đi trước đi, mẫu hậu sẽ theo sau. " Hoàng hậu dứt lời vội đẩy Tổng Văn Ca một cái.

Tổng Văn Ca cũng không nghĩ nhiều, ôm sát Nguyệt Văn Trần vào lòng, chạy vội đến cửa điện. Chân trước vừa ra khỏi cửa điện thì chợt nhớ Hoàng hậu vẫn chưa ra.

"Mẫu hậu! Mẫu hậu!" Tổng Văn Ca nhìn lửa cháy hừng hực hết lớn, lúc này mới phát hiện, Hoàng hậu đã suy tính cùng Tuyết Lân quốc sống chết.

"Tỷ tỷ, phụ hoàng và mẫu hậu đã rời khỏi chúng ta phải không?" Đôi mắt sáng của Nguyệt Văn Trần dâng đầy nước mắt, chớp nhẹ một cái đã có một giọt nước lớn trào ra, nhưng nó vẫn hiểu chuyện, gắng chịu đựng chứ không khóc.

"Trần nhi ngoan, không khóc, không có phụ hoàng và mẫu hậu, Trần nhi còn có tỷ tỷ, tỷ tỷ vĩnh viễn sẽ không rời khỏi Trần nhi!" Tổng Văn Ca chua xót, ôm chặt nó vào lòng. Sau này, chỉ còn hai người sống nương tựa vào nhau.

"Tỷ tỷ... " Nguyệt Văn Trần cúi đầu kêu một tiếng, thân thể nhỏ kẻ sát Tổng Văn Ca, tìm kiếm hơi ấm và sự an tâm.

"Trần nhi đừng sợ, tỷ tỷ mang đệ chạy trốn. " Tổng Văn Ca xoa đầu nó, lập tức chạy theo hướng Hoàng hậu đã chỉ năng.

Đi đến bức tường phía bắc cung điện, Tổng Văn Ca buông Nguyệt Văn Trần trong lòng ra, đem đồng cỏ đại ở góc tường dời qua một bên. Quả nhiên như lời Hoàng hậu nói, ở đây có một cái hang, vừa đủ để nâng bò qua.

Tổng Văn Ca vui mừng cười, nghĩ thầm cuối cùng cũng có hi vọng chạy thoát rồi.

"Trần nhi, đến đây, tỷ tỷ bò qua trước, đệ đi theo phía sau, biết không?" Tổng Văn Ca nhẹ giọng nói, thấy Nguyệt Văn Trần gật đầu mới gấp người bò dọc theo hang ra ngoài cung.

Vắt và bò ra ngoài, chưa kịp lấy lại tinh thần, đã bị tiếng cười đùa ồn ào làm bất ngờ, sững người tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Ác ma

"Ha ha, hoàng thượng thật anh minh, trước đó đã cho người canh chừng ở các góc trong hoàng thành. Xem ra lần này lửa rất lớn, như vậy không có người từ hoàng cung trốn ra được!"

"Đại ca, con mẹ nó, vận may của chúng ta thật sự là quá tốt, không ngờ bắt được một đại mỹ nhân như vậy!"

"Cô nàng này, lão tử vừa nhìn là biết loại gà con rồi, thượng trước rồi tính sau!"

"Đại ca, huynh mau làm nhanh một chút, mấy người chúng ta thay phiên chơi đùa, ha ha ha!"

"Các người muốn làm gì?!" Tổng Văn Ca hét lớn, đôi mắt lạnh lùng liếc nhìn mười người đàn ông đang vây quanh mình, lời nói hạ lưu thô tục của bọn họ làm nàng thấy ghê tởm và hoảng sợ. Nhìn áo giáp trên người bọn chúng, rồi kiểm bên hông và thương dài trong tay là biết bọn chúng là binh lính Long Đẳng quốc. Nàng không nghĩ chờ nàng ngoài động chính là cục diện thế này, nàng nên làm cái gì bây giờ? Trơ mắt chờ chịu nhục sao?

"Tiểu mỹ nhân, nàng đừng sợ, lão gia ta nhất định sẽ rất yêu thương nàng!" Tên binh lính cười dâm đãng, đôi mắt lóe lên vẻ tà ác và tham lam, không chớp mắt nhìn gương mặt khuynh quốc khuynh thành của Tổng Văn Ca, nuốt nước miếng không ngừng.

"Biến đi!" Tổng Văn Ca nổi giận hét lên, kinh tởm nhũn mảy. Nheo mắt nhìn khoảng trống, chuẩn bị lao ra, sau đó bò dọc hang vào lại hoàng cung. Nàng thà mình bị chết cháy còn hơn bị đám cầm thú này vũ nhục.

"Ôi, đúng là chanh chua mà! Được lắm, giỏi lắm, lão gia ta thích! Cái miệng này cũng không tồi!" Tên lính đầu sỏ vẻ mặt dâm tà kia vọt đến trước mặt Tổng Văn Ca, dùng thân thể chặn đường lui của nàng. Vừa nói vừa duỗi tay ra xoa mặt Tổng Văn Ca, bị nàng nhanh tay cản lại.

"Tên khốn khiếp, rút xa ta một chút!" Tổng Văn Ca đẩy mạnh tay hất ra, kinh tởm phui tay, thừa dịp bọn họ chưa kịp lấy lại tinh thần, thân tốc lách ra

khỏi vòng vây.

"Cô gái, không ngờ bản lĩnh của ngươi cũng linh hoạt như vậy! Có điều, ngươi muốn chạy thì không dễ dàng như vậy đâu!" Tên đầu sỏ vọt lên, lần nữa chắn trước mặt Tống Văn Ca. Trờ cười, một đại mỹ nhân như vậy có ngọc cũng sẽ không bỏ qua. Cuộc sống quân ngũ của họ, không thiếu ăn, thiếu mặc, cũng không thiếu bạc, mà thiếu chính là phụ nữ.

"Cút ngay, đừng để ta nói lần thứ tư!" giọng Tống Văn Ca lạnh như băng, nhả mày tròng hấn. Còn đang nghĩ cách chạy trốn thì giọng nói non nớt của Nguyệt Văn Trần bỗng nhiên từ cửa hang truyền đến.

"Tỷ tỷ, hang tối ghê, Trần nhi bò thật lâu mới ra đến đây!"

"A! Còn một đứa bé đi phía sau, lớn lên chắc sẽ đáng yêu lắm đây! Tiểu tử béo mập như vậy lão gia ta thật không muốn lấy mạng nó!" Tên đầu sỏ dùng ánh mắt gian xảo nhìn chằm chằm Nguyệt Văn Trần vừa bò ra từ cửa hang, ngoài miệng thì nói vậy nhưng nụ cười trên mặt lại vô cùng tàn nhẫn, hung ác.

Nhìn thần sắc hấn như vậy Tống Văn Ca lập tức kinh hãi, không chút nghĩ ngợi tiến lên ôm thân thể nhỏ bé của Nguyệt Văn Trần vào lòng. Trần nhi là người duy nhất trên đời này nặng qua tâm, bất luận kẻ nào cũng không được làm hại nó.

"Tỷ tỷ, bọn họ thật hung ác, Trần nhi sợ!" Nguyệt Văn Trần chôn mặt vào lòng Tống Văn Ca, không dám nhìn những tên lính hung thần, tay cầm đại đao, thương dài này.

"Trần nhi ngoan, đừng sợ, tỷ tỷ sẽ bảo vệ đệ!" Tống Văn Ca nhẹ giọng an ủi, vừa ôm Nguyệt Văn Trần vừa lui lại đằng sau. Chưa kịp lui đến cửa hang đã bị tên đầu sỏ túm đến trước mặt hấn.

"Muốn chạy? Không có cửa đâu! Ít nhất cũng phải chờ lão gia ta sung sướng xong đã, ha ha ha!" Tên đầu sỏ cười âm thầm, giành lấy Nguyệt Văn Trần trong lòng Tống Văn Ca, ném qua một bên.

"Tỷ tỷ!" Nguyệt Văn Trần khóc lớn, hai cái tay nhỏ bé liên tục xoa cái mũi bị té đau của mình. "Trần nhi đau quá! Tay đau, cái mũi cũng đau!"

"Chết tiệt!" Tống Văn Ca nghe vậy vô cùng đau lòng, cắn răng hung dữ mắng, sau đó lập tức nhấc chân, đá vào bộ phận dưới thân của tên đầu sỏ, lại bị hấn né nhanh tránh đi, đá vào khoảng trống.

"Chát!" Một tiếng giòn vang, tên đầu sỏ tát Tống Văn Ca một cái, miệng tức giận mắng không ngừng.

"Con đàn bà đề tiện! Không muốn sống nữa à, dám đá bảo bối của lão gia ta?! Gia ta bây giờ cho ngươi tàn phế!"

Còn chưa dứt lời đã nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách vang lên chói tai.

Tống Văn Ca cố nén đau đớn trên gương mặt, hai tay liều mạng giãy giụa phản kháng, vành mắt đỏ lên, mắng chửi không ngừng.

"Khốn kiếp! Cầm thú! Mau buông ta ra, buông ta ra!"

Tên đầu sỏ coi như không nghe thấy tiếng Tống Văn Ca mắng chửi, ngẩng đầu nhìn tên lính khác bảo: "Các ngươi tránh xa một chút, canh gác cho ta! Chờ ta sung sướng xong rồi sẽ đến lượt các ngươi!"

"Đại ca, huynh nhanh một chút!" Bọn lính thăm than phiền vài câu, lúc này mới lau nước miếng, miễn cưỡng dịch ra xa.

"Đồ khốn, ngươi mau buông tỷ tỷ ta ra! Nếu không ta cắn chết ngươi! Cắn chết ngươi!" Nguyệt Văn Trần thấy có người ức hiếp tỷ tỷ mình hấp tấp từ mặt đất đứng lên, chạy lại, cắn mạnh lên đùi tên đầu sỏ.

"Bà mẹ nó! Lão tử giết chết tên tiểu quỷ này!" Tên đầu sỏ đau đớn, nhả mặt dữ tợn, đá Nguyệt Văn Trần ra xa ba thước, sau đó rút đao bên hông ra và sắp chặt xuống.

"Không được!!" Tống Văn Ca thấy thế hét một tiếng, cuống quýt túm chặt tay tên đầu sỏ, khóc nói: "Van xin ngươi, đừng giết nó, ta hầu hạ ngươi được không? Chỉ cần ngươi không giết nó, ta lập tức hầu hạ ngươi!"

"Vậy thì được, ngươi cũng biết thức thời!" Tên đầu sỏ thu đao, xoay người dâm tà nhìn chằm chằm Tống Văn Ca, nói to, "Đừng để lão tử phải làm, tự cởi quần áo mình ra, nhanh lên!" Vừa nói, hấn cũng bắt đầu cởi áo giáo và áo trong của mình. Trong chớp lát, đã trần như nhộng.

Tống Văn Ca xấu hổ tức giận nhắm hai mắt lại, hai tay run rẩy tháo khuy áo của mình, khoé mắt nhỏ xuống từng giọt từng giọt nước mắt. Đến khi chỉ còn áo lót và tiết khô, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết đau đớn thấu tim.

Sau một khắc, dường như có vài giọt chất lỏng văng lên mặt mình.

Kinh ngạc mở mắt, thăm trạng hiện ra trước mắt làm Tống Văn Ca không khỏi sợ hãi hét một tiếng.

Tên đầu sỏ đã chết, hơn nữa đầu còn bị chặt khỏi thân thể, máu tươi đỏ sẫm thấm cả người, hấn chết không nhắm mắt, trong đôi mắt không kịp nhắm kia tràn đầy kinh hãi.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Tầm mắt nàng dừng tại ô cửa sổ duy nhất trong phòng, gió lạnh thổi vù vù không ngừng từ ô cửa mục nát, làm gian phòng này đã ẩm ướt càng thêm lạnh kinh người.

Nơi này rốt cuộc là đâu?

Tổng Văn Ca nhất thời như lạc vào sương mù, không rõ mình đang ở nơi nào.

Đang định suy tính tiếp theo mình nên làm gì thì có hai cung nữ trông như nha hoàn đẩy cửa vào.

"Nguyệt cô nương, người tỉnh dậy rồi, dùng bữa tối đi. "

Một trong hai nha hoàn mặc trang phục cung nữ màu đỏ nói, sau đó đặt khay đồ ăn lên bàn, lấy ra hai đĩa thức ăn và một chén cơm.

Mà một nha hoàn khác mặc trang phục cung nữ màu xanh, thì đi tới trước mặt Tổng Văn Ca, lặng thinh giúp nàng mặc quần áo, rửa mặt qua loa cho nàng, sau đó đỡ nàng đến trước bàn ngồi xuống.

Tổng Văn Ca không phản kháng, tùy ý bọn họ làm. Đến khi trông thấy hai đĩa thức ăn và chén cơm, nàng mới biết được mình đói đến như vậy.

Nàng rốt cuộc không ăn cơm bao lâu rồi?

"Đây là đâu?" Tổng Văn Ca nuốt miếng rau cuối cùng vào miệng, mặt mới không chút thay đổi quay sang nhìn cung nữ áo xanh, hồ hững hờ. "Vì sao ta ở đây?"

"Đây là lãnh cung, Nguyệt cô nương ở chỗ này, tất nhiên là ý chỉ của Hoàng thượng. " Cung nữ áo xanh ánh mắt lạnh lùng, mặt không chút biểu cảm, nói mà không cười.

"Lãnh cung?" Tổng Văn Ca nghe vậy cả người chấn động, lúc này mới nhớ tới trước khi mất đi ý thức, âm thanh âm hàn lạnh lùng cuối cùng.

Hắn nói: "Đưa nữ tử này vào lãnh cung!"

Thì ra nữ tử hắn nói là mình!

Nhưng, hắn dựa vào cái gì đem mình vào lãnh cung? Mình cũng không phải phi tử của hắn! (Ami: không phải rồi sẽ phải thôi tỳ)

"Được, ta mê man mấy ngày rồi?" Tổng Văn Ca phục hồi tinh thần lại, đột nhiên hỏi.

"Hai ngày hai đêm. "

"Cái gì? Ta ngủ lâu như vậy?" Tổng Văn Ca cả kinh, cuống quýt vội vàng hỏi, "Các người có thấy đứa bé trai bị mang đến cùng với ta không? Trông khoảng năm tuổi, rất đáng yêu, rất đẹp, giống như búp bê thủy tinh, các người có thấy không?"

Trời ạ! Nàng ở trong lãnh cung ngủ hai ngày hai đêm, vậy Trần nhi của nàng đâu? Trần nhi của nàng ở nơi nào? Có phải chịu khổ không? Có đói hay lạnh không?

Trần nhi không có mình bên cạnh, nó nhất định rất sợ hãi! Nó còn nhỏ như vậy, nếu có người đánh nó nắn nó hoặc ức hiếp nó, nó biết làm gì chứ? Nó sẽ không phản kháng, càng không có năng lực phản kháng!

Tổng Văn Ca càng nghĩ càng nóng ruột, càng nghĩ càng lo lắng, vành mắt cũng đỏ lên.

"Nguyệt cô nương, đứa bé trai người nói, chúng ta chưa từng thấy. " Cung nữ áo xanh nhìn Tổng Văn Ca, thần nhiên nói.

"Sao lại chưa thấy được? Nó rõ ràng là bị mang theo ta đến nơi này!" Tổng Văn Ca nắm chặt cánh tay cung nữ áo xanh, nắm rất mạnh, làm cho cung nữ áo xanh không khỏi nhủu mày vì đau. "Người gạt ta đúng không? Người nhất định đã thấy nó, người mau nói cho ta biết, Trần nhi ở nơi nào? Trần nhi của ta rốt cuộc ở đâu? Ta muốn gặp nó, bây giờ, lập tức, lập tức, ta muốn lập tức gặp nó!"

Tổng Văn Ca hét lên, không thấy Trần nhi, nàng sắp điên rồi, làm sao có thể điều khiển được tâm tình??

"Nguyệt cô nương, người bình tĩnh lại trước đã. " Cung nữ áo xanh rút mạnh cánh tay bị nắm về, nhủu mày rồi nói tiếp, "Đứa bé trai người nói, chúng ta quả thật chưa từng thấy. Người có hỏi thêm nữa cũng chỉ thế thôi, tin hay không tùy người. "

"A!" Tổng Văn Ca đột nhiên nổi điên hét to một tiếng, đảo tay qua, chén đĩa trên bàn đều bị nàng hất xuống đất phát ra tiếng vang loảng xoảng loảng xoảng, chóc lát bề tan tành. "Các người không biết Trần nhi ở đâu, vậy ai biết? Nói cho ta biết, ai biết?"

Cung nữ áo xanh và áo đỏ bị sự tức giận bất ngờ của Tổng Văn Ca làm cho hoảng sợ, không khỏi phịch một tiếng xuống, đồng thanh nói: "Nguyệt cô nương, xin người bớt giận. Hai chúng nô tỳ chỉ phụng mệnh Hoàng thượng đến lãnh cung hầu hạ cô nương, những chuyện còn lại không biết gì cả. "

"Thật sao, vậy Hoàng thượng các người là ai? Mau gọi hắn lại đây, ta muốn gặp hắn!" Tổng Văn Ca bình tĩnh lại, ánh mắt lạnh như băng sắc bén bắn thẳng đến hai cung nữ quỳ trên mặt đất, làm hai người run mình.

"Nguyệt cô nương, nô tỳ chỉ là một cung nữ ti tiện, sao có thể gặp được thánh nhan? Xin người đừng làm khó chúng nô tỳ. " Cung nữ áo xanh ngẩng

đầu, trong giọng nói tràn đầy khẩn cầu. Nàng sao có can đảm đi mời Hoàng thượng! Như vậy không phải muốn chết sao?

"Hừ! Ti tiện hay không, là chuyện của các ngươi!" Tống Văn Ca cười lạnh một tiếng, lập tức nói, "Ngươi đã nói Hoàng thượng cho hai ngươi đến lãnh cung hầu hạ ta, vậy các ngươi nên nghe ta nói! Nói cho các ngươi biết, nếu các ngươi không mời Hoàng thượng của các ngươi đến đây, như vậy từ giờ trở đi, ta sẽ không ăn bất cứ thứ gì! Các ngươi cũng đi xuống đi, không mời Hoàng thượng đến được, đừng đến phiền ta!"

Dứt lời, Tống Văn Ca cũng không thèm liếc mắt tới hai người họ một cái, đứng dậy đi tới bên giường gỗ nằm xuống, trông như ngủ mà lại không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Bạo quân

Tống Văn Ca nằm ở trên chiếc giường gỗ rách nát, ngủ một giấc là hai ngày một đêm.

Tối hôm tới ngày thứ hai, nàng đã đói đến sắp chịu không được rồi, bụng thỉnh thoảng lại phát ra tiếng vang, tỏ vẻ kháng nghị. Nhưng nàng không thể thỏa hiệp, bởi vì Long Đăng đế đáng chết kia vẫn chưa xuất hiện.

Đã bốn ngày rồi, nàng và Trần nhi xa nhau suốt bốn ngày. Không thấy được Trần nhi bình an xuất hiện trước mặt, nàng thật sự muốn điên rồi.

Cung nữ áo xanh và cung nữ áo hồng mang bữa tối đến, thấy Tống Văn Ca như trước nằm không nhúc nhích, liếc mắt xem một cái, không khỏi bất đắc dĩ, lại lo lắng thờ dài.

"Nguyệt cô nương, van xin người mau đứng lên dùng bữa đi, xin người đừng lại làm khó chúng nô tỳ!" Cung nữ áo hồng vừa đặt thức ăn xuống, vừa cầu khẩn nói, cũng không cần biết Tống Văn Ca là ngủ hay thức.

"Nguyệt cô nương, người đã mấy ngày không ăn rồi. Còn tiếp tục như vậy, người sẽ chịu không nổi đâu. “Thấy nàng nói hồi lâu, Tống Văn Ca vẫn như trước không có chút phản ứng, cung nữ áo xanh cũng gia nhập hàng ngũ khuyên bảo.

"Nguyệt cô nương, người có cái gì bất mãn, muốn đánh cũng được, nhưng người không thể lấy thân thể của chính mình ra mà cược. Người không ăn không uống như vậy, chịu tội chính là thân thể của người!"

"Nguyệt cô nương, người nhân tiện ăn một chút đi. Nếu đói bụng hại thân thể, chúng nô tỳ nói không chừng sẽ bị hoàng thượng trách phạt. “

"Nguyệt cô nương, xin người thương xót, đừng tiếp tục cố chấp nữa. “

"Nguyệt cô nương.. “

Mặc cho hai cung nữ nói khô nước miếng, bao nhiêu lời hay nói hết, mọi cách cầu khẩn, khuyên bảo hết lời, Tống Văn Ca nằm trên giường đều như không nghe thấy, không hề động đậy.

Hai cung nữ thấy khuyên bảo không có hiệu quả, chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ ngừng nói, an tĩnh đứng một bên, không phát ra tiếng nào.

"Các ngươi rốt cuộc có đi mời Hoàng thượng các ngươi hay không?" Không biết qua bao lâu, Tống Văn Ca đột nhiên từ trên giường gỗ trở mình bò lên, ba bước rồi hai bước đi tới trước mặt hai cung nữ hầu hạ mình, con giận không thể át hướng về phía bọn họ rống lớn.

Tống Văn Ca cảm thấy chính mình có phải vô cùng bị động rồi không? Nếu như Long Đăng đế thật sự không đến lãnh cung, vậy chính mình chẳng phải là không công chết đói?

"Nguyệt cô nương, nô tỳ thân phận ti tiện, không dám làm tức giận thánh nhan. “ Hai cung nữ lại càng hoảng sợ, vội vàng quỳ trên mặt đất nói.

Kỳ thật cũng không thể trách bọn họ, ai mà không biết Hoàng thượng tàn khốc vô tình như vậy, đến nỗi tất cả mọi người đều sợ Hoàng thượng. Đừng nói đến gần Hoàng thượng, bọn họ chỉ hận không thể cách ra xa, không cho chính mình xuất hiện trong tầm mắt của hoàng thượng.

"Vậy ý của các ngươi là, các ngươi không có đi mời rồi?" Tống Văn Ca thiếu chút nữa tức giận đến giơ chân, lập tức mặt âm trầm hướng về phía ngoài cửa đi đến, vừa đi vừa phẫn nộ quát, "Các ngươi không đi mời?! Vậy bản cô nương tự mình đi tìm hoàng thượng các ngươi, như vậy là được?!"

"Nguyệt cô nương, không có ý chỉ của Hoàng thượng, người không thể bước ra lãnh cung. “

Hai cung nữ cuống quýt đứng lên, đồng thời nhanh nhẹn ngăn cản Tống Văn Ca.

"Cút ngay!" Tống Văn Ca dùng sức đẩy ra hai cung nữ che trước mặt mình, hung tợn trừng mắt nhìn hai người bọn họ quát lớn. "Ta cũng không phải phi tử Long Đăng quốc, Hoàng thượng các ngươi dựa vào cái gì đem ta nhốt vào lãnh cung?!"

Dứt lời, Tống Văn Ca nổi giận đùng đùng bước nhanh đi tới cửa lãnh cung. Hai cung nữ không dám trễ nãi, cũng vội vàng chạy theo.

"Tránh ra, các ngươi dựa vào cái gì nhốt ta?!" Tống Văn Ca mắt lạnh nhìn hai gã thị vệ đeo đao canh giữ ở cửa, trong mắt vốn toàn là phần nộ không dần xuống được.

"Chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc, vị cô nương này xin mời quay về! Nếu không, đừng trách chúng ta không khách sáo!" Thị vệ dứt lời, rút ra thanh đao bên hông. "Đao kiếm không có mắt, đã thương cô nương cũng đừng trách móc!"

"Các ngươi!" Tống Văn Ca đã bị vây lại, hận không thể một chưởng đánh vào hai tên thị vệ ghê tởm này. Nhưng nàng không có bản lĩnh kia, chỉ có thể mang theo phần nộ ngập tràn trở về lại trong gian phòng, chung quy không thể bước ra ngoài!

"Biến, biến! Đừng ở trước mặt ta làm ta chóng mặt, hai người các ngươi cút cho ta xa xa, đừng để ta nhìn thấy các ngươi nữa!" Tống Văn Ca đối với hai cung nữ theo sát mình từng bước một, cơn giận không thể át rống to, phát tay lần nữa ném đi thức ăn trên bàn.

"Thế nào, không hài lòng thức ăn Trẫm đưa tới cho ngươi sao?"

Thanh âm âm tà, băng lạnh từ ngoài cửa truyền vào, làm cho tiềm thức Tống Văn Ca đánh một cái rùng mình. Chưa kịp thấy rõ dáng vẻ của người đó, hai cung nữ đã sớm run rẩy cả người, vội quỳ xuống dập đầu hành lễ.

"Nô tỳ khấu kiến Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Thanh âm cũng hàm chứa run rẩy cùng sợ hãi.

Tống Văn Ca kinh hoàng, rụt cổ ngẩng đầu nhìn người đàn ông cách mình ba bước, long bào màu vàng chói mắt, đầu đội mũ vàng, cả người tản ra khí phách cùng tà khí không ai bì được, không tiếng động nói ra sự nguy hiểm của hắn.

Người đàn ông này không ngờ chính là người ngồi trên ngựa đêm khuya hôm đó, mặc áo giáp màu bạc, ác ma tay cầm roi dài lấy máu người khác, thì ra hắn đúng là Long Đăng quốc đế vương.

Long Ngự Tà nhìn lướt qua những mảnh nhỏ thức ăn trên mặt đất, tầm mắt đột nhiên chuyển hướng sang hai cung nữ đang quỳ, lạnh giọng khẽ quát: "Đồ vô dụng! Giữ lại cũng dư thừa!"

Tống Văn Ca còn chưa kịp nhận ra ý trong câu nói này, chớp mắt, đầu của hai cung nữ đã rơi trên mặt đất. Máu tươi phun mạnh ra, máu đỏ sẫm bắn tung toé, lên cả trên mặt và người của nàng. Chất lỏng ấm áp theo gương mặt của nàng chảy xuống, nhỏ xuống trước ngực nàng, một giọt một giọt, chậm rãi hội tụ, lại nhuộm đỏ quần áo màu trắng của nàng.

"Thích phần lễ gặp mặt này không, Công chúa Khuynh Thành của Tuyết Lân quốc?" Long Ngự Tà lấy ra một chiếc khăn sạch, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên roi dài. Khóe miệng hé ra tươi cười tà ác, vô tình, bạo ngược, tàn khốc, đôi mắt giống như hàn băng ngàn năm, hàn đàm ngàn năm, lạnh như băng thấm vào xương, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo tận xương cốt, thỉnh thoảng long lánh ánh sáng màu máu.

"AAA...!!!" Tống Văn Ca hậu tri hậu giác phát ra một tiếng thét chói tai, vốn là do quá mà thân thể có chút suy yếu, cái chết này càng khiến nàng hư nhược vô lực, run rẩy lui lại, rốt cục chống đỡ không được, thoáng cái xụi lơ ngã xuống trên mặt đất.

"Mới vậy đã hù dọa ngã? Chắc! Thật không thú vị!" Long Ngự Tà đem trường tiên cất vào bên hông, rồi sau đó ngồi xổm xuống, con ngươi đen sắc bén lạnh lẽo thẳng tắp nhìn chăm chăm sắc mặt trắng bệch của Tống Văn Ca, vờn một tay đến, tà ác nắm chặt cái cằm béo mập trắng nõn của nàng. Cho đến khi nặn ra vài dấu vết xanh tím, mới híp mắt như cười lại không cười nói, "Nghe nói ngươi vì muốn gặp Trẫm, không tiếc lấy tuyết thực để kháng nghị? Trẫm bây giờ tới rồi, nói đi, có gì chỉ giáo?"

Chỗ đau đớn sớm đã làm cho thần trí Tống Văn Ca quay về, tỉnh dậy, nàng cau mày, bắt buộc chính mình nhìn về tên bạo quân phía trước mặt giết người không chớp mắt này, thanh âm tương tự lạnh như băng, không mang theo chút độ ấm.

"Ngươi đem Trần nhi bắt đi đâu rồi? Ngươi trả Trần nhi lại cho ta!"

"Trần nhi?" Long Ngự Tà nhíu mày, không biết Trần nhi là ai.

"Chính là đứa bé trai bị bắt đến đây cùng ta đó, bề ngoài trông khoảng năm tuổi!" Tống Văn Ca mặt âm trầm, lạnh lùng nhắc nhở.

"Oh? Ngươi muốn nói là nó hả!" Long Ngự Tà dáng vẻ bình tĩnh, lập tức tà ác cười cười, lực trong tay cũng tăng thêm một chút. "Tên nghiệt chủng kia đã bị Trẫm hạ lệnh giết chết, đem cho chó ăn rồi! Ha ha ha!"

"Không!!!" Tống Văn Ca phát ra một tiếng thét chói tai đau đớn thấu tim, nước mắt trong nháy mắt tràn mi chảy ra, nàng dường như phát điên đâm vào trong ngực Long Ngự Tà. "Tên bạo quân, ngươi là ma quỷ, ngươi trả Trần nhi lại cho ta, trả Trần nhi lại cho ta!"

"Hừ! Nữ tử muốn chết!!!" Long Ngự Tà dễ dàng chặn lại hai tay không ngừng đánh của Tống Văn Ca, dùng sức đẩy, lập tức đem nàng đẩy ngã ra bàn, cái gáy bị đụng trúng.

"Bạo quân! Ta muốn giết ngươi, báo thù cho Trần nhi..." "Tổng Văn Ca hai tay nâng lên đầu đang bị đụng đau, lời còn chưa dứt, lại một lần nữa ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

"Không biết tự lượng sức mình!" Long Ngự Tà giễu cợt một tiếng, khoe miệng cười lạnh tỏ ra châm chọc cùng khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Thất thân

Khi tỉnh lại lần nữa, Tổng Văn Ca phát hiện cả người mình đều xích lõa (không mặc đồ) đang ngâm mình trong một bồn tắm ấm áp. Trên mặt nước có rất nhiều cánh hoa đủ loại nổi lơ lửng, theo nước gợn sóng, hương hoa thơm ngát át vào mũi.

Một viên dạ minh châu thật to đặt ở trên một chiếc bàn bạch ngọc khéo léo tinh xảo, tản ra hào quang màu xanh, chiếu sáng trong gian nhà tắm.

Bên cạnh ao đặt một chiếc bàn gỗ điêu khắc, trên bàn không biết là loại trà gì đang tỏa hương thơm mát, mùi hương lượn lờ trong không khí giống như phiêu đảng, khiến người muốn say.

Tổng Văn Ca có chút ngây ngốc, mặc cho bốn nữ tử mặc trang phục nha hoàn giúp mình tẩy rửa, không hề phản kháng, cũng không có tâm trí đi phản kháng.

Chỉ là lời nói của bạo quân ác ma cứ lảng vảng bên tai nàng, vô tình cán nuốt lý trí cùng với ý chí của nàng.

"Tên nghiệt chủng kia đã bị Trầm hạ lệnh giết chết, đem cho chó ăn rồi! Ha ha ha!"

"Tên nghiệt chủng kia đã bị Trầm hạ lệnh giết chết, đem cho chó ăn rồi! Ha ha ha!"

"Tên nghiệt chủng kia đã bị Trầm hạ lệnh giết chết, đem cho chó ăn rồi! Ha ha ha!"

...

Tổng Văn Ca hoảng sợ dùng sức lắc đầu, nước mắt của nàng cũng trong nháy mắt chảy ra, từng giọt rơi xuống trên mặt nước, phát ra tiếng ting tong vang giòn.

Không! Nàng không tin Trần nhi của nàng đã bị bạo quân ác ma giết! Trần nhi của nàng đáng yêu như vậy, hiền chuyện như vậy, tính xảo xinh đẹp giống như búp bê thủy tinh, người khác sao có thể nhẫn giết được?

Tất cả đều không phải là thật! Bạo quân ác ma khẳng định là đang dối gạt nàng!

Tổng Văn Ca đắm chìm trong ý nghĩ của mình một thời gian dài, bốn cung nữ bên cạnh đã đỡ nàng ra khỏi bồn tắm. Lau khô nước trên người nàng, lại nhẹ nhàng lau khô mái tóc ẩm ướt của nàng, sau đó giúp nàng mặc vào áo ngủ bằng gấm màu trắng tinh khiết rất là mềm mại. Tóc đen dài đến thắt lưng được búi lên bằng một cây trâm ngọc lưu ly tím khiến búi tóc trông thật khác biệt, phần tóc còn lại thì xoắn dài xuống lưng.

Chân mày dài thanh nhạt, trang điểm đơn giản, đôi môi đỏ thắm, như là báu vật, được làm từ sắc đẹp của hoa, chân mày xinh đẹp, đôi mắt uơn ướt, như hoa phù dung đang nở, một loại xinh đẹp kiều diễm, mị hoặc lòng người được sinh ra từ ánh mắt của nàng, lưu luyến quay lại, quanh quẩn không dứt, rực rỡ như hoa xuân, sáng hơn ánh trăng, khuynh quốc khuynh thành, cực kỳ tao nhã.

Nàng mặc dù chỉ có mười bốn tuổi, còn kém một tuổi mới trưởng thành, nhưng thân thể của nàng đã cao được một mét sáu lăm, vóc người mặc dù không to lớn như nữ tử đã trưởng thành - đầy đặn mượt mà, nhưng là tuyệt đối không làm cho người khác cảm thấy chưa phát dục, đã không còn hứng thú. Dáng vẻ nàng thướt tha, tư thế là lướt, hình dáng này, thanh thoát đến nỗi có thể khiến cho chim hồng nhạn phải kinh sợ, uyển chuyển như rồng bay. Tươi đẹp như thu cúc, tươi tốt như cây thông. Thân hình vừa vặn. Bờ vai tròn trĩnh, eo thon nhỏ. Cứ như có thể làm mây bay trắng trời. Cứ như bình minh, sáng như hoa sen.

(Trời ơi, cái đoạn này viết chữ khó thấy thương, vả mồ hôi hột =.=)

Tổng Văn Ca chói lọi như vậy, như có thể lấy đi hô hấp của người khác, đã bị đưa đến trước mặt Long Đằng đế, trông mất trần đầy tàn nhẫn của hắn thoáng chốc ngập đầy kinh diễm cùng dục vọng.

"Bắt đầu từ bây giờ, người không còn là công chúa Khuynh Thành của Tuyệt Lâm quốc nữa, mà là vật chơi đùa của Trẫm!"

Tròng mắt Long Ngự Tà như chim ưng thẳng tắp nhìn Tống Văn Ca đang đứng trước giường rồng, khóe miệng lộ ra tươi cười tà ác mà tàn khốc, ánh mắt nổi lên khí lạnh, tựa như một con dã thú hung mãnh, sau một khắc sẽ muốn cắn nuốt con mồi trong lòng bàn tay mình.

Tống Văn Ca thanh tỉnh trở lại, vừa thấy đến bạo quân tự xưng đã giết Trần nhi, tâm tình lập tức mất khống chế, không để ý tất cả xông về phía hắn, hai tay muốn bóp cổ hắn.

"Ta muốn giết người, ác ma! Ta nên vì Trần nhi báo thù!! Vì Trần nhi báo thù!!"

"Muốn hành thích vua sao?" Long Ngự Tà cười lạnh ra tiếng, vung tay lên, lập tức đem Văn Ca ném lên trên giường rồng. "Người rõ là muốn chết!"

"Bất quá, trẫm sẽ không cho người chết! Trẫm muốn cho người sống không bằng chết, muốn sống không được, muốn chết không xong! Ha ha ha!"

Tiếng cười điên cuồng, tàn nhẫn của Long Ngự Tà vang vọng cả tòa Long ngự cung, khiến cho tâm thần Tống Văn Ca hoảng sợ, da đầu run rẩy.

"Người muốn làm gì?!" Tống Văn Ca nắm chặt áo ngủ bằng gấm dưới thân, đôi môi run rẩy, sắc mặt trắng bệch nhìn Long Ngự Tà đang từng bước đi đến bên nàng, ánh mắt nhìn thẳng nàng loé ra ánh sáng như Tu La ngục.

Hắn chậm rãi tới gần, điên cuồng bá đạo, vừa lãnh khốc tà ác, kiêu ngạo từ thân thể cường tráng của hắn tỏa ra, làm cho Tống Văn Ca không tự chủ được phát run.

"Trẫm muốn cho người trở thành tàn hoa bại liễu!"

Khoé môi Long Ngự Tà nhếch lên nụ cười tàn nhẫn, tà ác, tựa như con báo to lớn đang thấy được con mồi. Tròng mắt của hắn u ám thâm sâu, tràn ngập dục vọng thật lớn, nhìn thẳng thân thể run rẩy của Tống Văn Ca.

"Không!!!" Tống Văn Ca ý thức được ý đồ của hắn, không khỏi hoảng sợ vạn phần, cuống quýt thét chói tai hướng về góc giường lui về. "Người không thể đối xử với ta như vậy! Người dựa vào cái gì đối xử với ta như vậy! Ta không muốn! Không muốn!!!"

"Phụng dưỡng Trẫm là vinh hạnh của người!" Long Ngự Tà đưa tay kéo lại Tống Văn Ca, 'Xoạt' một tiếng, áo ngủ của nàng bị hắn phá tan thành từng mảnh, tiện tay ném xuống giường.

Sau khi Long Ngự Tà kéo ra tất cả quần áo trên người nàng, thân thể cường tráng không thể ngăn cản, không ai bì được như khí thế ngàn quân lập tức đè lại Tống Văn Ca.

Hắn mạnh mẽ khống chế hai chân đang đá đập lung tung của nàng, hai tay mở ra hai cánh tay trắng nõn đang cố gắng che ngực của nàng, lập tức một tay giữ lại hai tay của nàng, tay còn lại giữ chặt cằm của nàng, khiến cho đầu của nàng đang lắc lư trốn tránh cũng không nhúc nhích được nữa, về điên cuồng cùng tàn bạo của hắn gần trong gang tấc từ trong mắt bắn ra, bạc môi lạnh như băng đè lên đôi môi đầy đặn của Tống Văn Ca.

Tống Văn Ca bị hắn hôn đến sắp không thở được, dùng sức phản kháng, liều mạng giãy dụa, nhưng bất kể giãy dụa như thế nào cũng giãy không ra trôi buộc mạnh mẽ của hắn.

Long Ngự Tà dùng hai tay cường tráng hữu lực giữ chặt cánh tay Tống Văn Ca, điên cuồng bá đạo hôn từ mặt đến cổ nàng, sau đó là hai vai mềm yếu của nàng, rồi lại xuống phía dưới đang dao động trước ngực, không để ý tới mà mút gặm cắn, không chút thương tiếc cùng bận tâm, chỉ có phát tiết cùng thú dục.

Đến khi da thịt trắng như tuyết trong suốt sáng long lanh của Tống Văn Ca hiện đầy đầy hôn xanh tím, thậm chí mang theo vết máu nhọt nhọt từ dấu răng, Long Ngự Tà mới dời đi chiến trường, một lần nữa mạnh mẽ hôn lên môi Tống Văn Ca.

Khi hai mắt nàng đắm lệt mộng lung, trong tình thế hoảng sợ tuyệt vọng, hắn không hề do dự mở hai chân nàng ra, thất lưng hạ xuống thật mạnh, hoàn toàn giữ lấy nàng.

"A...!!!" Của hắn thật lớn làm cho Tống Văn Ca trong khoảng thời gian ngắn khó có thể thừa nhận, không khỏi phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau đớn thấu tim, móng tay bầu vào lòng bàn tay của mình thật sâu, sâu đến chảy máu, nước mắt khuất nhục mãnh liệt trào ra, theo khóe mắt chảy xuống, làm ướt vành tai, cũng làm ướt tẩm chần dưới thân.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 13: Luyện phi

Nước mắt Tống Văn Ca sớm đã khô cạn, đôi môi bị chính nàng cắn đến vết máu loang lổ, sức lực toàn thân từ từ trôi đi, nàng không còn chút sức lực nào để tiếp tục phản kháng, chỉ có thể mặc cho bạo quân ác ma không biết thế nào là đủ ở trên người nàng đã man công chiếm cướp đoạt.

Cảm thụ được thân thể phía dưới cứ truyền đến một trận lại một trận đau đớn mãnh liệt, đáy lòng Tống Văn Ca càng lúc càng lạnh, chỉ hy vọng trận bạo ngược mạnh mẽ, tàn nhẫn này có thể mau chóng chấm dứt.

Nhìn thấy dáng vẻ đau hàng của nàng, đau đớn mặc cho người khác xâm lược, Long Ngự Tà cảm thấy có được khoái cảm trả thù và hưng phấn mà trước nay chưa bao giờ có được.

Con người của hắn tràn ngập tình dục và tơ máu, nhưng lại như trước bạo ngược tàn lạnh, khoe miệng nở ra tươi cười tàn nhẫn mà khát máu, như ác ma Tu La được ma vương sai tái thế. Ánh mắt hắn làm cho Tống Văn Ca giống như bị rơi vào chỗ băng vỡ trong trời đông giá rét, lạnh như băng thấm tận xương tủy khiến nàng muốn ngất đi.

Ánh mắt một lần lại một lần thêm bá đạo, một lần thêm một lần lại càng hung mãnh, cũng một lần lại một lần càng điên cuồng. Suốt một đêm, hắn tàn bạo hung ác muốn nàng một lần lại một lần, căn bản không bận tâm đến thân thể chưa hoàn toàn phát triển của nàng lần đầu mới trải qua việc đòi có chịu được chính mình tàn nhẫn cướp đoạt hay không.

Dường như đã trải qua một thế kỷ, đến khi Long Ngự Tà tại cơ thể Tống Văn Ca chiếm được cực hạn vui vẻ và thỏa mãn, hắn mới ôm chặt eo nhỏ nhắn của nàng, kiệt sức ngã xuống trên cơ thể nàng.

Lặng im một hồi lâu, Long Ngự Tà mới ngồi dậy, vươn một tay giữ chặt cổ của Tống Văn Ca, từ trong miệng phun ra những lời nói mập mờ tàn nhẫn.

"Công chúa Khuynh Thành, thân thể của ngươi thật đúng là cực xinh đẹp, cực thom mát, làm cho Trẫm muốn ngừng lại không thể! Trẫm chắc chắn sẽ thường đến hưởng dụng! Ha ha ha!" Thân thể của nàng vốn là tốt đẹp như thế, làm cho hắn muốn ngừng lại không thể. Hắn thật bắt đầu hoài nghi, cô công chúa mất nước trước mắt đang bị hắn đè dưới thân này có phải thật sự chỉ có mười bốn tuổi hay không.

Tống Văn Ca không nói một lời, chỉ dùng đôi mắt sớm đã sưng đỏ vì khóc chặt chẽ nhìn chăm chăm hắn, mang theo cừu hận cùng chán ghét mãnh liệt, giống như muốn đem hắn ngũ mã phanh thây, đốt thành tro bụi.

"Ngươi là tên ác ma vô si! Ngươi đi chết đi!" Tống Văn Ca thừa dịp hắn phân tâm, lấy trâm ngọc Lưu Ly tím trên đầu xuống, không để ý tới mọi thứ hướng về phía trước ngực hắn đâm tới.

Thời gian dường như ở trong nháy mắt dừng lại, tầm mắt hai người cũng như ngừng lại trên cây trâm Lưu Ly trong ngực Long Ngự Tà.

Một lúc lâu.

"Ngươi rất thích đâm người phải không?!" Long Ngự Tà một chường đẩy Tống Văn Ca ra, bàn tay to dễ dàng bóp cổ nàng, khoe miệng nở ra ra nụ cười quỷ dị tà ác, so với địa ngục Tu La còn làm cho người ta thấy kinh khủng hơn.

"Ta muốn ngươi chết!!" Tống Văn Ca hung tợn trừng mắt nhìn hắn, hai tay liều mạng muốn đẩy bàn tay to đang bóp cổ mình ra, nhưng chỉ phí công, trong chớp lát đã hô hấp khó khăn, đến mức về mặt đỏ bừng.

"Ha ha ha! Trẫm luôn luôn là một người tri ân báo đáp, mới vừa rồi ngươi đâm Trẫm một chút, vậy Trẫm sẽ trả lại cho ngươi ngàn vạn lần!"

Long Ngự Tà cất tiếng cười to, bàn tay rút ra trâm ngọc Lưu Ly tím đang cắm vào ngực mình, máu tươi nhất thời phun ra, rơi xuống tấm trải giường màu trắng, pha lẫn vào máu xử nữ của Tống Văn Ca, tạo ra một đóa hoa hồng mỹ lệ tươi đẹp, đã thương mắt nàng, khiến lòng nàng đau đớn.

Máu xử nữ ở trên chân, vốn là con ác mộng của nàng, ác mộng suốt đời!

Tống Văn Ca nhìn vết máu chói loá, gần như điên cuồng, dùng sức lắc đầu thật mạnh.

Ngẩng người dậy, đối diện đôi mắt hung ác của Long Ngự Tà đang lộ ra khát máu bạo ngược, cùng cái lạnh thấu xương.

"Ngươi muốn làm gì?!" Tống Văn Ca hoảng sợ nhìn hắn, cả người run rẩy, nàng không biết ác ma này lại nghĩ ra cách gì để hành hạ nàng.

"Báo ân!"

Long Ngự Tà quỷ dị cười, bạc môi gợi cảm âm thầm phun ra hai chữ, làm cho người ta giống như ngã vào mười tám tầng địa ngục.

"Không, ta không muốn!" Tống Văn Ca sợ hãi kêu to, sau một khắc đã cảm thấy tay chân mình giống bị giữ chặt, căn bản không cách nào nhúc nhích, thì ra là bị ác ma kia điểm huyết đạo toàn thân.

"La đi! Tiếng của ngươi càng lớn, trẫm càng hưng phấn càng thích!"

Dứt lời, Long Ngự Tà một tay lật người Tống Văn Ca qua, làm cho nàng vẫn không nhúc nhích ghé vào trên giường rồng, trong tay nắm trâm ngọc Lưu Ly tím nhắm vào tấm lưng trắng tuyết trong suốt của nàng. Lập tức đâm vào, nhưng thông thả từng chút, giống như những pha quay chậm trong phim

vậy. Hắn cố ý dùng thật nhiều thời gian khiến nàng đau đớn, hắn muốn chậm chạp hành hạ nữ tử dưới thân này.

"A...!!" Tống Văn Ca phát ra một tiếng kêu thảm thiết chói tai, rất nhanh đã đau đến đầu đầy mồ hôi, hai mắt sớm đã khô cạn cũng bắt đầu rơi lệ như mưa trong nháy mắt khiến tầm mắt nàng dường như. "Đau! Đau quá!!"

Đau đớn bén nhọn thấu xương từ lưng truyền đến, một trận một trận xâm nhập vào tứ chi, lan tràn đến toàn thân, làm cho khuôn mặt khuyên quốc khuyên thành của nàng đau đến vặn vẹo, đôi môi vốn trắng xước bị nàng cắn đến đầy vết thương, nước mắt pha với máu tươi chảy vào trong miệng, lập tức lại bị nàng nuốt vào trong bụng.

Long Ngự Tà không nhìn đáng về đau đớn thấu tim của nàng, cũng không nghe những tiếng kêu thảm thiết, vẫn đang thong thả duy trì những động tác liên tục, không ngừng đâm vào lưng của nàng, một trăm lại một trăm, khoe miệng thủy chung lộ vẻ cười tà ác tàn nhẫn.

Đau đớn phía sau lưng còn đang tăng lên, Tống Văn Ca chỉ muốn mình lập tức ngất xỉu đi, nhưng toàn tâm đau đớn như vậy, lại làm cho nàng vô cùng thanh tỉnh, làm cho nàng không thể không nhận sự đau đớn đến thấu tim này. Tiếng nói của nàng đã khàn khàn vô lực, khó khăn phát ra tiếng kêu to nữa, chỉ có thể lấy không tiếng động khóc thầm để thổ lộ đau đớn.

Phảng phất qua lại giữa sự sống và cái chết, đến khi Tống Văn Ca muốn cắn lưỡi tự vẫn, Long Ngự Tà rốt cục kết thúc động tác tàn khốc lãnh huyết trong tay hắn.

"Ha ha ha! Từ nay về sau, ngươi chính là luyện phi của Trẫm! Cấm luyện chi phi, bất luận kẻ nào cũng không được nhìn trộm cùng mơ tưởng, chỉ có Trẫm mới có thể tùy ý đùa bỡn và hành hạ! Ha ha ha!"

Long Ngự Tà đôi mắt khát máu nhìn chăm chăm vào chữ 'Luyện' bị mình dùng trăm Lư Ly đâm thành trên lưng Tống Văn Ca, cười đến điên cuồng tà ác, bạo ngược tàn nhẫn.

Bàn tay to của hắn hài lòng xoa kiệt tác của mình, rồi sau đó cúi đầu hôn chữ 'Luyện' thấm đẫm những giọt máu tinh mịn, đầu lưỡi ẩm ướt ả ả ướt một chút lại một chút liếm lên làm cho Tống Văn Ca đau đớn toàn tâm.

"Ma quý! Ngươi so với ma quý... Còn hung tàn hơn!"

Tống Văn Ca hữu khí vô lực thì thảo nói nhỏ, đau đớn thấu tim làm cho nàng gần như mất đi tri giác, thân thể không tự chủ được run rẩy, sắc mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc, giống như người chết.

Long Ngự Tà liếm liếm vết máu trên môi, lập tức tà mị bám vào bên tai Tống Văn Ca, lời nói âm hàn tà lạnh như ma chui vào trong đầu nàng.

"Ngươi nói đúng, trẫm chính là so với ma quý còn hung tàn hơn, so với ma quý còn bạo ngược hơn!"

"Ngươi giết ta đi!" Tống Văn Ca đột nhiên quay đầu hờ hững nhìn hắn, che đậy đi cừu hận tràn đầy trong lòng, nàng bây giờ ngay cả sức lực để hận cũng không có rồi.

Nàng không muốn sống sót tiếp, cũng không có động lực sống sót tiếp. Người duy nhất khiến cho nàng tưởng niệm và che chở ở thế giới này, Trần nhi cũng đã chết, nàng sống còn có ý nghĩa gì?

Ba, mẹ, xin lỗi, không phải ca Nhi nhu nhược, cũng không phải Ca Nhi không đủ kiên cường, mà là Ca Nhi thật sự quá mệt mỏi, thế giới này đã không có bất cứ thứ gì đáng giá cho Ca Nhi sống sót tiếp.

"Trẫm sẽ không giết ngươi, khi Trẫm còn chưa đùa bỡn hành hạ đủ, mạng của ngươi là của Trẫm!" Long Ngự Tà thẳng đứng dậy, từ trên cao bề ngạo nhìn Tống Văn Ca đã mất đi ý chí sinh tồn, giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, thanh âm lạnh tận xương tủy vang lên tiếp, "Nếu ngươi dám can đảm tự vẫn, trẫm thật sự không ngại hạ lệnh đem nghiệt chủng kia cho chó ăn!"

Dứt lời, Long Ngự Tà xoay người, dùng long bào màu vàng chói mắt, bao lấy vóc người thon dài cao ngất của mình, điên cuồng tà mị cười lớn rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 14: Đau lòng

Dục Tuyết cung

"Nương nương, van xin người đứng lên dùng bữa đi!"

"Nương nương, người đã nhịn đói suốt ba ngày rồi. Nếu không ăn chút gì, sẽ có hại cho sức khỏe của người!"

...

Hai cung nữ quỳ trước giường Tống Văn Ca, không ngừng cầu khẩn, dùng những lời thật tốt để khuyên, đến khô cả miệng, nhưng lại như trước không chiếm được đáp lại nào.

"Lộng Ảnh, tỷ nói nương nương có phải đã bị chết đói rồi ko?!" Trong đó một tiểu cung nữ mặc trang phục cung nữ màu vàng đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía đồng bạn đang quỳ bên cạnh, giọng run rẩy nói nhỏ.

"Lộng Hoa, đừng nói vậy, làm gì có người ba ngày không ăn cơm bị chết đói!" Lộng Ảnh mặc trang phục cung nữ màu hồng phấn nghe gọi mình vội nhanh chóng nhìn lướt qua Tống Văn Ca đang nằm trên giường, lập tức hạ giọng khiển trách.

"Nhưng đã một canh giờ rồi, nương nương không hề có chút động tĩnh, sợ là... " Lộng Hoa nói tới đây, bị Lộng Ảnh trừng mắt liếc, không khỏi ngậm miệng. Chỉ chốc lát, hình như có chút không phục với giải thích, "Lộng Ảnh, cũng không phải muội nói vậy, hai ngày trước lúc chúng ta đến đưa đồ ăn, nương nương có hừ lạnh vài tiếng, nếu không thì cũng xoay người đi đưa lưng về phía chúng ta. Nhưng hôm nay, nương nương cả một tiếng vang cũng không có, chẳng lẽ muội không nên nghi hoặc sao?"

"Nghĩ đến điều muội vừa nói, hình như khi đưa đồ ăn sáng, đã không thấy nương nương phát ra tiếng nào. " Lộng Ảnh vừa nói, cũng bắt đầu lo lắng. Hoàng thượng phái hai người đến Dục Tuyết cung này hầu hạ Luyến phi nương nương mới vừa được phong thưởng, nói không muốn có sơ suất gì.

Nhưng vị nương nương này từ khi Hoàng thượng đi rồi thì tuyệt thực, sợ Hoàng thượng trách tội, hai nàng vẫn gạt không dám bẩm báo. Nhưng bây giờ nên làm gì đây? Luyến phi nương nương nếu thật sự chết đói, các nàng cũng đừng mong còn mạng.

Lộng Ảnh càng nghĩ càng sợ hãi, hít sâu một hơi, sau đó đứng dậy, từng bước một đi tới phía giường.

"Lộng Ảnh tỷ muốn làm gì?" Lộng Hoa nghi hoặc hỏi, sau đó cũng từ trên mặt đất đứng lên.

"Tỷ muốn dò xét hơi thở của nương nương, xem còn hô hấp không. "

Lộng Ảnh vừa nói vừa vươn tay ra, tay còn chưa tới được dưới mũi Tống Văn Ca, đã bị một tiếng quát lớn lạnh băng thấu xương, sợ đến lập tức rút trở về. Động tác mạnh đến suýt té ngã.

"Lấy tay người ra! Ta còn chưa chết đâu!"

Tống Văn Ca cố nén đau đớn tận tâm từ lưng truyền đến, mạnh ngồi dậy, ánh mắt lạnh như băng tựa như hai thanh kiếm sắc bén, thẳng tắp bắn về phía Lộng Hoa và Lộng Ảnh, hai nàng bị đông lạnh nhìn không được run run.

"Ra ngoài! Đừng để ta nói lần thứ hai!" Tống Văn Ca suy yếu quát, dứt lời, nhắm mắt lại. Nàng chán ghét tất cả trong cung này, mặc kệ là người hay vật, bởi vì tất cả tất cả đều là của tên bạo quân ác ma kia.

"Vâng...Nương nương, nô tỳ cáo lui!" Lộng Hoa và Lộng Ảnh cũng không dám nói nhiều nữa, cung kính thi lễ, hoảng loạn lui xuống. Nương nương không chết đói, đã vốn là vận hạnh của các nàng, còn lại chính là cầu thần bái phật hy vọng nương nương đừng tuyệt thực tiếp.

Nghe bên trong phòng không có bất cứ tiếng vang gì, Tống Văn Ca mới mở mắt, đứng dậy đi tới bên cạnh bàn.

"Không ăn là không ăn sao?!" Tống Văn Ca lạnh giọng nói thăm một câu, tiện tay cầm lấy chén canh tổ yến múc một muỗng đưa vào trong miệng. Cảm giác mùi cũng không tệ lắm, lại ăn tiếp vài muỗng. Sau đó uống vài chén canh, lúc này mới mang theo bụng đã ăn no ba phần bỏ lại trên giường nằm cho tốt.

Ba ngày trước, nàng từ trong miệng bạo quân biết được Trần nhi của nàng còn sống, nàng lúc ấy không biết mừng bao nhiêu. Nhưng bạo quân kia lại hết lần này tới lần khác không cho nàng gặp Trần nhi, còn muốn nhốt nàng ở Dục Tuyết cung này, hơn nữa hạ chỉ phong nàng thành Luyến phi.

Khuất nhục cùng hành hạ hấn cho nàng có thể không cần, chỉ cần có thể làm cho nàng và Trần nhi ở cùng một chỗ là được.

Cho nên, vì nhìn thấy Trần nhi, nàng chỉ có thể lần nữa dùng tuyệt thực để tỏ vẻ kháng nghị. Bạo quân kia nếu không giết nàng, hấn khẳng định sẽ thỏa hiệp, tuyệt không để cho nàng bị chết đói.

Nhưng Tống Văn Ca lại không dám tự đoán lòng của bạo quân ác ma kia, sợ chính mình đánh giá cao bản thân, sợ chính mình thật sự chết đói, hấn cũng không thỏa hiệp. Cho nên, nàng biểu hiện ra tuyệt thực nhưng sau lưng đều lên lên ăn một chút. Mặc dù không có chuyện gì, nhưng cũng thấy đói, chung quy vẫn tốt hơn không ăn gì.

"Long Ngự Tà, một ngày nào đó ta sẽ giết người! Để bù lại tất cả tổn thương và khuất nhục ta phải chịu!"

Tống Văn Ca dưới đáy lòng âm thầm phát thề, trong mắt hiện ra ngọn lửa hận ý cùng phần nộ.

"Người trừ tuyệt thực ra thì không có gì khác sao?" Thanh âm châm chọc khinh thường giễu cợt bỗng đứng từ bên trong phòng vang lên, sau một khắc, bóng dáng cao ngất màu vàng của Long Ngự Tà đã từ trên cao bao phủ giường trên của Tống Văn Ca.

"Ta muốn gặp Trần nhi!" Tống Văn Ca ngồi dậy, trưng tự châm chọc khinh thường trừng mắt nhìn hắn, trong mắt còn có dày đặc chán ghét cùng hèn mọn.

"Đem thức ăn trên bàn ăn hết, trẫm sẽ cho ngươi đi gặp nó. “ Long Ngự Tà hí mắt, trong con ngươi hiện lên chút tà ác. “Chỉ cần ngươi như thế này đừng quá kích động là được!"

Trong nhà lao âm u ẩm ướt, từ những cửa sổ rỉ sét và lưới sắt không ngừng có gió lạnh lùa vào, trong không trung tràn ngập đầy mùi thối nát, xuyên vào hơi thở của người. Trên mặt đất rom cỏ ẩm ướt mốc meo nằm tán loạn, những con gián và chuột đã thành đoàn thành thoảng từ dưới rom cỏ chui lên chạy trốn, phát ra tiếng kêu ‘Chi chi’.

Thân thể nho nhỏ của Nguyệt Văn Trần bị nhốt trong một cái lồng sắt, cái lồng sắt vẫn chưa cao tới nửa người nó cho nên nó chỉ có thể nằm trong lồng chứ không đứng thẳng dậy được.

Cách lồng sắt không xa, đặt hai cái chén bị bể miệng, trong một chén có hai cái bánh bao to đen tuyền, một chén khác chứa thứ nước đục ngầu tanh hôi.

Nguyệt Văn Trần vươn cánh tay nhỏ bé, liều mạng vươn tới phía trước, lại xui xẻo thiếu một chút mới có thể đến được cái chén bể đựng bánh bao. Nhưng nó cũng không nhứt chí, quệt cái miệng nhỏ nhắn, rồi lại đem thân thể nho nhỏ cố vươn về phía trước, tay phải dùng hết sức duỗi ra.

Ha ha, đủ tới rồi, rốt cục đủ tới rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn xanh xao vàng vọt của Nguyệt Văn Trần hàm chứa đầy ý cười.

Nhưng, ngay lúc nó vừa định đem chén kéo đến trước mặt mình thì có hai con chuột lùi mạnh lại, đánh đổ cái chén bể, hai cái bánh bao to cũng bị văng ra xa hơn.

Sau một khắc, những con gián đã thành đàn nhanh chóng bò đầy lên hai cái bánh bao.

"Con chuột thối, con gián thối, ngày nào cũng cướp bánh bao của ta, ta chán ghét các ngươi!"

Tay nhỏ bé của Nguyệt Văn Trần vuốt cái bụng đang kêu ục ục, mắt to trừng trừng những con gián và chuột đã cướp bánh bao của nó, nước mắt ứa khuất lưng tròn, nhưng lại quật cường không làm cho chúng rơi xuống.

Nó thật sự rất đói, rất đói rất đói, người xấu này vẫn đem nó nhốt ở chỗ này, mỗi ngày chỉ cho nó bánh bao đen to và nước phát ra mùi thối, hơn nữa càng ngày lại đặt ở nơi càng xa, làm cho nó càng ngày càng khó lấy được.

Nó rất sợ hãi, chỉ muốn lên tiếng khóc lớn, nhưng nó liều mạng nhịn xuống.

Bởi vì tỷ tỷ thường xuyên nói với nó, bé trai phải kiên cường, động bất động, khóc sẽ bị người ta chê cười.

Cho nên nó nghe tỷ tỷ nói, bất kể sợ hãi cùng khổ sở cỡ nào cũng không cho chính mình khóc.

"Tỷ tỷ, tỷ ở đâu? Trần nhi rất nhớ tỷ, tỷ tỷ... “

Khi Tống Văn Ca bị Long Ngự Tà đưa đến đại lao, đã chứng kiến hết tình cảnh này.

Trần nhi của nàng đang lui thân thể nho nhỏ vào phía trong lồng sắt rỉ sét, trên người dính đầy bùn đất cùng rỉ sét, khuôn mặt mướt mà trắng nõn đã bị gầy đi rất nhiều, hơn nữa lại vàng vọt không khỏe mạnh, mỗi béo mập vì thiếu nước cũng trở nên khô ráp nứt nẻ. Duy nhất không biến đổi chính là đôi mắt to sáng trong suốt, nhưng giờ phút này lại mang theo khát vọng tràn đầy, nhìn chằm chằm chỗ cách lồng sắt không xa, hai cái bánh bao sớm đã bị những con gián và chuột gặm chỉ còn lại cặn.

Tống Văn Ca trong lòng tràn đầy đau đớn và chua xót, nước mắt trong nháy mắt như hồng thủy mãnh liệt trào ra, tràn lan ở trên mặt không thể che đi.

"Trần nhi... “ Tống Văn Ca lao đảo chạy đến trước lồng sắt, tay xuyên qua lồng sắt sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn xanh xao vàng vọt của Nguyệt Văn Trần, nước mắt đau lòng rơi xuống "Trần nhi, tỷ tỷ tới rồi... “

Nguyệt Văn Trần nghe được thanh âm ôn nhu quen thuộc của Tống Văn Ca, đột nhiên ‘Oa’ một tiếng khóc rống lên, giống như muốn khóc ra tất cả ứ khuất, khổ sở cùng sợ hãi mà mấy ngày qua cố nén trong lòng.

"Tỷ tỷ, Trần nhi rất nhớ tỷ, Trần nhi cũng rất sợ hãi... “ Nguyệt Văn Trần nắm chặt tay áo Tống Văn Ca, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng dính đầy nước mắt. "Tỷ tỷ, ở đây thật tối, cũng thật dọa người, còn có rất nhiều gián và chuột, chúng luôn cướp bánh bao của đệ, lại còn đánh đổ nước của đệ... Tỷ tỷ, Trần nhi rất đói, cũng rất khát... “

"Trần nhi ngoan, đừng sợ, tỷ tỷ lập tức đưa đệ rời khỏi nơi này!" Tống Văn Ca cho tới bây giờ không cảm giác được lòng mình đã từng đau đớn như vậy, Trần nhi của nàng mới nhỏ như vậy thôi, đã bị người ta ngược đãi như thế, điều này làm cho hận ý của nàng đối với Long Ngự Tà trong nháy mắt lại sâu sắc thêm vài phần.

"Mở lồng sắt ra!" Tống Văn Ca hít sâu một hơi, quay đầu lạnh lùng nhìn về phía vẻ mặt hứng thú cùng cười lạnh của Long Ngự Tà, hai tròng mắt phần nộ

giống như muốn phát ra lửa.

"Ngươi đây là ra lệnh cho Trầm sao?" Long Ngự Tà không để ý đến sự phẫn nộ hận không thể giết người của Tống Văn Ca, tà tà khẽ híp mắt, lập tức biến sắc, thanh âm mang theo âm hàn tà lạnh, quát lên, "Đừng quên, ngươi bắt quả cũng chỉ là vật chơi đùa của Trầm! Sau này nói chuyện với Trầm, trước tiên nên chú ý thân phận và giọng điệu của mình!"

Nghe vậy, Tống Văn Ca cắn chặt môi, sau một hồi lâu, mới dùng thanh âm mềm nhẹ mà nói.

"Hoàng thượng, van xin ngài, tha Trần nhi ra!"

"Ha ha ha!" Long Ngự Tà đột nhiên điên cuồng cười ha ha, dùng tay giữ chặt cằm của nàng, khiến cho nàng nhìn hắn, "Cầu Trầm cũng vô dụng! Ngươi cả người trên dưới không có chút tác dụng đáng giá cho Trầm đồng ý với yêu cầu của ngươi! Thân thể của ngươi Trầm cũng chỉ miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng ngươi lại như con cá chết không có một chút mảnh liệt, làm cho Trầm mất hết hứng thú! Ngươi ngay cả thị tẩm cũng không chịu, đối với Trầm mà nói, thân thể của ngươi tác dụng duy nhất cũng không có, trẫm dựa vào cái gì đồng ý với ngươi?!"

"Nếu ta có thể lấy lòng ngươi, vậy ngươi sẽ tha Trần nhi chứ?" Tống Văn Ca nắm tay thành nắm đấm thật chặt, móng tay lần nữa thật sâu đâm vào lòng bàn tay, máu tươi từng giọt từng giọt chảy xuống mặt đất, tan ra trong đất. Nhưng nàng vẫn như cũ không hề biết, a, trái tim cũng đã chảy máu, vết thương nhỏ trên tay này thì đáng là gì?

"Ồ? Lấy lòng Trầm?" Long Ngự Tà vẻ mặt hứng thú hí mắt, ánh mắt tà ác làm cản nhìn Tống Văn Ca từ trên xuống dưới, bạc môi lạnh như băng phun ra lời nói mập mờ, "Vậy còn phải xem Trầm hài lòng cỡ nào!"

Vừa dứt lời, Long Ngự Tà lập tức kéo Tống Văn Ca đi ra địa lao, chỉ còn lại tiếng khóc kêu khiến người ta tan nát cõi lòng của Tống Văn Ca và Nguyệt Văn Trần.

"Trần nhi..."

"Tỷ tỷ..."

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15: Lấy lòng

Vì lấy lòng Long Ngự Tà, Tống Văn Ca trung cầu hắn ba ngày thời gian để cho mình chuẩn bị. Cũng may cảm nghệ của Lộng Ảnh không tệ, khỏi phải tìm Long Ngự Tà mượn cảm sự, miễn đi phiền toái.

Ba ngày thời gian thoáng một cái đã qua, đêm nay là lúc nghiệm chứng kết quả. Thành hay bại, là ở đây.

Bữa tối trôi qua, Tống Văn Ca ngâm mình trong bồn tắm rải đầy các loại cánh hoa xung quanh, nhẹ nhàng khoan khoái tịnh thân, sau đó bắt đầu trang điểm và thay trang phục.

Bởi vì muốn nhảy điệu múa Ấn Độ, Tống Văn Ca đã tự chuẩn bị một bộ phục sức Ấn Độ đơn giản.

Thân trên là một bộ áo màu tím ngắn tay bó sát người lộ ra rốn, thân dưới cũng là chiếc quần bó sát đồng bộ, bên ngoài mặc thêm chiếc váy dài màu tím có hình hoa mai, eo nhỏ nhắn trắng nõn cứ như thể hoàn mỹ hiện ra bên ngoài, bên hông buộc thắt lưng tinh xảo có hình hoa mẫu đơn màu bạc, một viên kim cương màu tím hình giọt lệ vừa đúng rơi vào trên rốn.

Hai cổ tay và mắt cá chân đều đeo một chuỗi chuông nhỏ màu vàng có thể phát ra tiếng, chân nhỏ bé trắng nõn sáng long lanh lộ ra bên ngoài, ngón chân xinh xắn lung linh cũng được sơn lên một lớp bột màu đỏ, càng rực rỡ chói mắt người nhìn.

Toàn bộ tóc dài được quán lên sau đầu, buộc bằng một tầng lụa mỏng màu tím, giống như lễ phục của tân nương vào buổi tối dài kéo lê trên mặt đất.

Trên đầu còn có vòng trang sức ba tầng màu bạc, phía dưới vòng trang sức là một ngôi sao sáu cánh màu tím, nằm ngay ngắn trên trán, tươi đẹp chói mắt.

Trên mặt trang điểm thật thích hợp, chân mày đen đậm lông mi thanh tú, môi anh đào tròn bóng óng ánh, một đôi mắt như nước mùa thu, lại thêm lông mi dài được kéo vênh lên càng làm tôn lên nét trong trẻo như nước suối.

Cuối cùng nàng lấy một dải lụa che mặt, sau khi tất cả trang phục của Tống Văn Ca ổn thỏa, trong chốc lát, Long Ngự Tà đã tới như lời hẹn.

Hít một hơi thật sâu, trấn định tinh thần, Tống Văn Ca mặt mày mỉm cười đi tới chính điện Dục Tuyết cung, chỉ thấy Long Ngự Tà ngồi dựa vào ghế chủ về mặt hứng thú.

"Hoàng thượng, thần thiếp vì ngài chuẩn bị một vũ đạo, hy vọng ngài có thể thích. " Tống Văn Ca mềm giọng, cước bộ chân thành tiến lên trước, dáng vẻ muôn vàn cung kính đối với Long Ngự Tà thi lễ. Dáng vẻ thướt tha giống như gió yếu đỡ liễu (mềm yếu nhẹ nhàng), chân đi xiêu vẹo, rất mê người.

Long Ngự Tà nhìn trang phục kỳ lạ trên người nàng, mặc dù kỳ lạ, nhưng lại rất đẹp. Eo nhỏ nhắn cùng với chân ngọc lộ ra bên ngoài, làm cho hắn không khỏi thất thần, trông mắt lướt qua chút dị sắc, một hồi lâu mới lạnh giọng phun ra bốn chữ: "Nhảy Trăm xem nào. "

"Vâng. " Tống Văn Ca ôn nhu lên tiếng, quay đầu dùng ánh mắt nói với Lộng Ảnh, mình đã chuẩn bị xong tốt, có thể bắt đầu rồi.

Lộng Ảnh gật đầu, tay lập tức xoa cằm đen.

Tống Văn Ca cười mê hoặc với Long Ngự Tà, ngay sau đó chậm chậm nhẹ nhàng đi tới trung tâm điện, đập lễ chụp, cùng âm nhạc, vừa nhảy vừa xướng lên:

Úc... Sa Lý Ngõa... Úc... Sa Lý Ngõa

Là ai đưa chàng tới bên người ta

Là trắng sáng trắng sáng tròn tròn

Là nước suối nước suối róc rách

Là nước suối nước suối róc rách

Ta như cánh hoa mang giọt sương

Ngọt ngào mà khiến chàng không muốn xa rồi không muốn xa rồi

Úc... Sa úc sa úc sa Lý Ngõa sa Lý Ngõa

Úc... Sa úc sa úc sa Lý Ngõa sa Lý Ngõa

Tống Văn Ca linh hoạt vặn vẹo vòng eo, cái mông và hông cũng tùy theo mà dao động. Động tác của nàng rất nhu rất đẹp, giờ tay nhắc chân đều cương quyết bất tuân. Chuông bạc trên cổ tay và chân ngọc cũng hoà vào vũ đạo của nàng, thỉnh thoảng lại phát ra trن trن giòn vang, rõ ràng sang sảng, êm tai dễ nghe. Váy dài thì phấp phồng theo mông nàng, tạo nên tầng tầng cuộn sóng, lay động đáy lòng Long Ngự Tà, dâng lên từng đợt ngọn sóng khó hiểu.

Trông mắt nàng khẽ nháy, lưu chuyển nhìn quanh, như tiên nữ trong sáng e thẹn, môi đỏ mọng của nàng hé mở, hơi thở như hoa lan, tà mị mê hoặc như yêu tinh. Một cái nhú mày một chút cử động, nàng như đang thể hiện hình tượng của cả thiên sứ và ác ma, vừa mâu thuẫn nhưng cũng vừa hài hoà hoàn mỹ. Nàng nhảy, xoay tròn, nhẹ như Phi Yến, nàng như dạo bước trên mây, yếu điệu nhiều vẻ.

Tiếng đàn phát ra nhẹ nhàng, Tống Văn Ca múa rất nhiệt tình, ca được thật tận hứng:

Úc.. Sa Lý Ngõa... Úc... Sa Lý Ngõa

Là ai đưa chàng tới bên người ta

Là ánh sáng của ngôi sao ngôi sao

Là nắng trên trời xanh là nắng trên trời xanh

Là nắng trên trời xanh

Ta nguyện dùng tâm nguyện tràn ngập ngây thơ

Sâu đậm đem chàng yêu thương yêu thương

Úc... Sa úc sa úc sa Lý Ngõa sa Lý Ngõa

Úc... Sa úc sa úc sa Lý Ngõa sa Lý Ngõa

Úc... Sa úc sa úc sa Lý Ngõa sa Lý Ngõa

Úc... Sa úc sa úc sa Lý Ngõa sa Lý Ngõa

Tổng Văn Ca say sưa đi vào trong vũ đạo của mình, tất cả chung quanh dường như đã bị nàng vớt lên chín tầng mây. Vũ đạo vốn là thứ cả đời nàng yêu tha thiết, nàng từ nhỏ đã đối với vũ đạo có chú ý, bất luận loại vũ đạo nào đều có đọc lướt qua. Lúc đại học, ở học viện nghệ thuật nổi tiếng nhất, đã được học vũ đạo chuyên nghiệp. Nhắc tới vũ đạo, nàng giống như tìm được linh hồn của chính mình, nàng đã từng nhảy ba ngày ba đêm mà không biết mệt mỏi, cho nên bị cha mẹ cười vì si vũ.

Long Ngự Tà lẳng lẳng nhìn Tổng Văn Ca, hồn nhiên nhiệt tình mà nhảy ở trung ương điện, trong con ngươi hiện lên ánh sáng nóng bỏng nhẹ nhàng, trong nháy mắt khiến hắn cảm thấy chính mình tập trung đến ngừng thở, dường như sợ mình phát ra thanh âm kinh ngạc, khí hơi bắn, sẽ quấy nhiễu nữ tử xinh đẹp đang say mê nhảy múa.

Tổng Văn Ca vẫn như trước nhảy múa ca hát say sưa, kỹ thuật nhảy thiên biến vạn hóa, bộ pháp nhẹ nhàng linh hoạt, chấp chôn hàm chứa xinh đẹp, chỉ có mang theo ưu nhã, bóng dáng lưu loát phiêu dật như chim yến, như hoa rơi xuống nước chảy không vết tích.

Nàng xoay thất lưng, lắc hông, uyển chuyển là lướt, nàng nhanh nhẹn nhảy múa, bước chân chậm rãi vẽ hình cung, nàng quay đi quay lại, vẩy cử bay lên. Nàng xoay tròn biến ra đủ dạng tư thế, mê ly lòng người, câu đi hồn người.

Tiếng đàn dừng lại, tiếng ca tắt, vũ cũng ngừng.

Tổng Văn Ca xoay người nhẹ nhàng, hai tay tạo thành chữ thập, toàn thân giống như bò liễu[1] mềm mại vô lực, thẹn thùng ngồi xuống mặt đất, khăn mỏng thật dài sau đầu thuận thế trải trên mặt đất. Váy dài rộng thùng thình cũng trải ra trên mặt đất, giống như theo gió chấp chôn, nhanh nhẹn lay động như đoá hoa mẫu đơn kiều diễm đang nở rộ, còn Tổng Văn Ca cứ như một con bướm màu tím dừng trên làn váy tạo thành hình đoá hoa.

Tháo xuống cái khăn che mặt, sắc đẹp tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành trong nháy mắt khiến chung quanh ảm đạm. Tổng Văn Ca nhẹ nhàng đi đến chỗ Long Ngự Tà, viên kim cương màu tím trên trán dưới ánh nến lập tức khúc xạ, càng lộ vẻ lóe sáng chói mắt, khiến khuôn mặt nàng sáng lên. Nàng chớp nhẹ mắt, hình như có vô hạn phong tình, khoe miệng nở ra, nhẹ nhàng cười, sóng mắt giống như nước mùa thu lan tràn, một loại xinh đẹp mị hoặc cứ như vậy ở trên mặt nàng lưu chuyển, làm cho người ta không thể suy nghĩ, ngừng hô hấp, làm cho người ta không nhìn được nhìn rồi lại nhìn, không thể cũng không muốn chuyển dời tầm mắt.

Long Ngự Tà cảm giác trống ngực của mình dường như không thể khống chế, lại đập mạnh, thật đáng chết. Âm thầm nhủ mày, con ngươi nóng bỏng mê say nhất thời bị điên cuồng và lạnh thay thế. Đáng chết! Không ngờ hắn thiếu chút nữa bị nữ tử này mê mẩn.

"Hoàng thượng, thần thiếp nhảy thế nào? Không biết Hoàng thượng có thích không?" Tổng Văn Ca thanh âm mị hoặc giống như nước chảy, phong tình vạn chủng đứng dậy, cước bộ nhẹ nhàng mềm mại, từng bước đi về phía Long Ngự Tà.

Môi như phù dung, răng như trân châu tét thành, mặt đỏ như hoa sen, da trắng nõn nà. Hình dáng yếu điệu, nhẹ nhàng không gò bó. Chậm rãi đi tới, giống như ở phía sau nàng có ngàn hoa vạn hoa nở rộ, xinh đẹp kinh tâm động phách. Cười như hoa phù dung nở, ánh mắt lay động lòng người. Nàng đi đến còn đem theo hương hoa mê say, tràn ngập trong không khí cả điện, mùi thơm ngát ngào, đầy đặc say lòng người.

Nhìn Tổng Văn Ca gần trong gang tấc, Long Ngự Tà mạnh mẽ phục hồi tinh thần, vẻ bạo ngược tức giận trên mặt đã che giấu hết sự xấu hổ cùng bối rối.

"Không thể nào cả, trầm sau khi xem không có chút cảm giác!" Thanh âm trước sau như một lạnh như băng thấu xương, không mang theo vẻ cảm tình. "Ngươi sẽ không nghĩ rằng, một điệu nhảy như vậy, đã có thể lấy lòng được Trẫm chứ?!" Long Ngự Tà khoe miệng nở ra một nụ cười lạnh, tràn đầy châm chọc cùng khinh thường.

"Ngươi! Ngươi... " Tổng Văn Ca tức giận đến cả người run rẩy, nàng không nghĩ tới vũ đạo mình tỉ mỉ chuẩn bị ba ngày, lại bị hắn bỏ qua không đáng một đồng như vậy. Chẳng những là vũ nhục nhân cách của nàng, còn là vũ nhục vũ đạo nàng thích nhất.

"Có mắt không trông, không biết thưởng thức!" Tổng Văn Ca âm thầm mắng một câu, đáy lòng lo lắng không thôi.

Làm sao bây giờ? Nếu mình lấy lòng không được ác ma bạo quân trước mắt, vậy Trần nhi chẳng phải còn tiếp tục bị nhốt tại địa lao âm u ẩm ướt sao?

Không! Tuyệt đối không thể! Mặc kệ dùng cách gì, nàng nhất định phải làm cho bạo quân này hài lòng!

"Xem ra, biểu diễn của ngươi cũng chỉ thường thôi. " Long Ngự Tà mặt không chút thay đổi lắc đầu, vẻ mặt thất vọng. Ánh mắt tà mị tại trên người Tổng Văn Ca bình tĩnh nhìn trong chớp lát rồi đứng dậy như muốn rời đi.

"Hoàng thượng, xin dừng bước!" Tổng Văn Ca vội vàng bước lên phía trước kéo lại Long Ngự Tà, "Thần thiếp còn chưa chấm dứt biểu diễn!"

Tiếng nói thanh thúy dứt khoát, ý hàm xúc mình không tiếc tất cả, vì Trần nhi, nàng sẽ trả bất cứ giá nào, cho dù là muốn nàng...

[1]Bồ liễu: loài cây rụng lá sớm nhất về mùa đông, dễ mọc, nhưng dễ tàn, dùng trong văn học cổ để ví người phụ nữ có thể chất yếu đuối

Q.1 - Chương 16: Hấp dẫn

"Hoàng thượng, mời ngài chờ trong chốc lát, thần thiếp đi thay quần áo, rất nhanh sẽ trở lại!"

Tổng Văn Ca nói xong, cũng không đợi Long Đăng để đáp lại, lập tức vội vã đi đến nội điện.

Nhìn bóng dáng xinh đẹp của nàng nhẹ nhàng đi xa, khuôn mặt lạnh lùng của Long Ngự Tà hiện ra chút bí hiểm, vừa giống như suy nghĩ sâu xa, vừa giống như nghi hoặc, lại tựa như đùa cợt có chút châm chọc cộng khinh thường, càng giống như đang kiềm nén tức giận cùng tàn bạo.

Tổng Văn Ca đi vào nội thất, bằng tốc độ nhanh nhất thay đổi quần áo. Thân trên của nàng mặc áo lót bằng lụa mỏng màu đỏ, bên trong có thể thấy được bộ ngực hồng nhạt, thân dưới là váy dài màu đỏ trắng, hai chân trắng nõn thon dài như ẩn như hiện, khiến không có người nào là không muốn nàng. Mái tóc đen dài mềm mại sáng bóng được tết thành một bím tóc thật dài, được cột bằng một sợi dây gấm thành hình con bướm, bên đầu được cài một đoá hoa hồng đỏ, trên trán còn được vẽ thêm một hoa văn hình ngọn lửa, đèn cung đình thấp thoáng, cả người toát ra yêu mị, quyến rũ xinh đẹp, đầu độc lòng người.

Tổng Văn Ca lần đầu tiên trang điểm đậm, quyết định sẽ nhảy một vũ điệu mị hoặc trước nay chưa có, trang phục tươi đẹp tất nhiên là không thể thiếu. Tổng Văn Ca đặc biệt cường điệu đôi mắt, nàng tô mắt thật đậm, vẽ vừa dày lại vừa đen, khoé mắt cũng được vẽ đậm, lại bôi lên một tầng phấn vàng, chân mày thon cao, chạy xéo vào tóc mai, làm cho hai mắt nàng vốn đã lớn nay nhìn lại càng chói mắt hơn, ánh mắt giống như thu thủy lan tràn, khi đảo mắt lại lộ vẻ phong tình vạn chủng, nét vẽ màu lam trên mắt, càng khiến mắt to bằng lãnh của nàng càng thêm sáng, trong đêm tối lại thêm một phần yêu mị, hấp dẫn, và thần bí.

Hai má nàng lại thoa một lớp son nhàn nhạt, tạo ra má hồng, sau đó trên mặt thoa lên một lớp phấn thơm mát, đôi môi tròn bóng kêu gọi cũng được tô lên một lớp son đỏ như máu, màu sáng ướt át, làm cho người ta không nhịn được muốn âu yếm.

Nhìn nữ tử xinh đẹp không gì sánh bằng trong gương đồng, Tổng Văn Ca xinh đẹp cười, cười đến phong tình vạn chủng, cũng cười đến lạnh như băng châm chọc. Nàng không nghĩ tới, chính mình có một ngày lại suy bại đến mức phải nhảy một vũ điệu tươi đẹp để lấy lòng một người đàn ông, hơn nữa người đàn ông này lại là người mình hận tận xương tuỷ, hận không thể giết hán.

Vừa nghĩ đến bạo quân kia, tâm tình Tổng Văn Ca lập tức khó có thể bình tĩnh. Hít sâu vài lần, nàng mới khiến cho chính mình tĩnh táo lại. Bây giờ trọng yếu nhất là đem Trần nhi của nàng cứu ra, những cái khác nàng không được suy nghĩ nhiều.

"Hoàng thượng, đã để ngài đợi lâu!" Lần nữa đi tới chính điện, thanh âm Tổng Văn Ca càng thêm nhu mị, tươi cười trên mặt cũng tận lực làm cho hoàn mỹ, tự nhiên. "Hoàng thượng, thần thiếp vẫn như cũ hiến một khúc vũ." "

Long Ngự Tà nhìn nữ tử như yêu tình câu hồn đoạt phách dưới điện, đáy lòng nhất thời dâng lên trăn trăn sóng lớn, một lần cao hơn một lần, thật lâu cũng khó có thể dẹp loạn. Thậm chí đã quên nên mở miệng như thế nào, chỉ gật đầu nhẹ, ý bảo có thể bắt đầu rồi.

"Lộng Ảnh, đổi lại khúc!" Tổng Văn Ca đôi mắt sáng nhìn về phía Lộng Ảnh, gật đầu cười với nàng ấy. May mắn nàng đã chuẩn bị trước, dạy Lộng Ảnh đàn một khúc nhạc táo bạo nóng bỏng.

Lộng Ảnh chần chờ, có chút khản trương, lại có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn là tuân theo sự dạy bảo của Luyến phi nương nương, mặt đỏ, tim đập nhanh, đàn tấu khúc tên là 《Cuồng dã》.

Tiếng đàn trầm miên trong khoảnh khắc vang lên, Tổng Văn Ca chợt linh hoạt xoay người, phong tình vạn chủng di chuyển vào trung tâm điện.

Lúc này đây, khúc vũ của nàng tràn ngập mê hoặc cùng đầu độc, cũng tràn ngập khiêu khích cùng trêu chọc. Nàng khi thì đảo quanh mắt phượng, phong tình vạn chủng phiêu mị nhìn về phía Long Ngự Tà, nàng khi thì khẽ nhếch môi đỏ mọng, phảng phất như muốn cùng hắn âu yếm, lúc lại giơ tay qua đỉnh đầu, ồng tay áo chậm rãi rơi xuống, cánh tay trắng sáng long lanh lập tức lộ ra, có khi quay qua quay lại thật nhanh, váy cứ bay lên, chân ngọc thon dài trắng nõn lúc ẩn lúc hiện.

Lụa mỏng phát phơ, nàng mi mắt ẩn tình, váy cứ bay lên, miệng nàng cười, chiếc lưỡi thơm mát của nàng nhẹ nhàng lướt qua môi đỏ mọng, ngón tay của nàng xoa qua xương quai xanh gợi cảm, nàng cuồng dã, nàng không bị cản trở, nàng tùy theo tính chất, nàng tiêu sái. Vòng eo mảnh mai như rắn nước của nàng cứ thế dao động, bày ra phong tình vạn chủng, giống như ngọc bích bên bông, giống như khúc lộ phù dung, giống như tơ liễu tung bay, giống như cảnh non vẫy vẫy, chân ngọc lộ lướt của nàng cứ như chìm yển xoay chuyển, xuất ra tất cả tư thái, khi thì cuồng dã, khi thì vừa ngênh vừa cự, khi thì xấu hổ khép nép, khi thì câu dẫn lòng người.

Nghê thường bay tán loạn, làn gió thơm tàn phá bừa bãi, Tổng Văn Ca cố hết sức, tùy ý xoay tròn, mái tóc dài cũng theo thân thể của nàng bay múa, thính thoảng trong không trung vẽ ra những đường vòng cung tuyệt đẹp.

Vũ của nàng cứ như thể nóng bỏng, cứ như thể đốt cháy, cứ như thể phóng đăng, giống như muốn khiêu ra tất cả dục hoả trong người đàn ông, đốt cháy tất cả tình cảm mãnh liệt trên người họ. Tất cả chung quanh cũng đều rung động theo, tình dục ẩn núp trong góc tối từng bước từng bước bị khiêu đến.

Cổ họng Long Ngự Tà giật giật, tròng mắt giờ phút này so với biển bắc cực còn muốn sâu hơn, giống như lóe lên yêu dị quỷ quyết ánh sáng, lại vừa giống như đốt lên ngọn lửa nóng cháy điên cuồng. Bỗng nhiên hắn cảm thấy xoang mũi nóng lên, giống như có vật gì muốn tuôn ra bên ngoài, không khỏi cả người chấn động.

"Đáng chết!" Long Ngự Tà thấp giọng rủa một tiếng, cuống quýt âm thầm vận dụng nội lực, đem máu mũi đang muốn phun mạnh ra cấp bức trở về.

Tổng Văn Ca đã phát giác sự khác thường của hắn, không khỏi đặc ý cười mỉa hoặc, động tác càng thêm lớn mật, càng thêm cuồng dã, đáng người càng thêm kêu gọi.

Nàng xoay tròn tiến lên, cách Long Đằng đế một bước ngắn. Mỗi nàng hé mở, hơi thở như lan, giống như đối với hắn nói ra ái ngữ ngọt ngào nhất. Mỗi đốm mọng của nàng so với hoa hồng càng kiều diễm hơn, so với mẫu đơn càng xinh đẹp hơn, mở ra khép lại mang theo sự hấp dẫn tận tằm, làm cho người ta mê loạn, cũng làm cho người ta hít thở không thông.

Điệu múa vừa dứt, Tổng Văn Ca ôn nhu yêu mỉa cười, cái lưỡi thom tho như có như không lướt qua môi cánh hoa.

"Hoàng thượng, có thích điệu nhảy này của thần thiếp hay không?"

Tươi cười làm cho người ta mê say, phấn lưỡi làm cho người ta run rẩy, thanh âm thì mỉa tận xương tủy, làm cho người ta nghe xong cả người bay bổng, dường như ngay cả đầu khớp xương cũng mềm đi, làm cho người ta không nhìn được cả người xụi lơ.

Long Ngự Tà chỉ cảm thấy hạ phúc căng thẳng, một luồng khí nóng nhanh chóng lan dần toàn thân, mỗi một bộ phận trên thân thể đều kịch liệt phát sinh biến hoá. Hắn cũng không chịu được sự khiêu khích câu hồn đoạt phách này, bàn tay to đưa ra, mũi chân điểm nhẹ, bóng dáng bay vọt.

Khi Tổng Văn Ca phục hồi lại tinh thần, người của nàng đã bị Long Đằng đế đưa vào tử cung. Sau một khắc, đã bị vứt tới trên giường, mà thân hình cao lớn của Long Đằng đế lập tức điên cuồng bá đạo đè lên thân thể mềm mại của nàng.

"Nếu muốn Trẫm thả nghiệt chủng kia, như vậy cần phải nghênh hợp Trẫm!"

Thanh âm âm hàn tà mỉa vang ở bên tai Tổng Văn Ca, trong nháy mắt làm cho nàng bỏ quên tất cả giấy dựa cùng phản kháng.

Bạc môi lạnh như băng của Long Ngự Tà khẽ nhếch, nở ra một nụ cười tà mỉa điên cuồng, chương phong bỏ ra, màn giường hạ xuống, che lấp đi một màn cảnh xuân kiều diễm khiến người xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Tâm tư

Lúc này đây, Long Ngự Tà dường như phá lệ nhiệt tình, cũng không tàn bạo như lần đầu. Hắn một mực đốt lửa trên người Tổng Văn Ca, cố gắng dò xét mỗi một chỗ ẩn cảm trên người nàng, không buông tha bất cứ chỗ nào.

Tuy ít tàn bạo, nhưng lại tăng thêm điên cuồng cùng bá đạo. Hắn không cho phép Tổng Văn Ca có mấy may phản kháng, vẫn chặt chẽ dây dưa với nàng, cùng nàng thả chết triền miên.

Thẳng đến đêm khuya, khi Tổng Văn Ca mệt đến mê man, Long Ngự Tà mới không thể không buông nàng ra, không cam tâm từ trên người nàng rời khỏi (vậy mà còn chưa đủ hở anh, em phục =))).

Long Ngự Tà nghiêng thân thể, lẳng lặng nhìn Tổng Văn Ca mệt mỏi ngủ say, tâm tư phức tạp không hiểu được. Cùng lúc, hắn điên cuồng hành hạ nhục nhã nàng đến khi hương thụ được khoái cảm để trả thù, nhưng, hắn vừa thấy đau khi nàng đau, bị thương như khi nàng bị thương.

Long Ngự Tà thật không ngờ, Tổng Văn Ca lại đặc biệt như thế, không giống người thường. Trừ xinh đẹp tuyệt thế, cướp hô hấp người, câu hồn người, nàng so với công chúa Khuyết Thành trong tường tượng của hắn hoàn toàn không giống nhau. Nàng lan tâm tuệ chất, băng tuyết thông minh, tài tình, có tư tưởng, có trí tuệ, có đảm lược. Nàng rõ ràng chỉ là một cô gái mười bốn tuổi, nhưng ý chí kiên cường và tâm địa cứng cỏi của nàng đã vượt xa tuổi của nàng.

Nước mất nhà tan, nàng không dứt hy vọng, lại còn mang theo đệ đệ của chính mình gian nan chạy trốn vì muốn sống, đối mặt với mọi cách hành hạ của

mình, nàng không quy phục cũng không xin tha, còn liều mạng đối kháng với mình. Nàng không sợ mình, nàng thậm chí luôn quật cường cùng hấn đối mặt, hơn nữa không chút nào che dấu sự thống hận và chán ghét đối với hấn. Cả Long Đằng quốc, không có người nào dám nhìn thẳng hai tròng mắt của hấn.

Vì cứu nghiệt chủng kia, nàng lại có dũng khí lớn đến mức dám hấp dẫn, lấy lòng hấn. Làm chuyện ‘không biết thẹn như thế’, nàng thể nhưng lại trấn định, vẻ mặt thản nhiên. Chẳng lẽ nàng không biết, những chuyện đó chỉ có kỹ nữ mới có thể làm được sao?

Còn có, hai điều nhảy nàng nhảy tới nay là học từ người nào? Ruột gan lớn như vậy, cuồng dã như vậy, gọi cảm như vậy, nóng bỏng như vậy, trong quá trình đều toát ra vô tận yêu cầu cùng đầu độc, khiêu khích cùng trêu chọc, cánh tay trắng nõn, vòng eo mềm mại, chân ngọc thon dài, cái lưỡi thom tho béo mập, chỉ sợ bất cứ người đàn ông nào thấy được cũng đều chảy máu mũi, tình cảm mãnh liệt mệnh mông, tình dục đốt người.

Bất quá, vũ đạo như vậy chỉ có thể nhảy cho một mình hấn xem. Nếu nàng dám nhảy cho người thứ hai xem, vậy hấn nhất định đem gã đàn ông kia ngủ mả phanh thây, băm thây vạn đoạn!

Nàng là của hấn, vĩnh viễn đều là của hấn! Không riêng gì đời này, còn có kiếp sau, kiếp sau nữa, nàng suốt đời cũng chỉ có thể là của hấn! Tất cả trên người nàng cũng chỉ có thể để hấn xem, bị hấn vuốt ve, bị hấn hôn môi, bị hấn giữ lấy! Điều nhảy tươi đẹp và tình ca của nàng, cũng chỉ có thể khiêu khích và hấp dẫn hấn!

Nghĩ đến vũ đạo cuồng dã và đầu độc kia, Long Ngự Tà chỉ cảm thấy hạ phúc căng thẳng, không khỏi đòi lại tư thế để tránh tạo áp lực cho nửa thân dưới không tự chủ được của mình.

Không giống với nữ tử bình thường, tuyệt đối không phải do người cha cảm thú đó của nàng có thể giáo dục ra được, Long Ngự Tà có đôi khi thật hoài nghi, nàng có phải thật là Công chúa Khuynh Thành của Tuyết Lân quốc hay không.

"Trẫm rốt cuộc nên làm gì bây giờ? Hành hạ người, trẫm không đành lòng, nhục nhã người, trẫm cũng sẽ đau lòng. Nhưng, trẫm không dùng tay được, không hành hạ người, không nhục nhã người, trẫm sẽ trở nên điên cuồng! Trẫm đối với người như vậy, tất cả đều do phụ hoàng cảm thú của người ban tặng! Mặc dù Trẫm đã tự tay chém đầu ông ta, nhưng cừu hận của Trẫm với ông ta suốt đời cũng không có khả năng giải trừ! Tại sao người lại là con gái của ông ta? Tại sao?!"

Long Ngự Tà ánh mắt quý dị điên cuồng, một bàn tay to không tự chủ được bóp chặt cái cổ trắng nõn của Tống Văn Ca, lực từ từ mạnh hơn.

Đến khi Tống Văn Ca sắc mặt trắng bệch, hô hấp khó khăn, từ trong mơ màng cũng theo bản năng huơ tay giãy dụa, Long Ngự Tà mới tỉnh táo lại.

Nhìn cái cổ trắng của Tống Văn Ca hấn lên đầu tay xanh tím thật sâu, lòng Long Ngự Tà lại thấy đau đớn, trong mắt cũng tràn đầy đau lòng và ảo não.

"Nàng nói cho Trẫm biết, rốt cuộc phải làm thế nào, mới có thể giải trừ tâm ma của Trẫm?"

Tay Long Ngự Tà xoa dung nhan tuyệt mỹ đến cực điểm, đôi môi trơn bóng tươi đẹp ở dưới ánh đèn cung đình chiếu lên loé ra rực rỡ mê người, thấy vậy lòng hấn trợn trợn run sợ, không tự kim hãm được lại cúi đầu, tham lam hôn lên đôi môi mềm mại trơn bóng như hoa mà hấn thấy thế nào cũng hôn không đủ.

Tống Văn Ca không phải nữ tử duy nhất của hấn, nhưng vốn là nữ tử duy nhất được hấn hôn. Khi hấn ở trên người đám nữ tử trong hậu cung phát tiết dục vọng, tới bây giờ đều là trực tiếp đi vào, ngay cả làm trò cũng không có, càng không cần nói đến hôn môi. Ở trong lòng hấn, không có người phụ nữ nào có tư cách để hấn hôn.

Nhưng hấn lại luôn không khống chế được muốn cầm giữ cô gái nhỏ này bên người để hôn, lại còn hôn đến nghiện, tựa như ăn nha phiến (thuốc phiện), thật sâu trầm luân, không thể ngừng, không cách nào tự kiềm chế.

Ở trên người nàng, hấn luôn có được thỏa mãn và an lòng trước nay chưa từng có, đây là điều mà mọi nữ tử khác đều không cách nào làm được. Hấn không biết, chính mình vì sao lại đối với thân thể của con gái kẻ thù lại tham luyến như thế, thậm chí còn ở trong ý nghĩ của nàng, bị nàng ảnh hưởng tâm tình, hấn đáng một đao giết nàng có phải không?

Nhưng, hấn phát hiện chính mình đối với nàng không tha từ từ gia tăng, ngược đãi càng tàn nhẫn, hấn cũng nhân tiện đau càng sâu. Nhưng hấn lại không cách nào khống chế chính mình không đi hành hạ nàng, không đi ngược đãi nàng. Hấn biết chính mình là đang uống rượu độc giải khát, nhưng hấn cũng chỉ có thể đau đớn hưởng thụ khoái cảm sau trả thù. Cho dù có một ngày hấn xuống địa ngục, hấn cũng không chấp nhất.

Nàng nói đúng, mình là một tên ma quỷ, thà rằng xuống địa ngục, cũng không nguyện chuộc tội.

"Trẫm cũng không muốn như vậy, không muốn, thật sự không một chút nào mong muốn..."

Long Ngự Tà thì thào tự nói, một tay kéo mạnh Tống Văn Ca vào lòng, ôm chặt lấy, rất chặt rất chặt, đến khi hai người dán lại không một chút khe hở, cho đến hai tay hấn cũng không chặt thêm được nữa.

Hấn đột nhiên hoảng sợ, làm như cô gái nhỏ trong lòng vốn là một trận gió, khói, sương mù, khiến cho hấn dù cố gắng thế nào cũng không bắt được, làm cho hấn cố gắng thế nào cũng không tới gần được. Hấn chỉ có thể chặt chẽ mà ôm lấy nàng, cảm thụ được tồn tại của nàng, ngửi được hương thơm trên người nàng, nghe hơi thở trầm ổn của nàng, để dè xuống kinh hoàng trong lòng.

"Ha ha, nàng là người của Trẫm, vốn là Luyến phi của Trẫm, hiện giờ và sau này cũng vĩnh viễn vĩnh viễn đều là của Trẫm! Bất kể sinh tử, nàng cũng chỉ

có thể đứng ở bên người Trầm! Nếu muốn chạy trốn, trầm chắc chắn sẽ tự tay đưa nàng xuống địa ngục!"

"Trầm không ngại nàng hận Trầm, cũng không ngại nàng chán ghét Trầm, càng không ngại nàng đối với Trầm vĩnh viễn đều là đáng về lạnh tựa băng sương, nhưng Trầm quyết không thể chịu được nàng thoát đi!"

"Văn Ca, tên của nàng, rất êm tai cũng rất đẹp, giống như người của nàng! Bất quá, tên của nàng cũng là của Trầm, tất cả tất cả của nàng Trầm đều phải giữ lấy!"

"Ngủ đi, cô gái nhỏ của Trầm, Luyến phi của Trầm, văn Ca của Trầm “ Long Ngự Tà cúi đầu nóng bỏng mà liếm hôn vành tai nàng, nhẹ giọng ní non. Khuôn mặt tuấn tú nham hiểm ít đi tà lạnh, có một chút ấm áp, băng hàn điên cuồng trong mắt hoà tan, chứa đầy đau lòng.

"Thông minh, ngày mai Trầm sẽ như nàng mong muốn, thả Trần nhi của nàng ra!"

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 18: Vui đùa âm ỉ

Một đêm phóng túng cùng triều miên, làm cho toàn thân Tống Văn Ca đau nhức uể oải.

Nàng cảm giác ngủ rất trầm, nhưng không an ổn. Bạo quân ác ma kia ngay cả trong mộng cũng không tha nàng, bên tai dường như vẫn vang vọng một âm thanh điên cuồng, giống như âm thanh ma quỷ chui vào trong đầu nàng.

"Ha ha, ngươi là người của Trầm, vốn là Luyến phi của Trầm, hiện giờ và sau này cũng vĩnh viễn vĩnh viễn đều là của Trầm! Bất kể sinh tử, ngươi cũng chỉ có thể đứng ở bên người Trầm! Nếu muốn chạy trốn, trầm chắc chắn sẽ tự tay đưa ngươi xuống địa ngục!"

...

Giọng nói kia thật chân thật, một lần lại một lần vang bên tai nàng, làm cho nàng không phân được là mộng hay thật, càng làm cho nàng hoảng sợ, chán ghét. Nàng thầm nghĩ thoát đi xa xa, chạy trốn tới nơi mà nàng không còn nghe thấy thanh âm hận thấu xương kia.

Nhưng nàng trốn như thế nào cũng không thoát, một loại bất lực cùng lạnh lẽo bao lấy nàng. Bốn phía không có một bóng người, nàng muốn đi ra ngoài, nhưng thế nào cũng tìm không ra đường. Khắp nơi đều là trắng mịn, không thấy được bất kỳ kẻ nào, không nghe được thanh âm gì, chỉ trừ ra âm thanh ma quỷ như bóng với hình kia.

"Ngươi là của Trầm, vĩnh viễn đều là của Trầm! Tất cả tất cả của ngươi Trầm đều phải giữ lấy!"

"Ngươi là của Trầm, vĩnh viễn đều là của Trầm! Tất cả tất cả của ngươi Trầm đều phải giữ lấy!"

...

"A...!" Tống Văn Ca quát to một tiếng, rốt cục từ trong ác mộng bật dậy, ngồi trên giường, tay phải ôm ngực, không ngừng thở, trên trán đổ đầy mồ hôi hột.

"Tỷ tỷ, tỷ đã tỉnh?" Tiếng nói trẻ con thanh thúy, một bàn tay nhỏ bé đặt trên trán nàng, cẩn cẩn thận thận giúp nàng xoa đi mồ hôi trên trán.

Tống Văn Ca lặng đi một chút, ngẩng đầu lên, đối diện đôi mắt trong suốt sáng ngời, nước mắt lưng tròng của Nguyệt Văn Trần.

"Trần nhi, là đệ sao? Thật là đệ sao? Sao lại gầy nhiều như vậy?" Tống Văn Ca chớp mắt một cái, nhìn chăm chăm Nguyệt Văn Trần, thấy nó nhếch nhếch, cái mũi chưa xót dử dội, hốc mắt đỏ lên, nước mắt rất nhanh đã không tự chủ được chảy xuống.

Mới ba ngày thời gian, khuôn mặt Trần nhi của nàng đã gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng vàng vọt, dinh dưỡng thật sự không đủ. Quần áo trên người cũng chưa thay, bây giờ vừa rách vừa bẩn, còn mang theo mùi hôi.

"Tỷ tỷ, vốn là Trần nhi, Trần nhi đã ở bên tỷ tỷ một ngày rồi. “ Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Văn Trần dính đầy nước mắt và bụi đất, muốn khóc rồi lại rất vui vẻ, bởi vì nó và tỷ tỷ rốt cục được ở cùng một chỗ.

"Tỷ tỷ, Trần nhi không bao giờ phải rời khỏi tỷ nữa rồi, Trần nhi muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với tỷ tỷ. “ Nguyệt Văn Trần vừa nói vừa bò lên giường, thân thể nhỏ nhỏ chui vào trong lòng Tống Văn Ca.

"Uh, không đi, không bao giờ rời đi nữa, tỷ tỷ cũng muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Trần nhi. “ Tổng Văn Ca hấp hấp cái mũi, vừa cười vừa nói. Ôm chặt thân thể nhỏ nhắn của nó, cảm giác vô cùng bình an và vui vẻ.

"Tỷ tỷ, Trần nhi đói bụng. “ Nguyệt Văn Trần đột nhiên ngừng đầu, hình như có chút ỳ khuất nói. Như là muốn phối hợp lời nói của nó, bụng tùy theo kêu vài tiếng "Ừc...Ừc...Ừc".

"Trần nhi ngoan, tỷ tỷ lập tức chuẩn bị đồ ăn cho đệ. “ Tổng Văn Ca yêu thương sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, lập tức la lớn, "Người đâu!"

"Nương nương, xin hỏi người có gì phân phó?" Lộng Hoa và Lộng Ảnh nghe được tiếng kêu, rất nhanh cung kính đi đến.

"Chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm rửa!" Tổng Văn Ca lạnh lùng nhìn hai nàng, phân phó. "Còn nữa, chuẩn bị mấy bộ quần áo tốt một chút cho đứa bé năm tuổi. “

"Nương nương, quần áo của tiểu chủ tử nô tỷ sớm đã chuẩn bị tốt rồi. Vốn chúng nô tỷ muốn hầu hạ tiểu chủ tử tắm rửa, nhưng tiểu chủ tử không thuận theo, muốn ở cạnh nương nương, đồ ăn sáng và bữa chính cũng không ăn, nói là phải đợi nương nương tỉnh lại cùng nhau ăn. “

"Biết rồi, các người trước tiên đi xuống chuẩn bị đi. “

Chờ bọn họ rời đi, Tổng Văn Ca lúc này mới cau mày, cố ý nhắm mắt lại nhìn về phía Nguyệt Văn Trần, "Trần nhi, sau này đói bụng phải ăn cơm, không cần chờ tỷ tỷ, biết không? Trần nhi nếu đói bụng, tỷ tỷ sẽ rất đau lòng rất đau lòng!" Tiểu tử này thật ngốc, ở bên cạnh nàng một ngày không nói gì, khó trách nàng cảm thấy ngu thật trầm.

"Vâng, biết rồi, Trần nhi nghe tỷ tỷ nói. “

"Ngao. “ Tổng Văn Ca đối với nó mỉm cười ngọt ngào, sau đó đứng dậy xuống giường, dẫn Nguyệt Văn Trần đi tới bên cạnh bàn, cầm hai cái bánh hoa mai cao đưa cho nó. "Trần nhi, đến đây, ăn trước một chút điểm tâm, tỷ tỷ sẽ dẫn đệ đi tắm, sau đó lại làm đồ ăn ngon cho đệ, có được không?"

"Vâng. “ Nguyệt Văn Trần vui vẻ ăn điểm tâm, chỉ cần có thể theo tỷ tỷ cùng một chỗ, cái gì cũng tốt.

"Nương nương, nước nóng và đồ dùng tắm rửa đã chuẩn bị tốt rồi, nương nương có thể tắm rửa rồi. “ Trong chốc lát, Lộng Hoa và Lộng Ảnh lần nữa đi đến.

"Uh. “ Tổng Văn Ca thản nhiên lên tiếng, dẫn Nguyệt Văn Trần đi vào phòng tắm. Đi hai bước, đột nhiên quay đầu, lạnh giọng phân phó, "Tất cả ra giường và màn che đều thiêu hủy hết cho ta, sau đó toàn bộ đổi mới. Còn nữa, bỏ cho ta vài cái xông hương trong phòng. “

Nàng không muốn bên trong phòng lưu lại mây may mùi của bạo quân ác ma!

Tổng Văn Ca thư thư phục phục[1] ngâm mình trong bồn nước ấm, cảm thấy toàn thân đều nhẹ nhàng khoan khoái. Nàng cũng giúp Nguyệt Văn Trần tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo mới, rồi mới mang theo hắn đi xuống phòng bếp.

Long Ngự Tà hoàn toàn giam cầm nàng trong Dục Tuyệt cung, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, cũng không chuẩn nàng bước ra nửa bước. Nàng ở trong Dục Tuyệt cung xem như đã ngăn cách với thế giới bên ngoài, ngay cả đồ ăn của nàng cũng không phải là do ngự thư phòng làm. Dục Tuyệt cung có riêng một phòng bếp nhỏ, muốn ăn cái gì đều là do Lộng Hoa và Lộng Ảnh tự tay làm.

Cũng may bạo quân ác ma kia cũng không có ngược đãi các bữa ăn của nàng, tất cả nguyên liệu nấu ăn, đều đầy đủ.

"Trần nhi, đệ muốn ăn cái gì?" Tổng Văn Ca nhìn tất cả nguyên liệu trong phòng bếp, nhất thời không biết nên nấu món gì cho tốt.

"Tỷ tỷ, Trần nhi muốn ăn sủi cảo. “ Nguyệt Văn Trần chép chép cái miệng nhỏ nhắn, giống như đang nhớ lại hương vị của món ăn này.

"Được, vậy tỷ tỷ làm cho đệ sủi cảo chung trong suốt[2]. “ Nguyệt Văn Ca cười sờ đầu của nó. Trước khi mất nước, nàng đã làm cho nó một lần, không ngờ nó vẫn còn nhớ kỹ.

"Tỷ tỷ, Trần nhi giúp tỷ. “ Nguyệt Văn Trần vừa nói, vừa thêm nước vào thau bột mì.

"Áy, nước hơi nhiều rồi. “ Mắt Tổng Văn Ca tròn tròn, trừng nhẹ nó một cái.

"Đâu có, nước không nhiều lắm mà, tỷ tỷ. “ Nguyệt Văn Trần chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút bất mãn.

...

"Trần nhi, đừng quấy rối. “ Tổng Văn Ca mới vừa bằm thịt xong, thì thấy Trần nhi của nàng đang chơi đùa với cục bột, trên khuôn mặt nhỏ nhắn và cái mũi đều dính đầy bột, làm cho nàng không khỏi buồn cười lắc đầu. “Trần nhi, đệ đang làm gì đấy?"

"Tỷ tỷ, Trần nhi đang nặn mặt người. “ nó đưa tay nhỏ bé vuốt vuốt cái mũi, lại tiếp tục bóc bột. "Tỷ tỷ, Trần nhi muốn nặn hình tỷ tỷ, rồi nặn hình Trần nhi, sau đó đem chúng nó để cùng một chỗ, đại biểu Trần nhi và tỷ tỷ vĩnh viễn không xa rời nhau. “

"Quý linh tinh!" Tống Văn Ca cười liếc nó một cái, giúp nó lau bột trên mặt, cái mũi ê ẩm, trong lòng thật ấm áp.

Một lúc lâu sau, sủi cảo chưng trong suốt rốt cuộc làm xong. Tống Văn Ca mang lồng hấp sủi cảo còn đang bốc hơi ra, mùi thơm mê người bốc ra khiến hai người thêm nuốt nước miếng. Không có cách, hai người đều đã đói bụng một ngày.

"Tỷ tỷ, thơm quá à!" Nguyệt Văn Trần vừa nói, ghé vào lồng hấp ngửi ngửi, hận không thể lập tức ăn mấy cái.

"Mèo con tham ăn!" Tống Văn Ca điểm nhẹ mũi nó, cầm đũa gắp một cái, đưa lên môi thổi nguội rồi mới đưa tới miệng nó. "Đến đây, ăn một cái, xem có ngon hay không."

Nguyệt Văn Trần chu cái miệng nhỏ, một ngụm lập tức nuốt xuống.

"Ăn ngon lắm, tỷ tỷ làm gì ăn cũng ngon, Trần nhi còn muốn nữa."

"Ha ha, đến đây, tỷ tỷ cho đệ."

"Tỷ tỷ, tỷ cũng ăn đi, Trần nhi cũng gắp cho tỷ."

"Ngoan, tỷ tỷ tự mình ăn."

"Ồ oa, tỷ tỷ, Trần nhi bị bỏng rồi."

"Ha ha, mèo con tham ăn, ai bắt đệ ăn nhanh như vậy."

"Tỷ tỷ, tỷ xấu lắm, lại còn giễu cợt Trần nhi."

"Đâu có, tỷ tỷ làm sao giễu cợt Trần nhi nhu thuận đáng yêu như thế!"

Tống Văn Ca nhìn dáng vẻ thờ hờn hờn, vênh cái miệng nhỏ nhắn của Trần nhi, khóe mắt bất giác tràn đầy ý cười, đã lâu không có vui vẻ như vậy rồi. Có Trần nhi ở bên cạnh, nàng thật sự rất thỏa mãn, cũng rất khoái nhác, rất hạnh phúc.

"Tỷ tỷ, tỷ lại cười, Trần nhi thật sự muốn tức giận!" Nguyệt Văn Trần nói, nhưng miệng cũng không dừng lại, một cái lại một cái sủi cảo đi vào bụng.

Tống Văn Ca buồn cười lắc đầu, khóe mắt lại thấy một bóng dáng màu vàng cao to đứng ở cửa phòng bếp. Giương mắt nhìn lên, nụ cười vui vẻ nhất thời cương lại trên mặt.

"Tỷ tỷ..." Nguyệt Văn Trần nhìn thấy người tới, vội vàng buông bát trong tay, cuống quýt chui vào trong lòng Tống Văn Ca.

[1]Thư thư phục phục: thông thả, ung dung

[2]Sủi cảo chưng trong suốt:

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 19: Làm khó dễ

"Người tới làm gì?" Tống Văn Ca ôm chặt Nguyệt Văn Trần trong lòng, thân thể yếu đuối dường như phát ra run rẩy, nhưng đôi mắt mọng nước phát sáng cứ quật cường nhìn thẳng đôi mắt lạnh như băng của Long Ngự Tà, mang theo tràn đầy hận ý cùng oán hận.

Đối với bạo quân ác ma trước mắt, Tống Văn Ca có một sự sợ hãi không hiểu được, nhưng nàng quyết không cho phép mình cúi đầu trước hắn.

"Trầm đói bụng, muốn ăn..." Long Ngự Tà khóe miệng nhếch lên, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) Ánh mắt lạnh như băng tà mị quét một vòng trên người Tống Văn Ca, lớn mật làm càn, bạc môi khẽ mở, trực tiếp phun ra lời nói mập mờ làm cho Tống Văn Ca hận không thể chạy tới cắn chết hắn (cắn đi tí, cắn lỗ tai là dễ nhất =))

"Trầm muốn ăn sủi cảo trong suốt nàng làm..." Long Ngự Tà đột nhiên chuyển lời, tà tà mà giỡn ra chân mày, làm cho gánh nặng trong lòng Tống Văn Ca

được tháo xuống. "Nàng có phải hiểu nhầm gì rồi không, Luyện phi của Trẫm?"

Dứt lời, con người đen của Long Ngự Tà chặt chẽ dừng trên người Tống Văn Ca, tà mị nở nụ cười.

"Người!... “ Tống Văn Ca nhất thời không biết nói gì, hai gò má nhanh chóng đỏ ửng, cũng không biết là tức giận, hay xấu hổ. Ác ma này khẳng định là cố ý đùa nàng! Nhìn đáng vẻ của hắn đã biết hắn không có ý tốt!

Long Ngự Tà nhìn gương mặt trắng sáng rạng rỡ trong nháy mắt hiện lên đỏ ửng kiêu diễm, tròn mắt sắc lên, nhưng rất nhanh lập tức dè xuống luồng xao động trong đáy lòng.

"Đây là cái gì?" Long Ngự Tà cầm lấy hai hình mặt người nhỏ, ngũ quan dường như đang dính chặt nhau ở trên bàn, trong mắt xẹt qua vẻ nghi hoặc. "Xấu quá!" Vừa nói, bàn tay to đang cầm lấy thuận tiện bóp vài cái.

"Trả lại cho ta, đó là mặt người nhỏ ta làm “ Nguyệt Văn Trần đẩy Tống Văn Ca ôm ấp ra, vội vàng chạy đến, muốn lấy lại mặt người nhỏ của mình lại.

"Trẫm nhìn thấy, thì là của Trẫm!" Long Ngự Tà cố ý cầm mặt người nhỏ giương lên cao, làm cho thân thể nho nhỏ của Nguyệt Văn Trần dùng lực cỡ nào cũng không với tới.

"Trần nhi, mặt người nhỏ đã ô uế, chúng ta bỏ đi. “ Tống Văn Ca lạnh lùng liếc Long Ngự Tà một cái, lập tức kéo Nguyệt Văn Trần về phía mình, yêu thương vuốt đầu nó, nói, "Ngoan, lần sau tỷ tỷ cùng đệ làm mặt người nhỏ mới. “

"Nhưng hai cái mặt người nhỏ đó Trần nhi nặn thật lâu, cũng rất thích đấy!" Nguyệt Văn Trần chu cái miệng nhỏ nhắn, mắt to sáng ngời nhìn chăm chăm tay của Long Ngự Tà, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy không muốn.

"Trần nhi nghe lời, thứ ô uế thì nên vứt bỏ, chúng ta không cần!" Tống Văn Ca trên mặt tươi cười, nhưng giọng điệu lại lạnh như băng. “Trần nhi, đệ ăn no chưa? Ăn no rồi, tỷ tỷ đưa đệ quay về tẩm cung nghỉ ngơi. “

Long Ngự Tà nghe vậy, nguy hiểm trong mắt lại càng tăng, lập tức ném mạnh mặt người nhỏ đang cầm trên tay xuống bàn, tiếng nói âm hàn tà lạnh khiến Tống Văn Ca phải dừng lại cước bộ.

"Trẫm đói bụng!"

Tống Văn Ca nghiêng liếc hắn một cái, cắn môi trầm mặc không nói.

"Người là người xấu, ta ghét người!" Nguyệt Văn Trần nhìn mặt người nhỏ móp méo trên bàn, cái miệng nhỏ nhắn méo đi, trong hốc mắt nhanh chóng chứa đầy nước mắt khô sơ và uỷ khuất.

"Trẫm đói bụng! Đừng để Trẫm nói lần thứ tư!" Ánh mắt âm lệ của Long Ngự Tà xẹt qua Nguyệt Văn Trần, trừng mắt đầy nguy hiểm nhìn Tống Văn Ca, làm cho nàng không nhịn được rùng mình.

"Hoàng thượng, thần thiếp sẽ đi gọi Lộng Hoa và Lộng Ảnh lại đây chuẩn bị cho ngài. “ Tống Văn Ca vừa dứt lời, ngẩng đầu chống lại ánh mắt âm lãnh của Long Ngự Tà.

"Nàng, tự mình làm! Chuẩn bị cho Trẫm một chén mì trứng như thế này!" Long Ngự Tà thu hồi ánh mắt tà lạnh, phân phó tiếp, "Mì làm dài một chút, không được ngắn! Còn nữa, trẫm không ăn giấm, cũng không ăn tỏi, gừng cũng không muốn! Nhớ rõ ràng chưa?"

"Vâng, thần thiếp nhớ rõ rồi!" Tống Văn Ca co quắp khoe miệng đáp lại, trong lòng đã sớm đưa mười tám đời tổ tông của hắn ân cần thăm hỏi vài lần. Ác ma bạo quân này, chỉ ăn bát mì trứng, lại còn nghiêm trọng như vậy?

Thế này không được, thế kia không xong, không phải đang làm khó dễ nàng sao?

Tống Văn Ca oán hận nghĩ, nhưng lại không thể không làm theo yêu cầu của hắn.

Chiên trứng gà, nấu nước sôi, phía dưới là mì... Tống Văn Ca từng bước để thức ăn ngay ngắn lên mặt mì.

"Mặn chết người!" Tống Văn Ca cười xấu xa, chuẩn bị bỏ một muỗng muối ăn vào.

"Nếu bị mặn, trẫm sẽ bắt nàng làm lại!" Tiếng nói lạnh thấu xương từ không xa phía sau truyền đến, sợ đến mức tay Tống Văn Ca khẽ run lên, cả muỗng muối toàn bộ bỏ lại trong hũ.

"Được, không ăn mặn. Ta đây không bỏ muối, nhạt chết người!" Tống Văn Ca vút muỗng đi, không bỏ vào tí muối nào.

"Nếu nàng không thích ăn muối cứ nói, trẫm sẽ sai người đem toàn bộ muối trong phòng bếp bỏ hết!" Tiếng nói lạnh như băng lại truyền đến, Tống Văn Ca cả kinh quay lại, thì thấy bạo quân ác ma vẫn nhàn nhã ngồi ở bàn ăn.

"Bạo quân này chẳng lẽ biết thuật đọc tâm?" Tống Văn Ca phẫn hận bĩu môi, đành hoàng bỏ chút muối vào, không dám làm động tác nhỏ nào khác.

Chỉ chốc lát sau, Tống Văn Ca đem bát mì trông rất ngon bung tới trước mặt Long Ngự Tà, rồi sau đó ôm Nguyệt Văn Trần ngồi đối diện hắn, nghiêm

mặt chờ đợi hần phân phó tiếp.

"Cứng như vậy, trăm làm sao ăn được?" Long Ngự Tà dùng chiếc đũa gạt gạt, cau mày lạnh lùng nói.

"Hoàng thượng, thể này đã có thể so với bần rồi. “Tống Văn Ca âm thầm hừ lạnh một tiếng, thấp giọng giải thích.

Đã đủ mềm rồi, lại còn la cứng, không ăn cho rồi!

"Nàng không chú ý độ lửa hay sao? Mi mềm như vậy, một chút dai cũng không có. “Long Ngự Tà ngoài miệng oán giận, nhưng lại từng ngậm từng ngậm cho mì vào miệng.

"... “Tống Văn Ca đen mặt, miệng mở ra rồi ngậm lại, không nói gì.

Lực có thể so với sư phụ khoẻ mạnh, thể nào lại không đủ dai?

"Chiên trứng gà cũng không xong, đen như thế, khó coi chết đi được! Còn có mùi khét nữa!" Trên mặt lộ ra chán ghét khinh bỉ, hai cái trứng chần nước sôi cũng một ngậm vào bụng Long Ngự Tà.

"... “Trên trán Tống Văn Ca lại thêm vài đường đen, tiếp tục không nói gì.

Rõ ràng đã chiên không sớm không muộn, rất là vừa, ở đâu có chỗ khét?

"Bỏ hành bên trong làm cái gì?" Long Ngự Tà hung ác trừng mắt nhìn Tống Văn Ca một cái, "Không biết Trẫm cũng không ăn hành sao?"

"Hoàng thượng, ngài chỉ nói mình không ăn giấm, không ăn tỏi, không ăn gừng, chưa nói mình không ăn hành. “

Tống Văn Ca oán hận cau mày, mặt lạnh nhìn bạo quân ác ma dùng mọi cách chê bai nhưng đã ăn xong bát mì trứng, chỉ cảm thấy hần so với Phật tổ còn khó hầu hạ hơn.

Ngoài miệng chọn tam lấy bốn, ngài này ngài kia, vậy tại sao còn ăn hết bát mì ngay cả cặn cũng không chừa lại?

Hừ! Thì ra người đàn ông này cũng khẩu thị tâm phi!

"Làm lại chén khác!" Long Ngự Tà đem bát không đưa đến trước mặt Tống Văn Ca, bá đạo ra lệnh.

"Vâng, thần thiếp tuân chỉ!" Tống Văn Ca nghiêng răng nghiêng lợi, gần từng tiếng.

"Cứ làm giống như bát vừa rồi, trăm có thể miễn cưỡng chấp nhận ăn hành!"

"Vâng!" Chữ này gần như được phun ra từ hàm răng của nàng.

Gây khó dễ! Thật sự là gây khó dễ!!

Bạo quân ác ma này một ngày không hành hạ mình, có phải sẽ chết hay không?!

Tốt nhất đừng để ta có cơ hội chuyển mình, nếu không ta nhất định sẽ trả thù gấp bội!!

"Ngày mốt vốn là lễ trung thu, trong cung sẽ tổ chức đêm tiệc rượu. Nàng chuẩn bị một chút, trăm sẽ mang nàng đi!"

Khi Long Ngự Tà uống xong miếng nước cuối cùng trong bát, thỏa mãn rồi đi, chỉ để lại một câu nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 20: Nhu tình

Trời mùa thu mang theo thanh âm lá rụng, sáng sớm như giọt sương mới mẻ. Bầu trời tỏa ra chói lọi nhu hòa, vừa sáng tỏ cũng vừa mờ mịt. Cuối thu khi sáng, bầu trời trong xanh, không nhiễm một hạt bụi, trong suốt như đã được nước rửa qua, không chút tạp chất. Mây bay về phía chân trời, nhiều đám mây màu, biến ảo đủ vẻ.

Khí trời tốt như thế, lấy cả sang tâm tình Tống Văn Ca, làm cho nàng cảm thấy trong lòng bình tĩnh như nước, hơn nữa trong sáng thoải mái không ít, xúc động cùng phần nộ tích tụ dưới đáy lòng nhiều ngày nay dường như tiêu tán hết.

Đình viện trong Tuyết Dục cung, bầu bạn trắng thanh gió mát, Tống Văn Ca dẫn Nguyệt Văn Trần vui vẻ đi thả diều.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ nhìn kia, điều hâu của Trần nhi bay được cao quá!" Nguyệt Văn Trần vừa chạy trốn, vừa hưng phấn kêu.

"Uh, Trần nhi giỏi nhất rồi, điều còn bay cao hơn tỷ tỷ. " Tống Văn Ca đi theo phía sau nó, mỉm cười ngọt ngào, trong tay vẫn còn một cuộn chỉ chưa phóng ra hết, cố ý làm cho chuồn chuồn của mình bay thấp hơn điều hâu của Trần nhi.

"Tỷ tỷ, chuồn chuồn của tỷ thật vô dụng, bay thấp quá đi, điều hâu của đệ mới lợi hại. " Nguyệt Văn Trần dừng lại cước bộ, xoay người, đắc ý kiêu ngạo nhìn Tống Văn Ca.

"Ha ha, không phải điều hâu lợi hại, mà là Trần nhi nhà chúng ta lợi hại. " Tống Văn Ca buồn cười lắc đầu, vượt qua cước bộ của nó, "Trần nhi, có mệt hay không? Nhìn đệ chơi đùa đầu đầy mồ hôi rồi, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?" Vừa nói, vừa lấy ra khăn tay lau đi mồ hôi trên trán nó.

"Tỷ tỷ, Trần nhi lợi hại như vậy, có cái gì thương cho đệ không?" Nguyệt Văn Trần ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt to sáng trong suốt nhìn chăm chăm đôi môi tròn bóng của Tống Văn Ca.

"Quý linh tinh!" Ngón tay Tống Văn Ca điểm nhẹ cái mũi xinh xắn của nó, sau đó cúi người hôn nhẹ cái miệng phấn nộn nhỏ nhắn của nó, nụ cười trên mặt càng ngọt hơn.

"Đa! Tỷ tỷ lại hôn miệng đệ rồi! Tỷ tỷ lại hôn miệng đệ rồi!" Nguyệt Văn Trần hưng phấn vỗ tay nhỏ bé, ngẩng đầu thấy điều hâu bay thấp một chút, vội vàng lôi kéo dây điều, điều hâu đón gió bay cao hơn.

"Trần nhi, đệ thông thả một chút, chạy nhanh như vậy, nếu té thì làm sao bây giờ?" Tống Văn Ca vội vàng nói, cũng bước nhanh hơn, muốn vượt qua nó.

"Tỷ tỷ, Trần nhi không phải con nít ba tuổi, sao có thể nói té là té? Tỷ tỷ đừng lo lắng... Ui da... " Nguyệt Văn Trần nói còn chưa dứt lời, chỉ nghe nó hô nhỏ một tiếng, phịch một cái ngã sấp trên mặt đất.

"Tỷ tỷ... " Nguyệt Văn Trần ghen ngào, cái miệng nhỏ nhắn mếu đi, đưa tay phui đi bụi đất ở khoé miệng, "Tỷ tỷ, trong miệng Trần nhi có hạt cát... " Vừa nói, vừa 'Phi' 'Phi', không ngừng phun ra bên ngoài.

"Bảo đệ đừng chạy nhanh như vậy, không nghe lời, bây giờ té rồi đó?" Tống Văn Ca chạy lên vài bước, vội vàng ôm nó từ trên mặt đất lên, vừa tức lại vừa đau lòng, phui đi bụi đất trên người nó, nói, "Đệ không phải con nít ba tuổi, nhưng đệ là con nít năm tuổi, trong mắt của tỷ tỷ, năm tuổi và ba tuổi không khác nhau nhiều lắm đâu. "

"Tỷ tỷ, Trần nhi sai rồi, Trần nhi sau này đều nghe tỷ tỷ nói, tỷ tỷ đừng tức giận Trần nhi. " Nguyệt Văn Trần chu cái miệng nhỏ nhắn, ôm cổ Tống Văn Ca, nhõng nhẽo nịnh hót.

"Đệ đó. " Tống Văn Ca bắt đắc dĩ lắc đầu, 'chut' ở trên mặt nó hôn một cái, "Tỷ tỷ không phải tức giận, mà là đau lòng, sợ đệ té đau. " Nàng làm sao giận Trần nhi của nàng được? Căn bản không nổi mà!

"Ồi!" Nguyệt Văn Trần kinh hãi thét lớn một tiếng, dọa Tống Văn Ca giật mình.

"Sao vậy, Trần nhi? Có phải té đau chỗ nào không?" Tống Văn Ca vẻ mặt lo lắng, cuống quýt kiểm tra trên dưới, muốn nhìn một chút Trần nhi của nàng có té bị thương chỗ nào không.

"Tỷ tỷ, Trần nhi không có té" Nguyệt Văn Trần buông tay nhỏ bé đang ôm chặt cổ Tống Văn Ca, lập tức chỉ hướng cây đa phía sau nàng, rầu rĩ nói, "Tỷ tỷ, điều hâu của Trần nhi bị gió cuốn lên cây rồi. "

"Trần nhi ngoan, không khó quá, tỷ tỷ giúp đệ lấy điều xuống. " Tống Văn Ca buông Nguyệt Văn Trần, yêu thương sờ sờ đầu nó, xoay người đi tới dưới tàng cây đa.

"Cây này thật đúng là thô. " Tống Văn Ca nói thầm một câu, thật sâu hít vào một hơi, lập tức kéo vấy lên, hai tay ôm thân cây to lớn, từng chút từng chút bò lên.

"Tỷ tỷ cố gắng lên! Tỷ tỷ thật là lợi hại!" Nguyệt Văn Trần đứng dưới tàng cây, nhìn Tống Văn Ca cách con điều càng ngày càng gần, thỉnh thoảng vỗ tay nhỏ bé hưng phấn gọi.

"Hô! Rốt cục bò lên rồi!" Tống Văn Ca thật to thở dài một hơi, nhưng mà con điều lại nằm trên một cành cây nhỏ, khoảng cách khá xa.

Tống Văn Ca nhíu nhíu mày, một tay ôm chặt, một tay đuối ra cực hạn cố với con điều trên cành cây. Nhanh nhanh, thiếu chút nữa là nàng có thể lấy được rồi.

Sắp lấy được, lại nghe thấy Lộng Ảnh và Lộng Hoa hoảng sợ gọi dưới tàng cây.

"Nương nương, sao người lại bỏ lên cây vậy? Xuống mau, rất nguy hiểm!"

Tổng Văn Ca bị tiếng kinh hô của bọn họ hù dọa, hai tay ôm thân cây run lên, dưới chân vừa trượt, cả người lập tức từ cây cao lớn té xuống.

"A...!!" Tổng Văn Ca hét lên một tiếng, không khỏi nhắm chặt hai mắt, nghĩ tới chính mình không bị té thành bánh thịt, ít nhất cái mông cũng sẽ nở hoa, không chết cũng trọng thương! Nếu như không may, chết không được, còn bị té đến tàn phế, như vậy thật bị thảm! Tốt nhất đừng như vậy, nàng tình nguyện ngã chết, cũng không muốn biến thành tàn phế!

Tổng Văn Ca như thiên mã hành không (ngựa thần lướt gió tung mây), trong đầu vừa miên man suy nghĩ, đợi hồi lâu, đau nhức đoán trước cũng không thấy tới, chính mình cũng không rơi xuống đất, lại cảm giác mình ngã vào trong lòng một người cao lớn hữu lực.

"Nàng muốn chết sao?!" Tiếng nói của Long Ngự Tà lạnh như băng, trước nay chưa từng có, cả người phát ra khí lạnh giống như muốn đóng băng không khí mướt dặm xung quanh, nét mặt và ánh mắt cũng âm trầm lãnh liệt đến đáng sợ. "Ai cho phép nàng đi leo cây?!"

Thanh âm như địa ngục Tu La vang lên rõ ràng bên tai, làm cho Tổng Văn Ca rùng mình.

Đội phục hồi tinh thần lại, Tổng Văn Ca vội vàng giãy dụa muốn xuống.

"Thả thần thiếp xuống!" Đối với bạo quân ác ma này, Tổng Văn Ca chưa bao giờ có sắc mặt tốt, thanh âm tương tự lạnh như băng không mang theo chút độ ấm.

"Không sợ Trẫm ngay bây giờ kéo rách quần áo nàng ra, thì cứ giãy dụa thử xem (vô sỉ quá nha anh >.

Hắn ôm thật chặt, giống như muốn đem Tổng Văn Ca tiến vào xương máu của mình, hai người trong lúc đó không tìm được một kẽ hở.

Long Ngự Tà trong lòng đang run rẩy, hai tay đã dường như phát run, nghĩ đến tình cảnh kinh tâm động phách mới vừa rồi, trong lòng hắn thật sợ hãi. May mắn, hắn kịp thời đón được nàng. Hắn không dám tưởng tượng, nếu hắn muộn một bước, cô gái nhỏ trong lòng hắn từ trên cao như vậy té xuống, hậu quả sẽ như thế nào.

Thì ra, bất tri bất giác, hắn đã quan tâm nàng như vậy rồi. Vừa nghĩ đến nàng sẽ rời đi mình, hắn đã sinh ra một loại sợ hãi trước nay chưa có.

Không! Nàng là Luyện phi của hắn, vốn là vật chơi đùa của hắn! Tất cả đều thuộc về chính hắn! Không có hắn cho phép, diêm vương gia cũng đừng mong lấy mạng của nàng!

"Ngài ôm chặt quá, chút nữa thì thần thiếp không thở được!" Đôi mày Tổng Văn Ca nhíu chặt, nàng cảm thấy thất lưng của mình sắp bị hắn bẻ gãy. Nàng cũng dường như phát giác bạo quân ác ma trước mắt đang run rẩy, chỉ là không biết hắn sợ cái gì.

Bất quá nàng thật có chút tò mò, ác ma cũng sẽ có lúc sợ hãi sao?

"Sau này không cho leo cây nữa, nhớ kĩ cho Trẫm!" Long Ngự Tà bá đạo ra lệnh, lập tức buông Tổng Văn Ca ra, sắc mặt mặc dù như trước âm lãnh, nhưng giọng điệu lại nhẹ đi không ít.

"Biết rồi. “ Tổng Văn Ca tức giận lên tiếng.

"Tỷ tỷ, tỷ mới vừa rồi hù dọa Trần nhi chết khiếp!" Nguyệt Văn Trần từ trong kinh hãi phục hồi tinh thần lại, vội vàng chạy đến bên người Tổng Văn Ca, hốc mắt hồng hồng, trong mắt to sáng ngời chứa lớp sương mù dày.

"Trần nhi ngoan, không khóc, tỷ tỷ không có việc gì rồi. “ Tổng Văn Ca vỗ mặt đau lòng ôm chầm thân thể nho nhỏ của Nguyệt Văn Trần, tiếng nói êm ái an ủi.

"Đi thôi, nên trở về cung dùng cơm trưa rồi. “ Long Ngự Tà nhíu nhíu mày, không muốn thấy cô gái nhỏ này thương yêu che chở đệ đệ của nàng như thế. "Trẫm muốn ăn món nàng làm, còn nữa, sau này nàng phải thường xuyên nấu mì trứng cho Trẫm ăn. “

Long Ngự Tà vừa nói vừa nhẹ nhàng vén những cọng tóc rơi trước mặt Tổng Văn Ca ra sau tai nàng, chống lại ánh mắt kinh ngạc chần chừ của Tổng Văn Ca, hắn đột nhiên vung lên khóe môi, nhướn miệng cười với nàng.

Nụ cười như gió mát phất qua, trong phút chốc giống như xuân về trên đất nước, ngàn hoa vạn hoa nhất loạt nở rộ. Nhu tình trong đáy mắt, hòa tan âm hàn của hắn, giống như ánh sáng mùa đông làm ấm lòng người, làm cho Tổng Văn Ca nhất thời có chút hoảng hốt, dường như người đàn ông trước mắt không phải bạo quân ác ma kia, mà là một hoàng tử ôn nhu như ngọc.

"Ảo giác, ảo giác, nhất định là ảo giác!" Tổng Văn Ca dùng sức lắc đầu, không cho chính mình suy nghĩ miên man.

Ác ma chính là ác ma, sao có thể đột nhiên biến thành hoàng tử được? Nhất định là nàng hoa mắt rồi! Hắn trong mắt trừ tà lạnh ra, chính là âm hàn, trừ ra điên cuồng, chính là tàn bạo, cái gì cũng có thể xuất hiện, duy độc không có khả năng xuất hiện chính là nhu tình!

"Đi thôi!" Tổng Văn Ca lạnh giọng bỏ xuống một câu nói, dẫn Nguyệt Văn Trần đi nhanh về phía trước.

Long Ngự Tà nhìn bóng lưng là lướt thướt tha của nàng, con người đen mị rồi lại mị, ý cười trên mặt càng đậm.

Ha ha! Thì ra cô gái nhỏ này cũng sẽ bị nụ cười của mình ảnh hưởng!

Long Ngự Tà đưa tay xoa hai gò má của mình, đối với vẻ tuấn tú vô khuyết của mình, hẳn chưa bao giờ nghi vấn!

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Đêm tiệc rượu (1)

Hôm nay là lễ trung thu mỗi năm một lần của Long Đăng quốc, trên dưới toàn quốc đều vui mừng.

Trời còn chưa tối hẳn, các nơi trong cung đã đốt đèn rực rỡ. Ngọn đèn xuyên thấu qua các màu lụa mỏng, toả ra những ánh sáng đủ màu sắc, ánh sáng ngũ sắc long lanh, chiếu rọi cả hoàng cung sáng như ban ngày.

Nhưng những phần vui mừng này đều không thuộc về Tống Văn Ca, cũng không cuốn hút được nàng chút nào. Hờ hững ngồi ở bàn trang điểm, để mặc Lộng Ảnh và Lộng Hoa trang điểm cho mình.

Đội tất cả trang phục đều thỏa đáng, Nguyệt Văn Trần vội vàng chui vào trong lòng Tống Văn Ca, một đôi tay nhỏ bé ôm mặt của nàng, ‘chụt’ hôn một cái trên mặt.

"Tỷ tỷ, tỷ là tỷ tỷ xinh đẹp nhất Trần nhi gặp qua, Trần nhi sau này nhất định phải làm Hoàng thượng, sau đó để cho tỷ tỷ làm Hoàng hậu, như vậy Trần nhi có thể vĩnh viễn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với tỷ tỷ rồi." “

Nghe vậy, Tống Văn Ca lại càng hoảng sợ, cuống quýt che cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Văn Trần, chỉ sợ nó tiếp tục nói bậy. Bây giờ đang ở Long Đăng quốc, nàng và Trần nhi bất quá chỉ là công chúa và tiểu thái tử mất nước, không thể so với trước kia. Lời này nếu bị người có ý xấu nghe được, chỉ sợ sẽ mang đến tai bay vạ gió.

"Trần nhi, sau này không cho nói như thế nữa. Ngoan, nghe tỷ tỷ nói, nếu không tỷ tỷ tức giận sẽ không để ý Trần nhi!" Tống Văn Ca buông tay ra, tại cái miệng nhỏ nhắn đang vênh lên của nó hôn một cái, rồi sau đó ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía Lộng Hoa và Lộng Ảnh đang có chút kinh ngạc, nói, "Lời nói của con nít không có suy nghĩ, thuận miệng nói hồ đồ như thế, hai người các người đừng nên để ở trong lòng. Nghe một chút rồi cười thôi, không nên nói năng lung tung khắp nơi." “

"Vâng, chúng nô tỳ rõ. “ Hai người phục hồi lại tinh thần, lập tức cung kính sợ hãi, nhủ mảy, cúi đầu trả lời. Lời nói đại nghịch bất đạo này, còn là đứa bé nói, hai nàng tất nhiên là không dám xác thực, lại càng không dám tùy ý lơ mắng.

"Nương nương, người xem một chút trang phục trên người có chỗ nào không hài lòng không. “ Lộng Ảnh đem gương đồng nam vàng và ngọc lục bảo đến trước mặt Tống Văn Ca, nhẹ giọng hỏi, cũng là muốn đánh vỡ không khí dè dặt nghiêm túc vừa rồi.

Tống Văn Ca không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng nhìn mình trong gương, mặt ngưng nga chi (NQ: không hiểu được nghĩa gì =.=, BC: ta đây cũng không hiểu), môi như hoa anh đào, chân mày như mực vẽ tranh, mắt như nước mùa thu, đẹp như hoa mai nở trong tuyết, thần khí như hoa huệ mùa thu trong sương, hai gò má đều đặn, hai mắt óng ánh, như trăng trên sông lớn lạnh lẽo, ấn đường dán hoa đào hình cánh quạt khiến nàng giản dị xuất trần, lại còn tăng thêm vài tia mỉa mai.

Tóc đen như mực được búi thành một kiểu thấp, hơi loà xoà rất đặc biệt, được cắm vào một cây trâm ngọc lưu ly màu tím có hình con bướm, trong suốt sáng long lanh, ánh tím lóe ra, trong ánh đèn cung đình chiếu rọi chiếu xạ ánh hào quang đẹp mắt. Một bên tóc khác đính mấy hạt châu nổi liền thành hình hoa mai, kế sau đó là một đoá hoa phù dung trắng đính trên cái nơ con bướm màu hồng nhạt

Trên người mặc áo màu trắng mềm mại có hình hoa mẫu đơn, váy dài màu trắng uốn lượn có hình hoa mai, áo choàng tơ vàng màu tím, bên hông xuyên qua một dây lụa xanh biếc óng ánh, trên làn váy có một phần hoa văn bằng tơ vàng chấy dài, váy lụa mỏng, nhẹ nhàng tung bay, thanh tú ấn tượng, nhanh nhẹn như tiên, làm cho đáng người thon dài, là lột, thướt tha của Tống Văn Ca, thật tao nhã và mỉa mai.

"Cứ như vậy đi. “ Tống Văn Ca lạnh nhạt mở miệng.

Không người nào quý trọng, không người nào thương thức, trang phục đẹp để làm gì?

"Nương nương, tiểu chủ tử cũng cần người xem trang phục. “ Lộng Hoa đang cầm một bộ áo gấm của trẻ con, đưa đến trước mặt Tống Văn Ca. Nhìn thoáng qua Nguyệt Văn Trần đang lăm ngáo ộp trước mặt Lộng Ảnh, có chút bất đắc dĩ.

Tiểu chủ tử này trước mặt nương nương ảm áp như con mèo nhỏ, nhưng ở trước mặt nàng và Lộng Ảnh lại nghịch ngợm cực kỳ. Hơn nữa, tiểu chủ tử này cũng không cho hai nàng đụng vào người, bất kể mặc quần áo, rửa mặt, hay là dùng bữa v.v..., chưa bao giờ cho hai nàng động vào, nương nương đều tự mình làm.

"Các người trước tiên lui đi, trang phục của Trần nhi ta mặc là được. " Tổng Văn Ca tất nhiên là biết Nguyệt Văn Trần không thích người ta đến gần nó, việc này nàng cũng vui vẻ tự làm. Tiếp nhận trang phục, đợi sau khi Lộng Hoa và Lộng Ảnh hành lễ tháo lui, mới bắt đầu mặc trang phục cho Nguyệt Văn Trần.

Phục sức của trẻ con không phải rất phức tạp, một chốc là mặc xong. Tổng Văn Ca búi lại tóc cho nó, một lần nữa dùng mũ tím ở đỉnh đầu bó lại, sau đó đeo vào cho nó một bộ phụ tùng bằng bạc tinh khiết, một cái vòng đeo cổ, một vòng tay, một vòng chân, vừa tinh xảo vừa không mất quý khí, phía trên vòng còn có hai ba cái chuông vang tiếng đinh lên giòn tan.

"Trần nhi nhà ta thật đáng yêu!" Tổng Văn Ca hài lòng nhìn Nguyệt Văn Trần đã thay xong trang phục, trên mặt nổi lên tươi cười vui vẻ. Ngũ quan khéo léo giống như phấn điều ngọc mài, quả thực so với búp bê gốm sứ còn tinh xảo hoàn mỹ hơn.

"Tỷ tỷ, vậy tỷ có thích Trần nhi hay không?" Nguyệt Văn Trần vùng khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lên, trong mắt to đen nhánh sáng ngời chứa đầy chăm chú.

"Ha ha, tỷ tỷ đương nhiên thích Trần nhi rồi, hơn nữa thích nhất Trần nhi đấy!" Tổng Văn Ca ở trên khuôn mặt béo mập của nó hôn một cái, lập tức khuôn mặt tươi cười, nói.

"Đó là cái loại thích như của phụ hoàng đối với mẫu hậu phải không?" Nguyệt Văn Trần trừng mắt nhìn, tiếp tục hỏi.

"Á... " Tổng Văn Ca lặng đi một chút, vốn định giải thích, nhưng lại sợ Trần nhi tiếp tục nháo, dứt khoát gật đầu nói, "Uh uh uh, tỷ tỷ thích Trần nhi, giống như Phụ hoàng thích mẫu hậu. "

"Hừ!!!"

Đột nhiên một tiếng hừ lạnh truyền tới dọa Tổng Văn Ca giật mình, ngẩng đầu lên, chỉ thấy bạo quân ác ma vẻ mặt lạnh lùng đứng trước cửa điện.

"Còn ở đó làm gì? Tiệc rượu sắp bắt đầu rồi!" Long Ngự Tà nhú mày, tức giận quát khê, nhân tiện hung hăng trừng mắt Nguyệt Văn Trần một cái, làm cho thân thể nhỏ nhỏ của nó chui vào trong lòng Tổng Văn Ca.

Tiểu quý này, hần chỉ hận không thể một chương đánh bay! Suốt ngày đeo dính nữ tử của hần, mà nữ tử đó càng xem tiểu quý này như bảo bối, một mực thương yêu che chở, hần đã sớm phát hỏa!

Nghĩ xem, hần là một quốc gia tôn sư, mà ngay cả một tiểu quý năm tuổi cũng không bằng, nếu không phải sợ giết chết tiểu quý này, cô gái nhỏ trước mặt cũng sẽ chết theo, hần sớm đã đem tiểu quý này thiên đao vạn quả rồi! Hừ! Lòng còn chưa mọc dài, đã có dũng khí theo hần tranh phụ nữ!

Nghĩ tới đây, trên mặt Long Ngự Tà khí lạnh càng tăng lên.

Đáy lòng Tổng Văn Ca thầm mắng hần bệnh thần kinh, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc, bạo quân này tâm tình bất động, hi vọng thất thường, ai cũng không biết bước tiếp theo hần sẽ làm ra chuyện tàn nhẫn gì.

Khi hần tức giận nói gì đó, Tổng Văn Ca tất nhiên không dám cãi lại, chỉ có thể sụp mi thuận mắt, dẫn Nguyệt Văn Trần cẩn thận đi theo phía sau hần.

Ra Tuyết Dục cung, khi Tổng Văn Ca được Lộng Hoa và Lộng Ảnh đỡ lên kiệu, đang chuẩn bị bảo Lộng Ảnh ôm Trần nhi đưa cho nàng thì bàn tay to của Long Ngự Tà đưa ra chụp lấy thân thể nhỏ nhỏ của Nguyệt Văn Trần, không chừa một chút lực, sau đó hướng Tổng Văn Ca ném tới.

"Người... Ngài đừng có quá đáng, Trần nhi chỉ là một đứa bé, ngài làm vậy sẽ hù dọa đến nó!" Tổng Văn Ca kinh hoàng tiếp được Trần nhi, bình phục một chút trống ngực đang đập nhanh, mắt hạnh tròn tròn, không thể át giận, trừng mắt Long Ngự Tà đang tươi cười.

"Hừ chết thì tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22: Đêm tiệc rượu (2)

Trời chiều tan mát, bóng đêm dần dần dày đặc, trăng tròn sáng ngời từ từ mọc lên, treo cao trong trời đêm, sáng tỏ mặt đất đang được bao phủ bởi tầng sương mù màu xám. Cả hoàng cung được ánh trăng bao phủ tạo nên vẻ mỏng lung mờ ảo, vừa xinh đẹp lại vừa thần bí.

Trên kiệu rồng, Tống Văn Ca ôm chặt Nguyệt Văn Trần, lẳng lặng ngồi ở một bên nhắm mắt dưỡng thần. Nàng biết ánh mắt ác ma bạo quân kia luôn một mực ở trên người mình dao động, nhắm mắt làm ngơ, nàng dứt khoát nhắm mắt lại, chộp mắt một chút.

Khỏe miệng Long Ngự Tà khẽ nhếch, tươi cười tà mị khó lường, ánh mắt âm hàn tà lạnh bắt đầu từ khi nhìn thấy Tống Văn Ca tối nay, thì hình như chưa từng rời khỏi người nàng.

Hắn phát hiện cô gái nhỏ này bất kể lúc nào, bất kể mặc trang phục ra sao, cũng xinh đẹp đến nỗi làm cho người ta hít thở không thông, hắn nhìn, nhìn lại nhìn, không muốn cũng không nguyện chuyển dời tầm mắt, chỉ có thể cam nguyện để chính mình trầm luân trong đó.

Xuyên thấu qua kiệu rồng, ngẩng đầu nhìn trăng tròn sáng ngời, lại nhìn Tống Văn Ca con người uon ước đang nhắm hờ, lông mi đen dài buông xuống, như bóng của bướm bướm đường như nhàn nhạt, mỗi cánh hoa tron bóng dưới ánh trăng lộng lẫy mê người, thấy vậy Long Ngự Tà trong lòng rung mạnh.

Hắn biết chính mình đối với cô gái nhỏ trước mắt này thật khác với những nữ tử khác trong hậu cung. Hắn sẽ vì nàng đau lòng, vì cảm thụ của nàng, sự tức giận của hắn dễ dàng bị nàng khiêu khích, tâm tình của hắn thường xuyên bị nàng làm dao động, hắn thậm chí không muốn thấy nàng tốt với bất kỳ người nào khác, cho dù là phụ nữ hay đệ đệ ruột của nàng cũng không được. Hắn muốn trong lòng và mắt nàng chỉ có mình thôi, không được nghĩ đến bất kỳ ai khác. Trong thân thể của hắn, hắn thấy được sự ham muốn chiếm giữ mãnh liệt của mình.

Hắn sẽ hành hạ nàng, nhục nhã nàng, hắn cũng sẽ sùng nàng, dung túng nàng, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không yêu nàng. Hắn là ác ma, ác ma vốn là không có trái tim, không có trái tim nên không biết yêu?! Dù loại cảm giác khác thường hắn đối với nàng, hắn toàn bộ kết luận đó là một người đàn ông có hứng thú với một người phụ nữ, bản năng muốn giữ lấy và cướp đoạt, hắn có chết cũng không thừa nhận những hiện tượng khác thường đó là tình yêu!

Hắn tin tưởng chính mình chỉ là nhất thời bị cá tính và khí chất không giống người thường của nàng hấp dẫn, mới có thể nhất thời mê luyến nàng. Hắn tin tưởng mắt mình nhìn cô gái nhỏ này đến một ngày nào đó sẽ thấy chán ghét.

A! Cho đến lúc đó, hắn sẽ tự tay tổng nàng xuống địa ngục!

Con người lạnh băng của Long Ngự Tà híp lại, ngón tay thon dài trắng nõn không tự chủ được xoa khuôn mặt tuyệt diệu của Tống Văn Ca, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Ngài muốn làm gì?" Tống Văn Ca mở choàng mắt, bản năng há ra bàn tay to của hắn đang dao động trên mặt mình, thân thể hướng bên trong lui lại.

"Trốn cái gì? Trên người nàng có nơi nào Trẫm chưa sờ qua?!" Long Ngự Tà cũng không vì sự vô lễ của nàng mà tức giận, ngược lại cười đến tà tứ mập mờ, hắn vươn một tay, ánh mắt ngả ngớn, nâng cằm của Tống Văn Ca, thần sắc hình như có chút mê say, "Luyến phi của Trẫm, trẫm có nói qua chưa, đêm nay nàng đặc biệt xinh đẹp, cũng đặc biệt mê người?"

"Ngài chưa nói qua, có liên quan tới thần thiếp sao?!" Tống Văn Ca hừ lạnh một tiếng, nhúu chặt mày trừng mắt nhìn hắn. Muốn lần nữa há ra cái tay của hắn đang để dưới cằm mình, nhưng là phí công, ngược lại bị hắn nắm chặt hơn.

"Chú ý thân phận mình, Luyến phi của Trẫm!" Long Ngự Tà cười như không cười liếc nhìn Tống Văn Ca, cố ý nhấn mạnh chữ 'Luyến'. Thấy Tống Văn Ca cắn môi không nói, lúc này mới hài lòng buông cằm của nàng ra, nhưng lại theo gương mặt Tống Văn Ca đi xuống, ở chỗ cổ áo của Tống Văn Ca đi tới đi lui, không ngừng đùa.

Trong kiệu rồng không khí mờ ám không ít, hơn nữa xu thế càng ngày càng nghiêm trọng, làm cho tâm của Tống Văn Ca cũng được nâng lên tới mắt và cổ họng.

"Tỷ tỷ, Trần nhi đói bụng. “ Nguyệt Văn Trần bỗng dưng từ trong lòng Tống Văn Ca lộ ra đầu nhỏ, dụi dụi đôi mắt buồn ngủ có chút mỏng lung, vừa rồi ngủ mê một lát, bây giờ vừa mới tỉnh lại.

"Trần nhi ngoan, rất nhanh sẽ tới ngay, sắp có đồ ăn rồi, ráng nhịn một chút. “

Tiệc rượu đêm trung thu được tổ chức tại Tử thần điện, Tống Văn Ca chưa từng ra khỏi Tuyệt Dục cung của mình, cho nên nàng căn bản không biết còn bao lâu nữa mới đến, mới vừa rồi chỉ là lừa Trần nhi thôi.

"Hoàng thượng, còn bao lâu nữa mới đến?" Tống Văn Ca kiên trì đến cùng hỏi, nàng kỳ thật không muốn nói với ác ma bạo quân này bất kỳ câu nào, nhưng lại sợ Trần nhi của nàng đói bụng lắm.

Long Ngự Tà lạnh lùng liếc nàng một cái, ánh mắt âm lệ dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Nguyệt Văn Trần, một hồi lâu, mới nói ra một câu, không có chút độ ẩm: "Đói một canh giờ không làm chết tiểu quý người được đâu!"

"Cái gì? Còn một canh giờ nữa mới đến?" Tống Văn Ca tức giận bĩu môi, cái hoàng cung rách này rốt cuộc lớn bao nhiêu? Một canh giờ hà, vậy Trần nhi còn phải chờ hai tiếng nữa lần sao?

"Trần nhi... “ Tống Văn Ca vuốt gương mặt nó, ôn nhu gọi một tiếng, đôi mày hơi nhíu rồi giãn, kể tiếp cũng không biết nên lừa nó như thế nào.

Lúc này, kiểu rồng đột nhiên dừng lại rồi, bên ngoài vang lên thanh âm kinh sợ của thị vệ.

"Hồi bẩm Hoàng thượng, đã tới Tử thần điện. "

Tổng Văn Ca nghe vậy sững sốt, lập tức phản ứng lại, mới vừa rồi chính mình bị ác ma bạo quân này lừa rồi, không khỏi thở hổn hển trừng mắt nhìn hắn. Ánh mắt oán hận dường như muốn nói: gạt người vui lắm sao?

Long Ngự Tà không nhìn Tổng Văn Ca phần nộ, cười đến vẻ mặt giãn ra, một bàn tay to lập tức duỗi ra, từ trong lòng Tổng Văn Ca đoạt lấy Nguyệt Văn Trần, khi Tổng Văn Ca còn chưa kịp phản ứng đã dẫn đầu đám người rời khỏi kiểu rồng.

"Trà Trần nhai lại cho ta!" Tổng Văn Ca kêu mị kêu một tiếng, sau một khắc, cũng cuống quýt đi theo xuống kiểu. "Không được ném nó nữa!"

Chân mày Long Ngự Tà nhướng lên rồi hạ xuống, vung tay lên, dừng lại một chút, rồi cũng thả xuống.

"Tỷ tỷ! Đệ muốn tỷ tỷ ôm!" Nguyệt Văn Trần mở ra hai cái tay nhỏ bé, mân mê miệng la hét, mắt to sáng ngời nhìn Tổng Văn Ca chờ đợi.

Tổng Văn Ca thấy thế, vội vàng tiến lên hai bước, lại bị Long Ngự Tà chặn tay lại.

"Tự mình có hai cái chân dài để làm gì?" thần sắc Long Ngự Tà đen lại, lạnh lùng liếc xéo Nguyệt Văn Trần, "Sau này không cho sà vào trong lòng tỷ tỷ người nữa! Nếu không Trẫm đối với người không khách sáo!" Dứt lời, đặt mạnh nó xuống mặt đất. Nhưng không chế lực rất khá, cũng không có làm cho nó ngã sấp xuống.

"Ngài tại sao cứ luôn muốn gây khó dễ cho một đứa bé?" Tổng Văn Ca nghiêng răng nghiêng lợi trợn mắt trừng hắn, hận không thể trừng ra mấy lỗ thủng trên người hắn.

"Hừ!" Long Ngự Tà giễu cợt một tiếng, cũng không nói nhiều, xoay người đi nhanh hướng về phía trước. Chỉ chốc lát thấy phía sau không có động tĩnh, cũng không quay đầu lại mà quát lạnh, "Ồ đó làm gì! Còn không đuổi theo!"

Tổng Văn Ca cắn cắn môi, mặc dù kìm nén một bụng lửa giận, nhưng không thể không theo lệnh hắn. Dẫn Nguyệt Văn Trần, không tình nguyện bước nhanh theo phía sau Long Ngự Tà.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Đêm tiệc rượu (3)

Tổng Văn Ca dẫn Nguyệt Văn Trần theo sát phía sau Long Ngự Tà, mới ra khỏi cửa cung cấm không xa đã có thể nghe rõ ràng tiếng đàn sáo hòa tấu từ trong chính điện của Tử thần điện truyền đến, đều là tiếng vui mừng, thỉnh thoảng trộn lẫn một chút ôn ào.

"Hoàng thượng giá lâm!" Thanh âm của lễ quan xuyên qua tiếng nhạc đang truyền đến.

Tiếng nhạc dừng lại, Long Ngự Tà bước đi mạnh mẽ uy vũ, vẻ mặt uy nghi đi vào chính điện.

"Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Thần bái kiến Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Trong điện mọi người kẻ cả văn võ bá quan, cùng với hậu cung tần phi toàn thể rời tiệc, quỳ xuống hành lễ với Long Ngự Tà.

"Đứng lên đi, các khanh cùng chư vị ái phi không nên đa lễ!" Long Ngự Tà vung tay lên, mọi người lập tức tạ ơn đứng dậy.

"Hôm nay vui mừng, đặc biệt tổ chức tiệc rượu trong cung, chúng ái khanh không cần đa lễ, cứ tự nhiên là được!"

Long Ngự Tà nói xong, đi thẳng đến chiếc ghế bằng ngọc chạm trổ hình rồng uốn lượn ngồi xuống, rồi sau đó phát tay ý bảo mọi người ngồi.

Văn võ bá quan và hậu cung phi tần phân loại hai bên, ngồi bên phải chính là hậu cung phi tần, ngồi bên trái là tam công chín khanh[1]. Mỗi người đều áo gấm, ngọc bội nhẹ lay động, khuôn mặt mỉm cười, nhất nhất vui mừng.

Tử thần điện màn che trướng thêu, mái hiên chạm khắc, lan can nạm ngọc, bề mặt vàng rực, đầu rồng tỏa sáng, châu báu càn khôn. Ngọc lưu ly đủ màu

sắc, đèn treo cao hai bên mái hiên phát sáng như ban ngày, lụa mỏng lượn lờ, cảnh sắc mê ly, mùi thơm ngát bốn phía, phong tình lan tràn, khắp nơi đều hiện ra cảnh tượng thái bình thịnh thế, quốc giàu dân an.

Mọi người đều đã ngồi xuống, chỉ còn lại Tống Văn Ca hững hờ đứng giữa điện, như hạc giữa bầy gà, có vẻ càng bất mắt, lập tức thành tiêu điểm của mọi người trong điện.

"Tỷ tỷ... "Nguyệt Văn Trần sợ hãi gọi một tiếng, nắm chặt bàn tay mềm của Tống Văn Ca, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khẩn trương cùng bất an. Lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người xa lạ như vậy, hơn nữa ánh mắt còn vô cùng lo lắng nhìn bọn họ, nó đương nhiên khẩn trương bất an.

"Trần nhi ngoan, có tỷ tỷ ở đây, không sợ. "Tống Văn Ca nắm tay nó, lại yêu thương sờ đầu nó, lập tức ngẩng đầu lên, khóc miệng giương lên, thản nhiên cười, hướng bốn phía gật đầu.

Nàng cười ôn nhu như vậy, như cầu vồng ban ngày, phù dung nở hoa. Nhất thời, tiếng sợ hãi và hít vào trong điện không ngừng vang lên.

"Nữ tử đẹp quá!"

"Bất quá, nàng ấy là ai hả?"

"Không biết, cho tới bây giờ chưa từng thấy!"

...

Trong điện mọi người đều rí tai thì thầm, nhẹ giọng bàn tán.

Cũng khó trách, từ lúc Tống Văn Ca bị Long Ngự Tà bắt đến Long Đằng quốc, đầu tiên là bị đẩy vào lãnh cung, sau đó không lâu lại được phong Luyến phi nhốt vào Tuyết Dục cung, gần như ngăn cách với bên ngoài, vẫn vô bá quan cùng những tần phi này chưa từng thấy nàng, tự nhiên cũng sẽ không biết nàng là ai rồi.

"Ái phi, lại đây!" Mắt Long Ngự Tà híp lại, tròng mắt u ám mà thâm sâu, không biết là cố ý hay vô tình, tiếng nói nhu hòa, trước nay chưa từng có, lại còn ẩn chứa nhẹ nhẹ mập mờ và sùng nịch. "Đến cạnh Trẫm!"

Tống Văn Ca ngăn người, mặc dù buồn bực thái độ tốt khó thấy được của hắn, nhưng vẫn dẫn Nguyệt Văn Trần đi đến cạnh hắn. Khoảng cách chỉ còn hai bước, Tống Văn Ca buông tay nhỏ bé của Nguyệt Văn Trần, ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng hắn, chờ mệnh lệnh của hắn.

Long Ngự Tà mị hoặc cười cười, mạnh nghiêng người, một tay kéo nàng vào trong lòng mình. Nghênh hướng mọi người đang giật mình và kinh ngạc, cuồng tứ bá đạo tuyên bố: "Đây là Luyến phi Trẫm vừa mới sắc phong trước đó không lâu, lần đầu tiên có mặt tại tiệc rượu, cũng khó trách chư vị khanh gia và ái phi không nhận ra! Bây giờ giới thiệu rồi, sau này cũng đừng tái mạo phạm Luyến phi của Trẫm!"

Lời vừa nói ra, mọi người lập tức xôn xao.

Thì ra vị này chính là công chúa của Tuyết Lâm quốc bị Hoàng Thượng anh minh thần võ của bọn họ bắt làm tù binh! Khó trách xinh đẹp không ai bằng, ai cũng biết công chúa Khuynh Thành của Tuyết Lâm quốc là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, chỉ là không có người nào gặp qua mà thôi.

Bây giờ vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền, sắc đẹp của nàng, quả thật không người nào sánh bằng. Chỉ là thật không ngờ, hôm nay thiên hạ đệ nhất mỹ nhân lại thành Luyến phi của Long Đằng quốc. Mặc dù phi vị cao, nhưng ban thường cử 'Luyến' nghe không tốt! Cũng không biết Hoàng thượng của bọn họ muốn như thế nào.

"Hoàng thượng, thần thiếp bảo người hầu mang đến cho Luyến phi mọi một bộ bàn ghế khác nhé. "Thanh âm ôn nhu của một nữ tử đoan trang hữu lễ vang lên, "Muội ấy cùng Hoàng thượng ngồi chung ghế, lại vốn là ghế rồng, thật là không phù hợp với lễ nghĩa và tổ chế. "

Tống Văn Ca theo tiếng nhìn lại, thì ra là nữ tử ngồi ở vị trí thứ nhất bên tay phải của Long Ngự Tà, mắt ngọc mây ngài, ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ, trang phục đậm nhã, nhưng lại che giấu không được khí chất ung dung đẹp đẽ cao quý của nàng ta.

"Có gì không thể? Trẫm muốn thế nào thì như thế ấy!" Long Ngự Tà thản nhiên liếc nàng ta một cái, điên cuồng bá đạo nói.

"Hoàng thượng... "Nàng kia mới vừa hé miệng muốn nói thêm điều gì, chống lại ánh mắt âm lãnh lợi hại của Long Ngự Tà, không thể không ngậm miệng.

"Luyến phi của Trẫm, trẫm đối với nàng được chứ? Ghế rồng cũng chia cho nàng!" Bàn tay to của Long Ngự Tà ôm chặt eo nhỏ của Tống Văn Ca, bạc môi bám vào tai nàng nói nhỏ, nhiệt khí phun vào cổ nàng, khiến cho Tống Văn Ca một trận sợ run.

"Ngài đang muốn cho ta trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích sao?" Tống Văn Ca không được tự nhiên gầy dựa thân thể, thấy gầy dựa không có hiệu quả, cũng nặc hấn ôm, chẳng muốn uống phí sức lực.

Ác ma bạo quân này quả thực hèn hạ vô sỉ đến cực điểm! Ngay chính mình hành hạ nàng còn chưa đủ, hiện giờ lại còn đem nàng đẩy đến trước mặt tần phi của hắn, cố ý trước mặt những phụ nữ này biểu hiện thái độ sùng nịch với nàng, khơi mào sự ghen ghét và oán hận của bọn họ, nhất định âm thầm gây phiền toái cho nàng, hoặc là tìm mọi cách làm khó dễ hãm hại nàng.

Từ khi nàng đứng giữa điện trở thành tiêu điểm của mọi người, nàng đã cảm nhận được vô số ánh mắt không có ý tốt nhắm vào trên người mình đánh

giả, bất quá trong ánh mắt đó cũng có hăm dọa, kinh diễm cùng ghen ghét chiếm đa số. Mà khi bạo quân ác ma kia ôm nàng vào lòng, hơn nữa mập mờ tuyên bố nàng chính là Luyện phi hấn sắc phong không lâu, những ánh mắt vô cùng lo lắng nhìn nàng càng ngày càng nghiêm trọng, mà trong nháy mắt lại xảy ra biến hóa.

Ghen ghét, ác độc, hung ác, oán phẫn, nghiêng răng nghiêng lợi, lạnh lẽo, khinh thường... Từng luồng ánh mắt lạnh như băng mà lại ác độc ghen ghét như lợi kiếm thẳng tắp bắn về phía nàng, giống như muốn đem nàng lột da nuốt sống vào bụng.

"Luyện phi của Trầm quả nhiên băng tuyết thông minh!" Long Ngự Tà nhanh chóng hôn một cái lên môi đỏ mọng của nàng, bàn tay to làm cản sò soạn bên hông nàng, gương mặt tuấn tú thủy chung lộ ra nụ cười tà tứ mà điên cuồng.

"Vô si!" Tổng Văn Ca thở hổn hển mắng một tiếng, muốn đẩy ra cánh tay không an phận của hắn, lại bị hắn ôm chặt hơn, suýt nữa không thể nhúc nhích.

"Yến hội bắt đầu, truyền ca múa! Các khanh không nên câu nệ, cần phải tận hưởng mới tốt!" Long Ngự Tà ra lệnh một tiếng, mọi người trong điện đều hô to vạn tuế, lập tức vui vẻ ra mặt bắt đầu dùng cơm.

Âm thanh đàn sáo diễn tấu thật vui vẻ, trong đại điện, lọt vào trong tầm mắt chính là dáng người xinh đẹp và xiêm y mỹ lệ của những người ca múa, hát hay múa giỏi, đẩy lên từng trập hương phấn thơm mát.

Vẫn vô bá quan liên tiếp kính rượu với Long Ngự Tà, lời nói cát tường cứ một câu lại một câu, những từ xu nịnh lại càng không dứt bên tai. Sênh ca túy vũ, quân thần vui vẻ tận cùng, thật là cảnh tượng ca múa thái bình.

Long Ngự Tà cũng không tiếp tục bá đạo ôm chặt Tổng Văn Ca, mà cho nàng ngồi bên cạnh mình.

Tổng Văn Ca vừa thở ra một hơi, một ly rượu bằng ngọc trắng bỗng dưng đưa tới nàng trước mặt.

~~~~~
[1] Tam công chín khanh: tam công là ba chức quan lớn nhất thời phong kiến (thái sư, thái phó, thái bảo), chín khanh là cửu phẩm (từ quan nhất phẩm đến cửu phẩm)

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 24: Đêm tiệc rượu (4)

Tổng Văn Ca vừa thở ra một hơi, một ly rượu bạch ngọc bỗng dưng đưa đến trước mặt nàng, thanh âm ôn nhu kiều mị cũng vang lên theo.

"Luyện phi muội muội, tỷ tỷ nghe nói Công chúa Khuynh Thành của Tuyệt Lân quốc là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, hôm nay nhìn thấy hình dáng, quả nhiên danh bất hư truyền. Luyện phi muội muội tuyệt sắc trước nay chưa từng có, trên trời dưới đất, không người nào có thể bằng. Đến đây, tỷ tỷ kính muội một chén, mọi người sau này cùng là người của Hoàng thượng, hy vọng chúng ta có thể cùng bình yên sống chung, hầu hạ Hoàng thượng thật tốt!"

Tổng Văn Ca không có tiếp nhận ly rượu trước mặt, âm thầm nhú nhú mày, không để ý nhìn từ trên xuống dưới người phụ nữ xinh đẹp đứng trước mặt mình.

Một bộ quần áo lụa mỏng đỏ tươi thật chói mắt, vóc người thon thả, hình dáng lẳng lơ, mày cong lãnh đạm, da trắng như tuyết, con ngươi mê say, xinh đẹp diễm lệ, như hồ ly chín đuôi trong tranh, một đôi mắt hoa đào câu người khép mở trong đó tỏa ra ánh sáng làm cho người ta mê say, yêu mị lộ ra càng làm nàng ta hiện ra sắc mê người, đầu độc lòng người. So với nữ tử lãnh đạm ngồi ở vị trí thứ nhất bên phải Long Ngự Tà hoàn toàn là hai người không giống nhau, một người thanh lệ thoát tục, một người quyền rũ xinh đẹp, nhưng đều là đại mỹ nhân khó gặp.

"Xin lỗi, ta không biết tỷ, rượu của người ta ta cũng không uống!" Tổng Văn Ca thu hồi ánh mắt đánh giá, thản nhiên nói, một câu nói làm mọi người cả kinh suýt rớt cằm.

Khoé miệng Vũ phi co mạnh lại, sắc mặt lúc xanh lúc trắng thật khó coi, nhưng làm trò trước mặt Hoàng thượng cũng không dám tùy ý phát tác. Ấn nhẫn một hồi lâu, mới quay đầu nhìn về phía Long Ngự Tà, thanh âm nhu mị giống như có thể vắt ra nước: "Hoàng thượng..."

Thanh âm mị tận xương tủy, làm cho người ta nghe xong cả người khinh phiêu phiêu, dường như ngay cả đầu khớp xương cũng rã rời. Bất quá Tổng Văn Ca không phải đàn ông, loại thanh âm này nghe vào trong tai nàng sẽ chỉ làm nàng ghê tởm, cả người trên dưới nổi lên không ít da gà.

"Ca Nhi, đây là Vũ phi của Trầm Vân Diệp Vũ, con gái của Đại tướng quân Long Đằng quốc Vân Hùng. " Bàn tay to của Long Ngự Tà lướt qua Tổng

Văn Ca, tiếng nói trầm thấp giải thích, trong mắt che dấu không được ý cười. "Ca Nhi, đáng vẽ của nàng, mới vừa rồi nói chuyện thật đáng yêu, trầm thích!"

Long Ngự Tà vừa nói, cũng không trông nom có phải làm trò trước văn võ bá quan và chúng tằm phi hay không, cúi đầu đến lập tức giữ lấy môi anh đào của Tống Văn Ca. Không để ý Tống Văn Ca giãy dụa phản kháng, trần trọc lưu luyến một hồi lâu, mới buông nàng ra.

"Ca Nhi, nàng luôn khiến Trầm không thể ngừng!" Long Ngự Tà cười nhìn Tống Văn Ca về mặt phần hận, giọng điệu ôn nhu chưa từng có, ánh mắt cũng ôn nhu chưa từng có. "Ca Nhi, tiệc tối trôi qua, trẫm sẽ không bỏ qua cho nàng đâu!"

Long Ngự Tà cúi đầu bám vào bên tai Tống Văn Ca, tà mị liếm hôn vành tai của nàng, lời nói mập mờ mê hoặc.

"Hạ lưu! Vô si!!" Tống Văn Ca trừng hấn một cái, thanh âm mắng vừa đủ cho mình hấn nghe được. "Buông ta ra!" Tống Văn Ca vừa nói vừa dùng sức đẩy ra bàn tay to đang ôm chặt eo mình, cũng may lần này Long Ngự Tà không có miễn cưỡng nhiều, hí mắt tà mị cười cười, cũng buông nàng ra.

"Chư vị ái khanh đừng sững sờ, cứ tự nhiên, cứ tự nhiên!" Ánh mắt thâm sâu khó lường của Long Ngự Tà nhất nhất đảo qua văn võ bá quan đang ngồi dưới, thanh âm không mặn không nhạt, không lớn không nhỏ, không nóng không lạnh giống như sấm sét, đánh thức toàn bộ văn võ bá quan đang ngây ngốc, nóng rát nhìn chằm chằm dung nhan xinh đẹp của Tống Văn Ca.

Văn võ bá quan phục hồi tinh thần lại, vội vàng thu hồi ánh mắt lớn mật tùy ý, âm thầm lau mấy giọt mồ hôi lạnh, lại một phen liên tiếp kính rượu, lá mặt lá trái[1], tăng bốc nịnh hót.

"Luyện phi muội muội, là xem thường tỷ tỷ sao?" Vũ phi ra về ủy khuất cắn cắn môi, thanh âm kiều mị, nàng ta uống sạch rượu trong chén của mình. "Luyện phi muội muội, tỷ tỷ là thật tâm muốn cùng muội hòa bình ở chung, cùng nhau hầu hạ Hoàng thượng thật tốt. Chẳng lẽ muội muội không tin thành ý cùng tâm lòng của tỷ tỷ? Vậy tỷ tỷ sẽ kính Luyện phi muội muội một chén nữa, hy vọng muội muội có thể cho tỷ tỷ mặt mũi. "

Vũ phi dứt lời, ngửa đầu, lại uống một ly rượu.

Tống Văn Ca như trước lạnh lùng nhìn nàng ta, đối với lời của nàng ta không chút động lòng.

Thành ý? Tấm lòng?

Hừ! Tống Văn Ca âm thầm khinh thường hừ lạnh một tiếng, đáy lòng cười lạnh không thôi.

Người phụ nữ này giả bộ cũng không xong, hành động như vậy cũng dám lấy ra dọa người.

Nụ cười của nàng ta mặc dù đẹp dễ động lòng người, lời nói của nàng ta cũng đủ thâm thiết cùng thiện ý, nhưng đáy mắt đang cực lực áp chế lại không ngăn chặn được là cái gì? Vốn là tràn đầy ghen ghét, vốn là oán hận sâu đậm, vốn là đầy đặc ác độc, thậm chí còn có hận không thể trừ, tàn nhẫn và hung tàn. Hận ý và ghen ghét mạnh mẽ như vậy, nàng ta có che dấu thế nào cũng không che dấu được.

"Ta sẽ không uống rượu, Vũ phi nương nương cần gì ép buộc?" Tống Văn Ca thần nhiên nói, thanh âm tuy nhỏ, nhưng lại mang theo lạnh lẽo thấu xương, ý cự tuyệt rõ ràng.

Lần nữa bị Tống Văn Ca trực tiếp cự tuyệt như thế, Vũ phi tức giận đến mặt cũng tái đi, nhưng vẫn là ần nhẫn chưa phát, ánh mắt ủy khuất ai oán chuyển hướng Long Ngự Tà về mặt hứng thú.

"Hoàng thượng, Luyện phi muội muội một lần nữa nghịch lại ý tốt của thần thiếp, cũng quá không để cho thần thiếp mặt mũi rồi, Hoàng thượng nên vì thần thiếp làm chủ!" Vũ phi vừa nói, dường như muốn rơi lệ, giống như thật sự chịu ủy khuất rất lớn.

Đôi mắt lạnh băng của Long Ngự Tà híp lại, từ chối cho ý kiến liếc Vũ phi một cái, một hồi lâu mới quay đầu nhìn về phía Tống Văn Ca về mặt đứng ngoài cuộc, cười nhưng không cười, nói: "Ca Nhi, nàng nhân tiện cấp cho Vũ phi mặt mũi đi, bất quá chỉ là một ly rượu thôi."

"Hoàng thượng, thần thiếp đã nói không uống rượu, cần gì miễn cưỡng lần nữa?" Tống Văn Ca có chút không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, những người này như thế nào thích làm khó nàng như vậy?

Nàng nói là lời thật, tư lượng của nàng rất kém, người khác vốn là ngàn chén không say, mà nàng chỉ một giọt rượu cũng có thể ngất, uống rượu rồi lại thích phát điên. Cái này cũng thôi đi, càng nghiêm trọng chính là, da tay nàng dị ứng với rượu cồn, uống rượu sẽ dễ dàng nổi đốm hồng.

"Vậy sao, Ca Nhi thật sự là không uống rượu?" Long Ngự Tà đảo mắt, dường như không quá tin tưởng. "Một ly rượu nhỏ như vậy, uống cũng không ngại. Hay là, Ca Nhi muốn Trẫm dùng miệng mời nàng?"

Long Ngự Tà mập mờ nói xong, cười đến đầu độc, giơ lên ly rượu trong tay mình, đưa tới bên môi nhợt nhạt nhấp một ngụm nhỏ, lại đưa lưỡi liếm môi một vòng, động tác đúng là tà mị mê hoặc nói không nên lời.

Tống Văn Ca biết bạo quân ác ma này chuyện vô si gì cũng có thể làm được, để cho hấn trước mặt mọi người dứt cho mình uống, tốt hơn hết là tự uống.

"Hoàng thượng thật là có lòng thần thiếp tâm lĩnh rồi, thần thiếp tự mình uống đi!" Tống Văn Ca chán ghét quét mắt liếc hấn một cái, hai chữ 'có lòng' nhấn rất nặng, đưa tay tiếp lấy ly rượu Vũ phi để trước mặt, nhíu chặt mày một hơi uống hết.

"Luyện phi muội muội quả nhiên hào sảng!" Vũ phi tiếp được ly rượu không còn một giọt, cười đến vẻ mặt đắc ý, hé ra dung nhan hoa đào, phát ra vẻ mị hoặc xinh đẹp.

"Vũ phi khen nhầm rồi!" Tống Văn Ca vuốt vuốt cái trán có chút xây xẩm, quay đầu đi chỗ khác, không hề để ý tới nàng ta.

"Hoàng thượng, hôm nay chính là lễ trung thu, cả nước cùng vui, thần thiếp đặc biệt vì Hoàng thượng chuẩn bị một điệu múa, hy vọng Hoàng thượng thích. " Vũ phi đột nhiên nhu tình chân thành nhìn Long Ngự Tà, kiều mị nói.

[1] Lá mặt lá trái: Thành ngữ được dùng phổ biến để biểu thị sự tráo trở, lật lọng của con người.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 25: Khiêu khích (1)

"Hoàng thượng, hôm nay chính là lễ trung thu, cả nước cùng vui, thần thiếp đặc biệt vì Hoàng thượng chuẩn bị một điệu múa, hy vọng Hoàng thượng thích. " Vũ phi đột nhiên nhu tình chân thành nhìn Long Ngự Tà, kiều mị nói, còn không quên liếc mắt khiêu khích về phía Tống Văn Ca về mặt bình thân, hờ hững.

"Chuẩn. " Long Ngự Tà vùng tay lên, ý bảo nàng ta có thể bắt đầu rồi.

Tiếng nhạc hiện giờ đình chỉ, thay vào một khúc tấu êm tai hơn, những vũ nữ tươi đẹp cũng nhanh chóng lui xuống.

Vũ phi nhu mị cười, bước chân liên tiếp nhẹ nhàng, phong tình vạn chủng về vào giữa điện.

Trong đại điện, hương khói thơm mát lượn lờ, đèn màu rực rỡ, bóng dáng màu xanh quanh quẩn, khắp nơi ngọn đèn ánh vào nhau, hoa không phải hoa, sương không phải sương, có loại cảm giác như ở trong mộng, không biết mình là khách.

Vũ phi cười đến xinh đẹp, cũng nhảy được xinh đẹp, tay áo dài thướt tha, eo nhỏ nhắn dao động, kỹ thuật nhảy làm cho người ta như si như say, đúng là một khúc vũ trên trời, mị hoặc xinh đẹp.

Hoàn mỹ xoay tròn, hoàn mỹ toát ra, hoàn mỹ nâng tay, hoàn mỹ cúi người, mỗi một động tác đều hoàn mỹ không sót mẻ, không thể bắt bẻ, xoay tròn như tuyết rơi nhẹ nhàng, chậm chòn như áng mây lá lướt. Chậm chậm hạ xuống tay áo rồi lại phát nhanh bay lên trời.

Tay áo dài của nàng lượn lờ, thướt tha chuyển bước, lập tức dáng người nhẹ nhàng nhảy lên phía trên, tóc đen bay lên, tay áo tung bay, nhẹ nhàng quay về, uyển chuyển lá lướt, cuối cùng lại nhẹ nhàng rơi xuống, cứ như hoa rơi đầy nhân gian, thanh lệ xinh đẹp, trăm mị tấn sinh (sinh ra cả trăm quyền rũ vô cùng).

Một điệu múa vừa xong, thật lâu mọi người trong điện mới có thể bình phục nỗi lòng xao động phập phồng, tiếng sớ hải cang lúc càng vang lên, không dứt bên tai.

Tất cả phản ứng của mọi người đều bị Vũ phi cắt vào đáy mắt, dung nhan hoa đào yêu kiều lộ vẻ kiêu ngạo đắc ý.

"Hoàng thượng, thần thiếp nhảy có tốt không?" Vũ phi chân thành đi tới trước mặt Long Ngự Tà, giọng cười thân nhiên, đưa sóng thu dồn dập, mọi cách nhu tình, tất cả hàm ý ngọt ngào đều ẩn trong đôi mắt hoa đào của nàng.

"Được, tốt lắm, kỹ thuật múa của ái phi ngày càng hoàn mỹ, bông bành nhẹ nhàng như mưa gió, dáng vẻ dường như khói, không hồ là người nhảy múa đẹp nhất của Long Đăng Quốc. Thương cho một đôi ngọc như ý màu lam!" Long Ngự Tà ca ngợi, trong giọng nói hàm chứa sùng nịnh, chỉ là đáy mắt hân vân trong trêu và lạnh lùng, không có chút độ ấm, nhưng lại bị cái híp mắt, thâm sâu khó lường che đi.

Từ lúc Hoàng thượng ca ngợi và ban thưởng, Vũ phi tất nhiên là kinh hi không thôi, vội vàng quỳ xuống đất dập đầu tạ ơn. Ánh mắt cao ngạo đắc ý nhất nhất đảo qua chúng tần phi trong điện, chống lại ánh mắt ghen ghét, hăm dọa, hoặc không cam lòng của bọn họ, trong lòng chiếm được thỏa mãn trước nay chưa từng có.

"Hoàng thượng, thần thiếp nghe nói Luyện phi muội muội tài múa cao điệu tuyệt luân, kỹ nghệ có thể so với tiên nga, dáng vẻ yếu điệu, phong hoa tuyệt đại, hôm nay ngày tốt cảnh đẹp, chẳng biết có thể múa một khúc hay không, làm cho thần thiếp và chúng tỳ muội cùng với các vị Vương công đại thần xem phong thái một lần?"

Vũ phi tuy hướng Long Ngự Tà nói, nhưng ánh mắt khiêu khích vẫn tiếp tục bắn về một bên Tống Văn Ca. Lời nói vừa ra, vẫn vô bá quan đang ngồi đều kiểng chân đợi xem, về mặt mong mỏi. Dù sao, mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, nếu đáng người thướt tha múa lên, tay áo tràn đầy mùi hương, bước chậm nhẹ nhàng, vậy lại làm nên vẻ đẹp câu hồn đoạt phách thế nào nữa?

Bên phía đối diện, các phi tần trong hậu cung, mỗi người trên mặt đều là một bộ chờ xem kịch vui, dường như xác định Tống Văn Ca không thể múa hơn người múa đẹp nhất ở Long Đằng quốc - Vũ phi, chỉ còn chờ nàng bêu xấu trước mặt mọi người.

"Luyện phi của Trẫm, nếu mọi người xem trọng nàng thiết tha như thế, vậy nàng nhân tiện múa một khúc, cho mọi người nhìn một cái phong thái tuyệt thế của nàng đi." Long Ngự Tà thản nhiên cười nhìn về phía Tống Văn Ca vẫn mím môi không nói, giọng điệu ôn nhu mặc dù che đậy đi điên cuồng bá đạo hằng ngày, nhưng do có khí thế của đế vương, tương tự không để cho người cự tuyệt.

Tống Văn Ca vuốt vuốt đầu có hơi choáng, ánh mắt mê ly nhìn thẳng Long Ngự Tà, khóe miệng nở ra một nụ cười lạnh, hàm xúc ý châm chọc mườì phần, môi đỏ thắm khẽ mở, yêu kiều sắc giọng: "Hoàng thượng khẳng định muốn thần thiếp nhảy một khúc?"

Lời còn chưa dứt, nàng đột nhiên cười, cười đến khuynh quốc khuynh thành, cười đến trăm mị ngàn kiều, cười đến phong tình vạn chủng, cười đến mị thái lan tràn, mọi thứ xinh đẹp và mị hoặc quanh quẩn không dứt trên mặt của nàng, làm cho Long Ngự Tà không nhìn được, cổ họng cuộn cuộn, cả người khô nóng.

"Hoàng thượng, thần thiếp chỉ biết nhảy mị vũ! Giống như hai điệu nhảy lần trước dùng để lấy lòng hấp dẫn hoàng thượng!"

"Đừng nhảy!!" Long Ngự Tà biến sắc, nét mặt nhanh chóng trầm xuống, giống như ẩn chứa bão tố. Một hồi lâu mới giấu đi gió lốc trong mắt, sùng nịch vô cùng ôm chầm Tống Văn Ca, giọng điệu yêu thương, "Ca Nhi chắc là mệt mỏi, vậy để ngày khác nhảy đi!"

"Thần thiếp đa tạ Hoàng thượng quan tâm!" Tống Văn Ca khẩu thị tâm phi trả lời một câu, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng chuyển hướng Vũ phi về mặt không cam lòng.

"Hoàng thượng... " Vũ phi cắn cắn môi đỏ mọng, nhu tình chân thành gọi một tiếng, trong giọng nói mang theo ủy khuất cùng bất mãn. Bọn họ không có nghe rõ ràng, thậm chí không nghe rõ Tống Văn Ca mới vừa rồi nói cái gì, sao Hoàng thượng đột nhiên sửa lại chủ ý vậy?

Nàng không cam lòng! Từ nhỏ đến lớn, kỹ thuật múa của nàng là tuyệt nhất, cả Long Đằng quốc không người nào có thể hơn, bởi vậy nàng được mang danh người múa đẹp nhất Long Đằng quốc. Đối với tài múa xuất sắc của chính mình, nàng luôn luôn tự tin không ai có thể hơn, chúng tần phi trong hậu cung chưa từng có ai dám tỷ thí với nàng.

Nhưng hôm nay tự dưng xuất hiện một Luyện phi, lại ý vào Hoàng thượng sủng ái nàng ta, được sủng mà kiêu, liên tiếp hai lần trước mặt mọi người nghịch lại mình, làm cho mình mất mặt, điều này nàng làm sao nuốt trôi được? Thật vất vả tìm được một cơ hội nhục nhã nàng ta, nhưng Hoàng thượng lại không cho nàng ta nhảy? Nữ tử này đã dùng thủ đoạn mị hoặc gì, có thể khiến cho Hoàng thượng luôn luôn nhất ngôn cửu đỉnh của các nàng thay đổi chứ?

Phụ nữ có thể khiến Hoàng thượng thay đổi tâm tình, sợ là không đơn giản! Nếu không sớm diệt trừ nàng ta, trong hậu cung chỉ sợ khó có nơi cho người khác sống yên ổn!

"Vũ phi, nàng lui xuống trước đi! Ca Nhi hôm nay thân thể không khỏe, miễn múa!" Long Ngự Tà phát phát tay, giọng điệu thản nhiên, về mặt khó lường. Lòng của đám phụ nữ trong hậu cung, hẳn tự nhiên sẽ hiểu, chỉ là mừng rỡ đứng ngoài cuộc một bên.

"Vâng." Vũ phi nghiêng răng nghiêng lợi thi lễ, mang theo lòng tràn đầy không cam lui xuống. Trước khi xoay người còn liếc Tống Văn Ca, ánh mắt đó muốn bao nhiêu ác độc thì có bấy nhiêu ác độc, muốn bao nhiêu ghen ghét có bấy nhiêu ghen ghét.

Tống Văn Ca chỉ cười lạnh, cũng không để ở trong lòng. Nàng ngay cả chúa tể của Long Đằng quốc - Long Ngự Tà cũng không sợ, còn có thể sợ đám phụ nữ ghen tuông, đấu đá nhau trong hậu cung của hắn? Nàng sớm cũng đã là địch của cả Long Đằng quốc rồi!

Buồn cười không thành, trái tim muốn tranh thủ tình cảm của chúng tần phi vẫn còn đó. Trước đó thấy một khúc vũ của Vũ phi chẳng những được Hoàng thượng ca ngợi, còn được hoàng thượng ban thưởng, cái này chết cũng muốn ngo ngoe, thầm nghĩ ở trước mặt hoàng thượng biểu diễn thật tốt một phen.

Kế tiếp là Yên quý phi biểu diễn, chỉ thấy nàng hướng mọi người trong điện thi lễ trước, sau đó thản nhiên cười, ưu nhã vô cùng bước từng bước nhỏ đến giữa điện, đem cổ cầm để lên trên bàn.

"Hôm nay là tiệc rượu trung thu, ngày tốt cảnh đẹp, thiếp thân tùy theo tính chất chơi một khúc, toàn bộ là vì góp vui cho hoàng thượng và các vị đại nhân. " Yên quý phi mi mắt ân tình, tiếng nói ôn nhu, đáng vẻ khiến người nhìn là thương yêu.

Nói xong, cổ tay trắng nõn của nàng nhẹ nâng, đầu ngón tay di chuyển xoa nhẹ dây đàn, tiếng đàn giống như nước chảy phát ra. Làn điệu du dương uyển chuyển, nhẹ nhàng u nhã, giai điệu lúc ẩn lúc hiện, lên đến đỉnh núi cao, mây mù lượn lờ, dường như vô định. Âm thanh từ từ dương dương tự đắc, lưu loát sinh động như mây bay nước chảy.

Nhẹ nhàng lên xuống, hai tay luân phiên, tiếng đàn quanh quẩn phát ra từ đầu ngón tay uyển chuyển của Yên quý phi, khi thì trong suốt, khi thì thuần phác hùng hậu, khi thì đậm nhã cao xa. Núi cao nguy nga khí phách, nước chảy róc rách, nhu hòa thanh thúy, cùng với nước chảy xiết vào sâu trong núi, tất cả đều được nàng diễn tả vô cùng nhuần nhuyễn.

Ánh mắt Tống Văn Ca lóe lóe, thăm than phụ nữ của hoàng đế chẳng những mỹ mạo, mỗi người cũng tài nghệ trác tuyệt. Vũ phi phía trước tài nghệ nhảy múa đã đến đỉnh cao, bây giờ cảm nghệ của Yên quý phi này cũng được dày công tôi luyện, có thể nói tuyệt trong tuyệt. Nếu thật muốn cùng bọn họ so cao thấp, mình mặc dù không thua, nhưng muốn hơn bọn họ, chỉ sợ cũng không phải dễ dàng như vậy, cũng may nàng không có lòng tranh sủng, ham hư vinh.

Một khúc cuối cùng, trong Tử thần điện yên lặng. Mọi người như si như say đắm chìm trong diễn tấu của Yên quý phi, dường như còn có thể nghe được những thanh âm quanh quẩn.

"Uyên thâm ít người hiểu, kỹ thuật tuyệt kỹ khó luyện, cảm nghệ của ái phi thật khiến người tán thưởng!" Long Ngự Tà tán thưởng liên tục, trên mặt lạnh lùng khó được lộ ra vài phần ôn nhu. "Đã lâu không nghe ái phi đánh đàn, hôm nay một khúc, làm cho Trẫm như nghe được rõ ràng khúc nhạc thần tiên! Thưởng một đôi vòng ngọc lưu ly màu tím, một chuỗi trân châu Nam Hải!"

"Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Yên quý phi khấu đầu tạ ơn, khi ngẩng đầu nhìn về phía Long Ngự Tà, trên mặt không che giấu được kinh hi và nhu tình. Con người như nước mùa thu chuyển hướng Tống Văn Ca, hiện lên tia sáng không biết tên.

Không cần đoán, Tống Văn Ca nhắm mắt lại cũng biết nói, phụ nữ khiêu khích lại tới nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 26: Khiêu khích (2)

Quả không ngoài dự đoán, Yên quý phi mỉm cười, thân thiết dừng lại trước Tống Văn Ca, thanh âm nhu mì kiều nhược, rất là êm tai, lại làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

"Luyện phi muội muội, tỷ tỷ nghe thấy muội muội dung mạo tuyệt thế, hôm nay vừa thấy quả nhiên kinh hãi cả trời. Nghe nói cảm nghệ của muội muội có một không hai trong thiên hạ, có thể so với thần khúc tiên âm, chẳng biết có thể chỉ giáo chút hay không?"

"Được, nếu quý phi tỷ tỷ cất nhắc như thế, vậy muội muội nhân tiện bêu xấu. "

Tống Văn Ca thu lại ánh mắt, đáy mắt rất nhanh hiện lên ánh sáng đùa cợt. Ha ha, đám người các người không nên phía sau tiếp phía trước tới nhà khiêu khích, không nên bắt ta trước mặt mọi người bêu xấu mới cam tâm, ta đây nhân tiện toại nguyện cho các người.

"Hoàng thượng, khó được hôm nay ngày tốt cảnh đẹp, quân thần cùng vui, thần thiếp cũng sẽ không giấu dốt rồi, dâng lên một khúc được không?" Con người trong suốt, sáng như nước suối trên núi của Tống Văn Ca nhìn về phía Long Ngự Tà, ánh sáng sóng sánh, thấy vậy tâm lý hân rung mạnh lên.

"Chuẩn, chỉ hy vọng Ca Nhi đừng cho Trẫm thất vọng mới tốt. " Long Ngự Tà vừa nói, cúi đầu nhanh chóng ở trên môi nàng hôn nhẹ một chút, trông mắt chột lóe lên nhu tình khiến người ta không bắt kịp.

"Hoàng thượng yên tâm, thần thiếp biểu diễn tuyệt đối vốn là chưa từng có, cũng không giống ai, cam đoan sẽ không làm cho Hoàng thượng thất vọng. "

"Thế sao, vậy Trẫm nhân tiện thí mắt xem kỹ kinh hi ngoài ý muốn Ca Nhi sắp mang đến." Khoé miệng Long Ngự Tà lộ ra một chút sung sướng cười yếu ớt, nhìn thẳng mặt Tống Văn Ca một hồi lâu, mới lưu luyện buông ra bàn tay to nắm chặt vòng eo nhỏ của nàng.

"Hoàng thượng, khúc này chỉ trên trời có, nhân gian khó được vài lần nghe thấy. Tuyệt đối sẽ làm tất cả mọi người trong điện thất kinh!" Bất quá chỉ có kinh hãi chứ không có thích! Tống Văn Ca thần bí cười, che đi đi trông mặt, không có ý tốt cười.

"Quý phi tỷ tỷ, có thể cho mượn phượng vĩ cầm của tỷ dùng một lát hay không?"

Tống Văn Ca bước tới trước mặt Yên quý phi, ánh mắt thân nhiên, giọng điệu cũng thân nhiên. Hậu cung chính là một cái thùng nhuộm lớn, bất kể nữ tử phạm nhả không tranh chấp cỡ nào, chỉ cần tới nơi này, chung quy sẽ chậm rãi lột xác, trở nên tranh quyền đoạt thế, trở nên ái mộ hư vinh.

Yên quý phi này là nữ tử giả bộ lãnh đạm ngồi ở vị trí thứ nhất bên phải Long Ngự Tà, bề ngoài thoạt nhìn là một người đạm nhả xuất trần, nhưng cũng không có ngoại lệ.

"Đương nhiên có thể, nhận được sự đề mắt của Luyện phi muội muội, tỷ tỷ thật vinh hạnh." Yên quý phi mỉm cười đáp lại, mặt ngoài giả bộ đoan trang hào phóng, kỳ thật tâm lý có trăm vạn không muốn đây.

Phượng vĩ cầm này chính là ngày đó khi nàng tiến cung được phong làm quý phi, Hoàng thượng đặc biệt tặng cho nàng, từ trước đến nay được nàng xem như bảo bối không có gì vượt qua, càng lại là tài sản nàng có thể khoe với các tần phi. Dù sao, Hoàng thượng rất ít có tặng phẩm, nhất là tặng phẩm xa hoa đắt tiền. Phượng vĩ cầm này là danh cầm hiếm thấy, không biết có bao nhiêu trân quý.

"Vậy muội muội ở đây tạ ơn qua tỷ tỷ trước." Tống Văn Ca tự nhiên nhìn ra không muốn trong mắt Yên quý phi, như thế càng hợp ý nàng.

Ngươi càng không muốn, ta càng cao hứng. Như thế này chuẩn bị phá hủy cây cầm yêu quý của ngươi, cũng đừng oán ta, ai khiến ngươi tới khiêu khích ta?

Đáy lòng Tống Văn Ca cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu chống lại những khuôn mặt chờ mong, khát khao, sốt ruột, ghen ghét, hay chờ xem kịch vui, không khỏi thân nhiên cười, có chút vuốt cằm, lập tức nhẹ nhàng tao nhã đi vào giữa điện.

Khuynh thân ngồi ngay ngắn trước phượng vĩ cầm, Tống Văn Ca cúi đầu âm thầm hít sâu một hơi, lập tức ngẩng đầu lần nữa hướng mọi người phát ra nụ cười thân nhiên từ nội tâm, cười giống như hoa anh đào rơi xuống, giống như cầu vồng ban ngày, giống như phù dung nở hoa, đúng là hình dáng chiếu sáng, tuyệt mỹ đến cực điểm. Chỉ là một cái tươi cười, mọi người trong điện đã khuynh đảo một mảng lớn.

Con ngươi lạnh lẽo nguy hiểm của Long Ngự Tà nheo lại, ánh sáng sâu sắc khoá chặt cô gái nhỏ đang cười đến khuynh quốc khuynh thành, phong hoa tuyết đại, trong mắt đang kiểm chế mây đen rậm rạp cùng cuồng phong bạo vũ, trong lòng ngực không ngừng la hét muốn phun mạnh ra tức giận và điên cuồng tận trời.

Nữ tử đáng chết! Sau này không cho phép đối với người khác cười! Tươi cười của nàng chỉ thuộc về Trẫm!

Tống Văn Ca đương nhiên biết mỹ nhân cười uy lực lớn cỡ nào, nhưng nàng cũng chẳng muốn để ý. Đàn ông mà, có mấy người không thích sắc đẹp? Người đàn ông có thể ngồi mà trong lòng không loạn, trên đời này chỉ sợ sớm đã tuyệt chủng rồi.

Khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, trong ánh mắt si mê chờ mong của mọi người, đôi tay thanh tú của Tống Văn Ca uyển chuyển lướt qua dây đàn, động tác thanh thoát duyên dáng, nhưng tấu ra không phải tiếng đàn du dương uyển chuyển, êm tai dễ nghe, mà là...

Đáy mắt Tống Văn Ca tràn đầy ý cười đùa, một trận rồi lại một trận thanh âm huyền ảo giống như cắt qua chảo sắt từ đầu ngón tay nàng truyền đến, đâm màng nhĩ người khác, rung động phổi người, người chết nghe xong cũng hoàn hồn mà tỉnh lại.

Mọi người ở đây nhất thời như ở trong mộng tỉnh lại, khóe miệng co quắp co quắp, trên trán nổi đầy đường đen, phun ra thức ăn trong miệng, kinh sợ che cái lỗ tai...

Mà đám hậu cung tần phi kia cũng vội vàng che lỗ tai, còn không quên lộ ra vẻ mặt cười nhìn có chút hả hê, trong nụ cười mang theo tràn đầy hèn mọn, trào phúng, khinh thường, cùng với oán hận, ác độc.

Đối với phản ứng của mọi người, Tống Văn Ca lạnh nhạt, hoàn toàn không nhìn, vẫn như trước lung tung gảy dây đàn, tạp âm trước nay chưa có giống như thanh âm ma quỷ lọt vào trong đầu những người đang ngồi, để cho bọn họ trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, nét mặt và ánh mắt khổ không nói nổi, hận không thể miệng sùi bọt mép, chết ngắt cho rồi.

Nhìn vẻ mặt đau đớn còn hơn chết đi, không thể chịu đựng được của mọi người, Tống Văn Ca ngẹn cười đến mức lòng, dạ dày và bụng đều đau, phỏng chừng cách nội thương không xa lắm.

Nhìn trộm ác ma khí phách uy nghi đang ngồi trên ghế chủ, đã thấy vẻ mặt hần vẫn bình tĩnh như trước, giống như không nghe đến tạp âm đập bẻ nôi đập bẻ chảo này, trong tròng mắt âm lệ loé lên ánh sáng khó lường.

Tầm mắt dời xuống, thân thể Tống Văn Ca không khỏi run rẩy. Ác ma bạo quân kia lại dùng tay che kín lỗ tai Trần nhi, ngăn cản thanh âm ma quỷ chói tai này. Hần... Hần từ lúc nào trở nên tốt như vậy rồi?

Trong lòng Tống Văn Ca nhất thời trở nên phức tạp, suy nghĩ sâu xa, có chút hoảng hốt, tâm tư của bạo quân ác ma này vì sao khó có thể đoán được như vậy? Khó có thể cân nhắc như vậy?

Xúc động lắc đầu, Tống Văn Ca dùng một chút sức ở ngón tay, chỉ nghe 'phựt' một tiếng, dây đàn bị đứt. Nhíu nháu mày, không nhìn, tiếp tục diễn tấu. 'Phựt' 'phựt', dây đàn thứ hai rồi thứ ba cũng đứt đoạn, cho đến khi không còn sợi dây đàn nào, Tống Văn Ca mới không thể không dừng lại.

Âm thầm nhẹ nhàng để xuống những ngón tay có chút tê dại, Tống Văn Ca ưu nhã đứng dậy, bước đi chân thành, nhẹ nhàng cười yếu ớt, từng bước đi về phía ác ma ở chỗ ghế chủ về mặt tà cười nhìn về phía mình.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Khiêu khích (3)

"Hoàng thượng, sự kinh hi này ngài có hài lòng không?" Mắt Tống Văn Ca chớp nhẹ, cười như không cười hỏi một câu.

"Ca Nhi, cho trẫm xem tay một chút, có bị thương không?" Con ngươi đen thâm sâu phát sáng của Long Ngự Tà híp lại rồi mở, không đáp mà hỏi ngược lại. Lập tức kéo hai tay Tống Văn Ca, chứng kiến mười ngón tay nổi lên chút sưng đỏ, trong mắt rất nhanh hiện lên chút ánh sáng không biết tên, giống như đau sưng, lại vừa giống như tức giận. Ra sức diễn tấu như vậy làm chi? Đầu ngón tay cũng sưng lên, khẳng định là rất đau?

Long Ngự Tà nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay ngọc xanh miết của Tống Văn Ca, động tác êm ái thương tiếc giống như gió nhẹ lướt qua, cả người phát ra khí tức cũng khác biệt lớn so với dĩ vãng, ít đi phần tà lệ, âm hàn cùng điên cuồng lúc trước, Nhiều thêm vài phần sùng nịch cùng ôn nhu, nhân tiện ngay cả trên trán cũng tràn đầy muôn vàn nhu tình, vạn ý ngọt ngào, tiếng nói lại càng ôn nhu trước nay chưa từng có, giống như tình nhân nữ non nói nhỏ với nhau.

Tống Văn Ca lạnh lùng nhìn khuôn mặt tuấn tú đến cực điểm gần trong gang tấc của Long Ngự Tà, trong con ngươi long lanh phát sáng của hắn, không còn thấy tà nịnh âm ngoan của ngày thường, chỉ có nhu tình không ngừng chảy. Hắn ở trước mắt, trong khoé mắt tràn đầy che chở và sùng nịch, khoé miệng mở ra hình độ cung cũng thật hoàn mỹ, tươi cười khiến nàng liên tưởng đến ánh sáng mặt trời ấm áp vào mùa đông, cảnh tượng ấm áp thâm tình như thế, chỉ sợ bất cứ phụ nữ nào thấy, đều đã bắt tri bất giác hãm sâu trong đó.

Bất quá, Tống Văn Ca không ở trong nhóm phụ nữ đó, chỉ âm thầm cười lạnh một tiếng, rất nhanh phục hồi tinh thần lại, đáy mắt không hề có si mê và quyền uy.

Nàng sẽ không bị biểu hiện ôn nhu giả dối của bạo quân ác ma này lừa gạt đâu, lòng hắn có bao nhiêu tàn nhẫn, có bao nhiêu tàn khốc, có bao nhiêu vô tình, nàng sớm đã chứng kiến qua.

Ác ma giờ phút này như thể ôn nhu thâm tình đối với chính mình, ở trong mắt người khác xem ra, là vô hạn vinh quang cùng sùng ái, ai có thể biết hắn không có ý tốt cùng với bụng dạ khó lường?

Hắn cố ý muốn đem mình đổ lên đầu ngọn sóng gió (đừng mũi chịu sào), làm cho mình trở thành bìa chắn của đám nữ tử trong hậu cung, trở thành người đứng đầu bị bọn họ đá kích cùng bức bách. Hắn càng ở trước mặt chúng tần phi biểu hiện ra sùng ái cùng thương yêu với mình, lại càng có thể khiến cho bọn họ oán hận ghen ghét, làm cho mình bốn bề đều có địch, nguy cơ trùng điệp.

Hắn quả nhiên là một ác ma lạnh lùng vô tình! Một mình hành hạ nhục nhã mình còn ngại không đủ, lại tìm đến một đám nữ tử hậu cung tâm cơ hiểm ác thủ đoạn vô số tới đối phó chính mình. Hắn muốn đưa mình vào chỗ chết như vậy sao? Vậy hắn vì sao không tự mình ra tay? Như vậy chẳng phải là càng trực tiếp càng cang dứt khoát hơn sao?

Hay là, hắn cảm thấy tự tay giết mình sẽ tổn hại long uy? Hoặc là không muốn ô uế tay hắn?

"Nước mắt cá sấu!" Tống Văn Ca lắc đầu, không muốn tiếp tục nghĩ. Cắn răng lạnh lùng phun ra bốn chữ, lập tức dùng sức rút hai tay của mình về. Nàng cảm thấy nơi có ác ma này, nàng chung quy đều cảm giác thật áp lực cũng thật mệt, bất kể là người hay trái tim, bởi vì nàng chung quy không thể không được đi nghiền ngẫm dụng tâm hiểm ác của hắn, mỗi lần nghiền ngẫm, chán ghét và thống hận lại càng sâu sắc hơn.

Long Ngự Tà tự nhiên hiểu lòng của nàng, biết nàng bình tĩnh vốn là đem chính mình hãm đến không chịu đựng nổi, miệng mở ra cuối cùng ngậm lại, cũng không muốn giải thích cái gì. Nàng nghĩ như thế nào có quan hệ gì với hắn đâu? Hắn chỉ cần biết rằng nàng vĩnh viễn đều là vật chơi đùa của mình, vĩnh viễn đều là Luyến phi của mình là đủ rồi.

Kỳ thật, ngay cả chính hắn cũng không biết tâm lý của mình đến cùng là muốn như thế nào. Ở trước mặt nàng biểu hiện ôn nhu cùng sùng nịch ra ngoài, hắn cũng không thể phân ra rốt cuộc có mấy phần là thật tâm, có mấy phần là giả ý. Nhưng không thể phủ nhận, hắn ở trước mặt chúng tần phi đối với nàng ôn nhu sùng ái như thế, quả thật có chút không có ý tốt.

Không sai, hắn chính là có ý muốn khơi mào oán hận cùng ghen ghét của đám tần phi, sau đó khoanh tay đứng nhìn ở một bên, mắt lạnh nhìn nàng bị đám phụ nữ ái mộ hư vinh kia xa lánh cùng hãm hại. Tâm tình sung sướng, hắn có lẽ sẽ có lòng kéo nàng một tay. Tâm tình không tốt, lửa cháy đỏ thêm dầu, trợ giúp cũng chẳng có gì lạ.

"Ca Nhi, nàng mới vừa rồi diễn tấu thật đúng là ngàn năm một khúc, rung động lòng người!" Long Ngự Tà cúi đầu, khi ngẩng đầu lên, khoé miệng nở ra tươi cười ôn nhu sùng nịch như cũ. Tay khẽ vuốt hai gò má nhai nhụi bóng loáng của Tống Văn Ca, lập tức hướng những vương công đại thần đang chậm chạp trì hoãn hỏi, "Các vị ái khanh, nghĩ như thế nào?"

"Ha ha, dễ nghe, dễ nghe, cảm nghe của Luyến phi nương nương quả thật không giống bình thường!"

"Đúng vậy, đúng vậy, hôm nay may mắn nghe được tiếng đàn của Luyến phi nương nương, thần chỉ sợ khó quên được. "

"Kỹ thuật đánh đàn của Luyến phi nương nương thật là thế gian hiếm có, rung động lòng người!" Ôi, há chỉ là rung động lòng người thôi sao, chỉ sợ ngay cả lục phủ ngũ tạng cũng bị rung động rồi, còn kém không có tổn thương gân cốt thôi.

Văn võ đại thần trong điện cho dù đáy lòng có mọi cách oán giận cùng khổ sở, cũng không dám biểu hiện trước mặt Hoàng thượng. Hơn nữa mới vừa rồi xem thái độ Hoàng thượng đối với Luyến phi nương nương, chỉ sợ Hoàng thượng đối với vị danh xưng 'Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân' là Luyến phi nương

nương, không chỉ sủng ái một hai điểm, bọn họ vuốt mông ngựa (tâng bốc, nịnh hót) còn ngại không kịp, ở đâu còn dám dễ dàng đắc tội Luyến phi nương nương đây?

Những người này thật đúng là vuốt mông ngựa, lời nói tâng bốc nịnh hót nói thật là thuận miệng, ngay cả hai tròng mắt cũng không chớp một chút, đối trá đến cực điểm!

Tổng Văn Ca khinh thường bỉu môi, đáy lòng tất nhiên là trăm vạn khinh bỉ bọn họ. Bất quá, xu nịnh tâng bốc từ xưa đã có, nàng cũng trông nom không được, càng không xen vào.

"Hoàng thượng, phượng vĩ cầm của thần thiếp đã bị Luyến phi muội muội phá hủy toàn bộ, chuyện này phải làm thế nào cho phải?" Yên quý phi thừa dịp trong điện an tĩnh lại, vội vàng bắt được cơ hội nói, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người tràn đầy thương tiếc cùng ai oán, trong mắt sớm đã bị một tầng hơi nước bịt kín.

"Quý phi tỷ tỷ không cần lo lắng, muội muội chắc chắn sẽ mời thợ thủ công sửa cầm lại cho tốt, khôi phục như lúc ban đầu. “ Tổng Văn Ca nghiêng mắt nhìn Yên quý phi, vẫn đậm phong khinh nói, dường như phá hủy cây cầm bảo bối yêu quý của nàng ta chỉ là một việc thật bình thường mà thôi, căn bản không nên để ở trong lòng.

"Luyến phi muội muội nói thật nhẹ nhàng, muội cũng biết phượng vĩ cầm này đối với ta mà nói có bao nhiêu trân quý, lại có bao nhiêu bảo bối?" Yên quý phi mất ngấm oán hận, giọng điệu hung hăng, dung nhan xinh xắn do tức giận thật lớn mà có chút vặn vẹo, dáng vẻ này so với vừa rồi đối mặt Long Ngự Tà, hoàn toàn như thay đổi cả người. "Phá hủy gì đó, muội làm sao tu bổ được, nó có thể giống như cái ban đầu sao?"

"Được rồi, bất quá chỉ là một cây cầm mà thôi, có gì đáng giá tranh luận. “ Long Ngự Tà mặt mang bức mình nhử mảy, "Cùng lắm thì, trẫm sẽ tặng nàng một cây cầm khác.“

"Nhưng, Hoàng thượng... “ Yên quý phi còn chưa dứt lời, đã bị Long Ngự Tà phát tay cắt đứt.

"Ái phi không cần nhiều lời, cứ như vậy đi. “ Giọng điệu của Long Ngự Tà đã mất đi mấy phần độ ấm, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm không ít. "Nàng trước tiên lui xuống đi. “

"Vâng, thần thiếp cáo lui. “ Yên quý phi không cam lòng lui về tại chỗ ngồi xuống, quay đầu đối diện Vũ phi về mặt tươi cười nhìn có chút hả hê, cùng với chưa xem đủ trò hay, tức giận đến suýt nữa ném đi chén trà cùng mâm trái cây trước mặt, tâm trạng đối với Tổng Văn Ca oán hận cùng ghen ghét lại càng gia tăng.

Mà chúng tần phi thấy Vũ phi và Yên quý phi luôn luôn được sủng ái nhất liên tiếp bại dưới tay Tổng Văn Ca thì kinh ngạc, chết cũng không dám tiến lên khiêu khích, chỉ là tự đem hết tất cả kỹ xảo của mình ra biểu diễn trước mặt Long Ngự Tà, muốn giành được niềm vui của Long Ngự Tà.

Bất quá, con của chung quy vẫn có người có dũng khí ăn.

Bây tám màn biểu diễn trôi qua, chỉ còn lại một nữ tử bước vào giữa điện, có vẻ là một cung phi cấp bậc mỹ nhân. Chỉ thấy nàng ta cầm bút lông múa vẽ, đảo dạt vẩy vẩy, không bao lâu đã hoàn thành một bức tranh vẩy mực (vẩy mực lên giấy tạo thành hình), nét vẽ tinh tế tỉ mỉ, ý cảnh cũng có chút không tầm thường, vừa nhìn đã biết là một người vẽ lành nghề.

Được Hoàng thượng tán thưởng, vị mỹ nhân kia lại mặt mày hớn hở đến đây khiêu khích, ngạo khí mười phần.

Tổng Văn Ca ‘thình thịch không thể chối từ’, nhân tiện có bút mực và trang giấy của nàng ta cũng bắt đầu vẽ tranh. Đầu tiên là vẽ một con phượng hoàng rơi xuống gầy dựa trong rãnh nước, tiếp theo ở bên cạnh vẽ hai con gà con đáng yêu, đang vui sướng mổ thóc ăn

Khi Tổng Văn Ca làm tốt bức tranh hiện ra ở trước mặt mọi người trong điện, lập tức đưa tới trận trận cười trộm, cùng với thấp giọng bàn tán.

Rất rõ ràng, tất cả mọi người đều hiểu rõ Luyến phi nương nương này là đang ám chỉ vị mỹ nhân kia, sẽ có một ngày nếu nàng ta mất xu thế, vậy đó sẽ là một con phượng hoàng rơi xuống nước, ngay cả con gà con cũng không bằng. Bây giờ vinh sủng nhất thời, cứ việc kiêu ngạo được rồi.

Vị mỹ nhân kia trước mặt mọi người bị Tổng Văn Ca nhục nhã, nhưng thấy Hoàng thượng căn bản không có ý muốn xen vào, cũng chỉ có thể phần hận lui xuống.

Long Ngự Tà định thần nhàn nhã nhìn tất cả, cảm thấy cô gái nhỏ của hắn đáng yêu và thú vị đến cực điểm.

Hắn dường như càng ngày càng thích nàng rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: Hoàng phi (1)

"Tỷ tỷ!" Tống Văn Ca vừa mới đi tới trước mặt Long Ngự Tà, đã nghe được Nguyệt Văn Trần giòn giã gọi nàng một câu, trong tiếng nói trẻ con chứa đầy đặc ỳi khuất cùng bất mãn.

"Sao vậy, Trần nhi?" Tống Văn Ca vuốt đầu nhỏ của nó, trêu mến yêu thương hỏi.

"Tỷ tỷ, hần luôn cướp đồ của đệ, đệ muốn ăn cái gì hần lại cướp cái đó." Nguyệt Văn Trần khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, thờ hờn hển vươn tay chỉ hướng Long Ngự Tà đang thần nhiên như không. "Hần đem toàn bộ bánh gạo nếp[1] mà đệ thích ăn nhất cầm đi, một cái cũng không để lại."

Tống Văn Ca nghe vậy sững sốt một chút, một hồi lâu mới bĩu môi phát ra hai chữ: "Ấu trĩ!"

"Trần nhi, vậy đệ ăn no chưa? Có còn đói bụng không?" Tống Văn Ca vừa nói, lại muốn ôm Nguyệt Văn Trần đến bên người mình, lại bị bàn tay to của Long Ngự Tà vung lên ngăn cách.

"Nàng yên tâm, tiểu quý này không đói chết được đâu. " Long Ngự Tà một phen kéo Tống Văn Ca qua, kỳ quái lắm bầm. Lập tức dùng ánh mắt nghiêm khác trừng Nguyệt Văn Trần đang vênh cái miệng nhỏ nhắn, âm thanh lạnh lùng nói, "Ngoan ngoãn ở một bên ăn bánh gạo nếp đi, còn âm ỉ sẽ ném ngươi ra khỏi đại điện!"

Dứt lời, Long Ngự Tà tiện tay ném vài cái bánh gạo nếp đến cái đĩa trước mặt Nguyệt Văn Trần.

"Từ từ ăn, chỉ có mấy cái này, ăn xong rồi đừng hy vọng Trẫm cho ngươi!"

Long Ngự Tà vừa nói vừa đem cái đĩa lớn đựng đầy bánh gạo nếp chuyển đi khá xa, trên mặt mang theo dáng vẻ sợ bị người giành đồ.

"Chung quy cũng là làm khó dễ con nít, không cảm thấy tổn hại long uy của ngài sao?" Tống Văn Ca lạnh lùng nhìn thẳng Long Ngự Tà, khóe miệng nở ra một nụ cười tươi trào phúng khinh thường. Tranh thức ăn với đứa bé, thật khó tưởng tượng bạo quân ác ma trong mắt nàng cũng sẽ có hành vi ấu trĩ như vậy.

"Ca Nhi, nàng hôm nay mang đến kinh hi cho Trẫm thật đúng là không ít." Long Ngự Tà giống như không có nghe đến lời của nàng, nhướn mày nói. "Trẫm phát hiện nàng càng ngày càng đáng yêu rồi!"

"Nhưng thần thiếp lại phát hiện ngài càng ngày càng đáng hận!" Tống Văn Ca ôn nhu nói, lại có chút hàm xúc ý nghiền răng nghiền lợi. Khuôn mặt tuyệt mỹ mặc dù mang theo tươi cười, nhưng hận ý trong đôi mắt xinh đẹp cứ lướt qua một sóng rồi một sóng.

"Không thương sẽ không hận, Ca Nhi vốn là yêu Trẫm rồi. " Long Ngự Tà nhướn mày rồi lại hạ xuống, đưa tay cầm lấy cằm của Tống Văn Ca, khí tức mập mờ ấm áp đều phun vào trên hai gò má của nàng.

"Ngươi!... " Chưa từng thấy người vô sỉ như vậy!

Tống Văn Ca mặt lạnh giận dữ trừng mắt liếc hần một cái, quay đầu không hề để ý tới hần, hứng thú nhìn đám hậu cung phi tần đang ra sức biểu diễn ở giữa điện.

Màn đêm buông xuống, khi tiệc rượu tiến hành được một nửa, ngoài điện bỗng dung truyền đến tiếng thông báo the thé chói tai của thái giám.

"Hoàng quý phi nương nương giá lâm!"

Lời còn chưa dứt, ánh mắt mọi người đang ngồi đã đồng loạt nhìn về phía cửa đại điện.

Chốc lát, lờ mờ nghe được âm thanh dễ nghe của ngọc bội rung động, nữ tử mặc áo trắng như tuyết bước chân xiêu vẹo đi vào trong điện. Vừa ra màn, đã bắt được ánh mắt mọi người.

Da nàng nõn nà mịn như bạch ngọc, mày đen đậm, răng như hồ tề[2], cổ như tù tề[3], tay mềm như lá non, tằm thù[4] mảy ngài, cười tươi đẹp làm sao, đôi mắt đẹp trông mong, như mỹ nhân mặc áo xanh ở quê cung lạc xuống trần gian, lại vừa giống như long nữ ở đông hải nổi lên mặt nước. Tầng một phân thì quá dài, giảm một phân sẽ quá ngắn, đánh phấn sẽ rất trắng, tô son sẽ quá đỏ, thanh nhả tuyệt luân, như người trên trời.

"Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Nàng kia dáng vẻ muôn vàn tiêu sái đến trước mặt Long Ngự Tà, nhẹ nhàng cúi người hành lễ, nhất cử nhất động cũng hoàn mỹ đến kích thích lòng người.

"Tuyệt Nhi, sức khỏe nàng không tốt, sao còn xuống giường đi lại?" Long Ngự Tà buông Tống Văn Ca ra, vội vàng đứng dậy đỡ nàng kia lên. "Có uống thuốc chưa? Đầu còn choáng không?"

Tiếng nói của Long Ngự Tà vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, giống như sợ lớn một chút sẽ làm nàng sợ. Nhu tình và yêu thương trong tròng mắt hần hiện lên rõ ràng, cũng thật thâm dày, tươi cười trên mặt hần ấm áp, cũng là phát ra từ nội tâm.

Trong lòng Tống Văn Ca âm thầm kinh ngạc không thôi, nữ tử này rốt cuộc là ai? Lại có thể làm cho bạo quân ác ma kia đối với nàng ta thương tiếc ôn nhu đến vậy? Quả thực rất khiến nàng khó tin rồi.

Tống Văn Ca tự động thối lui đến một bên, lần nữa không dấu vết lẳng lặng đánh giá nàng ta. Nhìn xa đã xinh đẹp như tiên, nhìn gần càng lại xinh đẹp hơn tiên.

Một đôi chân mày giống như chau lại không chau, một đôi mắt ẩn chứa vui mừng như có như không. Hai má lúm đồng tiền ưu sầu, yêu kiều mang bệnh. Có chút nước mắt, có chút thờ ơ. Nhả nhẹn lịch sự giống như đoá hoa yêu kiều soi mình trong nước, hành động như cây liễu yếu đuối trước gió. Tóc dài bay phất phơ vô định.

Dáng vẻ ốm yếu suy nhược chỉ sợ bệnh hơn cả Lâm muội muội, làm cho người ta thương tiếc đau lòng đến tận xương tủy, cũng khó trách ngay cả Long Ngự Tà bạo quân ác ma như vậy ở trước mặt nàng ta cũng trở thành ngón tay mềm mại.

Tống Văn Ca không thể không thừa nhận, nữ tử này vốn là người xinh đẹp nhất nàng từ lúc chào đời đến nay gặp qua, cũng làm cho nàng thương tiếc nhất. Đương nhiên rồi, nét đẹp của nàng ta còn hơn cả Công chúa Khuyết Thành danh xưng là ‘Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân’ - Nguyệt Văn Ca, nhưng phần nhu nhược uyển chuyển thì bằng mỹ nhân như Nguyệt Văn Ca không thể có.

"Hoàng thượng, sức khỏe thần thiếp đã tốt rất nhiều, thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng quan tâm!" Ánh mắt nàng ôn nhu, nhìn Long Ngự Tà nói, tiếng nói giống như vàng oanh xuất cốc, thanh thúy êm tai.

"Vậy là tốt rồi, thân thể nhu nhược của nàng luôn làm cho Trẫm lo lắng." Long Ngự Tà ôm nàng vào trong lòng mình, ánh mắt sùng nịnh ôn nhu vẫn dừng lại trên người nàng, dường như trong mắt chỉ có thể nhìn nàng.

Tâm tư Tống Văn Ca có chút phức tạp liếc mắt Long Ngự Tà một cái, xoay mặt nhìn về phía mọi người trong điện. Chỉ thấy những tần phi này không có chỗ nào mà không phải là vô cùng hâm mộ với ghen ghét nhìn chằm chằm nữ tử trong lòng Long Ngự Tà, bất giác cười lạnh lắc đầu.

[1]Bánh gạo nếp: Hán Việt là nhũ mễ cao, còn tiếng anh là glutinous rice cake, vỏ ngoài hơi dính, được làm từ gạo nếp và đường...

[2]Hò tè: tờ không làm thì có nghĩa là rỗng như những hạt bầu =. nếu ko phải thì các bạn thông cảm.

[3]Tù tè: con sâu gỗ, sắc nó trắng nõn cho nên ví với cổ phụ nữ.

[4]Tần thủ: trán rộng mà vuông

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoang Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 29: Hoàng quý phi (2)

ghen tỵ đến đỏ mắt, mặt nổi gân, trong không khí dày đặc vị dấm chua, mà hai người ngồi trên ghế chủ vẫn nhu tình thân thiết, người nùng (nùng trong nùng tình mật ý) ta nùng, tình cảm quá mức, giống như chung quanh tất cả đều không tồn tại.

Tống Văn Ca thờ ơ lạnh nhạt tất cả, nhưng thật ra cái lỗ tai không có nhàn rồi, nàng từ những tiếng bàn tán xôn xao của các vị đại thần và phi tử, hiểu rõ một ít tin tức về vị nữ tử áo trắng này.

Thì ra nàng kia tên là Phong Linh Tuyết, vốn là muội muội ruột của Phong Thanh Dương - Thừa tướng Long Đằng quốc, năm nay được mười lăm cái xuân xanh, ba năm trước đã được Long Ngự Tà sắc phong thành hoàng quý phi. Hoàng quý phi, áp đảo trên bốn vị phi tử quý, thực, đức, hiền, tôn quý hiển hách gần với hoàng hậu. Trước mắt, Long Ngự Tà chưa lập hoàng hậu, cho nên hoàng quý phi tự nhiên là có địa vị cao nhất trong hậu cung, cũng là nữ tử tôn quý nhất.

Phong Linh Tuyết này là thanh mai trúc mã của Long Ngự Tà, hai người từ nhỏ lớn lên cùng một chỗ, cũng khó trách cảm tình tốt như vậy. Nghe nói Long Ngự Tà còn vì nàng ấy đặc biệt xây một cung điện, lấy tên của nàng ấy để đặt tên, gọi là Linh Tuyết cung. Mà Long Ngự Tà đối với vị hoàng quý phi nương nương này cũng là ba nghìn sủng ái lên người, gần như là ngàn y trăm thuận, có cầu nhất định đồng ý, bảo vệ nàng ấy ngay cả giọt nước cũng không lọt. Nghe nói Linh Tuyết cung của nàng ấy từ trong ra ngoài đều có thị vệ võ công cao cường canh giữ, hơn nữa không có lệnh của Long Ngự Tà, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện bước vào, trái lệnh phải roi đầu. Long Ngự Tà còn cho nàng ấy quyền lợi tiền trạm hậu tấu.

Tổng hợp đủ loại, cho nên những nữ tử trong hậu cung này dù có ghen ghét oán hận nàng ấy, cũng không có người dám trêu vào. Mặc dù muốn gây phiền toái cho nàng ấy, cũng không vào được Linh Tuyết cung của nàng ấy thì làm gì được? Hơn nữa, Long Ngự Tà cấp cho nàng ấy quyền lợi tiền trạm hậu tấu cũng không phải là nói chơi.

Còn có, nghe nói vị hoàng phi nương nương này có tiếng ca như hoàng anh xuất cốc, dư âm còn vang vọng bên tai, có thể so với tiếng trời. Long Đằng

quốc có bốn tuyệt, tiếng ca của Hoàng quý phi, điệu múa của Vũ phi, tiếng đàn của Yên quý phi, tranh họa của Ngọc mỹ nhân, tiếng ca của Hoàng quý phi xếp hạng đầu trong bốn tuyệt, có thể thấy được đốm (ý là nổi bật hơn hẳn).

Bất quá, vị Hoàng quý phi nương nương này từ nhỏ thể chất suy nhược, dường như là bởi vì trái tim không tốt lắm, không thể mừng rỡ cũng không thể quá buồn, tóm lại chính là tâm tình không thể dao động quá lớn. Nếu như quá mức kích động, sẽ hô hấp dồn dập thậm chí ngất đi.

Haiz, quả thực là một người đẹp ốm yếu!

Tổng Văn Ca âm thầm cảm thán một tiếng, nghĩ tới bệnh trạng của Phong Linh Tuyết là giống như bệnh tim bẩm sinh nói theo y học hiện đại. Loại bệnh này không dễ trị, vốn là một cái tật, nhất là với y học cổ đại chưa phát triển, tính mạng đáng lo lắng.

"Hoàng thượng, ca ca thần thiếp bao giờ mới có thể trở về? Huynh ấy rời đi đã hơn nửa năm rồi." Phong Linh Tuyết khẽ tựa vào lòng Long Ngự Tà, yếu ớt nói, cử động thân mật này lại kích thích tới đám tần phi đang ghen ghét đố mắt dưới kia.

Tổng Văn Ca dường như có thể nghe được thanh âm của đôi tay trắng như phấn nắm chặt lại, răng trắng cũng cắn kẻo kẹt, khoe miệng bất giác nở ra một nụ cười lạnh, hàm xúc ý châm chọc mười phần. A, vì bạo quân ác ma kia ghen tuông, lại tranh được sao? Có thể thắng chắc sao? Hậu cung của hắn có nhiều nữ tử như vậy, cho dù không có ba nghìn, ít nhất cũng được vài trăm, nếu đều ăn hết dấm chua của mỗi người đàn bà, sớm muộn sẽ bị dấm chua xót chết.

Mấy nữ tử này, lúc nào mới có thể nhận rõ bị ai của phụ nữ trong hậu cung đây?!

"Tuyết Nhi, đừng lo lắng, tướng phụ hân là rất nhanh sẽ về nước, huynh ấy đã nói sẽ mau chóng trở về tham gia tiệc rượu này." Long Ngự Tà hôn cái trán tròn bóng của Phong Linh Tuyết, nhẹ giọng trấn an nói. "Nàng chỉ cần dưỡng tốt thân thể là được rồi, miễn cho tướng phụ trở về còn tưởng rằng Trầm ức hiếp Tuyết Nhi."

"Hoàng thượng làm sao lại ức hiếp Tuyết Nhi, Hoàng thượng thương yêu Tuyết Nhi cũng còn không kịp đây, có phải hay không?" Đôi mắt phát sáng long lanh như nước của Phong Linh Tuyết dừng ở Long Ngự Tà, sóng sánh di chuyển, trong suốt ẩn tình, giống như vừa yêu kiều vừa quả trách, lại giống như vừa xấu hổ vừa khiếp sợ, động lòng người nói không nên lời.

"Ha ha, đương nhiên rồi, trẫm làm sao lại ức hiếp Tuyết Nhi được." Nhu tình trên trán Long Ngự Tà càng sâu, không khỏi nắm thật chặt lực trong tay, ôm Phong Linh Tuyết càng chặt hơn.

Thấy thế, Tổng Văn Ca thầm giễu cợt một tiếng, chẳng muốn tiếp tục nhìn hai người bọn họ nhu tình mật ý, tay cầm vài cái bánh gạo nếp, chuẩn bị đưa qua cho Trầm nhi của nàng.

"Lớn mật! Ai cho phép nàng di chuyển bánh gạo nếp của Trầm?" Long Ngự Tà mạnh mẽ quát khẽ một tiếng, dọa Tổng Văn Ca giật mình. "Còn không buông xuống cho Trầm!"

"Ngài đâu có ăn!" Tổng Văn Ca nhú nhú mày, nhưng vẫn buông xuống bánh gạo nếp trong tay, ngẩng đầu mặt lạnh trừng Long Ngự Tà, hận không thể đi tới hung hăng đá hắn mấy cái.

"Ai nói Trầm không ăn?!" Long Ngự Tà nhướn mày rồi hạ xuống, nói tiếp, "Cho dù Trầm không ăn, tình nguyện ném xuống cũng không cấp cho tiểu quỷ đó!"

"Nguoi!!" Tổng Văn Ca tức giận đến mặt cũng đỏ, nhưng lại không thể làm gì hắn, chỉ có thể hung tợn trừng mắt nhìn hắn.

"Tuyết Nhi, đến đây, thử xem xem, bánh gạo nếp này mùi vị rất không tệ." Long Ngự Tà không nhìn Tổng Văn Ca tức giận, nhìn về mặt phần hận không thể át lại không thể ăn nhân, tâm tình của hắn ngược lại tốt lên trước nay chưa từng có. Cầm lấy một cái bánh gạo nếp, bẻ một miếng nhỏ đưa tới bên miệng Phong Linh Tuyết.

"Uh, quả thật không tồi." Phong Linh Tuyết ăn bánh gạo nếp, cười yếu ớt khen. "Hoàng thượng, vị này chính là Luyện phi muội muội sắc phong trước đó không lâu phải không?" Vừa nói, một đôi mắt sáng như nước mùa thu chuyển hướng Tổng Văn Ca, không dấu vết đánh giá nàng một phen.

Long Ngự Tà gật đầu từ chối cho ý kiến, vẫn chưa nói gì.

"Luyện phi muội muội diện mạo thật xinh đẹp, không hổ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân." Phong Linh Tuyết thu hồi tầm mắt đánh giá, cười cười thần nhiên tán thưởng.

"Hoàng quý phi tỷ tỷ quá khen." Tổng Văn Ca mặt không chút thay đổi nhìn nàng ta một cái, thần nhiên nói. "Dung mạo của tỷ tỷ mới là chân chính phương hoa tuyệt đại, không ai có thể so bì."

"Ha ha, muội muội thực khéo nói." Tươi cười ở khoe miệng Phong Linh Tuyết càng thêm vui vẻ. "Luyện phi muội muội, tỷ tỷ đối với muội mới gặp như đã quen, thật sự rất thích muội. Muội muội ngày sau rảnh rồi, có thể thường xuyên đến Linh Tuyết cung của ta tìm ta nói chuyện phiếm."

"Hoàng quý phi tỷ tỷ nâng đỡ rồi." Khoé môi Tổng Văn Ca khẽ nhếch, miễn cưỡng đưa ra vẻ cười yếu ớt, cũng không muốn nói nhiều với nàng ta. Nàng chán ghét thống hận bạo quân ác ma kia, cho nên, nữ tử của hắn tự nhiên nàng cũng không muốn gặp. Ai biết bọn họ có bụng dạ khó lường, tâm hoài bất quỷ (có dụng tâm riêng) giống như bạo quân ác ma kia không!

"Muội muội dường như không quá thích tý tý đây!" Phong Linh Tuyết yếu ớt nhìn chằm chằm Tống Văn Ca, trong mắt có đủ loại buồn bực, muốn vản oán, giống như bông tuyết trong ngày đông nhất tẻ bay về phía nàng, làm cho Tống Văn Ca nhất thời không biết làm thế nào.

Chính vào tình thế xấu hổ này, Vũ phi đột nhiên cầm một ly rượu đi tới.

"Hoàng quý phi tý tý, nhìn thấy sức khỏe tý được tốt, muội muội thật sự rất vui vẻ." Vũ phi e lệ nhìn Long Ngự Tà liếc mắt một cái, lập tức chuyển hướng Phong Linh Tuyết, trên mặt lộ vẻ tươi cười vừa kiêu vừa mỉa. "Hoàng quý phi tý tý, muội muội biết tý không thể uống rượu, tất nhiên là không thể miễn cưỡng, muội muội kính trước." Vừa nói, một ly rượu đều bị nàng ta uống xong.

"Ha ha, tý tý tạ ơn sự quan tâm và thông cảm của Vũ phi muội muội. Chỉ là thân thể nhu nhược này của tý tý, Vũ phi muội muội không chê cười là tốt rồi." Phong Linh Tuyết vừa nói, lại nhích vào trong lòng Long Ngự Tà.

"Sao lại thế được, muội muội ở đâu dám chê cười hoàng quý phi tý tý chứ." Tròng mắt Vũ phi loé loé, chợt thay bằng vẻ mặt lấy lòng tươi cười nói, "Hoàng quý phi tý tý, muội muội đã hơn nửa năm chưa nghe thấy âm thanh tự nhiên của tý tý rồi, thật tưởng niệm! Hôm nay lễ trung thu, ngày tốt cảnh đẹp, tý tý có thể xướng một khúc, cho tai của muội muội được ăn no không?"

"Cái này..." Phong Linh Tuyết vừa mới mở miệng, đã được Long Ngự Tà ngăn lại.

"Tuyết Nhi thân thể yếu đuối, ca hát chẳng phải mệt nhọc sao? Hay là miễn đi."

Nghe vậy, sắc mặt Vũ phi tương đối khó coi, vừa đổ kị vừa hận, nhưng ả mà không dám phát. Tống Văn Ca ở một bên nhìn, cười thầm không thôi. Cười nữ tử này không biết tự lượng sức mình, cũng cười nữ tử này tự cho là đúng.

Thương đánh ra đầu chim, nữ tử này lại nhiều lần khiêu khích, sao lại không thông minh hơn một chút nào?

"Hoàng thượng, ca một khúc không sao." Phong Linh Tuyết nhẹ nắm tay áo Long Ngự Tà lắc lắc, đáng vẻ vừa kiêu mị vừa trách cứ thật đáng yêu động lòng người, "Đề Tuyết Nhi xướng một khúc, có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 30: Hoàng quý phi (3)

"Được, cứ theo ý Tuyết Nhi." Long Ngự Tà thật sùng nịch hôn lên gò má của nàng ta, lập tức buông nàng ta ra. "Làm theo khả năng, không nên để mệt."

"Uh." Phong Linh Tuyết cười yếu ớt đáp nhẹ, rồi sau đó tư thái ưu nhã bước đến giữa điện.

Sớm có cung tý vì nàng chuẩn bị tốt một cây đàn tranh tinh xảo hạng nhất, Phong Linh Tuyết thân nhiên cười, hơi cúi người gật đầu chào mọi người đang ngồi, cũng không nói nhiều, lập tức nghiêng người ngồi xuống.

Gảy dây đàn hai tiếng, điệu hát hữu tình.

Điệu hát tuyệt đẹp, như thanh âm trong sơn cốc, như khóc như nói, lượn lờ không dứt.

Bàn tay trắng của Phong Linh Tuyết uyển chuyển gảy đàn, chỉ chốc lát, tiếng ca mềm mại, uyển chuyển hàm xúc vang lên theo, vốn là một khúc ca cổ đẹp:

"Trước đây tâm sự, nói rõ, hai mi xấu hổ.

Đêm dài, tựa vai kẻ.

Váy màu vàng có hoa đào, áo mỏng nhẹ phát trên Hạnh Hoa lâu.

Trải qua đi, trải qua say, trải qua lưu.

Có ai ngờ, gió xuân đã dừng lại.

Lại ai ngờ, mây bay cũng tan.

Ông trời, hận khó hoàn thành.

Phong Nhi khó hiểu biết người khổ, Yến Nhi khó hiểu tiếng người sầu.

Tình cũ hoài, tiêu bất tận, bao giờ ngừng”.

Tiếng đàn trong suốt, kỳ ảo, tiếng ca cũng trong suốt, kỳ ảo, tiếng đàn cùng tiếng ca hoà lẫn, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, đúng là êm tai dễ nghe nói không nên lời, hình như có ma lực, có thể bình phục phức tạp và tức giận trong lòng mọi người, làm cho người ta trong nháy mắt tâm thần yên tĩnh.

Không hổ là tiếng ca tuyệt nhất!

Tổng Văn Ca âm thầm than thở không thôi, từ nhỏ đến lớn chưa từng nghe qua tiếng ca hay hơn êm tai hơn thế! Mặc dù chính nàng cũng thích ca hát, thậm chí được mọi người trong học viện nghệ thuật xưng là ‘Ca (vừa là ca hát, vừa là tên nàng) hậu ngọt ngào’, nhưng nàng tự nhận so với Phong Linh Tuyệt này, bất quá cũng không kém hơn.

Tiếng ca còn đang tiếp tục, vẻ mặt mọi người trong điện đều say mê.

Tổng Văn Ca tự nghe được mùi ngon, nhìn trộm ngấm ngấm Long Ngự Tà, lại phát hiện tầm mắt hấn đảo qua mình. Trái tim không hiểu sao bối rối một chút, vội vàng quay đầu đi chỗ khác, ra vẻ toàn bộ tinh thần đều chăm chú nghe ca.

Ác ma chết tiệt này, giọng hát như tiếng trời lại không nghe, nhìn nàng làm chi? Hơn nữa ánh mắt còn âm u thâm sâu như vậy, phức tạp khó phân biệt, người xem kinh hãi, tựa như con mồi bị thợ săn nhìn chăm chú, cảm giác cả người sồn tóc gáy.

Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa!

Tổng Văn Ca dùng sức lắc đầu, không cho chính mình bị bạo quân kia nhiễu loạn tâm thần. Bình định lại hô hấp, quay đầu nhìn về phía Phong Linh Tuyệt ở giữa điện tự đàn tự xướng, đã đạt tới cảnh giới quên mình.

Chân mày nàng ta có chút nhíu lại, trông mắt long lanh phát sáng như nước mùa thu ôn nhu nhìn về phía Long Ngự Tà ở ghế chủ.

Nhưng không biết thế nào, Tổng Văn Ca lại cảm thấy Phong Linh Tuyệt không có nhìn về phía Long Ngự Tà, hoặc là nói, ánh mắt của nàng ta vốn là xuyên qua Long Ngự Tà sâu kín nhìn về phía một nơi xa không biết tên.

Ánh mắt của nàng ta sâu xa mà thăm thẳm, kỳ ảo mang theo du dương lâu dài, trong sự yên lặng lộ ra đau thương khó hiểu, giống như có tâm sự gì, làm cho nàng ta vô lực, làm cho nàng ta tuyệt vọng, cũng làm cho nàng ta tan nát cõi lòng.

Gương mặt buồn bã thanh nhã tuyệt luân của nàng ta mặc dù thủy chung mang theo mỉm cười vui vẻ đoan trang, nhưng Tổng Văn Ca lại có thể dường như nhận ra trong tươi cười đó chứa đầy ưu thương, cùng với tuyệt vọng tan nát cõi lòng.

Tổng Văn Ca nhíu mày, rất là khó hiểu.

Theo lý thuyết, Phong Linh Tuyệt này hẳn là vô cùng hạnh phúc vô cùng thỏa mãn mới đúng, ca ca của nàng ta vốn là tể tướng Long Đàng quốc đứng đầu trăm quan, dưới một người, trên vạn người, chính nàng ta lại là hoàng quý phi địa vị cao nhất trong hậu cung, hơn nữa, Long Ngự Tà đối với nàng ta sủng ái mọi cách, cực kì nhu tình, nàng ta còn có cái gì không vui?

Chẳng lẽ, là bởi vì thân thể nhu nhược nhiều bệnh của mình?

Khi nàng nhíu mày trầm tư hết sức, Phong Linh Tuyệt đã hát xong một khúc, lần nữa mềm mại nhu thuận tựa vào trong lòng Long Ngự Tà.

"Hoàng thượng, tuyệt Nhi hát có hay không?" Mắt Phong Linh Tuyệt ẩn tình nhìn Long Ngự Tà, ánh sáng trong mắt dao động, rạng rỡ sáng chói, sớm đã không còn vô cùng ưu thương như lúc hát.

"Được, tốt lắm, cực kỳ tốt, nghe Tuyệt Nhi hát một khúc, lòng Trẫm cũng yên tĩnh theo, không còn xúc động nữa." Vẻ mặt Long Ngự Tà ôn nhu, không ngừng than thở. "Tuyệt Nhi, có mệt không?" Long Ngự Tà vừa nói, vừa hôn cái trán của nàng ta, tình cảm yêu thương bộc lộ trong lời nói.

"Không có, tuyệt Nhi tạ ơn Hoàng thượng quan tâm. “ Phong Linh Tuyệt ôn nhu cười, đem mặt chôn vào trước ngực hắn, dáng vẻ giống như thẹn thùng.

"Tiếng ca của Hoàng quý phi tỷ tỷ quả thực so với chim sơn ca còn êm tai hơn, dư âm còn vang vọng bên tai, làm cho người ta có thật nhiều dư vị.” Thanh âm nịnh nọt của Vũ phi vang lên, làm cho Tổng Văn Ca không khỏi nhíu nhíu mày. Trong suy nghĩ của nàng, chỉ cần nữ tử này ra trận, đúng là không có chuyện tốt.

Quả nhiên, Vũ phi vỗ mông ngựa xong, lại chuyển qua nói: "Hoàng quý phi tỷ tỷ, thần thiếp nghe nói tiếng ca của Luyến phi muội muội cũng là êm tai cực kỳ, giống như vàng oanh xuất cốc đấy! Không bằng hôm nay cũng để cho Luyến phi muội muội hát một khúc, để cho các vị đại nhân cùng chúng tỷ muội được no tai?"

Phong Linh Tuyệt nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Tổng Văn Ca sắc mặt tomng treo lạnh lùng, cười yếu ớt nói: "Luyến phi muội muội cũng biết hát sao? Không

biết muội muội có thể hát một khúc, để cho tỷ tỷ thưởng thức một phen?"

"Xin lỗi, hoàng quý phi tỷ tỷ, muội muội sẽ không hát." Tống Văn Ca lạnh lùng liếc Vũ phi một cái, lập tức mặt không chút thay đổi nói. "Đồn đãi không thể tin, là Vũ phi tỷ tỷ nghe sai rồi."

"Chuyện này..." Phong Linh Tuyết nhất thời không biết nói thế nào, nhìn Vũ phi một chút, lại vừa quay đầu nhìn về phía Long Ngự Tà đang hí mắt lại.

"Bảo nàng hát thì hát, sao lại nói nhảm nhiều như vậy?!" Chân mày Long Ngự Tà cau lại, khẩu khí tương đối không tốt quát khê.

"Hoàng thượng, không phải thần thiếp không muốn hát, mà là thần thiếp sẽ không hát!" Tống Văn Ca quật cường kiêu căng ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng Long Ngự Tà, trong tay áo hai tay nắm chặt thành quyền, không cho lộ ra sợ sệt trước ánh mắt sắc bén bức người của hắn.

"Thật sự không hát?" Tròng mắt âm hàn nguy hiểm của Long Ngự Tà mị lại, khóe miệng nở ra cười tà làm cho người ta không rét mà run. "Thần là trưởng công chúa của Tuyết Lâm quốc, ngay cả tài nghệ ca hát cơ bản nhất cũng không có, nói ra ai tin?"

"Ai quy định công chúa của một quốc gia phải biết ca hát?" Tống Văn Ca hừ lạnh một tiếng, như trước quật cường phản bác.

"Không hát phải không?" Long Ngự Tà cười như không cười nhướn rồi hạ mày, lập tức biến sắc, quay đầu nhìn về phía Nguyệt Văn Trần đang ăn điểm tâm bên cạnh, tiếng nói âm hàn vang lên, "Trẫm rất thích ý đem tiểu quý này nhốt vào địa lao lần nữa, để cho nó làm bạn với gián chuột!"

Nguyệt Văn Trần vừa nghe đến Long Ngự Tà nói muốn đem mình nhốt vào địa lao, lập tức nghĩ đến những con chuột và gián cùng mình tranh thức ăn, cùng với cái lồng sắt rỉ sét loang lổ bốc mùi khó ngửi, thân thể nho nhỏ kinh hãi nhịn không được phát run.

"Tỷ tỷ, Trần nhi không muốn đi địa lao, không muốn..." "Nguyệt Văn Trần cuống quýt chạy đến trước mặt Tống Văn Ca, nắm chặt lấy ống tay áo của nàng, mang theo khóc nức nở nói.

"Ngoan, Trần nhi đừng sợ, tỷ tỷ sẽ không để cho đệ bị nhốt vào địa lao lần nữa!" Tống Văn Ca thương yêu sờ sờ đầu nhỏ của nó, quay đầu, ánh mắt lợi hại thống hận như lưỡi trượng (gần dưới đế giày trượt băng) thẳng tắp bắn về phía Long Ngự Tà đang hí mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 31: Tập Môn

"Thế nào, Luyện phi của Trẫm bây giờ đã hiểu rõ chưa, nàng rốt cuộc sẽ hát hay không hát?" Long Ngự Tà hí mắt ngheh đón đôi tròng mắt lạnh như băng chứa đầy chán ghét cùng phần hận của Tống Văn Ca, khóe miệng lộ ra một mặt cười tà thâm sâu khó lường, một bàn tay to nhàn nhã chơi đùa với mái tóc đen mềm mại buông xuống trước ngực của Phong Linh Tuyết, thỉnh thoảng đưa lên chớp mũi người người.

Tống Văn Ca âm thầm hít sâu vài hơi, hai đám nắm chặt lại, môi miễn cưỡng đè nén xuống tức giận đầy ngập. Con người trong trời long lạnh lóe lóe, bỗng dưng khóe miệng nở ra một nụ cười tươi không có ý tốt.

"Hoàng thượng, nếu các vị tỷ tỷ nâng đỡ như thế, vậy thần thiếp cũng bêu xấu hát một khúc."

Dứt lời, Tống Văn Ca như nữ hoàng cao ngạo đòi bước tới giữa điện, mắt lạnh liếc mắt mọi người trong điện một cái, khóe môi hiện lên một nụ cười tà mị lạnh như băng. Trong điện tất cả đàn ông gần như đều bị nụ cười xinh đẹp lạnh lùng của nàng câu đi hồn phách. Mà chúng tần phi còn lại đều mang vẻ mặt khinh thường hoặc là vui sướng xem diễn trò.

Không có âm nhạc, cũng không có nhạc đệm, Tống Văn Ca không để ý cười cười, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng mị hoặc lần nữa đảo qua toàn trường, tiếng ca gọi cảm mị hoặc cũng vang lên theo.

"Tình yêu bất quá vốn là một loại biểu diễn bình thường tuyệt không ngạc nhiên

Đàn ông bất quá vốn là nhất kiện tiêu khiển gì đó có gì đặc biệt hơn người

Tình yêu bất quá vốn là một loại biểu diễn bình thường tuyệt không ngạc nhiên

Đàn ông bất quá vốn là nhất kiện tiêu khiển gì đó có gì đặc biệt hơn người".

Tống Văn Ca vừa hát vừa linh hoạt vận vẹo vòng eo, cái hông và hông cũng dao động theo, giờ tay nhắc chân đều toát ra bướng bỉnh bất tuân không bị

cản trở.

Mới hát hết bốn câu, vãn võ đại thần nghe rõ ca từ đã khiếp sợ từng lớn hai mắt, vẻ mặt đau đầu cũng thấy không thể tin, làm như sợ chính mình nghe lầm rồi.

“Tình yêu bất quá vốn là một loại biểu diễn bình thường tuyệt không ngạc nhiên

Đàn ông bất quá vốn là nhất kiện tiêu khiển gì đó có gì đặc biệt hơn người

Tình yêu bất quá vốn là một loại biểu diễn bình thường tuyệt không ngạc nhiên

Đàn ông bất quá vốn là nhất kiện tiêu khiển gì đó có gì đặc biệt hơn người”.

Tổng Văn Ca lại hát lên bốn câu này rõ ràng một lần nữa, ánh mắt nhân tiện đảo quanh toàn trường, điệu múa cũng toát ra có chừng mực, thướt tha nhiều vẻ trong ánh đèn cung đình chiếu rọi toát ra sự xinh đẹp và hấp dẫn.

Lúc này đây, mọi người toàn trường nghe rõ ràng ca từ kinh hãi thế tục, đại nghịch bất đạo của Tổng Văn Ca rồi, không ít quan viên thiếu định lực phun cả thức ăn và nước trà trong miệng ra, phun lại phun, tiếng động hút khí kinh hãi giật mình, liên miên không dứt.

“Cái gì gọi là tình cái gì gọi là ý còn không phải mọi người tự mình lựa gặt mình

Cái gì gọi là si cái gì gọi là mê quả thực vốn là nam nữ đang diễn trò

Là đàn ông ta đều thích mặc kệ giàu có hay nghèo hèn

Là đàn ông ta cũng vứt bỏ không sợ nguoi có ma lực”.

Hoàn toàn không nhìn vẻ mặt ngu ngốc kinh hãi của mọi người, Tổng Văn Ca tiếp tục hát. Điệu vũ bay nhanh, làn gió thom tàn phá bừa bãi, eo nhỏ nhắn của Tổng Văn Ca dao động, bày ra muôn vàn tư thái, chân ngọc nhẹ chuyển, toát ra phong tình vạn chủng. Con người long lanh của nàng nhẹ chớp, nhìn quanh lưu chuyển, môi đỏ mọng khẽ mở, hơi thở như hương hoa lan.

“Tình yêu bất quá vốn là một loại biểu diễn bình thường tuyệt không ngạc nhiên

Đàn ông bất quá vốn là nhất kiện tiêu khiển gì đó có gì đặc biệt hơn người

Tình yêu bất quá vốn là một loại biểu diễn bình thường tuyệt không ngạc nhiên

Đàn ông bất quá vốn là nhất kiện tiêu khiển gì đó có gì đặc biệt hơn người”.

LANOURLAMOURLAMOURLAMOUR

Cái gì gọi là tình cái gì gọi là ý còn không phải mọi người tự mình lựa gặt mình

Cái gì gọi là si cái gì gọi là mê quả thực vốn là nam nữ đang diễn trò

Là đàn ông ta đều thích mặc kệ giàu có hay nghèo hèn

Là đàn ông ta cũng vứt bỏ không sợ nguoi có ma lực

Cái gì gọi là tình cái gì gọi là ý còn không phải mọi người tự mình lựa gặt mình

Cái gì gọi là si cái gì gọi là mê quả thực vốn là nam nữ đang diễn trò.”

Mọi người trong điện đã hoàn toàn bị chấn ngậy người, ngay cả đám tần phi chú trọng nhất biểu tình cũng mở to mắt, há to miệng, đáng vẻ bảo trì ưu nhã ngày thường đều mất hết. Dịch xác, đại nghịch bất đạo như vậy, kinh thế hãi tục như vậy, chỉ có thể dùng điên cuồng vượt mức quy định đến hình dung ca khúc này, đối với lão đồ cổ mấy ngàn năm trước như bọn họ mà nói, ca khúc này đánh sâu và mang đến sự rung động trước nay chưa từng có, cũng là bọn họ căn bản không cách nào tưởng tượng được.

Đáy lòng Tổng Văn Ca âm thầm cười lạnh, vẫn như cũ ko để ý, cứ hát cứ nhảy. Nàng có thể cảm giác được tầm mắt nóng bỏng của bạo quân ác ma trên ghế chủ, khi thì sắc bén, khi thì lạnh như băng, khi thì điên cuồng, khi thì tà mị, như mũi nhọn trên lưng nàng. Nhưng nàng chính là cô ý không để ý tới hắn, ngược lại nhảy càng nhiệt tình hơn, hát càng lớn mật hơn, nàng chính là muốn hung hăng kích thích hắn.

Ai kêu hắn áp bách mình hát? Ngay lúc này tồn tại tôn nghiêm của hắn trước mặt vãn võ bá quan, cũng trách không được ai!

Tổng Văn Ca đắc ý nghĩ tới, chợt cảm thấy trong đám vãn võ đại thần kia có một đạo ánh mắt rừng rực vô cùng, vừa đánh giá kỹ vừa nghiên cứu tìm tòi thẳng tắp bắn lại chỗ mình. Giương mắt nhìn lên, thì ra là người đàn ông mặc cẩm bào màu xanh thâm ngồi ở vị trí thứ hai bên trái.

Thấy Tổng Văn Ca nhìn về phía hắn, người đàn ông lập tức thu hồi ánh mắt nóng cháy tìm tòi nghiên cứu, nhưng vẫn chưa dời ánh mắt vô cùng nóng ruột

khỏi người Tống Văn Ca. Đôi mắt hoa đào của hắn mị rồi lại mị, khoe miệng lộ ra một chút tà mị mập mờ yếu ớt cười, ly rượu trong tay không dấu vết hướng Tống Văn Ca giờ giờ lên.

Một kẻ ăn chơi trác táng!

Tống Văn Ca âm thầm cười lạnh giễu cợt một tiếng, mặt mang bức mình nhú nhú mảy. Người đàn ông kia là ai nàng không biết, cũng không có hứng thú biết. Bất quá, có thể ngồi ở vị trí thứ hai bên tay trái, quan vị của hắn khẳng định không thấp. Chỉ là, cái loại ánh mắt và hành động ngả ngón của hắn làm cho nàng hết sức chán ghét.

Đàn ông không một ai tốt cả!

Tống Văn Ca mặt lạnh hừ rồi hừ, ngẩng đầu nhìn phía Long Ngự Tà trên ghế chủ, hắn cũng đang đưa mắt lại đây. Hai người cứ như vậy thẳng tắp đối mặt, hắn mặc dù trên mặt mang cười, khoe miệng mang cười, thậm chí trên trán cũng mang theo cười, nhưng Tống Văn Ca lại có thể cảm giác rõ tươi cười của hắn che dấu không được tức giận ngập trời, tươi cười của hắn rõ ràng không có đạt tới đáy mắt.

Mạnh mẽ giả vờ tươi cười như vậy, trông mắt thâm sâu khó lường như vậy, ánh mắt ẩn nhẫn chưa phát như vậy, khiến cho từ đáy lòng Tống Văn Ca sinh ra lạnh lẽo cả người và sợ hãi. Nhưng sắc mặt nàng bình thường như trước, không cho mình hiện lộ ra mấy may về khiếp sợ lùi bước nào.

Lạnh lùng cười, eo nhỏ nhắn của Tống Văn Ca lắc lắc, bày ra tư thái gọi cảm mê người, môi đỏ mọng tron bóng khê mờ, hát lên hai câu trong ca khúc nàng thích nhất ở hiện đại 《Tập Môn》.

“Chàng nếu yêu ta chàng sẽ tự mình tìm không may

Ta nếu yêu chàng chàng sẽ chết ở trong tay ta.”

Một khúc hát xong, Tống Văn Ca hướng Long Ngự Tà có chút ngậy người tung một cái mị nhãn, sóng mắt giống như nước mùa thu chảy, một loại phong nhã xinh đẹp mị hoặc cứ như vậy ở trong mắt nàng lưu chuyển, phong tình vạn chủng, tuyệt đại phương hoa, làm cho Long Ngự Tà vừa mới phục hồi tinh thần lại sững sốt.

Trông mắt quay về lại đối với mọi người thần nhiên cười, ánh mắt mênh mông như nước, ánh sáng chói chang lưu chuyển, trăm thứ xinh đẹp cùng sinh ra, trong phút chốc giống như xuân về trên đất nước, ngàn hoa vạn hoa nhất tề nở rộ. Trong cả đại điện vắng lặng, tại giọng cười yếu ớt của nàng, mọi người đã khuyh đảo mảng lớn, cũng si choáng váng mảng lớn.

Vừa liếc mắt chống lại ánh mắt hứng thú mui phần mà mập mờ nóng rực khó hiểu của người đàn ông ở vị trí thứ hai bên trái, ánh mắt Tống Văn Ca trong nháy mắt lạnh như băng, thờ hờn hờn tàn nhẫn trừng mắt liếc hắn một cái, lập tức đi về trên ghế chủ.

"Cô gái nhỏ thú vị!" Hàn Kỳ Hiền, cũng chính là người đàn ông mặc cẩm bào ở vị trí thứ hai bên trái, nhìn bóng lưng tinh tế là lướt của Tống Văn Ca, thấp giọng ní non một câu, trong đôi mắt hoa đào đẹp có một thứ ánh sáng không biết tên, tìm tòi nghiên cứu cùng hứng thú trên trán càng dày đặc hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 32: Tà nam (1)

Đêm lạnh, như nước.

Trăng sáng, treo cao.

Tống Văn Ca ngồi trên lan can bạch ngọc trong chòi nghỉ mát, lẳng lặng nhìn lên bầu trời đêm, ngẫu nhiên lác lư hai chân nhỏ đang buông xuống một chút, mặc cho suy nghĩ mờ ảo, bay tán loạn.

Bóng đêm của đêm nay hết sức chộc người, ánh trăng sáng tỏ như thác nước đổ xuống, ánh sáng rõ ràng màu bạc tùy ý rơi xuống, tạo nên một sự vắng lặng và thê lương không gì che lấp nổi, giống như tâm tình của Tống Văn Ca, trong trẻo nhưng lạnh lùng, mà lại vừa thê lương.

Nàng cho tới bây giờ cũng không phải là một người mềm yếu, nhưng từ khi xuyên qua thành công chứa mất nước, bị bạo quân ác ma kia phong phi nhốt vào cung cấm, nàng thường xuyên cảm thấy bất lực, mê mang, còn có bàng hoàng. Nàng sợ sự nhục nhã và hành hạ của hắn, sợ sự tà nịnh và tàn nhẫn của hắn, cũng sợ sự tàn khốc và âm hàn của hắn.

Cuộc sống như vậy rốt cuộc bao giờ mới có thể chấm dứt? Nàng rốt cuộc nên đi đâu?

Nàng hận chính mình vô năng, hận chính mình không có lực phản kháng, chỉ có thể mặc cho bạo quân ác ma kia dùng mọi cách nhục nhã nàng. Ở thế giới khác, nàng cái gì cũng không có, chỉ trừ ra một trái tim cao ngạo và quật cường, cùng tính cách cứng cỏi thế chết không cúi đầu.

Không, nàng còn có Trần nhi, đứa bé phần điều ngọc mài này là người duy nhất đời này nàng muốn che chở và quản niệm. Toàn bộ động lực muốn sống sót của nàng, đều là bởi vì Trần nhi của nàng.

Nghĩ đến Trần nhi, Tống Văn Ca mạnh mẽ phục hồi tinh thần lại. Nàng không nên mê mang, cũng không thể tiếp tục bàng hoàng bất lực, nàng phải tỉnh lại. Trần nhi không phải muốn làm hoàng đế sao, như vậy mình nên nghĩ hết mọi cách, lót đường để vương cho Trần nhi, chính mình quyết không cho phép Trần nhi làm tiểu thái tử mất nước cả đời!

Tròng mắt xinh đẹp nhắm lại, khi mở ra lần nữa, trong mắt thanh minh, trong suốt sáng long lanh, nhưng thâm sâu sâu không thấy đáy. Tống Văn Ca hít một hơi thật sâu, lần nữa đặt quyết tâm, hoàn thành đề nghiệp cho Trần nhi.

Lòng có suy nghĩ riêng, cũng không còn mê mang cùng bàng hoàng như trước. Nhìn lên sao trời, ánh trăng như trước trong suốt như nước, yêu lặng cũng được ánh trăng màu bạc rải xuống. Trăng mông lung, chim mông lung, đom đóm chiếu sáng bầu trời đêm, núi mông lung, cây mông lung, cơn trùng mùa thu tại đây thì thào, hoa mông lung, đêm mông lung, gió đêm thổi xuống, đèn mông lung, người mông lung, như khói ở trong mộng.

Tất cả đều là mông lung, mông lung đến xinh đẹp, mông lung đến hư ảo, mông lung đến mờ ảo, cũng mông lung đến thần bí. Bóng đêm như vậy, ánh trăng như vậy, vốn là ghẹo người, cũng là đầu độc.

Tròng mắt long lanh nhìn ao sen lớn phía trước, mùi thơm ngát nhàn nhạt của hoa sen theo gió đêm phiêu tán (tung bay), nhẹ nhẹ lữ lữ, một trận lại một trận, bay tới mũi của Tống Văn Ca, hút vào trong mũi, làm cho tâm thần nàng cõi mở, khí tức cũng nhẹ nhàng khoan khoái đi không ít.

Ao sen khúc khúc khuỷu khuỷu, lá cây bát ngát hiện ra trước mắt. Lá cây nổi trên mặt nước rất cao, như vẩy cao vút của vũ nữ. Ở giữa tầng tầng lá cây, điểm một chút hoa nhỏ màu trắng, thướt tha nở ra, đoá hoa ngượng ngùng, cứ như một hạt minh châu, lại vừa như những viên ngọc bích nhỏ trên trời, lại vừa như mỹ nhân mới tắm xong.

Lá cây vốn là vai sóng vai lần lượt dày đặc, nay giống như một làn sóng ngọc bích ngưng tụ. Dưới lá cây nước chảy gọi tình, che khuất, một ít màu sắc không thể thấy, mà lá cây lại càng gửi vào trong gió (ý là hoà vào trong gió mà bay).

Ánh trăng như nước chảy, lẳng lẳng cuộn vào giữa lá và hoa ở đây, chiếu vào trên mặt ao, bị những bọt nước nổi trên mặt đánh tan thành những mảnh nhỏ. Bụi nước mỏng manh hiện lên trong ao, lá cây cùng hoa phảng phất như bê con vừa tắm xong (câu này ta chém áh), vừa như lụa mỏng trong giấc mộng.

Ánh trăng chiếu đầy ao sen, theo gió lay động, thật ứng với một bài thơ cổ được lưu truyền《vịnh sen》.

“Hương thấm trong ao nước tan ra tan ra, phù dung vui sướng chuyển mặt hồng.

Lá xanh trong suốt bơi trên mặt, tổ ảnh tung bay phát phối bầu trời xanh.

Sóng mắt lưu chuyển theo ngọc lộ, bóng nhạ hương sơ bạn (làm bạn) sắc khói.

Người nào vén vẩy lá sen lên cao, tâm lung lay theo gió mát.”

"Ánh trăng đêm chiếu xuống hoa sen thật đúng là đẹp đến say lòng người!" Tống Văn Ca nỉ non cảm thán một câu, khóe môi nhẹ giương, khuôn mặt tươi đẹp tuyệt luân hiện lên một nụ cười tươi thoải mái sung sướng.

Nụ cười yếu ớt phát ra thật thản nhiên và thật tình, không có chứa vẻ tạp chất, không nguy trang, không miễn cưỡng, cũng không có dáng vẻ kệch cỡm, chỉ là cười thôi. Mỹ nhân không cười đã tuyệt mỹ, nếu là cười ra miệng, vậy phần xinh đẹp đoạt hồn người đó sao hình dung được, làm sao kể ra được hết?

Tống Văn Ca dùng tay nâng cằm[1], hấp mùi hoa, thưởng ánh trăng, một mình hưởng thụ không gian khó được an bình cùng tĩnh mịch này, cảm nhận vui sướng, khóe môi lúc nào cũng có nụ cười yếu ớt xinh đẹp, cũng quanh quẩn ở cả khóe mắt của nàng, trần trọc lưu luyến, quyến luyến không đi. Nụ cười đó khiến hoa phải xấu hổ, trăng cũng phải lánh, ảm đạm cả bóng đêm chung quanh, cũng mê say người đang đứng trong chỗ tối lẳng lẳng thưởng thức ‘Bức tranh mỹ nhân dưới ánh trăng’, mà nàng lại hoàn toàn không biết.

"Vịt trời bụi sương bay nhanh, dường như kỳ lạ.

Lãng ba vi bộ, la miệt sinh trần (bí=.=)".

Di chuyển vô thường, như nguy như an.

Tiến vào nơi khó khăn, như còn như mất.

Chuyển miện lưu tình, ngọc nhan sáng loáng.

Hâm từ chưa nôn, khí như u lan.

Khéo cười tươi đẹp, đôi mắt đẹp chờ mong.

Sắc hoa thướt tha, khiến ta vong ăn (bỏ ăn).

Bay như chim hồng nhạn trên ngọn sóng

Uyển chuyển như du long lướt trên mây. “

Bị tuyệt thế mỹ nhân dưới ánh trăng làm say lòng, khiến lòng hoảng hốt, câu hồn đoạt phách, Hàn Kỳ Hiền vẫn trốn ở chỗ tối khó kìm lòng nổi, đôi chân như có ý thức của mình, từng bước một đi đến Tống Văn Ca, trong miệng còn không ngừng ngâm thơ than thở.

"Ai đó?!"

Tống Văn Ca bị tiếng nói nam tính bất thành linh làm cho hoảng sợ, không khỏi thét hỏi một tiếng. Lập tức mạnh mẽ xoay người lại, nhưng vì lực không thể khống chế tốt, thẳng tắp từ lan can cao hai thước rơi xuống.

"A!" Tiếng kinh hô vừa phát, một bóng dáng màu xanh nhanh như chớp bay vút lên, hai tay đón được thân thể nhỏ nhắn mềm mại rơi xuống, miễn đi sự tiếp xúc của thân thể Tống Văn Ca và mặt đất.

"May mắn kịp thời đón được mỹ nhân rồi, nếu không, trái tim của tại hạ chắc chắn đau đến vỡ ra." Hàn Kỳ Hiền ôm sát Tống Văn Ca vào lòng, lời nói ngả ngón treu tức từ đôi môi mỏng xinh đẹp của hắn phun ra.

Gương mặt hắn cố ý gần sát Tống Văn Ca, khí tức ấm áp ẩm ướt đều phun vào cổ và mặt của nàng, khiến nàng không kiềm chế được run rẩy, khoe miệng hắn không khỏi nở ra một nụ cười tươi mập mờ tà mị. Tiểu mỹ nhân này, thật rất mãn cảm, hắn thích.

Lời nói lỗ mãng treu tức vang lên bên tai, khí tức ấm áp ẩm ướt phun ở trên mặt, Tống Văn Ca không khỏi nhú nhú mày, mở ra hai mắt đóng chặt vì kinh hãi, lại thấy dung nhan tuấn tú phóng đại ngay trước mặt mình.

"Sao lại là ngươi, tên ăn chơi trác táng?!" Nhận rõ người này chính là người đàn ông mặc cẩm bào màu xanh ngồi ở vị trí thứ hai bên trái, mày của Tống Văn Ca trong nháy mắt nhíu chặt lại.

"Ha ha, thì ra mỹ nhân đối với tại hạ có ấn tượng sâu sắc, thật sự là vinh hạnh của tại hạ!" Hàn Kỳ Hiền nghiêng rồi hạ xuống chân mày xinh đẹp, không biết là cố ý hay vô tình, khi hắn ngẩng đầu, môi mỏng mềm mại gợi cảm lướt nhẹ qua gò má hồng hào của Tống Văn Ca.

"Ngươi!" Bị người đàn ông tà mị trước mặt công nhiên chiếm tiện nghi, Tống Văn Ca thờ hồn hể trừng mắt nhìn hắn, lập tức vươn một tay dùng sức xoa má của mình, "Ngươi còn muốn ôm bao lâu? Còn không mau thả ta xuống!"

"Tại hạ nếu là muốn ôm mỹ nhân cả đời, mỹ nhân nghĩ thế nào?"

~~~~~

[1]Mấy chị hay yếu điệu dùng mu bàn tay để nhẹ dưới cằm áh chứ không phải kiểu nắm cằm như mấy anh hành mấy chị nha

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 33: Tà nam (2)

Hàn Kỳ Hiền cười đến tà tứ mập mờ, vừa nói vừa nắm tăng thêm lực trên tay, căn bản không có ý buông ra. Buồn cười, thật vất vả mới có cơ hội ôm mỹ nhân vào lòng, thơm mát mềm mại, làm sao hắn có thể dễ dàng buông tay đây!

"Ôm cái đầu ngươi! Muốn ôm về nhà ôm vợ của ngươi đi!" Tống Văn Ca giãy dụa thân thể, vừa giãy dụa, vừa giận dữ hét, "Xú đàn ông, nhanh chóng bỏ ta xuống! Bỏ ta xuống!"

"Ồ? Nàng xác định muốn tại hạ thả nàng xuống thật sao?" Hàn Kỳ Hiền không có ý tốt cười cười, giả vờ muốn buông ra ngay hai tay đang ôm chặt Tống Văn Ca.

Tống Văn Ca lại càng hoảng sợ, hai tay lập tức phản xạ theo điều kiện ôm chặt cổ hắn. Người đàn ông chết tiệt này, nếu hắn buông tay mạnh như vậy,

vậy mình không phải ngã trên mặt đất sao.

"Ha ha, thì ra mỹ nhân tham luyện lông ngực của tại hạ như thế!" Hàn Kỳ Hiên quý quái cười một tiếng, "Thật sự là một tiểu tử khẩu thị tâm phi! Trong miệng vừa nói không muốn, hai tay lại ôm chặt cổ tại hạ, tại hạ đều sắp bị mỹ nhân nàng ghim chặt đến thở không nổi rồi đây!"

"Ngươi!" Tổng Văn Ca then quá thành giận trừng mắt nhìn một cái, rồi sau đó nghiêng răng nghiêng lợi mắng, "Hèn hạ! Vô si!" Nàng đòi này chưa từng thấy người đàn ông nào tự cho mình là đúng như thế, điển hình là được tiện nghi còn khoe mẽ.

"Đánh vốn là tình, mắng vốn là yêu, tại hạ có thể xem là mỹ nhân đang làm nũng với tại hạ không?" Hàn Kỳ Hiên không thể để ý tới lời mắng của Tổng Văn Ca, chân mày nhíu lại, tự ý nói làm cho Tổng Văn Ca xấu hổ tức giận không thôi.

"Ngươi... Ngươi bệnh thần kinh hả!" Hai gò má Tổng Văn Ca tức giận đến đỏ bừng, tức giận mắng một tiếng nữa, tay chân cũng gãy dựa lợi hại hơn, "Nhanh lên một chút bỏ ta xuống! Xú đàn ông, ngươi rút cuộc muốn làm cái gì?"

"Ánh trăng chiếu xuống ao hoa phía trước, đôi mắt tuyệt sắc đại mỹ nhân khuynh thành thế này, chuyện tại hạ muốn làm thật sự rất nhiều." Trong đôi mắt đẹp của Hàn Kỳ Hiên lộ ra tinh quang, chợt cúi đầu mạnh, bám vào bên tai Tổng Văn Ca, vừa thổi khí nóng, vừa khẽ cười nói, "Bất quá, chuyện tại hạ muốn làm nhất, đó là một ngụm ăn tươi mỹ nhân nàng."

Dứt lời, Hàn Kỳ Hiên ngẩng đầu, nhíu mày nhìn Tổng Văn Ca từ trên cao, mặt mày nói rồi nở nụ cười.

"Xấu xa! Hạ lưu!"

Tổng Văn Ca không thể át giận, vươn tay phải nhanh chóng hướng trên mặt Hàn Kỳ Hiên mà vung.

Nhưng tốc độ Hàn Kỳ Hiên rõ ràng hơn nàng nhiều lắm, hần vưng vàng thả Tổng Văn Ca xuống trên mặt đất, lập tức như tia chớp cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng đang cách gò má của mình một ly.

"Ta nói mỹ nhân nha, lần sau nàng muốn đánh người có thể báo trước không hả? Trái tim tại hạ không tốt lắm, nàng đánh bất ngờ như vậy, không cần thận một cái sẽ hù dọa ta hỏng mất." Hàn Kỳ Hiên chớp chớp mắt hoa đào, làm ra đáng yêu đáng thương hề hề, còn không quên chu miệng. Bộ mặt đáng thương hại đó, làm cho toàn thân Tổng Văn Ca nổi lên da gà. "Còn nữa, sau này mỹ nhân phải nhớ kỹ, đánh người không thể đánh mặt, tại hạ còn phải dựa vào khuôn mặt tuần tú vô cùng của mình kiếm cơm ăn đó!"

"... "Khỏe miệng Tổng Văn Ca mạnh mẽ co quắp một chút, lần đầu tiên bị một người đàn ông nói đến không thể nói gì, cảm giác này thật đúng là không phải ghen ghét bình thường.

Xú đàn ông này, thật đúng là phá hỏng phong cảnh!

Vốn bởi vì yến hội quá mức buồn tẻ không thú vị, nàng cũng không muốn đôi mắt này đắm văn võ đài thần xu ninh này, cùng với một đám tàn phi ghen tuông trong hậu cung, nàng thật vất vả mới được bạo quân kia cho phép, đi ra hít thở không khí, ai ngờ lại gặp gỡ tên ăn chơi trác táng này! Thật đáng ghét, đem tâm tình tốt muốn ngắm hoa tình tâm dưới trăng của nàng phá hết!

"Buông tay ta ra!" Tổng Văn Ca bực mình nhíu nhíu mày, dùng sức rút ra, ngược lại bị hần cầm thật chặt, chỉ có thể từ bỏ. "Ngươi rút cuộc là ai?" Xú đàn ông này đến cùng vốn là lá gan quá lớn, hay là đầu óc bị đập vào cửa nên không bình thường? Biết rõ nàng là phi tử của Long Ngự Tà, lại dám công nhiên chiếm tiện nghi của nàng như thế, chẳng lẽ hần không sợ bạo quân ác ma kia trị tội sao?

"Ồi chào, thật sự là vô ý, tại hạ cũng đã quên hướng tới mỹ nhân giới thiệu mình rồi." Hàn Kỳ Hiên gỡ nhẹ đầu mình, ra vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ, lập tức cong môi cười, trêu tức nói, "Tại hạ họ Hàn, tên Kỳ Hiên, tự Thiệu Văn, năm nay hai mươi ba tuổi, chưa lấy vợ, tiểu thiếp cũng không có một người, về phần hồng nhan tri kỷ, để tại hạ ngẫm ngẫm lại ha, a... Cái này dường như đại khái hình như có vài người..."

"Ta chỉ hỏi thân phận của ngươi là gì, ngươi nói nhảm nhiều như vậy làm gì?" Tổng Văn Ca không nhịn được cắt đứt lời nói của hần, lạnh lùng liếc hần.

"Oh, cái này hả," Ánh mắt Hàn Kỳ Hiên lóe lóe, cười nói, "Tại hạ vốn là Tiêu Dao Hầu của Long Đằng quốc, người khác cũng gọi ta Tiểu Hầu gia. Quan vị này, không lớn không nhỏ, chỉ dưới Hoàng thượng và Phong thừa tướng."

"Tiêu Dao Hầu?" Tổng Văn Ca thì thào lặp lại một lần, một người không học vấn không nghề nghiệp ăn chơi trác táng như vậy, lại có thể lên làm nhất phẩm Tiêu Dao Hầu, chắc chắn là tổ tông mười tám đời của hần thay hần tích phúc.

"Thế nào, mỹ nhân không tin sao?" Hàn Kỳ Hiên nhíu mày, đắc ý cười cười. "Danh tiếng bên ngoài của bản hầu, cả thủ đô không có ai không nhận ra ta đây! Được rồi, bản hầu có tiền có thế, diện mạo lại tuần tú lịch sự, phong lưu phóng khoáng, lại thương hương tiếc ngọc, mỹ nhân có tình nguyện làm hồng nhan tri kỷ của bản hầu không?"

Dứt lời, Hàn Kỳ Hiên nắm tay Tổng Văn Ca, môi mím nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay nàng, rồi sau đó thâm tình chân thành nhìn Tổng Văn Ca.

"Được thôi." Tổng Văn Ca vừa nói, đối với hần thân nhiên cười, thừa dịp hần ngây người, bỗng dưng dùng sức rút tay mình về. Mạnh mẽ giẫm chân hần, rồi nhanh chóng lùi xa ba bước, lạnh giọng quát, "Được cái đầu ngươi! Ngươi thật to gan, ngay cả hoàng phi cũng có dũng khí đùa giỡn, không sợ Hoàng thượng trị tội ngươi sao?!" (#Ami: *chớp mắt* tỷ nhận mình là người của Long ca ca rồi sao??, #Ca tỷ: tình thế cấp bách, lợi dụng hần thôi, #Ami: *hét lời*...)

Hàn Kỳ Hiền xem như không nghe thấy lời của nàng, ngược lại ngồi xổm xuống ôm lấy chân mình, không ngừng đau đớn rên rỉ.

"Ồi chao, chân của ta, đau chết ta rồi, nói không chừng đã bị phé. Ta nói mỹ nhân nha, nàng cũng quá không đáng yêu rồi, xuống tay tàn nhẫn như vậy, chẳng lẽ nàng thật sự muốn cho bản hầu trở thành người tàn phế sao?"

"Hừ! Người ít làm ra vẻ đi! Nhân tiện giẫm một cước như vậy, người có thể trở thành người tàn phế sao? Một đại nam tử như người yếu ớt vậy sao?"
Tống Văn Ca mới không tin chuyện ma quỷ của hắn, mặc dù nàng đã rất dùng sức, nhưng không thể phé đi chân của hắn, nhiều lắm đau đớn một hai ngày mà thôi.

Thấy Hàn Kỳ Hiền hồi lâu không nói lời nào, chỉ ở nơi đó rên rỉ, Tống Văn Ca không khỏi liếc mắt nhìn hắn, đã thấy hai hàng chân mày của hắn chặt chẽ vắt lại cùng nhau, vẻ mặt đau đớn không chịu nổi.

"Nè, người đừng giả bộ! Thật sự đau vậy sao? Người không có chuyện gì chứ, ta đâu có dùng sức nhiều!"

Tống Văn Ca bĩu môi, bụng đầy hồ nghi tiêu sái đến trước mặt hắn, muốn nhìn cụ thể tình huống. Cước bộ còn chưa có hạ xuống, Hàn Kỳ Hiền đã mạnh mẽ đứng lên, dọa Tống Văn Ca giật mình.

"Nè! Người làm gì hả, đột nhiên đứng lên. Người có biết không, người dọa người, sẽ hù chết người đó!"

Tống Văn Ca thờ hồn hèn trừng mắt hắn một cái, còn muốn nói cái gì, đôi môi lại bị Hàn Kỳ Hiền đột nhiên cúi đầu che lại, nhất thời kinh ngạc sững sờ tại chỗ.

Hàn Kỳ Hiền cũng không có hôn sâu triển miên, chỉ là hôn nhẹ vài cái, lại buông Tống Văn Ca ra, rồi sau đó chép chép miệng, vẻ mặt như vẫn còn muốn nhìn nàng.

"Mỹ nhân, thì ra nàng thật rất quan tâm bản hầu nha! Yên tâm đi, một cước của nàng bản hầu vẫn còn chịu được!"

"Người... Người... " Tống Văn Ca tức giận đến nói không ra lời, tay dùng sức lau cánh môi vài cái, lập tức lại vùng lên bàn tay mềm mại về phía mặt hắn.

"Đã nói đánh người đừng đánh mặt mà, mỹ nhân sao lại không nghe lời đây?" Hàn Kỳ Hiền tay mất lạnh lẽo chặn lại Tống Văn Ca, thấy vẻ mặt giận dữ không thể át của nàng, buồn cười nói, "Được rồi, mỹ nhân nàng đừng tức giận, tức giận sẽ có nếp nhăn, nhiều nếp nhăn sẽ không đẹp, không đẹp sẽ không ai muốn rồi..."

"Người đi chết đi!" Tống Văn Ca nổi giận gầm lên một tiếng, một cước lại mạnh mẽ dẫm nát cái chân của hắn mà mình vừa mới tập kích lúc này.

"Đau aaa!" Hàn Kỳ Hiền kêu rên một tiếng, buông tay Tống Văn Ca ra. Lúc này là thật sự bị đá thương rồi, hắn làm sao ngóc như vậy chứ? Phòng ngự ở trên, không phòng ngự phía dưới, liên tiếp hai lần bị cô gái nhỏ này tập kích, nếu bị các huynh đệ của hắn biết, khẳng định sẽ bị cười chết.

"Đau đớn là đáng! Xú đàn ông như người chính là thiếu giáo huấn!"

Tống Văn Ca dứt lời, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi. Bạo quân ác ma kia chỉ cho nàng một khắc chung (một giờ) để thông khí, bây giờ cũng đã qua hơn nửa giờ rồi, cũng không biết hắn có thể bộc phát hay không, phải chờ về thôi.

Hàn Kỳ Hiền hít lại mắt hoa đào, nhìn bóng dáng xinh đẹp càng lúc càng xa của Tống Văn Ca, tà tử tươi cười ở khoe miệng nhanh chóng biến mất, sắc mặt tuấn tú trở nên cao thâm khó lường.

"Người của Hoàng thượng thì sao! Chỉ cần bị bản hầu coi trọng, cho dù không từ thủ đoạn nào cũng muốn tới tay! Tiểu Ca Nhi, nàng khiến bản hầu đầy hứng thú!"

Tròng mắt Hàn Kỳ Hiền hiện lên ánh sáng băng hàn sắc bén, lập tức lại thay bằng một bộ mặt tà mị ngả ngớn. Ngón tay trắng nõn xoa nhẹ môi cánh hoa của mình, vuốt ve qua lại, giống như nhớ lại nụ hôn thơm mát mềm mại kia.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 34: Lăn gặp đầu tiên

Đêm xinh đẹp, ánh trăng như nước, gió đêm ôn nhu, ngênh diện nhẹ phẩy, hương hoa mai thơm mát khiến người muốn say.

Trong hoàng cung, trên mái nhà cong của cung điện khắp nơi, đều treo đèn sáng ngời, ngọn đèn xuyên thấu qua các màn lụa mỏng, tản mát ra đủ mọi màu sắc, ánh sáng ngũ sắc long lánh, ngũ thải tân phần. Cả hoàng cung được bao phủ dưới ánh trắng và đèn cung điện, xinh đẹp đến mông lung, xinh đẹp đến thần bí, cũng xinh đẹp đến hư ảo, xinh đẹp đến mờ ảo, làm cho người ta có một loại cảm giác không giống thật.

Tổng Văn Ca một đường đếm đèn cung điện, thường thức ánh trắng, hí mắt lại, cước bộ lao đảo đi về.

Quả nhiên vốn là không có tử lực, chỉ uống một ly rượu nhỏ như vậy, bây giờ bắt đầu hoa mắt rồi, ngay cả cước bộ cũng trở nên có chút phù phiếm. Vũ phi đáng ghét, bạo quân ác ma đáng ghét, đã nói mình không uống rượu, còn liên hợp lại bắt buộc mình, đáng ghét, đáng ghét!

Tổng Văn Ca cong cái miệng nhỏ nhắn, ni non mắng chọt giống như nhớ tới cái gì, mạnh mẽ kéo lên ống tay áo của mình, trước sau cẩn thận xem xét, thấy trên da tay vẫn trắng nõn, vật gì cũng không có, mới yên lòng.

"Ha ha, may mắn không có nổi sảy đỏ..." "Tổng Văn Ca ngậy ngốc cười cười, lần trước uống rượu ra sảy đỏ, làm cho cả người nàng phát ngứa, gãi không thể gãi, cong không thể cong, ở trong bệnh viện một tuần mới hoàn toàn khôi phục, cái loại dây vô này làm cho nàng bây giờ nhớ đến vẫn đang có chút sợ đây.

Xem ra thể chất của Công chúa Khuynh Thành này tốt hơn nàng, mặc dù tử lực cũng xấu như nàng, nhưng ít ra không có sảy đỏ.

"Ừa, sao đột nhiên nóng vậy hả..." "Tổng Văn Ca âm thầm nói một câu, ngừng cước bộ, đem gương mặt đang nóng lên áp vào một cây cột hình tròn ở hành lang gấp khúc. Cây cột thật lạnh lẽo, khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào cảm giác thoải mái cực kỳ.

Trong lúc nhất thời chỉ thấy Tổng Văn Ca hết dán bên trái lại dán bên phải, dán xong bên phải lại đổi bên trái, dán xong bên trái lại đổi qua bên phải... Thẳng đến lúc hồ đồ, còn khi không 'Ha ha' cười khúc khích hai tiếng.

Qua một hồi lâu, Tổng Văn Ca mới nhớ tới chính mình nên trở về Từ thần điện. Chậm trễ lâu như vậy, bạo quân ác ma kia khẳng định lại muốn cho nàng xem sắc mặt, không biết phát giận như thế nào đây!!

Tốt nhất là mặt rỗng giận dữ, tức chết hẳn mới tốt!

Tổng Văn Ca thầm nghĩ nhìn có chút hạ hê, mặc dù người gây họa làm cho hắn tức giận là mình. Nghĩ đến những thủ đoạn tàn nhẫn hành hạ người khác của ác ma bạo quân kia, mặt không khỏi cương một chút, không nhịn được có chút sợ hãi rụt cổ.

Quên đi, vốn là phúc không phải họa, vốn là họa tránh không khỏi.

Quo quơ cái đầu đang choáng ngất, Tổng Văn Ca buông ra cây cột bạch ngọc đã ôm hồi lâu. Hít sâu một hơi, cước bộ mới lao đảo đi về phía giữa hành lang, đã bị đâm đầu vào một bóng dáng màu trắng khiến nàng lui lại vài bước. May mắn nàng kịp thời vịn một bên lan can, bằng không chắc chắn ngã xuống đất tại chỗ.

"Ai vậy hả, hấp tấp như vậy, bước đi cũng không có mắt sao?" Tổng Văn Ca vừa vuốt vuốt cái trán hơi đau vì bị đụng, vừa nhủ lại may mắn oán giận. Thật là, vốn đầu đã choáng, va chạm như vậy, thiếu chút nữa làm cho nàng sao bay đầy đầu.

"Ta nói lúc này bên trong hành lang rộng mở như vậy, ngươi sao không đi bên trái, cũng không đi bên phải, hết lần này tới lần khác phải đi ở giữa? Ngươi cố ý muốn đánh ngã ta có phải hay không?"

Tổng Văn Ca lâm bầm nững nịu trách cứ, lời còn chưa dứt, đã nghe được thanh âm ôn nhu rõ ràng của một người, cực kỳ dễ chịu êm tai, trong giọng nói còn mang theo tràn đầy xin lỗi.

Thanh âm kia trong suốt như châu ngọc, lại dịu dàng như âm ngọc, như ánh sáng mùa đông quanh quẩn quanh đầu nàng, tình cảm ấm áp nhẹ nhàng xâm nhập tứ chi toàn thân của nàng, làm cho toàn thân nàng ấm áp.

"Vị cô nương này, xin lỗi, mới vừa rồi là tại hạ đường đột mạo phạm rồi, thất lễ xin thứ lỗi!" Phong Thanh Dương tiến lên hai bước, nhã nhặn hữu lễ nói. Hắn thật sự không phải cố ý, chỉ là đi vội vàng chút thôi. Nhưng hắn rõ ràng không có thấy trong hành lang có người, thế nào đột nhiên nhảy ra một cô nương đây?

"Cô nương, cô nương không sao chứ?" Hồi lâu không thấy đáp lại, Phong Thanh Dương không khỏi tiến lên hai bước, chỉ cách Tổng Văn Ca một bước ngắn. "Xin lỗi, cô nương, tại hạ thật sự không phải cố ý."

Trắng sáng trên cao, ánh sáng bạc rơi rải, gió đêm ôn nhu một trận một trận nhẹ phẩy qua hai gò má, hỗn hợp mùi thơm ngát quen thuộc không thể quen thuộc hơn, nhẹ nhàng lù lù bay vào mũi Tổng Văn Ca, trong nháy mắt mở ra cánh cửa trong trí nhớ nàng.

...

"Ba, Ca Nhi mua quả sinh nhật cho ba nè! Mau xem xem, là lễ vật gì?"

"Là áo sơ mi?"

"Không đúng!"

"Là cà vạt?"

"Cũng không đúng!"

"Là dao cạo râu?"

"Ồi, không đúng rồi!"

"Vậy là cái gì đây, ba thật sự đoán không ra. “

"Không được, ba đoán nữa đi, đoán không ra được, Ca Nhi sẽ tức giận!"

"Ha ha, được được được, để ba cẩn thận ngẫm lại... Là nước hoa đi... “

"Đa! Ba thật thông minh, đoán được rồi, chính là nước hoa!"

...

"Ca Nhi, tại sao con năm nào cũng tặng loại nước hoa này cho ba ba vậy?"

"Bởi vì loại nước hoa này chủ yếu là do hoa lài tinh chế ra, mà hoa lài thì tinh khiết, dày đặc, rõ ràng, rất xua, ý nghĩa của loài hoa này chính là tình yêu trung thành. Ca Nhi hàng năm đều tặng ba loại nước hoa này, vốn là hy vọng ba và mẹ có thể vĩnh viễn yêu nhau, răng long đầu bạc, đối với tình yêu trung thành không đổi... “

...

"Cô nương, cô nương làm sao vậy?" Thanh âm rõ ràng ảm áp của Phong Thanh Dương vang lên lần nữa, đánh vỡ thời gian dài trầm mặc và tĩnh mịch.

Tổng Văn Ca quay về từ trong trí nhớ hồi tưởng, ngây ngốc ngẩng đầu lên, khuôn mặt thanh lệ tuyệt luân sớm đã hiện đầy nước mắt trong suốt sáng long lanh. Giờ phút này, đầu của nàng thật choáng váng, suy nghĩ cũng có chút hỗn loạn, phân không rõ chính mình là đang ở hiện thật hay trong hư ảo. Nàng chỉ biết liều mạng hô hấp suy nghĩ về mùi hoa lài thơm ngát không ngừng phát ra từ trên người của người trước mặt.

Loại mùi thơm này làm cho nàng quen thuộc đến tận xương tủy, cũng tham luyến đến tận xương tủy, đó là mùi thơm trên người ba ba nàng kính yêu nhất. Việc nàng thích làm nhất trước kia là sà vào trong lòng ba ba, vừa được ba thương yêu vuốt ve tóc, vừa ngửi mùi hương thơm tượng trưng cho tình yêu trung thành này.

"Cô nương, ... “ Phong Thanh Dương có chút không biết làm sao nhìn nữ tử tuyệt thế khuynh thành trước mặt, nước mắt ràn rụa làm cho trái tim hần không hiểu sao run rẩy một chút, tay không tự chủ được duỗi ra ngoài, rồi lại bỗng nhiên dừng ở giữa không trung, giống như sợ mạo phạm nàng.

"Ba... “ Tổng Văn Ca nghẹn ngào nỉ non một tiếng, bỗng dưng nhào tới trên người Phong Thanh Dương, tựa đầu thật sâu chôn vào trong lòng hần, hai tay vây chặt quanh thắt lưng hần, thấp giọng khóc lên.

Thình lình bị ôm làm cho Phong Thanh Dương nhất thời ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không rõ ràng lắm đây là tình trạng gì. Nhưng hai tay của hần không tự giác cũng ôm lại nàng, không dám quá chặt, sợ làm đau nàng, cũng không muốn lỏng quá, bởi vì đáy lòng có một cảm giác không muốn không hiểu được.

"Đừng khóc, đừng khóc... “ Phong Thanh Dương động tác êm ái vỗ phía sau lưng Tổng Văn Ca, không ngừng an ủi nàng. Hần không biết chính mình vì sao muốn an ủi nữ tử xa lạ trước mặt chỉ mới gặp lần đầu tiên này, cũng không muốn đi tìm tòi nghiên cứu, hần chỉ là thuận theo cảm giác trong lòng giờ phút này thôi.

Tổng Văn Ca cũng không bởi vì hần an ủi mà ngừng khóc, chỉ là dựa sát vào hần thật sâu, ôm chặt hần, tự đắm chìm trong sự tưởng niệm cùng ưu thương của mình.

Còn không dựa sát vào nhau bao lâu, một tiếng cuồng nộ chột quất mạnh tới, hai người cả kinh đồng thời ngẩng đầu nhìn lại nơi phát ra âm thanh.

"Các ngươi đang làm cái gì?!!!"

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 35: Đế nộ

Một tiếng quát mạnh cuồng nộ chột vang lên, Tống Văn Ca và Phong Thanh Dương cả kinh đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy Long Ngự Tà đứng ở ngoài hành lang, long bào màu vàng chói mắt, được ánh trăng màu bạc làm nổi bật, có vẻ lạnh lẽo mà uy nghiêm, càng tô đậm khí thế đế vương, bề ngễ thiên hạ, không ai bì được của hắn, làm cho người ta không có lý do muốn thần phục

"Hoàng thượng, ngài... Sao ngài lại tới đây?" Bạo quân ác ma này không phải ở trong thần điện cùng Phong Linh Tuyết tham gia tiệc rượu sao? Sao lại chạy đến đây rồi?

"Ta... Thần thiếp... " Tống Văn Ca lắp bắp nói, ngẩng đầu nhanh chóng liếc mắt Long Ngự Tà một cái, trong lòng lạnh băng của hắn có lửa giận cháy rừng rực giống như muốn thiêu hết mọi thứ khiến cho nàng kinh hãi đảm chiến, nói chuyện cũng trở nên khó khăn.

"Thế nào, nhìn thấy Trẫm đến, nàng rất kinh hoàng sao? Hay là trẫm quá nhiều chuyện tốt của nàng?!" Ánh mắt âm hàn sắc bén thẳng tắp nhìn kỹ Tống Văn Ca, làm cho nàng không nhận được sự run cả người, thân thể không tự chủ được rụt lui vào trong lòng Phong Thanh Dương.

Long Ngự Tà thấy thế, đôi mắt giống như muốn phun ra lửa, hai nắm đấm rung động kéo kẹt. Nữ tử đáng chết này, thật to gan, lại còn có dũng khí ôm người đàn ông khác trước mặt hắn! Nàng rốt cuộc có rõ ràng mình là phụ nữ của ai hay không?!

Đáng chết! Có phải vài ngày không hành hạ nàng, nàng nhân tiện tưởng rằng mình trở nên thiện tâm rồi không?!

Phụ nữ không biết thẹn hân nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng!!

"Lại đây!!!" Long Ngự Tà đi nhanh về phía trước, cước bộ bỗng nhiên dừng lại cách Tống Văn Ca ba bước. "Còn lo lắng làm cái gì?! Trẫm bảo nàng lại đây!!!"

Hai câu nói gần như là từ trong hàm răng của Long Ngự Tà phát ra, hai mắt hắn chặt chẽ trừng Tống Văn Ca, vẻ mặt âm lệ xơ xác tiêu điều giống như Diêm La ở địa ngục, giọng nói âm trầm như muốn đem không khí ở mười dặm xung quanh đông thành băng.

"Không muốn!" Tống Văn Ca gần như là trong tiềm thức thốt ra, thân thể run rẩy càng dựa vào Phong Thanh Dương hơn. Nàng sợ, thật sự sợ, nàng có thể cảm thấy Long Ngự Tà đang cực lực áp chế tức giận, cơn giận điên cuồng kia có thể phá hủy tất cả, làm cho nàng cảm thấy sợ hãi và run sợ chưa bao giờ có.

Tới Long Đẳng quốc được hơn một tháng, nàng chưa bao giờ thấy qua Long Ngự Tà nổi giận như thế. Ác ma kia khi chưa tức giận đã đáng sợ như cuồng sư mãnh thú, bây giờ đáng sợ này còn có thể so với Tu La và ma vương, chỉ sợ là muốn đem nàng lột da nuốt sống.

Vừa nghĩ đến thủ đoạn tàn nhẫn hành hạ người khác của hắn, Tống Văn Ca không khỏi run mình cuồng quật.

"Lại đây!!!" Hai mắt Long Ngự Tà từ từ trở nên đỏ đậm, sắc mặt đã chuyển thành xanh mét, tất cả đường nét trên mặt cứng nhắc đến không cách nào hình dung, khí lạnh trên người liên tục bốc ra bên ngoài, nhiệt độ quanh mình trong nháy mắt đột nhiên rơi xuống. "Dừng đề Trẫm nói lần thứ ba!!!"

Khí lạnh bức người và khí thế áp bách như thế khiến Tống Văn Ca sợ đến muốn thét chói tai, ngay lúc này, nàng mới biết bạo quân ác ma trước mắt có bao nhiêu đáng sợ. Bây giờ thật khác với trước kia lúc hắn được cho là 'Hòa ái dễ gần', 'Tao nhã lịch sự'.

"Hoàng thượng, ta... " Tống Văn Ca cực lực áp xuống sợ hãi trong đáy lòng, nhưng giọng nói không nhận được run rẩy, thân thể yếu đuối cũng một mực run run. Nàng không phải không muốn đi, nàng là sợ hãi, nàng cảm giác được giờ phút này nếu nàng qua đó, bạo quân ác ma trước mắt nói không chừng sẽ xé xác nàng tại chỗ.

"Trẫm hỏi nàng một lần cuối, nàng rốt cuộc có lại đây hay không??!!!" Long Ngự Tà hét lên điên cuồng, khiến cho những con chim trên cành cây xa xa cũng cả kinh vỗ cánh bay đi tứ phía.

Thấy Tống Văn Ca vẫn trụ ở trong lòng Phong Thanh Dương như trước, gương mặt tuấn tú như thiên thần của Long Ngự Tà từ từ trở nên dữ tợn, lửa giận đầy ngập hùng hực bốc cháy ra từ đáy lòng, bàn tay to vung lên, một trận kinh phong mạnh mẽ quét về phía cây cột bạch ngọc bên cạnh.

Chỉ nghe 'Ầm ầm' một tiếng, cây cột đá bạch ngọc hình tròn hai người ôm mới hết ầm ầm sụp đổ, vỡ vụn thành mảnh nhỏ, sợ đến cả người Tống Văn Ca run rẩy không ngừng.

Phong Thanh Dương không tự chủ được nắm thật chặt lực trong tay, không tiếng động an ủi nữ tử đang co rúm trong lồng ngực mình. Liếc mắt nhìn những mảnh nhỏ hỗn độn đầy đất, không khỏi nhíu nhíu mày, tiếng nói âm áp vang lên: "Hoàng thượng... " "Mới mở miệng, đã bị thanh âm rồng giận như sư tử của Long Ngự Tà cắt đứt.

"Phong Thừa tướng, huynh rốt cuộc còn muốn ôm ái phi của trẫm tới khi nào?!" Sát khí quanh người Long Ngự Tà càng dày đặc hơn, thật khiếp người, nét mặt mây đen u ám, rất nhiều xu thế gió thổi mưa giông trước cơn bão, khóe miệng lộ ra tươi cười tàn nhẫn mà khát máu. "Còn không buông ái phi của trẫm ra!!!"

Nghe hai chữ 'Ái phi', cả người Phong Thanh Dương run lên, trái tim đau xót giống như bị lưỡi dao sắc bén đâm một chút, sinh đau đớn, hai tay vẫn ôm chặt không tự giác nói lòng ra.

Thì ra nữ tử trong lòng vốn là ái phi của hoàng thượng, ha ha... Trái tim yên lặng nhiều năm của hắn vừa mới nổi lên chút rung động, chẳng lẽ lại muốn làm cho nó quy về bình tĩnh?

"Hức... " "Tống Văn Ca thấy người đàn ông trước mắt không ôm lấy nàng nữa, tâm lý sợ hãi không khỏi càng sâu, nàng đem mặt chôn thật sâu trong lòng hắn, hai tay nắm chặt cả thắt lưng hắn, dường như chết cũng không muốn buông ra. Nàng liều mạng ngửi mùi hoa lái thơm ngát trên người hắn, giờ phút này chỉ có mùi vị quen thuộc đến tận xương này mới khiến trái tim nàng an tĩnh.

Phong Thanh Dương mềm lòng, ôn nhu, ngọt ngào, ấm áp, chỉ vì nữ tử trong lòng giờ phút này đối với hắn không muốn xa rời cùng ý lại, con người ôn nhu như mặt nước chiếu ánh sáng rực rỡ, hai tay theo tiềm thức cầm giữ ở eo nhỏ nhắn của Tống Văn Ca.

Tình cảnh ấm áp thâm tình này, mãnh liệt kích thích khối băng lạnh trong lòng Long Ngự Tà, đáy lòng có một loại cảm giác không biết tên nổi lên thật lợi hại, giống như chua xót, giống như ghen ghét, giống như bị thương, càng nhiều hơn là tôn nghiêm của đế vương bị khiêu khích và phần nộ bạo lệ bị trúng tên.

"Tiện nhân! Theo Trẫm hồi cung!!!" Long Ngự Tà không nhìn được nữa, cũng không nhẫn nại được nữa, cuồng nộ giống như dã thú bạo rống một tiếng, lập tức đi nhanh về phía trước, đã man tho bạo kéo Tống Văn Ca trong lòng Phong Thanh Dương ra, rồi sau đó không khỏi phân trần kéo nàng hướng về phía tẩm cung Long Ngự cung của mình.

"Phong Thừa tướng, tiệc tối giao cho huynh!!!" Đi tới cách đó không xa, thanh âm lạnh thấu xương của Long Ngự Tà vang lên lần nữa, cước bộ cũng không bị chút ảnh hưởng nào đi nhanh về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 36: Thác loạn

Long Ngự Tà xanh mặt, không thể để ý tới Tống Văn Ca phản kháng và giãy dụa, một đường cường chế kéo nàng về Long Ngự cung. Bọn cung nữ thái giám nhìn thấy hắn, lập tức cung kính quỳ xuống hành lễ.

Không đợi 'Hoàng thượng vạn tuế' được hô hết, đã bị tiếng rống giận điên cuồng của hắn cắt đứt.

"Tất cả đều cúi hết cho Trẫm!! Canh ở ngoài cửa, không có lệnh của Trẫm, bất cứ kẻ nào nếu dám can đảm tự tiện xông tới, giết không tha!!!"

Tiếng nói vừa dứt, những nô tài đầy trong phòng trong khoảnh khắc run run tay nhắm thẳng cửa ngoài thối lui, sợ chậm một bước sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Trong cung thoáng cái an tĩnh lại, trái tim Tống Văn Ca đập bịch bịch, tựa như tù nhân chờ nhận hình phạt, sợ hãi bối rối không thôi.

Ánh mắt âm hàn sắc bén của Long Ngự Tà đánh giá Tống Văn Ca từ trên xuống dưới một phen, không nói một lời, kéo nàng đi tiếp vào nội thất. Lực to lớn, làm cho Tống Văn Ca cảm giác cổ tay sắp trật khớp rồi.

Đội Long Ngự Tà túm Tống Văn Ca đến tẩm cung, nàng rốt cục không nhịn được đau đớn nữa, gầm nhẹ: "Ngài rốt cuộc muốn làm gì? Mau buông ta ra, cổ tay sắp gãy vì bị ngài siết rồi!!!"

Bạo quân ác ma đáng chết! Tống Văn Ca thầm chửi một tiếng, thật sự là không biết thương hoa tiếc ngọc chút nào. Cứ thế này mãi, cổ tay chắc chắn bị phế.

"Nàng còn biết đau sao?!" Long Ngự Tà cười lạnh giễu cợt một tiếng, một tay xô Tống Văn Ca, lực thật mạnh, làm cho nàng té ngã xuống đất. Thấy nàng cau mày hồ đau đớn, Long Ngự Tà cũng không động đậy, ngược lại ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm nàng, khí lạnh bắn ra, như muốn xé nàng ra ăn vào bụng. "Thân là phi tử của trẫm, nàng lại dám ôm tư thông phụ, như thế rõ ràng là câu dẫn đàn ông khác, nàng có cảm thấy thẹn chút nào không? Hay nàng chính là loại phụ nữ lăng lợ ti tiện?"

"Cái gì? Ta lăng lợ? Ta không biết thẹn?" Nghe hắn nói như vậy, Tống Văn Ca suýt nữa giận đến sôi lên. Nhất thời tức giận quá, cũng đã quên sợ hãi. "Bạo quân! Con mắt nào của ngươi chứng kiến ta câu dẫn Phong thừa tướng? Đừng tưởng ngươi là Hoàng thượng, có thể tùy ý phi báng, ngậm máu phun người!"

"Chẳng lẽ nàng không có sao?!" Long Ngự Tà lạnh giọng hừ hừ, sắc mặt lại âm lãnh thêm vài phần, khoe miệng lộ ra tươi cười mang theo vài tia tàn nhẫn. "Chính mình đã làm nên chuyện còn có mặt mũi nói láo, trẫm tận mắt nhìn thấy, có thể giả sao? Nàng dám nói người lúc này tựa vào lòng tương phụ không phải nàng?"

"Ta... “Tống Văn Ca nhất thời không có lời nào để nói, mới vừa rồi quả thật vốn là nàng chủ động tiến vào trong lòng Phong Thanh Dương. Nhưng nàng chỉ là nhất thời tinh thần hoảng hốt, ở trên người hắn tìm kiếm mùi vị và bóng dáng của ba mà thôi, cũng không phải quá quắt như bạo quân trước mắt nói. "Ta... “Tống Văn Ca áp a áp ứng, căn bản không biết nên giải thích thế nào, nàng có thể nói thật sao? Nói ra thì bạo quân kia cũng không tin, chỉ biết rằng nàng đang nói dối.

"Thế nào. Không còn lời nào để nói sao?" Long Ngự Tà điên cuồng cười, kỳ quái mui phần. Chỉ chốc lát, hắn bước đến trước mặt Tống Văn Ca, hai tay nắm chặt bả vai của nàng, vừa lay động vừa rít gào nói, "Nói, các ngươi trừ ô ra, còn làm gì khác không?"

"Cái gì khác?" Tống Văn Ca cố nén cảm giác muốn ngất, không rõ cho nên hỏi.

"Nàng có phản bội Trẫm hay không?! Nói!!" Long Ngự Tà vươn tay phải giữ chặt cằm Tống Văn Ca, khiến cho nàng đối mặt với ánh mắt của hắn, thật gần gũi, phát ra thanh âm tàn khốc âm lãnh giống như địa ngục Tu La, "Hắn có chạm vào nàng hay không?!!"

"Không có, không có, không có!!" Tống Văn Ca cả người sợ đến run lên, cuống quýt không ngừng lắc đầu phủ nhận, nàng sắp bị hắn bức điên rồi. Nàng chưa bao giờ biết, bạo quân ác ma trước mắt chính thức phát giận, sẽ đáng sợ như thế, nàng cảm giác được Diêm La ở địa ngục cũng không hơn thế này. "Ta không có phản bội ngươi! Hắn cũng không có chạm ta, không có, không có..."

Lời còn chưa dứt, trong con ngươi của Tống Văn Ca đã chứa đầy nước mắt, nàng thật sự rất muốn khóc, rất muốn rất muốn... Mạng của nàng vì sao khổ như vậy? Kiếp trước bị thương cùng đau đớn chẳng lẽ còn không đủ sao? Tại sao sau khi xuyên qua sông lại, vẫn như cũ muốn cho nàng qua trải qua cuộc sống giống như ngục tù? Tại sao muốn cho nàng gặp phải bạo quân còn đáng sợ hơn quỷ này? Tại sao? Tại sao?

"Tại sao đối xử với ta như vậy? Cuối cùng là ta đã làm sai chuyện gì rồi, ngươi phải hành hạ ta như thế?" Tống Văn Ca thấp giọng ní non, lập tức quay đầu, không nghĩ đến sự yếu ớt của mình bại lộ ra trước mặt bạo quân ác ma này. Nhưng nước mắt vẫn chảy xuống theo khóe mắt xuống gương mặt tròn mị, lại lướt qua lòng bàn tay nàng, từng giọt rơi xuống trên mặt đất, tiếng nước rơi bật ra từ trong răng.

Nghe nàng hỏi như thế, hai mắt Long Ngự Tà trong nháy mắt trở nên đỏ đậm, vẻ mặt tương đối quái dị, chân mày chặt chẽ vắt lại cùng nhau, giống như đang đau đớn rồi rấm cái gì.

Tại sao? Tại sao? Long Ngự Tà nhắm mắt lại, đáy lòng cũng kín đáo tự hỏi. Một hồi lâu hắn mới tìm được lý do, thù cha con trả không phải sao?

Mười năm trước, phụ hoàng của nàng phá hủy quốc gia của hắn, giết phụ hoàng của hắn, lại còn chiếm lấy mẫu hậu của hắn, làm nhục tỷ tỷ của hắn đến chết... Nếu không phải mẫu hậu của hắn đồng ý với cảm thú kia cam tâm tình nguyện dùng thân thể để trao đổi, chỉ sợ hắn cũng đã sớm mất mạng dưới đao của phụ hoàng nàng, hắn lúc ấy bất quá cũng chỉ có tám tuổi mà thôi...

Mười năm cố gắng nỗ lực cùng ẩn nhẫn, hắn mới tự mình đâm kẻ thù, nhưng hận thù trong lòng hắn sớm đã hoá thành ma, dung nhập vào máu, thấm vào xương cốt. Mười năm trước một màn thảm thiết đó, hàng đêm dây dưa hắn, làm cho hắn ngủ không an ổn, ngay cả nằm mơ cũng là tình cảnh giết chóc đầy máu tanh.

Muốn nói vô tội, hắn sao lại không vô tội? Tuổi còn nhỏ, nhưng lưng lại đeo thù hận nặng nề như thế. Thù hận này theo hắn mười năm, cũng hành hạ hắn mười năm, mỗi lần nhớ tới, đều làm cho hắn nổi giận, hắn chẳng lẽ không nên đòi lại sao?

"Tại sao nàng phải là con gái của ông ta? Tại sao phải là con gái của ông ta..." Long Ngự Tà giấu đi suy nghĩ đau thương, thì thầm nói nhỏ giống như đang hỏi Tống Văn Ca, lại vừa giống như đang hỏi chính mình. "Nếu nàng không phải con gái của ông ta thì tốt biết bao nhiêu... Trẫm sớm đã không có trái tim, nhưng tại sao giờ phút này nó còn đang đau như đau... Trẫm chán ghét loại cảm giác này..."

"Ca Nhi, đừng khóc, được không?" Bàn tay to của Long Ngự Tà xoa hai gò má Tống Văn Ca, động tác êm ái thay nàng lau đi nước mắt ràn rụa, đau lòng, thương tiếc, còn có chặt vật, luân phiên thoáng hiện trong con ngươi của hắn. "Đừng khóc..." Sự yếu ớt và nước mắt của nàng làm cho hắn đau lòng... Hắn không muốn thấy nàng khóc, thật sự không muốn, cái cảm giác đau lòng này vốn không kiềm chế được, vốn không tự chủ được.

"Mặc..." Đôi mắt long lanh của Tống Văn Ca rung rung, uất nghẹn nhìn về phía Long Ngự Tà, nhu tình cùng đau lòng trong mắt hắn nhất thời làm nàng hoảng hốt, cái đầu choáng váng ngay lúc này càng tăng thêm, tầm mắt cũng dần dần mờ nhạt như, trong miệng không tự chủ được hô lên một tiếng lại một tiếng 'Mặc'.

Nàng cũng không biết tại sao mình lại hô lên tên này, nhưng chính là không tự chủ được gọi, gọi thật nhu tình, cũng thâm tình, giống như người tên 'Mặc' vốn là người nàng thân mến nhất và yêu nhất.

Mà Long Ngự Tà nghe được Tống Văn Ca hô lên chữ 'Mặc' này, không khỏi cả người chấn động, sau một khắc, thật mạnh ôm nàng vào trong lòng ngực: "Ca Nhi..."

Một tiếng Ca Nhi này, giống như trút xuống cảm tình cả đời này của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 37: Mê Tình

Đêm nay, bóng đêm vô cùng chọc người, trắng sáng phía chân trời trên cao, rất tròn mà sáng, xinh đẹp mà thần bí. Ánh trắng sáng tỏ ôn nhu như nước, như thác nước phát triển mạnh mẽ, tràn đầy trong phòng. Gió đêm một trận lại một trận phát qua, nhẹ nhàng, ôn nhu, tinh tế, giống như sợ hãi quấy nhiễu mộng đẹp của người yêu.

Trong Long Ngự cung, hai người Tống Văn Ca và Long Ngự Tà ôm nhau thật chặt, tình cảm ấm áp tràn ra khắp không khí trong tầm cung, hỗn hợp trắng sáng và gió mát, xông men say của hai người càng sâu.

“Mặc... “Tống Văn Ca vẫn là một tiếng lại một tiếng vô ý thức gọi nhẹ, trông mắt long lanh ẩn chứa tình ý và vấn vương sâu đậm. “Mặc... Ta rất nhớ chàng, chàng rốt cục đã tới... “Tống Văn Ca thì thảo nói nhỏ.

“Mặc, sau này đừng rời khỏi ta nữa, được không?” Vừa nói, Tống Văn Ca vươn bàn tay mềm mại xoa hai gò má trắng nõn tuấn tú của Long Ngự Tà, ngón tay một đường trượt theo ấn đường, theo mũi, dao động tới môi cánh hoa của hắn, ôn nhu vuốt ve, mang theo một chút cẩn thận.

"Ca Nhi, ta sẽ không rời khỏi nàng, vĩnh viễn cũng không, tin tưởng ta, vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi nàng!"

Long Ngự Tà cực lực trấn áp luồng run sợ cùng rung động ở đáy lòng, nhưng cảm giác mừng như điên và kích động thì không làm sao có thể áp chế được, nhẹ nhàng tràn ra bên ngoài. Giờ phút này, hắn cảm thấy đáy lòng có một cảm giác ngọt ngào, ấm áp. Mười năm nay, hắn chưa bao giờ vui vẻ sung sướng như bây giờ, đây là cảm giác hạnh phúc sao? Thật khiến người ta tham luyến!

"Ca Nhi, gọi ta, gọi ta là 'Mạch', nàng mới vừa rồi kêu nhiều tiếng như vậy, nhưng còn chưa đủ, ta còn muốn nghe..." Long Ngự Tà cầm bàn tay mềm mại của Tống Văn Ca, đưa đến bên môi thâm tình hôn lại hôn.

Mười năm rồi, suốt mười năm rồi.

Từ mười năm trước, sau khi bị tên cầm thú kia phá hủy tất cả hạnh phúc, đã không còn ai gọi hắn 'Mạch'. Hắn tên Ngự Tà, tên tự là Mạch, trừ người thân của hắn, trên đời này cũng chỉ có tướng phụ Phong Thanh Dương biết tên tự của hắn thôi.

Nhớ tới tên tự của mình, hắn còn nhớ rõ khi bé, phụ hoàng, mẫu hậu và tỷ tỷ của hắn luôn thân thiết vô cùng gọi hắn 'Mạch Nhi', trong những tiếng này tràn đầy thương yêu cùng sủng nịch, đó là lúc hắn hạnh phúc nhất, nhưng...

"Ca Nhi, gọi ta, mau gọi ta..." Long Ngự Tà hai tay nâng lên gương mặt Tống Văn Ca, vội vàng thúc giục, giống như muốn bắt lại hạnh phúc đã mất đi hơn mười năm.

Hắn chưa bao giờ biết, thì ra được nghe nữ tử mình yêu mến gọi tên của mình, cũng có thể là chuyện hạnh phúc và thỏa mãn như vậy. Thì ra từ trong miệng Ca Nhi hô lên chữ 'Mạch' kia, là êm tai như thế, cũng rung động trái tim hắn như thế, làm cho trong lòng hắn tràn đầy cảm động.

“Mặc, Mặc, Mặc... “Mỗi đo lường của Tống Văn Ca khê mờ, như hắn nói, nhẹ nhàng gọi một tiếng lại một tiếng, hai hàng nước mắt từ gương mặt không tự chủ được rơi xuống, đó là nước mắt tưởng niệm cùng yêu say đắm, cũng là nước mắt ủy khuất và bất lực. “Mặc, sau này nếu rời khỏi ta nữa, ta sẽ vĩnh viễn không để ý tới chàng...”

Tống Văn Ca uất nghẹn, đôi mắt sâu kín chăm chú nhìn Long Ngự Tà, nước mắt ức chế không được từ đôi mắt trong suốt tình khiết rơi xuống, cứ như thủy tinh vỡ vụn ra, trong suốt đẹp mắt, khổ sở nhưng cũng ngọt ngào. Thần trí nàng lúc này sớm đã trở nên dường như không rõ, nhưng đau đớn ở đáy lòng còn khắc cốt rõ ràng.

Người đàn ông trước mắt là ai, nàng sớm đã phân không rõ lắm, chỉ là phần nhu tình cùng yêu say đắm, yêu thương và tình ý sâu đậm trong đáy mắt hắn, làm cho nàng cảm thấy quen thuộc, cho nên trong tiềm thức đưa hắn trở thành người đàn ông gọi 'Mặc'.

Nhưng rốt cuộc ai gọi là 'Mặc', nàng tương tự không biết, nàng chỉ dường như cảm thấy người đàn ông gọi 'Mặc' kia rồi đi nàng thật lâu thật lâu, lâu giống như đã trải qua mấy ngàn năm, lâu đến bọn ta đã quên hẳn. Chỉ có tình yêu say đắm dài đằng đẳng, sông cạn đá mòn không thể xóa nhòa kia, giống như vượt qua dòng chảy của thời gian cùng không gian, lúc tinh thần nàng hoảng hốt, những đoạn ngắn đứt quãng chui vào đầu của nàng, làm cho nàng muốn nghĩ nhưng lại nghĩ không ra, quên nhưng cũng không quên được.

“Mặc, chàng đi rồi, trái tim của ta cũng đi theo chàng cùng nhau đi... “Tống Văn Ca đau lòng khóc, vô ý thức nói những câu từ trong miệng nói ra, thật sâu rung động trái tim lạnh lẽo tàn khốc nhiều năm của Long Ngự Tà.

"Ca Nhi, ta không bao giờ làm nàng bị thương nữa, không bao giờ nữa..." Trong lòng ngực Long Ngự Tà tràn ngập hạnh phúc và cảm động thật lớn, hốc mắt ửng đỏ, trong tròng mắt hiện ra một chút nước mắt trong suốt. "Ca Nhi, ta yêu nàng, ta yêu nàng..."

Giọng nói của Long Ngự Tà nghẹn ngào, sợ bị Tống Văn Ca chứng kiến nước mắt nam nhi của mình, vì vậy hai tay đem nàng chặt chẽ cầm giữ trong lòng, lực trong tay chặt rồi lại chặt, căng thẳng lại chặt nữa, đến khi không thể chặt được thêm chút nào.

Hắn gạt được người khác, nhưng hắn không lừa được chính mình. Hắn không lừa được trái tim của mình, không lừa được tư tưởng của mình, không lừa được ý thức của mình, cũng không lừa được cảm giác của mình. Cho dù hắn không muốn thừa nhận, nhưng vẫn như cũ không thay đổi được sự thật hắn đã yêu say đắm cô gái nhỏ trong lòng này, hắn không thể kiềm chế được tình cảm, đã yêu nàng mất rồi.

Cho dù nàng vốn là con gái kẻ thù, cho dù hắn một lần lại một lần cảnh cáo mình không được yêu nàng, nhưng yêu chính là yêu. Ở trước mặt nàng, hắn luôn dễ dàng mất khống chế như vậy, ở trước mặt nàng, hắn luôn từ từ trở nên không giống chính mình, ở trước mặt nàng, hắn luôn không trông nom được trái tim của mình.

Vì nàng, hắn tình nguyện buông đi thù hận, hắn muốn thương yêu nàng, muốn che chở nàng. Vốn dĩ tưởng rằng nàng hận mình, nhưng đêm nay hắn mới phát hiện, đáy lòng Ca Nhi lại ý lại và quyến luyến mình như thế.

Ca Nhi khẳng định cũng yêu mình sâu đậm, nếu không, tại sao nàng cứ một tiếng lại một tiếng gọi ‘Mạch’, hơn nữa còn gọi ôn nhu như vậy, thâm tình như vậy, có lẽ là tướng phụ nói cho nàng biết tên tự của mình là Mạch.

Nghĩ đến tướng phụ Phong Thanh Dương, tâm tư Long Ngự Tà lại trở nên phức tạp. Hắn để ý cái ôm kia, Ca Nhi là của một mình hắn, bất cứ người đàn ông nào cũng đừng mơ tưởng chạm nàng một chút, cho dù là hắn ta, tướng phụ tôn kính yêu quý như cha ruột cũng không thể!

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 38: Dục nữ (1)

"Ca Nhi, vì sao phải sa vào lòng tướng phụ?" Khuôn mặt tuần tú của Long Ngự Tà nổi lên một vẻ thối thối, vừa nghĩ đến cô gái nhỏ trong lòng hắn bị người đàn ông khác ôm qua, hắn lại hận không thể đem người đàn ông kia cho chó ăn. Nếu người đàn ông kia không phải tướng phụ, Long Ngự Tà đã sớm một chương bỏ hắn ta ra, giống như bỏ cây cột bạch ngọc vậy, thịt nát xương tan.

"Tướng phụ là ai?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Văn Ca cứ cọ xát trong lòng Long Ngự Tà, lập tức ngừng đầu, nghiêng đầu dường như hỏi.

"Tướng phụ chính là Phong Thừa tướng." Long Ngự Tà suy nghĩ một chút, lại càng thêm cụ thể nói, "Chính là người đàn ông áo trắng ôm nàng trong hành lang lúc quay về đó." Vừa nói đến ôm, mặt Long Ngự Tà lại không tự chủ được đen lên, ngay cả trong không khí cũng giống như có thể nghe thấy một mùi chua dầy đặc.

Đáng chết! Đáy lòng Long Ngự Tà âm thầm thấp chửi một tiếng, hắn biết chính mình là đang ăn dấm chua của tướng phụ, lại ăn thật lợi hại, khiến nước chua lan tràn đầy trong bụng hắn. Nhưng có cách nào đâu? Hắn chưa từng nghĩ đến cô gái nhỏ trong lòng sẽ làm hắn đề ý đến như thế.

Lúc trước không thừa nhận thì tạm tạm, một khi thừa nhận mình yêu nàng rồi, Long Ngự Tà lại phát hiện tình yêu và sự chiếm lấy của mình đối với nàng mãnh liệt đến ngay cả chính mình cũng khó có thể tin được, hắn thậm chí chịu không được người đàn ông khác may mắn đụng chạm nàng.

"Ca Nhi, tại sao muốn sa vào lòng tướng phụ?" Thấy Tống Văn Ca sững sờ hồi lâu cũng không nói lời nào, Long Ngự Tà lại rầu rĩ hỏi một lần. Hắn thật sự rất đề ý rồi, nếu không hỏi rõ ràng, hắn tin tưởng chính mình sớm muộn sẽ bị dấm chua xốt đến chết, hoặc là do ghen ghét quá độ mà mất khống chế nổi giận.

"Bởi vì trên người hắn có mùi hoa lài, đó là mùi của ba." Tống Văn Ca chớp nhẹ đôi mắt to mờ mờ, nhẹ túm lấy áo trước ngực Long Ngự Tà, nói đúng sự thật.

"Ba là cái gì?" Mặt Long Ngự Tà lộ vẻ nghi hoặc, quả thật không biết ‘Ba’ vốn là có ý gì. Tâm trạng không khỏi buồn bực, hôm nay không ngờ còn có thứ hắn chưa từng nghe nói qua.

"Ba là ba đó. “Tống Văn Ca vĩnh rồi vĩnh môi đỏ mọng, giống như yêu kiều giống như quờ trách. "Ba vốn là người tốt nhất trên đời này, ta thương ba nhất. Nhưng ba đi rồi, hu hu hu, không bao giờ cần ta nữa..."

Nói tới đây, trong khoảnh khắc Tống Văn Ca lại là nước mắt trong suốt, thanh âm cũng không khỏi nghẹn ngào, nhẹ nhàng chớp rồi nhắm hai tròng mắt, hai khối nước mắt trong suốt cũng không tự chủ được từ gương mặt rơi xuống. Trong chốc lát, càng nhiều nước mắt từ trong mắt cũng liên tiếp rơi xuống.

"Ba là ai?" Long Ngự Tà lớn tiếng hỏi một câu, sắc mặt khó coi đến cực điểm, một cơn tức giận thật lớn nghẹn trong ngực, khẩu khí đông cứng đến kịch liệt, gân xanh trên trán đều nổi lên, giờ phút này hắn cũng không đề ý được dáng vẻ lè hoa đái vũ (nước mắt đầy mặt), đau đớn đáng thương động lòng người của Tống Văn Ca.

Tổng Văn Ca bị thái độ chuyển biến trong nháy mắt của hán kinh hãi đến nhảy dựng, hồi lâu cũng không rõ ràng tình trạng cho lắm, chỉ là sững sờ nhìn hán. Nàng không rõ ‘Mặc’ một khắc trước còn đối với nàng ôn nhu thâm tình đến cực điểm, vì sao đột nhiên trở nên hung ác đáng sợ như thế, vốn là nàng nói sai cái gì sao?

"Nói!!!" Long Ngự Tà thấp giọng rít gào, một tay giữ lấy cằm của Tổng Văn Ca, lực chặt rồi lại lỏng, lỏng rồi lại vừa chặt, tròng mắt lạnh lẽo loé ra hung quang, lệ khí điên cuồng tiêu điều xuất hiện. Hán cực lực áp chế sự tức giận của mình, nếu không hán thật sợ mình nhất thời mất khống chế, dùng sức quá độ mà bóp nát cô gái nhỏ trước mắt này.

Câu ‘Ta thương ba nhất’ kia, làm cho hán đỏ đậm hai mắt, rất muốn nổi giận. Ha ha, Ca Nhi nếu thương nhất cái người gọi ‘Ba’ kia, vậy nàng đem chính mình đặt chỗ nào?! Nàng sao có thể thương người đàn ông khác đây? Hán không cho! Trừ chính mình ra, nàng đừng mơ tưởng yêu người đàn ông khác! Người đàn ông nàng có thể yêu, cũng chỉ có thể là mình!!

“Mặc, chàng thật hung ác, ta sợ hãi...” “Tổng Văn Ca uất nghẹn hai tiếng, nước mắt từ trong mắt không ngừng rơi xuống, sợ hãi khi nhìn thấy vẻ mặt âm tàn tàn bạo của Long Ngự Tà, vì vậy đem mặt thật sâu chôn vào trước ngực hán, hai tay ôm chặt thắt lưng hán. Chỉ chốc lát, lại ngẩng đầu lên, sợ hãi buồn bực nói, "Ba chính là cha, Mặc, chẳng lẽ chàng không hiểu sao?"

"Ba vốn là cha... cha?" Long Ngự Tà kinh ngạc há to miệng, dáng vẻ rất giống vừa nuốt một con ruồi.

"Đúng vậy. “ Tổng Văn Ca trái lại gật đầu.

"Ca Nhi... “ Long Ngự Tà trong lúc nhất thời hết chỗ nói rồi, nhưng sắc mặt lại chuyển từ âm u sang an tĩnh, hưng phấn sung sướng đều bộc lộ trong lời nói. Hán thật muốn cuồng tiếu (cười) ba tiếng, thì ra cô gái nhỏ trước mắt xem tướng phụ thành cha của mình, cho nên mới nhào vào trong lòng hán, cũng không phải bởi vì tình yêu nam nữ.

Nhưng vừa nghĩ đến người Ca Nhi thương nhất là cảm thú kia, tâm lý hán lại cảm phẫn, cho dù cảm thú kia là phụ hoàng của Ca Nhi, hán cũng không thể chịu đựng được. Cảm thú kia căn bản là không xứng để Ca Nhi thương, cái loại người phát rồ này căn bản không đáng để cho bất kỳ ai thương.

Bất quá, cũng may cảm thú kia đã bị mình giết, hoàn toàn biến mất trên đời này, không bao giờ có thể tranh Ca Nhi với hán nữa. Sau này hán nhất định phải đem Ca Nhi vững vàng khóa ở bên người mình, làm cho mắt của nàng chỉ có thể nhìn chính mình, lòng của nàng cũng chỉ có mình tồn tại.

"Ca Nhi, không được rời khỏi ta, cũng không được phản bội ta, nhớ kỹ chứ?" Hai tay Long Ngự Tà nâng lên gương mặt Tổng Văn Ca, tròng mắt đen sắc bén u thâm vẫn nhìn về phía chỗ sâu trong tròng mắt long lanh của nàng, trong giọng nói lộ ra cường thế muốn giữ lấy cũng không cho cự tuyệt. "Nàng là của ta, là của một mình ta, vĩnh viễn đều vậy! Vĩnh viễn như vậy!!"

"Uh.” Tổng Văn Ca không nói gì, chỉ là gật đầu. Một hồi lâu, nàng lại cong cái miệng nhỏ nhắn lên, ôm cổ Long Ngự Tà, kiêu mị nói, “Mặc, chàng cũng là của một mình ta, vĩnh viễn đều là của ta, không cho ai cướp đi!"

Nghe vậy, Long Ngự Tà lặng đi một chút, bất quá rất nhanh lập tức phục hồi tinh thần lại.

"Được, ta cũng vậy. Ca Nhi, ai cũng không cướp đi được, ha ha!" Long Ngự Tà ngậy ngốc cười cười, hán thật sự rất vui vẻ, thì ra Ca Nhi đối với hán cũng có ý chiếm giữ rất mạnh, ý thức được điểm này, hán nhất thời hưng phấn không thôi, khoe mắt tràn đầy ý cười.

“Mặc, ta nóng quá, đầu cũng rất choáng váng...” “ Tổng Văn Ca đột nhiên nhắm mắt, hé ra khuôn mặt ủy khuất, nỉ non nói, vừa nói vừa dùng sức lắc đầu, muốn cho chính mình thanh tỉnh một chút, nhưng lại càng lắc càng choáng, trong đầu hỗn loạn.

"Đừng... Nóng quá...” “ Tổng Văn Ca khó chịu giãy dụa thân thể, vô ý thức thì thảo tự nói, vừa nói, nàng không tự chủ được nắm lên một tay của Long Ngự Tà, đặt ở trên mặt của mình mà cọ xát. "Ha ha, Mặc, tay chàng thật lạnh lẽo, áp vào trên mặt ta rất thoải mái."

Tổng Văn Ca nhắm mắt lại, hưởng thụ sự lạnh lẽo từ bàn tay to của hán mang lại.

Nàng đây là làm sao vậy? Sao đột nhiên cảm giác chính mình như là lọt vào biển lửa, cả người trên dưới không tự chủ được nóng lên, như thiêu như đốt, nóng đến có chút chịu không được. Hơn nữa toàn thân yếu mềm, lại sử dụng không được chút sức lực?

"Ca Nhi, nàng làm sao vậy?" Long Ngự Tà thấy Tổng Văn Ca nôn nóng bất an giãy dụa thân thể của mình, lại còn không ngừng lắc lư đầu, rốt cục phát hiện ra sự bất thường của nàng.

“Mặc, ta nóng quá, thật là khó chịu...” “ Đôi mắt long lanh mờ mịt của Tổng Văn Ca, giống như bị bao phủ bởi một tầng sương mù mỏng, trên khuôn mặt cười đẹp tuyệt luân nổi lên một rặng mây đỏ, giống như hoa đào sắc sỡ kiều diễm, thấy vậy cổ họng Long Ngự Tà căng thẳng, thân thể cũng nóng lên theo.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 39: Dục nữ (2)

"Ca Nhi, nàng thật đúng là không thắng được rượu, mới uống một chén nhỏ như vậy, đã say... " Long Ngự Tà si mê nhìn ngắm Tống Văn Ca, nàng lúc này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã ứng hồng, tròng mắt bị sưng mù dày che chắn, thái độ kiêu mị đều lộ ra hết, ý thức dường như, thật sự rất giống như dáng vẻ của người say rượu. "Ca Nhi, ta cũng say, nhưng là vì nàng mà say, vì nàng mà si... "

Lời còn chưa dứt, Long Ngự Tà bỗng dưng chặn ngang ôm lấy Tống Văn Ca toàn thân hư nhược vô lực, ôm chặt vào lòng, sau đó nhẹ hướng về phía long sán mà đi.

"Mặc...Mặc... " Tống Văn Ca vẫn bất an giãy dụa thân thể, khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong lòng hân liên tục cọ xát, nàng cảm thấy rất khó sở, trong cơ thể hình như có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, làm cho toàn thân nàng khô nóng khó nhịn.

"Ca Nhi, nàng là của ta, là của ta!" Long Ngự Tà chỉ cảm thấy mình cũng say theo nàng, đêm nay hân đích xác cũng uống nhiều rượu, giờ phút này lại bị nữ tử yêu mến trong lòng trêu chọc, men say càng nồng lung hơn.

"Mặc, ta nóng quá, đầu cũng rất choáng... " Tống Văn Ca vừa nói, vừa đưa tay xoa mặt, nhưng một chút cũng không có ích, nhiệt độ cả người dường như lửa thiêu, không khỏi khó chịu mà khóc lên, "Hu hu...Mặc, ta nóng quá, thật là khó chịu, hu hu... "

"Ca Nhi, đừng khóc, lập tức sẽ không khó chịu nữa... Để cho ta yêu nàng... " Long Ngự Tà đem Tống Văn Ca nhẹ nhàng đặt trên giường gấm, hân lập tức cúi người xuống. Hân ôn nhu nâng lên cằm Tống Văn Ca, dán chặt vào mặt nàng, mũi cũng cọ sát nhau, hai tròng mắt nóng chảy mà mê ly, thanh âm thấp nhu mà mê hoặc, "Ca Nhi, ta yêu nàng... "

"Mặc, ta muốn... " Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Văn Ca đỏ bừng, giống như có thể chảy ra máu, hai tay vô ý thức xé rách quần áo của mình, nàng chỉ cảm thấy giờ phút này thân thể của nàng rất hư không, nhưng cụ thể muốn cái gì, nàng cũng không biết.

"Mặc, cho ta, cho ta... " Tống Văn Ca khó chịu không thôi thấp giọng khóc, thanh âm kiều mị mê hoặc người, lộ ra chờ mong cùng khát vọng khó tả không hiểu được, quần áo trên người sớm được nàng kéo ra, lộ ra bờ vai tuyết trắng nõn nà, búi tóc rời rạc, như tơ tằm đen phát bù xù ra, trải đầy trên gối và giường, hết sức xinh đẹp cùng mị hoặc.

Long Ngự Tà nhìn cử động của Tống Văn Ca, nghe nàng ní non nói nhỏ, cảm thấy giờ phút này nàng dường như có chút không phù hợp, hình như không chỉ là say rượu, càng như là trúng xuân dược. Nhưng lúc này hân đã không nghĩ được nhiều như vậy rồi, hân thật sự rất yêu tư thái nhu nhược kiều mị vô lực của Tống Văn Ca lúc này, tựa như một đóa hoa vô cùng diễm lệ tuyệt mỹ, chỉ còn chờ hân đến hái xuống và thương yêu.

Hân chưa từng thấy dáng vẻ này của Tống Văn Ca, trên khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của nàng lại tung bay nhiễm lại nhiễm thêm nhiều rặng mây đỏ mị hoặc cực độ, thật là hấp dẫn thẩm nhập vào tim, trong đôi mắt trong suốt như nước suối lại có ngọn lửa dục vọng mãnh liệt thiêu đốt, hoàn toàn đã không còn lạnh lẽo cùng hồ hững như ngày thường.

Bên trong ảm áp vô cùng, dạ minh châu phát ra ánh sáng trắng trong treo nhưng lạnh lùng, ôn nhu chiếu xạ trên mặt nàng, làm nổi bật những rặng mây đỏ kiều diễm, hình thành một loại xinh đẹp kỳ dị, xinh đẹp lại trong sáng, nhiệt tình lại nghiêm túc, quyến rũ lại nhẹ nhàng, đúng là xinh đẹp đến kinh tâm động phách, khiến người ta không thể hô hấp.

Long Ngự Tà si mê mà tham lam nhìn nữ tử dưới thân khác hoàn toàn so với ngày thường này, hai mắt không rời đi một chút nào, chỉ là nháy mắt một cái cũng không thắng tập dưng trên mặt nàng. Nàng lúc này, không phải là tiên tử trên cung trăng, trong sáng phiêu dật, mà đã biến thành yêu tinh tà mị xinh đẹp mê hoặc thiên hạ, xinh đẹp cùng mị hoặc mãnh liệt tỏa ra làm cho hân mê muội và say mê không thôi. Hân vẫn biết nàng vốn xinh đẹp, nhưng mỗi lần nhìn kỹ, hân đều cảm thấy nàng so với trước đây càng muốn đẹp hơn, hai phần, thậm chí mười phần, hai mươi phần, làm cho hân xem thế nào cũng xem không đủ.

"Mặc... " Tống Văn Ca thấy người đàn ông trước mắt ngây ngốc nhìn mình, không khỏi ủy khuất mân mê môi hồng, nàng cảm giác người đàn ông trước mặt thật xấu, nàng khó chịu như vậy, nhưng hân còn không giúp nàng, chỉ biết ngây ngốc nhìn chăm chăm vào nàng, thật sự là rất xấu.

Hu hu... Tống Văn Ca thấp giọng khóc hai tiếng, hai tay trắng như củ sen mạnh quắn lấy cổ Long Ngự Tà, đem đầu của hân đè xuống, lập tức ngửa đầu đem đôi môi tươi hồng đầy đặn của mình tiếp cận tới.

Long Ngự Tà bị sự nhiệt tình đột nhiên của nàng làm cho càng hoảng sợ, phục hồi tinh thần lại, bình phục trái tim kích động không thôi xuống, lập tức từ bị động chuyển thành chủ động, hôn cô gái nhỏ dưới thân thật sâu.

"Ca Nhi... " Theo tiếng hân thấp giọng gọi, nụ hôn nóng cháy rót lên khuôn mặt, lông mi, hai tròng mắt, cái mũi, khoe miệng của Tống Văn Ca, cuối cùng, rơi vào trên đôi môi anh đào hồng bóng của nàng, trần trọc triền miên, mỗi một tác cũng không bỏ qua, tất cả đều tinh tế mà hôn một lần, giống như là điểm tâm ngon nhất trên đời dù nhắm nháp thế nào cũng không đủ, trong miệng còn lẩm bầm, "Ca Nhi, ta yêu nàng, ta yêu nàng... "

Từ ngữ yêu thương cùng với nụ hôn của hân làm cho thân thể của Tống Văn Ca giống như bị sét đánh, cảm giác yếu mềm nhanh chóng khuếch tán ra tất cả tế bào toàn thân, khiến cho thần trí của nàng càng trở nên hỗn loạn không rõ. Nàng mở ra hai mắt có chút mê ly, đập vào mắt càng thêm nồng lung, linh hồn dường như cũng tung bay ra, tình cảm mãnh liệt cùng lửa nóng sớm đã thiêu hủy tất cả tư tưởng và lý trí của nàng.

Mà giờ phút này Long Ngự Tà cũng không tốt hơn chút nào, hân cũng tương tự bị tình cảm mãnh liệt cùng dục vọng phá hủy lý trí, giờ phút này trong mắt

và tâm lý chỉ có Ca Nhi của hắn. Hắn không ngừng hôn nàng, đôi môi của nàng giống như cánh hoa, mang theo mùi hoa thơm, cũng mềm mại như cánh hoa, lại trong veo, thơm mát, làm cho hắn cứ muốn hôn như vậy, cho dù là cả đời cũng không thấy đủ.

Giờ khắc này, Long Ngự Tà hết sức nhu tình và yêu thương, nụ hôn của hắn rất cẩn thận, quý trọng như vậy, như gần như xa, giống như lông chim nhẹ nhàng chạm vào, tê dại ngứa ngứa, mềm mềm nhuyễn nhuyễn, làm cho lòng Tống Văn Ca run rẩy không thôi. Hắn dường như cực lực ẩn nhẫn, mỗi một nụ hôn đều êm ái như vậy, giống như sự đập vụn nàng, lại vừa giống như sự áp chế không được nhiệt tình đầy ngập của mình.

Hắn thật sự muốn quý trọng cô gái nhỏ trong lòng, muốn đau nàng yêu nàng, thương nàng xót nàng, đền bù tất cả tổn thương do lúc trước hắn tàn bạo với nàng mà ra. Trước kia hắn không có trái tim, sau này nàng là trái tim hắn, nàng chính là phần mềm mại sâu nhất trong đáy lòng của hắn.

“Mặc, cho ta...” “nụ hôn mềm mại của hắn dường như chưa đủ cho Tống Văn Ca, nàng chủ động vươn cái lưỡi thơm tho liếm đôi môi gợi cảm của hắn, không lưu loát trần trọc đến đáp lại, nhưng cũng chỉ là đến đây mà thôi, nàng căn bản không biết bước tiếp theo nên làm thế nào.

Ngọn lửa dục vọng trong mắt Long Ngự Tà đã sớm thiêu đốt hừng hực, thấy nàng vừa chủ động, vừa trêu chọc như vậy, càng trở nên không thể vãn hồi. Hắn không nhịn được gầm nhẹ một tiếng, nụ hôn êm ái rất nhanh chuyển thành đòi hỏi kịch liệt, hơi nóng tỏa ra càng mang theo tình dục dày đặc, trong chớp lát cướp hết hô hấp của Tống Văn Ca.

Hôn càng ngày càng sâu, càng ngày càng triền miên, hô hấp giống như đều bị hắn nuốt xuống, khi Tống Văn Ca sắp hít thở không thông, Long Ngự Tà mới dời chiến trường, nụ hôn nóng cháy trườn từ môi nàng xuống tới ngực, quần áo không biết từ khi nào đã bị hắn cởi xuống hết, cơ thể lạnh lẽo trong suốt lộ ra trong không khí.

Cho dù dục hỏa đã sớm đốt người, cho dù toàn thân đang la hét, Long Ngự Tà vẫn đau khổ trấn áp xuống, không muốn để dục vọng điên cuồng của mình làm bị thương cô gái nhỏ mình yêu. Hắn cho nàng tất cả ôn nhu cùng triu mến, còn có nhiệt tình, cho dù là một chút thô bạo, hắn cũng không muốn.

Khóe miệng thủy chung lộ vẻ tươi cười thâm tình yêu say đắm, cảm động và sung sướng ẩn chứa trong mắt cũng là phát ra từ nội tâm, Long Ngự Tà cảm giác được tim mình bị hạnh phúc và ngọt ngào lấp đầy rồi. Hắn chặt chẽ ôm nữ tử động lòng người dưới thân, nhiệt tình hôn môi, nhiệt tình vuốt ve, nhiệt tình tiến vào, tất cả động tác đều chứa đựng hết tất cả ôn nhu cả đời này của hắn.

Màn che buông xuống, che đi những xuân sắc dạt dào kiều diễm động lòng người, nhưng lại che đi không được những hương thơm di chuyển đầy phòng.

Gió đêm ôn nhu, ánh trăng ôn nhu, đèn cung đình cũng ôn nhu, tất cả đêm nay dường như đều là ôn nhu...

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 40: Chuyển biến (1)

Sáng sớm, một vòng ánh sáng mặt trời, tràn ra đỏ rực khuôn mặt tươi cười, từ từ dâng lên từ phương đông. Ánh vàng rực rỡ sáng ngời, xuyên qua những đám mây nhạt đang trôi, sương mù dày bị xua tan, ầm ập tan ra tan ra trải đều khắp mặt đất. Không khí rất tươi mát, phảng phất có thể ngửi được mùi thơm nhàn nhạt của hoa cỏ.

Đây là một buổi sáng sớm rất mỹ lệ và yên tĩnh, xinh đẹp đến nỗi làm cho tâm tình người ta khoái trá tinh thần tốt đẹp, yên tĩnh đến nỗi làm cho trái tim người ta cũng không tự chủ được an tĩnh bình thản.

Tống Văn Ca ‘urm’ một tiếng, theo thói quen muốn duỗi lưng, nhưng lại cảm thấy mình giống như bị vật gì vững vàng giam cầm. Mờ đôi mắt buồn ngủ có chút mộng lung ra, chỉ thấy khuôn mặt của bạo quân ác ma kia phóng đại ở trước mắt mình, không khỏi ngây ngẩn cả người, hồi lâu cũng không rõ đây là tình trạng gì.

À? Nàng từ lúc nào lại nằm trong lòng bạo quân ác ma? Hơn nữa, đây lại là lần đầu tiên nàng mở mắt đã thấy được bạo quân ác ma này nằm ở bên người mình. Nàng thị tẩm cũng có vài lần, nhưng mỗi lần tỉnh lại, hắn cũng vào triều từ sớm rồi. Bây giờ chứng kiến hắn nằm bên cạnh, thật đúng là làm cho nàng có chút kinh hãi, lại có chút khó có thể thích ứng.

Bạo quân này hôm nay sao lại không đi vào triều sớm? Hay là tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

Tống Văn Ca vuốt vuốt đầu có chút đau xót, đối với tất cả chuyện phát sinh tối hôm qua, nàng sớm đã không nhớ rõ lắm, chỉ loáng thoáng có chút ấn tượng dường như. Nàng nhớ kỹ ác ma này tối hôm qua mặt rùng rợn giận dữ, sau đó kéo mình trở về tấm cung của hắn, sau đó lại rít gào thét hỏi với nàng.. Sau đó nữa, thần trí nàng hình như bắt đầu trở nên dường như, trước mắt dường như xuất hiện một người đàn ông rất dịu dàng rất thâm tình, hắn ta ôm chặt nàng, đối với nàng dịu dàng nói ra lời yêu, yêu say đắm và thương tiếc trong mắt hắn ta vốn rất chân thành, còn có nhu tình cùng sùng nịnh trên trán,

đầy đến nỗi dường như muốn tràn ra, làm cho nàng nhin không được run sợ, nhưng cũng không hiểu sao lại đau lòng.

Người đàn ông dịu dàng đến cực điểm kia rốt cuộc là ai đây? Tại sao vừa cảm giác tỉnh lại, nàng hình như đã quên rất nhiều chuyện?

Tổng Văn Ca nhíu chặt đôi chân mày tú lệ, ngưng mắt nhìn về bạo quân ác ma trước mắt, tâm tư lại trở nên phức tạp hơn. Ác ma kia đang ngủ say, diện mạo khi ngủ của hắn giờ phút này thật yên lặng và ôn hòa, giống như bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích, nho nhã tuấn dật, tao nhã nhu hòa. Ánh nắng mặt trời cứ như vậy, chiếu vào từ bên ngoài cửa sổ được chạm trổ tinh xảo, xoay tròn trên gương mặt tuấn tú không tỳ vết của hắn, toát ra, lông mi thật dài như cánh bướm nhẹ nhàng bay về phía trước, mí mắt im lặng nằm, khóe miệng có chút giương lên, cười đến hạnh phúc ngọt ngào, trái tim an bình thỏa mãn, xinh đẹp tựa như thiên sứ.

Thiên sứ?

Tổng Văn Ca nghĩ đến từ này, không khỏi âm thầm cười lạnh giễu cợt một tiếng, nàng lại cảm thấy bạo quân ác ma trước mắt này như thiên sứ nữa chứ, đầu óc nàng khẳng định là bị cháy hổng rồi, mới có thể sinh ra loại ảo giác này.

Nhưng nàng không thừa nhận cũng không được, diện mạo của bạo quân ác ma trước mắt thật sự rất tuấn tú, giống như thần tiên trên tiên giới vậy. Đôi mày kiếm nghiêng nghiêng kia, đôi con ngươi sắc bén thâm u, chiếc mũi cao thẳng, môi mỏng óng ánh tron bóng như vậy, không có chỗ nào mà không phải là kiệt tác hoàn mỹ nhất của trời cao. Nhất là khí phách và quý khí của hắn, ở trên thân thể, toàn vẹn tự nhiên, làm cho người ta không tự chủ được muốn thần phục hắn.

Người đàn ông như vậy, là nên hoàn mỹ. Chỉ tiếc, hắn không có trái tim. Bề ngoài như thiên sứ, nhưng trong lòng lại như ác ma Tu La. Vừa nghĩ đến sự tàn ác lạnh lùng âm hàn của hắn, điên cuồng cùng tàn bạo của hắn, cùng với sự lãnh khốc khát máu của hắn, nàng như đang ở trong hầm băng, cả người cũng cảm thấy ý lạnh thấm vào tận xương tủy.

"Ta và người rốt cuộc có thâm cừ đại hận gì đây?"

Tổng Văn Ca ni non tự hỏi một câu, nhìn gương mặt tinh xảo hoàn mỹ giống như tinh điêu tể mài[1] của hắn, bàn tay mềm mại lòng không được duỗi tới phía trước, rồi lại bỗng nhiên dừng ở giữa không trung, không biết là do không nên xoa hai gò má tuấn tú của hắn hay sao. Chỉ chốc lát, khóe miệng nở ra một nụ cười lạnh tự giễu, cuối cùng rút tay trở về.

Kỳ thật nàng cũng có thể đoán được, Long Ngự Tà hành hạ nhục nhã nàng như thế, nhất định là đối với chủ nhân thật sự của thân hình này, cũng chính là Công chúa Khuynh Thành Nguyệt Văn Ca có thâm cừ đại hận không đội trời chung gì đó, hoặc là nói cụ thể một chút, hắn hẳn là có cừ oán với phụ hoàng của Nguyệt Văn Ca. Cho nên, hắn mới có thể trong một đêm diệt Tuyệt Lân quốc, giết phụ hoàng của Nguyệt Văn Ca, đốt thủ đô của Tuyệt Lân quốc, sau đó bắt nàng và Trần nhi làm tù binh.

Tổng Văn Ca biết, hắn không giết Nguyệt Văn Ca, cũng không phải bởi vì hắn có tấm lòng lương thiện, mà là muốn giữ lại Nguyệt Văn Ca để chậm rãi hành hạ cùng ngược đãi. Hắn đem tất cả cừ hận gia tăng đặt ở trên người Nguyệt Văn Ca, con gái của hoàng đế Tuyệt Lân quốc, hắn giết phụ hoàng của Nguyệt Văn Ca lại còn ngại không giết nàng, là vì còn muốn điên cuồng trả thù nàng, để phát tiết cừ hận mãnh liệt thâm trầm trong lòng hắn, chỉ là không biết cuộc trả thù tàn khốc và ngoan tuyệt này rốt cuộc khi nào mới kết thúc.

Tổng Văn Ca chưa từng có lúc nào oán hận ông trời như hiện giờ! Nàng vô tội, dựa vào cái gì muốn cho nàng xuyên qua trên người Công chúa Khuynh Thành này, thay thế nàng ấy nhận tất cả hành hạ cùng nhục nhã không thuộc về mình? Nàng bắt quả chỉ là một người ngoài mà thôi, ân oán khúc mắc giữa bọn họ đâu có quan hệ gì với nàng?

Nếu như có thể lựa chọn, nàng tình nguyện chết cũng không muốn xuyên qua sống lại, lại càng không nguyện sống lại trên người Công chúa Khuynh Thành mất nước này. Nhưng, tất cả cũng chỉ là nếu như, nàng căn bản không thể lựa chọn, cũng không được lựa chọn. Mà bây giờ, nàng cũng không còn là cô độc một mình, cũng không còn... đúng rồi không có thối nát, nàng có nút thắt và trói buộc, đó là Trần nhi của nàng.

Vì Trần nhi, nàng không thể không tạm nhân nhượng bạo quân ác ma này để bảo toàn, thậm chí là đang trần trọc hầu hạ dưới thân hắn, dù là trong lòng oán hận cùng chán ghét càng ngày càng thâm, nàng cũng không thể có chút phản kháng. Nhưng, nàng không cam lòng, mệnh của nàng là do nàng quyết định chứ không phải do trời, vận mệnh của nàng từ trước đến giờ đều do chính nàng định đoạt. Nàng có được linh hồn của thế kỷ 21, há có thể bị một tên đế vương cổ đại nhốt ở thâm cung hậu viện cả đời?!

Long Ngự Tà, mặc kệ người và phụ hoàng của Nguyệt Văn Ca có thâm cừ đại hận gì, nhưng tất cả sự trả thù của người đều do ta đến thừa nhận, tổn thương người gây ra cho ta căn bản không cách nào vấn hồi. Chỉ cần ta không chết, cuối cùng có một ngày, tất cả hành hạ cùng nhục nhã này, ta đều sẽ đòi lại từng cái một!

Tổng Văn Ca mất lạnh liếc Long Ngự Tà, đáy lòng âm thầm thề.

Một hồi lâu, Tổng Văn Ca mới giấu đi tất cả suy nghĩ, chuẩn bị xoay người rời giường. Nhưng một bàn tay to của Long Ngự Tà chặt chẽ ôm nàng lại, một chân cũng liêu chết đặt trên thân thể của nàng, tựa như quý đế người, làm cho nàng không di chuyển được chút nào.

Ác ma đáng chết này!

Tổng Văn Ca nhíu chặt mày, chán ghét chửi thầm một tiếng. Ngay cả ngủ thiếp đi cũng không quên giữ lấy và giam cầm nàng! Thật đúng là làm cho người ta tức giận!

Quơ quơ nắm tay trước mặt hắn, Tổng Văn Ca âm lãnh hé ra một cười tròng mắt nhìn hắn, thật hận không thể hung hăng đánh hắn một trận, đánh đến

mặt mũi hần bầm dập, diện mạo đều bị biến đổi, ngay cả cha mẹ hần cũng nhận không ra. Bất quá suy nghĩ dù đẹp cỡ nào, cũng chỉ là nghĩ, nàng còn chưa có can đảm một mình đấu với bạo quân ác ma này, vậy không phải muốn chết sao.

Tổng Văn Ca buồn giận bĩu môi, lập tức cẩn thận đem bàn tay to đang ôm hông của mình từng chút từng chút lấy ra. Thở phào nhẹ nhõm, sau đó đang muốn đem bắp đùi đang để ở trên người mình lấy ra thì, tiếng nói của bạo quân ác ma khiến nàng chán ghét đến cực điểm bỗng dưng vang lên bên tai nàng.

"Ca Nhi, sao mà mới sáng sớm đã hé ra gương mặt xấu? Có phải tối hôm qua không ngủ ngon không?"

Lời còn chưa dứt, Long Ngự Tà đã mở hai mắt ra, trong mắt trong suốt rõ ràng, cũng không có nửa điểm nhập nhèm mờ lung, hoàn toàn không giống với dáng vẻ vừa mới tỉnh ngủ.

"Ngài già bộ ngủ?" Tổng Văn Ca bật thốt lên hỏi, sắc mặt tương đối không tốt. Vừa nghĩ đến động tác nhỏ cùng với làm bầm lằn bầu của mình bị hần hiểu rõ trong lòng, nhưng lại nhắm mắt xem kịch vui già bộ không biết, nàng lập tức có một bụng hỏa.

Bạo quân này quả nhiên chính là ác ma biến thành!

"Trẫm vốn là đang ngủ, đâu có già bộ!" Long Ngự Tà chớp chớp mắt phượng tuấn tú, khoe miệng giương thành ý cười thật sâu. "Hơn nữa, cũng đâu có ai quy định, người nhắm mắt nhất định là phải ngủ thiếp đi."

"Ngài... " Tổng Văn Ca nhất thời không nói gì, chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn hần.

"Ca Nhi, đừng hé ra mặt lạnh như vậy, trẫm không thích nhìn thấy dáng vẻ này của nàng." Long Ngự Tà vừa nói, bàn tay to vuốt một cái, đem Tổng Văn Ca chặt chẽ ôm vào lòng, lập tức xoay người, đem nàng đè dưới thân mình, cúi đầu bám vào bên tai nàng đùa với vành tai trắng nõn trong suốt của nàng một chút, tiếng nói gọi cảm trầm thấp mỉa mai hoặc mỉa mợ, "Ca Nhi, tối hôm qua nàng rất nhiệt tình, rất quyến rũ, hơn nữa hấp dẫn động lòng người nói không nên lời, trẫm rất thích."

"Ngài... Không biết ngài đang nói cái gì!" Tổng Văn Ca tức giận nói loạn, giọng điệu mặc dù lạnh, nhưng hai gò má vẫn là rất không chịu thua kém đồ lên. Nàng mặc dù không nhớ rõ tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cũng không rõ ràng ý của ác ma này, nhưng nhìn thân thể trần như nhộng của hai người lúc này, nghĩ cũng biết nàng tối hôm qua nhất định là lại bị ác ma này ăn sạch sẽ rồi.

Khó trách từ khi nàng tỉnh lại đã cảm giác cả người bần rần đau đớn, giống như rời rạc, cũng không biết hần tối hôm qua hần chà đạp mình thế nào. Ác ma này, chỉ cần bị hần kéo lên giường rồi, thì đừng hy vọng hần sẽ bỏ qua cho mình, lần nào cũng khiến cho toàn thân nàng mềm nhũn vô lực. Dục vọng của hần sao lại cường đại như thế? Thật hoài nghi hần bị tình trùng tẩy não rồi!

"Ca Nhi, đáng vẻ mây đỏ bay đầy trời của nàng thật xinh đẹp, lại làm cho Trẫm không tự kìm hãm được rồi."

Long Ngự Tà chặt chẽ dừng ở hai gò má đầy đặn kiều diễm như hoa đào của Tổng Văn Ca, con ngươi trong nháy mắt âm u lại âm u, đáy mắt không tự giác nổi lên tình dục, cả người cũng bắt đầu trở nên khô nóng. Nhưng hần liễu mạng ân nhân, vốn là đem dục vọng đang la hét trong cơ thể mạnh mẽ đè ép xuống.

Cũng không phải hần không muốn nàng một lần nữa, trời biết hần có bao nhiêu quyến luyến thân thể thơm mát mềm mại của Ca Nhi, nhưng hần không thể để mình tham hoan quá độ, không hề không chế, hần sợ Ca Nhi không chịu được dục vọng mãnh liệt nóng cháy của mình. Thở hổn hển dừng lại cách hai gò má tuyệt mỹ mê người của Ca Nhi trong gang tấc, nhìn dáng vẻ uể oải vô lực của nàng, chắc là tối hôm qua một chết nàng rồi.

Cũng khó trách, tối hôm qua, cô gái nhỏ quyến rũ dưới thân này nhiệt tình như lửa, mị hoặc vô cùng, giống như hóa thân thành yêu tinh câu hồn phách người ta, đúng là chủ động quấn quýt lấy hần muốn một lần lại một lần, thiếu chút nữa đem tinh lực toàn thân của hần tiêu hết. Theo như đủ loại phản ứng của Ca Nhi mà thấy, hần biết đó là bởi vì nàng trúng xuân dược, nếu không, nàng tuyệt đối sẽ không nhiệt tình chủ động lớn mật như vậy.

Nghĩ đến xuân dược, Long Ngự Tà cảm thấy chuyện này dường như không đơn giản như vậy. Buổi tiệc tối qua, Ca Nhi trừ uống qua một ly rượu nhỏ do Vũ phi kính, cũng không ăn qua bất cứ đồ vật gì. Cho nên, nếu Ca Nhi thật sự bị người ta hạ xuân dược, vậy thì người hạ xuân dược cũng chỉ có thể là Vũ phi.

Nhưng Long Ngự Tà tin Vũ phi kia dù có lá gan lớn đầy mảy, cũng không có dũng khí làm trò hạ dược trước mặt hần. Hơn nữa, lui một vạn bước để nói, nếu nàng ta thật sự muốn hạ dược, vậy nên hạ độc dược mới phải, hoàn toàn không có khả năng hạ xuân dược, vậy chẳng phải là đem Ca Nhi trực tiếp tống lên long sàng của hần sao?

Xem ra, hần nên truyền thái y đến vì Ca Nhi kiểm tra một phen rồi.

[1]Tinh điều tể mại: điều khắc tinh tể mại đùa tinh vi

Q.1 - Chương 41: Chuyển biến (2)

Vân tần hoa nhan kim bộ điều, phù dung trường noãn độ xuân tiêu.

Xuân tiêu khổ đoàn nhật cao khởi, tông thủ quân vương bất tảo triều.[1]

Đáy lòng Long Ngự Tà yên lặng nhớ kỹ mấy câu thơ này, giờ phút này lại thật sâu cảm nhận được tâm tình của Đường minh hoàng ngày ngày đối mặt với mỹ nhân ân ái, không muốn quản tới nữa rồi. Hôm nay hẳn đã cùng Ca Nhi nghỉ ngơi nhiều trong chốc lát, từ lúc đăng cơ tới nay thế nhưng đây lại là lần đầu tiên hẳn không vào triều sớm, phỏng chừng đám văn võ đại thần kia đều đã kinh ngạc rút cảm hết rồi.

Vốn đã sớm nên rời giường rửa mặt, nhưng hẳn lại nghiện hương vị ngọt ngào mềm mại trên thân thể Ca Nhi, cho dù nàng mệt mỏi quá độ thực chất không thể làm được cử động gì, nhưng tiện nghi ở mặt ngoài hẳn vẫn chiếm được thật nhiều. Một khi chiếm được tiện nghi lại chiếm từ sáng sớm đến canh ba giờ Thìn (7-9h sáng), mặt trời cũng lên thật cao rồi, mà Long Ngự Tà còn đang lẳng nhăng, vẫn đặt trên người Tống Văn Ca, sờ sờ, hôn nhẹ, hoàn toàn không có ý muốn rời giường.

"Hoàng thượng, hôm nay ngài không cần vào triều sớm sao?" Tống Văn Ca nhe răng đầy bụng hỏa, tận lực không cho chính mình bộc phát, nhưng giọng điệu thật hết sức bất thiện.

Ác ma này, bản thân không muốn rời giường, cũng đừng lôi kéo nàng theo chứ. Cả người nàng đều sắp rời rạc ra rồi, hẳn còn không quên ăn đậu hũ chiếm tiện nghi của nàng. Từ khi hẳn tỉnh lại đến bây giờ, hẳn cũng ở trên người nàng cọ sát triển miến một canh giờ rồi, vẫn còn không muốn dứt ngay. Tuy nói hẳn chỉ là ôm lấy nàng hôn môi vuốt ve, cũng không có làm gì khác, nhưng hẳn có biết hẳn thật sự rất nặng hay không, cũng sắp đè chết nàng rồi.

"Trẫm vốn là thiên tử, tự có trời cao ban phúc, một ngày không vào triều, hôm nay cũng không sắp xuống." Khóe miệng Long Ngự Tà khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười tươi xấu xa. Hẳn đương nhiên biết ý nghĩ trong lòng Tống Văn Ca, nhưng hẳn chính là muốn đè nặng nàng, cũng chỉ thích đè nặng nàng, sau này còn có ý định đè nàng cả đời nữa kia. "Ca Nhi, biết vì sao hôm nay trẫm không vào triều sớm không?"

"Tại sao?" Tống Văn Ca cau mày, tương đối phối hợp hỏi một câu. Đáy lòng tức giận nói, người không vào triều sớm đâu có liên quan gì tới ta?! Suy nghĩ của người ta không có một chút hứng thú, dứt ngay khỏi tầm mắt của ta sớm một chút mới quan trọng hơn!

Long Ngự Tà buồn cười nhìn chằm chằm Tống Văn Ca, trong mắt phượng chợt lóe sáng, sau một hồi lâu mới cúi đầu tiến đến bên tai nàng, môi mỏng gọi cảm khẽ mờ, phun ra chính là lời nói mập mờ mỉa mai hoặc đến cực điểm, khí nóng được phun ra hây hây ở trên cổ Tống Văn Ca, làm cho nàng không nhận được cả người run rẩy.

"Bởi vì mùi hương dịu dàng của Ca Nhi thật sự rất đẹp rất ngọt, làm cho Trẫm nhất thời khó kìm lòng nổi. Tối hôm qua Trẫm tham luyện quá độ, vong tình vong hình, cho nên sáng nay ngủ quên. Ca Nhi, nàng cũng biết nàng có bao nhiêu động lòng người, thật sự khiến Trẫm muốn ngừng mà không thể đấy!"

Tống Văn Ca nghe vậy, mặt cười hé ra lập tức đen lại, sắc mặt âm trầm lạnh như băng, muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi.

"Ta thấy ngài không đơn giản chỉ là ác ma, mà là một sắc ma chính công!!" Mỗi chữ mỗi câu của Tống Văn Ca, đều nghiêng răng nghiêng lợi nói. Quả thực sắp tức chết nàng rồi! Lời nói ghê tởm như vậy mà hẳn cũng có thể nói ra miệng! Phỏng chừng cũng chỉ có hẳn mới có thể nói ra miệng!

"Buông ta ra! Ngài không dậy nổi giường thì cứ tiếp tục nằm một mình, ta phải về cung!" Tống Văn Ca vốn là giận đến hồ đồ rồi, cũng không trông nom chính mình có phải phạm thượng, đại nghịch bất đạo hay không, dù sao nàng cũng là đang rống to hét to trước mặt bạo quân ác ma này, hẳn muốn mặt rống giận dữ thì cứ mặt rống giận dữ đi, nàng sẽ chịu.

"Ca Nhi, nàng khẳng định một mình nàng có thể quay về Tuyệt Dục cung của nàng sao?" Hai tay Long Ngự Tà chống đỡ ở hai bên sườn của Tống Văn Ca, từ trên cao nhìn xuống nàng, mày kiếm nhíu lại, cười đến rất mập mờ.

"Ai cần ngươi lo!" Tống Văn Ca rồi loạn tức giận tàn nhẫn trừng mắt hẳn một cái, giọng điệu cũng trở nên ác liệt. "Mau dứt ra! Ta muốn đứng lên!" Nàng thật sự là một khắc cũng không muốn ở thêm với hẳn, hơn nữa còn nằm trên long sàng của hẳn. Mặc dù long sàng của hẳn trừ mình ra, không có bất kỳ người phụ nữ nào khác nằm qua, nhưng nàng vẫn như cũ cảm thấy kinh tởm chán ghét đến cực điểm.

"Ca Nhi, nàng thật sự muốn đứng lên sao?" Long Ngự Tà khẽ cười một tiếng, lập tức xoay người nằm sang một bên, tà mị bữu môi nói, "Tốt thôi, chỉ cần nàng đừng ngã là được."

"Hừ!" Tống Văn Ca thờ hồn hừ lạnh một tiếng, nhìn cũng chẳng muốn liếc hẳn một cái, xoay người rời giường, nhưng một lúc lâu cũng không tìm được quần áo của mình. Giương mắt nhìn chung quanh, cuối cùng trên mặt đất phát hiện quần áo sớm đã bị xé thành mảnh nhỏ trên mặt đất, con tực không khỏi từ từ nhắm thẳng bên ngoài mà phát ra, "Ngươi là dã thú sao?" Cởi quần áo cũng phải xé?!

"Ca Nhi, đừng tức giận như vậy. Không phải chỉ là một bộ quần áo thôi sao, trẫm sai người đem đến cho nàng một bộ là được. Nếu một bộ không đủ,

đưa mười bộ một trăm bộ cũng có thể, chỉ cần Ca Nhi chê ít.”

Long Ngự Tà phát hiện từ sau khi mình thừa nhận yêu cô gái nhỏ trước mắt này, tâm tình của hắn thật sự là tốt không như bình thường, cho dù là nhìn thấy dáng vẻ nàng giương nanh múa vuốt giận không thể át, hắn cũng thấy vui vẻ hạnh phúc, ngọt ngào thỏa mãn. Hắn càng ngày càng cảm thấy Ca Nhi của hắn đáng yêu cùng tốt đẹp rồi, chỉ cần nàng không phản bội mình, hắn thật sự tình nguyện thương nàng yêu nàng cả đời.

"Quần áo đó, người cứ thưởng cho tam cung Lục Viện của người đi! Ta đây không hiếm lạ!" Tổng Văn Ca hung ác tức giận nói xong, tiện tay xé màn giường che lại người mình. Vừa định đứng dậy mang hài thêu vào, lại chỉ cảm thấy hai chân một trận mềm nhũn, căn bản không đứng dậy nổi, lưng lay lắt lắt hai cái, rồi thẳng tắp té xuống trên mặt đất.

Long Ngự Tà buồn cười lắc đầu, bàn tay to nhanh chóng vươn ra, trong nháy mắt đã đem Tổng Văn Ca ôm vào lòng lại.

"Ha ha, Ca Nhi không xuống giường được mới là bình thường. Nếu bị Trầm thương yêu cả một đêm, mà Ca Nhi còn có thể hành động tự nhiên, vậy chẳng phải nói rõ là Trầm rất vô năng?"

Ngón trỏ của Long Ngự Tà nhẹ nâng cằm Tổng Văn Ca lên, nét mặt tươi cười thật tà ác mập mờ, bắt quá trên trán lại tràn đầy tràn đầy nhu tình cùng sung nịch, cả người trên dưới cũng ít đi luồng tà khí và âm hàn ngày thường, ngược lại lộ ra ấm áp nhẹ nhàng của ánh mặt trời.

"Người... Người không sao chứ?" Tổng Văn Ca cau mày, vẻ mặt nghi hoặc. Nàng chung quy cảm thấy bạo quân ác ma này hôm nay có chút không thích hợp, tính tình dường như đặc biệt rất tốt, tươi cười trên mặt cũng đặc biệt nhiều, ánh mắt đã xảy ra biến hoá so với vốn dĩ, ít đi tà nịnh, nhiều dịu dàng hơn, ít đi băng hàn, nhiều trù mến hơn.

Không có việc gì lại ân cần, không phải gian cũng là trộm.

Chuyển biến của Long Ngự Tà làm cho Tổng Văn Ca nghĩ tới những lời này, đáy lòng phòng bị không khỏi càng sâu, cả người cũng đề phòng hơn. Loại ác ma tà ác lại phúc hắc âm hiểm như hắn, nàng sẽ không cho rằng hắn lại đột nhiên tìm thấy lương tâm, bởi vì hắn căn bản là không có trái tim.

"Ca Nhi, nàng có phải có gì nói muốn nói hay không?" Long Ngự Tà nhìn dáng vẻ đề phòng của nàng, chỉ cảm thấy buồn cười, nghĩ rằng sự hành hạ nhục nhã của mình trước đây đã hù dọa nàng rồi. "Ca Nhi, sau này sẽ không đâu. Sau này Trầm sẽ không tổn thương nàng nữa, chỉ biết thương yêu nàng, tin tưởng Trầm.”

Nghe hắn nói xong, miệng nhỏ nhắn của Tổng Văn Ca không khỏi mở thành hình chữ O, đôi mắt long lanh cũng mờ thật to. Nàng không phải nằm mơ chứ, cũng không sinh ra ảo giác hoặc là nghe nhầm chứ?

Ác ma vô tâm vô tình này lại còn nói sẽ không tổn thương nàng nữa, sẽ thương yêu nàng, còn bảo nàng tin hắn? Buồn cười, rất buồn cười rồi, nàng kiếp trước kiếp này cũng chưa từng nghe qua chuyện gì buồn cười hơn. Bảo nàng tin lời hắn nói, nàng tình nguyện tin tưởng trời sẽ sập xuống.

"Ca Nhi, đừng dùng loại này ánh mắt nghi vấn nhìn ta.” Ta sẽ đau lòng, dưới đáy lòng Long Ngự Tà bồi thêm một câu. "Ta sẽ dùng hành động để chứng minh những gì hôm nay ta nói!" Chỉ cần nàng không phản bội ta, chỉ cần nàng cũng yêu ta, như vậy, cho dù khuyhết hết mọi thứ, ta cũng sẽ yêu nàng, đến khi ta chết, mới thôi!

Mặt Tổng Văn Ca không chút thay đổi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Long Ngự Tà, đáy lòng âm thầm cười lạnh, nàng vốn không tin hắn nói, vĩnh viễn cũng không tin. Nếu con cọp và sư tử đột nhiên nói với người, nó không ăn thịt, sau này sửa thành ăn cỏ, người có tin không? Chi sợ kẻ ngu cũng không tin tưởng nổi!

Ác ma này hôm nay nói không chừng là đầu óc nóng sốt, nếu không sẽ không nói với nàng những lời hư tình giả ý này. Cũng có thể đây là âm mưu hay mánh khoé hắn mới nghĩ ra, muốn đùa mình, tưởng rằng chỉ cần đối tốt với mình một chút, mình sẽ quên những tổn thương hắn đối với mình trước kia, mà cảm kích rơi nước mắt với hắn.

Hừ! Nằm mơ đi!

Tổn thương sớm đã tạo thành, hơn nữa xâm nhập xương cốt, dung nhập vào máu, cho dù hắn có thể quên được sạch sẽ, nàng cũng sẽ không quên, cả đời cũng không quên!

"Người đâu!" Long Ngự Tà hôn lên đôi môi hồng của Tổng Văn Ca một chút, quay đầu hô lớn.

Trong chốc lát, hai mươi thái giám và cung nữ lập tức ngay ngắn nối đuôi nhau đi vào

"Hoàng thượng, dụng cụ rửa mặt và quần áo chúng nô tài đã sớm chuẩn bị tốt rồi, lập tức hầu hạ Hoàng thượng và nương nương dậy.” Tiểu Đức từ thái giám thân cận của Long Ngự Tà đi đến trước long sán, cách màn che cung kính nói.

"Không cần, để đồ xuống, các người đều lui ra đi.”

[1] Tóc mây mặt hoa bước đung đưa

Phù dung màn ẩm độ (đo) đêm xuân

Đêm xuân khổ ngắn nhật (mặt trời) lên cao

Về sau quân vương không [lên] triều sớm

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 42: Thai độc (1)

Ngoài cung, trời cao mây nhạt, gió thu trong sáng, ánh vàng rực rỡ sáng ngời giống như vẩy vàng trên mặt đất, ảm áp chiếu rọi vạn vật trên thế gian, thấm vào tâm tư của người, làm vui lòng người.

Mà trong Long Ngự cung, đèn cung điện mờ mịt, màn trướng tung bay, hào khí mập mờ kiểu diêm liên tục bay lên, hồi lâu chưa xong.

Hai người Long Ngự Tà và Tống Văn Ca bởi vì chuyện mặc quần áo mà giảng co, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, mắt long lanh đấu với mắt lạnh lẽo, một người mắt hạnh tròn tròn thờ hờ hững, một người khóe miệng giương lên về mặt tà tử mập mờ cười xấu xa.

"Đưa quần áo cho ta! Tự ta có tay có chân, không cần người tốt bụng!" Tống Văn Ca cắn răng trừng mắt nhìn bạo quân ác ma trước mắt, một đôi chân mày nhíu lại thật chặt, vừa xấu hổ vừa giận, hai gò má sớm đã tức giận đến đỏ bừng.

"Trầm lặng lại lần nữa, một là để cho Trầm mặc hai là sẽ không mặc." Long Ngự Tà không nhìn Tống Văn Ca phẫn nộ, khóe mắt và đuôi chân mày tràn đầy ý cười xấu xa, cái yếm màu hồng thêu hoa mẫu đơn trong tay bị hấn cảm lúc ẩn lúc hiện, về mặt mạng đáng về tà ác ti bỉ xem nàng có thể làm gì được ta'. "Ca Nhi, kỳ thật nàng không mặc quần áo đẹp hơn, càng mê người hơn, cũng càng đúng ý Trầm, dù sao mặc cũng phải cởi ra, dứt khoát không mặc đi. Ca Nhi, nàng nói đúng không?"

"Đúng cái đầu quý của người!" Hai mắt Tống Văn Ca bốc hỏa, giận không thể át, thiếu chút nữa đưa một đấm qua. Khóe miệng mạnh mẽ co quắp rồi hạ xuống, lập tức hít sâu một hơi, nén xuống phẫn nộ đầy trong bụng, tức giận lớn tiếng phản bác lại, "Nếu mặc vào lại muốn cởi ra, vậy người còn mặc quần áo để làm gì? Sao người không mặc gì mà lâm triều đi?"

Nghe vậy, Long Ngự Tà cười 'khúc khích' một tiếng.

"Ca Nhi, lời này của nàng rất khôi hài, nàng từng thấy qua hoàng đế khóa thân vào triều sớm chưa?" Long Ngự Tà chớp chớp mắt phượng, buồn cười lắc đầu. Một hồi lâu, mới thu hồi về mặt cười đùa, đứng đắn nói, "Được rồi, trầm không nào loạn với nàng nữa. Nghe lời, đến đây, mau mặc quần áo vào."

Vừa nói, đem cái yếm đưa tới trước mặt Tống Văn Ca, nghiêng rồi hạ mày, ý bảo nàng phối hợp một chút. Hấn còn có chuyện muốn xử lý, cũng không thể một mực ở trên giường nứt to trừng mắt nhỏ với cô gái nhỏ này nữa.

Tống Văn Ca thấy hấn vẫn quyết tâm mặc quần áo cho mình, không khỏi bĩu môi, cũng không nhẫn nại tiếp, đành hoàng đuỗi hai tay mặc cho hấn mặc cái yếm vào cho mình. Thầm nghĩ: bạo quân ác ma này tình nguyện hầu hạ mình, chẳng lẽ mình còn sợ bị hấn hầu hạ sao? Nhìn đáng về không lưu loát không được tự nhiên của hấn, nghĩ cũng biết nhất định là chưa từng mặc quần áo cho người phụ nữ nào, xem ra chính mình còn có đặc ân, được ác ma điên cuồng bá đạo này hầu hạ.

Đáy lòng mặc dù nghĩ vậy, nhưng Tống Văn Ca vẫn là đem toàn bộ mười tám đời tổ tông của hấn ra ân cần hỏi thăm một lần, hơn nữa cũng càng thêm xác định đầu óc ác ma này hôm nay bị cháy hỏng rồi, thần trí có chút bất bình thường. Nếu không, ông trời cũng sẽ không hạ mưa đỏ, mặt trời cũng sẽ không đi ra từ phía tây. (ta thấy câu này kỳ kỳ sao ý =. = đáng lẽ phải là nếu không trời sẽ hạ mưa đỏ, mặt trời mọc từ phía tây mới đúng, nhưng trong bản convert là "bất hội" = "sẽ không")

"Ca Nhi, miếng ngọc trên cổ nàng thật đặc biệt, ai tặng cho nàng vậy?" Bàn tay to của Long Ngự Tà xoa xoa xương quai xanh hoàn mỹ trắng nõn của Tống Văn Ca, qua lại dao động một vòng, lập tức cảm lên miếng ngọc nàng đeo trên cổ, cẩn thận quan sát một phen.

Miếng ngọc này vốn là từ loại lam ngọc tinh chế điều luyện mà thành, toàn thân trắng như tuyết, trong suốt sáng long lanh, không chút tỳ vết. Sờ trong tay, cảm giác trơn bóng, tinh tế nõn nà, tinh tế mềm mại, ảm áp vô cùng. Ánh sáng lưu chuyển, giống như không phải vật của trần gian.

Nhìn kỹ, trên mặt trước của miếng ngọc này khắc một đoá sen trắng nở rộ, công phu điêu khắc tuyệt thế, trông rất sống động, người kỳ một hơi, dường như cũng có thể ngửi thấy được mùi hương lạnh nhàn nhạt tươi đẹp. Mà mặt sau lại khắc bốn chữ, 'Mặc mắt đừng quên'. (không hiểu được, nhưng tỏ nghĩ nôm na như kiểu "đừng bao giờ quên", chả biết đúng ko =.=)

"Ca Nhi, miếng ngọc tinh xảo như vậy, đây là lần đầu trăm nhìn thấy đấy." Long Ngự Tà vừa nói, vừa hí mắt nhìn về phía Tống Văn Ca, thấy nàng vẫn trầm mặc không nói, hình như có chút ngây người, đáy lòng có một con hòn dỗi dâng lên, sắc mặt trong nháy mắt trở nên có chút khó coi. "Ca Nhi, trăm thấy nàng vẫn luôn mang theo bên người, chưa từng gỡ xuống, nó đối với nàng rất quan trọng sao?"

Cảm thấy không khí dường như không thích hợp, Tống Văn Ca mạnh mẽ lấy lại tinh thần, đem miếng ngọc trong tay Long Ngự Tà giành lại, lập tức để vào trong áo dán ở trên cổ. Trong động tác êm ái mang theo cẩn thận tràn đầy, nhưng ở trong mắt Long Ngự Tà, chỉ cảm thấy hết sức chói mắt, hòn dỗi ở đáy lòng không khỏi càng đậm càng nặng, nhưng nét mặt vẫn không biểu lộ biến hóa.

"Miếng ngọc này là mẩu hậu của ta để lại." Tống Văn Ca tự hỏi hai giây đồng hồ, mặt không dỗi sắc nói dối. Nàng cũng không dám nói thật, ác ma bạo quân này muốn chiếm hữu nàng rất mãnh liệt đáng sợ, nếu biết miếng ngọc trên cổ nàng vốn là của người đàn ông khác đưa cho nàng, chỉ sợ không biết sẽ làm ra chuyện tàn nhẫn ác liệt gì nữa.

"Vậy sao?" Long Ngự Tà từ chối cho ý kiến nhủ mày lại, cho dù thật sự là mẩu hậu của mình để lại, cũng đâu cần xem như bảo bối thế chứ? "Ca Nhi, trăm rất thích miếng ngọc này, có thể tặng nó cho Trăm không?"

"Không thể!" Bàn tay mềm của Tống Văn Ca cuống quýt cầm miếng ngọc trên cổ, gần như là từ trong tiềm thức bật thốt lên cự tuyệt.

Dứt lời, nàng không khỏi chấn động, dường như ngay cả chính mình cũng không ngờ lại có thể cự tuyệt trực tiếp dứt khoát như thế, nhưng nàng quả thực là không tự chủ được nói ra lời cự tuyệt rồi. Nàng chỉ biết miếng ngọc này là của Liên Mặc đưa cho nàng, nàng cũng cực kỳ cực kỳ thích, nhưng lại dường như cảm thấy miếng ngọc này dường như hết sức quan trọng với nàng, bất luận kẻ nào cũng không thể cướp nó đi.

Nghĩ đến Liên Mặc, lòng của nàng lại dường như đau, cả lồng ngực nổi lên một cảm giác nhớ nhung, loại tư tưởng này là không cảm lòng nổi, hoàn toàn không bị nàng khống chế. Điều này làm cho nàng có chút ảo não, nhưng cũng bất đắc dĩ. Lòng của nàng phải đau đớn nếu muốn nhớ, nàng cũng không thể tránh được.

Nhưng, Liên Mặc hẳn rất cuộc đi đâu vậy? Người đàn ông dịu dàng, phiêu dật như tiên đó, vì sao cả người tỏa ra khí tức đều là cô đơn tình mịch, ưu thương tuyệt vọng, đứt ruột gan người như vậy?

"Hoàng thượng, miếng ngọc này là di vật của mẩu hậu ta để lại, ý nghĩa rất đặc biệt, xin thứ lỗi cho ta không thể tặng nó cho ngài." Tống Văn Ca giấu đi suy nghĩ phức tạp không hiểu được, thần nhiên nói. Giờ phút này, tâm tình của nàng cực kỳ áp lực, cực kỳ không tốt, đáy lòng không hiểu sao khó chịu, nhưng cụ thể vì sao khổ sở, nàng cũng nói không rõ.

Có lẽ, là bởi vì... Liên Mặc...

Ánh mắt Tống Văn Ca âm thầm rồi hạ xuống, khóe miệng nở ra nụ cười vừa giống khổ sở vừa như tự giễu. Nàng cảm thấy mình thật sự rất vô dụng, kiếp trước bị phản bội sâu như vậy cũng không thể làm cho nàng hoàn toàn hết hy vọng. Nàng vẫn bắt buộc chính mình tuyệt ái tuyệt tình, cũng vẫn tưởng rằng mình làm được tốt lắm, nhưng tại sao vừa nghĩ đến Liên Mặc, lòng của nàng lại không thể khống chế mà đau đớn vì hắn, ưu thương vì hắn đây?

Nàng chán ghét loại cảm giác mà trái tim hoàn toàn không thể khống chế được này, càng chán ghét cảm tình của mình bị người đàn ông khác khơi mào. Bị thương qua một lần, nàng đã sợ, nàng quyết không cho phép chính mình bị cảm tình gây thương tích lần nữa.

"Ha ha, Ca Nhi, trăm đùa với nàng thôi, không cần khẩn trương như vậy đâu." Long Ngự Tà giống như không thèm để ý cười khẽ một tiếng, mắt phượng mị rồi lại mị, che đi ánh sáng thâm sâu phức tạp trong mắt, tiện tay cầm áo lót và tiết khổ (quần) lên mặc vào cho nàng. "Nếu là di vật mẩu hậu nàng để lại cho nàng, vậy Ca Nhi cứ giữ đi."

"Tạ ơn Hoàng thượng." Tống Văn Ca thấy hắn không hề kiên trì muốn lấy của mình, không khỏi thở dài một hơi. Nàng còn tưởng rằng với tính bá đạo mãnh liệt của bạo quân ác ma này, sau khi bị mình cự tuyệt, chắc chắn sẽ mạnh mẽ cướp lấy, lại không nghĩ rằng hắn sẽ dễ dàng quên đi như vậy.

Xem ra, hôm nay đầu óc của ác ma này dường như bị phá hỏng không nhẹ!

"Ca Nhi, thân thể nàng mệt mỏi, ở trên giường nằm nhiều một chút đi, sau bữa tối, trăm sẽ cho nàng quay về Tuyết Dục cung." Long Ngự Tà đỡ Tống Văn Ca nằm xuống, lại còn hôn môi nàng, lúc này mới xuống giường mặc quần áo của mình vào.

Lần này Tống Văn Ca cũng không tiếp tục kiên trì lập tức hồi cung, mà là nghe lời Long Ngự Tà nói, trái lại nằm nghỉ ngơi trên long sàng. Dù sao nàng phản kháng cũng không hiệu quả, tốt hơn hết là tiết kiệm sức lực. Hơn nữa, cả người nàng trên dưới đều buồn rùn lợi hại, uể oải vô lực, căn bản không muốn đi chuyển, cũng không có sức để đi chuyển.

"Tiểu Đức tử, Tàn thái y tới chưa?" Sau khi mặc chỉnh tề, Long Ngự Tà gọi thái giám thân cận của mình vào.

"Bẩm Hoàng thượng, Tàn thái y đã tới lâu rồi, đang chờ ở phòng ngoài." Tiểu Đức tử thấp mi thuận mắt, cung kính trả lời.

"Truyền!"

"Nô tài tuân chỉ." Tiểu Đức tử lên tiếng, vội vàng lui ra.

Không bao lâu, Tàn Phi Vũ thái y cấp cao nhất trong viện thái y mang theo hòm thuốc đi đến...

Q.1 - Chương 43: Thai độc (2)

"Vi thần khẩu kiến Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Tần Phi Vũ buông hòm thuốc trong tay xuống, ưu nhã vô cùng cúi người hành lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh, tiến thoái hợp nghi thức, trong sáng tuấn đạt, phong thái nho nhã, chính là một công tử khoê đẹp trên trần thế.

Dáng vẻ hần khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mặc một bộ quần áo nhà nho bằng tơ lụa màu xanh da trời, vóc người thon dài mà cao ngất, ngũ quan tuấn tú như điêu khắc, tóc dài mềm mại đen như mực, chỉ dùng một sợi dây gấm màu trắng buộc lên cao, ánh sáng bảy màu của cung đình lưu luyến lướt qua mái tóc đen của hần, để lại một tầng màu trong suốt như thủy tinh. Da hần rất trắng cũng rất tinh tế, lộ ra có chút ánh sáng, hai tròng mắt trong suốt như nước suối sáng ngời phát sáng sáng long lanh, ánh sáng lưu chuyển rực rỡ, ánh sáng nhẹ nhàng toát ra trên lông mi đen dài của hần, hơi hơi loé hào quang.

"Được rồi, Phi Vũ, không phải trường hợp chính quy không cần đa lễ." Khoé miệng Long Ngự Tà nở ra một nụ cười ấm áp, đứng dậy cúi xuống, đưa tay đỡ Tần Phi Vũ đang cúi người hành lễ lên. "Đã nói với đệ bao nhiêu lần rồi, thi lễ cũng tùy trường hợp, chúng ta là anh em họ đấy."

"Hoàng thượng, ngài tuy là biểu huynh của thần, nhưng lễ nghĩa quân thần không thể bỏ, vi thần cũng không dám vượt qua quy củ." Tần Phi Vũ có chút nhú mày, làm như không quá quen biết với Long Ngự Tà. Bất quá, miệng hần mặc dù nói vậy, nhưng đáy mắt lại hiện lên vẻ làm trò nhẹ nhệ.

"Phi Vũ, mới hơn một tháng không gặp, sao đệ lại càng trở nên cổ hủ vậy?" Long Ngự Tà buồn cười lắc đầu, vẻ mặt cũng hiện vẻ trêu chọc, ý cười hiện ra từ đuôi chân mày và khoé mắt, tâm tình dường như đặc biệt rất tốt.

"Xi, huynh thôi đi." Nhướn rồi hạ mày, Tần Phi Vũ cũng chẳng muốn giả vờ cổ hủ nữa. Nhún vai, lập tức thay đổi sắc mặt ba trăm sáu mươi độ, giấu đi nghiêm túc, khoé miệng nhẹ giương lên, trên mặt trong nháy mắt treo đầy tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời. "Từ Mạch, nói đi, sáng sớm triệu đệ đến đây cuối cùng là có chuyện gì?"

Dứt lời, Tần Phi Vũ ngẩng đầu lên, khoanh tay trước ngực, khí định thần nhàn nhìn về phía Long Ngự Tà. Hần ở trong phủ mình đóng cửa nghiên cứu sách y được cổ điển hơn một tháng, không để ý đến chuyện bên ngoài, đang nghiên cứu thật cao hứng. Ai ngờ, sáng sớm hôm nay đã bị biểu huynh ác ma này của mình triệu gấp đến Long Ngự cung của huynh ấy, cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

"Tốt lắm, ta cũng không trêu chọc đệ nữa, có chuyện đứng đắn cho đệ làm đây." Long Ngự Tà vỗ vỗ bả vai Tần Phi Vũ, lập tức giấu đi vẻ mặt làm trò cười, thần sắc trong nháy mắt trở nên có chút nghiêm túc. Bỗng nhiên ngừng chốc lát, mới nói tiếp, "Phi Vũ, đệ nhanh chóng giúp ta xem thân thể Ca Nhi có gì không ổn, kiểm tra cẩn thận một chút, không được ứng phó cho có lệ."

"Ca Nhi?" Thi thảo lập lại một lần, Tần Phi Vũ có chút nghi hoặc, đó là ai? Trước mắt, nữ tử có thể được biểu huynh gọi thân thiết như thế trừ hoàng phi Phong Linh Tuyệt ra, không tìm được người thứ hai. "Từ Mạch, nữ tử tên Ca Nhi này là ai? Sao đệ chưa từng nghe nói qua? Huynh với nàng ấy có quan hệ gì? Xem dáng vẻ của huynh, dường như rất khảm trương với nàng ấy! Trên đời này, có thể tìm ra một nữ tử có thể khiến huynh khảm trương cũng rất khó rồi. Nữ tử này xem ra không đơn giản, nàng ấy rốt cuộc là ai?"

"Hỏi nhiều như vậy làm gì?" Long Ngự Tà hừ rồi hừ, tức giận trừng mắt nhìn Tần Phi Vũ một cái, bất quá cũng đơn giản giải thích mấy câu, "Ca Nhi là Luyện phi ta mới sắc phong không lâu, thời gian tiến cung ngắn, mới một tháng thôi. Đệ cũng có hơn một tháng không vào cung rồi, tất nhiên không biết nàng ấy là ai."

Nói xong, Long Ngự Tà tự ý kéo Tần Phi Vũ đến trước long sán, cũng ấn hần ta ngồi xuống chiếc ghế mềm mại trước giường.

"Từ Mạch, đệ nói huynh chừng nào thì mới có thể từ bỏ bản tính thô lỗ xúc phạm này của huynh đi chứ." Tần Phi Vũ bĩu môi, bất mãn oán giận. "Đệ cũng đâu phải không thể đi, không thể ngồi, cần huynh nín nín kéo kéo như vậy sao, thật là."

"Được rồi, đệ nhỏ tiếng chút, đừng âm ỷ Ca Nhi nghỉ ngơi." Long Ngự Tà vừa nói cũng nắm hần ta một nắm nhẹ, lập tức đưa tay kéo lại màn giường một chút, động tác thật nhẹ nhàng, nhìn vào bên trong, quả nhiên thấy cô gái nhỏ kia sớm đã vì mệt mỏi quá mà ngủ say. Nhìn dung nhan vui sướng khi ngủ của nàng, khoé miệng Long Ngự Tà không khỏi nở ra một nụ cười tươi dịu dàng sùng nịch, nhu tình trong mắt đều hiện ra.

"Từ Mạch, hôm nay huynh không ngã bệnh chứ?" Tần Phi Vũ nói xong, theo tính chất nghề nghiệp dò xét cái trán của hần ta, độ ẩm rất bình thường. Kỳ thật điều Tần Phi Vũ chính thức muốn hỏi chính là, đầu óc huynh bị cháy hòng rồi sao? Trời ạ, biểu huynh từ lúc nào lại có vẻ mặt dịu dàng chăm sóc thế này? Mặt trời hôm nay có phải mọc từ hướng tây rồi không? Xem ra, mùa xuân của biểu huynh ác ma của hần sắp tới rồi, xuân tình bắt đầu xuất hiện rồi.

Chỉ là không biết, nữ tử tên Ca Nhi đang nằm sau tấm màn này cuối cùng là có chỗ đặc biệt gì, có thể làm cho biểu huynh ác ma của hần quan tâm nàng

ấy như thế. Ha ha, giờ phút này hẳn thật đúng là có chút tò mò với nàng ấy, rất muốn nhìn tận mắt bộ mặt thật của nàng ấy.

Trái tim tùy ý di chuyển, Tần Phi Vũ nghĩ vậy, lập tức nhướng người về phía trước, muốn ló đầu vào trong màn để nhìn trộm dung nhan yêu kiều của giai nhân.

"Đệ muốn làm gì?" Long Ngự Tà theo bản năng kéo người của Tần Phi Vũ lại, nghiêm mặt bức mình liếc mắt nhìn hắn, vội vàng bỏ màn giường xuống, "Nữ tử của ta đệ cũng dám xem?"

"Xi! Nữ tử của huynh đệ xem còn ít sao? Tần phi trong hậu cung của huynh có ai đệ chưa thấy?" Khoé miệng Tần Phi Vũ co quắp rồi hạ xuống, không thú vị nhún vai. Đáy lòng lại thầm nghĩ: xem ra, nữ tử này đối với biểu huynh mà nói, thật là một sự tồn tại đặc biệt. Nếu không, huynh ấy sẽ không khản trương như vậy, ngay cả mình liếc mắt nhìn một cái huynh ấy cũng không muốn, đây chính là chuyện chưa từng có.

Ha ha, hẳn bề quan nghiên cứu sách y cổ điển hơn một tháng nay, dường như đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện đây!

"Ca Nhi khác biệt lớn với những nữ tử thích ghen tuông lại ái mộ hư vinh khác." Long Ngự Tà nhíu mày trừng mắt nhìn Tần Phi Vũ một cái, bất quá cũng dường như ý thức được mình vừa rồi dường như thực sự có chút hốt hoảng. Ho khan hai tiếng, che đậy đi xấu hổ, lập tức lấy ra một tay của Tổng Văn Ca, đặt trên mép giường, nói, "Đệ ngây ngốc cái gì, nhanh chóng bắt mạch cho ta đi, nhanh lên một chút."

"Biết rồi, biết rồi, thúc giục cái gì mà thúc giục." Tần Phi Vũ hơi bất mãn nhíu nhíu mày, lập tức chuẩn bị xem mạch cho Tổng Văn Ca. Tùy ý liếc mắt cánh tay nhỏ bé ở mép giường một cái, con người trong mắt không khỏi dao động một chút.

Bàn tay trắng nõn thật đẹp, trắng ngần sáng long lanh, màu da trơn bóng, ngón tay nhỏ và dài như hành xanh, là bàn tay mềm mại đẹp nhất hắn gặp được từ lúc chào đời tới nay.

Đáy lòng Tần Phi Vũ âm thầm than thở, không nhịn được muốn vuốt ve lên.

"Chờ một chút!" Tiếng nói nặng nề của Long Ngự Tà đột ngột vang lên, dọa Tần Phi Vũ giật mình.

"Sao vậy?" Tần Phi Vũ quay đầu nhìn về phía Long Ngự Tà, trên mặt mang theo nghi hoặc cùng bất mãn.

"Khụ khụ, không có gì. "Long Ngự Tà vội ho một tiếng, chèn một cái khăn lụa trên cổ tay Tổng Văn Ca, có chút mất tự nhiên nói, "Được rồi, đệ có thể bắt đầu xem mạch rồi."

Hai mắt Tần Phi Vũ nhìn chằm chằm chiếc khăn lụa kia, khuôn mặt tuấn tú tối đen, trực tiếp không nói gì. Biểu huynh ác ma này, hôm nay có phải uống nhầm thuốc rồi không? Trước kia cho dù xem mạch cho hoàng phi Phong Linh Tuyết huynh ấy yêu thương nhất, cũng không thấy huynh ấy như vậy. Còn dùng khăn lụa ngăn cách, có ý gì vậy? Thế nào, sợ hắn chiếm tiện nghi nữ tử của mình sao? Hừ! Buồn bức chết hắn rồi!

Đáy lòng tuy có hờn dỗi đầy bụng, nhưng Tần Phi Vũ cũng không qua loa chút nào, vờn bốn ngón tay đặt lên cổ tay Tổng Văn Ca, chăm chú cẩn thận xem mạch. Cẩn thận xem trong chốc lát, đột nhiên sắc mặt thay đổi, trở thành biểu tình ngưng trọng nghiêm túc, thấy vậy về mặt Long Ngự Tà trở nên khản trương, nhưng cũng không lập tức đặt câu hỏi, giống như sợ quấy rầy đến sự chẩn đoán của hắn.

Qua một hồi lâu, Tần Phi Vũ mới buông tay Tổng Văn Ca ra, chỉ là đôi mày nhíu chặt vẫn chưa giãn ra.

Long Ngự Tà nhìn Tần Phi Vũ một chút, lập tức đem tay Tổng Văn Ca đặt vào trong màn lại, còn giúp nàng chỉnh tốt góc chăn, lúc này mới kéo Tần Phi Vũ về mặt ngưng trọng đang đứng cách long sán đi ra ngoài.

Đội hai người tiến vào buồng lò sưởi ở góc điện, Long Ngự Tà mới buông hắn ra, cuống quýt mở miệng hỏi: "Phi Vũ, thân thể Ca Nhi có phải có vấn đề gì hay không? Đệ kiểm tra ra cái gì, mau nói cho ta biết!"

"Từ Mạch, vị cô nương này... " Tần Phi Vũ vừa mới mở miệng, đã bị Long Ngự Tà tức giận lên tiếng cắt đứt.

"Cái gì cô nương hay không cô nương, đệ nên gọi Ca Nhi là biểu tẩu. "

Nghe vậy, Tần Phi Vũ kinh ngạc sững sốt lần nữa. Hắn có dũng khí thế, tất cả lần giật mình từ lúc hắn chào đời tới nay cộng lại, cũng tuyệt đối không nhiều như hôm nay. Nữ tử gọi là Ca Nhi này chính là người đầu tiên nhận được sự thừa nhận của biểu huynh ác ma của hắn! Phi tử có thể khiến cho biểu huynh ra lệnh mình gọi là biểu tẩu, nàng ấy là người đầu tiên. Nhân tiện ngay cả hoàng phi Phong Linh Tuyết kia, biểu huynh cũng chưa từng bảo mình gọi nàng ấy là biểu tẩu!

Giờ phút này, Tần Phi Vũ là một bụng nghi hoặc cùng khó hiểu. Bất quá, hắn biết giờ không phải lúc hắn tò mò, sau này còn thời gian để hỏi.

"Từ Mạch, biểu tẩu trúng xuân dược." Tần Phi Vũ thu hồi nghi hoặc trong lòng, chân chò trong chốc lát, mở miệng nói.

"Cái này ta đã sớm biết." Long Ngự Tà bĩu môi, có chút không cho là đúng. Tối hôm qua, dáng vẻ của Ca Nhi kiều mị hấp dẫn, lại nhiệt tình vô cùng, cả đêm quấn quýt lấy hắn yêu cầu vô độ, kẻ ngu cũng biết nói nàng trúng xuân dược.

"Nhưng cái huynh không biết chính là, xuân dược của biểu tẩu là từ khi mang thai trong bụng mẹ đã có, nói cách khác độc này vốn là bẩm sinh." Tần Phi Vũ nhún vai, dừng lại, rồi nói tiếp, "Loại xuân dược này là cực phẩm trong xuân dược, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng độc tố không thể trừ tận gốc. Cho dù người trúng độc và người khác phối giao hợp rồi, độc tố vẫn ở lại trường kỳ trong cơ thể, rồi lại di truyền tiếp cho đời sau. Đoán chắc là

mẫu thân của biểu tẩu trong lúc mang thai tỷ ấy đã bị người ta hạ loại xuân dược này, cho nên sau khi sinh ra tỷ ấy, độc tố này cũng chuyển dời đến trên người biểu tẩu.”

"Vậy làm sao bây giờ?" Long Ngự Tà về mặt khăn trương, trong trái tim lo lắng không thôi. Quả đúng như hần suy đoán, Ca Nhi trúng xuân dược không phải đơn giản như vậy. Chỉ là hần thể nào cũng thật không ngờ, Ca Nhi lại bẩm sinh có chứa thai độc, còn là xuân dược hiếm thấy.

"Từ Mạch, huynh không cần khăn trương như thế, loại xuân dược này đối với thân thể cũng không hại gì, chỉ là... “ Tàn Phi Vũ nhướng mày nhìn Long Ngự Tà một cái, có chút áp a áp ứng, không biết kế tiếp nên nói như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 44: Hôn trộm

"Có gì cứ nói thẳng đi, đừng có dông dài." Sắc mặt Long Ngự Tà trầm rồi trầm, một đôi mày kiếm nhíu lại thật chặt. Tâm trạng thảm nghê: xuân dược này không nguy hiểm đến tính mạng Ca Nhi chứ?

Nghĩ đến đây, quanh thân Long Ngự Tà tụ tập đến sát khí và lãnh khí, nhiệt độ không khí nhất thời giống như giảm xuống không ít. Không, hần không cho, không có hần cho phép, cho dù Diêm Vương tới, cũng đừng mơ tưởng cướp đi Ca Nhi. Ai dám cướp đi mạng của Ca Nhi, hần chắc chắn sẽ gặp thần giết thần, gặp quỷ giết quỷ!

"À, kỳ thật cũng không có gì quan trọng, chính là sau này cứ đến ngày mười lăm mỗi tháng, biểu huynh huynh nhiều lắm là vất vả một chút thôi." Tàn Phi Vũ trực tiếp không nhìn đến khí âm hàn lãnh liệt của Long Ngự Tà, mắt to mập mờ chớp chớp, khoe miệng nở ra tươi cười có chút không có ý tốt.

"Có ý gì? Đề nói cụ thể một chút." Long Ngự Tà thấy đáng vẻ nhìn có chút há hê của Tàn Phi Vũ, toàn bộ cơ thể rút lại rút. Tên tiểu tử thúi này, sớm muộn gì cũng sẽ đánh hần ta một trận, không biết lớn nhỏ. "Cái gì là mười lăm mỗi tháng, ta phải vất vả nhiều một chút?"

"Được, đề trực tiếp nói với huynh đi, thai độc trên người biểu tẩu cứ đến ngày mười lăm mỗi tháng sẽ phát tác một lần, ngoại trừ nam nữ giao hợp, căn bản không có phương pháp khác hoá giải. Hơn nữa lúc xuân dược này phát tác, được tính tương đối mạnh, nếu không cùng người khác phối kết hợp, biểu tẩu sẽ vì dục hỏa đốt người không chiếm được giải toả mà vứt bỏ mạng nhỏ."

Tàn Phi Vũ vừa nói vừa nhìn nét mặt biến hoá của Long Ngự Tà. Thấy sắc mặt hần càng đỏ càng đen, mày chặt chẽ rồi rậm cùng một chỗ, bất giác có chút buồn cười. Biểu huynh ác ma này, trời sập xuống tới, cũng không thấy hần có vẻ mặt này.

"Được rồi, từ Mạch, huynh cũng đừng hé ra khuôn mặt thối này nữa. Có huynh ở đây, tính mạng biểu tẩu cần gì phải lo lắng nữa." Tàn Phi Vũ lơ đãng nhún vai, cảm thấy biểu huynh này của hần có phải buồn lo vô cớ rồi hay không? Vòng vo hạ trông mắt, lập tức nói đùa, "Từ Mạch, chẳng lẽ huynh không muốn sung hạnh biểu tẩu vào ngày mười lăm mỗi tháng? Vậy có muốn đề, người biểu đệ này làm giúp huynh không?"

"Đề muốn chết sao?" Long Ngự Tà nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú trong nháy mắt mây đen rậm rạp, âm hàn vô cùng, hai trông mắt hung ác trừng về phía Tàn Phi Vũ, tiếp theo một nắm đấm sắc bén nhanh chóng vung tới ngực hần ta.

"Ha, từ Mạch, xuống tay tàn nhẫn như vậy, huynh muốn mạng của đệ sao!" Tàn Phi Vũ bị nắm đấm đột nhiên vung tới của hần dọa nhảy dựng, thân thể lập tức lách qua một bên, vừa kịp tránh được nắm đấm của hần. "Chỉ đùa một chút cũng không được sao? Thật là. “

"Loại vui đùa này, ta không hy vọng nghe thấy lần thứ hai!" Long Ngự Tà hừ lạnh một tiếng, sắc mặt hết sức khó coi như trước. Nếu là người đàn ông khác đùa như vậy, hần sớm hái đầu người đó xuống rồi.

"Được được được, sau này đệ sẽ không đùa như vậy nữa." Tàn Phi Vũ yếu ớt đỏ mặt hời lạnh, bữu môi nói, tâm trạng càng thêm khẳng định người biểu tẩu hần chưa từng gặp mặt này ở trong lòng biểu huynh có địa vị không giống những người khác.

Ha ha, hần phải tìm cơ hội len lén đi coi trộm diện mạo thật sự của biểu tẩu này rồi. Hần thật sự muốn xem, nàng ấy rốt cuộc tuyệt sắc như thế nào, có thể làm cho biểu huynh của hần chỉ vì một câu nói đùa mà vung lên nắm đấm.

"Oh, được rồi, còn chút chuyện đệ quên nói cho huynh," Tàn Phi Vũ giống như nghĩ tới cái gì, dừng lại, rồi nói tiếp, "Loại xuân dược này bên trong chứa một chút thuốc tạo ảo giác, cho nên mỗi lần độc phát, người trúng độc thần trí sẽ có chút không minh bạch. Lúc này, tất cả hành động của tỷ ấy đều là từ tiềm thức, nói cách khác, tất cả đều là phát ra từ nội tâm. Tâm lý tỷ ấy vốn nghĩ như thế nào, tỷ ấy sẽ làm như thế ấy. Hơn nữa những lời nói lúc này đều là thật, không có nửa câu dối trá. Bất quá, sang đến ngày thứ hai tỉnh táo lại, tỷ ấy đa phần sẽ không nhớ kỹ chuyện xảy ra buổi tối hôm trước."

"Phi Vũ, tất cả những điều đệ nói đều là thật chứ?" Long Ngự Tà lôi kéo cánh tay Tàn Phi Vũ, vội vàng hỏi. Con người đen sáng lên óng ánh, ánh sáng

trong đáy mắt hiện rồi hiện, rạng rỡ sáng chói, rực rỡ vô cùng, khoe miệng không tự giác vẽ ra hình cung hoàn mỹ, trên trán tràn đầy ý cười thật sâu.

"Đương nhiên là thật, đệ lừa huynh làm gì?" Mặt Tần Phi Vũ mang nghi hoặc nhìn Long Ngự Tà về mặt tươi cười, không rõ hần sao đột nhiên lại trở nên hưng phấn sung sướng như vậy? "Từ Mạch, huynh làm sao vậy? Nhớ ra chuyện gì à? Sao đột nhiên lại vui vẻ vậy?"

"Đệ đừng quan tâm, ta vui hay không đó là chuyện của ta." Long Ngự Tà nghiêng mắt liếc hần một cái, không muốn nói cho hần biết nguyên nhân hưng phấn. Âm thầm cười ngây ngô sau một hồi lâu, bỗng nhiên lại nhú mày hỏi, "Phi Vũ, đệ đã nói Ca Nhi mười lăm mỗi tháng đều sẽ phát tác, vậy vì sao lần đầu tiên ta sùng hạnh Ca Nhi, nàng vẫn là... Tầm thân xử nữ?"

"Nói nhảm, không bị phá thân trước, tình dục trong cơ thể biểu tẩu sẽ không bị khơi mào, xuân dược tự nhiên sẽ không phát tác." Tần Phi Vũ liếc mắt nhìn hần ta, khẽ cười nói.

"Oh, thì ra là vậy." Long Ngự Tà hiểu rõ gật đầu, lập tức đẩy đẩy Tần Phi Vũ, bữu môi nói, "Tốt lắm, trong cung hết chuyện của đệ rồi, đệ có thể quay về trong phủ của đệ tiếp tục nghiên cứu sách cổ y dược rồi."

"Nè! Huynh qua cầu rút ván vậy hả! Lợi dụng xong hết rồi là đuổi đệ ra ngoài?" Tần Phi Vũ nhú mày, về mặt bất mãn la hét. "Từ Mạch, trước kia đệ chỉ biết tính huynh ác liệt, nhưng bây giờ mới phát hiện, trình độ ác liệt của huynh vượt xa tưởng tượng của đệ. Đệ mặc kệ, hôm nay đệ sẽ không đi, ít nhất cũng phải ăn của huynh một bữa cơm chứ? Bằng không, đệ thật sự thiệt thòi lớn!"

Nhưng quan trọng nhất là, hần còn chưa thấy mặt biểu tẩu. Đương nhiên rồi, những lời này hần chỉ dám nói dưới đáy lòng. Nếu nói ra, biểu huynh này của hần lại nóng nảy với hần.

"Ha ha!" Con người đen của Long Ngự Tà nhìn chăm chăm Tần Phi Vũ, đột nhiên âm hiểm cười hai tiếng, đến khi thấy đáy lòng hần ta sợ hãi, âm thầm sợ run cả người, mới nhú mày kiêu nói, "Phi Vũ, đệ không đi phải không? Đúng lúc, hôm nay ta không lâm triều, tẩu chương trong ngự thư phòng sợ rằng đã xếp thành núi, đệ giúp ta chia sẻ một nửa đi. Bữa trưa đệ muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, chỉ cần đệ ăn nổi thôi."

Dứt lời, Long Ngự Tà trực tiếp kéo Tần Phi Vũ đi về phía ngự thư phòng, không thèm nghe oán hận và phản kháng của hần.

Đội hai người bọn họ đi xa, một bóng đen nhanh chóng vọt vào trong Long Ngự cung.

Người đó lẳng lặng đứng trước long sán, khi hần tháo chiếc mặt nạ bằng bạc ra, gương mặt tuần tú vô cùng lập tức lộ ra không bỏ sót chút nào, khoe miệng còn giương thành một nụ cười yếu ớt tà tứ thâm sâu, đúng là Tiêu Dao Hầu Hàn Kỳ Hiến.

Vén màn giường lên, Hàn Kỳ Hiến cúi người ngồi xổm trước giường Tống Văn Ca, hai tròng mắt không chớp nhìn dung nhan khi ngủ tuyệt mỹ đến cực điểm của nàng, mái tóc đen dài bóng loáng mềm mại như tơ lụa tùy ý rơi rớt, môi đỏ mọng có chút mở ra, tản ra hơi thở mê người, khiến người ta muốn nếm, lông mi dài đen đậm yên tĩnh thoải mái buông xuống, giống như hai cây quạt hương bồ[1] thật to, hạ xuống trên gương mặt hai cái bóng mờ nhạt.

Dường như mơ thấy cái gì không tốt, chân mày của Tống Văn Ca chặt chẽ nhăn lại với nhau, trên mặt có bất an thật sâu. Dáng vẻ này làm cho chân mày của Hàn Kỳ Hiến cũng không tự giác nhíu lên, ngón tay dài trắng nõn không tự chủ được xoa gương mặt nàng, từ mũi hướng lên trên, dừng lại ở trên trán của nàng, khẽ vuốt qua lại, muốn vuốt lên đôi mày nhíu chặt cùng một chỗ của nàng.

Qua một hồi lâu, chân mày của Tống Văn Ca mới giãn ra, dường như rất hưởng thụ sự vuốt ve từ bàn tay to của Hàn Kỳ Hiến, bên môi lại tràn ra một tiếng thở thấp, môi đỏ mọng giương lên, lộ ra một lúm đồng tiền tuyệt mỹ làm say lòng người, dáng vẻ ngủ say kiều mị động lòng người.

Bộ dáng kiều mị mê người này, cùng với màu hồng bóng của môi cánh hoa, dưới sự chiếu xạ của đèn cung đình toát ra sáng bóng mê người, thấy vậy trong lòng Hàn Kỳ Hiến rung mạnh lên, không tự chủ được cúi đầu, đôi môi gọi cảm mòng manh chậm rãi tới gần môi cánh hoa kiều diễm ướt át mê người kia.

Trần trọc triều miên hồi lâu, Hàn Kỳ Hiến mới thờ hỏn hển buông Tống Văn Ca ra, lồng ngực kịch liệt phập phồng, trên khuôn mặt tuần tú tràn đầy lưu luyến chưa muốn dừng.

"Vật nhỏ, nàng thật đúng là mê người, bản hầu dường như đối với nàng càng ngày càng không tha rồi đây!"

Hàn Kỳ Hiến thì thảo tự nói một câu, ngón tay hơi thô ráp lần nữa xoa môi cánh hoa của Tống Văn Ca, vuốt ve qua lại, trong mắt loé ra ánh sáng thâm sâu u ám, trên khuôn mặt phong lưu tuần tú hiện ra chút cười tà khiến người ta đoán không ra.

"Ha ha, mười lăm tháng sau, bản hầu rất chờ mong! Mị thái của Ca Nhi, bản hầu muốn giữ lấy cho riêng mình!"

Đôi mắt hoa đào đẹp của Hàn Kỳ Hiến mị rồi mị, khoe miệng nở ra một nụ cười tươi thâm sâu khó lường. Cúi đầu hôn đôi môi hồng của Tống Văn Ca lần nữa, lập tức đứng dậy buông màn xuống, thân hình thoát đi, nhanh chóng biến mất không thấy nữa.

[1]Quạt hương bồ: quạt làm từ cây hương bồ

Q.1 - Chương 45: Giao phong (1)

Ánh mặt trời trong ngày mùa thu ấm áp ôn hoà tan ra tan ra, nhiều dấu vết nhỏ giống như lỗ kim loang lỗ trên người Tổng Văn Ca, hun đến nàng buồn ngủ càng sâu. Nhưng có người hết lần này tới lần khác muốn đến cửa khiêu khích, quấy nhiễu giấc ngủ ngon và mộng đẹp của nàng.

Trong mơ màng bị một trận khắc khẩu ồn ào đánh thức, đáy lòng Tổng Văn Ca dâng lên một cơn tức giận, vuốt vuốt cái trán có chút choáng ngất, miễn cưỡng ngồi dậy, cau mày cẩn thận nghe tiếng khắc khẩu còn vang ở bên ngoài.

Thì ra, giọng nói vừa kiêu ngạo vừa bén nhọn đó đến từ Vũ phi Vân Diệp Vũ.

"Tiểu Đức tử, gan chó của ngươi thật lớn! Ngay cả bốn cung cũng dám ngăn cản, còn không mau tránh ra!" Vũ phi tròn tròn mắt hạnh, lớn tiếng quát, trên gương mặt điểm lệ tràn đầy tức giận.

"Vũ phi nương nương, không phải nô tài không cho người vào. Mà là Hoàng thượng nói, không có mệnh lệnh của ngài, ai cũng không được đến đây quấy rầy Luyến phi nương nương, xin Vũ phi nương nương thứ lỗi, đừng làm khó nô tài."

Thanh âm của Tiểu Đức tử vừa dứt, vẻ mặt khó xử nhìn về phía Vũ phi, hy vọng nàng ta có thể thông cảm một chút cho sự khó xử của đám nô tài bọn họ.

"Luyến phi nương nương?" Vũ phi kỳ quái lặp lại một lần, lập tức tiếng nói bén nhọn nổi giận mắng, "Nàng ta mà là nương nương gì?! Hoàng thượng bắt quá chỉ nói bằng miệng một chút thôi, cũng không có vì nàng ta cử hành đại điển phong phi, lại còn không ban cho nàng ta sách vàng và ấn vàng. Hừ! Ở trong mắt bốn cung, nàng ta ngay cả một đứa tiện tỳ hạ đẳng cũng không bằng, có tư cách gì làm nương nương?!"

"Vũ phi nương nương, chuyện này..." Tiểu Đức tử âm thầm nhủ nhủ mảy, có chút không ủng hộ lời nói của Vũ phi, nhưng lại không dám nói thêm gì. Dù sao, Vũ phi này ngày thường ở trong cung cũng được hoàng thượng thánh sủng. Hơn nữa, Văn lão tướng quân cha của nàng ta cũng là trọng thần trong triều, tay cầm trọng binh, đối với triều đình trung thành và tận tâm, ngay cả Hoàng thượng cũng phải kính nể ông ấy vài phần.

"Hãy bớt sàm ngôn đi!" Vũ phi tàn nhẫn trừng mắt nhìn Tiểu Đức tử một cái, "Nếu không tránh ra, đừng trách bốn cung đối với ngươi không khách sáo!"

"Nhưng Hoàng thượng..." Tiểu Đức tử ngăn ở trước mặt Vũ phi, làm sự gầy dựa cuối cùng của người chết. Hoàng thượng ra lệnh hấn chết cũng không dám cãi lời, nhưng Vũ phi nương nương kiêu ngạo ngang ngược trước mắt này hấn cũng đắc tội không nổi.

Haiz, làm nô tài đã khó khăn, làm nô tài trong cung lại càng khó!

"Ngươi nhanh chóng rút ngay cho bốn cung! Hoàng thượng nếu trách tội xuống, tự một mình bốn cung chịu trách nhiệm!" Vũ phi hừ lạnh một tiếng, lập tức đưa tay đẩy Tiểu Đức tử đang che ở trước mặt qua bên cạnh, vênh vao tự đắc bước vào trong Long Ngự cung.

Tổng Văn Ca mặt không chút thay đổi nhìn Vũ phi cao ngang đầu và vẻ mặt kiêu ngạo bị một đám cung nữ thái giám vây quanh đi tới trước mặt mình, cũng không nói gì. Bất quá, đôi chân mày đẹp mắt chặt chẽ nhíu lại. Thầm nghĩ: phụ nữ phiền toái lại tới nhà rồi!

A! Vũ phi này, thật đúng là không cho mình được yên ổn! Thật sự đem mình trở thành kẻ địch có thù sâu không đội trời chung của nàng ta!

"Vũ phi tỷ tỷ, không biết hôm nay tìm muội muội có chuyện gì?" Tổng Văn Ca lười biếng liếc Vũ phi một cái, rồi sau đó lại nghiêng người tựa vào mép long sàng, dường như không ngủ đủ, che miệng ngáp một cái.

Vũ phi thấy dáng vẻ vân đạm phong khinh này của nàng, dường như ngay cả mí mắt cũng chẳng muốn nâng nhiều hai cái, đúng là không đem mình để vào mắt chút nào, không khỏi tức giận đến cái mũi cũng thiếu chút nữa sai lệch.

"Tiện nhân! Ai là tỷ tỷ của ngươi, đừng tự nâng giá bản thân ở chỗ này!" Ánh mắt Vũ phi ác độc trừng hướng Tổng Văn Ca, hận không thể trừng ra mấy cái lỗ trên người nàng. Nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Tổng Văn Ca sớm đã phơi thây tại chỗ rồi. "Làm trò trước mặt Hoàng thượng, bốn cung mới chịu làm người có địa vị cao nhân nhượng xưng hô với người có địa vị thấp như ngươi một tiếng muội muội, ngươi thật đúng là xem chính mình bay lên cành cây thành phượng hoàng? Muốn làm muội muội của bốn cung, kiếp sau đốt nhiều nhan chút, để Bồ Tát phù hộ ngươi đầu thai chỗ tốt đi!"

"Ha ha, kiếp sau ta nhất định sẽ đốt nhiều nhang." Tổng Văn Ca quay đầu đi, cười như không cười nhìn về phía Vũ phi, giọng điệu mang trào phúng nói, "Bất quá, ta hy vọng là, Bồ Tát có thể phù hộ ta không nên gặp phải loại phụ nữ thích cắn bậy như con chó!"

"Làm càn!" Vũ phi vịn vẹo nghiêm mặt hét lớn một tiếng, mặt dữ tợn, hung thần ác sát, dường như tức giận thật sự không nhẹ. "Ngươi là một nữ tử tỳ tiện, ngươi mắng ai như chó hả?!"

"Á, ta cũng không biết mình mắng ai nữa. “ Tổng Văn Ca ra về vô tội nhưn nhưn vai, thay đổi đề tài nói, "Ai như chó, thì ta mắng người ấy thôi. Vũ phi nương nương, người kích động như vậy, không lẽ cho rằng ta mắng chính là người? Thế nào, Vũ phi nương nương cảm thấy mình rất giống một con chó điên sao?"

"Người!!" Khuôn mặt vốn dĩ hồng tươi xinh đẹp của Vũ phi giờ phút này đã trở nên xanh mét, cả người vì tức giận mà run rẩy, trong mắt tràn đầy ánh sáng hung ác ác độc giống như thanh kiếm sắc bén thẳng tắp đâm về phía Tổng Văn Ca. "Tiện nhân! hôm nay nếu bốn cung không giáo huấn người một phen, người thật đúng là tưởng mình thông minh!"

Dứt lời, Vũ phi lập tức nhanh chóng tiến lên từng bước, nâng tay mạnh mẽ vút cho Tổng Văn Ca một bạt tai, tốc độ vừa nhanh vừa mạnh.

Bất quá, Tổng Văn Ca cũng không phải người không. Thời điểm ngàn quân nguy kịch, đầu nàng nghiêng về bên phải, đưa tay nhanh chóng nắm lấy cổ tay Vũ phi, nắm chặt, không cho nàng ta hành hung mình lần nữa.

"Tiện nhân, người dám trả đòn?!" Vũ phi thấy tay phải của mình bị Tổng Văn Ca nắm giữ, lập tức vùng lên tay trái.

"Không đánh trả chính là kẻ ngu!" Tổng Văn Ca cười lạnh một tiếng, tay mát lạnh lẹ lại vội vàng bắt giữ tay trái của nàng ta, thấy hai chân nàng ta cũng không an phận đá mạnh về phía mình, vì vậy nhanh chóng đứng dậy, thân hình linh hoạt chọt lóe, một đòn qua vai xinh đẹp đem Vũ phi đánh ngã thật mạnh đến trên mặt đất.

Tổng Văn Ca mặc dù không có võ công, nhưng cảm nã thủ (cầm tay) cùng với thuật phòng thân của nữ tử hiện đại nhiều ít vẫn là biết mấy chiêu. Huống hồ chiêu qua vai này nàng sử dụng qua cũng không phải chỉ một hai lần, tất nhiên coi như là sở trường.

Vỗ vỗ tay, Tổng Văn Ca âm thầm đắc ý giương môi cười. Mà mọi người ở đây, kể cả chính Vũ phi, cũng bị tình trạng bất thành linh làm kinh sợ, trên mặt mỗi người đều là một bộ kinh ngạc cũng không dám tin.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Vũ phi trong mắt bọn họ luôn luôn bị cho là kiêu ngạo ngang ngược hôm nay lại làm trò trước mặt mọi người, có thể té ngã mạnh như vậy?

"Tiện nhân, người thật to gan, dám mưu hại bốn cung trước mặt mọi người?!" Vũ phi từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, vội vàng đứng lên từ trên mặt đất, tiến đến trước mặt Tổng Văn Ca, lớn tiếng quát.

"Không cố ý, Vũ phi nương nương, ta không phải cố ý. “ Nhìn nàng ta cả người chật vật, Tổng Văn Ca thật muốn cất tiếng cười to một phen. Bất quá, nàng ta thật sự đúng là đồ tội, đẩy nàng ta ngã một chút mà thôi, lại biến thành mưu hại trước mặt mọi người? Tội trạng thật lớn nha!

"Không phải cố ý? Người rõ ràng là bụng dạ khó lường, cố ý mưu hại bốn cung, muốn bốn cung ngã chết!"

"Muốn gia tăng tội, lo gì không có từ?!" Khóe miệng Tổng Văn Ca nở ra một nụ cười lạnh trào phúng, quay đầu đi chỗ khác, hoàn toàn không đem phần nộ, bạo lệ cùng với ghen ghét, ác độc của nàng ta để vào mắt.

"Người!!" Vũ phi run rẩy đưa tay chỉ chỉ Tổng Văn Ca, cả người vì tức giận mà kịch liệt run rẩy, tay kia chặt chẽ nắm thành nắm tay, lập tức la lớn, "Người đâu! Đem tiện nhân này bắt lại cho bốn cung, sau đó nhốt vào phòng tội chờ xử trí!"

Vũ phi ra lệnh một tiếng, lập tức có vài thái giám và cung nữ ngo ngoe muốn di chuyển, thật sự chuẩn bị tiến lên bắt Tổng Văn Ca, xem ra khí thế của nàng ta không nhỏ, lời nói vẫn còn dùng được...

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 46: Giao phong (2)

Bất quá, Tổng Văn Ca cũng không phải dễ chọc, nàng không phải loại người ngồi chờ chết, mặc cho người khác khi dễ.

"Vũ phi, người và ta đồng hạng là phi, người có quyền gì bắt nhốt ta?!"

Dứt lời, mắt long lanh của Tổng Văn Ca híp lại rồi mở, lạnh nghiêm mặt trừng mắt những thái giám và cung nữ đang tiến tới bắt nàng, mắt sắc bén, khí thế bức người, cùng với khí chất cao quý uy nghi trên người khiến bọn họ sợ đến không khỏi rung mình mấy cái, ánh mắt sắc bén lạnh như băng cứng rắn bắt bọn họ ngừng cước bộ.

"Hừ! Ngươi ít không biết xấu hổ đi! Ngươi mà là phi gì? Nhiều nhất bất quá chỉ là một tiểu tiện nhân vong quốc mà thôi!" Vũ phi cao ngạo ngẩng đầu lên, vẻ mặt trào phúng cùng với khinh thường.

Thấy sắc mặt Tống Văn Ca trở nên khó nhìn, Vũ phi tưởng rằng mình đã nói tới chỗ đau của nàng rồi, miệng không khỏi càng ác độc hơn, câu nói khó nghe hơn cứ một câu tiếp theo một câu phun ra từ miệng nàng ta.

"Ngươi đừng tưởng Hoàng thượng sủng hạnh ngươi mấy lần, chính mình sẽ bay lên cành cây thành phượng hoàng! Chỉ bằng hình dạng hồ ly mị quốc này của ngươi, mà cũng vọng tưởng mỗi ngày bò lên trên long sàng độc bá thánh sủng sao, quả thực là đang nằm mơ! Nói cho ngươi biết, Hoàng thượng sủng ái nhất chỉ có hoàng phi, còn ngươi, Hoàng thượng bất quá chỉ là nhất thời hứng thú, cảm thấy mới mẻ, cho nên chơi đùa mà thôi! Ngươi thật sự cho rằng Hoàng thượng rất sủng ngươi sao, tiện nhân ngu xuẩn! Ngươi chờ mà xem, chờ ngày nào đó Hoàng thượng đối với ngươi chán ghét nhàm chán rồi, ngươi ngay cả chính mình chết như thế nào cũng không biết đấy! Còn có tiểu nghiệt chủng đệ đệ kia của ngươi, cũng sẽ cùng ngươi đi xuống địa ngục!"

Vũ phi nghe rồi cười nói, vừa thỏa mãn thưởng thức sắc mặt càng lúc càng khó coi của Tống Văn Ca, môi đỏ thắm cứ mở rồi đóng, líu lo không ngớt.

Tống Văn Ca cũng chịu không được nữa rồi, nét mặt lạnh lẽo bắn ra bốn phía, lạnh như băng phát ra từ đôi mắt sắc bén trước giờ chưa từng có qua, dùng lạnh tựa băng sương để hình dung không sai chút nào. Vốn Vũ phi tiếp tục nhục mạ nàng như thế, nàng có thể nhẫn nại tiếp, dù sao cũng sẽ không mất đi miếng thịt nào. Nhưng Vũ phi không nên nguyên rủa Trần nhi của nàng xuống địa ngục, Trần nhi của nàng đáng yêu hiểu chuyện khiến người thương mến như thế, mà nàng ta dám nguyên rủa Trần nhi chết!

Vũ phi, là ngươi bức ta!!

Lòng ngực Tống Văn Ca vì tức giận khó ức chế mà kịch liệt đập phồng, nét mặt mang theo tràn đầy sát khí, mắt phát lạnh, mạnh tiến lên từng bước, dùng hết sức lực toàn thân, xứng đáng tát Vũ phi một bạt tai. Mặt Vũ phi thoáng cái bị nàng đánh lệch qua một bên, hơn nữa khóe miệng đồng thời cũng chảy ra máu tươi.

"Chát" lại thêm một cái tát, khi mọi người còn chưa có phục hồi tinh thần lại, trên mặt Vũ phi cũng đã nhiều hơn hai dấu tay đỏ tươi, mỗi bên mặt một cái, mặt của nàng ta lập tức sưng lên cao.

"Tiện nhân, ngươi cũng dám đánh ta?!" Vũ phi mắt một hồi lâu mới phản ứng được chính mình bị đánh, tiềm thức đưa tay bưng mặt bị Tống Văn Ca đánh. Quay đầu không thể tin tưởng mắt nhìn nàng, đau đớn bỏng rát trên mặt, làm cho nàng ta không nhận được đau thờ ra một hồi.

"Ta đánh không phải sao?" Sắc mặt Tống Văn Ca âm trầm, lạnh lùng trừng lại, khóe miệng nở ra nụ cười yếu ớt châm chọc khinh thường. "Ngươi có thể đến chỗ Hoàng thượng cáo trạng ta!"

"Ngươi! Từ nhỏ đến lớn, ngươi là người đầu tiên dám bạt tai bổn cung! Ngay cả Hoàng thượng và cha mẹ ta cũng chưa từng đánh ta, mà ngươi dám đánh ta?!" Tiếng nói bén nhọn như rồng giận của Vũ phi điên cuồng phát ra, dung nhan hoa đào đẹp đẽ sớm vì phần nộ mà vận vẹo đến không còn đáng vẻ gì, trong mắt nổi lên vẻ âm tàn ác độc dày đặc.

"Người đâu! Bất tiện nhân này lại cho ta, hôm nay bổn cung nhất định phải giáo huấn nàng ta một chút!" Vũ phi nắm chặt hai đấm, lớn tiếng ra lệnh, một cái răng bạc thiếu chút nữa cũng bị chính nàng ta cắn.

Bị ánh mắt hung ác dữ tợn của nàng ta trừng, một đám cung nữ thái giám và ma ma trước mắt này không còn dũng khí tiếp tục chần chờ, cẩn thận thi lễ với nàng ta, lập tức lĩnh mệnh dữ tợn nghiêm mặt đi về hướng Tống Văn Ca.

Tống Văn Ca cười lạnh nhìn về phía một đám hung thần ác sát cung nữ thái giám và ma ma đang bao vây mình, đôi chân mảy may nhú lại thật chặt. Hai tay khó địch bốn tay, nàng biết hôm nay nếu không có ai tới cứu mình, mình chắc chắn sẽ bị Vũ phi - người phụ nữ ác độc này chính chết. Bất quá, cho dù nàng chết, cũng muốn tạo nên mấy cái đệm lưng.

Nghĩ như vậy, Tống Văn Ca không khỏi sử dụng thế võ cả người, quyền đâm cước đá với những cung nữ và thái giám đang xông lên, chỉ cần là chiêu thức nàng biết, tất cả đều không hề giữ lại mà đem ra tiếp đón hết.

Nhưng chung quy yếu không địch lại mạnh, hơn nữa Tống Văn Ca từ tối hôm qua đến bây giờ gần như là ba bữa cơm chưa từng nếm qua, căn bản sức lực thừa lại không có mấy. Cho nên, không bao lâu, Tống Văn Ca đã bị giữ chặt hai tay và hai chân, cường chế áp tới trước mặt Vũ phi về mặt phần nộ ác độc cười.

"Vũ phi, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Hai tròng mắt Tống Văn Ca thẳng tắp bắn tới Vũ phi cách xa nửa bước trước mặt, nét mặt lạnh tựa băng sương, giọng điệu gây sợ, vẻ mặt không sợ.

"Ha ha, cũng đã chết đến nơi rồi còn cứng đầu như vậy, ngươi cho rằng bổn cung muốn ngươi thế nào đây?" Ta đương nhiên là hy vọng ngươi chết, hoàn toàn biến mất trên đời này, đáy lòng Vũ phi phần hận nói. "Ngươi nói nếu bổn cung về lên khuôn mặt mị hoặc chúng sinh này của ngươi, Hoàng thượng còn có thể sủng hạnh ngươi tiếp hay không?"

Vũ phi âm tàn cười, khiến cho khuôn mặt sưng đỏ không chịu nổi của nàng ta thoát nhìn càng thêm dữ tợn. Có thể là khóe miệng nở ra tươi cười làm căng mặt, khiến Vũ phi ăn đau đớn, phát ra một tiếng thấp hô 'A', ánh mắt nhìn về phía Tống Văn Ca trong nháy mắt càng âm tàn ác độc thêm mấy lần.

"Tiện nhân ngươi, đừng tưởng rằng diện mạo mình xinh đẹp, là có thể ôm lấy trái tim Hoàng thượng! Nói cho ngươi biết, trong cung không thiếu nhất chính là mỹ nhân! Gương mặt hồ ly mị hoặc này của ngươi, bổn cung sớm muộn cũng phá hỏng, để xem một tiện nhân như ngươi còn có thể câu dẫn Hoàng thượng được nữa không!"

Vũ phi vừa nói, bàn tay trắng nõn đầy đặn xoa mặt Tống Văn Ca, móng tay được sơn đỏ tươi không nhẹ không nặng vạch lên trên mặt nàng, để lại một đường dấu vết nhợt nhạt, mặc dù không rách da, nhưng có thể dường như nhìn ra dưới da thịt hơi mồng đang chảy ra tơ máu.

Nhìn nhan sắc yêu kiều khuynh quốc khuynh thành của Tống Văn Ca, trong lòng Vũ phi vốn là vừa ghen ghét vừa đố kỵ, vừa hận lại vừa giận. Nàng tự nhận diện mạo mình xinh đẹp không gì sánh bằng rồi, nhưng tiểu tiện nhân trước mắt này không chỉ đẹp hơn nàng bội phần, mà ngay cả đệ nhất mỹ nhân của Long Đằng quốc Hoàng phi Phong Linh Tuyết cũng không hơn được hào hoa phong nhã tuyệt thế của nàng ta.

Có được dung mạo tuyệt thế làm kinh động người trời như vậy, cũng khó trách Hoàng thượng mê luyến nàng ta như vậy, lại phá lệ liên tiếp hai lần sủng hạnh nàng ta trong tâm cung của mình. Mà hôm nay lại còn cho nàng ta ngủ lại đến mặt trời lên cao, thậm chí còn phái Tiểu Đức tử thái giám thân cận của mình tự canh bên người nàng ta, không cho bất luận kẻ nào đến đây quấy rầy. Quang vinh và ân sủng chưa từng có như vậy, thử hỏi nàng sao có thể không ghen ghét, sao có thể không tức giận?

Nghĩ đến nàng vào cung đã ba năm, còn chưa từng được ngủ qua long sàng của Hoàng thượng. Đừng nói là nàng, tất cả tần phi trong hậu cung, chưa có người nào được ngủ qua. Ngay cả Hoàng phi Phong Linh Tuyết Hoàng thượng yêu nhất sủng nhất, cũng chưa từng thị tẩm ở Long Ngự cung. Bởi vì cách Long Ngự cung của Hoàng thượng không xa có xây một toà lâm hạnh cung, mỗi ngày tần phi được an bài thị tẩm sẽ trực tiếp vào trong đó, chờ Thánh thượng sủng hạnh.

Nhưng tiện nhân này, lại bò lên trên long sàng của Hoàng Thượng hai lần liên tiếp, được sủng hạnh tại tâm cung của Hoàng thượng. Hơn nữa, từ sau khi nàng ta tới, một tháng nay, Hoàng thượng trừ nàng ta ra cũng không có gọi bất cứ phi tần nào khác đến thị tẩm. Hừ, nàng ta bất quá chỉ là một tù binh vong quốc mà thôi, có tư cách gì tranh sủng với nàng?! Tai họa như vậy, nàng sớm muộn phải nghĩ cách diệt trừ, nếu không, trong mắt Hoàng thượng còn có thể có những người khác tồn tại sao?

"Tiện nhân, người nói bốn cung nên khắc chữ gì trên mặt người mới tốt, hay là trực tiếp in một vết sẹo là được?" Bàn tay mềm của Vũ phi vỗ vỗ mặt Tống Văn Ca, khoe miệng lộ ra tươi cười tàn nhẫn mà ác độc.

"Đừng mở miệng ngâm miệng là tiện nhân này tiện nhân kia!" Tống Văn Ca nhú nhú mày, mắt sắc lạnh như băng, vẻ mặt chán ghét trừng mắt nhìn Vũ phi. Bỗng nhiên chỉ chốc lát, lại trào phúng khinh thường giễu cợt nói, "Kẻ gọi người khác là tiện nhân, chính mình bình thường càng tiện nhân hơn gấp trăm lần!"

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng ‘chát’ vang lên, thanh thúy mà vang dội.

Tống Văn Ca còn chưa phản ứng lại đã thấy trên mặt truyền đến một trận đau đớn bỏng rát, quay đầu lập tức chống lại gương mặt phần nộ vằn vẹo của Vũ phi, sắc mặt lúc xanh lúc trắng lúc lại đen, nhan sắc biến hóa không ngừng, muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi.

"Nữ tiện nhân! Xem ra hôm nay người không tiến vào quan tài không rơi lệ mà!" Vũ phi lắc lắc cái tay có chút tê, hung tợn nói, lập tức giơ lên chân phải định đá vào tiểu phúc (english là vulva) của Tống Văn Ca.

"Vũ phi, người đang làm gì?!"

Giọng âm hàn uy nghiêm bỗng dừng truyền đến, sau một khắc, Long Ngự Tà mặc long bào màu vàng bước nhanh vào, lệ khí và khí phách đầy người tản ra khắp trong điện, sợ đến một đám nô tài không tự chủ được xui xẻo quỳ xuống, dập đầu hành lễ không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 47: Bảo hộ

Long Ngự Tà không để ý đến những nô tài quỳ đầy đất, ánh mắt âm hàn sắc bén lướt về phía Tống Văn Ca, thấy trên dung nhan thanh lệ tuyệt thế của nàng có dấu một bàn tay rõ ràng, trái tim không khỏi căng thẳng, con tức giận nhanh chóng dâng lên, trong nháy mắt lan khắp toàn thân.

Đáng chết! Kẻ nào có lá gan lớn như vậy, không được sự cho phép của hắn, dám đụng đến Ca Nhi của hắn?!

"Ai đánh? Nói!!" Long Ngự Tà biến sắc, bỗng dừng quay đầu nhìn về phía Vũ phi đang có chút kinh ngạc sững sờ, một đôi mắt lạnh lẽo như băng hip lại.

"Hoàng thượng, người nên làm chủ cho thần thiếp, hu hu..." Vũ phi phục hồi tinh thần lại, vội vàng lắc lắc thân thể đi tới trước mặt Long Ngự Tà, bàn tay mềm kéo cánh tay hắn, ra vẻ nhu nhược run rẩy thân thể mềm mại, vẻ mặt ủy khuất cùng kinh hãi, nàng ta tưởng rằng Long Ngự Tà là đang hỏi đến dấu tay trên mặt nàng ta là ai làm.

"Hoàng thượng, người hôm nay nhất định phải trừng trị tiểu tiện nhân Luyến phi này một chút, nếu không sau này nàng ta sẽ tạo phản thôi. Người còn không biết, nàng ta mới vừa rồi làm càn bao nhiêu, đáng về kiều ngạo hung hăng bao nhiêu. Thần thiếp vốn là có lòng có ý muốn đến thăm nàng ta, nhưng nàng ta chẳng những không lĩnh ý của thần thiếp, lại còn ra tay đánh thần thiếp hai bạt tai, thậm chí làm trò trước mặt một đám nô tài đánh thần thiếp ngã trên đất, làm cho thần thiếp mất hết thể diện ở trước mặt bọn nô tài nữa, hu hu..."

Vũ phi vừa nói, vừa dùng khăn lụa tơ tằm lau nước mắt ràn rụa, đưa tay kéo kéo, đáng về vừa đau đớn đáng thương lại còn hoa lê mang vũ (nước mắt đầy mặt) nhìn thấy thật đúng là làm cho người ta đau lòng.

"Hoàng thượng, người xem xem, mặt thần thiếp sưng thành cái dạng gì rồi? Người cũng không biết tiểu tiện nhân này xuống tay tàn nhẫn bao nhiêu, mặt thần thiếp đều sắp đau chết... hu hu... Hoàng thượng, người nhất định phải làm chủ cho thần thiếp... hu hu..."

Vũ phi đem gương mặt sưng đỏ của mình giơ lên cho Long Ngự Tà xem, thấy mày kiếm của hán nhũ thật chặt, sắc mặt âm trầm lãnh liệt, đôi mắt loé ra lạnh lẽo, tưởng rằng hán vì mình bị đánh mà đau lòng tức giận, không khỏi càng giả bộ nhu nhược làm người bị hại, thân thể run rẩy càng khóc càng đau lòng, nước mắt cứ như dây hạt châu bị cắt đứt, đổ rào rào xuống dưới, thu cũng thu không được.

"Hoàng thượng, nếu hôm nay người không giáo huấn tiện nhân Luyến phi này một chút, sau này thần thiếp làm sao còn chỗ đứng trong hậu cung này? Quan trọng nhất chính là, sau này thần thiếp ở trước mặt đám nô tài còn có uy tín gì?"

Dứt lời, Vũ phi nghen ngào nhìn về phía Long Ngự Tà vẫn lạnh nghiêm mặt, hy vọng hán có thể chủ trì công đạo cho mình. Mất rung rung, đáng về uy khuất, thật đúng là cực kỳ giống một người bị hại mười phần, khả năng diễn thật tốt.

Ánh mắt Tống Văn Ca lạnh như băng nhìn thẳng Vũ phi đang giả vờ, cắn môi không nói. Hai gò má nóng rất đau đớn, hơn nữa cả người hư nhược vô lực, làm cho nàng có chút đứng không vững, nhưng nàng không cam lòng yếu thế, dùng hết sức lực quật cường đứng thẳng người lên.

Nàng biết Vũ phi này ở hậu cung xem như một trong những tần phi được sủng ái, ngày thường cũng tương đối được bạo quân ác ma kia khen ngợi, hơn nữa gia thế vững chắc, chính là con gái duy nhất của đương triều đại tướng quân. Hôm nay đánh nàng ta, chỉ sợ bạo quân ác ma kia cũng không bỏ qua cho mình.

Tống Văn Ca cũng không cho rằng mình đánh nữ tử mà bạo quân ác ma kia sủng ái, hán còn có thể bỏ mặc, khoanh tay đứng nhìn. Nhìn vẻ mặt âm trầm đáng sợ của hán, chắc là đang đau lòng thay Vũ phi. A, không biết hán như thế này sẽ trừng phạt mình thế nào. Nói không chừng hán chẳng muốn tự mình ra tay, mà là đem nàng giao cho Vũ phi xử trí luôn.

Ha ha! Nếu rơi vào trong tay của Vũ phi - nữ tử âm hiểm độc ác kia, vậy mình chẳng khác nào là dế vào miệng cọp, cách cái chết không xa rồi. Nhưng nàng sẽ chết đi như vậy sao? Nàng không cam lòng! Sinh tử của nàng dựa vào cái gì phải để người khác phán đoán định đoạt?!

Trước đây, có chết hay không đối với nàng mà nói vốn không quan trọng, dù sao chết sớm chết muộn cũng phải chết. Nói không chừng, nàng chết rồi còn được giải thoát. Nhưng đây là ý nghĩ lúc trước, bây giờ nàng có Trần nhi, cho nên bất kể thế nào nàng cũng không thể chết. Nàng không thể bỏ lại một mình Trần nhi, cũng không nỡ bỏ lại. Trần nhi còn nhỏ như vậy, nếu mình chết đi, nó phải sống tiếp thế nào đây?

Nghĩ đến Trần nhi, trái tim Tống Văn Ca trong nháy mắt trở nên mềm mại. Hơn nửa ngày chưa thấy Trần nhi của nàng rồi, cũng không biết bây giờ Trần nhi thế nào? Nó đeo dính nàng như vậy, tách ra một canh giờ nó cũng đã len lén khóc nhè, bây giờ đi vắng hơn nửa ngày, Trần nhi của nàng khẳng định khóc hỏng.

Vừa nghĩ đến trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc mài của Trần nhi dính đầy nước mắt trong suốt, trái tim Tống Văn Ca cũng thật đau, cái mũi mạnh trở nên chua xót, hốc mắt cũng bắt đầu phồng đỏ. Giờ phút này, nàng thật sự rất muốn khóc. Nhưng cái ôm thuộc về nàng đang ở đâu đây? Sự yếu ớt cùng bất lực của nàng lại nên lộ ra với ai?

Chớp chớp đôi mắt long lanh mờ mịt, Tống Văn Ca vừa định nhắm mắt lại, chỉ thấy bạo quân ác ma kia đẩy Vũ phi đang quán chặt cánh tay hán ra, sức lực to lớn, làm cho Vũ phi thẳng tắp lui về phía sau vài bước, nhất thời không đứng vững, 'phịch' một tiếng ngã ngổ trên mặt đất.

Long Ngự Tà trực tiếp không nhìn đến vẻ mặt bi thương không thể tin được của Vũ phi, lập tức ba bước nhập thành hai bước đến trước mặt Tống Văn Ca. Tầm mắt hán vẫn chặt chẽ dừng lại trên mặt của nàng, giấu đi âm hàn cùng bạo lệ lúc trước, thay thế chính là tràn đầy đau lòng cùng thương tiếc thật sâu.

"Ca Nhi, mặt còn đau không?" Giọng nói của Long Ngự Tà êm ái thấp hỏi, trước khi Tống Văn Ca phản ứng lại, bàn tay to vươn ra, đem thân thể yếu ớt của nàng ôm chặt vào trong lòng mình, bàn tay to ấm áp lập tức xoa gò má của nàng.

Cảm thụ được sự dịu dàng của hán chạm đến, cùng với ánh mắt dịu dàng yêu thương đến cực điểm của hán, thân thể Tống Văn Ca không khỏi run rẩy nhẹ, nét mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc hoảng hốt, trong lúc nhất thời đứng lì không nói gì, sương mù trong đôi mắt long lanh cũng càng nhiều thêm.

"Đau, đau lắm..." Tống Văn Ca nhẹ chớp rồi hạ hai tròng mắt, một giọt nước mắt trong suốt long lanh không tự chủ được rơi xuống, nhỏ trên mu bàn tay của Long Ngự Tà, nóng bỏng mu bàn tay của hán, nhưng đập đau tim hán. "Hoàng thượng..." Thì thảo thấp gọi một câu, Tống Văn Ca lại thần xui quý khiến đem gương mặt chôn sâu vào trong lòng hán, nhẹ nhàng khóc lên.

"Ca Nhi, đừng khóc, trẫm sẽ thay nàng làm chủ!" Một tay của Long Ngự Tà nắm cả eo nhỏ nhắn của Tống Văn Ca, một tay vỗ nhẹ phía sau lưng nàng. Cảm nhận được sự yếu ớt cùng bất lực của nàng, trái tim hán càng đau hơn.

"Hoa Nô, người tới nói cho Trẫm biết, đầu tay trên mặt Luyến phi là ai làm?!" Long Ngự Tà mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt sắc bén thẳng tắp trừng về phía một cung nữ mặc áo hồng quý cách hẳn không xa, nàng ta gọi Hoa Nô, vốn là tỷ nữ thân cận Vũ phi mang đến từ nhà, hẳn tất nhiên là nhận ra.

Thấy Hoa Nô về mặt chần chờ, thần sắc Long Ngự Tà không khỏi lạnh hơn, mắt lạnh liệt vô cùng, thanh âm cũng lạnh như băng không mang theo chút độ ấm, lớn tiếng quát: "Còn không mau nói!!!"

"Bẩm Hoàng thượng, là... là... “ Hoa Nô bị về mặt khiến người ta sợ hãi của Hoàng thượng làm sợ đến hồn không nghe lời thân thể, thân thể run nhè nhẹ không ngừng, trong hai bàn tay đang nắm chặt đều là mồ hôi lạnh chảy ra do bị dọa. Len lén liếc mắt Vũ phi cũng đã bị hù dọa, vẫn là do dự mà không dám nói ra, chỉ sợ sau khi trở về chủ tử của mình sẽ đòi mạng mình.

Bất quá, nàng ta như vậy thoáng nhìn đã là không cần nói cũng biết, không cần nàng ta nói thêm nữa người khác cũng biết là ai đã xuống tay rồi.

Long Ngự Tà híp mắt nhìn về phía Vũ phi sắc mặt trắng bệch, nét mặt có tức giận trấn áp không được. Chỉ chốc lát trôi qua, mạnh mẽ mở miệng ra lệnh nói: "Người đâu! Vũ phi bại hoại thực đức, làm mất uy nghi phi tử, ngay lập tức phế bỏ phi vị, giáng làm tam phẩm chiêu nghi. Mặt khác, phạt Vũ phi đóng cửa suy nghĩ một tháng, trong lúc đó không cho phép ra khỏi cửa cung của mình nửa bước!"

"Hoàng thượng, thần thiếp mới là người bị hại, người sao có thể thiên vị tiện nhân Luyến phi kia? Thần thiếp không phục... “ Vũ phi tiếng nói bén nhọn, hình như có chút điên cuồng, vừa nói vừa quỳ lết tới dưới chân Long Ngự Tà, nắm chặt long bào của hắn mà lắc, hai gò má sưng đỏ không chịu nổi vì oán giận mà thoát nhìn càng đáng sợ. "Hoàng thượng, tiện nhân này chính là một con hồ ly mị hoặc, người ngàn vạn lần không thể bị nàng ta hấp dẫn... “

"Làm càn!" Long Ngự Tà gầm lên một tiếng, nét mặt mây đen rậm rạp, sắc mặt âm trầm chưa từng có. Vũ phi mở miệng ngậm miệng đều “Tiện nhân” hắn nghe vào thật là chói tai, nàng ta dám làm trò trước mặt hắn, nhục mạ Ca Nhi của hắn như thế, nếu không phải vì nể mặt mũi của Văn lão tướng quân cha của nàng ta, hẳn chắc chắn một chương bồ tát ta ra rồi.

"Còn chưa ra tay! Không nghe Trẫm ra lệnh sao?!" Long Ngự Tà nhướng mày lớn tiếng quát, lập tức dùng sức đem long bào của mình kéo về từ trong tay của Vũ phi.

Ra lệnh một tiếng, hai thị vệ nhanh chóng tiến lên đem Vũ phi đang mắng hung hỏ, khóc khóc kể kể dẫn theo đi xuống. Một đám nô tài bị Long Ngự Tà trừng mắt nhìn kỹ, sau khi hành hết lễ, kinh hoàng sợ hãi lui xuống.

Trong điện trong nháy mắt an tĩnh lại, chỉ có tiếng khóc của Tống Văn Ca đang cúi đầu thỉnh thoảng vang lên.

"Ca Nhi, sau này Trẫm sẽ không để cho nàng bị bất cứ tổn thương gì nữa!" Long Ngự Tà nhẹ nhàng mặt Tống Văn Ca lên, chống lại đôi mắt ngập nước trong suốt của nàng, chăm chú mà không mất nhu tình cam đoan nói.

Tống Văn Ca không nói, kinh ngạc nhìn hắn một hồi lâu, mãnh mẽ dùng lực đẩy hắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 48: Cùng tắm (1)

"Ca Nhi, nàng... “ Long Ngự Tà nhìn trước ngực trống trơn của mình, cau mày khó hiểu. Vừa rồi không phải tốt lắm sao, sao trong nháy mắt lại coi hắn như hồng thủy (lũ lụt) mãnh thú (thú dữ) đẩy hắn ra thế này? "Ca Nhi, có phải nàng đang trách Trẫm không kịp thời chạy tới, khiến nàng bỗng dưng bị Vũ phi khi dễ hay không?"

Dứt lời, Long Ngự Tà âm thầm thở dài. Hắn đã chạy đến bằng tốc độ nhanh nhất, một chút cũng không có trì hoãn. Khi Tiểu Đức tử vội vã chạy đến thư phòng báo cho hắn biết Vũ phi hung dữ xông vào Long Ngự cung, hắn vội vàng bỏ lại bản tấu chương vừa nhìn đến một nửa trong tay, cả đoạn đường sử dụng khinh công bay vội tới, ngay cả dận dò cũng chưa kịp cùng Phi Vũ nói một tiếng đây.

"Ca Nhi, là Trẫm không tốt, không bảo vệ nàng tốt, sau này sẽ không thể nữa. “ Tiếng nói êm ái của Long Ngự Tà vang lên, trên trán lộ hết nhu tình, trong hai tròng mắt sâu thẳm óng ánh chứa đầy đau lòng và thương tiếc.

"Được rồi, đừng giả bộ nữa, cũng không có người xem, người còn biểu diễn cho ai xem hả?" Tống Văn Ca mặt không chút thay đổi nhìn Long Ngự Tà, hừ rồi hừ, khoe miệng nở ra một nụ cười yếu ớt trào phúng lạnh như băng.

Bạo quân ác ma này mới vừa rồi công khai thiên vị mình như vậy, lại nghiêm khắc xử phạt Vũ phi như vậy, quan hệ giữa nàng và Vũ phi phỏng chừng đã quá mức tệ hại. Y theo cá tính âm tàn ác độc của Vũ phi, ngày sau chắc chắn sẽ tìm mọi cách mưu hại mình để báo thù.

Nói vậy đây là hiệu quả bạo quân ác ma kia hy vọng đạt được. Sau này ngày đêm mình cũng đều phải đề phòng mà sống, còn hấn thì ở một bên khí định thần nhân xem trò hay, tâm địa hấn thật đúng là quả ác độc. Ác ma quả nhiên là ác ma, thích đem vui sướng của mình tạo thành trên đau đớn của người khác.

"Diễn trò? Ai đang đóng kịch?" Khuôn mặt tuấn tú của Long Ngự Tà trầm rồi trầm, mặt mang bức mình, mắt hiện lên nhè nhẹ vẻ tức giận. "Chẳng lẽ nàng cảm thấy Trầm mới vừa rồi bảo vệ nàng, chỉ là cố ý làm cho Vũ phi và bọn nô tài xem sao?"

"Cô gái nhỏ tự cho là mình thông minh!"

Vất mảy, Long Ngự Tà qua một hồi lâu mới buồn bực hờn dỗi tung ra một câu như vậy. Hấn thừa nhận, trước kia hấn biểu hiện những quang vinh và ân sủng với nàng ra ngoài quả thật pha trộn rất nhiều yếu tố cố ý cùng diễn trò, nhưng hôm nay bảo vệ là không có mấy may giả vờ, hấn quan tâm triu mến nàng là thật sự phát ra từ nội tâm, không đành lòng cũng không nỡ xem nàng bị tí tạo ủy khuất cùng tổn thương nào.

Nhưng cô gái nhỏ này, lại không cảm kích như thế, còn xuyên tạc ý tốt của hấn, nghĩ hấn đến không chịu nổi như vậy. Haiz, cô gái nhỏ cả người mang tâm địa quật cường này, hấn sớm muộn gì cũng bị nàng tức chết, chân không có cách tóm nàng. Bất quá cũng không thể trách nàng, ai bảo trước kia mình nhục nhã hành hạ nàng như vậy chứ. Muốn cho nàng buông tất cả đề phòng và nghi ngờ, hoàn toàn tin nhiệm dựa vào mình, chỉ sợ không phải chuyện một sớm một chiều.

Bất quá, hấn có thể chờ, cũng tình nguyện chờ, hấn và Ca Nhi cũng còn trẻ, hấn có rất nhiều thời gian khiến cho Ca Nhi toàn tâm tiếp nhận mình. Dù sao ở sâu trong lòng Ca Nhi vốn là thích hấn, chỉ là mặt ngoài mâu thuẫn cần một ít thời gian để hóa giải mà thôi.

"Ca Nhi, một ngày nào đó nàng sẽ hiểu rõ tâm ý của Trầm" Long Ngự Tà sâu kín thờ dài, lập tức tiến lên một tay chèn ngang ôm lấy eo Tống Văn Ca, bước nhanh về phía long sàng. Trước khi Tống Văn Ca kịp giãy dụa phản kháng, lại cũng không quay đầu lớn tiếng phân phó, "Tiểu đức tử, đem thuốc trị ngoại thương tốt nhất trong cung đến cho Trầm."

"Hoàng thượng, tuyết phu cao này nô tài đã sớm chuẩn bị tốt rồi." Tiểu Đức tử thấy Long Ngự Tà đặt Tống Văn Ca lên long sàng, vội nhanh chóng đem thuốc thoa ngoài da đã chuẩn bị tốt cung kính đưa tới.

Đi theo bên cạnh hoàng thượng cũng có bảy, tám năm, nếu ngay cả chút việc nhỏ này cũng phải đợi sau khi Hoàng thượng phân phó mới biết làm, vậy hấn cũng không cần tiếp tục ở bên cạnh Hoàng thượng hầu hạ nữa rồi.

Long Ngự Tà hài lòng gật đầu, nhận lấy thuốc thoa, tùy ý liếc mắt nhìn hấn ta. Tiểu Đức tử hiểu ý, lập tức thức thời lui ra ngoài.

"Ca Nhi, tuyết phu cao này chính là thánh dược trị ngoại thương trong cung đình, hiệu quả hết sức rõ rệt, bây giờ Trầm giúp nàng thoa lên, bảo đảm dấu tay trên mặt nàng ngày mai là có thể tan biến, tiếp tục tu dưỡng một ngày, thoa lên hai lần, vết thương trên mặt nàng rất nhanh sẽ có thể khỏi hấn."

Long Ngự Tà vừa nói, vừa mở nắp hộp ra, một mùi hương lạnh đặc biệt kỳ dị nhanh chóng toả ra khắp trong điện, thơm mà không ngọt, dày đặc nhưng không gay mũi, thơm mát thanh nhã, rất dễ ngửi.

Long Ngự Tà quệt một chút lên ngón tay, rồi sau đó thoa lên chỗ bị thương trên mặt Tống Văn Ca, vẻ mặt chuyên chú nghiêm túc, động tác êm ái mang theo dè dặt, sợ làm đau Tống Văn Ca.

Thuốc thoa ngoài da bôi ở trên mặt, chất thuốc thanh thanh lạnh lạnh lập tức giảm bớt cảm giác nóng rất đau đớn lúc này, Tống Văn Ca không khỏi âm thầm tán thưởng sự thần kỳ của tuyết phu cao này.

"Tốt lắm, thoa tuyết phu cao này, vết thương trên mặt Ca Nhi rất nhanh sẽ tốt lên." Long Ngự Tà thu hồi thuốc thoa, sau đó dịu dàng cười nhìn Tống Văn Ca, thấy nàng vẫn lạnh lùng nhìn mình, vẻ mặt hồ nghi cùng mê hoặc, cũng chẳng muốn giải thích nhiều. Hấn tin tưởng, tâm ý của hấn sớm muộn có một ngày Ca Nhi cũng sẽ hiểu rõ.

"Ca Nhi, nàng nghỉ ngơi trong chốc lát, còn nửa canh giờ nữa là đến giờ cơm trưa rồi. Trầm trước tiên đến ngự thư phòng xử lý hết một ít tấu chương còn lại đã, sau đó sẽ trở về dùng cơm trưa với nàng." Long Ngự Tà đưa tay xoa hai gò má của Tống Văn Ca, vừa cười vừa nói: "Ngoan, chờ Trầm trở về."

"Thần thiếp muốn hồi cung." Trong chốc lát Tống Văn Ca bùng tỉnh tỉnh thần, thản nhiên nói.

"Không được!" Long Ngự Tà nghe vậy lập tức bật thốt cự tuyệt, thần sắc dịu dàng nặc dù không thay đổi, nhưng giọng điệu đã có chút đông cứng. "Trầm muốn cùng dùng cơm trưa với nàng, cho nên, nàng phải ở lại Long Ngự cung!"

"Thần thiếp muốn về cung!" Giọng điệu của Tống Văn Ca cũng trở nên cứng rắn, nàng không muốn tiếp tục ở cùng một chỗ với bạo quân ác ma này nữa. Hấn hôm nay, rất không bình thường, khiến cho nàng trong khoảng thời gian gần không nhìn thấy rõ, cũng đoán không ra, nàng muốn một mình yên tĩnh tự hồi một chút, ngẫm lại rốt cuộc ác ma này bị sai dây thần kinh nào rồi, thái độ đối với nàng trước sau không ngờ lại trái ngược lớn như thế. Lớn đến mức khiến nàng khó tin, cũng càng thêm làm cho nàng sợ hãi.

Thử nghĩ một ác ma tàn nhẫn khát máu, tà nịnh vô tình, đột nhiên dịu dàng thương tiếc người, lại thương yêu vô cùng, người sẽ có cảm giác gì?

Tống Văn Ca không biết người khác có cảm giác gì, dù sao nàng chỉ cảm thấy rất âm u, sồn gai ốc. Cũng có lẽ, trước mắt bạo quân ác ma này càng dịu dàng càng thâm tình, sau này một ngày nào đó sẽ càng tàn khốc càng vô tình. Cho nên, hấn dịu dàng cùng sủng nịch, không khiến cho nàng cảm giác được ấm áp và không muốn xa rời, chỉ làm nàng cảm thấy đáng sợ hãi cùng kinh khủng.

"Ca Nhi, ngoan, đừng ngang ngạnh. Chờ Trầm và nàng dùng xong cơm trưa, sẽ tự mình đưa nàng về Tuyệt Dục cung."

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 49: Cùng tắm (2)

"Ca Nhi, ngoan, đừng ngang ngạnh. Chờ Trầm và nàng dùng xong cơm trưa, sẽ tự mình đưa nàng về Tuyệt Dục cung." Long Ngự Tà vuốt ve cái trán Tống Văn Ca, trong giọng nói êm ái tràn đầy ý sủng nịch.

"Không cần! Bây giờ thần thiếp sẽ hồi cung!" Tống Văn Ca vẫn quật cường kiên trì ý kiến của mình, không nguyên thỏa hiệp. "Thần thiếp không muốn ở Long Ngự cung!"

"Ca Nhi... " Long Ngự Tà nghe vậy, bắt nắn nhủu nhủu mảy, trầm lắng gọi một tiếng. Hôm nay hắn có phải quá tốt với cô gái nhỏ này rồi không? Quá sủng nàng rồi hay không? Cho nên nàng mới có gan lớn không nghe lời như vậy?

Sắc mặt thay đổi vài lần, Long Ngự Tà vẫn không đem tức giận đầy bụng biểu hiện ra ngoài. Trầm ngâm một hồi lâu, mới sâu kín thỏa hiệp: "Được rồi, bây giờ trầm sẽ đưa nàng quay về Tuyệt Dục cung."

"Không cần, Hoàng thượng bận rộn việc chính, hay là đi ngự thư phòng xử lý tấu chương trước đi, thần thiếp hồi cung một mình là được." Tống Văn Ca lãnh đạm nói xong, đứng dậy xuống giường, định rời đi. Còn chưa bước ra hai bước, đã bị Long Ngự Tà kéo một cái vào trong lòng.

"Ca Nhi, nàng có thể đừng lạnh nhạt với Trầm như vậy được không?" Hai tay Long Ngự Tà ôm chặt thắt lưng Tống Văn Ca, để cảm mình gác lên vai của nàng, giọng nói khàn khàn thì thảo. "Ca Nhi, nàng chừng nào thì mới có thể nghĩ sao nói vậy với Trầm đây? Giống như tối hôm qua vậy, đem thân thể và trái tim mình hoàn toàn giao cho Trầm. Ca Nhi, trầm thật sự rất nhớ nàng đêm qua. Nàng lúc đó rất nhiệt tình, rất kiều mị, cũng rất chân thật, rút đi lạnh giá toàn thân, cũng thu hồi phòng bị toàn thân, khiến cho Trầm động tâm lưu luyến không thôi."

"Ca Nhi, đừng để Trầm chờ lâu quá, được không?" Long Ngự Tà ngẩng đầu, ánh mắt sâu kín nhìn về phía Tống Văn Ca và mặt nghi hoặc, thấy nàng chỉ là nhủu lại một đôi chân mày trầm mặc không nói, không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu. Chỉ chốc lát, lại cười yếu ớt nói, "Ha ha, trầm tin tưởng, Ca Nhi sẽ không để cho Trầm chờ lâu đâu."

Lời còn chưa dứt, Long Ngự Tà cúi đầu, vội vàng mà lại thâm sâu nhu tình vỗ lấy đôi môi hồng tron bóng tươi đẹp của Tống Văn Ca, tùy ý mút hôn hương thơm và vị ngọt của nàng, trần trọc lặp đi lặp lại, triền miên không thôi, thật lâu không nở buông ra.

Đến khi hai gò má Tống Văn Ca đỏ bừng, suýt nữa hít thở không thông ngắt đi, Long Ngự Tà mới không tình nguyện đình chỉ sự bá đạo ham muốn đối với nàng. Liếm liếm đôi môi mỏng gọi cảm hoàn mỹ, thấy Tống Văn Ca liễu mạng hô hấp không khí, khoe miệng mới không khỏi nở ra một nụ cười tươi xấu xa. Mặc dù tươi cười thoát nhìn ghê tởm, nhưng cũng bao hàm tràn đầy nhu tình cùng yêu thương.

Một hồi lâu, Tống Văn Ca mới bình định được hô hấp, ấn đường rối rắm, bàn tay mềm theo tiềm thức dò xét cái trán của Long Ngự Tà, hồ nghi nói: "Hoàng thượng, ngài... Ngài không sao chứ?"

Hôm nay ác ma này thật sự là rất không bình thường, chẳng những nói như thế khiến cho nàng nghe không hiểu, hơn nữa mỗi tiếng nói mỗi cử động cũng hoàn toàn khác với trước kia. Nàng thật sự hoài nghi ác ma này có phải bị quỷ nhập thân rồi hay không?

"Ca Nhi, trầm không phát sốt, đầu óc Trầm rất bình thường." Long Ngự Tà có chút buồn cười cảm bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, ngược lại nắm trong bàn tay to của mình, giống như nhìn thấu sự nghi hoặc trong đáy lòng nàng, giương môi cười nói, "Không nên hoài nghi tâm ý của Trầm đối với nàng, nàng, sớm muộn sẽ hiểu rõ."

Nghe vậy, Tống Văn Ca càng cảm thấy lẫn lộn. Tâm ý của hắn? Ác ma này có thể có tâm ý gì? Hắn không nhục nhã hành hạ nàng, nàng nên thấp hương bá thần, A Di Đà Phật rồi, chẳng lẽ còn có thể trông cậy vào hắn đang là ác ma biến thành thiên sứ sao?!

Đáy lòng mặc dù rối rắm đủ kiểu, nhưng cũng không nói thêm nữa.

"Đi thôi, Ca Nhi, trầm bảo Tiểu Đức từ tiền nàng hồi cung." Long Ngự Tà nhẹ điểm chiếc mũi nhỏ của Tống Văn Ca, lập tức đứng dậy nắm tay nàng đi ra ngoài điện.

Ra khỏi Long Ngự cung, Long Ngự Tà uy nghiêm cẩn thận dặn dò Tiểu Đức từ một phen, rồi sau đó xa xa đưa mắt nhìn Tống Văn Ca rời đi. Cho đến khi bóng hình xinh đẹp của nàng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của mình, lúc này mới như nghĩ tới cái gì lắc đầu đi về ngự thư phòng.

Trước đó ngay cả dặn dò cũng chưa từng nói một tiếng đã vội vã chạy ra ngoài, cũng không biết tên tiểu tử thái Phi Vũ sẽ lái nhai như thế nào. Hắn phải nghĩ ra lý do thật tốt để lừa gạt cho qua, nếu không, lỗi tai của hắn sẽ không thể yên tĩnh rồi. Tiểu tử kia, hé ra miệng thối có tiếng không buông tha người.

Tổng Văn Ca do Tiểu Đứccử dẫn, cả đoạn đường đi đến Dục Tuyết cung đều mang tâm tư phức tạp. Vốn Long Ngự Tà muốn dùng xe rồng tiến nàng hồi cung, nhưng bị nàng lạnh lùng từ chối. Do xe rồng đích thân tiến? Nàng cũng không dám rêu rao cao như vậy, phần ân sủng và quang vinh này chỉ biết mang đến nguy hiểm và phiền toái liên tục không dứt cho nàng, nàng chưa bao giờ ngại mạng mình quá dài. (Nghĩa là cũng sợ chết)

Đi tới nơi cách xa Dục Tuyết cung mười thước, Tổng Văn Ca ngẩng đầu nhìn xa xa đã chứng kiến một đứa bé ngồi chồm hổm ở cửa cung, đầu nhỏ thường thường ngẩng lên, hướng phía con đường lát đá xem vài lần. Mà đứng bên cạnh nó, một trái một phải đúng là Lộng Hoa và Lộng Anh.

Hốc mắt Tổng Văn Ca nóng lên, áp chế sự chua xót đột nhiên dâng lên, kiên trì đuổi Tiểu Đứccử từ trở về, lúc này mới bước nhanh chạy về cửa cung.

"Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!!" Còn không chờ Tổng Văn Ca mở miệng, thân thể nho nhỏ của Nguyệt Văn Trần đã bật dậy, trên khuôn mặt phấn điêu ngọc mài nhỏ nhắn loang lổ nước mắt khắp nơi, sâu cạn không đồng nhất, thật đúng là vết khóc mới đề vết khóc cũ, đáng vẻ cứ như là bị người ta bỏ rơi khiến người người nhìn thấy đau lòng không thôi. "Tỷ tỷ, tỷ đi đâu vậy? Tại sao bỏ lại một mình Trần nhi? Hu hu hu, tỷ tỷ, Trần nhi không muốn rời khỏi tỷ, không muốn..."

"Trần nhi đừng khóc, tỷ tỷ không có bỏ lại đệ, tỷ tỷ cũng không có rời khỏi đệ, ngoan, đừng khóc..." Tổng Văn Ca cúi người ôm lấy Nguyệt Văn Trần, đem thân thể run rẩy khóc lóc của nó ôm chặt vào trong ngực, vừa nhẹ giọng an ủi, vừa đau lòng không thôi lau đi nước mắt ràn rụa của nó.

"Hai người các ngươi chiếu cố Trần nhi như thế nào vậy?" Nhẹ dõ đưa nhỏ một hồi, ánh mắt Tổng Văn Ca đột nhiên lạnh lùng bắn về phía Lộng Hoa và Lộng Anh đứng hai bên, trên dung nhan mỹ lệ có tức giận áp chế không được. "Tay nhỏ bé của Trần nhi lạnh như vậy, có phải đã ngồi rất lâu ở cửa cung hay không? Hai người các ngươi sao có thể để mặc nó? Nếu ngã bệnh rồi làm sao bây giờ?!"

"Bẩm nương nương, tối hôm qua khi tiểu chủ tử bị Hoàng thượng phái người đuổi về cung đã ngủ thiếp đi. Sáng sớm hôm nay thức dậy không thấy nương nương, lập tức khóc lớn đại náo lên. Chúng nô tỳ nói cho tiểu chủ tử, nói nương nương ở chỗ của Hoàng thượng, rất nhanh sẽ trở về, bảo tiểu chủ tử đừng khóc. Nhưng tiểu chủ tử hoàn toàn không nghe, ngay cả đồ ăn sáng cũng không ăn, một mình chạy đến cửa cung tự mình chờ nương nương trở về."

Lộng Anh nhìn thoáng qua Nguyệt Văn Trần vẫn đang khóc nức, không có dũng khí nói trề. Nàng và Lộng Hoa thật sự là không có cách nào tóm được tiểu chủ tử này, nó rất dính Luyến phi nương nương rồi. Mới một lúc không gặp nương nương, đã khóc nháo không thôi. Dường như sự đáng yêu và hiểu chuyện của nó chỉ có ở trước mặt nương nương, mới có thể biểu hiện ra ngoài.

Nghe xong một phen lời nói của Lộng Anh, Tổng Văn Ca bắt đầu đi thờ dài. Sờ sờ đầu nhỏ của Nguyệt Văn Trần, cất bước đi vào trong cung.

Lộng Hoa và Lộng Anh nhìn thoáng qua nhau, vội vàng theo vào.

Đi tới chính điện, lúc này Tổng Văn Ca mới buông Nguyệt Văn Trần mà mình đang ôm chặt ra, xoay người thân nhiên phân phó: "Lộng Anh, chuẩn bị tốt nước nóng cho ta, ta muốn tắm rửa!" Bị ác ma kia lần qua lần lại cá đêm, bây giờ cả người nàng rất khó chịu.

"Lộng Hoa, ngươi đi lấy chút điểm tâm và trà nóng lại đây." Thấy Lộng Anh đi chuẩn bị nước nóng, Tổng Văn Ca lại phân phó Lộng Hoa. Không phải nàng đói, mà là đau lòng Trần nhi của nàng. Đến bây giờ đồ ăn sáng cũng chưa ăn, bây giờ sợ là Trần nhi đói bụng lắm rồi đây. "Lấy nhiều nhu thước cao lại đây một chút." Đó là điểm tâm Trần nhi thích ăn nhất.

"Vâng, nương nương." Lộng Hoa đáp nhẹ một tiếng, cũng vội vàng lui xuống.

"Trần nhi, sau này không cho khóc nữa, biết không? Tỷ tỷ sẽ rất đau lòng rất đau lòng, tỷ tỷ không thích thấy Trần nhi khóc lóc, tỷ tỷ thích mỗi ngày đều thấy Trần nhi tươi cười sáng lạn vui vẻ." Tổng Văn Ca vừa nói, lập tức đem Nguyệt Văn Trần ôm đến ngồi trên đùi mình, lại vuốt tay nhéo cái mũi nhỏ của nó, "Trần nhi chỉ cần biết rằng, tỷ tỷ sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không bỏ lại một mình Trần nhi, tỷ tỷ sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Trần nhi, nhớ kỹ chưa?"

"Tỷ tỷ nói thật sao? Tỷ tỷ thật sự vĩnh viễn cũng không rời xa Trần nhi sao?" Nguyệt Văn Trần hút hấp cái mũi, ngẩng cái đầu nho nhỏ lên, trong đôi mắt to sáng trong suốt vẫn còn nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, chắc là vì đã khóc lâu lắm, cũng rất cố gắng khóc.

"Ha ha, đương nhiên là thật, tỷ tỷ sao lại lừa gạt Trần nhi đây!" Tổng Văn Ca dịu dàng cười cười, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nó lên hôn mỗi bên một cái.

"Tỷ tỷ, đệ cũng muốn!" Nguyệt Văn Trần còn chưa dứt lời, đã ôm cổ Tổng Văn Ca, để cái miệng hồng nhỏ nhắn của mình tiếp cận trên môi đỏ mọng của nàng hôn thật mạnh một cái.

"Trần nhi, lại chọc giận." Tổng Văn Ca nhẹ điểm cái trán trắng nõn trơn bóng, buồn cười lắc đầu.

"Ha ha, Trần nhi sẽ chọc giận." Nguyệt Văn Trần cười đến vẻ mặt vui vẻ, vừa nói, lại vừa hôn vài cái nữa trên mặt Tổng Văn Ca.

Tổng Văn Ca cũng không có cách tóm nó, chỉ có thể tùy nó nghịch ngợm. Hai người đùa giỡn trong chốc lát, không bao lâu, Lộng Hoa và Lộng Anh trước sau đi đến.

"Nương nương, nước nóng và đồ dùng tắm rửa đã chuẩn bị tốt, nương nương có thể tắm rửa rồi."

"Nương nương, điểm tâm và trà nóng cũng chuẩn bị tốt rồi."

"Biết rồi, hai người các người lui xuống trước đi." Tống Văn Ca thản nhiên nhìn bọn họ, thấy bọn họ rời đi, quay đầu nhìn về phía Nguyệt Văn Trần, dịu dàng nói, "Trần nhi, đệ ở chỗ này ăn như thươc cao, tỷ tỷ đi tắm, sau đó lại cùng đệ ăn cơm trưa, có được hay không?"

"Được!" Nguyệt Văn Trần nghe lời gật đầu. "Tỷ tỷ phải nhanh chút, Trần nhi chờ tỷ!"

"Uh, tỷ tỷ sẽ rất nhanh, ngoan."

Nói xong, Tống Văn Ca hôn cái trán Nguyệt Văn Trần, lúc này mới buông nó, đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 50: Cùng tắm 3

Trong phòng tắm, khí nóng dày đặc lượn lờ dâng lên, trần ngập trong không khí, giống như mây mù, tung bay mù mịt, như thật như ảo.

Nhẹ nhàng bỏ quần áo trên người xuống, Tống Văn Ca ngồi trong bồn tắm lớn nóng hôi hổi, toàn thân bị nước ấm áp vây quanh, cả người mệt mỏi cùng chua xót đau nhức nhất thời giảm bớt không ít. Tựa đầu lên cạnh thùng gỗ, mệt mỏi khẽ nhắm hai tròng mắt, thân thể ngâm ở trong nước ấm, hai tay đưa lên đưa xuống gây làn nước ấm áp thoải mái.

Tống Văn Ca vừa hưởng thụ sự thoải mái và dễ chịu mà làn nước ấm mang lại cho mình, vừa suy nghĩ sâu xa đến đủ loại hành vi khác thường của bạo quân ác ma hôm nay.

Hôm nay hắn giống như hoàn toàn thay đổi, bạo ngược cùng tàn nhẫn nên có, âm hàn cùng tà nịnh nên có, ở trong con người sắc bén sâu thẳm lạnh lẽo của hắn đều biến mất không thấy. Mà dịu dàng cùng thâm tình không nên có, sùng nịch cùng thương tiếc không nên có, lại biểu lộ ra hết không che giấu chút nào trên trán của hắn.

Hắn hôm nay, quả thật làm cho nàng thấy khó hiểu, cũng đoán không ra. Về mặt và ánh mắt của hắn thiên biến vạn hóa, hư hư thật thật, giống như giận nhưng lại cười, nàng căn bản không phân rõ được biểu tình nào mới là thật, loại ánh mắt nào là giả, càng không biết mặt nào mới là hắn thật sự.

"Ca Nhi, nàng chừng nào thì mới có thể nghĩ sao nói vậy với Trầm đây? Giống như tối hôm qua vậy, đem thân thể và trái tim mình hoàn toàn giao cho Trầm. Ca Nhi, trẫm thật sự rất nhớ nàng đêm qua. Nàng lúc đó rất nhiệt tình, rất kiều mị, cũng rất chân thật, rút đi lạnh giá toàn thân, cũng thu hồi phòng bị toàn thân, khiến cho Trầm động tâm lưu luyến không thôi."

Tống Văn Ca lại nhớ đến mấy câu đó hắn nói với mình, ấn đường không khỏi chặt chẽ rồi rầm lên. Nàng thật sự nghĩ mãi không ra mấy câu đó đến cùng là có ý gì, tại sao bạo quân kia nói tối hôm qua mình rất nhiệt tình, rất kiều mị, cũng rất chân thật, lại còn đem hết toàn bộ thân thể và trái tim của mình giao cho hắn?

Tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao mình lại không có một chút ấn tượng? Chẳng lẽ ngoại trừ mình bị ác ma kia ăn sạch sẽ, còn xảy ra biến cố khác sao? Mà ác ma kia chính là vì biến cố này, mới đột nhiên tính tình thay đổi lớn, đối với mình về mặt dịu dàng?

"Ồi, đau đầu." Tống Văn Ca xoa xoa cái đầu phình to, thì thào nói nhỏ. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là không tìm ra chút đầu mối nào, nàng quyết định không tiêu phí tế bào não cho việc kia nữa.

Lúc này, nàng thật ra có một việc gấp rất khiến nàng hao tâm tổn trí. Trần nhi đã năm tuổi rồi, đúng là thời kỳ tuyệt hảo để luyện tập võ nghệ, nhưng nàng nên đi đâu tìm một sư phụ võ nghệ cao thâm đến dạy nó đây? Hơn nữa, quan trọng nhất là, chuyện này tuyệt đối không thể để cho bạo quân ác ma kia biết.

Trần nhi có tướng đế vương, tuyệt đối không thể ở lại Long Đàng quốc trôi qua cả đời một cách tầm thường. Cho nên bắt đầu từ bây giờ, nàng sẽ bắt tay vào giáo dục bồi dưỡng nó, luyện cả văn lẫn võ. Đạo làm vua và phương diện thống trị quốc gia nàng có thể tự mình dạy, nhưng phương diện võ nghệ nàng không biết gì cả.

Khô não đây!

Tống Văn Ca vẫn đang buồn bực rồi rầm, bỗng dưng cảm thấy có một đôi tay đang vuốt ve tóc mình, không khỏi âm thầm hoảng sợ. Dem hai vai trắng

nôn trần trụi không dấu vết chìm xuống nước, lúc này mới nhanh chóng quay đầu lại nhìn về phía người tới.

"Trần nhi, sao lại là đệ? Thiếu chút nữa hù chết tỷ tỷ." Tống Văn Ca thấy đứa bé ở phía sau vuốt tóc nàng thì ra là Nguyệt Văn Trần, không khỏi thờ dài một hơi, nàng còn tưởng là bạo quân ác ma kia tới đây. "Trần nhi, không phải bạo đệ ngoan ngoãn ở trong đại sảnh ăn như thóc cao sao? Sao lại không nghe lời, chạy đến trong phòng tắm với tỷ tỷ?"

"Tỷ tỷ, Trần nhi cũng đợi tỷ lâu rồi đó! Nhu thóc cao đã sớm ăn xong rồi, nhưng tỷ tỷ còn không thấy ra, cho nên Trần nhi chạy đến tìm tỷ tỷ." Nguyệt Văn Trần có chút ỳ khướt dẹt cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt to sáng trong suốt luôn luôn chớp vài cái, nhấp nháy nhấp nháy, thập phần chọc người thương. "Tỷ tỷ, Trần nhi cũng muốn tắm rửa! Trần nhi muốn tắm với tỷ tỷ, có được không?"

Nguyệt Văn Trần vừa nói xong, lập tức buông đám tóc đen trong tay, nhảy về phía trước đi tới trước mặt Tống Văn Ca. Thân thể nho nhỏ của nó chỉ cao hơn nửa cái đầu so với bốn tám, bây giờ nói chuyện với Tống Văn Ca còn phải nhón chân nhỏ, ngửa đầu nhỏ.

"Trần nhi, chờ tỷ tỷ tắm xong hết rồi sẽ giúp đệ tắm có được không?" Tống Văn Ca có chút không được tự nhiên, tuy nói Trần nhi mới năm tuổi, nhưng dù sao cũng là một đứa bé trai mà, nàng thể nào đi nữa cũng có chút thẹn thùng.

"Hu hu hu, Trần nhi không muốn... Trần nhi muốn tắm với tỷ tỷ..." Nguyệt Văn Trần vừa nói đã khóc lên, từng khối từng khối nước mắt lớn không ngừng rơi xuống. "Hu hu hu... Tỷ tỷ không muốn tắm với Trần nhi, có phải không thương Trần nhi rồi hay không? Hu hu hu... Tỷ tỷ không thích Trần nhi rồi..."

"Trần nhi, đừng nói càn, tỷ tỷ sao lại không thương đệ chứ?" Khoé miệng Tống Văn Ca nhẹ rút lại, thật sự là không có cách tòm đứa bé này. Âm thầm thờ dài, lập tức lấy cái yếm màu hồng bên cạnh mặc vào người, lúc này mới đứng dậy đem Trần nhi - gương mặt đầy nước mắt ôm vào thùng tắm. Vừa giúp nó cởi quần áo đầy người ra, vừa dịu dàng nói, "Được rồi, Trần nhi ngoan, đừng khóc, tỷ tỷ cùng tắm với đệ có được hay không?"

"Ha ha, chỉ biết tỷ tỷ hiểu rõ Trần nhi nhất." Nguyệt Văn Trần nín khóc mỉm cười, vỗ tay nhỏ bé rất vui vẻ, làm cho Tống Văn Ca bất đắc dĩ lắc đầu. Đứa bé chính là biểu tình trong sáng, nói khóc là khóc, nói cười là cười, nước mắt kia thật đúng là thu phóng tự nhiên.

"Trần nhi, đệ có muốn học võ công không?" Tống Văn Ca vừa hỏi, vừa đánh tan bụi tóc của nó, rồi sau đó bỏ lên đầu tẩy tóc, động tác mềm nhẹ giúp nó gội đầu.

"Trần nhi, sao lại không nói lời nào vậy?" Hồi lâu Tống Văn Ca không có nghe thấy hồi âm, bất giác có chút nghi hoặc, cúi đầu, đã thấy Trần nhi thờ hèn nhìn chằm chằm chỗ cổ của nàng, cái miệng nhỏ nhắn cũng vênh lên cao cao. "Trần nhi, đệ làm sao vậy? Sao lại nhìn chằm chằm vào cổ tỷ tỷ?"

"Tỷ tỷ, khắp trên cổ tỷ đều có chỗ hồng chỗ xanh, có phải bị người ta khi dễ hay không?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Văn Trần tràn đầy mất hứng, vừa nói, lại vron hai tay ôm cổ Tống Văn Ca, cái miệng nhỏ nhắn thật cẩn thận tiếp cận lên đó. "Tỷ tỷ, cổ còn đau hay không?"

"À... Không đau, không đau..." Tống Văn Ca có chút xấu hổ ho khan hai tiếng, trên hai gò má thanh lệ nổi lên một tầng đỏ ửng hơi mỏng. Trầm ngâm trong chốc lát, mới nói dối, "Trần nhi, tỷ tỷ không có bị người ta khi dễ, cái này đều là bị muỗi cắn. Tối hôm qua tỷ tỷ ngủ quên buông màn giường xuống, cho nên bị muỗi cắn."

Tống Văn Ca giương môi miễn cưỡng cười cười, đáy lòng lại đem ác ma kia nguyên rửa một lần lại một lần.

Bạo quân đáng chết! Sau mỗi lần thị tắm, trên người nàng đều bị hấn để lại vô số vết hôn, lớn nhỏ, sâu cạn không giống nhau. Mặc dù không đau, nhưng nàng nhìn lại phả lệ chói mắt. Trước kia nàng chỉ trực tiếp coi thường, không ngờ bây giờ bị Trần nhi nhìn thấy rồi, thật đúng là làm cho nàng xấu hổ. May là Trần nhi còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, dễ dàng lừa gạt.

"Tỷ tỷ gạt người!" Nguyệt Văn Trần mạnh ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn thẳng tắp nhìn về phía Tống Văn Ca, mắt to sáng trong suốt nhanh chóng hiện lên vẻ không hiểu, nhanh đến nỗi làm cho người ta không kịp nắm bắt. "Rõ ràng là bị trúng thối (nôm na là người xấu) kia cắn! Hừ!"

"Trần nhi, đệ... đệ làm sao biết là..." Tống Văn Ca nghe vậy kinh ngạc không thôi, nàng đương nhiên biết trúng thối trong miệng Trần nhi chính là bạo quân ác ma kia, chỉ là không thể tin được Trần nhi tuổi còn nhỏ đã hiểu được không ít.

"Đệ đương nhiên biết! Tỷ tỷ đi thị tắm cho trúng thối kia, sau đó đã bị hấn cắn!" Tay nhỏ bé của Nguyệt Văn Trần nắm chặt thành quyền, khi cúi đầu, trong mắt hiện lên tia sáng yêu dị, thâm sâu quý quyết, khó lường khó phân biệt. Khi ngẩng đầu lần nữa, lại khôi phục thành đáng vẻ ngây thơ vô tà, chỉ là sự tức giận trên khuôn mặt nhỏ nhắn chưa giảm chút nào.

"Trần nhi, ai nói với đệ tỷ tỷ đi thị tắm?" Tống Văn Ca có chút bức mình, loại chuyện này sao có thể nói với đứa bé được? Rốt cuộc là ai nhiều chuyện như vậy, không biết cổ kị? "Có phải là Lộng Hoa và Lộng Ảnh nói với đệ không?"

"Không phải, là Trần nhi tự mình biết." Nguyệt Văn Trần vênh rồi vênh miệng, chống lại ánh mắt khó hiểu của Tống Văn Ca, tiếp tục nói, "Trước kia phụ hoàng để cho mẫu hậu bồi ông ấy ngủ, ngày hôm sau Trần nhi chung quy sẽ thấy dấu vết như vậy trên gáy mẫu hậu. Trần nhi cũng từng hỏi mẫu hậu, tại sao phụ hoàng luôn cấm bà. Bất quá mẫu hậu chưa từng nói gì cả, chỉ nói với Trần nhi như vậy không phải bồi ngủ, mà gọi là thị tắm."

"... "Nghe xong một phen của Trần nhi, Tống Văn Ca trực tiếp không nói gì. Phụ hoàng và mẫu hậu trên danh nghĩa này của nàng, trước kia đến cùng là đã dạy Trần nhi như thế nào đây? Sao chuyện gì cũng để cho Trần nhi nhìn thấy? Cũng không biết cổ kị một chút.

"Tỷ tỷ, Trần nhi muốn học võ công!" Nguyệt Văn Trần chột lòi kéo cánh tay trắng như tuyết của Tống Văn Ca, giọng nói kiên quyết. "Tỷ tỷ, Trần nhi nhất định phải học được võ công lợi hại nhất, sau đó đánh bại trúng thối kia, cho hấn không dám khi dễ tỷ nữa! Trần nhi muốn học võ công thật giỏi

để bảo vệ tỷ tỷ, không cho tỷ tỷ bị bắt cứ ai khi dễ!"

"Trần nhi..." Tống Văn Ca nghe vậy, mạnh đem thân thể nhỏ nhỏ của Nguyệt Văn Trần ôm vào trong lòng. Giờ phút này, cái mũi của nàng ê ẩm, đầy lòng cảm động không hiểu. "Trần nhi, tỷ tỷ nhất định sẽ nghĩ cách tìm được sự phụ lợi hại nhất đến dạy võ công cho đệ!"

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 51: Vô lại (1)

Sau bữa trưa, Tống Văn Ca dẫn Nguyệt Văn Trần đến buồng lò sưởi nghỉ trưa. Có lẽ là quá mệt mỏi hoặc là thả lỏng quá mức, cảm giác ngủ tương đối say.

Mãi cho đến lúc thấp đèn, Tống Văn Ca mới tỉnh lại vì động tĩnh do Nguyệt Văn Trần lăn qua lộn lại.

"Trần nhi, làm sao vậy?" Tống Văn Ca vuốt vuốt hai mắt mông lung buồn ngủ, vừa dứt lời, đã nghe thấy bụng nhỏ của Nguyệt Văn Trần phát ra tiếng vang "ọc ọc ọc ọc ọc".

"Tỷ tỷ, Trần nhi đói bụng." Nguyệt Văn Trần chu cái miệng nhỏ nhắn đỏ đỏ, tay nhỏ bé vuốt vuốt bụng, chớp chớp đôi mắt to sáng trong suốt, đáng thương hề hề nhìn Tống Văn Ca.

Nó cũng đã tỉnh lại hồi lâu rồi đây, nhưng tỷ tỷ ngủ ngon quá, nó không nỡ đánh thức tỷ tỷ, cho nên vẫn chịu đựng đói bụng, chờ tỷ tỷ tự mình tỉnh lại. Trong buồng lò sưởi vốn có điểm tâm và trái cây, nhưng nó không muốn ăn mấy thứ kia, nó thầm nghĩ muốn ăn thức ăn tỷ tỷ làm.

"Ha ha, thì ra Trần nhi nhà chúng ta bị đói nên tỉnh dậy." Tống Văn Ca đứng dậy khẽ cười nói, còn sùng nịch vuốt xuôi cái mũi nhỏ nhắn của Nguyệt Văn Trần. Nhìn sắc trời bên ngoài một chút, màn đêm đã phủ xuống, đèn cung đình cũng đã được thắp lên.

"Trần nhi, bữa tối muốn ăn cái gì? Tỷ tỷ làm cho đệ."

"Tỷ tỷ làm cái gì, Trần nhi ăn cái gì, dù sao tỷ tỷ làm cái gì cũng ngon mà." Nguyệt Văn Trần làm nũng chui vào trong lòng Tống Văn Ca, hai tay ôm cổ nàng, vui vẻ nói.

"Tốt lắm, tỷ tỷ sẽ làm mấy món ăn sở trường thật là ngon cho Trần nhi ăn." Tống Văn Ca vừa nói, lập tức ôm lấy Nguyệt Văn Trần, tâm tình sung sướng đi về phía phòng bếp.

Trần nhi dường như kiêng ăn, cho nên một ngày ba bữa cơm trên cơ bản đều là nàng tự mình ra tay, Lộng Hoa và Lộng Ảnh chỉ cần ở phòng bếp trợ giúp một chút là được. Ở hiện đại, công ty Tống thị chủ yếu là kinh doanh nhà hàng, mà nàng là người thừa kế duy nhất của Tống thị, về phương diện nấu nướng và thưởng thức món ăn tất nhiên là có trình độ.

Trước kia ở nhà, nàng chỉ cần rảnh rỗi sẽ tự mình xuống bếp, làm vài món ăn sở trường cho ba và mẹ ăn. Nghĩ đến ba mẹ, ánh mắt Tống Văn Ca có chút âm trầm, bất quá nhìn Trần nhi trong lòng, cuối cùng cười mà qua.

Đi tới phòng bếp, Tống Văn Ca để Trần nhi qua một bên cho nó tự mình chơi đùa, rồi sau đó lại phân phó Lộng Hoa và Lộng Ảnh chuẩn bị tốt những nguyên liệu nấu ăn mình cần, rồi bắt đầu bận rộn làm bữa tối.

Một lúc lâu sau.

Trên bàn ăn, mùi hương thơm ngát mê người của thức ăn bay bổng trong không khí, khiến cho khẩu vị của người tạc đột nhiên mở ra, miệng mở lớn hơn.

Yến chi kê bô[1], màu sắc tươi đẹp, còn kèm theo mùi hương thơm ngát của hoa sen; ma bà đậu hũ[2], trơn mềm vô cùng; ngó sen Thiên Hương, thanh thủy ngọt ngào; thủy tinh trầu (chân giò) hoa[4], sắc thái óng ánh trong suốt, trắng hồng giao nhau, trơn bóng không tì vết; phi thủy kê (gà) tì[5], xanh xanh, trắng trắng, trong con gà tì lại hoà hợp mùi thơm ngát và vị cay của ớt xanh; còn có cá chim vàng hấp[6], cháo nhân đậu tằm[7], tổ yến gà như ý[8], nhân sâm hầm thịt bò[9]. Tám món một canh, dinh dưỡng cân đối, hơn nữa còn có đủ sắc hương vị.

"Trần nhi, mau tới đây, sắp bắt đầu bữa tối rồi!" Tống Văn Ca ôm Nguyệt Văn Trần đến bên cạnh mình ngồi xuống, thấy hai mắt nó toả sáng đảo qua từng món ăn mình làm, chỉ thiếu không chảy nước miếng, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác thỏa mãn. Quay đầu thấy Lộng Hoa và Lộng Ảnh đứng ở bên cạnh, vì vậy thân nhiên nói, "Ở đây không cần các người hầu hạ nữa, vừa rồi mỗi món ta đều làm nhiều hơn một phần, hai người các người sang phòng bếp bên cạnh phòng ăn dùng bữa đi."

"Vâng, nương nương." Lộng Hoa và Lộng Ảnh nhìn nhau liếc mắt một cái, lập tức hành lễ lui xuống. Kỳ thật nương nương vốn là một người rất tốt bụng, ở chung cũng tốt lắm, mặc dù tính tình lạnh chút, nhưng không có một chút kiêu ngạo của chủ tử, cũng chưa bao giờ trách mắng người hầu.

Các nàng biết nướng nướng không vui, trừ những lúc đối mặt với tiểu chủ tử mới mở lòng chơi đùa, bất kỳ kẻ nào cũng không tiến vào lòng người được. Ngày thường, ngay cả hai người bọn họ tới gần nướng nướng nửa bước, người cũng cau mày bức mình, trong nháy mắt ánh mắt trở nên lạnh như băng. Trừ tiểu chủ tử ra, nướng nướng đối với ai cũng đều cự tuyệt ra ngoài ngàn dặm. Đáng vẻ xa cách hờ hững lạnh như băng của nướng nướng khiến cho các nàng từ trong lòng vì người mà đau lòng, nhưng cũng đành lực bất tòng tâm.

Dù sao, chuyện của Hoàng thượng và nướng nướng các nàng cũng không có bất kỳ quyền hạn và tư cách gì để quan tâm, chỉ có thể ở trong lòng cầu khẩn Hoàng thượng đừng tàn nhẫn vô tình như vậy nữa, đừng hành hạ tổn thương Luyến phi nướng nướng nữa.

"Trần nhi, đói bụng lắm rồi. Mau ăn nhiều một chút, hôm nay tỷ tỷ làm trên cơ bản đều là những món đệ thích ăn đó!" Tống Văn Ca vừa nói vừa gấp một cái đùi gà lớn cho Trần nhi, sau đó lại gấp một khối thủy tinh trầu hoa để vào trong chén của mình. Đang chuẩn bị cắn một miếng to, một tiếng truyền báo cao vút bỗng vọng từ ngoài phòng ăn truyền vào.

"Hoàng thượng giá lâm!"

Nghe tiếng thông báo chán ghét kia, nụ cười yếu ớt trên mặt Tống Văn Ca trong nháy mắt biến mất không thấy đâu, chân mày lập tức nhíu chặt lại.

"Ác ma đáng chết này chạy tới làm gì? Lúc này hân không phải nên ở Long Ngự cung của mình dùng bữa tối sao? Thật đáng ghét, ăn một bữa cơm cũng không yên ổn!"

Tống Văn Ca mới vừa nói thảm xong, chỉ thấy Long Ngự Tà trên người mặc long bào màu vàng ngẩng cao đầu, khí thế uy nghiêm tiêu sái vào phòng ăn.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!" Tống Văn Ca đứng dậy thi lễ với Long Ngự Tà, cho dù tận đáy lòng có đủ loại không tình nguyện, đáng vẻ bên ngoài vẫn phải làm. Mất lễ nghi, khó tránh bạo quân này nhất thời lại muốn bùng nổ.

Nguyệt Văn Trần không hành lễ, vẫn ngồi ở trên ghế, bất quá cao cao cong cái miệng nhỏ nhắn lên biểu hiện mất hứng. Trúng thời này, lại tới tranh tỷ tỷ với nó, Nguyệt Văn Trần thật sự rất chán ghét hân. Hừ! Sau này mình nhất định phải đánh bại hân!

"Ca nhi không cần đa lễ!" Long Ngự Tà ôm eo nhỏ nhắn của Tống Văn Ca, quay đầu nhìn lướt qua thức ăn đầy đủ sắc hương vị trên bàn, tâm tình sung sướng nói, "Ca nhi cũng chưa dùng cơm tối sao? Xem ra Trẫm tới vừa đúng lúc, Trẫm cũng chưa có dùng cơm tối đây!"

"Người đâu, mang một bộ bát đĩa lại đây cho Trẫm!"

Dứt lời, long ngự tà buông Tống Văn Ca ra, tự mình ngồi xuống đối diện nàng. Tống Văn Ca âm thầm liếc mắt nhìn hân, lập tức cũng ngồi xuống.

Không bao lâu, đã có cung nữ đem đĩa bằng ngà voi và chén bạc được chuẩn bị tốt đi lên.

"Ca nhi, những món ăn này đều là nàng làm sao? Kỹ thuật thật khá, sau này Trẫm quả thật có lộc ăn rồi, ha ha!" Long Ngự Tà gấp một cọng ngó sen để vào trong miệng, vừa ăn vừa tán dương. Thấy Tống Văn Ca chỉ lạnh nhạt nhìn mình, cũng không nói gì, không khỏi trêu tức nói, "Thất thần làm gì? Trẫm tuần tú như vậy sao? Lại làm cho Ca nhi nhìn đến thất thần như thế? Ngay cả cơm cũng quên ăn?"

Nghe vậy, Tống Văn Ca âm thầm nhíu nhíu mày, càng không nói gì. Thì ra ác ma này cũng có một mặt tự kỷ và đặc ý, trước kia nàng lại không phát hiện ra.

"Ca nhi, đến đây, dùng bữa trước đi, ăn xong rồi Trẫm lại cho nàng nhìn đủ." Tâm tình Long Ngự Tà dường như cực kỳ tốt, khoe mắt đuôi chân mày tràn đầy ý cười. Vừa nói, hân vừa gấp không ít thức ăn để vào trong bát của Tống Văn Ca. Thấy Nguyệt Văn Trần mất hứng nhìn về phía hân, không khỏi trừng trừng mắt nó một cái.

Tiểu quý này, hân chưa từng tức giận, không hề răn dạy nó suốt ngày kề cận cô gái nhỏ của mình, nó còn vênh cái miệng nhỏ nhắn lên cao như vậy làm gì? Thật sự là thiếu giáo huấn!

"Trần nhi, mau ăn cơm!" Tống Văn Ca chẳng muốn để ý bạo quân đối diện kia, sờ sờ đầu nhỏ của Nguyệt Văn Trần, cúi đầu cảm lấy chiếc đĩa tự gấp cơm của mình. Bữa trưa không ăn bao nhiêu, bây giờ đang bị đói đây.

"Tỷ tỷ, Trần nhi muốn ăn đùi gà." Chỉ chốc lát, giọng trẻ con giòn non của Nguyệt Văn Trần vang lên.

"Được, tỷ tỷ gấp cho đệ." Tống Văn Ca ngẩng đầu mỉm cười yêu thương với nó, lập tức gấp một đùi gà lớn. Đang chuẩn bị bỏ vào trong bát Trần nhi, chén bạc của Long Ngự Tà nhanh chóng đuổi lại.

Tống Văn Ca còn chưa kịp phản ứng xem đây là ý gì, đùi gà lớn đã rơi vào trong chén của ác ma kia.

"Đùi gà mỡ nhiều, con nít ăn nhiều dễ phát phì lắm, không tốt cho sức khỏe đâu." Long Ngự Tà nghiêm trang cười nhìn Tống Văn Ca liếc mắt một cái, lập tức nhanh chóng giải quyết cái đùi gà trong chén. Động tác mặc dù nhanh, nhưng cũng không mất cao quý cùng ưu nhã.

"Tỷ tỷ, Trần nhi muốn ăn ngó sen Thiên Hương." Đùi gà bị người ta cướp rồi, Nguyệt Văn Trần bắt mắt cau cái mũi, lôi kéo ống tay áo Tống Văn Ca làm nũng nói.

Tống Văn Ca lên tiếng, theo lời gấp lên hai miếng ngó sen. Mới giờ đôi đĩa trong tay lên, Long Ngự Tà lợi dụng khí thế sét đánh không kịp bưng tai

cướp được về chén mình, giọng chán ghét cũng theo đó truyền đến.

"Ngó sen này không có dinh dưỡng gì, thân thể trẻ con đang lúc lớn, sao có thể ăn cái này được?"

"Hoàng thượng, ngài muốn ăn cái gì không tự mình gấp được sao?" Làm gì cứ luôn cướp của nàng? Cứ như tên vô lại, vẻ mặt lưu manh. Cũng một ngày rồi, đầu ác ma này sao còn chưa khôi phục bình thường? Ngược lại càng lúc càng nghiêm trọng? Nóng quá mức rồi sao?

"Tiểu quỷ này cũng có tay có chân, sao nó không tự mình gấp lấy?" Long Ngự Tà hừ nhẹ một tiếng, ăn không nói có, nói.

"Trần nhi chỉ là trẻ con, thần thiếp gấp đồ ăn cho nó cũng đúng thôi." Tống Văn Ca lạnh giọng dứt lời, cúi đầu không hề nhìn hấn. Nàng thật không hiểu, ác ma này tại sao lại thích làm khó dễ một đứa nhỏ như vậy, một chút tố chất cùng tu dưỡng cũng không có! "Hơn nữa, Trần nhi cũng là đệ đệ của thần thiếp, thần thiếp cũng chiều nó thương hấn là lẽ đương nhiên mà."

Nghe Tống Văn Ca nói vậy, khuôn mặt tuần tú của Long Ngự Tà nhất thời đen đen, nét mặt rõ ràng có bức mình, giọng nói không tốt quát khê: "Vậy Trầm là hoàng đế đây này! Trầm là lớn nhất, nàng cũng là phụ nữ của Trầm, càng nên hầu hạ Trầm mới đúng! Bây giờ Trầm muốn nàng gấp thức ăn cho Trầm!"

~~~~~

[1]Son gà bỏ: cái màu nó giống vậy

[2]Ma bà đậu hủ:

[3]Thiên Hương ngẫu phiến: là một món ăn làm từ ngó sen, ko tìm dc hình

[4]Thủy tinh trửu (chân giò) hoa:

[5]Phi thúy (chim trà) kê (gà) ti (tơ)

[6]Cá chim vàng hấp:

[7]Cháo nhân dâu tây:

[8]Tổ yến gà như ý:

[9]Nhân sâm hầm thịt bò

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 52: Vô lại (2)

Mấy câu nói đó của hấn, trong nháy mắt làm cho Tống Văn Ca nghẹn một bụng tức, nhưng cũng không dám lấy cứng chọi cứng với bạo quân trước mặt. Qua một hồi lâu mới áp chế được phần nộ đầy ngập, lạnh giọng đáp: "Vâng, thần thiếp cũng nên hầu hạ Hoàng thượng!" Vừa nói, mặt lạnh gấp mấy đĩa thức ăn để vào trong bát hấn.

"Vậy mới đúng chứ." Long Ngự Tà hài lòng gật đầu, nét mặt và ánh mắt lập tức từ âm u chuyển sang trong sáng. Đặc ý nhìn thoáng qua Nguyệt Văn Trầm đang chu cái miệng nhỏ nhắn lên cao hơn, tươi cười đầy mặt ăn thức ăn trong chén.

"Tỷ tỷ, Trần nhi muốn ăn canh." Nguyệt Văn Trầm hướng Long Ngự Tà giả trang cái mặt quỷ, tiếp tục lôi kéo ống tay áo Tống Văn Ca làm nũng.

"Trần nhi ngoan, tỷ tỷ lập tức mức cho đệ." Tống Văn Ca bung lên một cái chén ngọc nhỏ bên cạnh, mức canh ngân nhĩ trứng hoa[1] vào hơn một nửa, thối một lúc lâu, mới để xuống trước mặt nó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Văn Trầm cười nở hoa, cảm mừng lên, đang chuẩn bị ăn canh, một bàn tay to duỗi lại. Sau một khắc, chén canh ngân nhĩ trứng hoa trước mặt đã dời đi trận địa, tới trước bàn Long Ngự Tà.

"Con nít buổi tối tốt nhất không nên ăn canh, miễn cho đêm hôm khuya khoắt não loạn muốn đi đại tiện, nếu đại tiện thì càng phiền toái." Long Ngự Tà cầm chén lên, nói một câu là uống một muỗng canh ngân nhĩ trứng hoa, đáng vẻ hưởng thụ vị ngon, cũng không biết là thật sự hay cố ý giả vờ.

"Người... Ngài lại tiếp tục không cho Trần nhi ăn cơm?" Tống Văn Ca thờ hẩn hẩn trừng mắt nhìn hấn, ác ma này thật đúng là có bệnh. Trần nhi ăn cái gì

hắn cướp cái đó, muốn để Trần nhi chết đói sao?

"Trăm lúc nào không cho tiểu quý này ăn cơm chứ?" Long Ngự Tà ra vẻ vô tội nhún vai, khoe miệng lại nở ra nụ cười xấu xa. Hắn cố ý vậy đó, thì sao? Ai bảo tiểu quý kia có tay không dùng, không nên kề cận nữ tử của hắn gấp thức ăn cho nó. Đây chính là cô gái nhỏ của hắn, chỉ có thể hầu hạ mình, sao lại có thể hầu hạ người khác?

Nhìn nụ cười xấu xa đáng đánh đòn trên mặt hắn, Tống Văn Ca thật muốn đánh qua một đấm. Mạnh miệng hừ một tiếng, lập tức gấp một cái phao câu gà để vào trong chén Nguyệt Văn Trần. Đợi hồi lâu cũng không thấy bạo quân kia có động tác gì, nhưng lại nghe thấy thanh âm hơi hơi ừ khua cùng bất mãn của Trần nhi vang lên.

"Tỷ tỷ, Trần nhi không thích ăn phao gà gà."

"Ha ha, Trần nhi không thích thì đừng ăn." Tống Văn Ca miễn cưỡng cười cười, lập tức gấp cái phao câu gà trong chén Nguyệt Văn Trần ra, ném tới khoảng trống trên bàn bên cạnh. Quay đầu, ánh mắt lạnh như băng phần hận lướt về phía bạo quân ác ma vẫn cười đến ghê tởm đối diện. Thăng tấp từng mắt nhìn hắn, ánh mắt dường như đang hỏi: lúc này sao lại không cướp?

Long Ngự Tà không nhìn ánh mắt lạnh lùng không tốt của Tống Văn Ca, tà tà nhíu mày rồi hạ mi, gương mặt cười nói: "Ngay cả đứa bé năm tuổi cũng biết nói phao câu gà không thể ăn, trăm đã lớn như vậy rồi, chẳng lẽ còn muốn đi ăn phao câu gà sao?" Cô gái nhỏ đáng yêu lại thú vị này, thật đúng là tưởng rằng hắn cái gì cũng cướp hã, lại cố ý gấp cái phao câu gà cho tiểu quý, ha ha!

"Người... " Hai mắt Tống Văn Ca dường như có thể toát ra lửa, ác ma này rất ghê tởm rồi. Hắn bây giờ, hoàn toàn chính là vô lại lưu manh thêm ba cấp, khiến cho người ta chán ghét đến cực điểm! Nhịn, nài nỉ, ai bảo thằng nhãi này là hoàng đế là đại gia chứ!

"Trần nhi, ngoan, tự mình thích ăn cái gì thì gấp cái đó." Sau khi bình tĩnh trở lại, Tống Văn Ca đem món thịt gà và Thiên Hương ngẫu nhiên chuyển qua trước mặt Nguyệt Văn Trần. Nàng xem như biết rồi, bạo quân này vốn là không thích mình gấp cho Trần nhi, hắn muốn Trần nhi tự mình ra tay.

"Uh, Trần nhi nghe tỷ tỷ nói." Nguyệt Văn Trần vô cùng ai oán nhìn Tống Văn Ca một cái, trái lại tự mình ra tay ăn cơm. Long Ngự Tà ở đối diện cũng không nói gì nữa, đối với tình trạng trước mặt dường như rất hài lòng, khoe miệng gương mặt thật cao.

Một bữa cơm ngay lúc Tống Văn Ca phần hận và Nguyệt Văn Trần ừ khua kết thúc, mà họ Long thì từ đầu đến cuối cười thật thoải mái lại đáng đánh đòn, tâm tình tốt cực kỳ.

Cuối cùng, Long Ngự Tà còn từ từ uống một ly trà Long Tĩnh tốt nhất, vừa bá đạo ôm Tống Văn Ca đòi lấy một nụ hôn thiên nhiên nóng cháy, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn đứng dậy rồi đi, để lại một khuôn mặt chán ghét phần hận của Tống Văn Ca, cùng với ánh mắt quý dị khó lường của Nguyệt Văn Trần.

☆☆☆☆☆☆

Cầm Dương cung

Vũ phi ngồi trước bàn trang điểm, nhìn mình trong gương đồng, gương mặt vốn dĩ tươi đẹp như hoa đào giờ phút này mỗi bên lại có một dấu tay đỏ tươi, sưng so với bánh bao còn cao hơn. Tay nhẹ nhàng chạm một chút, lập tức đau đến mức nàng thở mạnh khí. Mặc dù đã bôi lên thuốc trị thương ngoài da tốt nhất, nhưng đau đớn nóng rát vẫn đang một trận lại một trận từ gương mặt truyền đến, lan khắp toàn thân.

"Nguyệt Văn Ca, bọn cung nhất định sẽ khiến ngươi chết rất khó xem! Hôm nay ngươi mang đến nhục nhã cho bọn cung, bọn cung nhất định phải bắt ngươi dùng mạng trả lại!" Vũ phi mạnh đưa tay dùng sức vỗ lên bàn trang điểm một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Vũ phi giờ phút này sớm bị oán hận cùng ghen ghét che mất tâm trí, trong mắt thỉnh thoảng chớp động oán hận cùng độc ác, thần sắc trên mặt thoát nhìn từ tợn mà kinh khủng, khiến cho nha hoàn thân cận Hoa Nô ở bên cạnh âm thầm run vài cái.

Thủ đoạn của chủ tử nhà mình có bao nhiêu âm tàn, tâm địa có bao nhiêu ác độc, người khác không rõ ràng, nhưng nàng là nha hoàn thân cận, từ tám tuổi đã đi theo hầu hạ bên cạnh chủ tử thì biết rất rõ. Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là đồ vật mà chủ tử muốn lấy, người sẽ không tiếc thủ đoạn chém giết tranh về. Nếu như không chiếm được, người thù là phá hủy, cũng không để cho người khác có được. Ở trong mắt chủ tử, chỉ có ngọc vỡ, không có ngọc lành.

Chủ tử tiến cung đã ba năm rồi, mấy năm qua, tần thiếp hoặc mỹ nhân cấp thấp bị người ngầm hại chết nói ít cũng có mười mấy. Về phần cung tỷ và nô tài bị chủ tử trách phạt đánh chửi đến chết, kể ra cũng hằng hà (rất nhiều) rồi.

Lúc này Luyến phi nương nương khiến cho chủ tử té ngã một cái lớn như vậy, tôn nghiêm mất hết, quan trọng nhất chính là, còn bị Hoàng thượng giảm cấp cấm túc. Hoàng thượng thiên vị sủng ái Luyến phi rõ ràng như thế, chỉ sợ chủ tử nhà mình dù chết cũng không bỏ qua cho Luyến phi.

"Nương nương, trà sâm người muốn đã đến." Lúc này một tiểu nữ tỷ mặc trang phục cung nữ màu hồng nhạt đi đến, cước bộ bỗng nhiên cách xa Vũ phi nửa thước, hai tay run rẩy dâng lên trà sâm mà chủ tử muốn. Đầu cúi xuống thật thấp, cũng không dám thở mạnh ra một tiếng.

"Cầu nô tài, cách xa như vậy làm gì? Sợ bọn cung ăn ngươi sao?!" Mắt hạnh của Vũ phi tròn tròn, hung ác trừng mắt nhìn tiểu tỷ vừa kia một cái, lập tức cúi người nhận lấy chén trà. Mới uống một ngụm nhỏ, sắc mặt lập tức thay đổi.

"Cầu nô tài, ngươi ngay cả trà cũng không biết pha sao? Nóng như vậy cũng mang đến cho bọn cung uống, có chủ tâm muốn bồng chết bọn cung có phải hay không?!"

Dứt lời, còn ngại chính mình không đủ hết giận, thuận thế cầm cái ly bạch ngọc điêu khắc tinh xảo trong tay mạnh mẽ ném xuống đất bẻ nát, nước trà nóng bỏng nhất thời bắn tung tóe khắp nơi.

"Nương nương tha mạng, nô tỳ không phải cố ý." Tiểu tỷ nữ áo hồng sợ hãi vội vàng quỳ xuống đất, dập đầu cầu xin tha thứ không ngừng. Nương nương bình thường uống trà rõ ràng đều dùng độ ấm này, sao hôm nay lại chē nóng. Tiểu cung nữ ủy khuất đầy bụng, cũng không dám nói, bởi vì nương nương nhà mình cho tới bây giờ cũng không phải người biết nói lý, tốt hơn hết là dập đầu cầu xin tha thứ mới thực tế một chút.

"Biến! Cút ra cho bốn cung! Một người hai người đều là thứ ngu xuẩn vô dụng!" Vũ phi đứng dậy, một cước đá văng tiểu cung nữ đang quỳ trên mặt đất ra, thấy nàng ta té ngã rồi lui xuống, lúc này mới quay đầu nhìn về phía tỷ nữ thân cận Hoa Nô của mình.

"Hoa nô, người nói lần này bốn cung nên đối phó tiện nữ Luyến phi kia như thế nào đây?" Vũ phi búng nhẹ móng tay dài sơn đỏ tươi, cười nhưng không cười nói. Nàng sở dĩ có thể để cho Hoa Nô ở sát người hầu hạ nhiều năm như vậy, cũng là nhìn trúng sự thông minh cùng ác độc của nàng ta. Tiễn cung mấy năm qua, nàng giấu giếm làm những chuyện xấu không thể lộ ra ánh sáng này, có chuyện nào mà Hoa Nô không có tham dự qua? "Lần này bốn cung cần làm cho tiện nữ kia chết một cách thần không biết quỷ không hay, xem nàng ta còn có thể theo bốn cung tranh như thế nào!"

"Nương nương, việc này chỉ sợ có chút khó giải quyết. Luyến phi lúc này đang được thánh sủng, nếu xảy ra một chút ngoài ý muốn, Hoàng thượng phỏng chừng sẽ truy cứu tới cùng. Hơn nữa, mỗi ngày Luyến phi ở Tuyệt Dục cung, gần như không có ra cửa, nàng ta cũng không lui tới với bất cứ phi tần nào. Còn có, bốn phía Tuyệt Dục cung thủ vệ chặt chẽ, không có Hoàng thượng đặc biệt cho phép, bất luận kẻ nào cũng đừng mong trà trộn vào được. Cho nên, muốn đến gần Luyến phi, chỉ sợ so với lên trời còn khó khăn hơn."

Hoa Nô vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Vũ phi, thấy gương mặt sung đỏ của nàng càng ngày càng vụn vỡ, không khỏi sợ đến ngậm miệng.

"Theo người nói như vậy, chẳng lẽ bốn cung không thể giết tiện nhân kia sao?" Vũ phi có chút nổi điên hết lớn, vron tay đảo qua, toàn bộ đồ dùng trên bàn trang điểm bị nàng đẩy xuống đất hết, gương đồng tinh xảo nạm vàng rơi nát bấy, bên trong đồng hồ hỗn loạn.

Tiến nữ kia, chẳng những độc bá thánh sủng, lại làm hại nàng từ nhất phẩm hoàng phi rớt xuống tam phẩm chiêu nghi, còn bị Hoàng thượng xử phạt cấm túc một tháng, nếu không đem nàng ta băm thây vạn đoạn, vậy nàng làm sao có thể hả được cơn giận này?!

"Nương nương, người trước tiên đừng tức giận." Hoa Nô vòng qua những thứ bừa bãi đầy đất, tiến lên vỗ phía sau lưng Vũ phi, vừa trấn an, vừa nói tiếp, "Chúng ta mặc dù không đến gần Luyến phi được, nhưng có thể nghĩ cách xuống tay từ tiểu đệ đệ năm tuổi của nàng ta, trẻ con là dễ dàng bị lừa gạt nhất."

Dứt lời, đáy mắt Hoa Nô hiện lên vẻ độc ác, dường như đã nghĩ ra mưu kế âm hiểm gì.

"Nương nương, nô tỳ nghĩ ra cách đẩy Luyến phi vào chỗ chết như thế nào rồi." Vừa nói, Hoa Nô vừa tiến đến bên tai Vũ phi thấp giọng thì thầm một phen. "Nương nương, người cảm thấy mưu kế này thế nào?"

"Ha ha, tuyệt vời tuyệt vời, đây thật đúng là ý kiến hay đấy. Hoa Nô, người không hổ là tâm phúc của bốn cung!" Vũ phi càng nghe càng hài lòng, không khỏi ác độc cười ha ha. "Ha ha ha, khiến cho tiện nữ kia đến chết cũng không thể có mạng, thật đúng là hả hê lòng người! Ha ha ha!"

Luyến phi, người cứ chờ ngày chết của người đi, tin tưởng rất nhanh sẽ đến!

[1]Canh ngân nhĩ trứng hoa: ngân nhĩ là nấm tuyết, trứng là trứng

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 53: Kẻ trộm sắc

Đêm buông xuống, mọi âm thanh đều yên tĩnh. Ánh trăng sáng ngời trên cao sáng tỏ trong trời đêm, rõ ràng sáng chói như sương mù bạc đổ xuống, che đầy cả tòa Dục Tuyệt cung.

Gió đêm quanh quẩn ở cây phỉ[1], tấm màn voan mỏng chuyển động dưới ánh trăng, nhẹ nhàng mà dịu dàng. Ánh trăng dịu dàng nghiêng chiếu tiểu mỹ nhân xinh đẹp đang nhắm mắt ngủ trên giường gấm, chiếu ra đôi mắt buồn ngủ bất an của nàng.

Trong phòng chỉ còn lại một chén đèn thủy tinh nhỏ, ngọn đèn nhàn nhạt ảm áp nhu hòa như nước, lụa mỏng lượn lờ, ánh trăng mê ly chiếu vào phòng.

Đêm trắng nhu hoà tĩnh mịch như vậy, gió đêm hun người như vậy, hẳn là trợ giúp người bình yên ngủ nhất. Nhưng hết lần này tới lần khác Tống Văn Ca lại làm thế nào cũng ngủ không được, ôm áo ngủ bằng gấm ở trên giường lật qua lật lại, trần trọc, cừu cừu đếm một con lại một con, vẫn như cũ không cách nào ngủ được.

Haiz! Đều do ban ngày nàng ngủ nhiều quá, buổi tối mới có thể mất ngủ.

Tống Văn Ca xúc động thở dài hít sâu vài hơi đứng dậy đi đến bên cửa sổ, ngửa đầu ngơ ngác nhìn ánh trăng rút lui sau tấm ngói mặc cho hồn phách bay đi vô bờ bến không biết bao lâu, cho đến khi hơi hơi cảm giác cái lạnh đánh vào người, mới cố gắng áp chế đi ý muốn ngồi chồm hổm. Che miệng ách xì một cái, Tống Văn Ca mới quay về nằm lần nữa.

Mới vừa ngủ không tới nửa khắc, trong lúc buồn ngủ mông lung, một tràng tiếng bước chân rất nhỏ truyền vào tai Tống Văn Ca.

"Ai đó?"

Tống Văn Ca căng thẳng trong lòng, thần kinh trong nháy mắt cũng căng chặt theo.

Rốt cuộc là ai, đêm hôm khuya khoắt len lén xông vào tấm cung của nàng? Chẳng lẽ, một ý nghĩ đáng sợ như tia chớp chợt chui vào trong đầu Tống Văn Ca.

"Chẳng lẽ là người phụ nữ ác độc - Vũ phi kia không nhìn được nên ra tay với mình rồi sao?" Nghĩ đến trong hậu cung lại có người chẳng kiêng nể muốn đẩy nàng vào chỗ chết, trong lòng nhất thời kinh hãi không thôi.

Vốn là buồn ngủ không sâu giờ phút này đã sớm hoàn toàn kinh hãi mà thanh tỉnh, trong đầu trấn tĩnh như gương, sau khi người ở thế gian có bận tâm và nhớ nhung, sẽ trở nên e ngại từ vong, mà Tống Văn Ca cũng thế, đáy lòng suy nghĩ đủ cách, không biết nên ứng phó như thế nào.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần rồi, đã tiến vào nội thất. Nếu người đến là sát thủ, vậy...

Lộng Hoa và Lộng Ảnh ngủ ở phòng ngoài, giờ phút này lại không có bất cứ động tĩnh gì có phải bọn họ đã gặp bất trắc hay không? Hay là... Tống Văn Ca không dám hành động thiếu suy nghĩ, lẳng lặng nằm ở trên giường, chính hơi thở chậm chạp giả bộ ngủ say.

Ở trong đêm khuya yên tĩnh không tiếng động này, ngũ quan của Tống Văn Ca càng rõ ràng hơn. Nàng có thể cảm giác được người nọ đang từng bước một tới gần giường, trong lòng rất nhanh đủ loại đã trải qua trong kiếp trước và kiếp này, nhưng giờ phút này nàng nghỉ ngơi nhiều nhất, nhớ sâu nhất chính là Trần nhi của nàng. Đứa bé nhu thuận đáng yêu lại vừa hiểu chuyện kia, nếu tối nay nàng gặp được bất trắc gì, vậy Trần nhi của nàng nên làm cái gì bây giờ đây.

Nghĩ đến Trần nhi vì không có sự chiếu cố cùng thương yêu của nàng mà nước mắt đầy mặt lúc sáng, trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác chua xót.

Người đến càng ngày càng gần rồi, chợt một mùi hương đặc biệt xâm nhập vào mũi Tống Văn Ca, mùi hương đặc biệt này rất quen thuộc.

Giật mình ngây ngốc chốc lát, thân thể Tống Văn Ca chấn động mạnh, sao có thể là hắn?

Người đến đúng là Tiêu Dao Hầu Hàn Kỳ Hiên, hay là cảm giác của nàng sai lầm rồi.

Trái tim trong giây lát co rút nhanh thò ra một hơi khí to, lo lắng cũng tản đi, ít nhất nàng cảm thấy Hàn Kỳ Hiên sẽ không hại đến tính mạng của mình. Chỉ là sợ hãi bối rối càng sâu, nàng không nghĩ tới người đàn ông tà ác này lại lớn gan đến vậy, đêm hôm khuya khoắt len lén vào hoàng cung, lại còn len vào trong nội điện của phi tần hậu cung nữa chứ.

Kinh hãi thấy hắn đã đứng trước giường của mình, mùi hương quế thơm mát càng dày đặc hơn rồi, hơi thở nam tính tà mị cường thế trên người hắn cũng từ từ di tản ra, mùi hương đặc biệt này, Tống Văn Ca chỉ ngửi qua một lần trên người Hàn Kỳ Hiên nhưng đây vốn là một trong số rất ít mùi hương mà nàng thích, cho nên ấn tượng càng khắc sâu. Lần trước khi bị hắn mạnh mẽ ôm vào trong ngực nàng còn ngậm giữ mùi hương đó trong đáy lòng đây. Mùi thơm thanh nhã cũng mạnh mẽ như vậy, dùng trên người đàn ông tà mị ngả ngón buồn nôn kia, thật sự là lãng phí vô ích rồi.

Xem ra người trước giường thật sự là hắn, sẽ không sai, người này chính là người đàn ông tà ác chiếm tiện nghi của nàng lần trước Tiêu Dao Hầu Hàn Kỳ Hiên.

Tên đàn ông thú ghê tởm, Tống Văn Ca oán hận âm thầm rửa một tiếng dưới đáy lòng.

Hắn tới làm gì? Hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm tầng tầng trọng binh canh gác, mà ngoài Dục Tuyết cung của nàng cũng có không ít thị vệ luân phiên trông coi, tiểu Hầu gia phong lưu này có thể lặng yên không một tiếng động xông vào, không kinh động đến bất luận kẻ nào, có thể thấy được năng lực của hắn không giống bình thường.

Trong đầu Tống Văn Ca không ngừng suy nghĩ miên man, nhưng nghĩ mãi mà không rõ đêm khuya hắn thăm dò vào tấm cung của mình, rốt cuộc muốn làm gì. Nhưng ngay lúc đó nàng cũng không có bất cứ động tác nào, mà là liều mạng giả vờ ngủ say, muốn nhìn một chút hắn đến cùng là muốn thế nào.

Đối với Hàn Kỳ Hiên này, nói thật, nàng chỉ có chán ghét. Không nói lần trước bị hắn chiếm không ít tiện nghi, cả người hắn để lộ ra luồng hơi thở phong lưu ngả ngón di động, cũng đủ khiến nàng cau mày phi nhỏ. Cho nên, tự nhiên Hàn Kỳ Hiên đã được nàng xếp vào nhóm nhân vật cự tuyệt lui tới.

Chỉ là không nghĩ tới một người phong lưu ăn chơi trác táng như vậy lại là thâm tàng bất lộ (không để lộ tài năng), chỉ tính đến chuyện hấn có bản lĩnh có thể ở trong hoàng cung đi lại tự nhiên, thậm chí như vào chỗ không người, không phải người mang tuyết kỹ thì là cái gì?

Trong đầu ngựa thần lướt gió tung bay nghĩ lung tung một hồi, đợi phục hồi tinh thần lại, Tống Văn Ca cảm giác được Hàn Kỳ Hiền nhẹ nhàng ngồi trên mép giường, cho dù nhắm mắt lại nàng cũng có thể cảm giác được, hấn đang không chớp mắt chặt chẽ nhìn mình chăm chú, ánh mắt nóng cháy, sáng quắc, tựa như hai luồng lửa cháy, giống như muốn đem nàng thiêu đốt.

"Vật nhỏ, bản hầu lại tới nữa, đây là lần thứ hai bản hầu trộm xem dung nhan khi ngủ ngọt ngào động lòng người của nàng rồi đây! Nàng vẫn xinh đẹp như vậy, vẫn tươi đẹp chiếu người như vậy, khuynh quốc khuynh thành, tuyệt đại phương hoa, bản hầu chỉ vừa quen biết nàng trong đêm trung thu hôm qua, quen biết mới chỉ một ngày ngắn ngủi, nhưng nàng lại làm cho bản hầu đối với nàng ngày nhớ, đêm mong, thậm chí ăn ngủ khó khăn, tối hôm qua bản hầu đã mất ngủ cả một đêm, đều tại nàng - vật nhỏ này làm hại. Nàng nói, bản hầu rất cuộc nên trừng phạt nàng thế nào đây?"

Hàn Kỳ Hiền vừa nói, bàn tay to ấm áp nóng bỏng xoa gương mặt Tống Văn Ca, dịu dàng vuốt ve qua lại, từ ấn đường xuống dưới, cuối cùng vuốt ngược lên dừng lại trên mí mắt Tống Văn Ca, nhẹ nhàng lướt qua, động tác êm ái thương tiếc như gió nhẹ phất qua, hàm chứa muôn vàn nhu tình, tất cả ý ngọt.

Đêm, yên tĩnh không tiếng động, gió đêm êm ái ghẹo người, ánh sao lấp lánh đầy trời, ánh trăng như nước xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trên người Tống Văn Ca, một bên là ngọn đèn ấm áp, một bên là ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng, nhưng ở trên người nàng dung hợp một chỗ thật kỳ diệu, hình thành một loại xinh đẹp khác, diễm dứa mà trong sáng, nhiệt tình mà tĩnh lặng, quyến rũ mà nhẹ nhàng, giống như yêu tinh hại nước hại dân mị hoặc chúng sinh, lại vừa giống như tiên nữ tốt bụng xinh đẹp thuần khiết không tí vết.

Người một cái thật sâu, mùi thơm ngát mê người theo không khí tiến vào lỗ mũi Hàn Kỳ Hiền, người đến hấn vốn dĩ thanh tỉnh đã trở nên có chút say, mắt phượng thanh u (đẹp và tĩnh mịch) sáng ngời sớm nổi lên gọn sóng đặc biệt, sương mù che chắn con tim thoáng hiện dường như, trong chút bất tri bất giác từ từ trầm luân. Mà hấn, thế nhưng lại không tự biết.

"Nàng rất cuộc là nữ tử thế nào đây? Bản hầu vui chơi tìm hoa, nhiều năm đi qua biết bao bụi hoa, cả một phiến lá cũng không dính thân nhưng đêm qua không ngờ vì nàng mà mất ngủ. Sáng nay mới nhìn lên qua nàng, buổi tối lại không tự kìm hãm được đến dò xét vào tâm cung của nàng để nhìn lên. Nàng nói bản hầu có phải điên rồi không? Lại đối với nàng mê muội như thế."

Hấn dường như là thi thảo tự nói, lại vừa dường như đang hỏi tiểu nữ nhân động lòng người trên giường gấm. Loại cảm giác chính mình không nắm được trong tay này trước kia hấn chưa bao giờ có, hấn cũng không biết loại cảm giác này rất cuộc đại biểu cho cái gì. Là thích? Là yêu? Hay là gì khác? Hấn phân không rõ, nói không rõ cũng không muốn đi tìm mi nghiền cứu tìm tòi. Hấn chỉ biết là, từ sau bữa tiệc tối trung thu hôm qua gặp được vật nhỏ này, nàng đã khiến hấn hứng thú thật lớn, cũng kích phát tham muốn giữ lấy tiềm ẩn trong cơ thể hấn.

Mặc kệ là sắc đẹp tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành của nàng, hay là đóng kịch khi đối mặt với phi tần trong hậu cung khiêu khích, thậm chí là ca khúc có phong cách đặc biệt lại kinh hãi thế tục mà nàng hát cũng làm cho mắt hấn nhìn nàng, mê muội không thôi. Ở trong mắt hấn vật nhỏ đáng yêu lại ngập ngừng này đã thành sự tồn tại không thể bỏ qua. Từ nhỏ đến lớn hấn chưa bao giờ gặp qua nữ tử nào không giống người thường, lại có khí chất đặc biệt như thế.

"Thì ra thật sự là Hàn Kỳ Hiền, mình thật sự không đoán sai," Tống Văn Ca âm thầm nói trong đáy lòng. Nhưng đồng thời, đáy lòng Tống Văn Ca lại tràn đầy nghi ngờ bởi vì bây giờ Hàn Kỳ Hiền này không có chút nào giống kẻ nàng đã gặp trong đình tối hôm qua. Cho dù nàng từ từ nhắm hai mắt, nàng cũng có thể cảm giác được hơi thở khác biệt rất lớn với trước đây của hấn.

Hấn bây giờ, đã ít đi phần tà mị và ngả ngón lúc trước, mà có thêm vài phần sùng nịch cùng nhu tình. Người đàn ông ghê tởm này đêm nay có phải bị động kinh mới nói những lời có ý thế này hay không?

"Hấn mất ngủ hay không, mê muội hay không có liên quan gì mình, mình lại không có trêu chọc hấn. Còn có, vừa rồi hấn nói đây là hấn lần thứ hai rình coi dung nhan khi ngủ của mình, chẳng lẽ từ lúc này đây trước đó hấn đã rình coi qua một lần sao. Sao mình lại không biết?"

Người đàn ông thô bi này, cứ như một hái hoa tặc, chuyên môn thích rình coi người khác ngủ, rõ là một con quỷ háo sắc.

Tống Văn Ca oán hận trong lòng, ấn tượng đối với hấn ta không khỏi càng kém hơn.

---

[1] Cây phi: Phi thông thường (*Corylus avellana*) và phi Balkan (*Corylus maxima*) là các loài cây ăn quả quan trọng, được trồng để lấy hạt ăn được.

Âm thầm hít sâu một hơi, Tống Văn Ca mạnh mẽ cảm giác được tay của Hàn Kỳ Hiền trượt theo ấn đường của nàng, theo mũi, dao động tới môi cánh hoa của nàng, sau đó lại đến cổ của nàng, cô chấp lưu luyện không rời. Ngón tay hơi thô ráp qua lại vuốt ve da thịt trên cổ nàng, khiến cho cả người nàng nhin không được thật muốn rung mình, nhưng lại lo lắng bị Hàn Kỳ Hiền phát hiện mình đang tỉnh, chỉ có thể cực lực áp chế xúc động muốn run rẩy cả người.

Nhưng... Nhưng...

Tiếng thở dốc của Hàn Kỳ Hiền đột nhiên trở nên vừa nặng lại vừa sâu, hơi thở nóng rực lại thẳng tắp phun vào hai gò má của Tống Văn Ca.

Tống Văn Ca còn chưa kịp tự hỏi, sau một khắc, đôi môi của Hàn Kỳ Hiền đã đặt lên môi cánh hoa của nàng, nụ hôn điên cuồng mãnh liệt mang theo

dục vọng dày đặc và khát vọng sâu đậm. Cấp bách như vậy, điên cuồng như vậy, dường như tình cảm mãnh liệt cùng nhưng nhớ chôn sâu dưới đáy lòng mấy vạn năm, muốn thông qua phương thức như vậy để tiết ra ngoài.

Nụ hôn của hắn rất sâu, rất cấp bách, rất điên cuồng, cũng rất bá đạo. Bàn tay to của hắn cũng không nhàn rỗi nữa, mà là lần theo cổ áo Tống Văn Ca. Một đường xuống phía dưới, từ áo lót của nàng dao động trượt vào, cách cái yếm hơi mỏng vờn về toàn thân của nàng.

Bị Hàn Kỳ Hiền lớn mật không kiêng nể chiếm tiện nghi như thế, Tống Văn Ca cũng giả bộ không nổi nữa. Kỳ thật, nàng cũng sắp bởi vì nụ hôn điên cuồng bá đạo của hắn mà không thờ nổi nữa rồi.

"Sao lại không tiếp tục giả bộ ngủ nữa?" Không đợi Tống Văn Ca có thêm động tác, Hàn Kỳ Hiền đột nhiên buông nàng ra, lời nói tà tứ ám muội thẳng tắp truyền vào trong tai nàng.

"Sao ngươi biết ta giả bộ ngủ?" Tống Văn Ca âm thầm lấy làm kinh hãi mở choàng mắt, lập tức nhìn thấy con ngươi đen phát sáng chứa đầy tình dục của hắn, hô hấp có chút không yên, đáy lòng nổi lên nhẹ kinh hoàng cùng bất an.

"Từ lúc ta dò xét vào cổ áo của nàng. Vuốt ve da thịt trên cổ nàng, đã cảm giác được hơi thở của nàng không yên". Hàn Kỳ Hiền đưa tay nâng lên cằm của nàng, ánh mắt không có ý tốt từ trên xuống đánh giá nàng, môi mỏng gợi cảm phun ra chính là lời nói ám muội tà nịnh đến cực điểm. "Thế nào, nụ hôn nồng nhiệt triền miên của bản hầu vừa rồi có phải làm nàng rất say mê hay không?"

"Ngươi...Ngươi đừng nói bậy", Tống Văn Ca kinh hoàng nhìn hắn, đáy lòng có tức giận áp chế không được. Hải hoa tặc đáng chết này, đêm hôm khuya khoắt chạy tới ăn đậu hủ của nàng, miệng còn đáng ghét như vậy thật hận không thể một cước đá bay hắn. "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

"Ha ha nàng nói đi?" Hàn Kỳ Hiền tà tà nhướng rồi hạ mày, ngón cái và ngón trỏ qua lại vỗ về dưới cằm của Tống Văn Ca. Lực nhìn như vô ích, nhưng lại làm cho Tống Văn Ca không làm sao gãy ra được sự bó buộc của hắn. "Bản hầu muốn làm gì nàng chẳng lẽ còn không biết sao?"

"Ngươi ngươi đừng có làm loạn, nơi này là hoàng cung, cẩn thận ta gọi người," tia tình dục trong đáy mắt hắn càng ngày càng đậm, cũng càng ngày càng nóng cháy khiến cho Tống Văn Ca kinh hoàng, càng làm cho tay chân nàng không yên hoàn toàn mất đi sự lạnh lùng và trấn định của ngày thường. "Sắc lang này chẳng lẽ hắn muốn xâm phạm tự làm một Bá Vương Nganh Thượng Cung ư?"

"Ha ha, nếu nàng không sợ người khác phát hiện trong tâm cung của nàng cất giấu một người đàn ông lớn như ta, vậy nàng cứ việc gọi đi, dù sao ta cũng không sao cả." Hàn Kỳ Hiền tà nịnh ám muội cười cười, đáng vẻ căn bản không đem sự uy hiếp cùng đe dọa của Tống Văn Ca để vào mắt. "Danh dự bại hoại cũng là chuyện của nàng, Long Ngự Tà muốn trị cũng là tội dâm loạn trong hậu cung của nàng, không có một chút liên lụy đến trên đầu ta. Bản hầu đã đến tất nhiên có thể đi, mà cục diện rối rắm đó sẽ để lại cho nàng, phải không?"

"Ngươi, tiểu nhân hèn mọn vô sỉ!" Tống Văn Ca nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hắn hận không thể tát vào gương mặt tuần tú tà mị của hắn. Nhưng hắn nói rất đúng nàng tất nhiên là không dám gọi cầu cứu. Nếu bị người ta phát hiện trong tâm cung của nàng nửa đêm canh ba còn giấu một người đàn ông lớn như vậy, bị đám nữ tử nhiều chuyện trong hậu cung kia khơi lên, thêm chút mờ gia tăng chút dâm chưa chỉ sợ Long Ngự Tà - bạo quân ác ma kia sẽ lại nổi giận.

"Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Oán hận trừng mắt liếc hắn một cái, Tống Văn Ca cắn chặt môi, trong đầu cấp tốc suy nghĩ xem nên làm thế nào mới là tốt nhất.

"Ha ha đàn ông và đàn bà đêm hôm khuya khoắt ở cùng một phòng, nàng nói còn có thể làm gì?" Hàn Kỳ Hiền vẻ mặt cười tà, cố ý đem gương mặt tuần tú của hắn kẻ sát vào, hơi thở ám áp mập mờ đều phun lên mặt Tống Văn Ca, cùng với cô, làm cho nàng không nhịn được sợ run một trận. "Những lúc thiên thời địa lợi như thế này, đương nhiên là mây mưa thất thường, cùng hưởng cá nước thân mật, nàng nói đúng không?"

"Hạ lưu!" Tống Văn Ca giận không thể át mắng một câu, lập tức nói, "Ta bây giờ là phi tử của Hoàng thượng, ngươi tốt nhất không nên xằng bậy! Xâm phạm hoàng phi là tử tội!"

Nghe vậy, vẻ mặt ám muội của Hàn Kỳ Hiền đột nhiên giảm đi, ngược lại thay bằng vẻ mặt ảm trầm độc ác.

"Một tháng qua, có phải Long Ngự Tà hàng đêm đều sủng hạnh nàng không?"

"Cái này không liên quan tới ngươi, ta dựa vào cái gì phải nói với ngươi!" Tống Văn Ca quật cường vừa tức vừa hận trừng mắt nhìn hắn vừa nói vừa dùng sức muốn đẩy ra cái tay nhéo cảm mình của hắn, nhưng lần qua lần lại hồi lâu vẫn là phí công, chỉ có thể thở hổn hển tùy ý hắn tiếp tục nhéo.

"Không nói phải không?" Hàn Kỳ Hiền đột nhiên tà tứ cười, nắm thật chặt lực trong tay, lập tức cúi đầu xuống, lần nữa thật sâu dùng sức che lại đôi môi của Tống Văn Ca. Lần này còn bá đạo hơn hồi nãy, so với lúc này còn điên cuồng mãnh liệt hơn, tràn ngập giữ lấy cùng cướp đoạt, giống như đang phát tiết tức giận đầy ngập của hắn, lại giống như đang tiết ra không cam lòng đầy trong bụng hắn.

Độ ẩm bên trong càng ngày càng cao, không khí ám muội kiêu diễm di chuyển chung quanh, hô hấp của hắn càng ngày càng cấp bách, cũng càng ngày càng nặng nề từng tiếng từng tiếng đập vào tai, xâm nhập tứ chi toàn thân, làm cho Tống Văn Ca sợ hãi, đầu lưỡi luồng cuồng không biết làm thế nào cho phải.

"Đừng, ngươi, hỗn đản mau buông ta ra!"

Bị Hàn Kỳ Hiền làm cho sắp không thờ được! Tống Văn Ca liều mạng phản kháng liều mạng lắc đầu! Nhưng dù thế nào cũng gãy không ra áp bách cùng bó buộc mạnh mẽ của hắn, trong miệng dường như mắng

Người đàn ông này từ trong xương thật giống bạo quân ác ma kia, đều có bản tính bá đạo cùng cướp đoạt, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm khiến nàng cảm thấy sợ hãi? Thì ra hắn cũng là một người nhiều mặt, khi thì phong lưu ngả ngớn khi thì tà mị khó lường, khi thì lại điên cuồng bá đạo, bề ngoài thoạt nhìn là đáng về ăn chơi trác táng, lại không có học vấn nghề nghiệp, thực chất là khôn khéo cường hãn, cao thâm khó lường.

Đối với loại người trên người có dán nhãn hiệu nguy hiểm này, Tổng Văn Ca từ trước đến nay luôn kính mà không gần gũi, có thể trốn thật xa là trốn thật xa, tựa như bạo quân ác ma kia. Bởi vì khí phách cùng lệ khí điên cuồng trên cả người bọn họ, chung quy sẽ làm nàng không hiểu sao cảm thấy áp bách, mà đối với bọn họ, nàng cực kỳ áp lực thậm chí ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, còn có thể có đường như kinh hoàng. Dù sao, bọn họ từ trong xương đã ẩn núp một phần nguy hiểm, tựa như trái bom hẹn giờ, người hơi không cẩn thận chạm tới hắn sẽ đột nhiên bộc phát, hơn nữa hậu quả tuyệt đối rất khó tưởng tượng.

Người đàn ông lưu manh này đêm qua là nàng nhìn nhầm rồi, chỉ dựa vào biểu tình ngả ngớn mà cho rằng hắn vô năng (không có năng lực). A, chỉ sợ hắn không đơn giản là một Tiểu Dao Hầu không để ý tới mọi chuyện, chỉ biết phong lưu khoái hoạt như vậy, ngay cả phụ nữ của Hoàng thượng cũng có dừng khí đũa gần xâm phạm, không hề cố kỵ nhiều lần, là gan này không phải ai cũng có thể có!

"Bản hầu cứ không buông ra! Chỉ cần là phụ nữ bản hầu muốn lấy được, thì nhất định phải có được" Hàn Kỳ Hiền ngẩng đầu điên cuồng nói ra lời cuồng vọng, còn chưa cho Tổng Văn Ca một chút cơ hội thở dốc nào, môi mòng lạnh như băng đã mạnh mẽ che lại môi anh đào không ngừng chửi thề và mắng của nàng.

"Không ngờ người là tên cặn bã như thế, bên ngoài tô vàng nam ngọc bên trong thối rữa," Tổng Văn Ca thừa dịp hắn buông miệng ra khỏi môi mình, lạnh giọng châm chọc, trong giọng nói tràn đầy phần hận cùng xem thường. "Ta còn tưởng rằng loại con cháu thế gia ưu việt mười phần như người, hắn là khinh thường việc dùng sức mạnh đối với một nữ tử nhu nhược, tay trái gãi không chặt. Bởi vì, như vậy chỉ có tổn hại uy danh cùng tôn nghiêm của người." Mặc dù trong mắt nàng, kẻ trộm sắc lớn mật này căn bản không có bất cứ uy danh cùng tôn nghiêm đáng nói gì. Đường nhiên là những lời này Tổng Văn Ca cũng không nói ra, chỉ ở dưới đáy lòng khinh bỉ hắn.

"Ha ha vật nhỏ, nàng nói không sai. Nghĩ đến bản hầu bề ngoài là một người đàn ông phong lưu, tuấn tú không tí vết như vậy, bên trong khí chất cao quý, học rộng tài cao còn có quyền thế, bao nhiêu phụ nữ ngã vào ta cũng không muốn, sao lại có thể dùng thủ đoạn bắt buộc một nữ tử đẳng hoàng thế này?" Hàn Kỳ Hiền giương gương tự đắc cười nói, vừa nói, còn tự nhận phóng khoáng vén lên một phần tóc đen trên trán. (cái kiểu hất tóc qua lên mặt ấy mà =))

"Xúc động như thế ~ vậy người còn không mau buông ta ra?" Hai mắt Tổng Văn Ca bốc hỏa quát lên.

"Haiz, bản hầu mặc dù khinh thường việc dùng sức mạnh với phụ nữ. Bất quá...", Hàn Kỳ Hiền ra vẻ bất đắc dĩ khẽ thở dài. Chuyển lời, nói "Nếu đối tượng đối lại là nàng bản hầu thích không ngại phá lệ một lần, nói không chừng bắt buộc sẽ được vui thích, càng có hương vị kích thích nữa chứ!"

"Vô si, hạ lưu, đại sắc lang!" Tổng Văn Ca phần hận mắng cũng không dám quá lớn tiếng, chỉ sợ đưa tới những thị vệ và nô tài trong cung này.

"Ha ha, vật nhỏ bây giờ mới biết bản hầu háo sắc sao? Không sai không sai, vẫn chưa tính là muộn. Bất quá bản hầu yêu thích mỹ nhân là rất nổi danh, ở trong toàn bộ kinh thành có ai là không biết? Tài tử xứng giai nhân mà, bản hầu mặc dù chưa nói tới tài cao bát đầu[1], kiến thức đầy năm xe, nhưng một đầu và một xe vẫn có. Nàng nói, bản hầu tài hoa hơn người như thế, không xứng mỹ nhân chẳng lẽ lại xứng với nữ tử không có dung nhan?"

"Được rồi, vật nhỏ đừng làm ra vẻ mặt hận không thể ăn bản hầu nữa. Diện mạo nàng thật đẹp, bất kể là vẻ mặt gì cũng không có một chút lực uy hiếp, chỉ có càng thêm động lòng người thôi. Hơn nữa, ánh trăng đêm nay đẹp như thế rất thích hợp cho đêm xuân, chúng ta cùng làm chuyện có tính chất thế này sẽ rất ý nghĩa."

Lời còn chưa dứt, Hàn Kỳ Hiền lần nữa cúi người đặt ở trên người Tổng Văn Ca, dùng sức khổng lồ hai chân lung tung đá đập của nàng, lập tức vươn một tay giữ chặt hai tay của Tổng Văn Ca mà tay còn lại thì giữ chặt lấy cằm dưới của nàng, khiến cho cái đầu lắc lư trốn tránh của nàng cũng nhúc nhích không được chút nào, điên cuồng cùng tình dục từ trong đôi mắt gần trong gang tấc của hắn phụt ra.

Thân thể vốn là có chút mềm nhũn vô lực, lại gãy dựa phần kháng hồi lâu, sức lực càng từng chút từng chút trôi đi, Tổng Văn Ca chỉ có thể mặc hắn dùng tay chiếm đoạt mình.

Nước mắt khuất nhục không tiếng động chảy xuống, một giọt lại một giọt, ở trên mặt tràn lan ra tai, khiến cho Hàn Kỳ Hiền hôn mê thế nào cũng hôn không hết.

"Nàng chán ghét bản hầu chạm vào như vậy sao?" Hàn Kỳ Hiền thở gấp buông Tổng Văn Ca ra, trong mắt phượng tràn đầy vẻ tình dục, cùng với tào bạo và phần nộ.

"Bị chó cắn rồi, chẳng lẽ người ta còn có thể cao hứng sao?" Tổng Văn Ca đưa tay dùng sức lau lau môi cánh hoa vài cái lạnh giọng trào phúng nói.

Nghe vậy, gương mặt tuấn tú của Hàn Kỳ Hiền trong nháy mắt âm trầm xuống, tức giận gầm nhẹ nói: "nàng xem sự đụng chạm của bản hầu như bị chó cắn? Vật nhỏ, ở trong mắt của nàng, bản hầu thật sự không chịu được như thế? Nàng chán ghét bản hầu như thế sao?"

Tổng Văn Ca không trả lời hắn, chỉ là cắn môi lạnh lùng nhìn thẳng hai tròng mắt hắn, vẻ mặt chán ghét cùng khinh thường

Hàn Kỳ Hiền thấy Tổng Văn Ca trầm mặc không nói một hồi lâu, mạnh mẽ đưa tay giữ lấy xương thái dương của nàng, trên khuôn mặt yêu dã tuyệt mỹ hình như có phần nộ áp chế không được, con ngươi đen sắc bén tà mị chặt chẽ nhìn chằm chú nàng, giọng nói mang theo không cam lòng dày đặc nói: "Bản hầu sớm muộn gì cũng sẽ làm nàng cam tâm tình nguyện trở thành phụ nữ của bản hầu"

"Người cút cho ta! Ta không muốn nhìn thấy người nữa! Ánh mắt Tống Văn Ca hung ác trùng kỳ theo Hàn Kỳ Hiền, lời nói lạnh lùng không mang theo chút độ ấm, nói. "Đàn ông không ai tốt cả, đều là loại không dục không vui như nhau, là động vật chỉ biết dùng nửa người dưới để suy nghĩ, nhìn thấy nữ tử xinh đẹp là hận không thể nhào tới ăn tươi." Mà kẻ trộm sắc trước mắt này được cho là hạng nhất trong những người đó.

"Ha ha vật nhỏ không muốn thấy bản hầu, nhưng bản hầu lại mỗi khắc đều muốn nhìn thấy nàng đấy!" Ánh mắt Hàn Kỳ Hiền ngả ngón cười cười nhưng tươi cười ở khoe miệng lại lộ ra bất đắc dĩ. Haiz, tối nay là hấn quá mức cần rồi, lại bắt buộc vật nhỏ này như vậy? Vốn chỉ là thuận theo đáy lòng kêu gọi đến xem vẻ mặt ngủ vui vẻ của nàng, nhiều nhất là trộm hôn môi thêm vài cái thôi. Lại không ngờ mình nhất thời mất khống chế, khó kìm lòng nổi, cấp bách muốn có được nàng như vậy. Thất sách ời là thất sách, vật nhỏ này chỉ sợ đối lại càng có ấn tượng không tốt với hấn.

"Vật nhỏ, vừa rồi bản hầu chỉ là đùa với nàng một chút đừng để ở trong lòng. Nàng yên tâm, chuyện như vừa rồi bản hầu cam đoan sẽ không có lần thứ hai." Hàn Kỳ Hiền che đi vẻ ngả ngón và trêu tức trên mặt, thần sắc nghiêm nghị cam đoan. Nàng nghĩ ngợi thật tốt đi bản hầu đi trước."

Dứt lời, Hàn Kỳ Hiền sâu đậm nhìn Tống Văn Ca một cái, động tác lại mềm nhẹ sửa lại tóc đen và áo của nàng một chút, lúc này mới đứng dậy thở dài rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của Hàn Kỳ Hiền, cuối cùng Tống Văn Ca mới thở dài một hơi. Nhưng lại nghĩ đến chuyện tìm sư phụ dạy võ cho Trần nhi, chân mày lập tức nhíu chặt lại.

"Hàn Kỳ Hiền, chờ một chút", Tống Văn Ca vừa hô vừa xoay người xuống giường, nhưng chỉ tới kịp thấy bóng dáng tiêu sái bay vút qua cửa sổ rời đi của Hàn Kỳ Hiền.

Tống Văn Ca vội vàng chạy đến bên cửa sổ thăm dò chung quanh, nhưng không còn thấy bóng dáng của hấn đâu nữa, không khỏi ảo não chà chà chân.

Kẻ trộm sắc này chạy trốn nhanh như vậy làm gì!

Tống Văn Ca chu miệng nói thầm một câu, xoay người hướng bên giường đi đến. Chợt cảm giác phía sau giống như có một bóng ma lướt tới, Tống Văn Ca âm thầm cả kinh, mạnh xoay người lại, lại đụng vào trong lòng của Hàn Kỳ Hiền vừa đi rồi quay lại.

"Ha ha, vật nhỏ thay đổi chủ ý rồi? Nhanh như vậy đã yêu thương nhưng nhớ bản hầu rồi sao?" Hàn Kỳ Hiền vừa lên tiếng trêu chọc vừa thuận thế ôm Tống Văn Ca trong lòng. "Vật nhỏ có phải rất cực phát hiện bản hầu tuần tú tiêu sái, mị lực khôn cùng, muốn ái mộ bản hầu rồi hay không?"

"Người là quý hã nói đến là đến, nói đi là đi, một chút tiếng động cũng không có. Người có biết hay không, người dọa người sẽ hù chết người đó", Tống Văn Ca không nhìn đến lời nói ám muội trêu chọc của hấn, thờ hồn hên gằm nhẹ.

"Ha ha đây cũng chỉ có thể nói rõ bản hầu có tài nghệ tuyệt kỹ", Hàn Kỳ Hiền quay lại không có tầm hơi mang vẻ mặt kiêu ngạo nói, còn không quên nắm thật chặt lực trong tay. Haiz, ngọc mềm ấm áp thơm mát trong ngực cảm giác thật sự là rất tốt. Thân thể của vật nhỏ này thật thơm mát thật mềm mại cũng làm cho hấn ôm nghiền rồi, có chút không nỡ buông tay rồi đây.

"Người - kẻ trộm sắc đáng chết này ít tự kỷ chảnh choẹ đi!" Tống Văn Ca dùng sức tránh khỏi lòng ngực hấn, lập tức một tay nhanh chóng hướng trên mặt hấn vung qua. Hấn thật sự là rất ghê tởm rồi, đời này nàng chưa từng thấy người đàn ông nào tự cho là đúng, lại vừa vô sỉ hạ lưu như thế.

"Áy, lại muốn đánh khuôn mặt này của bản hầu sao? Ta nói vật nhỏ nàng sao lại không nghe lời như vậy?" Động tác của Hàn Kỳ Hiền nhanh chóng chặn lại bàn tay mềm mại vung lên của Tống Văn Ca, ngược lại nắm chặt trong bàn tay to của mình, lắc đầu bất đắc dĩ nói "Gương mặt tuần tú như thế nàng cũng xuống tay được? Nàng đành lòng được sao?"

"Tại sao ta không xuống tay? Khuôn mặt này của người, chính là thiếu đánh," ánh mắt Tống Văn Ca lạnh lùng trừng mắt nhìn Hàn Kỳ Hiền, lần nào cũng đánh không được hấn, ngấm lại khiến cho nàng phát hỏa.

"Được rồi, được rồi, đừng tức giận. Nói đi, mới vừa rồi nàng gọi bản hầu lại có chuyện gì?" Hàn Kỳ Hiền thu hồi thần sắc cười cợt, nghiêm trang hỏi.

"À"

Ánh mắt Hàn Kỳ Hiền đột nhiên đứng đắn lên cùng với chuyển qua đề tài khác, khiến Tống Văn Ca không khỏi giật mình ngậy ngốc trong chốc lát. Mới vừa rồi não loạn cương như vậy, chỉ sợ kẻ trộm sắc này sẽ không đồng ý dạy võ công cho Trần nhi.

"Có chuyện gì cứ nói thẳng đi, ở trước mặt bản hầu không cần áp a ập úng" Hàn Kỳ Hiền thấy vẻ mặt khó xử và dảng vẻ muốn nói lại thôi của Tống Văn Ca, đã biết nàng nhất định có chuyện muốn mình trợ giúp nàng. Ý thức được điểm này, đáy lòng hấn nhất thời vui vẻ không thôi bất quá nét mặt lại không có chút vui mừng nào cũng không có biểu hiện ra ngoài.

"Có chuyện ta muốn nhờ người giúp ta, hy vọng người có thể đồng ý." Tống Văn Ca chần chờ hồi lâu, hay là nói ra. Cho dù hấn không đồng ý, nàng cũng phải nghĩ hết mọi cách khiến cho hấn đồng ý.

"Nàng còn chưa nói là chuyện gì, bản hầu làm sao đồng ý được?" Hai tay Hàn Kỳ Hiền khoanh lại trước ngực, tà tà nhướng mày kiêu buồn cười nói. Ha ha, vật nhỏ này, quả nhiên là có việc cầu mình trợ giúp.

"Người có thể dạy võ công cho Trần nhi hay không?" Tống Văn Ca thần nhiên nói, giấu đi nét lạnh lùng xa cách, trong nháy mắt thần sắc nhu hòa không ít. Không còn cách nào khác, ngay lúc này có việc cầu người, thái độ tất nhiên phải tốt hơn chút, dù không cười nổi, nhưng hơi thở lạnh như băng cả

người cũng thu đi không ít. "Chỉ là chuyện nhỏ này? Bản hầu còn tưởng là chuyện gì ghê gớm lắm chứ", Hàn Kỳ Hiền nhún vai, dáng vẻ không cho là đúng, dường như căn bản không đem việc này để vào mắt.

"Vậy người đồng ý rồi sao?" Án đường rồi rầm của Tống Văn Ca rốt cục giãn ra, khoe miệng nở ra một nụ cười nhạt, mặc dù nụ cười này rất là cạn nhưng cũng xinh đẹp câu dẫn được lòng người, khiến cho Hàn Kỳ Hiền không khỏi bình tĩnh lại.

"Thì ra kẻ trộm sắc này cũng không phải chán ghét đến không có thuốc chữa."

Tống Văn Ca nhỏ giọng nói thêm một câu, đang muốn nói lời cảm ơn thì lời nói kế tiếp của Hàn Kỳ Hiền lại làm cho nàng muốn phát điên.

"Chuyện thật ra không lớn, bất quá, tại sao bản hầu phải đồng ý với nàng? Nàng có thể cho bản hầu lợi lộc gì?" Mặt Hàn Kỳ Hiền không chút thay đổi nói, đáy lòng lại cười thầm không thôi. Về mặt của vật nhỏ này biến hoá thật nhanh, thật sự là rất đáng yêu rồi, thì ra đùa nàng vốn là một chuyện chơi rất vui.

"Người muốn gì?" Sắc mặt Tống Văn Ca âm trầm, ánh mắt so với trước lạnh hơn. Kẻ trộm sắc này, quả nhiên không thể nghĩ tốt về hắn.

"Ha ha vật nhỏ, nàng nói bản hầu muốn lợi gì đây?" Hàn Kỳ Hiền vừa nói, vừa vươn một tay ôm Tống Văn Ca vào lòng, động tác nhanh đến nỗi Tống Văn Ca không kịp phản ứng giãy dụa. "Vật nhỏ, kỳ thật bản hầu muốn gì nàng hẳn là rõ ràng hơn bất kỳ ai."

Dứt lời, Hàn Kỳ Hiền nhẹ nhàng nâng cằm Tống Văn Ca lên, ánh mắt ám muội nhìn nàng, tầm mắt dao động qua lại, cuối cùng dừng lại trên đôi môi óng ánh trong sáng của nàng.

"Ngoại trừ bảo ta lấy thân báo đáp, bất cứ điều kiện gì khác ta cũng có thể..."

Tống Văn Ca còn chưa dứt lời, đã bị Hàn Kỳ Hiền cắt đứt rồi.

"Ngoại trừ muốn nàng lấy thân báo đáp, bất cứ điều kiện gì khác bản hầu cũng không thích."

"Người..."

Tống Văn Ca nghe vậy, gương mặt lại giận đến đỏ bừng.

"Thế nào, rốt cuộc có đồng ý hay không?" Hàn Kỳ Hiền không nhìn đến sự phẫn nộ của Tống Văn Ca, đưa tay xoa xoa dung nhan xinh đẹp, còn kiêu mỹ hơn hoa đào của nàng, êm ái vuốt ve qua lại, lưu luyến không thôi. "Được, ta đồng ý." Vì Trần nhi, cái gì nàng cũng tình nguyện làm, coi như bị chó cắn một cái. "Chẳng lẽ người muốn?"

"Vật nhỏ, nàng..." Hàn Kỳ Hiền thấy Tống Văn Ca đồng ý dứt khoát như thế, đáy lòng không có cao hứng như dự đoán ngược lại dường như dâng lên một cơn tức giận.

Vật nhỏ này, nàng sao có thể dễ dàng đồng ý sử dụng trong sạch của mình đi giao dịch trao đổi với người khác như vậy? Ở trong lòng nàng, đệ đệ kia của nàng thật sự quan trọng thế nào?

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Kỳ Hiền lập tức cuống cuồng, lửa giận đầy bụng muốn phát lại không thể phát, chỉ có thể cúi đầu, hung hăng hôn lên bờ môi mềm mại của cô gái nhỏ đáng giận kia, vừa bá đạo vừa cường thế, giống như đang trừng phạt nàng, qua một hồi lâu Hàn Kỳ Hiền mới ghen dục hòa cùng lửa giận đầy bụng, buông Tống Văn Ca ra, thần sắc tối tăm nói, "Nàng nợ trước đi, hôm nay bản hầu không có hứng thú." Không phải không có hứng thú, mà là không muốn dùng loại thủ đoạn này mạnh mẽ bắt buộc nàng, nếu không nàng chắc chắn hận hắn cả đời.

Tống Văn Ca hồ nghi nhìn Hàn Kỳ Hiền, hình như có chút không quá tin lời hắn nói. Nàng nghĩ khi chiếm được sự thỏa hiệp của mình, kẻ trộm sắc trước mắt này hẳn là không thể chờ đợi được đem nàng ăn tươi mới đúng. Sao hắn còn có thể nói ra cho nợ trước được?

Hôm nay rốt cuộc là ngày gì? Sao nhiều người lại có đầu óc bất bình thường như vậy?

"Được rồi ta còn chưa biết võ công của người rốt cuộc tốt đến mức nào đây?" Tống Văn Ca giấu đi suy nghĩ rồi ren, hỏi một vấn đề thiết thực nhất.

"Vật nhỏ là có ý hoà nghị với võ nghệ của bản hầu sao, nàng yên tâm, cả Long Đằng quốc này, người có thể đánh bại bản hầu, tuyệt đối sẽ không vượt qua hai người!"

Dứt lời, Hàn Kỳ Hiền buông Tống Văn Ca ra, sau đó rút nhuyễn kiếm bên hông ra nhảy lên không, nhanh chóng bay lên hơn mấy trượng.

Chỉ thấy tay hắn cầm nhuyễn kiếm, múa lên xuống, ánh kiếm bay vút, khí thế như cầu vòng, quả nhiên là yên tĩnh như xử nữ, như thỏ chạy, làm li có vãn có điệu, nhẹ nhàng vui vẻ không thôi, như cánh hoa trên đường, khi đi giống như ánh sáng đọng trên gang hồ, khi nhanh chóng cấp bách như sấm đình tức giận, khi chậm rãi như đạp bước cười sòng. Trái tim ngay lúc đó mất cũng dần theo, lướt theo thân, người kiếm hợp nhất, người của hắn vào lúc này nhìn lại đều như một thanh kiếm sắc bén khắc vào mặt trời chiều, trong ánh trời chiều loé ra ánh sáng lạnh lùng.

"Cong như cung bắn rơi chín trời (mặt trời), thẳng như đàn rồng đang bay lượn. Đến như sấm nổi giận đùng đùng, ngừng như biển ngưng tụ diệt sạch." Nhìn kiếm pháp tinh diệu tuyệt mỹ của Hàn Kỳ Hiền, trong đầu Tống Văn Ca không hiểu sao hiện lên bốn câu thơ này, lập tức không khỏi đọc ra.

Hàn Kỳ Hiền nghe vậy, quay đầu dịu dàng cười với Tống Văn Ca. Nụ cười đó như gió xuân phất qua, bách hoa nở rộ, khiến cho tâm thần người ta rung lên, ánh mắt hần như một dòng nước xuân, ba quang nhộn nhạo, khiến cho Tống Văn Ca thất thần trong nháy mắt. Âm thầm bĩu môi nói, "Kẻ trộm sắc đáng chết này, diện mạo thật đúng là tuần tú." Bất giác lại cuống quýt cảm thán, bên ngoài vàng ngọc, bên trong thói rửa.

Hàn Kỳ Hiền kiêu ngạo nhú mày, lập tức bóng người bay lên không, khoảnh khắc trong lúc đó, kiếm trong tay hần chợt bắn ra một luồng ánh sáng rực rỡ mạnh mẽ mãnh liệt, nhìn như một cái cầu vồng nhiều màu xuyên qua chín tầng trời, dày như mưa sao ngân hà rơi đầy trời, lại như tên bạc hướng bốn phía bay ra, hào quang từ thanh kiếm múa ra chợt hoá thành những ngôi sao sắc sỡ không đếm được. Ánh kiếm giống như ánh cầu vồng chiếu rọi xuống ánh sáng lấp lánh tràn đầy màu sắc, biến ra tầng tầng lớp lớp sắc kiếm. Kiếm khí sắc bén hút người giống như tia chớp thanh lệ trong đêm bão lại như lụa mỏng phiêu tuyết trong cánh đồng tuyết bao la, mặt đất lập tức đầy sương, khí lạnh gắn kết, lạnh như huyền băng, chỉ cảm thấy bóng dáng màu xanh lơ lững bay trong vô số vầng sáng của bóng kiếm, biến hoá kỳ lạ, tình diệu vô song.

Tống Văn Ca chớp mắt rồi không nháy mắt nhìn theo hần múa kiếm, nội tâm sợ hãi vô cùng, cũng rung động vô cùng, thật muốn cao giọng vì hần hô hét ủng hộ. Thì ra hần thật đúng là có chút tài năng, kiếm pháp không ngờ kỹ càng huyền diệu cao siêu trác tuyệt như thế, khiến cho nằng mở rộng tầm mắt! Xem ra, nằng tìm đúng sư phụ rồi.

Sau một tiếng đồng hồ, dần dần, kiếm khí sắc bén bao phủ trên người Hàn Kỳ Hiền chậm rãi tiêu tán vô tung, nhuyễn kiếm của hần múa thật mềm nhẹ, thân kiếm dâng lên nhẹ như chim yến, mây bay nước chảy lưu loát sinh động, động tác liên tục. Cuối cùng hần xoay tròn nhẹ nhàng một cái, phiêu nhiên hạ xuống trên mặt đất, ánh mắt dịu dàng cười nhìn Tống Văn Ca về mặt sợ hãi.

"Thế nào, vật nhỏ đối với kiếm pháp của bản hầu có hài lòng không?"

"Tạm được đi, miễn cưỡng có thể làm sư phụ của Trần nhi." Tống Văn Ca thần nhiên nói, cũng không muốn nói rất tốt miễn cho lại cổ vũ phong thái ngạo mạn đặc ý của hần.

"Chỉ là tạm được miễn cưỡng vậy sao? Vật nhỏ đâu cần phải thế. Chi e trong lòng không phải vậy, đáy lòng nói không chừng đã sớm bội phục bản hầu rồi." Hàn Kỳ Hiền cao ngạo nhướng mày, buồn cười nhún vai, vật nhỏ này thật đúng là không thành thật. "Không sao, trong lòng nằng bội phục và sùng bái bản hầu cũng như nhau thôi."

Dứt lời, Hàn Kỳ Hiền bỗng dừng tiến lên bế Tống Văn Ca đi nhanh về phía giường.

"Hàn Kỳ Hiền, ngươi muốn làm gì?", Tống Văn Ca kinh hô một tiếng, kẻ trộm sắc đáng chết này, không phải nói điều kiện kia cho nọ sao, sao bây giờ lại..

"Vật nhỏ, đừng khẩn trương kích động như vậy mà, bản hầu chỉ là muốn ôm nằng lên giường mà thôi." Hàn Kỳ Hiền tà tà nhướng rồi hạ mày cười đến vẻ mặt tà mị. "Bản hầu cũng không có ý đồ khác, vật nhỏ có phải suy nghĩ nhiều rồi không? Ha ha, kỳ thật nếu vật nhỏ muốn làm chuyện gì đó, bản hầu cũng rất thích ý phối hợp. Bản hầu có thể đem điều kiện kia..."

Hàn Kỳ Hiền còn chưa nói hết, đã bị một tiếng nói giòn giã của trẻ con cắt đứt.

"Trúng thói, buông tỷ tỷ ta ra!"

"Trần nhi sao để lại tới đây? Sao đêm hôm khuya khoắt còn chưa ngủ?" Tống Văn Ca ân cần hỏi một câu quay đầu trừng mắt nhìn Hàn Kỳ Hiền, "Mau buông ta ra!"

Hàn Kỳ Hiền bắt mẫn bĩu môi, nhưng vẫn là theo lời đem Tống Văn Ca bỏ xuống. Tiểu quý này, thật đúng là biết sát phong cảnh, sau này nhất định phải giáo huấn nó thật tốt mới được, dù sao sau này hần cũng là sư phụ, đối với đồ đệ nghiêm khắc một chút hần là không quá đáng chứ. Ha ha! (#Ami: gian quá ca oi =.=)

"Tỷ tỷ, sau khi Trần nhi tỉnh dậy thì ngủ không được nữa, cho nên tới đây tìm tỷ tỷ. "Nguyệt Văn Trần vĩnh rồi vĩnh cái miệng nhỏ nhắn, tiến lên nhào vào trong lòng Tống Văn Ca, một tay ôm cổ nằng, một tay chỉ vào Hàn Kỳ Hiền, có chút mất hứng mà nói: "Tên bại hoại này là ai?"

"Tiểu quý, sau này bản hầu là sư phụ dạy võ công cho ngươi. Cái gì bại hoại với trúng thói (phôi đản là trúng thói, giờ mình mới bik =]]), một chút lễ phép cũng không có, cẩn thận bản hầu đánh cái mông ngươi. "

Hàn Kỳ Hiền nhẹ trừng mắt liếc nó một cái vừa nói còn hươ hươ nắm tay tượng trưng.

"Tỷ tỷ, bại hoại này nói thật sao?" Nguyệt Văn Trần trừng hần le lưỡi, quay đầu hướng về Tống Văn Ca chứng thực.

"Uh, ngài ấy là sư phụ giỏi tỷ tỷ vừa tìm được cho Trần nhi, sau này chuyên môn phụ trách dạy võ công cho Trần nhi". Tống Văn Ca buồn cười sờ sờ đầu nhỏ của Nguyệt Văn Trần. Trần nhi của nằng thật sự là quá đáng yêu rồi, chỉ cần là người nó không thích, ở trong mắt nó đều là trúng thói.

"Hừ, sư phụ bại hoại!" Nguyệt Văn Trần vĩnh rồi vĩnh miệng, nghiêm mặt nhỏ giọng nói một câu.

"Tiểu quý, ngươi thật sự đúng là thiếu giáo huấn mà!" Khuôn mặt tuần tú của Hàn Kỳ Hiền đen đen, e ngại hiện giờ không thể đem cái mông của nó đánh một chút. Làm rối loạn chuyện tốt của hần, còn nói hần là bại hoại, tiểu quý đáng ghét!

"Ha ha Trần nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, lời nói không biết cố kỵ. Ngươi phải rộng lượng một chút, đừng hẹp hòi như vậy chứ." Tống Văn Ca nhìn

hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ không khỏi buồn cười lắc đầu "Hàn Kỳ Hiền, sau này ngươi là sư phụ dạy võ của Trần nhi rồi, nhất định phải dạy Trần nhi thật tốt đó."

"Yên tâm đi, vật nhỏ, bản hầu nhất định sẽ dốc lòng giảng dạy, chỉ cần tiểu quý này không sợ khổ không sợ mệt là được. Đêm đã khuya lắm rồi, hai người nghỉ ngơi sớm một chút. Bắt đầu từ ngày mai, bản hầu sẽ mỗi đêm vào giờ Tý đến đây dạy võ công cho tiểu quý này khoảng hai canh giờ. Vật nhỏ chớ quên điều kiện đã đồng ý với bản hầu đó."

Dứt lời, Hàn Kỳ Hiền hướng về phía Tống Văn Ca âm thầm cười cười, thấy vẻ mặt tức giận của nàng trừng mình, không khỏi cười đến càng vui vẻ. Một hồi lâu mới xoay người đi nhẹ nhàng, bóng dáng thoăn thoắt lại từ trong cửa sổ bay vút ra, nhanh chóng biến mất không thấy nữa.

Động tác nhẹ nhàng phiêu dật như vậy, khiến cho Tống Văn Ca lại ngẩn người. Chẳng lẽ đây là kinh công trong truyền thuyết sao? Đêm mai bảo kẻ trộm sắc này dạy mình học mới được, võ công học hơi khó nhưng kinh công có lẽ dễ học hơn chút.

"Tỷ tỷ, tỷ đang suy nghĩ gì vậy?" Nguyệt Văn Trần thấy Tống Văn Ca hồi lâu không nói lời nào, không khỏi lắc lắc tay nàng những nhoe nói.

"Oh, không có gì, Trần nhi đã khuya rồi, chúng ta ngủ thôi." Tống Văn Ca phục hồi tinh thần lại đem thân thể nhỏ nhỏ của Nguyệt Văn Trần ôm đến trên giường, mình cũng đi theo lên giường.

"Tỷ tỷ, Trần nhi không thích sư phụ bại hoại kia, Trần nhi chán ghét hẳn." Nguyệt Văn Trần ấn cánh tay Tống Văn Ca, chọt chu cái miệng nhỏ nhắn mắt húng nói.

"Á, tại sao Trần nhi chán ghét hẳn hả?" Tống Văn Ca có chút nghi ngờ khó hiểu, đêm nay Trần nhi mới tiếp xúc với hắn lần đầu tiên, sao đã nói không thích hẳn? Chẳng lẽ kẻ trộm sắc này không vừa lòng người thế sao, ngay cả đứa bé vừa mới gặp mặt hắn lần đầu cũng chán ghét hẳn? Ha ha, hẳn quả thật cũng đủ khiến người ghét.

"Bởi vì mới vừa rồi Trần nhi nhìn thấy hắn khi dễ tỷ tỷ, cho nên Trần nhi đương nhiên chán ghét hẳn rồi. Chỉ cần là người khi dễ tỷ tỷ trong mắt Trần nhi đều là trướng thối, Trần nhi gặp tất cả đều chán ghét." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Văn Trần thở hổn hển, Tống Văn Ca xem vào trong mắt buồn cười không thôi, tiểu khả ái này. "Còn có, tỷ tỷ vốn là của một mình Trần nhi, Trần nhi không thích tỷ tỷ bị người khác ôm, càng không thích tỷ tỷ bị người khác hôn. Tỷ tỷ chỉ có thể ôm một mình Trần nhi, cũng chỉ có thể hôn một mình Trần nhi thôi."

"Ha ha, thì ra Trần nhi nhà của chúng ta là một tiểu bá vương, lại bá đạo như vậy nữa chứ." Tống Văn Ca sùng nịch nhẹ điểm chóp mũi của Nguyệt Văn Trần, lập tức đem thân thể mềm mại của nó ôm vào trong lòng, lại điều chỉnh một tư thế thoải mái nhất cho nó ngủ, dịu dàng nói "Được rồi, Trần nhi, mau ngủ đi nếu không ngày mai sẽ có hai cái mắt mèo thật to"

"Tỷ tỷ, nhưng Trần nhi ngủ không được." Hai con mắt sáng lấp lánh thông suốt của Nguyệt Văn Trần mở thật to, dường như một chút buồn ngủ cũng không có.

"Vậy tỷ tỷ kể chuyện xưa cho Trần nhi nghe, có được không?" Haiz, quả nhiên là do ban ngày ngủ nhiều quá, nàng bây giờ cũng không buồn ngủ lắm. Xem ra, sau này thời gian nghỉ trưa không thể quá dài, đêm khuya nằm ở trên giường lật qua lật lại đếm cừu rồi đèn đêm sao, cảm giác thật không dễ chịu.

"Được được, Trần nhi thích nghe chuyện xưa nhất." Nguyệt Văn Trần vừa thấy có chuyện xưa nghe, hưng phấn đến cuống quýt vỗ tay nhỏ bé. "Ngày xưa có một ngôi miếu, trong miếu có một lão hòa thượng và tiểu hòa thượng, tiểu hòa thượng muốn lão hòa thượng kể chuyện xưa cho nó nghe. Lão hòa thượng kể trước đây có một ngôi miếu, trong miếu có một lão hòa thượng và tiểu hòa thượng..."

"Tỷ tỷ sao tỷ luôn nói đi nói lại mấy câu vậy? Chuyện xưa này nghe không hay, tỷ tỷ đổi lại đi." Nguyệt Văn Trần trề cái miệng nhỏ nhắn, hình như có chút mất hứng, tỷ tỷ rõ là đang lừa dối nó.

"Á, được được, tỷ tỷ đổi lại cái khác, tỷ tỷ kể chuyện xưa 《Alibaba và 40 tên cướp》 cho đệ. Tống Văn Ca buồn cười sờ sờ đầu nhỏ của nó. Tiểu gia hỏa này, vốn dĩ là muốn dùng chuyện xưa không đầu không đuôi này đưa nó đi vào giấc ngủ, không ngờ nó ngược lại tăng thêm tỉnh thần rồi.

Nhẹ lắc đầu, Tống Văn Ca lại bắt đầu kể về chuyện xưa thật lâu thật lâu trước kia, ở trong thành của nước Ba Tư có hai anh em, người anh gọi là Qua Tây Mẩu (phiên âm theo Trung Quốc, Ả Rập thì bó tay), người em gọi là Alibaba",

Kể xong 《Alibaba và bốn mươi tên cướp》, lại kể 《Công chúa Bạch Tuyết》, kể xong 《Công chúa Bạch Tuyết》 rồi lại kể 《Hoàng tử ếch》.

Đêm càng khuya rồi, cuối cùng cũng không biết rốt cuộc kể bao nhiêu chuyện xưa, hai người cuối cùng đều nặng nề ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoang Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 54: Phong ba (1)

Ngủ thẳng một giấc tự nhiên tỉnh lại, Tống Văn Ca miễn cưỡng mở mắt chỉ thấy thân thể nho nhỏ của Nguyệt Văn Trần thân mật áp vào lòng mình, một đôi tay nhỏ bé chặt chẽ mà ôm thắt lưng của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận đáng yêu, cánh mũi hơi hơi lay động, do đắm chìm trong lúc ngủ mơ vui vẻ.

Tiểu tử này, ngủ thật là say, tối hôm qua nghe chuyện xưa nghe đến mệt mỏi luôn rồi.

Tống Văn Ca đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Văn Trần, dời đi tay nhỏ bé của nó, động tác êm ái, e sợ đánh thức nó. Giúp nó kéo tốt góc chăn, lập tức đứng dậy.

Đi tới phòng ngoài, Lộng Hoa và Lộng Ảnh sớm đã đem dụng cụ rửa mặt chuẩn bị cho tốt, thấy chủ tử nhà mình đi ra, lập tức tiến lên thu xếp ở trên người nàng. Nhanh chóng rửa mặt chải đầu.

"Bây giờ là giờ nào rồi Lộng Ảnh?" Sau khi sửa soạn thoả đáng xong xuôi, Tống Văn Ca thản nhiên mở miệng hỏi

"Bẩm nương nương, qua một giờ nữa, sẽ tới giờ... " Lộng Ảnh lên tiếng trả lời, ngẩng đầu nhìn Tống Văn Ca một cái, miệng mở ra, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

"Có gì nói thì cứ nói đi, ấp a ấp úng làm gì?" Tống Văn Ca thoáng nhú mày, nàng không thích nói chuyện với người nói không trôi chảy.

"Nương nương, hôm nay đã đến ngày mười bảy, theo quy củ trong cung, ngày mười bảy mỗi tháng, vào ngày này trừ Hoàng phi nương nương ra, tất cả tần phi đều phải đi thỉnh an Yên quý phi nương nương."

"Oh, thì ra trong hậu cung còn có loại quy củ này." Vân đạm phong khinh nói một câu, Tống Văn Ca nhận lấy trà Thiết Quan mà Lộng Hoa đưa lên cảm thán một tiếng, nhắm mắt lại tĩnh tế thưởng thức một phen, thật sự là thánh phẩm. Một hồi lâu, Tống Văn Ca mới lại mở ra đôi mắt long lanh, buông chén trà trong tay, tiếng nói lãnh đạm, "Có thể không đi không?" Yên quý phi kia bề ngoài thoạt nhìn dịu dàng yếu đuối, mắt lại sắc bén khôn khéo hẳn là người già làm heo nhưng ăn được hổ. Nàng thật sự không muốn đi ứng đối với bất cứ người phụ nữ nào trong hậu cung.

"Nương nương không thể! Đây là quy củ tổ tông định ra. Trong hậu cung nếu không có hoàng hậu, mười bảy mỗi tháng tần phi phải đi thỉnh an vị phi tử có địa vị cao nhất. Mà trước mắt, trong cả hậu cung địa vị cao nhất chính là Hoàng phi nương nương. Nhưng, thân thể Hoàng phi nương nương yếu nhược, không thích quấy rầy, cũng trên cơ bản không để ý chuyện hậu cung, cho nên Hoàng thượng không cho bất luận kẻ nào đến Linh Tuyết cung của Hoàng phi quấy rầy. Vì vậy trong cả hậu cung, trừ Hoàng phi nương nương ra thì địa vị của Yên quý phi là cao nhất rồi, nương nương tất nhiên nên đi thỉnh an Yên quý phi. Nếu nương nương không đi sẽ tạo thành nhược điểm, chỉ sợ bị người xấu xui khiến, có khi không chỉ nói nương nương không biết lễ nghĩa đơn giản như vậy thôi đâu." Về mặt Lộng Ảnh nghiêm nghị cẩn thận phân tích, thấy nàng ta như vậy, Tống Văn Ca dường như là không thể không đi rồi.

"Oh, được rồi, Vũ chiêu nghi kia sẽ đi sao?" Tống Văn Ca chợt hỏi, hôm qua mới cùng nàng ta gây chiến, khiến cho nàng ta đánh mất tôn nghiêm cùng mặt mũi, lại bị Hoàng thượng cấm cửa, hôm nay cũng thật không muốn đụng mặt nàng ta ở đó.

"Bẩm nương nương, vũ chiêu nghi tất nhiên cũng phải đi thỉnh an quý phi nương nương. Trừ Hoàng phi nương nương cùng với những phi tử bị đánh vào lãnh cung ra, mọi người đều phải đi thỉnh an quý phi nương nương."

"Vũ chiêu nghi không phải bị Hoàng thượng phạt cấm một tháng sao? Làm sao có thể đi thỉnh an?"

"Nương nương, cấm chỉ là không cho ngày thường Vũ chiêu nghi ra khỏi Cẩm Dương cung của mình, nhưng còn những yến hội trọng đại v.v..., nàng ấy vẫn có thể có mặt. Tỳ như tỳ hội thỉnh an hôm nay, vũ chiêu nghi nhất định phải đến."

"Thật không thú vị." Tống Văn Ca bĩu môi nói thảm một câu. Người cô đại thật là phiền toái, thỉnh an cái gì an hử. Có thời gian rồi này tốt hơn hết là ở trong chăn mềm ngủ để dưỡng nhan chứ.

"Nương nương, đã không còn sớm rồi. Nếu không đi, sẽ bị người có lòng khua môi múa mép." Mặt Lộng Ảnh có chút lo lắng nhẹ giọng thúc giục nói.

"Được rồi, biết rồi, chúng ta cũng nên đi." Âm thầm nhú nhú mày, Tống Văn Ca có chút không tình nguyện nói. Cũng không phải sợ bọn nữ tử kia, mà là nghĩ tới nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện. Đi thỉnh an dù sao nàng cũng không bị ít đi một miếng thịt.

Đơn giản ăn một chén canh nấm tuyết hạt sen, cũng phân phó Lộng Hoa chiếu cố Trần nhi, đừng để nó thức dậy lại chạy loạn khắp nơi. Lúc này mới cùng Lộng Ảnh đi ra, bước về phía Tĩnh Nghi cung của Yên quý phi.

Chưa kịp vào trong, đã có thái giám truyền báo hầu ở bên ngoài vội vàng chạy vào trong thông báo. Thoáng đứng đó một lúc lâu, thấy một nha hoàn mặc áo xanh đi lại đây, đợi sau khi thấy rõ khuôn mặt của Tống Văn Ca, đáy mắt tràn đầy kinh diễm cùng than thở, bất quá rất nhanh đã phục hồi tỉnh thần lại, cúi người với nàng nói: "Luyện phi nương nương mời theo nô tỳ vào đi thôi."

Nói xong không hề nhiều lời chỉ để ý dẫn đường ở phía trước, Tống Văn Ca cùng Lộng Ảnh theo sát sau đó.

Bước vào Tĩnh Nghi cung, mới phát hiện kỳ hoa dị thảo đầy vườn. Vừa có cây mây, vừa có dây leo, lại còn có cây hoa buông xuống núi già, thậm chí buông xuống vòng quanh bậc thềm, màu xanh biếc phát phơ, thật như chu sa, cây cỏ thực vật dày đặc say lòng người.

Xuyên qua vườn, đó là một đường hành lang khắc hoa đồ thảm, phía trên có chuỗi hoa màu tím không biết tên buông xuống hai bên thành cảnh xanh sâu thẳm, càng giống như tiên cảnh trong mộng.

Nghĩ không ra Yên quý phi này là người thích hoa yêu cỏ. Có thể thích hoa, chắc là một nữ tử tâm tư tinh tế, cũng trọng cảm tình. Có câu nói cho cùng, người thích hoa vốn là người hiểu tình người.

Đang suy nghĩ chợt nghe được cách đó không xa trong chính điện truyền ra một tràng tiếng cười vui vẻ!

Đội tới cửa, nghe nha hoàn mới vừa rồi dẫn đường nói với quý phi nương nương, "Luyện phi nương nương tới."

Tổng Văn Ca hít một hơi thật sâu, sau đó tư thái ưu nhã tiêu sái đi vào. Vừa vào trong điện, lập tức cảm thấy có mười mấy ánh mắt dừng lại trên người mình, có tìm tòi nghiên cứu, có tò mò, có hâm mộ, có ghen ghét, có nghi hoặc, có đánh giá kỹ, cũng có oán hận cùng với ác độc. Nhưng cũng không ít thành phần kinh diễm trong đó.

Tổng Văn Ca trực tiếp không nhìn những ánh mắt vô cùng kỳ quặc này, tiến lên vài bước giương mắt đã thấy Yên quý phi ngồi ở ghế chủ trên cùng vẻ mặt tươi cười, quanh người che đầy không được quý khí cùng cao nhã. Cả người mặc lụa thượng hạng màu xanh lam nhạt, màu trắng non ở trên váy càng tôn lên vẻ phú quý, tóc mai xoắn tung như sương mù bụi sơ như cái bồng, cắm xuyên vào một cây trâm vàng ngọc trai nghiêng nghiêng chớp chớp loé sáng, va chạm tạo ra âm thanh nhẹ nhàng, sáng loáng, chói mắt Tổng Văn Ca. Một bên khác lại đính vài viên ngọc trai đan thành hình hoa mai, làn da mịn nhẵn như son, ánh hồng tạo nên khí chất ung dung đẹp đẽ quý giá.

Mà ngồi ở bên tay phải nàng này đúng là Vũ phi Vân Diệp Vũ, không đúng, bây giờ nên gọi nàng ta là Vũ chiêu nghi rồi. Cẩm y hoa phục màu đỏ rêu rao mà chói mắt, trên đầu cắm một trâm vàng có hình chim phượng với cái đuôi xanh biếc xuyên qua sáu nhánh mã não hồng và hồ phách tạo thành hình chim trên hoa mai. Trên mặt là một miếng lụa mỏng che lấp hai má của nàng ta, chỉ còn lại một đôi mắt phượng xinh đẹp lộ ra bên ngoài.

Xuống chút nữa đó là Ngọc mỹ nhân, hôm nay Ngọc mỹ nhân mặc một bộ quần áo lụa mỏng màu xanh lá cây có hoạ mẫu đơn rất to, váy có cây thuy tiên màu hồng và những tán lá uốn lượn, trên người choàng áo tơ vàng mỏng xanh biếc. Tóc mai buông xuống nghiêng xuyên quanh cây trâm ngọc bích có hạt ngọc trai, xinh đẹp như hoa sen mới nở, cây liễu nhẹ nhàng, xinh đẹp động lòng người. Tầm mắt chuyển tới tay trái của quý phi, tương tự theo địa vị mà ngồi từ lớn đến nhỏ, tần phi, quý nhân, cùng với mỹ nhân..., mỗi người đều như hoa như ngọc, có thể nói đều là mỹ nhân.

Hậu cung quả thật là nơi tụ tập mỹ nữ, thân hình gầy như yến, chân mày dài và thanh, phần mặt như xuân, xinh đẹp khuynh quốc. Có yếu điệu động lòng người, quyền rũ cực kỳ, cũng có thanh lệ cao nhã ung dung, còn có linh động trong suốt, thanh thúy như nước.

Tổng Văn Ca không khỏi cảm thán bạo quân ác ma Long Ngự Tà kia thật là có diễm phúc, các loại giai lệ đều bị hắn độc chiếm một mình. Bất quá ở bên trong trái tim, Tổng Văn Ca chỉ vì những nữ tử này bi ai. Bọn họ vì địa vị, quyền thế, sủng ái của quân vương, ở trong hậu cung giầy dụa lừa gạt để tranh giành sinh tồn, khiến cho một trái tim hồn nhiên dần dần chết lặng trở nên bất nhân, tranh sủng đấu sắc làm lạc đi bản tính.

"Thần thiếp thỉnh an quý phi nương nương, quý phi nương nương cát tường." Âm thầm thờ dài, Tổng Văn Ca giấu đi suy nghĩ ưu nhã đoan trang hành lễ với Yên quý phi.

Yên quý phi còn chưa mở miệng, chỉ nghe thấy thanh âm rõ ràng mang theo địch ý cùng châm chọc của Vũ chiêu nghi vang lên trong điện "Giá của Luyện phi thật sự rất lớn, bọn tỷ muội cũng ở chỗ này ngồi đã nửa ngày rồi đó" nói xong, nàng ta cao ngạo nâng đầu ánh mắt phẫn hận hung ác thẳng tắp bắn về phía Tổng Văn Ca, giống như muốn đem nàng hủy đi ăn vào bụng.

Tổng Văn Ca đương nhiên biết ngụ ý của Vũ chiêu nghi chính là nói mình đã tới trễ.

Thầm than một tiếng, người phụ nữ này vì sao không thể buông tha cho mình, mà muốn khắp nơi theo mình đối nghịch đây? Nghĩ lại Vũ chiêu nghi vì mình mà bị Hoàng thượng phạt chỉ sợ ngày sau sẽ vẫn tiếp tục c địch ý. Bt qu, đi địch th đi địch, chỉ cần Vũ chiêu nghi đứng ở sau lưng sử dụng m chiêu ng tt nhìn l sẽ khng sợ ng ta. Minh thông (thong rõ mg) dễ trnh, m thi (phi tiu ngầm) kh khăn phòng ngự, ngng sợ chính l ngời m thăm c thù đoạn ny. Lc đầu, Tng Văn Ca thần nhin ni: "Muội muội tiến cung khng lâu, rất nhiều quy củ cũng không rõ ràng lắm, sau này còn phiền Vũ chiêu nghi chiếu cố nhiều hơn" dứt lời, lại chuyển hướng Yên quý phi nói, "Muội muội thất lễ, mong quý phi nương nương thứ lỗi."

"Hừ!" Vũ chiêu nghi nghe vậy khinh thường hừ một tiếng, ánh mắt oán hận ác độc tàn nhẫn như sói trừng Tổng Văn Ca một cái, lập tức cao ngạo quay đầu đi chỗ khác. Nàng sẽ không để cho tiện nhân này sống khá giả, ngày chết của nàng ta rất nhanh sẽ đến.

Sắc mặt Yên quý phi lại không nhìn ra có gì khác thường, chỉ là trên dưới đánh giá Tổng Văn Ca một lần, sau đó giương môi cười nói "Luyện phi muội muội không hổ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, bất kể lúc nào cũng đều chói mắt như thế, ánh sáng chiếu người, chiêu nghi muội muội thấy có đúng không?" Vừa nói, Yên Thanh Phi vừa nhìn về phía Vân Diệp Vũ, khi hỏi điều này, trong con ngươi long lanh loé ra ánh sáng không biết tên, giống như đang tính kế lại giống như đang nhìn có chút há hê, tóm lại vừa nhìn là biết không có ý tốt.

"A, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này có thể không xinh đẹp sao!" Vũ chiêu nghi miễn cưỡng cười cười, ánh mắt nhìn về phía Tổng Văn Ca chứa đầy oán độc ghen ghét.

Tổng Văn Ca âm thầm cảm thán một tiếng, nữ tử Yên quý phi này đang gây thị phi, muốn mượn đao giết người, tâm cơ quả nhiên thâm trầm không như thường. Bây giờ nói chuyện xinh đẹp, vậy không phải cố ý sát muối vào vết thương của Vũ chiêu nghi sao, muốn nói nàng ta xấu? Biết rõ mặt của nàng ta bị mình đánh, cho tới bây giờ còn sùng bái, đèn nôi hôm nay thỉnh an cũng phải dùng lụa mỏng che lại, còn cố ý hỏi như vậy, không phải tiến thêm một bước khiến mâu thuẫn của mình và Vũ chiêu nghi càng thêm dữ dội sao? "Yên quý phi nương nương quá khen, thần thiếp bất quá là liễu yếu đào tơ, làm sao so được với sự ung dung đẹp đẽ quý giá của quý phi nương nương cùng những tươi đẹp động lòng người của Vũ chiêu nghi chứ" Tổng Văn Ca phản bác lại, đem lời nói của Yên quý phi bác trở về, hai câu tán dương trái lương tâm nhưng lại làm cho nàng cười đến thoải mái cùng hài lòng.

"Luyện phi muội muội mở miệng thật là ngọt." Yên quý phi cười nhưng không cười nhìn Tổng Văn Ca sau đó chỉ vào vị trí bên phải của mình, nói, "Luyện

phi muội muội cũng đứng đứng nữa, mau tới đây ngồi xuống đi"

Nghe vậy, Tống Văn Ca cũng trả lại cho nàng ta một nụ cười giả dối, rồi sau đó theo lời ngồi xuống. Giương mắt nhìn lại, vừa lúc kế bên Ngọc mỹ nhân.

"Luyện phi tỷ tỷ, diện mạo tỷ thật là xinh đẹp, khiến cho muội muội hâm mộ biết bao" Con người long lanh sáng ngời của Ngọc mỹ nhân ở trên người Tống Văn Ca đánh giá qua lại vài vòng, rồi sau đó về mặt thân thiện tươi cười nói.

"Ngọc muội muội quá khen!" Tống Văn Ca trả lại cho nàng ta một chút tươi cười đúng mức, cũng không nói nhiều, đối với Ngọc mỹ nhân đột nhiên tới gần, trong lòng hiện lên nghi ngờ. Nàng còn nhớ mình ở trong yến tiệc về tranh ám chỉ trào phúng Ngọc mỹ nhân ngày nào đó mất thể, đó là phượng hoàng rụng lông không bằng con gà, làm cho nàng ta ở trước mặt Hoàng thượng cùng quần thần bị mất thể diện. Tống Văn Ca cũng không cho rằng Ngọc mỹ nhân này thật sự có thể bắt kẻ hiềm khích trước kia, dùng tim nói chuyện với mình.

"Luyện phi tỷ tỷ, tỷ tiến cung cũng hơn một tháng rồi, trong hơn một tháng này, Hoàng thượng sủng hạnh tỷ rất nhiều lần không biết Luyện phi tỷ tỷ có động tình gì không?" Ngọc mỹ nhân cười ám muội, nhưng lại khiến cho Tống Văn Ca không thể hiểu rõ.

"Động tình gì?" Tống Văn Ca về mặt khó hiểu, căn bản không biết Ngọc mỹ nhân nói gì.

"Tỷ tỷ ngốc của muội!"

Ngọc mỹ nhân buồn cười lắc đầu, lập tức giấu đi về mặt bồn chồn, nói, "Muội muội là hy vọng tỷ tỷ có thể sớm ngày mang long thai vì Hoàng thượng sinh hạ long tử."

Nghe vậy, Tống Văn Ca cả kinh, tay run lên, chén trà trong tay nhất thời đánh đổ trên mặt đất, nước trà và lá trà bắn tung tóe khắp nơi.

"Luyện phi tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?" Ngọc mỹ nhân khó hiểu nàng vì sao kích động như vậy, ánh mắt nghi ngờ lướt qua lại từ trên xuống dưới rồi quay về, đột nhiên kinh hô, "Luyện phi tỷ tỷ, tỷ không phải đã mang long thai rồi chứ?" Một tiếng kinh hô không lớn không nhỏ này của nàng ta như sấm nổ tung, vốn dĩ các vị tần phi đều đang tự bản tán về đề tài riêng thoáng cái tất cả đều an tĩnh xuống, mà Tống Văn Ca trong nháy mắt đã biến thành tiêu điểm của mọi người.

Tống Văn Ca giật mình sững sờ một hồi lâu mới tìm về được giọng nói của mình.

"Quý phi nương nương, chỉ là Ngọc muội muội tự đoán thôi, thần thiếp cũng không có mang long thai." Tống Văn Ca thản nhiên nói, ánh mắt trở lại nhìn Ngọc mỹ nhân một cái. Nữ tử này quả nhiên không có gì tốt đẹp, nàng ta cố ý muốn đẩy mình ra miệng gió đình sóng, khiến cho mình trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Nàng ta giống như thuận miệng vô tâm nói một câu, nhưng lại dễ dàng kích khởi ngàn tầng sóng.

Từ xưa trong hậu cung, tần phi có mang long thai, cứ như là cây to đón gió đối đầu với biển. Bất luận lời này của nàng ta là thật hay giả phóng chừng trong lòng của đám nữ tử trong hậu cung này đã khó bình tĩnh rồi, phiền toái của mình chỉ sợ sẽ cuộn cuộn không ngừng mà đến, mình thương âm tiền (đả kích công khai và ngấm ngầm) không biết có bao nhiêu.

Nhưng lời này của Ngọc mỹ nhân cũng đã nhắc nhở Tống Văn Ca, nàng thường xuyên thị tẩm như vậy tỷ lệ mang thai vốn sẽ rất lớn. Nghĩ vậy Tống Văn Ca mạnh mẽ kinh hãi, kinh nguyệt tháng này hình như đã trễ ba ngày vẫn chưa tới. Trời ạ, nàng không phải thật sự mang thai rồi chứ? Vừa nghĩ đến khả năng này bất giác cảm thấy vừa kinh vừa sợ, bối rối không thôi. Nàng không muốn mang thai, lại càng không muốn sinh con cho bất kỳ người đàn ông nào, hơn nữa lại là bạo quân ác ma khiến cho nàng hận thấu xương kia. Nàng nên làm gì bây giờ? Nếu thật sự mang thai rồi, nàng nên làm gì bây giờ? Ngự y trong cung nàng không quen ai cả, mời bọn họ đến xem mạch khẳng định không được, nàng không muốn để cho bạo quân kia biết.

"Luyện phi muội muội, chuyện này vẫn là tìm một ngự y đến kiểm tra mới tốt, dù sao cũng là việc lớn liên quan đến huyết mạch hoàng gia, không thể hàm hồ được đâu." Yên quý phi nói như là quan tâm, nhưng Tống Văn Ca lại có thể rõ ràng cảm giác được nàng ta không có ý tốt. Nàng ta vốn là không tin mình nói, nên muốn để ngự y qua bắt mạch mới yên tâm sao?

"Quý phi nương nương, thần thiếp thật sự không có mang long thai, thân thể của thần thiếp, chẳng lẽ mình còn không rõ ràng sao" Cho dù thật sự có mang nàng cũng sẽ nghĩ cách bỏ đi.

Ánh mắt bình tĩnh của Tống Văn Ca nhất nhất đảo qua tất cả tần phi đang ngồi, tự động xem nhẹ ánh mắt hoặc ghen ghét hoặc ác độc hoặc oán hận của bọn họ, cuối cùng dừng ở trên người Ngọc mỹ nhân đang mang về mặt thờ ơ ra vẻ ta đây: "Ngọc muội muội, mang long thai cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Hơn nữa, muội muội tiến cung mấy năm rồi cũng chưa từng mang thai, tỷ tỷ bất quá mới tiến cung hơn một tháng, làm sao nhanh như vậy đã có tin tức tốt rồi. Huống hồ, loại chuyện tốt này tỷ tỷ cũng không dám giành trước quý phi tỷ tỷ, Ngọc muội muội không cần lo lắng nhiều."

Chống lại ánh mắt cười nhưng không cười của Tống Văn Ca, lại bị nàng ở trong sáng ngăm chăm chọc một phen, sắc mặt Ngọc mỹ nhân nhất thời có chút khó coi nhưng nhất thời cũng không tốt phản bác.

"Luyện phi tỷ tỷ nói đùa, mọi người cùng là người của Hoàng thượng, ai vì Hoàng thượng sinh hạ long tử cũng như nhau thôi, nào có ai trước ai sau đáng nói chứ?" Ngọc mỹ nhân giấu đi suy nghĩ phức tạp, lại thay về mặt thân thiết cười, chỉ là tươi cười kia nhìn thế nào cũng thật giả tạo. "Luyện phi tỷ tỷ, mới vừa rồi vốn là muội muội lỡ mồm, hy vọng tỷ tỷ không trách móc".

"Lời Ngọc muội muội nói có chỗ nào tỷ tỷ có thể trách móc được chứ!" Tống Văn Ca ngoài cười nhưng trong không cười nhìn nàng ta, a, giả cười cùng lá mặt lá trái (tráo trở) ai không có.

"Luyện phi tỷ tỷ quả nhiên rộng lượng." Ngọc mỹ nhân trái lương tâm nói một câu lập tức trầm mặc xuống.

Tổng Văn Ca cũng không thềm nhắc lại, chỉ nghe các tần phi quanh mình chụm hai chụm ba nói một số đề tài không có gì hay ho, cảm giác thật không thú vị cực kỳ.

Đang muốn tìm một cái cớ đứng dậy cáo lui, lúc này, lại nghe nha hoàn dẫn đường cho nàng lúc này thông báo một tiếng: "Quý phi nương nương, Hoàng quý phi nương nương tới."

Vừa dứt lời, mọi người còn chưa kịp nghi hoặc, chỉ thấy Hoàng quý phi Phong Linh Tuyết tư thái ưu nhã, bước chân nhẹ nhàng tiêu sái vào trong điện.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 55: Phong ba (2)

Vừa dứt lời, mọi người còn chưa kịp nghi hoặc, chỉ thấy Hoàng quý phi Phong Linh Tuyết tư thái ưu nhã, bước chân nhẹ nhàng tiêu sái vào trong điện. Chỉ thấy nàng ấy mặc vài tơ tằm màu trắng có thêu mẫu đơn, màu trắng uốn lượn kéo dài xuống làn váy hoa mai, nút thắt mềm mại, thật là có hương vị yếu điệu lung linh, mắt như nước mùa xuân sắc mặt nõn nà, quốc sắc thiên hương, đoan trang tự nhiên, tươi đẹp thanh nhã, sáng rọi chói người, vừa ra trận đã đem tất cả phi tần trong điện đẩy xuống kém hơn mình.

"Thần thiếp bái kiến Hoàng phi nương nương!! Hoàng phi nương nương cát tường!"

Toàn bộ tần phi phục hồi tinh thần lại, vội vàng đứng dậy đi tới trước mặt Phong Linh Tuyết cúi người hành lễ, Tổng Văn Ca tất nhiên đã ở trong nhóm hành lễ này.

"Tất cả mọi người hãy bình thân, chị em trong nhà không cần đa lễ." Phong Linh Tuyết nhìn lướt qua mọi người, dịu dàng cười nói.

"Hoàng phi tỷ tỷ, sao hôm nay người lại tới đây? Gần đây thân thể tốt chút nào chưa?" Yên quý phi vừa nói, vừa thân thiết kéo tay Phong Linh Tuyết, đi về phía ghế chủ. Đây lòng nàng ta tràn ngập nghi ngờ cùng khó hiểu, đừng nói ngày thỉnh an mười bảy mỗi tháng Hoàng phi chưa từng đến qua, nàng ta tiến cung cũng đã ba năm rồi, Phong Linh Tuyết cũng chưa từng bước vào Tĩnh Nghi cung một lần. Vô sự không lên Tam Bảo điện, nàng ta nghĩ, hôm nay Hoàng phi lại đây tuyệt đối không phải bởi vì nhân rồi không có việc gì làm. Chẳng lẽ là vì Luyện phi?

Nghĩ tới đây, Yên quý phi nhanh chóng lướt mắt về phía Tổng Văn Ca một cái, thấy vẻ mặt nàng lạnh nhạt trong tròng nhưng lạnh lùng, giống như vốn là người ngoài cuộc, không hề dung hòa với mọi người mọi việc trong điện. Thoáng nhú rồi giãn mày, đối với biểu tình xa rời thế ngoại của Tổng Văn Ca rất chán ghét cùng bất mãn. Ánh mắt lần nữa trở lại trên người Phong Linh Tuyết, tâm tư trầm chuyển.

Đi lên ghế chủ, sớm có nha hoàn cơ trí dọn xong một chiếc ghế gỗ đàn hương điêu khắc tỉ mỉ ở vị trí thứ nhất bên phải của Yên quý phi, Phong Linh Tuyết không ngờ các vị tần phi đều ngồi, theo sau tự mình cũng ngồi ở trên ghế mềm, vừa vịn kế bên Tổng Văn Ca.

"Mọi người không cần nghi hoặc, hôm nay bốn cung lại đây chỉ là muốn cùng các vị tỷ muội tụ họp, cũng không có chuyện gì khác. Bốn cung suốt ngày ở trong cung, thân thể đều ẻo oải nhu nhược rồi, muốn ra ngoài hít thở không khí, cùng các tỷ muội trò chuyện, thân thể hẳn là tốt hơn chút. Mọi người cứ tự nhiên, nên trò chuyện cái gì thì trò chuyện cái đó, không cần vì bốn cung ở chỗ này mà tỏ ra cẩn thận."

Phong Linh Tuyết thân nhiên nói, tươi cười trên mặt càng trở nên hòa ái dễ gần hơn. Nói xong, nàng nghiêng người tựa vào ghế mềm, loại tư thái mệt mỏi này càng lộ ra vẻ mảnh mai của nàng, thoát nhìn cũng càng quyến rũ động lòng người, khiến cho người ta không duyên cớ dâng lên ý muốn bảo vệ, quả muốn đem nàng che chở thương yêu ở trong lòng bàn tay.

Thật sự là một nữ tử dịu dàng từ trong xương.

Tổng Văn Ca âm thầm cảm thán một tiếng. Nữ tử từ tuệ như vậy, tài tình và xinh đẹp cùng tồn tại, trái tim lại có khiếm khuyết, bệnh tật thắng ba phần, cũng khó trách bạo quân ác ma Long Ngư Tà kia sùng nịch thương yêu nàng ấy như thế. Nếu mình là đàn ông chỉ sợ cũng sẽ thích nữ tử như Phong Linh Tuyết.

Quay đầu xem qua, thấy ánh mắt của Phong Linh Tuyết mỉm cười nhìn mình. Tổng Văn Ca lặng đi một chút, cũng vội vàng đáp lại nàng ấy một nụ cười.

Ánh mắt khôn khéo của Yên quý phi ở trên người Phong Linh Tuyết và Tổng Văn Ca lướt qua lại, rồi sau đó bắt đầu thuyết giáo những điều tất yếu mỗi lần thỉnh an. Đơn giản là chúng tần phi hòa thuận ở chung, cùng chung hầu hạ Hoàng thượng thật tốt, phải chú trọng dung mạo cùng đức hạnh, còn có nên ngọc đoạn cùng đỉnh (những viên ngọc lẻ cùng đỉnh), không thể mê hoặc Hoàng thượng, độc bá thánh sủng v.v... Khi nói tới đây, ánh mắt thường thường nhìn về phía Tổng Văn Ca, ý hàm xúc ghen ghét trào phúng rất rõ ràng. Có nàng ta dẫn đầu, ánh mắt của mỗi tần phi khác nhìn về phía Tổng Văn Ca lại càng tràn ngập oán hận cùng ghen ghét, thậm chí là hung ác và ác độc đối với nàng - một tháng qua độc bá thánh sủng cực độ bất mãn.

Tổng Văn Ca đối với những ánh mắt không có thiện ý này trực tiếp lựa chọn không nhìn, oán hận cùng ghen ghét của những người phụ nữ này nàng căn bản không để vào mắt, càng đừng nói để ở trong lòng. Độc bá thánh sủng? A nàng hoàn toàn không yêu thích có được hay không! Bạo quân ác ma kia muốn sủng hạnh nàng, là nàng cam tâm tình nguyện sao? Nàng ước gì hắn đi sủng hạnh nữ tử khác, càng đừng tới tìm mình đây.

"Quý phi tỷ tỷ, tỷ yên tâm, mọi người đều là người của Hoàng thượng, đều là chị em trong nhà, tất nhiên sẽ ở chung không để Hoàng thượng phiền lòng." Vũ chiêu nghi giả giả cười nói, lập tức đem ánh mắt trào phúng phản hận bắn về phía Tống Văn Ca. Chỉ chốc lát, quay đầu đi khinh thường nói, "Quý phi tỷ tỷ, tỷ nói dung mạo và đức hạnh này kia, còn có mura móc cùng dính v.v..., chúng tỷ muội luôn luôn nhớ kỹ trong lòng mọi việc cũng cần ngôn thân hành, hơn nữa luôn lấy việc này làm hành vi tiêu chuẩn. Bất quá có người giả thật lớn đây, ý vào Hoàng thượng sủng ái suốt ngày mà lên mặt. Kỳ thật, mình cũng không có nhiều năng lực, muốn tài nghệ không có tài nghệ, muốn học thức không có học thức, bất quá chỉ là ý vào gương mặt quyền rũ kia của mình, mỗi ngày nghĩ hết cách đi câu dẫn mị hoặc Hoàng thượng,...."

Không đợi Vũ chiêu nghi nói cho hết lời Tống Văn Ca lập tức mở miệng cắt đứt nàng ta, giọng nói lạnh như băng tương tự mang theo tràn đầy trào phúng cùng khinh thường.

"Có người muốn làm hồ ly tinh còn chưa đủ tư cách, nên trong lòng chưa như nhỏ, chỉ là có người trình độ qua một chút mà thôi, tự mình không có bản lĩnh kia, cũng chỉ đành lấy miệng đầy nước bọt ghen tỵ người khác!"

"Luyện phi người nói ai trong lòng chưa như nhỏ hả?" Vũ chiêu nghi đứng dậy bước hai bước đến trước mặt Tống Văn Ca, ánh mắt hung ác ác độc thẳng tắp trừng mắt nhìn nàng, xem đáng về nàng ta, giống như muốn ăn Tống Văn Ca.

"Vũ chiêu nghi, bản cung cũng không có chỉ danh chỉ họ nói là người, người kích động như vậy làm gì?" Tống Văn Ca cười lạnh một tiếng ý hàm xúc cười nhạo châm chọc càng đủ.

"Người rõ ràng là đang châm chọc ta, còn muốn chết không thừa nhận" Vũ chiêu nghi khí thế bức người, ánh mắt hung ác vô cùng, bất quá hù dọa không tới Tống Văn Ca.

"Người tự mình cho là mình, ta cũng không có cách nào." Tống Văn Ca ra vẻ bất đắc dĩ nhún vai, không muốn tiếp tục theo nữ tử ác độc không có não này nói tiếp.

Vũ chiêu nghi bị thái độ hoàn toàn không đem mình để vào mắt của Tống Văn Ca chọc giận triệt để, lại nhớ hôm qua bởi vì nàng ta mà bị Hoàng thượng giáng cấp cấm túc, không khỏi càng thêm giận dữ. Không chút suy nghĩ giờ tay phải lên, lập tức hướng về phía gương mặt của nàng vươn tới, thậm chí tát nàng một bạt tai thật mạnh để bình phục một chút lửa giận.

"Vũ chiêu nghi, làm người đừng có quá phận" Tống Văn Ca nhanh chóng chặn lại tay phải vung lên của nàng ta, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng nàng ta. "Nói cho người biết, người khác sợ người chứ bản cung thì không sợ đâu, lần sau còn dám làm càn trước mặt bản cung, bản cung sẽ trực tiếp đánh lại, bản cung cũng mặc kệ có bao nhiêu người đang tụ hội ở đây, đã đánh mất tôn nghiêm cùng mặt mũi cũng đừng trách bản cung không nói trước với người! Nghe rõ chưa?!"

Bị ánh mắt lạnh như băng của Tống Văn Ca cùng với cả người phát ra khí thế và uy nghi làm kinh sợ, trong khoảng thời gian ngắn Vũ chiêu nghi lại không dám có chút phản bác, chỉ là lòng không cam lòng hung hăng trừng mắt nhìn nàng.

"Khụ khụ"

Yên quý phi đột nhiên ho khan hai tiếng, Tống Văn Ca biết nàng ta vốn là trò hay xem đủ rồi, muốn giả vờ làm người hòa giải đến hòa giải. À, đàn phụ nữ trong hậu cung này không có người nào là bình thường, không phải nhìn có chút hả hê thì là trợ giúp, mỗi người đều e sợ cho thiên hạ không loạn, ước gì người khác xung đột, mà mình thì ở một bên đứng ngoài cuộc.

"À, mọi người cùng là người của Hoàng thượng đều là chị em trong nhà, ngẫu nhiên nói một câu v.v.. cũng được rồi, nhưng ngàn vạn lần đừng làm tổn hại hòa khí."

Quả nhiên, toàn bộ đều là ngựa sau pháo (bày ra rồi dẹp). Trò hay xem đủ rồi, mới biết nói mạnh miệng.

"Quý phi nương nương nói cực kỳ đúng, thần thiếp bất quá là đùa giỡn với Vũ chiêu nghi thôi sao có thể làm tổn thương hòa khí của tỷ muội chứ", Tống Văn Ca miễn cưỡng cười cười ngay cả mình cũng cảm thấy mình giả tạo.

"Ha ha vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Yên quý phi ra vẻ vui mừng gật đầu, lập tức lại cười nói, "Các vị muội muội, hôm qua đầu bếp trong ngự thiện phòng có làm loại điểm tâm mới, bản cung nếm rồi, vị không tồi. Sáng nay đặc biệt bảo ngự thiện phòng làm nhiều một chút, nghĩ tới nhân cơ hội này cùng các vị muội muội nếm thử."

Yên quý phi dứt lời, không bao lâu, lập tức có cung nữ đem những phần điểm tâm đã chuẩn bị tốt lần lượt đưa lên. Trước mặt mỗi người là hai con bướm nhỏ, Tống Văn Ca nhìn một chút, thì ra là bánh mè xốp[1] và bánh ngọt xốp.

"Các vị muội muội mau nếm thử, mùi vị thật sự rất không tồi," Yên quý phi vừa nói vừa tự cầm lấy một cái bánh mè xốp ưu nhả để vào trong miệng, trên mặt tràn đầy vui vẻ thỏa mãn tươi cười, giống như ăn được là cực phẩm nhân gian gì. Mọi người thấy thế, cũng đều ăn theo, không bao lâu lời khen ngợi cùng tiếng động không ngừng vang lên.

"Luyện phi muội muội, sao muội không ăn?" Yên quý phi mỉm cười nhìn Tống Văn Ca, giống như tùy ý hỏi. "Hay là điểm tâm trong cung của tỷ tỷ này không hợp khẩu vị của muội muội sao?"

"Quý phi nương nương nói quá lời rồi, điểm tâm trong cung của người tất nhiên là thượng đẳng, quý phi nương nương tình nguyện mời bọn muội cùng nhau nhấm nháp, tất nhiên là vinh hạnh của bọn muội." Tống Văn Ca thần nhiên cười cười, trái lương tâm nói. À! Nói thật, món gì trong cung của Yên

quý phi này nằng thật tình đúng là không dám tùy tiện ăn, ai biết bên trong có bỏ thứ gì không nên bỏ hay không. Bất quá, nếu Yên quý phi cũng nói như vậy rồi, nằng tất nhiên cũng phải ăn một chút. Nằng nghĩ, cho dù Yên quý phi thật sự muốn hại mình, cũng sẽ không thể công khai làm trò trước mặt nhiều người như vậy. Mím cười nhìn Yên quý phi một cái Tống Văn Ca cũng cầm lấy một cái bánh mì xốp để vào trong miệng, vừa ngọt vừa xốp vừa giòn, mùi vị quả thật rất ngon. Kỳ thật nằng luôn luôn thích ăn ngọt, nhất là bánh quế hoa[2], bánh mì xốp cũng là một loại điểm tâm được lưu hành nhiều trên mạng. Ăn một cái, hồi lâu cũng không cảm thấy trong người có gì khác thường, vì vậy lại liên tục ăn vài cái, cũng ăn một ít bánh ngọt xốp.

"Quý phi nương nương, điểm tâm này ngon lắm, thần thiếp rất thích."

"Ha ha Luyến phi muội muội thích thì ăn nhiều một chút, không đủ, tỷ tỷ phân phó người hầu lại đi lấy một ít đến đây." Mắt phượng của Yên quý phi híp rồi lại híp, ánh mắt hình như có chút quỷ dị khó lường. Tống Văn Ca thấy thế không khỏi có chút kinh ngạc nhưng không có suy nghĩ nhiều.

"Không cần đâu, cảm ơn ý tốt của quý phi nương nương, thần thiếp ăn nhiều đó là đủ rồi." Tống Văn Ca cười nói xong, cúi đầu xuống tiếp tục thanh toán ăn bánh mì xốp.

Vũ chiêu nghi cầm lấy một cái bánh mì xốp đưa lên chớp mũi ngửi, thần sắc đột nhiên lập tức thay đổi, bất quá rất nhanh lại khi phục bệnh thông. Ánh mắt nhìn c chút há hãnh nhanh chóng chuyển qua Tống Văn Ca vẫn còn đang ăn đắm chìm, lại vừa nhìn về phía Yên quý phi về mặt không có ý tứ. Khi cúi đầu thì cười, về mặt đặc ý. Nằng không ngờ, Yên quý phi so với nằng còn thiếu kiên nhẫn, nhanh nhẹn vậy đã xung tay vì Luyến phi, lần này trong hậu cung lại có trò hay để xem.

"Luyến phi muội muội, muội cũng thích ăn món điểm tâm ngọt - bánh mì xốp sao?" Phong Linh Tuyết thấy Tống Văn Ca ăn không ít cũng mỉm cười với người cùng sở thích.

"Hoàng phi tỷ tỷ cũng thích sao?" Tống Văn Ca ngẩng đầu lên, không đáp hỏi ngược lại.

"Đúng vậy ta từ nhỏ đã thích ăn ngọt, nhất là trà hoa cao[1], cùng với loại điểm tâm - bánh mì xốp nữa!" Phong Linh Tuyết nói tới đây, tựa như một tiểu cô nương tham ăn, trên mặt tràn đầy tươi cười. Nói xong, lại ăn thêm một cái bánh mì xốp, còn thuận tay cầm một cái cho Tống Văn Ca.

"Cảm ơn." Tống Văn Ca cũng không chối từ hướng về nằng ấy cười cười, lại tiếp nhận tự nhiên ăn. Không nghĩ tới Phong Linh Tuyết này cùng với nằng. Lại có khẩu vị giống nhau.

"Đừng khách sáo, cá tính của Luyến phi muội muội tỷ tỷ rất thích." Phong Linh Tuyết thật tình nói, nằng muốn kết bạn với Tống Văn Ca. Trong cả hậu cung, có thể khiến cho nằng thật tình thích cũng chỉ có Luyến phi vừa mới vào cung một tháng này.

"Thật sao, Hoàng phi tỷ tỷ nâng đỡ rồi." Tống Văn Ca thần nhiên nhìn nằng ấy một cái, không nói gì nữa, bất quá ấn tượng đối với Hoàng phi thật ra đã tốt hơn một chút. Nằng có thể cảm giác ra ý tốt của Phong Linh Tuyết, nhưng nằng cũng không dám tùy ý cả tin.

"Luyến phi muội muội, sau này ta sẽ gọi muội là Ca Nhi có được hay không? Muội cũng đừng gọi ta Hoàng phi tỷ tỷ nữa, rất không thân, trực tiếp gọi ta Tuyết Nhi là được rồi." Phong Linh Tuyết mặc kệ sự xa cách cùng nhân nhạ đề phòng của Tống Văn Ca, có chút tự ý xưa nay đã quen.

"Sao cũng được mà, bất quá chỉ là một danh hiệu thôi." Tống Văn Ca không sao cả nói.

Hai người không quen không thân cùng tán gẫu, ngoài nằng đám tần phi cũng làm theo ý mình tạo thành từng nhóm nhỏ nói chuyện. Yên quý phi thấy thời gian cũng không còn sớm, phải nói cũng đã nói, nên tuyên bố tán họ.

Tống Văn Ca như được giải phóng, thi lễ với Yên quý phi, lập tức theo sát đám tần phi đi ra ngoài điện, còn không quên phân phó Lộng Ảnh đem đám bánh mì xốp cùng bánh ngọt xốp thu thập tốt, mang về cho Trần nhi ăn. Nằng thật sự là không thích cùng đám tần phi mạng tâm tư ích kỷ kia xen lẫn chung, đều là một đám phụ nữ dối trá - mặt đẹp ý không tốt, nói tốt ý không tốt. Bước ra cửa điện ba bước, chỉ nghe thấy thanh âm du dương của Phong Linh Tuyết ở phía sau gọi nằng.

"Ca Nhi muội muội, chờ một chút"

"Có chuyện gì sao?" Tống Văn Ca dừng lại cước bộ quay đầu nhìn về phía Phong Linh Tuyết bước liên tục theo kịp.

"À, cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là muốn nói chuyện với Ca Nhi muội muội." Phong Linh Tuyết thân thiết cười nói, gương mặt rất vui vẻ. Vừa nói, vừa lôi kéo tay Tống Văn Ca, nói, "Ca Nhi, chúng ta cùng đi ngự hoa viên một chút, có được không? Ở đó có rất nhiều loại hoa khác mùa cùng nỏ, nhất là trong hồ nước xanh có đầy hoa đường thi[2], bây giờ nhất định là nhụy toả hương, vừa lúc nở. Ca Nhi cũng cùng tỷ đi qua xem một chút đi, được không? Tỷ đã rất lâu không đi qua ngự hoa viên rồi." Giọng điệu của Phong Linh Tuyết xa xăm, nghĩ đến thân thể nhu nhược nhiều khuyết điểm của mình, thần sắc không khỏi có chút buồn bã. Từ nhỏ đến lớn, nằng cũng không có mừng rỡ hay quá buồn bởi vì ca ca không cho nằng mừng rỡ hay quá buồn, nói là không tốt cho sức khỏe của nằng. Thuốc cũng đã uống vô số, nhưng sức khỏe của nằng vẫn không tốt lên, nằng thật sự rất hâm mộ những người có thể thoải mái khóc thoải mái cười.

"Được rồi, chúng ta đi ngự hoa viên dạo giải sầu." Tống Văn Ca hơi an ủi vỗ vỗ tay nằng ấy, thấy hình dạng âm thầm ưu thương của nằng ấy bất giác có chút đồng tình nổi lên. "Tuyết Nhi, tỷ cũng đừng quá u buồn, tâm tình buông lỏng ra một ít, ngày thường đi ra hít thở không khí mới mẻ một chút, sức khỏe tự nhiên sẽ tốt lên nhiều lắm." Nằng cũng chỉ có thể nói những lời này để làm giảm bớt đau khổ.

Bệnh tim bẩm sinh là một bệnh ngoan cố, đời này Phong Linh Tuyết sợ là vất vả rồi. Nếu muốn sống được lâu một chút, vậy cũng chỉ có thể xem mọi việc lãnh đạm một chút, nhớ lấy không nên mừng rỡ hay quá buồn.

"Cám ơn Ca Nhi quan tâm, tỷ sẽ chú ý." Phong Linh Tuyết nhẹ thờ dài một hơi, lôi kéo Tống Văn Ca đi về phía ngự hoa viên. Nàng cũng muốn thông suốt những chuyện đã thấy một chút nhưng nàng làm không được. Trong lòng nàng có một việc chi sự đời này cũng không bỏ xuống được đó là đau đớn vĩnh viễn của nàng, không ai có thể hiểu, nàng chỉ có thể một mình yên lặng chịu đựng, yên lặng đau đớn theo. Thẳng đến một ngày nào đó nàng chính thức chết đi, có lẽ là có thể hoàn toàn giải thoát rồi.

Nghĩ đến tâm sự khiến nàng rối rắm nhiều năm cũng đau đớn nhiều năm ở đáy lòng, trái tim Phong Linh Tuyết lại dường như truyền đến đau nhức nhẹ, trong đôi mắt long lanh sáng ngời nhất thời mờ mịt lên, một giọt nước mắt trong suốt từ mắt chảy xuống, vừa vụn rơi vào trên tay gầy lên của Tống Văn Ca, khiến cho Tống Văn Ca không khỏi giật mình lạnh đi một chút.

"Tuyết Nhi đừng khóc, không tốt cho sức khỏe". Tống Văn Ca có chút bất đắc dĩ lắc đầu, lấy ra cái khăn trong tay áo đưa tới. Nàng có lẽ dường như cảm giác ra ưu thương của Phong Linh Tuyết cũng không đơn giản chỉ là vì thân thể bệnh tật của mình, càng nhiều hơn là khổ sở cùng đau đớn mà nàng ấy cố gắng kìm nén không muốn người biết. "Nếu tỷ có tâm sự gì không giải được, có thể nói với muội. Cho dù muội không thể giúp được gì, nhưng tỷ nói ra thì trong lòng cũng sẽ thoải mái một chút."

"Ha ha không có gì, cám ơn Ca Nhi quan tâm." Phong Linh Tuyết nhận lấy cái khăn xoa xoa nước mắt ở khóe mắt cũng không muốn nói ra tâm sự của mình. Có lẽ sau này, nàng sẽ nói cho Ca Nhi muội muội. Đang nói chuyện thì hai người đã đi tới ngự hoa viên.

Trong ngự hoa viên quả nhiên là một phen tiên cảnh, chim hót hương hoa, hoa khoe màu đua sắc toàn bộ không thấy chút hiu quạnh nào. Một vài [3] lãnh đạm, mùi hoa nhẹ nhẹ, uyên ương trên hồ cúi đầu thì thầm, khiến cho tâm tình người ta cũng không tự giác vui sướng lên. Bên ngoài hoa viên là những cây hoa cúc trắng trắng tím tím vây quanh, kiều diễm trầm tĩnh nở đúng lúc, từng trận hương lạnh xào xạc mang theo ý vị của mùa tịch mịch, khiến cho người ta thấy lòng vui sướng.

Một cây quỳnh hoa ba năm nở một lần ở góc hoa viên nở thật tươi tốt, đoá hoa vô cùng trắng óng ánh nương theo từng trận gió thu xinh đẹp chập chờn giống như một đôi tay ngọc trắng bỗng nhiên nhiễm ánh mặt trăng. Cách đó không xa còn có cây mai nhỏ nhỏ, bây giờ đã là mai vàng tháng mười, nói vậy không bao lâu sẽ có thể thưởng thức đến cảnh đẹp hoa mai nở rộ đầy vườn.

Hai người ở trong hoa viên chung quanh xem xét một hồi lâu bất giác đi đến có chút mệt mỏi.

"Ca Nhi tỷ có chút mệt mỏi không bằng nghỉ một lát trước. Muội xem, phía trước có một cái đình, cảnh trí cũng không tệ, chúng ta qua đó nghỉ."

Nghe vậy, Tống Văn Ca ngẩng đầu theo hướng nàng ấy chỉ nhìn lại, quả nhiên có một cái đình nhỏ, thấp thoáng có cảnh hoa và cây cối ở đó. Chạm rãi về phía trước, lúc này mới dần dần thấy rõ. Phía đông của đình là núi giả, phía tây nước chảy, mặt nam hướng phía hoa viên, mặt bắc có một cái hồ xanh biếc.

Một cái nhà thủy tạ [4] thật thanh u lịch sự tao nhã!

Cảm thán một tiếng, Tống Văn Ca trước một bước tiến vào trong đình. Hăng hái bưng bưng đi về phía lan can bên cạnh hồ, tựa lan can nhìn ra, cảnh đẹp bốn phía thu hết vào mắt. Cái ao phía trước cũng không phải rất lớn, nước ao trong suốt thấy đáy, gió mát chậm chậm thổi sóng dập dờn, nhấc lên từng trận rung động.

Chung quanh đình nhỏ là các loại hoa sen kiều diễm, đoá đoá nở rộ, tiêu hết ánh sáng, mỹ lệ cực kỳ. Trong vườn hoa phía nam lại là những bụi hoa thủy tiên màu trắng lớn, phiến lá xanh biếc, đoá hoa tú lệ, tươi mát tao nhã, mùi thơm đánh úp vào người, khiến cho người ta ngửi thấy bất giác tâm thần rung động.

Xem ra thường xuyên đi ra giải sầu một chút, cũng là không tồi, ít nhất có thể điều chỉnh tâm tình một chút. Bây giờ cảnh đẹp đã mắt này ánh vào mi mắt, khiến cho tâm tình nàng thoáng cái thư sướng (thư giãn, vui sướng) không ít, ít đi rất nhiều xúc động và buồn bực.

"Ca Nhi, trong tiệc rượu đêm hôm trước, khi muội đi ra ngoài giải sầu, có phải đã gặp qua ca ca của tỷ hay không?" Phong Linh Tuyết ở trên ghế đá dài nghỉ ngơi chỉ chốc lát đứng dậy đi tới bên cạnh Tống Văn Ca, chợt mở miệng hỏi.

"Sao tỷ lại đột nhiên hỏi muội vấn đề này?" Tống Văn Ca quay đầu nhìn nàng ấy, khó hiểu tại sao nàng ấy hỏi vấn đề này, càng nghi hoặc nàng ấy làm sao biết chuyện mình ngoài ý muốn đụng vào Thừa tướng Phong Thanh Dương.

"Ha ha không có gì, chỉ là ca ca tỷ hôm qua ở trước mặt tỷ đột nhiên nhắc tới Ca Nhi mà thôi, cho nên mới nhớ tới thuận tiện hỏi muội một chút." Phong Linh Tuyết thân nhiên cười nói, thần sắc hình như có chút không quá tự nhiên quay đầu đi chỗ khác. Không biết là liếc đến cái gì, thân thể Phong Linh Tuyết lập tức nghiêng về phía trước, một cái không xong ngã vào trong hồ nước trước đình.

Tống Văn Ca lại càng hoảng sợ, không rõ sao người vừa mới tốt đẹp đã đột nhiên thoáng cái rơi vào trong hồ. Nhưng giờ phút này nàng cũng không kịp nghĩ đến nhiều như vậy, nhanh chóng cởi áo ngoài và giày, thả người nhảy xuống.

Một khắc rơi vào trong nước, Tống Văn Ca mới choáng váng, lúc này nàng mới ý thức được chính mình căn bản không biết bơi. Mù quáng nhảy vào trong hồ như vậy, nàng thật sự là muốn chết. Giờ thì tốt rồi, không cứu được Phong Linh Tuyết, ngược lại đem mạng nhỏ của mình cho vào.

Khi thân thể cấp tốc chìm xuống lúc, Tống Văn Ca chỉ cảm thấy đại não trống rỗng, hai tay theo bản năng đập phình phịch, kịch liệt giãy dụa, nhưng phí công.

"Hu hu hu, cứu mạng, người đâu, cứu mạng, nương nương, cứu cứu nương nương nhà ta" Lộng Ảnh từ phía sau chạy tới, cùng với nha hoàn thân cận

Tâm Vân của Phong Linh Tuyết, chứng kiến chủ tử nhà mình rơi vào trong nước, không khỏi kinh hoàng hô to kêu to, vẻ mặt rơi lệ, chỉ hận mình tại sao không biết bơi, nếu không đã có thể nhảy xuống đi cứu chủ tử rồi. Ngay lúc Phong Linh Tuyết và Tống Văn Ca hoàn toàn chìm xuống, biến mất trên mặt nước, hai bóng dáng lập tức bay vút tới. Còn chưa kịp hỏi rõ tình huống, chỉ chốc lát cũng không dám chậm trễ nhảy vào trong hồ.

[1]Tra hoa cao: theo tổ thì là một loại bánh ngọt được làm từ hoa của cây sơn tra.

Chi Sơn tra hay chi Táo gai (danh pháp khoa học: Crataegus), một số tài liệu còn gọi là sơn trà[1] hoặc đào gai, là một chi lớn chứa các loài cây bụi và cây gỗ trong họ Hoa hồng (Rosaceae), có nguồn gốc ở khu vực ôn đới Bắc bán cầu tại châu Âu, châu Á và Bắc Mỹ.

Chúng là các loại cây bụi hay cây gỗ nhỏ, cao khoảng 5-15 m, với đặc trưng là các quả nhỏ dạng quả táo và các cành nhiều gai. Ở các cây non, vỏ nhẵn màu xám, phát triển thành các vết nứt nông chạy theo chiều dọc thân cây với các gợn hẹp ở các cây già. Quả của chúng đôi khi cũng được gọi là "quả táo gai". Các gai mọc ở các cành, thông thường dài 1-3 cm. Lá sắp xếp theo kiểu vòng xoắn trên các cành dài, và mọc thành cụm trên các cành non. Lá có thùy hay mép răng cưa và hơi khác nhau một chút về hình dạng ở các loài.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 56: Tình loạn (1)

Ngay lúc Phong Linh Tuyết và Tống Văn Ca hoàn toàn chìm xuống, biến mất trên mặt hồ, hai bóng dáng lập tức bay vút tới, bối rối mà lại cấp bách. Còn chưa kịp hỏi rõ Long Ảnh và Tâm Vân tình huống, trong chốc lát cũng không dám chậm trễ nhảy vào trong hồ nước lạnh như băng.

Hai bóng dáng, một đang mặc long bào màu vàng, bay nhanh bơi về phía Phong Linh Tuyết, một đang mặc áo gấm dài màu trắng trắng non, lo lắng bơi về phía Tống Văn Ca.

Khi Long Ngự Tà cứu lên Phong Linh Tuyết, đầu óc của nàng ấy vẫn còn có vẻ thanh tỉnh, cũng không sắc bao nhiêu nước.

"Tuyết Nhi nàng không sao chứ?" Long Ngự Tà đem Phong Linh Tuyết đông lạnh đến lạnh run ôm chặt thật lâu trong ngực về mặt lo lắng cùng ân cần.

"Hoàng thượng thần thiếp không sao khụ khụ... Khụ khụ khụ..." Phong Linh Tuyết suy yếu cuống quýt ho khan vài tiếng, con ngươi long lanh sâu kín nhìn Long Ngự Tà một cái, rồi sau đó rũ mắt xuống tựa vào trong lòng ngực của hắn, che giấu đi mất mát cùng đau lòng dày đặc trong mắt.

Long Ngự Tà thương tiếc vỗ vỗ phía sau lưng Phong Linh Tuyết, vừa nghĩ đến Ca Nhi của hắn cũng rơi vào trong nước, không khỏi cực kỳ hoảng sợ. Đem Phong Linh Tuyết một phen giao vào lòng Tần Phi Vũ chậm chậm vừa tới, đang chuẩn bị nhảy vào trong ao lần nữa để cứu Ca Nhi, quay đầu đã chứng kiến Phong Thanh Dương cả người ướt sũng ôm Tống Văn Ca lộ ra mặt nước.

Nhìn cô gái nhỏ mình yêu mến bị người đàn ông khác ôm chặt trong lòng, cho dù người đàn ông kia là tướng phụ hắn kính yêu nhất, Long Ngự Tà cũng cảm thấy trong lòng ngực nháy mắt tích đầy tức giận, sắc mặt trở nên tương đối khó coi. Nhưng không nói gì lập tức vươn bàn tay to, ý bảo Phong Thanh Dương giao Ca Nhi cho hắn.

Thần sắc Phong Thanh Dương phức tạp nhìn Long Ngự Tà một cái, chần chờ chốc lát nhưng vẫn đem nữ tử trong lòng giao cho hắn, mang theo một chút không muốn, rồi sau đó lập tức bỏ lên.

"Ca Nhi thế nào rồi?" Long Ngự Tà cời long bào bao trùm Tống Văn Ca thật chặt chẽ, giọng nói êm ái hỏi một câu, nhưng hồi lâu không nghe thấy hồi âm. Cảm giác có chút không thích hợp, đem những sợi tóc hỗn độn trên mặt nàng đẩy qua bên tai, lúc này mới phát hiện Tống Văn Ca sớm đã đông lạnh đến sắc mặt trắng bệch, môi xanh tím, không có chút dấu hiệu của sự sống.

Trong nháy mắt Long Ngự Tà cứ như vậy ngất ngốc ôm Tống Văn Ca, bàn tay áp vào trên lưng nàng không cảm giác được sinh mệnh dao động chút nào.

Máy móc ôm chặt nàng, căng thẳng càng chặt, thẳng đến không chặt thêm được nữa phần. Dường như làm vậy, sẽ không ai có thể cướp đi Ca Nhi của hắn.

Hắn không dám tới gần hơi thở của nàng sợ không cảm giác được bất kỳ hơi thở nào. Nhưng ngất ngốc chỉ chốc lát, hắn vẫn là áp lực khủng hoảng cùng e ngại tràn đầy trong lòng, ngón trở run rẩy tìm đến dưới mũi Tống Văn Ca, nhưng ngay cả nửa điểm hô hấp cũng không có rồi.

"Ca Nhi!", Long Ngự Tà phát ra một tiếng hét điên cuồng đau đớn thấu tim, hai tròng mắt trong nháy mắt trở nên đỏ đậm, giống như muốn nổi giận. "Khôngggggg"

"Hoàng thượng Luyến phi nương nương làm sao vậy?" Đấy lòng Phong Thanh Dương hồi hộp, dự cảm đến không phải là chuyện gì tốt, chẳng lẽ Luyến phi nương ấy...

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Long Ngự Tà dường như không nghe thấy câu hỏi của Phong Thanh Dương, con người đó thâm hung ác đáng sợ như dã thú bỗng nhiên bắn về phía Lộng Ảnh và Tâm Vân, giận không thể ất dừ đội quất. "Ca Nhi làm sao mà rơi xuống nước? Hai người các người chăm sóc chủ tử như thế nào vậy? Nếu Ca Nhi có gì không hay xảy ra, trẫm chắc chắn sẽ tru cử tộc các người!"

"Hoàng thượng, chúng nô tỳ cũng không biết nương nương tại sao rơi xuống nước, hu hu hu" Lộng Ảnh và Tâm Vân sợ tới mức không làm chủ được tinh thần, khóc đến khóc không thành tiếng.

"Hoàng thượng, Luyến phi nương nương còn thờ. Nhưng nếu trì hoãn tiếp, có thể sẽ thật sự không cứu được." Phong Thanh Dương trong lúc Long Ngự Tà nói giận đã bắt mạch cho Tống Văn Ca. Mạch mặc dù yếu, nhưng vẫn là có thể cảm giác còn đường như nhảy lên.

"Tướng phụ, huynh nói Ca Nhi không sao?" Long Ngự Tà nghe vậy, kịch liệt bi thống trong mắt nháy mắt biến thành mừng như điên.

"Hiện giờ tình huống còn chưa chắc chắn, nhưng hiện giờ hô hấp của Luyến phi nương nương bị nghẽn, cần hoàng thượng tiếp khí cho nương ấy, để hô hấp của nương được thông lại." Phong Thanh Dương tỉ mỉ nói, lo lắng trong đấy lòng làm trở ngại khiến hần hít thở không thông, nhưng nét mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài nhiều. Đồng thời, Hoàng thượng bởi vì Luyến phi mà thất thố như thế khiến cho hần kinh hãi, cũng khiến cho hần không hiểu sao xúc động.

"Được, trẫm lập tức tiếp khí cho Ca Nhi."

Nói xong, Long Ngự Tà đem Tống Văn Ca đặt ngang trên một tảng đá lớn tron nhẵn, hít sâu một hơi, cúi đầu miệng đối miệng tiếp khí cho Tống Văn Ca, hai tay cũng đang không ngừng ấn đè nặng lồng ngực của nương.

"Ca Nhi, không cho phép nương có chuyện, ta cũng không chuẩn nương có bất cứ chuyện gì, ta thật vất vả tìm về trái tim của mình làm sao có thể khiến cho nó bị đánh rơi lần nữa được! Nương phải tốt, có nghe không, nương phải thật tốt! Không có ta cho phép nương đừng mong rời khỏi ta nửa bước, trừ đứng ở bên cạnh ta, nơi nào nương cũng đừng mong đi!"

Dưới đấy lòng Long Ngự Tà yên lặng nói, vừa một lần lại một lần tiếp tục làm những động tác hít vào, chuyển khí cùng ấn đè.

Phong Thanh Dương một mực bên cạnh Long Ngự Tà lẳng lặng nhìn chăm chú tất cả, hần chưa từng thấy Hoàng thượng thất thường như thế. Hần nghĩ Hoàng thượng nhất định là yêu thâm Luyến phi nương nương rồi. Nhưng nếu như vậy, thì hần nên làm gì bây giờ?

"Tần đại nhân, ngài để ta xuống dưới đi. " Phong Linh Tuyết dịu dàng cười cười, ý bảo Tần Phi Vũ bỏ nương xuống.

"À, được." Lúc này Tần Phi Vũ mới phát giác có chút xấu hổ vội vàng bỏ Phong Linh Tuyết trong lòng xuống. Hần đang suy nghĩ biểu huyệ ác ma của hần có phải điên rồi không, lại đem Hoàng phi mình luôn luôn sùng nhất yêu nhất ném cho hần. Theo như vậy xem ra, trong đấy lòng huynh ấy, người chiếm cứ vị trí quan trọng nhất là biểu tẩu nhỏ nhắn hần chưa từng gặp mặt này rồi. Bởi vì hần so với ai khác đều hiểu rõ, nếu là người biểu huyệ chính thức quan tâm thương yêu, huynh ấy không có khả năng đem giao cho người đàn ông khác. Hần còn nhớ rõ, lần trước thay biểu tẩu nhỏ nhắn bắt mạch, biểu huyệ ở trước mặt hần biểu hiện ra tham muốn giữ lấy không biết có bao nhiêu mạnh mẽ, ngay cả để hần nhìn một chút cũng không cho.

Nhưng, nếu như người biểu huyệ yêu nhất quan tâm nhất thật sự là biểu tẩu vậy huynh ấy tại sao lại cứu Hoàng phi trước mà không phải là biểu tẩu trước chứ?

Còn có, hành vi của tướng phụ Phong Thanh Dương hôm nay dường như cũng có chút thất thường. Ai cũng biết, hần ta luôn luôn thương yêu muội muội Phong Linh Tuyết của mình đến tận xương tủy, nhưng tại sao mới vừa rồi hần ta trước tiên đi cứu lại không phải muội muội của mình, mà là biểu tẩu nhỏ nhắn của hần. Hỗn loạn thật hỗn loạn, tướng phụ biểu huyệ, còn có biểu tẩu nhỏ nhắn, ba người bọn họ trong lúc đó có chuyện gì mà hần không biết sao?

"Ca ca"

Phong Linh Tuyết đi tới bên cạnh Phong Thanh Dương, dịu dàng gọi một tiếng. Nương nhìn ra ưu thương và cô đơn của ca ca, nhưng ca ca lại vĩnh viễn cũng nhìn không ra ưu thương và cô đơn của nương. Dương ca quả nhiên đối với Ca Nhi muội muội có tình cảm không bình thường sao? Nhưng gần đây bọn họ chỉ mới gặp mặt một lần hơn nữa Ca Nhi muội muội vốn là phi tử của Hoàng thượng, ca ca làm sao có thể...

"Tuyệt Nhi, muội không sao chứ?" Phong Thanh Dương phục hồi tinh thần lại, vội vàng giấu đi vẻ cô đơn và u buồn trong mắt, bàn tay to xoa gương mặt tái nhợt gần như trong suốt của Phong Linh Tuyết, trên trán tràn đầy ân cần cùng đau lòng.

"Ca ca muội còn tốt, chỉ là..." Phong Linh Tuyết cắn cắn môi, do dự một hồi lâu, vẫn là nhỏ giọng hỏi ra. "Ca ca có phải huynh thích Ca Nhi muội muội rồi hay không. Nếu không, mới vừa rồi huynh sao lại..." vừa tới đã đi cứu nương ấy, mà không phải muội, đứa em gái từ nhỏ được huynh thương yêu trong lòng bàn tay này?

Nghe vậy, thân thể Phong Thanh Dương chấn động, sắc mặt cũng trở nên có chút mất tự nhiên, nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào. Qua một hồi lâu, hần mới hơi nhúu rồi đuổi mây, buông tay thờ dãi xoay người sang chỗ khác, thanh âm có chút bất đắc dĩ lại có chút trách cứ truyền đến: "Tuyệt Nhi, lần sau đừng hồ đồ nữa, có thể có chút vui đùa nhưng không nên quá mức."

Nghe hần nói vậy, trong lòng Phong Linh Tuyết mạnh mẽ bật một chút, "Chẳng lẽ ca ca đã biết mưu kế nhỏ của mình? Sẽ không đâu, mình làm không

dấu vết như vậy làm sao ca ca biết được chứ?"

"Ca ca Tuyết Nhi nào có hồ đồ?" Phong Linh Tuyết có chút quật cường nói, nàng hy vọng chỉ là mình suy nghĩ nhiều.

"Tuyết Nhi muội biết bơi có phải không? Vì có gì? Toan tính ở trong nước giãy dụa còn chìm vào trong nước, tuyết Nhi, muội cũng là cố ý nhảy vào trong nước?" Phong Thanh Dương quay đầu thần sắc phức tạp nhìn sắc mặt Phong Linh Tuyết càng lộ vẻ tái nhợt một cái, sau đó hai câu cũng không nói ra. Có một số việc, hắn không muốn vạch trần, cũng không thể vạch trần, như vậy đối với ai cũng không tốt. Hắn chỉ cần biết rằng, tuyết Nhi không phải cố ý muốn đi hại người là được. Những cái khác, hắn không muốn đi tìm tòi nghiên cứu cũng không muốn làm rõ. Tuyết Nhi, chỉ là muội muội của hắn, vĩnh viễn cũng chỉ là đứa em gái hắn thương yêu nhất.

"Ca ca huynh làm sao biết muội biết bơi? Muội... "

Phong Linh Tuyết còn chưa dứt lời, đã bị thanh âm sâu kín của Phong Thanh Dương gián đoạn.

"Tuyết Nhi huynh là ca ca của muội có phải không? Muội là do huynh từ nhỏ chăm sóc lớn lên, tất cả tập tính trong cuộc sống của muội không có gì là huynh không biết."

Dứt lời, Phong Thanh Dương lắc đầu thờ dài lần nữa, lập tức hai bước đi tới bên cạnh Long Ngự Tà. Ngẩng đầu, chỉ thấy ánh mắt phức tạp và mê muội của Tần Phi Vũ ở trên người mình, trên người Hoàng thượng cùng với Luyến phi dao động qua lại. Không khỏi cau mày cúi đầu, tiểu tử này cũng nhìn ra được cái gì sao? Ánh mắt hồ nghi vừa rồi của hắn ta là có ý gì.

Long Ngự Tà vẫn như cũ không hề ngừng lại động tác ngoài miệng và trên tay, giống như tất cả chung quanh cũng đã biến mất, chỉ còn lại có hai người là hắn và Ca Nhi. Không biết lập lại như vậy bao lâu, ngay lúc môi và hai tay của Long Ngự Tà đều sắp cứng ngắt tê dại, Tống Văn Ca rốt cục có phản ứng mạnh phun ra nẩy ngụm nước, lập tức chậm rãi mở ra hai mắt đóng chặt.

"Lạnh quá. Mình làm sao vậy?" Tống Văn Ca chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng thấu xương, giống như ở trong hầm băng. Nhìn gương mặt tuấn tú như thiên thần phóng đại trước mắt mình, trong lúc nhất thời khiến cho không rõ ràng lắm rốt cuộc xảy ra chuyện gì. "Người trước mắt chính là bạo quân ác ma sao?" Khuôn mặt đau lòng và ánh mắt đầy nhu tình kia là vì mình sao?

"Ca nhi rốt cục tỉnh lại rồi", chứng kiến Tống Văn Ca tỉnh táo lại, Long Ngự Tà cũng không nhịn được một tay ôm lấy Tống Văn Ca vào lòng, lập tức đem mặt của mình chôn vào trước ngực của nàng, hai vai run rẩy không tiếng động nghẹn ngào, đem kinh hoàng, hoảng hốt, còn có sợ hãi trong lòng tất cả đều tiết hết ra.

Người khác không biết Long Ngự Tà đang làm gì, chỉ tưởng rằng hắn là bởi vì Luyến phi tỉnh lại quá mức kích động mà hai vai run rẩy. Nhưng Tống Văn Ca biết, hắn không chỉ bởi vì kích động, còn bởi vì sợ hãi cùng hốt hoảng, nàng cảm thấy có chất lỏng nóng rực thấm ướt lồng ngực của mình. Bạo quân ác ma kia, hắn, hắn lại khóc!

Tại sao hắn lại chảy nước mắt, là vì mình mà chảy sao? Giờ phút này, lòng của nàng có chút rung động. Ác ma tàn nhẫn khát máu lại lãnh khốc vô tình như Long Ngự Tà, lại cũng có lúc rơi lệ, nàng thật sự rất khó tưởng tượng.

"Hoàng thượng", Tống Văn Ca đẩy đẩy Long Ngự Tà trong lòng, hắn như vậy khiến cho chân tay nàng luống cuống, càng làm cho nàng bối rối bất an. "Hoàng thượng, ngài không nên như vậy?" Nếu bị những người khác ở đây biết hoàng thượng anh minh vĩ đại mà lãnh khốc vô tình trong mắt bọn họ ngay lúc này đang dựa vào trong lòng nàng khóc, không biết bọn họ có thể bị dọa sợ hãi hay không.

"Ca Nhi ta thật cao hứng, nàng không có vứt bỏ ta, ta thật sự rất cao hứng." Một hồi lâu Long Ngự Tà mới ngẩng đầu lên, hốc mắt hồng hồng. Bạo quân này, hắn, mới vừa rồi quả nhiên khóc.

"Hoàng thượng, có phải thần thiếp rơi xuống nước không? Được rồi, Tuyết Nhi thế nào rồi?" Tống Văn Ca không muốn đối mặt với Long Ngự Tà như vậy, vừa nói vừa vươn tay đẩy hắn ra giãy dụa đứng lên.

"Ca Nhi đừng lo lắng, Tuyết Nhi đã được ta cứu rồi, tình huống của nàng ấy tốt hơn nàng nhiều lắm." Long Ngự Tà dịu dàng dứt lời, cũng vội vàng đứng lên, đau lòng đem thân thể có chút lung lay lắc lư của Tống Văn Ca đỡ xuống trong lòng mình.

"Ca Nhi muội muội, muội có khỏe không?" Phong Linh Tuyết ân cần hỏi một câu, đáy lòng tràn đầy áy náy cùng tự trách. Nàng không nên thất thường như vậy, cũng không nên đi thử dò xét trong lòng ca ca rốt cuộc ai là người quan trọng nhất. Bây giờ nàng chẳng những làm hại Ca Nhi muội muội suýt nữa đánh mất tính mạng này, hơn nữa kết quả thử dò xét cũng càng khiến cho nàng mất mát cùng đụng chạm tới vết thương trong lòng, mình là một muội muội được huynh ấy thương yêu hơn mười năm rồi còn chưa quan trọng bằng Ca Nhi muội muội huynh ấy chỉ mới gặp mặt một lần.

Hơn nữa, nàng dường như ngay cả sự thương yêu của Hoàng thượng cũng đều mất đi. Nàng biết, có Ca Nhi muội muội sau này mình không bao giờ là người hoàng thượng thương yêu nhất trong lòng nữa. Đời này của nàng cũng chưa từng hối hận như thế. Nếu thời gian có thể chuyển đổi, nàng thật sự hy vọng không có thử rơi xuống nước dò xét như vừa rồi. Nàng biết, cuộc đời này của nàng không có hy vọng có được tình yêu của ca ca, nàng vẫn luôn biết rõ. Nàng chỉ muốn cả đời này ca ca cũng không yêu người phụ nữ nào khác, chỉ yêu một mình nàng mà thôi, cho dù chỉ là quan tâm che chở giữa huynh muội, nàng cũng sẽ thỏa mãn.

Nhưng, bây giờ, ca ca thích Ca Nhi muội muội. Từ nhỏ đến lớn, chuyện nàng sợ hãi nhất và gánh nặng nhất rốt cục xảy ra, ca ca thật sự yêu người phụ nữ khác. Nàng nên làm gì bây giờ? Mà nên làm cái gì bây giờ? Ngay cả Hoàng thượng cũng yêu Ca Nhi muội muội, Hoàng thượng vô tâm vô tình cũng bởi vì Ca Nhi muội muội mà động tâm động tình rồi.

Từ trước tới nay, ở trong mắt người khác, mình đều là người trong lòng Hoàng thượng yêu nhất. Nhưng chỉ có chính nàng biết, chuyện vốn không phải như thế. Hoàng thượng chỉ là thích mình mà thôi, gần như thích, nhưng thích không phải yêu. Hoàng thượng thương yêu sủng nịch mình như vậy, nguyên nhân do nhiều phương diện, có lẽ bởi vì mình và hắn là thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cũng bởi vì ca ca của mình là tướng phụ hắn kính yêu nhất, cũng có thể là bởi vì diện mạo của mình và tỷ tỷ đã chết của hắn có chút giống nhau, có lẽ...

Tóm lại, nguyên nhân có rất nhiều rất nhiều, nhiều đến nỗi nàng không muốn đi tìm tòi nghiên cứu. Nhưng nhiều năm như vậy, nàng cũng tập yên ổn xem mình vốn là người trong lòng hoàng thượng yêu nhất hiểu rõ nhất, quen được Hoàng thượng sủng nịch, quen được Hoàng thượng chiều chuộng, càng quen ánh mắt dịu dàng của Hoàng thượng chỉ độc thuộc về mình.

Nhưng, sau này không bao giờ có nữa rồi, không bao giờ còn nữa rồi, bởi vì Ca Nhi muội muội mới là người tồn tại đặc biệt nhất trong lòng Hoàng thượng, cũng là người yêu nhất trong lòng Hoàng thượng. Nàng, mất tình yêu của ca ca, cũng mất đi tình yêu của Hoàng thượng, trái tim, đau quá, đau quá.

Phong Linh Tuyết vươn tay xoa ngực mình, đột nhiên một trận gió mát thổi đến, quả nhiên còn lạnh hơn trong nước, nàng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, trước mắt tối sầm lập tức mềm nhũn té xuống.

"Tuyệt Nhi!" Tống Văn Ca, Long Ngự Tà và Phong Thanh Dương đồng thời kinh hô một tiếng, vội vàng hướng tới nàng ấy vọt lên.

Còn chưa đi được hai bước Tống Văn Ca cũng cảm thấy đầu óc đau đớn kịch liệt choáng váng không kịp hô đau đã thẳng tắp ngã về sau.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 57: Tình loạn (2)

"Luyện phi nương nương," Phong Thanh Dương kinh hô một tiếng, cùng lúc đó cũng muốn đi qua đón lấy Tống Văn Ca, nhưng Long Ngự Tà nhanh hơn nhiều so với tốc độ của hắn, Phong Thanh Dương không thể làm gì khác hơn là cứng rắn thu hồi bước chân cùng hai tay của mình.

"Ca Nhi nàng làm sao vậy? Nàng mau tỉnh lại, đừng làm ta sợ! Ta không cho nàng có việc, không cho nàng có việc!"

Long Ngự Tà ôm chặt Tống Văn Ca đang hôn mê bất tỉnh vào trong ngực tựa như đang ôm bảo bối trân quý nhất trên thế gian. Nhìn gương mặt trắng bệch không chút huyết sắc của Tống Văn Ca, trái tim của hắn cũng sắp bởi vì kinh hoàng sợ hãi mà ngừng nhảy lên.

Sùng sốt bi thương, hắn cuống quýt quay đầu lại phân phó với Tần Phi Vũ: "Phi Vũ, đệ lập tức ôm Tuyệt Nhi về Linh Tuyết cung của nàng ấy, sau đó cẩn thận chẩn mạch cho Tuyệt Nhi một phen. Chiều cổ nàng ấy thật tốt, đừng nàng ấy xảy ra bất cứ tình huống gì."

Lời nói của Long Ngự Tà vừa ra, chỉ nghe thấy giọng nói oán giận bất mãn của Tần Phi Vũ vang lên.

"Này, biểu huynh, hoàng phi này là nữ tử của huynh sao lần nào cũng cột cho đệ hả?" Kỳ thật, Tần Phi Vũ muốn hỏi nhất chính là: sao huynh không đưa biểu tẩu nhỏ nhắn kia cho đệ ôm một cái? Bất quá hắn cũng không có lá gan kia, hắn sợ mình có mạng hỏi ra, nhưng lại không có mạng nghe được đáp án. Hắn tin tưởng, nếu hắn thật sự hỏi ra miệng như vậy, biểu huynh ác ma kia chắc chắn sẽ một chưởng bỏ lại đây, không chết cũng bị thương.

"Bảo đệ đi, đệ phải đi, đệ còn đông dài nữa, có tin ngày mai ta lập tức đem đệ ném tới biên giới luyện binh bảo vệ quốc gia hay không!"" Long Ngự Tà trừng mắt nhìn Tần Phi Vũ một cái, một đôi mày kiếm nhíu chặt lại, lời nói lạnh như băng gần như không có chút độ ấm.

"Nhưng biểu huynh, đệ là thần y y thuật tuyệt vời, biểu tẩu cũng ngặt huynh không cần đệ bắt mạch xem bệnh cho biểu tẩu sao?" Tần Phi Vũ bĩu môi nói, đối với việc biểu huynh nói ném hắn tới biên cảnh đi luyện binh bảo vệ quốc gia, đó là tương đối bất mãn cùng với ghen ghét. Lời nói nghiêm trọng lại có tính chất uy hiếp như vậy biểu huynh cũng nói ra miệng, thật đúng là một chút tình nghĩa của anh em họ cũng không có, không hổ là biểu huynh ác ma trong mắt hắn, haiz, trái tim hắn bị thương. Biểu huynh khác thường lại vô nhân tính, có phụ nữ đã quên tay chân. "Biểu huynh, ngự y lão luyện trong cung còn rất nhiều, tùy tiện hạ chỉ phái vài người đi xem bệnh cho Hoàng phi nương nương cũng được rồi, đệ đệ xem bệnh cho biểu tẩu đi?"

Nghe vậy, Long Ngự Tà híp con ngươi lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, đang định mở miệng, lại bị Phong Thanh Dương giành trước.

"Phi Vũ đệ từ lúc nào thì trở nên dài dòng như vậy rồi? Còn không mau đi" Phong Thanh Dương cũng trừng hắn một cái, trong giọng nói dường như để lộ ra kinh hoàng cùng nôn nóng. Lập tức tiến lên hai bước, đem Phong Linh Tuyết ôm lấy giao vào trong tay hắn, lại còn đẩy hắn một cái, ý bảo hắn mau mau rời đi. "Giúp ta chăm sóc tốt Tuyệt Nhi, Luyện phi nương nương sẽ không cần đệ làm ơn đâu. Đừng quên y thuật của ta không kém đệ, chúng ta cùng học một thầy, ta còn là sư huynh của đệ đây!"

"Tướng phụ theo nhanh! Đến Long Ngự cung của ta", thần sắc Long Ngự Tà phức tạp nhìn Phong Thanh Dương một chút, y thuật của tướng phụ quả thật cao hơn một bậc so với Phi Vũ cho nên mình mới có thể để tướng phụ xem bệnh cho Ca Nhi. Bất kể là cái gì chỉ cần là tốt nhất, hắn đều phải ưu tiên cho Ca Nhi của hắn. Mặc dù hắn sớm đã phát giác ra tâm tư của tướng phụ đối với Ca Nhi không quá bình thường nhưng lúc này hắn cũng không trông

được nhiều như vậy, cái gì cũng không quan trọng bằng mạng của Ca Nhi. Hắn đã có chút hối hận rồi, hối hận mới vừa rồi không đi cứu Ca Nhi trước.

"Phi Vũ đệ ngậy giấc gì nữa? Còn không mau cắt đi?" Long Ngự Tà tảo bạo nổi giận gầm lên một tiếng chẳng muốn lãng phí thời gian nữa, ôm lấy Tống Văn Ca, điểm mũi chân một cái, một đường bằng tốc độ nhanh nhất bay về phía tâm cung của mình.

Phong Thanh Dương nhìn Tần Phi Vũ hé ra gương mặt tuần tú, miệng không ngừng run rẩy vút cho hắn một ánh mắt đáng đời, xoay người chạy vội đuổi theo Long Ngự Tà.

"Này hai tên đàn ông đáng chết, đều điên rồi, điên hết rồi, hai con sói đuôi to trọng sắc khinh bạn" Hôm nay hắn đã trêu chọc ai nào. Một người hai người đều trừng mắt nhìn hắn, còn không cho hắn xem sắc mặt tốt!

Tần Phi Vũ nhìn chằm chằm hai bóng dáng đi xa, tức giận đến mặt cũng đen. Cúi đầu nhìn Phong Linh Tuyết trong lòng, không khỏi nhủ mảy. Nói thật, hắn thật sự không quá thích loại nữ tử dịu dàng yếu đuối như Phong Linh Tuyết, mỗi bước đi đều thờ gấp, còn phải có nha hoàn dìu đỡ, động chưa động đã bất tỉnh ngất đi, thường thường lại nước mắt trong suốt.

Á, hình như hắn nói quá một chút, Phong Linh Tuyết dường như còn chưa có kém cỏi như hắn nói. Ha ha, hình như hắn có chút không đạo đức, Phong Linh Tuyết nhu nhược và nhiều bệnh vốn là trời sinh, hắn không có lòng đồng tình hay thương tiếc thì thôi, lại còn nói nàng ấy như thế. May là, sư huynh đáng bị người khinh bỉ đánh giá tồi tệ cùng với biểu huynh ác ma ở đáy lòng hắn cũng không biết, nếu không lại muốn theo hắn không dứt rồi. Lắc đầu, Tần Phi Vũ nhận mệnh ôm Phong Linh Tuyết về Linh Tuyết cung của nàng ấy. Haiz, hắn lúc nào mới có thể có cơ hội nhìn biểu tẩu nhỏ nhắn của hắn một cái đây. Vừa rồi khi nàng té xỉu, lơ đãng thoáng nhìn qua, thật sự nhìn thoáng thôi đã thấy kinh hãi, khiến hắn giật nảy mình! Biểu tẩu nhỏ của hắn là tiên nga trên Quế cung xuống, hay là Dao Trì tiên tử hạ phàm đây, đẹp đến nỗi khiến hắn tìm không ra từ để hình dung. Cái gì chìm sa cá lặn, cái gì hoa nhường nguyệt thẹn, dùng ở trên người biểu tẩu, cũng chỉ có vẻ thấp tục. Biểu huynh quả thật là rất diễm phúc, nữ tử khuyển thành tuyệt thế như vậy đều bị huynh ấy có được, thật đúng là khiến người bên ngoài ao ước chết mất!

Nghĩ tới đây, Tần Phi Vũ bất giác lại ghen đầy bụng buồn bực. Biểu huynh của hắn cũng quá hẹp hòi rồi, tự nhiên đem biểu tẩu nhỏ xinh che kín như vậy, khiến cho hắn muốn nhìn rõ ràng hơn một cái cũng không được. Hừ biểu huynh đáng chết, huynh chờ đấy, biểu đệ ta đêm nay sẽ dò xét Long Ngự cung của huynh, đem biểu tẩu nhỏ xinh xem đủ một lần, tức chết huynh! Tức chết huynh!

Trong Long Ngự cung,

Phong Thanh Dương ngồi ở bên cạnh long sàng, cách một tấm rèm nghiêm túc cẩn thận bắt mạch cho Tống Văn Ca. Cẩn thận từng ly từng tí xem xét, không biết là chẩn đoán được cái gì, ánh mắt vốn dĩ lạnh nhạt bình tĩnh chợt biến một chút, nhưng rất nhanh đã lại khôi phục bình tĩnh vốn có, một lần nữa trở nên bất động thanh sắc, giống như vẻ mặt ngưng trọng vất vả hoảng sợ mới vừa rồi của hắn, chỉ là người khác bị hoa mắt.

"Tướng phụ Ca Nhi nàng ấy thế nào rồi?" Long Ngự Tà vừa thấy Phong Thanh Dương dừng lại, lập tức nắm cánh tay hắn nồn nóng vạn phần lại lo lắng không thôi hỏi, một đôi mắt lạnh lùng chặt chẽ đối mặt với hai tròng mắt của Phong Thanh Dương.

"Hoàng thượng không cần lo lắng quá mức, Luyện phi nương nương chỉ là vì rơi xuống nước mà bị chút phong hàn, chỉ cần uống nhiều thuốc bổ cùng ăn nhiều đồ bổ, tình dưỡng thật tốt, năm ngày, tin là rất nhanh sẽ có thể phục hồi như cũ" Phong Thanh Dương ngâm thờ dài, tiếng nói lãnh đạm vừa dứt, tâm tình phiền chán có chút trầm trọng chuyển tầm mắt.

"Chỉ có vậy sao? Ca Nhi thật sự chỉ là bị chút phong hàn đơn giản như vậy thôi?" Giọng điệu của Long Ngự Tà trong nháy mắt âm lãnh xuống, hắn không tin Ca Nhi chỉ bị phong hàn, khẳng định còn có gì khác. Mới vừa rồi khi Phong Thanh Dương xem mạch đột nhiên biến sắc giấu giếm qua được người khác, nhưng lại không thể gạt được hắn. Chuyện có thể khiến cho tướng phụ biến sắc tuyệt đối sẽ không phải chuyện nhỏ, chẳng lẽ Ca Nhi mắc chứng bệnh trị không được gì?

"Tướng phụ, huynh mau nói cho Trẫm biết, huynh rốt cuộc có chẩn đoán ra cái gì khác không?" Vừa nghĩ đến Ca Nhi có khả năng thật sự bị chứng bệnh trị không được gì, hắn lập tức khủng hoảng không thôi, trống ngực và hô hấp cũng rối loạn tiết tấu, vẻ bi thống trên trán đột nhiên hiện lên. "Tướng phụ huynh mau nói cho Trẫm biết đi, trẫm không hy vọng huynh lừa gạt Trẫm bất cứ chuyện gì!"

Thấy Phong Thanh Dương một hồi lâu không mở miệng, giọng điệu của Long Ngự Tà vì nồn nóng sợ hãi mà trở nên điên cuồng tàn bạo tà nịnh, tâm tình hoàn toàn mất khống chế, hướng về phía hắn ta thấp giọng rít gào: "Tướng phụ, trẫm bảo huynh nói với Trẫm sự thật! Đây là lệnh, huynh muốn kháng chỉ sao?" Sắc mặt Long Ngự Tà âm trầm đáng sợ, đã không thể dùng trời u ám hay khó coi đến cực điểm để hình dung rồi, đây là lần đầu tiên hắn dùng giọng điệu lạnh đến không mang theo chút độ ấm nói chuyện với tướng phụ mà hắn kính yêu nhất.

"Hoàng thượng." Phong Thanh Dương có chút bất nhẫn gọi một tiếng, hắn so với Hoàng thượng lớn hơn mười tuổi, Hoàng thượng có thể nói là do hắn từ nhỏ nhìn lớn lên. Từ nhỏ đến lớn, Hoàng thượng có khi nào mất khống chế vượt xa bình thường như bây giờ, nhưng vì Luyện phi, hôm nay hắn ta lại liên tiếp hai lần bộc phát giống như nổi cơn điên. Hoàng thượng càng như thế này, hắn lại càng không khỏi lo lắng phiền chán.

Trước kia, khi Hoàng thượng vô tâm vô tình, khiến hắn luôn không tự chủ được vì hắn ta đau lòng, hơn nữa luôn hy vọng hắn ta có thể tìm được nữ tử mình yêu. Vốn dĩ tưởng rằng Hoàng thượng sẽ yêu Tuyết Nhi, dù sao hắn ta đối đãi với Tuyết Nhi cũng khác so với bất cứ nữ tử nào, hắn ta đối với Tuyết Nhi tràn ngập thương tiếc cùng sủng ái, hơn nữa cũng bảo vệ tốt lắm. Nhưng bây giờ mới phát hiện mình sai lầm rồi, Hoàng thượng đối với Tuyết Nhi có lẽ có rất nhiều loại tình ý, nhưng độc không có tình yêu giữa nam nữ.

Haiz, bây giờ hắn lại hy vọng Hoàng thượng có thể biến trở về như trước kia – một người vô tâm vô tình, Phong Thanh Dương biết mình có ý nghĩ như vậy rất ích kỷ nhưng trong lòng hắn thật sự là nghĩ như vậy. Tình yêu, đến cuối cùng là gì vậy chứ? Sao khiến kẻ khác mất hồn lạc phách như thế, bất bình thường như thế. Có lẽ hắn không nên về nước, cả đời dạo chơi bên ngoài, như vậy hắn sẽ không gặp phải Luyện phi rồi, cũng sẽ không thể không tự kìm hãm được cùng bị áp lực như thế.

Gặp gỡ Luyến phi, hắn không biết đó là duyên của mình, hay kiếp của mình. Hắn chỉ biết, từ lúc bắt đầu ở một khắc gặp gỡ nàng, từ khi nàng nhào vào lòng mình ôm chặt thắt lưng mình, trong nháy mắt đó, từ gương mặt đẹp khuynh quốc khuynh thành mà lại nước mắt đầy mặt của nàng, khiến cho người ta hít thở không thông, khiến cho người ta đau lòng, ánh vào mắt hắn, hắn cũng không thể quay về đam mê xuất trần như trước kia, cũng không thể quay về không tranh với đời như trước kia, ‘Trở về không được, thật sự là trở về không được.’

"Hoàng thượng Luyến phi nương nương này đã có thai một tháng rồi." Phong Thanh Dương trầm ngâm một hồi lâu, cuối cùng sâu kín nói ra... Hắn biết có thể lừa gạt được nhất thời, nhưng lừa không được một đời, Hoàng thượng sớm muộn sẽ biết chuyện Luyến phi mang thai.

Trước đó khi Luyến phi mới vừa được Hoàng thượng cứu ra khỏi ao, hắn bắt mạch cho nàng dường như đã cảm giác ra hi mạch, nhưng bởi vì thời gian bắt mạch quá ngắn, mà hơi thở của Luyến phi ngay lúc đó lại yếu, cho nên hắn không quá xác định rốt cuộc có phải hi mạch hay không. Mà vừa rồi một phen tỉ mỉ cẩn thận xem bệnh kiểm tra, Luyến phi thật sự là mang thai rồi. Mới vừa rồi vội vàng đuổi Phi Vũ đi như vậy, chính là vì sợ đệ ấy cũng tra ra Luyến phi đã hoài thai mà lạnh mồm lạnh miệng nói lung tung. Nhưng không nghĩ tới, mình cuối cùng cũng không thể giấu giếm Hoàng thượng, haizzz.

"Tướng phụ huynh... mới vừa rồi huynh nói gì đó? Huynh, huynh lặp lại lần nữa?" Long Ngự Tà hình như có chút ngu ngốc, hai mắt mở thật to về mặt không thể tin, nhưng phần nhiều là kích động mãnh liệt cũng mừng như điên giống như kiểm chế thế nào cũng kiểm chế không được. Mới vừa rồi tướng phụ nói Ca Nhi của hắn đã có thai một tháng rồi, đó chính là nói Ca Nhi mang đứa bé của hắn rồi "Chuyện này là thật sao?" hay là hắn xuất hiện ảo giác ghê lắm rồi.

"Hoàng thượng, vừa rồi vì thần nói Luyến phi nương nương đã có thai một tháng rồi." Ngược lại với Long Ngự Tà kích động cùng với mừng rỡ như điên, Phong Thanh Dương lại là vẻ mặt lạnh nhạt không có gợn sóng, buồn rầu cùng với đau lòng của hắn đã bị hắn chôn ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng, không ai có thể nhìn trộm được. "Hoàng thượng, người trước tiên hãy ở đây chăm sóc Luyến phi nương nương, vì thần lui xuống nấu một chén thuốc cho Luyến phi nương nương."

"Uh uh tướng phụ đi nhanh về nhanh." Long Ngự Tà hưng phấn kích động đến trái tim cũng phát run, giọng nói càng lại mang theo run rẩy. Nếu không phải vì có tướng phụ ở đây, hắn thật sự muốn điên cuồng hô lên vài tiếng để phát tiết hưng phấn cùng mừng rỡ như điên đang la hét muốn phun ra trong lòng. Ha ha, hắn có con rồi, lại là con của hắn và Ca Nhi.

Long Ngự Tà cực lực kiềm chế kích động cùng mừng như điên tràn đầy, không muốn thất lễ thất thường ở trước mặt tướng phụ, mà đánh mất uy nghi đế vương. Nhưng hắn không biết khoe miệng mình đang vênh càng lúc càng cao, cùng với vẻ mặt cười khúc khích che dấu không được, sớm đã nói rõ giờ phút này hắn vì hưng phấn và kích động mà trở nên có chút không bình thường rồi. Mà Long Ngự Tà càng không biết chính là, trước lần này, hắn sớm đã mất không chế thất thố qua không chỉ một lần. Uy nghi của đế vương hắn sớm đã đánh mất hai lần rồi chỉ là không tự biết mà thôi.

Phong Thanh Dương lắc đầu u ám thờ dài, ánh mắt khôi phục nhìn Luyến phi đang hôn mê một cái, hướng về phía Long Ngự Tà khom người thi lễ rồi xoay người lui ra ngoài.

Trong tầm cung lập tức yên tĩnh trở lại, chỉ còn Long Ngự Tà và Tống Văn Ca lẳng lặng nằm trên giường. Ngày mùa thu sáng rỡ ánh vàng rực rỡ, ấm áp tan ra tan ra, xuyên qua song cửa sổ màu đỏ thắm tấp bấn vào, chiếu vào trên dung nhan tái nhợt nhưng mỹ lệ của Tống Văn Ca, khiến cho gương mặt của nàng thoạt nhìn càng óng ánh trong sáng, hư ảo mờ mờ, cũng càng đẹp đến thần thánh không thể xâm phạm.

"Ca Nhi nàng nhất định phải nhanh chóng tỉnh lại một chút. Nàng biết bây giờ ta có bao nhiêu vui vẻ, có bao nhiêu kích động không? Nếu nàng không tỉnh lại cùng ta gánh chịu phần vui sướng này, ta sợ một mình ta sẽ vì không chịu nổi mà hạnh phúc thỏa mãn ngất xỉu đi." Long Ngự Tà cúi xuống ghé vào trước long sàng, một tay nhẹ nhàng nắm bàn tay mềm mại buông xuống ngoài giường của Tống Văn Ca áp vào mặt mình cọ xát lên xuống, tay kia thì triu miến vô cùng vuốt ve hai gò má của Tống Văn Ca, êm ái dao động qua lại.

Ánh mặt trời chiếu xạ ở trên bàn tay to trắng nõn thon dài của Long Ngự Tà, nhẹ nhàng ấm áp từ làn da trên mu bàn tay nàng thẳng tắp thấm vào nội tâm của hắn, khiến cho trái tim băng hàn lãnh khốc của hắn trong nháy mắt bị ấm áp cuộn cuộn không ngừng bao vây chặt chẽ.

Thì ra ánh mặt trời cũng có thể ấm áp như thế, tại sao trước kia hắn chưa từng cảm giác như vậy chứ.

"Ca Nhi nàng mang thai rồi có biết không? Nàng mang đứa bé của ta rồi, ha ha, là con của hai người chúng ta, ta rất vui, thật sự rất vui, chưa từng vui vẻ như vậy." Long Ngự Tà vừa cẩn thận vừa ha ha cười khúc khích, giờ phút này trái tim của hắn tràn đầy cảm động, hạnh phúc cùng thỏa mãn thỉnh thoảng xảy ra khiến hắn như trong mây trong sương mù, chỉ cảm thấy rất chân thật, càng khiến cho hắn có loại cảm giác không biết hôm nay ra sao.

"Ca Nhi nàng có thai tại sao không nói cho ta biết sớm một chút chứ? Hay là, ngay cả bản thân nàng cũng không biết nàng đã mang con của chúng ta rồi? Ha ha, thật sự là cô gái nhỏ vừa hồ đồ vừa đáng yêu" Long Ngự Tà nhẹ nhàng vuốt cái mũi đẹp của Tống Văn Ca một cái, cười đến vẻ mặt sùng nịch, rồi sau đó lại đem bàn tay của nàng đưa tới bên môi thâm tình hôn hôn.

"Ca Nhi con của chúng ta nhất định sẽ trở thành một đứa bé hạnh phúc nhất trên đời, ta sẽ đem tất cả những điều tốt nhất cho nó. Nếu Ca Nhi sinh một tiểu hoàng tử, ta lập tức phong nó thành thái tử, cho nó trở thành đế vương kế tiếp của Long Đăng quốc. Nếu Ca Nhi sinh một tiểu công chúa ta đây lập tức phong nó thành đệ nhất công chúa của Long Đăng quốc. Tóm lại bất luận Ca Nhi sinh là hoàng tử hay công chúa ta đều sẽ đối xử như nhau, đều sẽ toàn tâm toàn ý đi yêu đi sủng. Ha ha, Ca Nhi, ta tin tưởng nàng cũng sẽ rất yêu rất yêu đứa bé này. Cứ xem nàng yêu tiểu quý Trần nhi như vậy ta đã biết nàng khẳng định rất thích con nít. Sau này con của chúng ta sinh ra rồi, nàng không được bắt công, không cho nàng chỉ yêu tiểu quý Trần nhi, mà không yêu con của chúng ta. Nếu không, ta sẽ ghen tỵ, nếu ta ghen tỵ thì hậu quả là cực kỳ nghiêm trọng đó."

Ai da, Long Ngự Tà giống như đột nhiên nhớ tới gì đó, mạnh cau mày bĩu môi, thấp giọng hô một tiếng, trên khuôn mặt tuấn tú cũng lộ ra chút thần sắc mất hứng cùng ghen ghét. "Ca Nhi, nàng không thể chỉ yêu đứa bé, nàng yêu một mình ta là đủ rồi. Về phần đứa bé, cứ để cho ta tới thương yêu. Uh uh, cứ quyết định như vậy đi, Ca Nhi chỉ cần yêu ta, không được yêu người khác, ngay cả con của chúng ta cũng không được, không cho đứa bé đến tranh

Ca Nhi với ta. Bất kể lúc nào, Ca Nhi đều là của một mình ta, ai cũng đừng mong chia được chút nào!"

Long Ngự Tà nhưong mảy, giấu đi vẻ mặt ghen tỵ cùng bức mình, tràn ngập bá đạo nói.

"Ca Nhi xin lỗi, thật sự xin lỗi!" Long Ngự Tà chợt đem đầu của mình gối lên trên tay của Tống Văn Ca, tràn ngập tự trách cùng đau lòng thì thào nói nhỏ. "Ca Nhi, ta đã cứu Tuyết Nhi trước, mà không phải cứu nàng trước, hy vọng nàng đừng có trách ta. Ca Nhi, ta lựa chọn đi cứu Tuyết Nhi trước tiên là có nguyên nhân. Ca Nhi, nàng biết không? Nếu không có tướng phụ và Tuyết Nhi, thì căn bản không có ta, thậm chí không có Long Đăng quốc bây giờ."

"Ca Nhi, mười năm trước, phụ hoàng của nàng dẫn đầu trăm vạn đại quân tiến vào Long Đăng quốc, giết phụ hoàng của ta, làm nhục tỷ tỷ và mẫu hậu của ta, cả thủ đô Long Đăng tức thì bị phụ hoàng của nàng một phen thiêu cháy thành đồng đổ nát. Sau lần đó, Long Đăng quốc gần như là dân chúng lầm than, mà ta lúc ấy chỉ có tám tuổi, sớm bị tình cảnh tàn bạo mà phụ hoàng của nàng giết cha ta cướp mẹ ta làm sợ đến thần chí không rõ, thậm chí bị rối loạn tâm thần. Mà ở thời điểm Long Đăng quốc nguy hiểm sụp xuống như vậy, chỉ có một mình tướng phụ nâng lên tất cả gánh nặng, cùng lúc đó mỗi ngày đều chăm cứu phối thuốc chữa bệnh rối loạn thần trí cho ta, về phương diện khác còn tuyển hiền sĩ, hàng đêm vắt và thống trị quốc gia."

"Có thể nói, tướng phụ vì cả Long Đăng quốc mà cúc cung tận tụy, cũng vì chữa lành bệnh cho ta mà nghĩ hết cách cuối cùng trời không phụ người có lòng, hai năm sau, chứng rối loạn thần kinh của ta cuối cùng cũng được tướng phụ điều trị tốt. Nhưng khung cảnh máu tanh kinh khủng này lại thành bóng ma trong lòng ta, hàng đêm dằn vặt không được, khiến cho ta mỗi đêm đều bị cơn ác mộng làm tỉnh giấc. Những lúc này là Tuyết Nhi hàng đêm an ủi nói chuyện với ta, mới giúp cho ta mỗi đêm có thể có hai canh giờ bình yên đi vào giấc ngủ."

Ca Nhi nàng biết không, hình dạng của Tuyết Nhi có ba phần giống với tỷ tỷ đã chết của ta, mà thần thái lại như bảy phần. Trước khi tỷ tỷ chết, tỷ ấy là người hiểu rõ nhất yêu nhất ta người đệ đệ này, tựa như nàng thương yêu tiêu quý Trần nhi vậy. Lúc đó, ta cũng tương tự cực kỳ cực kỳ đeo dính tỷ tỷ, luôn thích quấn quýt lấy tỷ tỷ muốn này muốn nọ. Kỳ thật, còn hơn phụ hoàng và mẫu hậu, ta và tỷ tỷ càng thân cận hơn.

Cho nên ta đau sùng che chở Tuyết Nhi như vậy, cũng không phải vì yêu nàng ấy, mà là vì thông qua bóng dáng của nàng ấy, ta cuối cùng có thể cảm giác được tỷ tỷ tồn tại. Tuyết Nhi, ta không có yêu, chỉ có một chút thích cùng luyện tiếu. Từ nhỏ sức khỏe của nàng ấy đã không tốt, bản thân là một bộ thân thể nhu nhược, nhưng lúc ta bị cơn ác mộng quấn lấy hàng đêm lại làm bạn ở bên cạnh ta giúp ta xua tan ác mộng, giảm bớt bóng ma trong trái tim ta, giống như người tỷ tỷ cho ta an ủi cùng quan tâm chân thành nhất."

"Ca Nhi nàng biết không, phần ân tình này của tướng phụ và Tuyết Nhi, ta chỉ sợ cả đời này cũng không thể báo đáp cho hết. Tướng phụ đối với ta mà nói cũng như thầy, như cha, lại như bạn bè, đối với huynh ấy tràn ngập tôn kính cùng ái tài. Còn Tuyết Nhi đối với ta mà nói tựa như tỷ tỷ, mặc dù Tuyết Nhi nhỏ hơn ta hai tuổi, nhưng từ nhỏ nàng ấy đã bắt đầu cực kỳ hiểu chuyện cũng có thể nói là trưởng thành sớm, cũng có lẽ là vì tướng phụ dạy dỗ tốt. Tóm lại, ta không hy vọng hai người bọn họ gặp chuyện không may, mặc kệ là ai xảy ra chuyện, không chỉ mình ta sẽ đau lòng, chỉ sợ một người khác trong bọn họ cũng sẽ đau lòng khổ sở đến chết. Cha mẹ của tướng phụ và Tuyết Nhi qua đời sớm, từ nhỏ hai người bọn họ đã sống nương tựa lẫn nhau, phần tình cảm huynh muội giữa bọn họ, người bình thường rất khó tưởng tượng ra."

"Từ năm ta mười lăm tuổi chính thức đăng cơ quản lý triều chính đã ngự phong tướng phụ thành đệ nhất Thừa tướng dưới một người trên vạn người ở Long Đăng quốc, dưới sự đề nghị thật tốt của tướng phụ, ngự phong Tuyết Nhi thành hoàng phi trong cả hậu cung địa vị chỉ thấp hơn hoàng hậu. Lúc ấy ta chỉ nghĩ, tướng phụ và Tuyết Nhi chính là người cả đời này ta muốn vĩnh viễn báo đáp, cảm kích cùng bảo vệ. Niềm tin này vẫn kiên trì đến bây giờ, cũng tự mình chưa từng dao động hay thay đổi. Cho nên, hôm nay thấy Tuyết Nhi rơi xuống nước ta mới có thể theo tiềm thức trước tiên chạy đi cứu nàng ấy. Có lẽ là bởi vì loại niềm tin này đã thành cây trong đầu ta, trưởng thành rồi, cho nên hành vi của ta mới có thể hoàn toàn không bị mình khống chế."

Nhưng, Ca Nhi, khi ta nghĩ đến nàng chìm vào nước mà chết, lúc ấy ta giống như trong nháy mắt cảm thấy thế giới của mình sụp đổ xuống. Vừa nghĩ đến nàng cứ như vậy vĩnh viễn rời khỏi ta mà đi, lòng ta đau đớn đến sắp không thể hô hấp, cả người như say choáng váng, đại não trống rỗng, hoàn toàn không có suy nghĩ cùng trực giác. Một khắc đó, ta đã hối hận, hơn nữa là hối hận từ trước đến nay chưa từng có, ta hối hận không nên đi cứu Tuyết Nhi trước, mà nên cứu nàng trước. Đó là đã kích căng không thể chịu đựng được so với mất đi người ta kiên trì tin tưởng nhiều năm, bởi vì bây giờ đối với ta mà nói nàng so với bất luận kẻ nào bất cứ chuyện gì đều quan trọng hơn."

"Ha ha, ý thức như vậy khiến ta cảm thấy mình có chút ích kỷ cùng tự cao, ta cảm thấy mình đã có lỗi với tướng phụ và Tuyết Nhi rồi. Nhưng bây giờ ta chỉ là nghĩ nếu quay trở lại một lần nữa, ta tình nguyện tự trách áy náy cả đời, ta cũng muốn đi cứu Ca Nhi trước. Ta không dám tưởng tượng, nếu không có Ca Nhi, thế giới của ta từ nay về sau sẽ biến thành đáng về gì. Chưa từng có qua, sẽ không biết tốt đẹp khi có được. Chỉ khi nào có được rồi, mất đi lần nữa, thì cái loại đau xót đau đớn thấu tim cùng đau triệt nội tâm này làm sao có thể hình dung ra?"

Ca Nhi, hôm nay nói với nàng nhiều chuyện trong lòng không muốn cho người khác biết như vậy, không vì cái gì khác, ta chỉ là muốn nói với nàng, nàng bây giờ chính là chỗ yếu nhất trong lòng ta,"

Long Ngự Tà dứt lời, cúi đầu thâm tình hôn lên trán Tống Văn Ca, khóe miệng có chút giương lên, nở ra một nụ cười tươi sáng lạnh ấm áp như ánh mặt trời, chân mày và khóe mắt toát ra chính là tràn đầy tình ý cùng yêu say đắm

Giờ phút này Long Ngự Tà tuần tú ưu nhã giống như bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích, trên dưới cả người tản ra khí tức thân thiết nhu hòa, ấm áp tất cả quanh mình.

"Ca Nhi hy vọng cả đời này nàng sẽ không rời khỏi ta. Vật gì ta cũng có thể mất, chỉ có nàng ta mất không nổi!"

Q.1 - Chương 58: Tình dục (1)

Trời chiều tan mất, hoàng hôn phủ xuống. Gió mát êm ái gheo người, những ngôi sao chiếu sáng đầy trời, hương thơm hun người theo gió phiêu tán chung quanh.

Đêm nay vốn là một đêm yên tĩnh và an bình, giống như tâm tình của người nào đó ngay lúc này.

Trong phòng buồng xuống ba ngọn đèn thủy tinh, ngọn đèn nhân nhật nhu hòa như nước, ấm áp, lụa mỏng lượn lờ, ngăn cách ánh sáng, tầm mắt trong phòng mông lung, không khí ấm áp an hòa lắng lặng tràn ngập, giống như dòng suối nhỏ chảy xuôi từng giọt, nhẹ nhàng tràn đầy cả phòng.

Tổng Văn Ca yếu ớt tỉnh dậy, tất cả đập vào mắt đều là những tấm màn màu vàng, nhất thời bừng tỉnh mắt nằng, không rõ ràng lắm bây giờ là tình trạng gì. Nâng thử bóp bóp cái đầu có chút choáng váng phát đau, đang muốn đứng lên, một bàn tay to lập tức vươn tới đây.

"Ca Nhi, nằng tỉnh rồi? Đúng lúc, thuốc vừa mới đưa tới không bao lâu, bây giờ đã bớt nóng rồi, Ca Nhi mau thừa dịp còn nóng một chút uống đi." Long Ngự Tà thấy Tổng Văn Ca muốn đứng lên, vội vàng nâng nằng dậy đến dựa vào ngai ở trên giường, lại lột một cái đệm mềm sau lưng nằng, rồi sau đó tự mình đưa chén thuốc qua, múc một muỗng nhỏ, động tác có chút không lưu loát mà đặt ở bên môi thối thối, mới cẩn thận đưa tới bên miệng Tổng Văn Ca. "Có chỗ nào không thoải mái không? Nếu có, nhất định phải nói cho ta biết." Long Ngự Tà lại nhu thuận nói, giống như sợ thanh âm lớn một chút sẽ hù dọa đến nằng. Khoé miệng của hắn vẫn giương lên, trên gương mặt tuấn tú tràn đầy tươi cười rực rỡ sáng lạn, nhu tình hiện ra ở khoé mắt và đuôi chân mày.

Tổng Văn Ca chớp mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm Long Ngự Tà trước mặt, hồi lâu hồn vẫn chưa quay lại. Bạo quân ác ma tàn bạo lãnh khốc này cũng có lúc dịu dàng không thể dịu dàng hơn như thế, bầu trời có phải rơi mưa đỏ rồi hay không? Quả thực rất khiến cho người ta khó tin! Mà khiến cho nằng khó tin chính là, hắn ngay cả tự xưng cũng thay đổi, không hề dùng 'Trẫm' với nằng mà là dùng 'Ta'....

"Thế nào, bây giờ Ca Nhi mới phát hiện ta anh tuấn tiêu sái, phong lưu không lo, tuấn tú không ti vết, mị lực khôn cùng ư?" Long Ngự Tà nhú rồi hạ mày kiểm đẹp mắt, vẻ mặt giả vờ tự kỷ và nụ cười xấu xa xinh đẹp khiến Tổng Văn Ca giật mình ngây ngốc, trong đôi mắt đen lạnh lùng trong sáng hiện lên treu tức nhẹ nhẹ, ý cười trên mặt chưa giảm chút nào, nhu tình trên trán giăng càng sâu. "Xem nằng kia, đã nhìn đến choáng váng, nhanh chóng hồi hồn uống thuốc đi, uống xong rồi, ta lại để cho Ca Nhi xem đủ một lần nữa."

Nghe vậy, đầu Tổng Văn Ca bốc lên đường đen, âm thầm bĩu môi. Ác ma này hôm nay uống sai thuốc rồi, hay là đầu sốt lên rồi? Sao đột nhiên lại từ ác ma biến thành vô lại, nhưng lại là một vô lại thu đi bạo ngược còn tràn đầy dịu dàng, đây rốt cuộc là làm sao? Di chứng của hắn không có nghiêm trọng như vậy chứ, từ buổi sáng ngày hôm qua vẫn duy trì liên tục đến bây giờ?

"Người rốt cuộc có âm mưu gì, hay là lại muốn vui đùa thủ đoạn gì? Nếu không, sao đột nhiên dịu dàng với ta như vậy?", Tổng Văn Ca không tự giác nhú nhú mày, dùng ánh mắt hoài nghi thẳng tắp nhìn Long Ngự Tà. Tục ngữ nói rất đúng, vô sự hiền ân cần, không phải gian tức là cướp. Loại ác ma tàn bạo lại biến thành dịu dàng ôn hòa như vậy, Tổng Văn Ca sẽ không cho rằng hắn đột nhiên lương tâm phát hiện, muốn thay đổi triệt để làm người lương thiện đâu.

"Thế nào, ta đối xử tốt với nằng còn cần lý do sao? Chẳng lẽ trong lòng của nằng, ta thật sự xấu xa như vậy, không chịu nổi như vậy?", Long Ngự Tà thu tươi cười nổi lên, khuôn mặt tuấn tú hơi lộ ra vẻ giận dữ.

Tổng Văn Ca từ chối cho ý kiến khế "hừ" một tiếng, cũng không nói chuyện, khoé miệng lại hiện ra một nụ cười lạnh trào phúng khinh thường, câu hỏi của ác ma này không phải nói nhằm sao? Chẳng lẽ hắn còn tưởng rằng hắn ở trong lòng của mình là thiên sứ sao?

"Nằng?!" Thấy Tổng Văn Ca thật lâu không nói, Long Ngự Tà biết nằng bình tĩnh vốn là cam chịu lời nói của hắn, không khỏi nguy hiểm nheo hai mắt lại, sắc mặt trong nháy mắt lạnh xuống, tiếng nói âm hàn gần từng chữ, "Trẫm muốn sủng ái nằng, muốn đối xử tốt với nằng một chút, chẳng lẽ còn sai lắm sao? Hay là nằng trời sinh đầu óc bất bình thường, cứ thích chịu khổ Trẫm ngược đãi".

"Người mới trời sinh đầu óc có bệnh đấy!" Tổng Văn Ca thờ hồn hèn trừng mắt nhìn Long Ngự Tà, thoát cái cãi lại một câu. Bạo quân đáng chết, lại nằng nằng là kẻ ngu. Bất quá, bây giờ hắn cuối cùng khỏi phục bình thường rồi, đáng về bạo lệ âm tà như vậy mới giống hắn. Nghĩ đến đây, Tổng Văn Ca bất giác có chút buồn cười lắc đầu. Lay động di chuyển này lại khiến đầu của nằng choáng váng, đau xót không thôi, không khỏi nhú mày nhỏ một tiếng.

"Làm sao vậy, chỗ nào không thoải mái?", Long Ngự Tà thấy thế, cuống quýt lo lắng quan tâm hỏi.

"Chỗ nào cũng không thoải mái!" Tổng Văn Ca lạnh lùng quay đầu đi chỗ khác.

"Tốt lắm, tốt lắm, nếu biết thân thể không thoải mái, như vậy nhanh chóng uống thuốc đi". Long Ngự Tà vươn tay quay mặt của Tổng Văn Ca qua, lại lần nữa múc một muỗng thuốc đưa tới bên miệng nằng. "Mau uống đi, thuốc đã hết nóng rồi. Ngoan, nghe lời, uống thuốc thân thể sẽ không còn không

thoải mái nữa.”

"Không muốn uống!" Tống Văn Ca lần nữa lạnh nghiêm mặt quay đầu đi chỗ khác, không thèm bạo quân ác ma kia giả lòng tốt.

"Không uống cũng được, vậy cần phải dùng miệng đến đứt cho nàng rồi!" Long Ngự Tà lần nữa vươn tay chuyển mặt của Tống Văn Ca qua, môi mỏng gợi cảm khẽ mở, phun ra lời nói ám muội mà lại không chính đáng.

"Xem như ngươi lợi hại!" Tống Văn Ca nghiêng răng nghiêng lợi từ hàm răng phun ra mấy chữ, thờ hờn hờn đem chén thuốc hắn đưa tới bên miệng mình một muỗng một muỗng uống sạch. Cả chén thuốc xuống bụng, thuốc đắng đến nỗi khiến nàng lưu lười, mặt nhăn đến không thể nhăn thêm nữa phần.

"Đến đây, nhanh chóng ăn bánh hoa quế, áp chế vị đắng trong miệng." Long Ngự Tà vừa nói, từ trên bàn đưa qua bánh hoa quế, nhanh chóng cầm lên một cái đưa tới bên miệng Tống Văn Ca.

Lúc này Tống Văn Ca không có cự tuyệt, vờn vờn là hồ nghi nhìn Long Ngự Tà một cái lập tức há mồm ăn điểm tâm xuống. Sau khi ăn xong, không nói một câu nhìn cái đĩa trong tay hắn.

"Muốn ăn thì mở miệng, cần gì mang ánh mắt này!" Long Ngự Tà trừng mắt nhìn, khẽ cười một tiếng, liền tiếp lấy thêm vài cái đưa cho nàng.

"Đủ rồi, không ăn nữa." Nửa cái đĩa bánh quế hoa xuống bụng, Tống Văn Ca lắc đầu, miễn cưỡng lên tiếng ngăn cản tay đưa qua điểm tâm của hắn.

"Bánh hoa quế ăn ngon không? Trẫm cũng ném thử." Long Ngự Tà vừa nói, tay hắn đột nhiên duỗi về phía mặt Tống Văn Ca, ngón tay nhẹ nhàng lấy lên vụn bánh nhỏ dính ở bên miệng nàng để vào trong miệng mình, "Mùi cũng không tệ lắm, Ca Nhi ăn xong gì đó đều là không giống người thường!" Hắn mỉa mai cười, ngón tay phải nhẹ nhàng vuốt ve môi Tống Văn Ca, trong mắt lộ ra ánh sáng mập mờ tâm tối.

Tuoi cười không chính đáng ám muội của hắn, lúc này ở trong mắt Tống Văn Ca thoát nhìn hết sức chói mắt. Thẹn quá thành giận, Tống Văn Ca mở miệng, lập tức đem tay hắn đưa vào trong miệng cắn, cắn thật mạnh. Thẳng đến khi một mùi tanh từ trong miệng lan tràn ra, Tống Văn Ca mới phần hậm bỏ qua tay hắn, lấy tay áo dao động dùng sức lau đi vết máu trên môi.

"Nàng cứ như thế chán ghét Trẫm?", Long Ngự Tà không để ý tới ngón tay bị Tống Văn Ca cắn đến vết máu loang lổ, mặt âm trầm, không chút thay đổi nhìn chăm chăm nàng hỏi.

"Không, ta không chán ghét ngươi, ta hận ngươi!"

"Tại sao?", ánh mắt Long Ngự Tà tối rồi tối, trong con ngươi nhanh chóng hiện lên vẻ đau đớn cùng bị thương sâu đậm, nhanh đến nỗi khiến người ta khó có thể nắm bắt.

"Tại sao?", Tống Văn Ca cười lạnh một tiếng, ảnh nhử tức giận trào phúng nói, "Ngươi diệt quốc gia của ta, khiến cho Trần nhi của ta thành nô lệ mất nước, nhưng lại mạnh mẽ chiếm lấy trong sạch của ta, tổn thương ngươi tạo thành cho ta vốn là vĩnh viễn cũng không thể xóa nhòa. Ngươi nói xem, ngươi đối đãi với ta như thế, ta không hận ngươi, chẳng lẽ còn trông cậy vào ta cảm kích ngươi sao?"

"Ha ha, như vậy xem ra, trẫm ở trong lòng Ca Nhi đã trở thành một tên đại gian đại ác tội ác tày trời rồi!" Long Ngự Tà nở ra khóe môi, tự giễu cười, mang theo dầy đặc khổ chất cùng cô đơn.

"Ngươi tự mình biết mình là tốt rồi." Không nhìn về mặt khác thường của hắn, Tống Văn Ca tiếp tục lạnh như băng nói, "Thả ta và Trần nhi đi, như vậy trái tim ta có lẽ còn có thể tồn tại chút cảm kích đối với ngươi, nếu không sẽ chỉ khiến ta càng thêm hận ngươi thôi."

"Ha ha ha!" Long Ngự Tà thu hồi khổ chất cùng cô đơn trong mắt đột nhiên cất tiếng cười to lên, chỉ là trong tiếng cười vang dội này dường như hỗn loạn bị thương cùng đau xót. Cười to trôi qua, hân hồng dung biến sắc, trong nháy mắt trở nên không chính đáng mà bá đạo, "Muốn Trẫm thả nàng, tuyệt đối không thể! Cho dù nàng hận Trẫm cả đời cũng không sao cả! Ở trong mắt Trẫm, chỉ có ngọc vỡ, không có ngói lành! Nhớ kỹ, nàng là Luyện phi của Trẫm, bất kể sống chết, cũng chỉ có thể đứng ở bên cạnh Trẫm! Nếu muốn chạy trốn, trẫm sẽ tự tay tiễn nàng xuống địa ngục!!"

Nghe vậy, Tống Văn Ca cười lạnh ba tiếng, qua một hồi lâu mới dùng giọng nói lạnh như băng đến không mang theo chút độ ấm châm chọc nói: "Nơi có ngươi ở, chính là mười tám tầng địa ngục!"

"Ca Nhi, nàng đừng có ý chọc ta tức giận có được hay không? Trong lòng nàng kỳ thật không phải nghĩ như vậy có đúng hay không? Ta biết trước kia là ta không tốt, làm rất nhiều chuyện tổn thương nàng, nhưng ta cam đoan sau này tuyệt đối sẽ không, thật sự, Ca Nhi, nàng nhất định phải tin ta!" Long Ngự Tà chột khoi phục lại thâm tình cùng dịu dàng như trước, thấy vậy Tống Văn Ca sùng sốt, cái này, tốc độ biến sắc mặt của bạo quân này cũng quá nhanh rồi? Tốc độ biến sắc mặt là thế này sao? "Ca Nhi, ta biết trong lòng nàng có ta, nếu không trung thu đêm đó nàng cũng không đắm chìm như vậy."

Nói tới đây, dịu dàng trên trán Long Ngự Tà càng sâu, thẳng hướng bên ngoài mà tràn ra, giống như muốn đắm chìm tất cả quanh mình. Nhưng lại càng khiến cho Tống Văn Ca khó hiểu, hoàn toàn không rõ câu nói kia của hắn rốt cuộc là có ý gì? Đêm trung thu đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Nàng đã như thế nào với hắn?

"Ca Nhi, ta biết muốn cho nàng trong thoáng chốc buông tất cả oán hận là không thể, dù sao lúc trước ta đã làm rất nhiều chuyện không tốt với nàng. Bất quá, Ca Nhi yên tâm, ta có thể chờ, đợi đến nàng buông tất cả dè phòng cùng cừu hận, đem toàn bộ thể xác và linh hồn giao cho ta. Chỉ cần trong lòng Ca Nhi có ta, đó chính là hạnh phúc và thỏa mãn lớn nhất của ta." Long Ngự Tà vươn tay nâng cằm của Tống Văn Ca lên, thâm tình vô cùng nhìn nàng chăm chăm, "Ca Nhi, tâm ý của nàng ta hiểu. Mà tâm ý của ta, nàng, sớm muộn có một ngày cũng sẽ hiểu rõ."

"Tâm ý của ta? Tâm ý của ngươi?", Tống Văn Ca thì thầm lặp lại lời nói của Long Ngự Tà, càng bị hấn làm cho bối rối, hoàn toàn không biết hấn nói gì. Nàng đối với hấn có thể có tâm ý gì?! Trừ hận vẫn là hận. Mà hấn đối với mình có thể có tâm ý gì. Ngoại trừ hành hạ và ngược đãi, đó là giam cầm cùng nhục nhã. "Có thể nói cho ta biết, đêm trung thu đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì không?"

"Ha ha, hay là không nói đi, nếu không chắc chắn Ca Nhi sẽ thẹn thùng. Long Ngự Tà dương môi cười khê, ngón trỏ ám muội vuốt ve đôi môi lộ vẻ tái nhợt của Tống Văn Ca, thẳng đến nó có chút phồng hồng mới buông tay ra "Chỉ cần ta hiểu rõ ý nghĩ chân thật nhất trong lòng Ca Nhi là được." (#Ami: tội Long ca, si tâm vọng tưởng =.=")

Dứt lời, Long Ngự Tà cúi đầu, đang muốn hôn đôi môi ấm mềm của Tống Văn Ca, thì thấy Tiểu Đức từ cầm một cái chén sứ, cẩn thận đi đến.

"Hoàng thượng, thuốc bổ đã nấu tốt lắm, Phong Thừa tướng nói phải thừa dịp nóng uống mới có thể hoàn toàn đem công hiệu của thuốc hấp thu."

"Biết rồi, đưa chén thuốc qua đây." Khuôn mặt tuấn tú của Long Ngự Tà đen đen, giọng điệu không phải tốt lắm. Sớm không đến trễ không đến, hết lần này tới lần khác ở lúc hấn muốn ầu yếm lại chạy tới giết phong cảnh, bị người ta quấy nhiễu chuyện tốt cho dù là ai cũng đừng mong có sắc mặt tốt, càng huống hồ hấn là vua của một nước điên cuồng bá đạo.

"Nô tài tuân chỉ." Tiểu Đức Từ vội vàng tiến lên từng bước cầm chén thuốc đưa tới trước mặt Long Ngự Tà, liếc đến sắc mặt bức mình của hấn, sợ đến cuống quýt cúi thấp đầu xuống, không rõ mình vừa rồi làm sao mà chọc tới Hoàng thượng.

"Ca Nhi, đến đây, đem chén thuốc bổ này uống đi, đối với thân thể của nàng rất có lợi. Chén thuốc trước là tiêu trừ phong hàn, chén này là để bồi bổ thân thể." Long Ngự Tà nhận chén thuốc, múc một muỗng đưa tới bên môi thử độ ấm, thấy không nóng rồi mới đưa tới bên miệng Tống Văn Ca.

Vừa nghe đến lại phải uống thuốc, Tống Văn Ca lập tức nhớ tới chén thuốc đen tuyền đắng chát không chịu nổi vừa uống lúc này, nhất thời chỉ cảm thấy miệng đầy đắng chát, thâm nghĩ lần nữa mê man quên đi. Nhưng trời không toại ý người, nàng ngắt không được, chỉ có thể cắn môi trừng mắt nhìn chén thuốc trước mắt, mấy sớm đã nhũn nhạt lại cùng nhau, về mặt buồn bức cùng với đau khổ.

"Luyện phi nương nương, người yên tâm, thuốc này chỉ dùng băng sơn Tuyết Liên và Tuyết Sâm ngàn năm nấu ra, đây chính là thánh phẩm bồi bổ thân thể. Băng sơn Tuyết Liên và Tuyết Sâm ngàn năm này có được thực sự không dễ, ở trên đời này đều là trân quý vô cùng, giá trị liên thành. Cả ngự dược phòng cũng chỉ có một đóa băng sơn Tuyết Liên và một nhánh Tuyết Sâm ngàn năm thôi, cùng bỏ chung vào đã nấu ra chén thuốc thánh phẩm bồi dưỡng vạn lượng vàng cũng khó cầu trong tay hoàng thượng. Luyện phi nương nương, người nhanh chóng uống xong đi, nô tài cam đoan với người, thuốc này tuyệt đối sẽ không đắng, hơn nữa đối với thân thể nương nương tuyệt đối có lợi."

Tiểu Đức Từ vừa thấy vẻ mặt đau đớn của Tống Văn Ca, chỉ biết nàng là sợ uống thuốc đắng, cuống quýt cam đoan nói, còn thiếu không có vỗ ngực thôi.

"Đúng vậy, thuốc này tuyệt đối sẽ không đắng, Ca Nhi cứ yên tâm uống đi." Long Ngự Tà buồn cười nhẹ lắc đầu, thì ra Ca Nhi của hấn sợ uống thuốc như thế, ha ha!

Nếu hai người cũng nói như vậy rồi, cho dù có đắng có khó uống nàng cũng phải kiên trì đến cùng uống xong, dù sao cũng là có lợi cho thân thể của mình. Bất đắc dĩ gạt đầu, Tống Văn Ca trực tiếp nhận lấy chén thuốc trong tay Long Ngự Tà, không muốn để cho hấn dứt mình uống.

Trong chén sáng như tuyết, nước thuốc hiện lên màu sắc trong suốt óng ánh, dưới ánh đèn thủy tinh chiếu xạ còn phát ra chút ánh sáng màu bạc nhàn nhạt, thánh khiết thần thánh.

Một mùi thơm thanh nhã trong trẻo nhưng mát lạnh truyền lên mũi, không giống mùi của những vị thuốc khác, lại giống mùi thơm của hoa sen, quanh quẩn chóp mũi, thấm vào lòng.

Tống Văn Ca cúi đầu nhẹ ngửi, rồi sau đó nhéo cái mũi một mạch uống xong tất cả nước thuốc trong chén. Vừa vào miệng đã cảm thấy mát lạnh ngọt lịm, sau khi nuốt xuống, còn có mùi thơm ngát nhàn nhạt giữa răng môi. Nước thuốc theo cổ họng thẳng vào lục phủ ngũ tạng, tiêu đi tầng tầng khí khô, bình phục hơi thở bốc lên trong bụng, lan ra mỗi một tắc da thịt, coi như một vùng nước đá trong trẻo nhưng lạnh lùng chảy qua trái tim, phát đi mỗi một dấu chân, còn lại là tâm hồn tĩnh lặng, lại giống như ngày mùa hè nắng chói chang uống xong một ly nước ô mai đá, chính là toàn thân thư sướng.

Sau khi uống xong, tinh thần trong nháy mắt rõ ràng trấn tĩnh không ít, thân thể cũng không hư nhược vô lực giống như lúc trước. Quả nhiên chính là thánh dược, không ngờ có công hiệu này. Tống Văn Ca không khỏi âm thầm than thở dưới đáy lòng.

"Hoàng thượng, nô tài cáo lui trước." Tiểu Đức Từ vừa thấy ánh mắt lạnh lùng bay tới của Long Ngự Tà, cả người giật mình một cái, bật người thức thoi cầm lấy chén thuốc trống trơn qua, sau khi hành lễ cung kính lui xuống.

"Ca Nhi, thuốc này không đắng chứ? Ta cũng muốn nếm thử."

Lời còn chưa dứt, Long Ngự Tà đã nâng gò má Tống Văn Ca lên, cúi đầu thâm tình mà lại cấp bách hôn lên, tùy ý mút hôn. Đôi môi mềm mại thơm mát này, hấn đã sớm khát vọng một ngày rồi (#Ami: một ngày mà nhiều?). Hấn vờn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm đôi môi của Tống Văn Ca, đầu lưỡi linh hoạt vẽ vẽ trên môi của nàng, dịu dàng mà bá đạo mút vào trên đôi môi mềm mại dễ chịu của nàng. Hương thơm ngọt ngào và cảm giác mềm mại đầy lên từng trận run rẩy trong đáy lòng hấn, đôi mắt u ám thâm sâu rất nhanh trở nên mê ly.

Ngay từ đầu Long Ngự Tà còn ôm ấp hôn nhẹ, dần dần chuyển biến thành đòi hỏi kịch liệt mà nóng bỏng. Chỉ chốc lát trôi qua, hấn hôn càng ngày càng sâu, cũng càng ngày càng triền miên, giống như muốn nuốt tất cả hô hấp của Tống Văn Ca. Hấn dùng lực mở ra hàm răng đóng chặt của Tống Văn Ca, cái lưỡi linh hoạt lập tức dò xét vào trong miệng của nàng tiếp tục công thành chiếm đất, bắt buộc câu dẫn cái lưỡi thơm tho của nàng dây dưa với mình,

hấp thu mỗi một tác ngọt cùng thơm trong môi của nàng. Thẳng đến khi toàn thân Tống Văn Ca xụi lơ vô lực ngã vào trong lòng hắn, khi cảm giác sắp hít thở không thông ngắt đi, hắn mới lưu luyến không rời buông nàng ra, về mặt còn muốn tiếp tục.

"Ca Nhi, mỗi lần cùng một chỗ với nàng, ta đều không tự kìm hãm được."

"Đừng." Tống Văn Ca còn chưa kịp phản ứng lại ý trong lời nói của Long Ngự Tà, đã bị hắn nhẹ nhàng đẩy ngã trên giường, đầu choáng váng, không khỏi cau mày thấp giọng kêu một tiếng.

"Người muốn làm gì?" Chống lại hai tròng mắt tràn ngập dục vọng của hắn, Tống Văn Ca bắt giác có chút bối rối.

"Ca Nhi, ta muốn nàng", nói xong, Long Ngự Tà mạnh đem Tống Văn Ca chặt chẽ đặt ở dưới thân, hai mắt không chớp một cái nhìn nàng không rời, tầm mắt chạy khắp các nơi trên dưới toàn thân nàng, trong mắt như lóe ánh sáng sâu xa tăm tối, lại vừa giống như nhảy lên ngọn lửa nóng cháy điên cuồng. "Ca Nhi, vẻ đẹp của nàng khiến ta vô lực chống cự, chỉ có thể giao vũ khí đầu hàng."

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1: Đệ nhất sát thủ

Đệ nhất sát thủ

Hồ Khiếu quốc.

Diên Chí môn, trong đại sảnh cung điện xa hoa sáng ngời, Vũ Văn Huyền Băng trên mặt đeo mặt nạ màu bạc, lưới biếng ngồi trên chiếc ghế chạm trổ tinh mỹ xa hoa, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng nắm tay vịn, môi mỏng lạnh như băng mím chặt thành một sợi dây nhỏ, quý khí cùng với khí lạnh trong phòng quyen vào, không khí hết sức áp lực.

"Sao, Tuyệt Mệnh vẫn chưa trở về ư?" Tầm mắt lạnh lẽo âm hàn của Vũ Văn Huyền Băng (thái tử Hồ Khiếu quốc từng đến Long Đằng quốc đã nhắc đến trong đoạn tóm tắt) lạnh lẽo âm hàn lần lượt đảo qua mấy gã đàn ông mặc áo đen nửa quỳ xuống, tiếng nói bình tĩnh đến không hề gợn sóng nghe lên lại khiến cho người ta tự dưng run rẩy sợ hãi. "Bồn toạ đã thả bỏ câu truyền thư không dưới ba lần rồi, sao còn chưa thấy bóng dáng?"

Đang nói, chỉ thấy một người đàn ông mặc quần áo màu đen, trên mặt đeo nửa chiếc mặt nạ che ra từ ngọc lưu ly từ từ tiến vào.

"Môn chủ vội vã thúc giục ta trở về như vậy, hẳn là có nhiệm vụ gì muốn ta đi hoàn thành phải không?" Người đàn ông áo đen tự tìm một cái ghế ngồi xuống, miễn cưỡng liếc Vũ Văn Huyền Băng một cái, mới mở miệng nói.

"Người còn biết bồn toạ là môn chủ của Diên Chí môn à, cho người một nhiệm vụ còn cần bồn toạ dùng bỏ câu đưa thư ba lượt bốn mời thúc giục, cái giá của người - đệ nhất sát thủ ở đây còn lớn hơn so với bồn toạ!" Vũ Văn Huyền Băng giều cợt trào phúng một tiếng, đáy mắt lạnh như hồ nước lạnh lâu năm hiện lên tức giận nhẹ nhàng tàn nhẫn.

"Ta vốn là loại cá tính và tính khí này, năm năm trước khi gia nhập Diên Chí môn môn chủ cũng đã biết." Người đàn ông áo đen vừa nói vừa bắt chéo hai chân, mày kiếm nhíu lại, miệng cười, hoàn toàn là một dáng vẻ lưu manh cả lo phát phơ. "Môn chủ phải rõ ràng, ta cũng không phải thuộc hạ của ngài, cũng không phải tử sĩ ngài luyện ra. Ta gia nhập Diên Chí môn làm sát thủ, toàn bộ là do cá nhân yêu thích. Còn có, ta lúc nào muốn rời khỏi Diên Chí môn, cũng là tự do của ta, môn chủ không có quyền ràng buộc, ngài cũng không ràng buộc ta được."

"Người!" Vũ Văn Huyền Băng nghe vậy tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt xanh mét, đáy mắt nhanh chóng dấy lên ngọn lửa phần nộ âm tàn, các đốt xương ở hai bàn tay kéo kẹt rung động. Nhưng nghĩ lại thực lực của người đàn ông áo đen kia và thể lực cất dấu sau lưng, lại không thể không cố gắng đè xuống tức giận đầy ngập.

Không sai, người đàn ông áo đen này không phải thuộc hạ của hắn, cũng không phải sát thủ do hắn luyện ra. Năm năm trước, hắn ta tự nguyện gia nhập Diên Chí môn làm sát thủ. Ngày vào cửa hắn đã nói thẳng mình chỉ là muốn lấy danh hiệu thiên hạ đệ nhất sát thủ ra chơi đùa, thuận tiện kiếm chút tiền sinh hoạt. Còn nói quy củ trong môn lúc này hắn ta không cần tuân thủ, nhận nhiệm vụ hay không cũng do hắn ta lựa chọn. Trừ lần đó ra, hắn ta còn nói sẽ giúp mình làm ba sự kiện, bất kể khó khăn bao nhiêu, hắn ta đều sẽ dốc toàn lực đi hoàn thành.

Lúc ấy mình còn cười nhạo hắn ta không biết tự lượng sức mình cùng nói khoác, sau đó giao thủ mới biết hắn ta không hề thổi phồng, hắn ta có tư cách cùng năng lực kia. Võ công của hắn ta cao hơn mình hai bậc, cho dù tám đại sát thủ cao nhất trong môn liên hợp lại cũng chỉ có thể suýt tý nữa cùng hắn ta đánh ngang tay. Mặc kệ nhiệm vụ khó khăn bao nhiêu, chỉ cần hắn ta tình nguyện tiếp nhận, thì chưa từng có không hoàn thành được. Lấy năng lực của hắn ta, hắn ta quả thật rất nhanh đã trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ 'Tuyệt Mệnh' nổi tiếng khiến cho vô số người chỉ nghe danh đã hoảng sợ mất vía.

Hắn ta cũng không nuốt lời, đồng ý với mình ba chuyện đã giúp mình hoàn thành hai chuyện. Chuyện thứ nhất là giúp mình ám sát Vũ Văn Huyền Dập, cũng chính là thái tử tiền nhiệm của Hồ Khiếu quốc. Chuyện thứ hai là tranh giành ở trong Đông cung, giúp mình thuận lợi giành được vị trí thái tử. Phải biết rằng, hai chuyện này cũng không phải là người bình thường có thể làm được, bởi vậy có thể thấy được thực lực của hắn ta.

Chính mình vẫn tò mò lai lịch của hắn ta, cũng không rõ tại sao hắn ta phải vô duyên vô cớ trợ giúp mình. Hỏi hắn ta, hắn ta cũng không giải thích, chỉ nói muốn giúp đỡ, cảm thấy chơi đùa vui mà thôi. Lời nói này có quỷ mới tin, hắn ta nhất định có bí mật, khiến cho người ta làm sao cũng không tra ra thân phận cùng lai lịch của hắn ta. Hơn nữa trên mặt luôn đeo một nửa chiếc mặt nạ bằng ngọc, không lộ ra diện mạo thật trước mặt người khác. Mình từ năm năm trước đã phái người âm thầm điều tra hắn ta, nhưng tra đến bây giờ, dường như cũng chỉ tra ra hắn hình như có liên quan với đệ nhất tà giáo Thiên Ma giáo trong giang hồ ở Long Đằng quốc, những thứ khác tra cũng không được gì.

"Nói đi, tìm ta có chuyện gì?" Người đàn ông áo đen tà tà híp mắt phượng hỏi. Hắn biết lần này Vũ Văn Huyền Băng thúc giục hắn trở về, đích thị là có nhiệm vụ lớn gì đó khó hoàn thành cần tự mình ra tay, nếu không cũng không cần dùng bộ câu đưa tin vội vàng thúc giục một lần lại một lần.

"Tuyệt Mệnh, người biết Khương Di quốc muốn hoà thân (đám cưới kết thân) với Long Đằng quốc chứ? Nghe nói phượng giá của Vân La công chúa kia sắp bước vào thành của Long Đằng quốc rồi, bốn tọa muốn người ở trên đường chặn giết Vân La (#Ami: ta ghét con này nhất >.

"Nhiệm vụ này ta không nhận, ngài phái sát thủ khác trong môn đi làm đi." Người đàn ông áo đen không chút nghĩ ngợi, lập tức lắc đầu cự tuyệt. Dụng ý và ý nghĩ của Vũ Văn Huyền Băng sao hắn có thể không biết, giết Vân La công chúa, đây rõ ràng là muốn khơi mào chiến tranh giữa Khương Di quốc và Long Đằng quốc? Trai cò tranh chấp, hắn ta Vũ Văn Huyền Băng thì ngồi ở một bên xem hồ tranh đấu, cuối cùng ngư ông đắc lợi.

"Tại sao không nhận?" Vũ Văn Huyền Băng âm hàn nói, lạnh lùng nghiêm sắc mặt, đáy lòng tức giận không thôi. Hắn ta làm như mình không có phái sát thủ khác đi chặn giết sao? Từ khi Vân La công chúa vào trong Long Đằng quốc, mình đã phái sát thủ đi ám sát, nhưng khiến cho hắn phần nộ chính là, tám đại sát thủ cao nhất trong môn cũng phải đi rồi, cuối cùng vẫn không thể hoàn thành nhiệm vụ. Muốn trách cũng chỉ có thể trách lực lượng ám đường của Long Ngự Tà quá mức cường đại, lại sớm phải không ít ám đường tinh anh đi bảo vệ Vân La công chúa, ngay cả tứ đại Đường chủ của ám đường cũng đã phải đi. Hôm nay trừ ra Tuyệt Mệnh, Nhiệm vụ này còn ai có thể hoàn thành được?

"Không tại sao cả, ta đã sớm nói qua nhận Nhiệm vụ hay không, toàn bộ do chính ta lựa chọn." Người đàn ông áo đen buông hai chân gác lên, nhún vai nói. Nói sao thì hắn cũng coi như là nửa người của Long Đằng quốc, chuyện khơi mào ngọn lửa chiến tranh hắn không muốn làm. Nếu vật nhỏ của hắn còn sống, nàng cũng nhất định sẽ không để cho mình đi làm loại chuyện này. (#Ami: các bạn biết ai rùi chứ, Hàn ca ca nha, truyện này các anh đều đáng yêu cả)

Nhớ tới vật nhỏ, trong lòng người đàn ông áo đen nháy mắt chuyển qua một cơn đau nhức, ngay cả hô hấp dường như cũng trở nên đau đớn. A, còn bao lâu nữa, trái tim hắn mới có thể đủ đau đớn đến chết lặng đây?

"Tuyệt Mệnh, người không phải nói chỉ cần không phải cho người đi giết Long Ngự Tà, bất cứ chuyện gì khác người đều đồng ý với bốn tọa sao? Chẳng lẽ người muốn lật lọng?" Vũ Văn Huyền Băng nghe hắn cự tuyệt, sắc mặt không khỏi phát lạnh, tức giận một chương nắm vỡ tay vịn trên ghế ngồi. Lúc đầu khi Long Ngự Tà rời cung đến trước Linh U cốc (đi tìm thuốc chữa bệnh cho Ca tỷ á), nếu có hắn ta tự mình ra tay, Long Ngự Tà chỉ sợ sớm đã vào Diêm Vương điện. Nhưng hắn ta lại không nhận, nói cái gì trừ Long Ngự Tà ra, bất luận kẻ nào khác hắn cũng có thể giết. "Người đừng quên người còn nợ ta một việc, nhiệm vụ lần này coi như là người giúp ta hoàn thành chuyện thứ ba, sau này ta sẽ không bảo người giúp ta chuyện gì nữa, thế nào?"

Người đàn ông áo đen nghe vậy, híp mắt đào hoa suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng gật đầu nói: "Tốt, ta nhận! Sau khi làm xong chuyện này, ta và ngài không nợ nhau nữa, ta cùng với Diên Chí môn cũng không có quan hệ gì nữa!"

Dứt lời, ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Huyền Băng một cái, đứng dậy rời đi. Hừ, coi như là cho Long Ngự Tà một bài học đi, ai bảo hắn ta hại chết vật nhỏ mình yêu mến nhất. Mặc dù mình yêu ai yêu cả đường đi sẽ không giết hắn ta, nhưng tuyệt đối sẽ không để cho hắn ta sống quá khá giả. Cho dù hai nước xảy ra chiến tranh, hắn cũng tin tưởng Long Ngự Tà có năng lực xử lý Khương Di quốc.

Về phần Vũ Văn Huyền Băng, người anh cùng mẹ khác cha này của mình, sau này mình và hắn cũng không còn liên quan nữa. Trước khi mẫu thân qua đời bảo mình giúp Vũ Văn Huyền Băng làm ba chuyện, bây giờ mình giúp rồi, hắn cũng lên làm thái tử Hồ Khiếu quốc rồi, con đường sau này đi như thế nào cũng là chuyện của một mình Vũ Văn Huyền Băng, mình trông nom không được, cũng không muốn trông nom.

Bây giờ duy nhất mình có thể làm, đó là sau khi hoàn thành nhiệm vụ, giáo dục Trần nhi thành tài.

Tầm cung trong Long Ngự cung

Bức rèm che đầy trên song cửa sổ, ánh sáng bên trong có chút âm đạm, trong không khí tràn ngập mùi cô tịch nặng nề, áp lực thật dày, ưu thương mờ mịt, lắng đọng thê lương.

"Khụ khụ... Khụ khụ... Tiếng ho khan trầm thấp thỉnh thoảng vang lên, xả ra một chút tanh đỏ, nhẹ nhiễm khoé môi mỏng lạnh tái nhợt của Lăng Ngự Tà, tự dung khiến cho người ta đau lòng.

Bóng dáng cao to lẳng lẳng đứng ở trước một bức họa vừa mới vẽ xong không lâu, Long Ngự Tà một tay chấp sau lưng, tay qua lại vuốt ve mái tóc đen của nữ tử trong tranh, mi mắt, gương mặt, cùng với môi đỏ mọng, động tác nhẹ nhàng mà dịu dàng, tình cảm yêu say đắm sâu nồng tận xương tủy đầy mắt đỏ xuống, quanh quẩn quanh người hắn.

"Ca Nhi, ta rất nhớ nàng, rất nhớ nàng..., chừng nào thì nàng mới trở lại bên cạnh ta?" Long Ngự Tà thì thảo tự nói, thật lâu mới thu hồi tay, ánh mắt lưu luyến si mê chậm rãi chuyển hướng khác.

Chỉ thấy trên vách tường trong điện treo đầy bức họa của Tống Văn Ca, ước chừng trăm bức. Bút mực hoặc đậm hoặc nhạt, hoặc sâu hoặc nông, hình thái khác nhau, trong bức tranh lớn nhỏ không đều là Tống Văn Ca hoặc kiều hoặc mị, hoặc oán hoặc cẩn thận, hoặc nhăn mày, hoặc cười yếu ớt, hoặc yên lặng đánh đàn, hoặc nhảy múa nhanh nhẹn, mỗi một thần thái cũng cực kỳ sinh động, mỗi một động tác cũng vẽ tỉ mỉ, hình tượng giống như thật, trông rất sống động, giống như sau một khắc cô gái động lòng người sẽ từ trong bức tranh bước ra.

"Ca Nhi, nàng trở về có được hay không, ta đang đợi nàng, vẫn đang đợi nàng, Khụ khụ Khụ khụ," Tay phải Long Ngự Tà nắm quyền dùng sức để ở bên môi mình, không cho mình ho khan ra tiếng, nhưng trong ngực vẫn áp lực không được phập phồng kịch liệt, khoe miệng tràn ra càng nhiều máu tanh đỏ.

"Hoàng thượng, người lại ho ra máu rồi." Phong Thanh Dương thở dài đi đến, thấy khoe miệng Long Ngự Tà chậm rãi tràn ra ít máu, mày nhíu chặt lại. "Hoàng thượng, vì thân đã nói với người bao nhiêu lần rồi, thân thể của người mới vừa có chút khởi sắc, không thể thức đêm mệt nhọc, sao người lại không nghe? Đến đây, mau uống dưỡng sinh hoàn này vào, sau đó lên giường nằm nghỉ ngơi." Vừa nói, Phong Thanh Dương lấy ra một bình sứ nhỏ từ trong người, nhanh chóng đổ viên thuốc ra cho Long Ngự Tà uống vào, lập tức diu hắt đi về phía long sàng.

"Tướng phụ không cần thay Trẫm lo lắng, thân thể của Trẫm như thế nào tự Trẫm biết, thoát nhìn suy yếu, trên thực tế cũng không lo ngại, chỉ bị chút nội thương thôi mà, dù sao cũng không chết được." Long Ngự Tà đẩy Phong Thanh Dương ra, vờn tay lau đi chút vết máu ở khoe miệng. Tầm mắt lạnh như băng nhìn Phong Thanh Dương một cái, rồi sau đó lại nhớ tới bức họa lộ ra trên bức tường.

Mỗi một bức là hần vẽ suốt ngày suốt đêm, không ngừng không nghỉ mà ra, mỗi một nét bút mỗi một tranh họa đều thấm đẫm tinh lực cùng tâm huyết của hần, mỗi một đường bút mỗi một nét đi cũng đều chứa đầy thâm tình cùng yêu thương say đắm của hần. Những ngày không có Ca Nhi, bức họa của nàng là niềm an ủi tâm linh của hần, linh hồn an ổn. Nhìn một cái nhăn mày, một nụ cười của Ca Nhi trong bức tranh, xinh đẹp kiều mỵ, chạm đến tóc đen của Ca Nhi, mi mắt và hai gò má, hần mới có thể đủ cảm giác được mình vẫn đang còn sống.

Chỉ cần thân thể còn có thể chống đỡ, hần sẽ ngày đêm không ngừng vẽ tranh của Ca Nhi, cố gắng vẽ ra mỗi một động tác của Ca Nhi mà hần đủ khả năng nghĩ đến trong đầu, mỗi một loại biểu thị, cùng với mỗi một thần thái. Hần muốn đem dáng vẻ của Ca Nhi khắc thật sâu vào trong tâm linh của mình, để hồn nàng gắn bó với mình, không mất không quên, không chê không rời.

"Hoàng thượng, người, cũng nên dưỡng thân thể sớm một chút, xã tắc cùng với đại sự trong triều chính Long Đăng đang chờ người. Còn có, Vân La công chúa của Khương Di quốc chỉ mấy ngày nữa là đến kinh thành rồi, chuyện hoà thân này còn cần Hoàng thượng định đoạt." Phong Thanh Dương có chút bất đắc dĩ nhẹ giọng khuyên giải, nói đến Vân La công chúa, kỳ thật đáy lòng hần vốn vẫn cất giấu vài phần oán hận. Nếu không phải vì nàng ta đến Long Đăng quốc hoà thân, có lẽ lúc sau sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, có lẽ Ca Nhi sẽ không rời khỏi bọn họ.

"Đại sự triều chính tạm thời vẫn là một nhọc tướng phụ lo lắng xử lý một thời gian, đợi sau khi sức khỏe của trẫm tốt lên sẽ tự mình lên triều." Long Ngự Tà lạnh giọng dứt lời, suy nghĩ một lát, còn nói thêm, "Về chuyện hoà thân của Khương Di quốc, để Tiêu Dao Hầu Hàn Kỳ Hiến đi cưới Vân La công chúa đi. Mặc dù Hàn Kỳ Hiến không học vấn không nghề nghiệp, phong lưu quá mức, nhưng bề ngoài cũng là tuấn tú bội phần, tuấn tú lịch sự, hơn nữa nói về thân phận và địa vị, cha hần chính là nhất đẳng Trung Dung Hộ Quốc công của Long Đăng quốc ta, chính hần lại là thừa kế nhất phẩm Tiêu Dao Hầu. Điểm khác biệt dù không bằng tướng phụ và Phi Vũ, nhưng để hần đi cưới Vân La công chúa, nhất định cũng không khiến cho Vân La công chúa uỷ khuất chỗ nào."

"Hoàng thượng thấy Tiêu Dao Hầu sẽ đồng ý với việc hôn nhân này sao?" Phong Thanh Dương cau mày hỏi, hần chung quy cảm thấy Hàn Kỳ Hiến cũng không đơn giản như biểu hiện nhìn thấy bên ngoài. Hần ta mặc dù không học vấn không nghề nghiệp, háo sắc phong lưu, không làm việc đàn hoàng, ham hưởng nhạ, nhưng hai mắt phát sáng mà có thần, ngũ quan tinh anh mà sắc bén, trên trán cũng không thấy vẻ là lướt suy sút trọng sắc. Hần từng phái người trong ám đường đi thăm dò Hàn Kỳ Hiến, mặc dù cũng không tra ra gì khác thường, nhưng hần vẫn tin tưởng vào ánh mắt cùng với trực giác của mình. Hàn Kỳ Hiến, tuyệt đối không phải một nhân vật đơn giản.

"Không đồng ý cũng phải đồng ý, đây là thánh chỉ!" Long Ngự Tà biến sắc, hừ một tiếng thật mạnh, lập tức lại châm chọc nói, "Nghe nói Vân La công chúa là nữ tử xinh đẹp nhất Khương Di quốc của bọn họ, Hàn Kỳ Hiến phong lưu háo sắc như vậy, trẫm để cho hần lấy Vân La công chúa, hần chỉ sợ mặt mày hờn hờ cũng không kịp, sao lại không đồng ý?"

Dứt lời, khoe miệng Long Ngự Tà nở ra một nụ cười lạnh, không muốn đem thời gian lãng phí ở trên chuyện phiền lòng này nữa, lập tức xoay người đi tới bên cạnh bàn sách, tiếp tục vẽ tranh. Giờ phút này đối với hần mà nói, vẽ tranh cho Ca Nhi mới là chuyện ý nghĩa nhất.

"Phải rồi", Long Ngự Tà vừa nhắc bút vẽ lên, trong giây lát lại giống như nhớ tới chuyện gì, vì vậy ngừng đầu nhìn về phía Phong Thanh Dương nói, "Tướng phụ, huynh truyền ý chỉ của Trẫm như thế này, bảo công bộ ngay hôm nay tu sửa lại Tuyệt Dục cung và xây thêm, cũng đổi tên thành 'Ngự Ca điện'. Phải mời thợ xây dựng và thợ thiết kế tốt nhất, một chỗ một cây, một đình một ngõ cũng cần phải làm đến thập toàn thập mỹ, bố cục phải hợp lý, trang trí phải tao nhã, ung dung hoa lệ phải hơn Tê Phụng cung trước kia của hoàng hậu, đại khí tôn quý không thể thấp hơn Long Ngự cung của Trẫm. Tóm lại, tất cả đều phải làm đến tốt nhất, tất cả quá trình thi công để Phi Vũ toàn quyền giám sát, không thể xảy ra sai lầm cùng biếng nhác gì, hiểu chưa?"

Phong Thanh Dương nghe vậy, trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc sửng sốt, nếu dựa theo ý của Hoàng thượng, đây chỉ sợ là công trình rất lớn lao dân tổn tài, phỏng chừng có thể đến trăm vạn lượng, vẫn vô đại thần cảm ý kiến phản đối trong triều chỉ sợ sẽ nhiều hơn phân nửa.

"Hoàng thượng, chuyện này..."

"Thế nào, tướng phụ có ý kiến?" Mày kiếm của Long Ngự Tà khẽ nhíu, ánh mắt lạnh lùng, nét mặt rõ ràng tích tụ bất mãn cùng vẻ giận thật lớn, thần sắc lạnh như băng sinh sôi ngăn cản lời Phong Thanh Dương còn chưa nói hết.

"Vi thần không dám có ý kiến, Hoàng thượng yên tâm, vi thần nhất định sẽ đem chuyện này làm tốt, 'Ngự Ca điện', chắc chắn sẽ trở thành cung điện hoàn mỹ nhất không thể soi mói ở toàn bộ Long Đằng quốc." Phong Thanh Dương hít một hơi thật sâu, lần đầu tiên không cho phép mình suy nghĩ cho ích lợi của lê dân bách tính.

Quên đi, vì Ca Nhi, lao dân tổn tài một lần cũng được. Thật tốt là quốc khố dường như tràn đầy, nếu không hẳn phải biến thân thành giai cấp bóc lột, từ nơi dân chúng cướp đoạt mồ hôi nước mắt nhân dân để chuẩn bị khoản tiền xây dựng cung điện.

"Đã như vậy, tướng phụ mau lui xuống trước đi. Nếu không có chuyện trọng đại gì, đừng trở lại quấy rầy Trẫm vẽ tranh." Dứt lời, Long Ngự Tà không cần phải nhiều lời nữa, toàn bộ tinh thần chăm chú đắm chìm trong cảnh giới vẽ tranh, giống như tất cả quanh mình không tồn tại nữa.

Phong Thanh Dương lắc đầu, lại thờ dài thờ dài, đem bình dưỡng sinh hoàn vừa mới luyện chế tốt nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, tầm mắt thương xót dừng lại ở Long Ngự Tà đã bị vây trong cảnh giới vong ngã. Thấy chân mày cô tịch của hắn ta, lông mi tuyệt tình, lãnh khốc lắm liệt, không cho bất luận kẻ nào thân cận, trong lúc giật mình có bối rối, xa cách, cô độc, roi rớt, bi thống, cùng với tuyệt vọng cùng nhiều tâm tình ở trên trán lan tràn trút xuống.

Hoàng thượng thay đổi rồi, trở nên dần dần lãnh khốc cô tuyệt, dần dần xa cách lạnh đến thấu xương, hình như muốn đem tất cả vứt bỏ bên ngoài thế giới của hắn ta, đem chính mình cách ly. Hoàng thượng như vậy khiến cho hắn ta càng ngày càng xa lạ, cũng khiến cho hắn càng ngày càng đau lòng, lại khiến cho hắn không thể làm gì.

Ca Nhi rời khỏi thế gian, khiến cho người ta cảm thấy bị thương trong tim, bị đau há chỉ một mình hoàng thượng sao?

"Haiz!"

Thờ dài một tiếng không biết bao hàm bao nhiêu thương cảm nói không ra lời, bước chân Phong Thanh Dương dừng một chút, tầm mắt lưu luyến si mê bị tuyệt dừng ở một bài bức họa trên tường lưu luyến xem một vòng, mới xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 2: Tình yêu kéo dài

Một ly trà thơm, một quyển sách, tranh thủ được nửa ngày nhàn tản,

Một ánh chiều, một đám mây, độc hưởng nửa thế giới tiêu dao.

Bây giờ Tống Văn Ca trôi qua cuộc sống, bình tĩnh, nhàn nhã, muốn làm gì thì làm, mỗi ngày nghênh đón ánh bình minh, chiều tối đưa ánh nắng chiều, ngắm hoa, ngắm cảnh, đánh đàn, vẽ tranh, bất kể làm chuyện gì đều có Liên Mặc ở một bên làm bạn, điều này khiến cho nàng cảm thấy rất vui vẻ, rất hạnh phúc, tâm tình cũng an hoà, vui vẻ chưa bao giờ có.

Từ lần trước nàng được giải độc tình lại, đến giờ đã qua mười ngày. Trong mấy ngày này, Tống Văn Ca đã đi qua cả toà Liên Ca lâu mấy lần. Không thể không cảm thán, nơi Liên Mặc chọn tựa như một thế giới thần tiên, đẹp như vườn tiên cảnh.

Cả toà Liên Ca lâu ở giữa Phượng thành, tường trắng ngói lớn, cột và xà nhà đỏ thắm, mái hiên vênh lên, cửa sổ để trống tường hoa, phong cách điển hình của Giang Nam lâu các. Trong viện cây cỏ thủ lâu năm, hoa tươi nở rộ, hồ đá làm đẹp, đường mòn thăm thẳm, hoàn cảnh đẹp tĩnh mịch, cảnh sắc hợp lòng người, tạo hình cổ xưa, tao nhã, khéo léo hài hòa. Ở bên trong phố xá sầm uất phồn hoa ồn ào náo động, ở giữa hồ nước xanh, có vẻ cực kỳ nhẹ nhàng điềm tĩnh, phong cách cổ xưa tao nhã, thật có thể nói là đạt yên lặng trong náo loạn, khiến người lưu luyến nghĩ chân, quên đường trở lại.

Mà mấu chốt nhất chính là, ngoài lâu không biết bị Liên Mặc thiết lập thủ thuật che mắt gì, từ bên ngoài lại nhìn không thấy có Liên Ca lâu này tồn tại. Cho nên, ở bên trong lâu rất an toàn, không cần lo lắng có ai tới nhà tìm phiền toái.

Mà Tống Văn Ca căn bản cũng không muốn đi ra ngoài, hoàn toàn trải qua cuộc sống của nữ tử trong nhà. Dựa theo lời Liên Mặc nói, bây giờ nàng không cần nghĩ gì cả, cũng không cần lo lắng gì hết, chỉ cần an tâm dưỡng thai đợi sinh là được. Đúng vậy, bây giờ nàng không phải một người, trừ Liên Mặc ra, nàng còn có đứa nhỏ trong bụng. Chưa từng nghĩ tới, đứa nhỏ trong bụng nàng lại kiên cường như thế, xảy ra nhiều chuyện như vậy, nó còn có thể phát triển khỏe mạnh, khiến cho nàng không thể không sợ hãi than cho sự ương ngạnh của sinh mạng nhỏ này.

Có lẽ đây cũng là một loại ý trời, đời này đứa nhỏ trong bụng nhất định có duyên với nàng, cho nên nó mới có thể trong lúc nguy hiểm một lần lại một lần bình yên vô sự bảo lưu lại. Nghĩ đến nhần tâm lúc trước của mình, kỳ thật Tống Văn Ca còn cực kỳ hối hận cực kỳ tự trách. May là sức sống của đứa nhỏ ương ngạnh, không bị nàng bỏ rơi. Nàng thề, ngày sau đợi cho đứa nhỏ sinh ra, nàng nhất định phải tận hết trách nhiệm của một người mẹ, toàn tâm yêu nó thương nó, không cho đứa nhỏ của nàng chịu một chút ủy khuất nào. Nàng sẽ đem đứa nhỏ ở trong lòng bàn tay che chở, tựa như thương yêu Trần nhi của nàng.

Nghĩ đến Trần nhi, Tống Văn Ca lại bắt đầu nhớ thằng bé rồi. Tách ra với Trần nhi cũng đã gần một tháng, lâu như vậy không gặp, cũng không biết bây

giờ Trần nhi của nàng thế nào rồi. Còn nhớ lần trước lúc nàng vừa mới tỉnh lại kiên trì muốn đến hoàng cung tìm Trần nhi, sau đó vẫn cứ bị Liên Mặc ngăn lại.

Cũng không biết là Liên Mặc dùng cách gì, dù sao sang ngày thứ hai hấn nói với nàng, rằng Trần nhi đã được người ta đưa ra khỏi hoàng cung. Chỉ là bị ai mang đi thì hấn không biết, nhưng hấn có thể cam đoan người mang Trần nhi đi không có bất cứ ác ý gì, cho nên giờ phút này Trần nhi rất an toàn. Trừ lần đó ra, Liên Mặc còn nói với nàng, nói là hấn có thể cảm ứng được khí tức của Trần nhi ở Phụng thành, nói cách khác, người mang Trần nhi đi cũng đã tới Phụng thành. Bất quá, Phụng thành nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, muốn tìm được Trần nhi, cũng có thể khiến người ta vất vả như mò kim đáy biển.

May mà người mang Trần nhi đi không có ác ý, cho nên nàng cũng không lo lắng quá mức, nghỉ ngơi sau khi sinh con ra, nàng lại ra cửa tìm Trần nhi.

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân mang thai, gần đây Tống Văn Ca trở nên càng ngày càng thích ngủ, thường xuyên ngủ cả buổi chiều. Mà Liên Mặc thường nhân khoảng thời gian nàng ngủ, mỗi ngày đều đi ra ngoài hai canh giờ, thứ nhất là vì kiếm tiền, thứ hai là vì tìm hiểu tin tức của Trần nhi. Liên Mặc nói cho nàng biết, nói mình ở trong một thanh lâu lớn nhất Phụng thành... Đam nhiệm thầy dạy đàn cho một mỹ nhân, mỗi ngày dạy một khúc được 1200, hấn nói hấn muốn kiếm đủ tiền để nàng trải qua cuộc sống giàu có sung túc nhất, muốn cho nửa đời sau của nàng áo cơm không lo.

Tống Văn Ca không biết vì sao Liên Mặc nhiều khi đều phải đem nửa đời sau của mình tính toán tốt, tựa như bây giờ hấn cứ một mực cố gắng kiếm tiền, nói là để chuẩn bị cho cuộc sống tương lai của nàng. Kỳ thật nàng rất không thích Liên Mặc như vậy, điều này khiến nàng chung quy sinh ra một loại cảm giác bất an, cứ giống như Liên Mặc rất nhanh sẽ rời khỏi nàng mà đi, không thể làm bạn với nàng cả đời.

Nàng thật sự rất chán ghét loại cảm giác lo sợ bất an này, nàng không muốn để cho Liên Mặc rời khỏi nàng lần nữa. Cùng với Liên Mặc sớm chiều đối mặt nhau hơn mười ngày tới nay, khiến cho nàng đối với Liên Mặc càng ngày càng không muốn xa rời, đã dường như có loại cảm giác không rời khỏi hấn được. Nàng không biết mình có phải đã yêu Liên Mặc hay không, nhưng nàng có thể khẳng định cảm giác của mình đối với Liên Mặc không chỉ là thích. Nàng không bài xích bất cứ hành động thân mật nào của Liên Mặc đối với mình, thậm chí còn rất thích, cảm giác như đó là đương nhiên.

Hơn nữa nàng vẫn thỉnh thoảng nằm mơ, trong mộng tất cả đều là Liên Mặc cùng với nữ tử có diện mạo giống mình, chuyện nhìn thấy trong mộng cũng càng ngày càng khiến cho nàng cảm thấy chân thật. Nàng nghĩ, nữ tử trong mộng có lẽ chính là kiếp trước của mình, kiếp trước mình và Liên Mặc chắc là một đôi tình nhân thâm thiết. Mà kiếp trước chính mình cũng đem đời đời kiếp kiếp của mình hứa cho Liên Mặc, nói là bất kể luân hồi bao nhiêu lần cũng sẽ không quên hấn, bất kể chuyển thế bao nhiêu lần cũng muốn cùng hấn tiếp tục duyên phận kiếp trước.

Nhưng mình không làm được, mình đã quên Liên Mặc, bỏ một mình hấn giữ trí nhớ của hai người, ngây ngốc chờ, si ngốc ngóng trông, một đời lại một đời, một người lại một người luân hồi, làm bạn với chính mình, lấy tịch mịch làm bạn, đợi mình ba ngàn năm.

Mỗi lần nghĩ tới đây, Tống Văn Ca luôn cảm động đến muốn khóc, thế gian lại có người đàn ông si tình như thế, có được người chồng như hấn, còn có gì đòi hỏi? Cho nên, nàng thế, cả đời này đều phải cùng Liên Mặc ở một chỗ, thương hấn, đền bù hấn, không bao giờ tách ra với hấn nữa.

Chỉ là, trước khi nàng sáng tỏ lòng mình cuối cùng hướng về nơi nào, thì nàng ngẫu nhiên vẫn nhớ tới bạo quân ác ma kia. Mỗi lần vừa nghĩ đến hấn, suy nghĩ của nàng luôn sẽ trở nên phức tạp lên. Hận ý đối với hấn, đã không còn thâm dày như trước nữa, có lẽ theo thời gian trôi qua, sau này sẽ trở nên càng ngày càng lạnh nhạt. Dù sao, hấn một người cũng rất mệt, phải hao phí rất lớn tinh lực của nàng. Nếu có thể, nàng thật sự rất muốn quên tất cả hành hạ cùng tổn thương mà Long Ngự Tà từng gây ra cho nàng.

Có đôi khi, Tống Văn Ca sẽ hỏi mình, rốt cuộc có yêu bạo quân ác ma kia không, kỳ thật nàng muốn nói không có, nhưng lại không lừa được lòng mình, nàng biết trái tim mình từng cảm động vì Long Ngự Tà, càng từng rung động vì hấn. Là từ lúc nào đây? Có lẽ từ lúc hấn bắt chấp tính mạng đến Linh U cốc tìm Linh Chi Thảo cho mình, có lẽ là trong yến tiệc lớn ngày lập nước hấn nói chỉ cần mỹ nhân không cần giang sơn, cũng có lẽ là từ trước đây lòng của nàng cũng đã chậm rãi vì hấn mà luân hồi.

Tóm lại, nàng thừa nhận mình từng động tâm vì Long Ngự Tà, hơn nữa đã dần dần tiếp nhận tình yêu của hấn. Nếu không phải vì lần tổn thương cuối cùng, nàng nghĩ, giờ phút này nàng và Long Ngự Tà có lẽ đã rất vui vẻ rất hạnh phúc ở chung một chỗ rồi, chứ không phải ‘âm dương xa cách’ như hiện nay, oán hận nhau.

Haiz, chuyện cũ trước kia đã là chuyện hôm qua, hôm nay nghĩ đến nhiều thì cũng có tác dụng gì? Long Ngự Tà đã thành quá khứ, không có mình, hấn vẫn là một cừu ngựa chí tôn, hấn có tam cung lục viện của mình, hấn có vô số phi tử giai lệ, không bao lâu hấn sẽ đem mình quên mất ngàn ngàn sạch sạch, triệt triệt để để. A, nói không chừng bây giờ hấn cũng đã không nhớ rõ mình họ gì tên gì rồi.

"Con à, hy vọng sau này con đừng theo mẹ ảm ỉ đời ba. Ha ha, hãy để Mặc làm ba của con đi có được hay không, tin rằng huynh ấy nhất định sẽ cực kỳ cực kỳ thương yêu con. Còn có Trần nhi, Trần nhi là cậu nhỏ của con, nó cũng sẽ thương yêu con." Tống Văn Ca từ trong thời gian dài trầm tư thu hồi tâm thần, tay phải ôm ái vuốt ve bụng mình, nghĩ tới bên trong giờ phút này đang sinh ra một sinh mạng nho nhỏ, trong lòng lại tràn ngập vui sướng cùng cảm động, nàng và Mặc thật sự rất chờ mong đứa nhỏ sinh ra. Bất quá nghĩ đến mình vừa mới tròn mười lăm tuổi không bao lâu đã sắp làm mẹ rồi, lại cảm thấy rất khó tin, cũng may tuổi thật trong lòng của nàng đã hơn hai mươi tuổi rồi.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, mặt trời lặn ở phía chân trời nhuộm lên một rặng mây đỏ đẹp đẽ, đẹp đến ám áp, an tường, tĩnh mịch, an hòa. Tống Văn Ca đứng dậy đi ra Bách Hoa đình, từ từ đi bộ đến trong vườn bách hoa. Cả tòa Liên Ca lâu, chỗ nàng thích nhất đó là vườn bách hoa trong lâu này, nơi này nghiêm nhiên đã thành chỗ mỗi ngày nàng nhất định đến.

Nói đến cũng kỳ quái, trong vườn bách hoa này lại chẳng phân biệt được mùa, tất cả hoa các mùa đều có thể tìm được ở trong này. Khóm mẫu đơn nguyệt tử[1] cao quý mà u buồn, một gốc thược dược đỏ thắm nhiệt liệt mà ưu nhã, hoa hồng vàng nhạt mảnh mai mà tươi đẹp, một gốc cây bách hợp trắng noãn tình khiết mà phiêu dật, một ít cây anh đào hồng tươi đẹp rực rỡ mà thê lương... Mùa xuân ngênh xuân đón hoa, hoa đào, hoa lê, hoa hải đường, mùa hè nở hoa thủy tiên, hoa sen, hoa bách hợp, hoa thược dược, hoa quỳnh, mùa thu có hoa quế, hoa hồng, hoa cúc, hoa phù dung[2], hoa cò,

mùa đông thì hoa mai, hoa mai vàng, hoa Tuyết Liên[3], hoa phong lan. Thật sự là vạn hoa đua nở, tranh giành độc tấu xinh đẹp, muôn hồng nghìn tía, mê ly mắt người.

Đứng ở dưới tàng cây mai, nhìn cánh hoa bay tán loạn, hoa mai cũng như cánh hoa xinh đẹp nhiều vẻ. Lưa thưa nằm ngang, hoa mai di động, mỗi một đoá hoa mai cũng như bướm trắng bay dưới ánh trắng. Nhiều nhụy hồng, trong trắng có vàng, trong vàng có lục, cánh hoa bóng trong suốt, như hồ phách hoặc là đá vương khắc thành. Tống Văn Ca vươn tay, đón được một ít cánh hoa theo gió bay xuống, đưa đến mũi, ngửi nhẹ, nhột nhật, thần nhiên, mùi hoa mặc dù không ngào ngạt, nhưng tự có một luồng phong nhã trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nhìn cảnh đẹp đầy vườn, hưng trí của Tống Văn Ca đều tới, không khỏi mở ra hai tay, xoay người ở trong vườn bách hoa, mùi hoa bốn phía nhanh nhẹn nhảy múa. Trật trật gió mát gọi lên quần áo nhẹ nhàng của nàng, tản mát ra một mùi thơm nhàn nhạt, cánh hoa các màu bay múa đầy trời vây xung quanh nàng. Cánh hoa trong gió chậm rãi tung bay, múa may, giống như tinh linh linh động, duy mỹ mê người, rơi trên tóc Tống Văn Ca, trên mặt, trên quần áo, ở trong gió tận tình nở rộ thanh tú của chúng nó, tỏa ra mùi thơm ngát của chúng nó, phóng thích vẻ đẹp của chúng nó. Mà Tống Văn Ca nhanh nhẹn khiêu vũ ở trong cánh hoa, đôi mắt nhìn quanh, tia sáng kỳ dị lấp lánh, thần thái bay lên, dáng người chấp chớn uyển chuyển, bước đi nhẹ nhàng mải mại, như tiên nữ tán hoa, như áng mây đuổi theo trăng, nhẹ nhàng phiêu dật nói không nên lời, tựa như một vị bách hoa tiên nữ rơi nhằm xuống phàm trần, xinh đẹp đến đứt khoát, khiến người không dám khinh nhờn...

Liên Mặc phía sau cách đó không xa si ngốc nhìn khung cảnh tuyệt mỹ mê người này, thẳng đến Tống Văn Ca dừng lại bước mùa mới hồi phục tinh thần lại. Vài bước đi tới bên người nàng, yêu mến từ phía sau ôm Tống Văn Ca vào lòng, thâm tình tán thán nói: "Nàng so với hoa yêu kiều, là lột như nước, vẻ đẹp của Ca Nhi, trên trời dưới trần cũng không ai có thể so sánh!"

"Mặc, huynh đã trở về!" Tống Văn Ca nghe được giọng nói của Liên Mặc, vui vẻ xoay người, ngẩng đầu nhìn vào trong hai tròng mắt tròn bóng như ngọc ẩn trong suốt như nước suối, tình ý tinh khiết dạt dào khiến cho tâm nàng động không thôi. "Mặc, huynh có mệt không? Bên trong thanh lâu có cô nương làm khó dễ huynh hay không?", nàng kỳ thật vốn không muốn để cho Liên Mặc đến thanh lâu dạy đàn, nhưng Liên Mặc nói trong đó có nhiều cô nương học đàn, bạc dễ kiếm. Hơn nữa quan trọng chính là, bên trong thanh lâu tiện tìm hiểu tin tức của Trần nhi. (Lúc này Ca tỷ chưa phát hiện là mình có yêu Mặc ca không nên chỉ có thể xưng "huynh muội")

"Ca Nhi, những lời này mỗi ngày muội đều phải hỏi một lần, không cảm thấy nhàm chán sao?" Liên Mặc hôn cái trán Tống Văn Ca, sùng nịch điểm điểm chóp mũi của nàng, buồn cười nói.

"Ai bảo diện mạo của huynh tuấn tú như vậy, cô nương trong thanh lâu cũng không phải như người trong khuê phòng, họ rất giỏi câu dẫn đàn ông, còn có mị thuật gì đó, muội đây không phải sợ huynh bị bọn họ ăn sao. Muội mặc kệ, huynh chỉ có thể dạy bọn họ cảm nghệ, không thể cùng bọn họ nói đùa, không thể bị bọn họ câu dẫn. Mặc là của một mình muội, không thể bị cô nương trong thanh lâu cướp đi." Tống Văn Ca vươn tay ôm cổ Liên Mặc, giống như yêu kiều giống như giận dỗi mềm giọng làm nũng. Ở chung mấy ngày nay, nàng sớm đã quen mình làm nũng với Liên Mặc.

Từ sau khi ở cùng một chỗ với Liên Mặc, Tống Văn Ca thấy mình thay đổi rất nhiều, trở nên càng như một cô gái nhỏ, thích búống binh, thích tùy hứng, càng thích kẻ cận Liên Mặc làm nũng. Ha ha, nàng chính là thích cảm giác được Liên Mặc che chở yêu thương, cảm giác rất hạnh phúc cũng rất ngọt ngào. Loại cảm giác này khiến cho nàng tham luyến không thôi, tựa như hút thuốc phiện, khiến cho người ta trầm luân thật sâu, không thể tự kiềm chế, chỉ muốn vĩnh viễn nằm trong tay.

"Ca Nhi, muội như vậy là đang ghen sao?" Hai tay Liên Mặc vịn mặt Tống Văn Ca nhìn nàng thật sâu, con ngươi màu lam lạnh lẽo mắt rạng rỡ chiếu sáng, trán phóng ra tia sáng kỳ dị, nhu tình cùng yêu thương say đắm sớm đã chứa đầy trong con ngươi, tràn ra, nhỏ giọt ở trong lòng Tống Văn Ca, khiến cho lòng của nàng kích động phập phồng, thật lâu không cách nào dẹp loạn. "Ca Nhi, còn muốn ta nói bao nhiêu lần muội mới có thể rõ ràng, trong mắt của ta chỉ có thể nhìn muội, trong trái tim ta cũng chỉ chứa được muội, quá khứ đã vậy, bây giờ cũng vậy, tương lai cũng vậy, sau này mỗi một chuyện thể cùng luân hồi cũng là vậy, sẽ không thay đổi, cũng không có khả năng thay đổi. Ta, chỉ yêu muội, đời đời kiếp kiếp, quyết chí thể không thay đổi."

"Mặc, tại sao huynh luôn làm cho muội cảm động? Làm cho muội cảm động đến hạnh phúc, cũng khiến muội cảm động đến bất an, muội sợ, sợ hạnh phúc tới quá nhanh, muội sẽ nắm không được, sợ hạnh phúc rất nhanh sẽ rời muội mà đi. Mặc, đồng ý với muội, sau này cũng không rời khỏi muội nữa, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ, cùng nắm tay, ở cạnh nhau đến già, có được hay không?" Tống Văn Ca ôm chặt Liên Mặc, mắt long lanh lóe lên chứng tỏ tình yêu, nàng thật sự không muốn tách ra khỏi Liên Mặc lần nữa, cùng hân ở chung một khắc, yêu thích cũng không muốn xa rời của nàng với hắn sẽ tăng thêm nhiều phần. Trừ ra Trần nhi, Liên Mặc chính là người thứ hai nàng không nỡ buông ra ở thế giới này.

"Ca Nhi, chỉ cần muội không đuổi ta đi, ta đây sẽ vẫn trông nom muội kẻ cận muội, ai cũng không thể khiến chúng ta tách ra". Liên Mặc hạ mi mắt xuống, trong con ngươi phát sáng quanh quẩn hơi nước mỏng manh, nổi lên một chút óng ánh vỡ vụn, dường như nhận được hy vọng tràn đầy, lại mang theo tuyệt vọng cùng ưu thương không thể tránh được.

"Ca Nhi, trừ phi ta chết, nếu không không ai có thể đủ khiến cho ta rời khỏi muội. Nhưng cho dù ta chết rồi, linh hồn ta cũng sẽ bảo vệ muội, đời đời kiếp kiếp, không chê không rời. Ca Nhi, ta thật sự rất muốn cả đời cùng muội nắm tay, ở cạnh nhau đến già..."

"Mặc, muội... ta yêu chàng..." Tống Văn Ca bỗng nhiên cố lấy dũng khí nói một câu như vậy, lời còn chưa dứt, nhiều rặng mây đỏ say lòng người đã nhanh chóng tràn ra trên hai gò má tuyệt mỹ. Kiếp trước kiếp này, nàng dường như cũng chưa từng đối với người đàn ông nào nói qua những lời này, bảo nàng làm sao có thể không thẹn thùng.

Liên Mặc nghe vậy, trong hai tròng mắt bất ngờ lóe ra chùm ánh sáng óng ánh, lặng yên cười cong khóe mắt. Trên trán quanh quẩn cơn sóng dịu dàng, mang theo ý nghĩ yêu thương cùng sùng nịch tràn ra tầng tầng nhộn nhạo về phía Tống Văn Ca.

"Ca Nhi, đây là lời em tai nhất ta từng nghe." Một hồi lâu sau Liên Mặc mới từ trong kích động bình phục tâm tình mình, nhưng khóe mắt chân mày như cũ chảy ra kích động cùng sung sướng tận đáy lòng hắn, cả người bày ra ánh sáng chói mắt, khóe miệng hoàn mỹ giờ lên, buộc vòng quanh người như

tình tận xương tuỷ cùng xinh đẹp khiến hồn người. "Ca Nhi, có những lời này của muội, chờ bao nhiêu năm nữa, ta cũng không oán không hối."

"Mặc..." Mắt của Tống Văn Ca rung rung, lời nói còn lại chôn vùi trong nụ hôn sâu kéo dài thâm tình say lòng người của Liên Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 3: Âm sát công chúa

Trên con đường bằng phẳng rộng lớn, một đội ngũ thật dài đang cấp tốc vội vàng đi. Xa xa nhìn lại, chỉ thấy đội ngũ này không lồ mà xa hoa, số người đi theo ước chừng đông ngàn người, của hồi môn trân bảo lại nhiều vô số kể. Đội ngũ đông đến mức, không ít người nghỉ chân nhìn theo, trong mắt đều là cực kỳ hâm mộ cùng sợ hãi.

Đội ngũ xa hoa đồ sộ này đúng là đội ngũ hoà thân của Vân La công chúa Khương Di quốc, nguyên nhân mấy ngày hôm trước mưa to liên miên không dứt mà hành trình chậm trễ sáu bảy ngày, cho nên lúc này tốc độ chỉ có thể nhanh hơn người đi đường.

Trời dần dần buông xuống, đội ngũ vẫn cấp tốc đi trước. Chốc lát, một giọng nói kiều mị từ trong một chiếc xe ngựa hoa lệ rộng rãi trong đội ngũ truyền ra.

"Rốt cuộc còn cần bao lâu nữa mới có thể tới hoàng thành hả? Bồn cung sắp chết rồi đây nè." Thanh âm mềm mại, nhu hoà, nghe ra yếu mềm câu hồn, trong giọng nói lại tràn ngập thanh cao cùng ngạo mạn, giống như mình chính là nữ vương cao cao tại thượng, không ai bì được.

Nghe được câu hỏi, Minh Phong và Minh Vũ lập tức đi đến bên xe ngựa. Minh Phong ngẩng đầu nhìn sắc trời, không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời: "Công chúa xin kiên trì trong chốc lát, khoảng một giờ nữa, chúng ta có thể tới Phụng thành rồi. Đêm nay chúng ta sẽ ở dịch quán trong Phụng thành nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày mai chạy đi tiếp, với tốc độ nhanh, tin rằng ba ngày sau chúng ta sẽ có thể tới hoàng thành."

"Đúng vậy, công chúa kiên trì một hai canh giờ nữa, đợi đến Phụng thành có thể trú ngụ ở dịch quán nghỉ ngơi một đêm rồi." Minh vũ nhìn Minh Phong một cái, cau mày phụ họa nói.

"Hừ!" Vân La công chúa trong xe ngựa cao ngạo hừ một tiếng, không thèm nhắc lại (#Ami: Cái con quỷ này từ đầu là ta đã ghét cay ghét đắng vậy mà phải đấu tranh với nó mấy chục trang >.

Minh Phong và Minh Vũ nhìn nhau một cái, đồng thời lắc đầu. Nói thật, hai người bọn họ đối với người chưa từng gặp mặt Vân La công chúa này không có một chút cảm tình. Hai người bọn họ vốn là phụng mệnh của hoàng thượng và Phong thừa tướng mà đến bảo vệ phụng giá của Vân La công chúa, nhưng trên đường đi, thái độ ngạo mạn vô lễ của công chúa này thật sự là khiến cho bọn họ không dám khen tặng. Dọc theo đường đi, nàng ta không phải kêu khổ thì là kêu mệt, chưa đi được hai canh giờ đã âm ỉ la hét muốn dừng xe nghỉ ngơi. Hơn nữa ăn cơm dùng chân soi móng vô cùng, tính tình cũng kém muốn chết, hơi chút không như ý, là ầm lên cái giá công chúa lớn tiếng khiển trách mắng người hầu đi theo. Bọn họ đời này còn chưa từng thấy nữ tử nào ngang ngược cao ngạo, mà không xem nô tài là người như thế.

Từ khi tiến vào trong Long Đàng quốc, sát thủ áo đen đến đây ám sát công chúa cứ tới một đám lại một đám, nếu không phải phụng mệnh trong người, phụ nữ như vậy dù chết một trăm lần bọn họ cũng quyết định sẽ không trông nom. Chỉ là, lá gan công chúa này cũng tính là lớn, mỗi lần gặp phải ám sát đều an tĩnh trốn trong xe ngựa, cũng không có sợ hãi đến kêu to như trong tưởng tượng của bọn họ.

"Thật hy vọng tới hoàng thành sớm một chút, chúng ta đây có thể sớm giải thoát một chút." Khóe miệng Minh Vũ nở ra một nụ cười trào phúng, lập tức tăng tốc độ của ngựa lên.

"Vẫn là cẩn thận hơn đi, đem công chúa an toàn hộ tống đến hoàng thành rồi nói sau." Về mặt Minh Phong có chút ngưng trọng, vừa giục ngựa đi nhanh, vừa đề cao cảnh giác chú ý tất cả chuyển động chung quanh. Gió lạnh từ bên tai gào thét mà qua, hân đường như có thể nghe thấy trong không khí có một số hơi thở không tầm thường.

Trời càng ngày càng tối rồi, cũng may trong trời đêm còn có đầy sao, không bao lâu, một vầng trăng sáng cũng nhô lên cao cao. Cùng với ánh trăng sáng tỏ sáng ngời, đội ngũ đi nhanh ước chừng nửa canh giờ sau, tới một chỗ trong rừng ở phía Tây Phụng thành.

Trong chốc lát, cây cối bốn phía đột nhiên nổi lên một trận khí xo xác tiêu điều. Hai con ngựa đi ở mặt trước đội ngũ cực lực hí kêu một tiếng, rồi đột nhiên ngừng lại, hai gã thị vệ hộ giá hàng đầu ngồi ở trên ngựa vì quán tính nguy hiểm này lập tức leo xuống. Sự cố đột nhiên này, biểu thị nguy hiểm phủ xuống lần nữa, trong đội ngũ rất nhanh gây nên xôn xao không nhỏ.

"Bảo vệ công chúa!"

Minh Phong hét lớn một tiếng, lập tức có không ít thị vệ vây quanh xe ngựa của Vân La công chúa.

"Là ai?" Minh Vũ rút nhuyễn kiếm ra, vẻ mặt nghiêm túc cùng cảnh giới, ánh mắt như đuốc đánh giá chung quanh. "Muốn chết nhanh chóng bước ra! Đừng lãng phí thời gian của chúng ta!"

"A, khẩu khí còn không nhỏ, vậy tại hạ thật muốn xem hôm nay rốt cuộc là ai đến trước diêm vương điện báo cáo rồi." "

Theo một tiếng khinh thường cười lạnh, Hàn Kỳ Hiền mặc áo xanh trắng rỗng rỗng, trên mặt đeo nửa chiếc mặt nạ ngọc lưu ly tự chế như trước, trong hai tròng mắt phát sáng hiện ra ánh sáng lạnh, ánh mắt sắc bén như chim ưng khóa chặt Minh Vũ lại.

"Bớt sàm ngôn đi, muốn giết công chúa, trừ phi ngươi đánh ngã chúng ta trước!" Minh Vũ hung dữ quát một tiếng, phi thân xuống ngựa.

"Thanh Trạch, Chu Triệt, Bạch Thanh, Huyền Tân, các ngươi giết hết những người xung quanh xe ngựa của nữ tử kia, hai người này để lại cho ta đến đối phó." Hàn Kỳ Hiền ra lệnh một tiếng, phía sau lập tức xuất hiện bốn gã đàn ông mặc áo đen che mặt. Sát khí cùng với khí lạnh cả người, vừa nhìn đã biết mấy người kia không phải bèo trong ao.

Minh Phong và Minh Vũ thấy thế, tâm trạng cả kinh, biết lần này chỉ sợ là gặp đối thủ mạnh. Nhưng dù có chết, bọn họ cũng phải đem Vân La công chúa an toàn hộ tống đến hoàng thành. Nếu không, làm sao ăn nói với Hoàng thượng và Phong Thừa tướng?

"Ám vệ Long đường đều xông ra, ngăn cản đám người bọn họ cho ta!" Minh Phong lạnh giọng hạ lệnh, rất nhanh từ những chỗ khác nhau bay ra hơn ba mươi ám vệ đều mặc áo đen. Dưới ánh mắt ra hiệu của Minh Phong, trong nháy mắt đã vây kín bốn người Thanh Trạch. Còn có tám người, nhanh chóng vây quanh bên người Hàn Kỳ Hiền.

"Hừ, chỉ bằng các ngươi cũng vọng tưởng ngăn được ta?" Hàn Kỳ Hiền tà mị híp mắt, giọng điệu lạnh lùng, ánh mắt lạnh lạnh khiến cho hán giờ phút này xem ra giống như là sứ giả câu hồn đến từ địa ngục, khiến cho trong lòng tám gã ám vệ vây quanh hắn dâng lên một cảm giác âm thầm sợ hãi.

"Lên!" Trong đó một người hét lớn một tiếng, lập tức vọt lên kiểm chém ra, ánh sáng chớp động, đâm về phía Hàn Kỳ Hiền. Mấy người khác thấy thế, cũng đều vung kiếm, cùng nhau xông lên. Hơn ba mươi ám vệ bên kia và đám người Thanh Trạch, cũng nhanh chóng kịch liệt đánh nhau.

Trong mắt của Hàn Kỳ Hiền chợt loé ánh sáng lạnh, ánh mắt âm lãnh mà tàn nhẫn, lập tức điểm nhẹ mũi chân, bóng người bay lên không, nhảy lên hai trượng cao.

Sát khí, sát khí như sương lạnh từ trên người Hàn Kỳ Hiền ùn ùn kéo đến, bao phủ cả không gian. Trên trời giống như đột nhiên biến sắc, sát ý ảm đạm, kẻ khác rơi xuống đất. Lúc hắn chậm rãi rút xuống, mỗi khi gần mặt đất một phần, tám gã ám vệ vây bắt hắn lại cảm thấy mình dường như đến gần với tử vong một phần, một cảm giác khiếp ý chưa từng có đang cắn nuốt trái tim bọn họ.

Nhìn Hàn Kỳ Hiền từng bước một ép sát, tám gã ám vệ lại đều không tự chủ được lui từng bước ra sau, bọn họ đã hoàn toàn bị sát khí trên người Hàn Kỳ Hiền chấn kinh.

Dần dần, chỉ thấy Hàn Kỳ Hiền rút ra nhuyễn kiếm quấn trên lưng, nhẹ nhàng như nước, hàn quang nhấp nháy, chói mắt chói mắt, lạnh khí bức người. Một hồi lâu, mọi người rốt cục thấy rõ nhuyễn kiếm thần bí mà trí mạng của hắn, kiếm dài trắng bạc linh hoạt, phát sáng như tuyết, đuôi kiếm chỉ gắn một viên ngọc vàng, chế tạo khéo léo vô cùng. Đó là bảo kiếm Nhất Tuyệt Kiếm tuý thân của thiên hạ đệ nhất sát thủ Tuyệt Mệnh trong truyền thuyết, xếp hàng thứ nhất trong bảng xếp hạng binh khí. Kiếm này nổi tiếng thiên hạ, nhưng không người nào nhìn thấy, bởi vì tuyệt kiếm vừa ra, thấy máu cất cổ, hễ là người gặp qua thanh kiếm này của hắn, tất cả đều mất mạng ở trên đời này.

"Thì ra các hạ là thiên hạ đệ nhất sát thủ Tuyệt Mệnh, Tuyệt Kiếm quả nhiên không giống bình thường!" Minh Phong vừa sợ vừa nghi cảm thán một tiếng, lập tức lại không dám có chút qua loa, mặc dù hắn không phải người trong giang hồ, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không biết chuyện trong chốn giang hồ. Võ công của đệ nhất sát thủ rốt cuộc cao bao nhiêu, thiên hạ không có người hiểu rõ. Nhưng nhắc tới danh hào Tuyệt Mệnh của hắn ta, bao nhiêu người đều nghe tiếng sợ vỡ mật. Hắn ta giết người thật dứt khoát, âm tàn, quả quyết, một kiếm cất cổ, khiến cho người ta còn chưa phản ứng kịp đã ở trong khoảnh khắc xuống địa ngục.

"Nhưng không giống bình thường, bởi vì nó sẽ đem toàn bộ bọn người đưa xuống địa ngục!" Hàn Kỳ Hiền lạnh giọng dứt lời, khuôn mặt lạnh lạnh như sứ giả địa ngục đột nhiên lộ ra một nụ cười tươi tắn mà mỉa mai, trong nụ cười âm tàn lộ ra mấy phần tàn nhẫn, trong tàn nhẫn lại mang theo vài phần điên cuồng khát máu, giống như muốn chế tạo một bữa thịnh yến giết chóc long trọng, khiến cho chính mình thể nghiệm hưng phấn cùng khoái cảm máu tươi mang đến, quên mất một ít bị thống và tuyệt vọng.

Quả nhiên, chỉ thấy nhuyễn kiếm Hàn Kỳ Hiền cầm trong tay run rẩy đến thẳng tắp, nhuyễn kiếm êm ái dưới kinh lực mạnh mẽ của hắn thêm vào, lại trở nên mạnh mẽ và cứng rắn như kiếm dài bình thường.

"Chuẩn bị chịu chết đi!"

Lời còn chưa dứt, Hàn Kỳ Hiền mạnh mẽ đem nội lực chuyển vào bên trong, hàn quang lạnh lẽo ra trong lúc đó, vô số lóe sáng bay vọt, kiếm khí xen lẫn, dày như mưa ngàn hà. Tiếp theo mũi kiếm run lên, sát khí sắc bén lộ hết, ánh kiếm chợt đại thịnh, ánh mưa tàn ra như hải triều quay nhanh. Xoáy nước cuộn cuộn, giống như mặt trời phương đông mới mọc từ trong mây cuộn cuộn hiện ra, chợt nhảy lên bầu trời, ánh vàng rực rỡ chiếu khắp mặt đất. Ánh kiếm mãnh mẽ giống như ánh Phật không cùng, tràn ngập giữa trời, mỗi một luồng hào quang, mỗi một tác không gian đều tràn ngập khí lạnh âm trầm, chỉ cần vừa tới gần, đã như cả người trần trụi dưới hàng vạn hàng nghìn đao phong, lạnh đến khiến ruột gan người ta vỡ nát.

Sát khí và kiếm khí sắc bén khiến người ta sợ hãi làm cho nội tâm tám gã ám vệ sợ hãi không thôi, nhưng được hoàng gia nhiều năm huấn luyện không

cho phép bọn họ lùi bước, chỉ có thể hợp lại đem hết toàn lực liều chết đấu, tự biết giờ phút này không phải người khác chết, đó chính là mình vong.

"Trong vòng mười chiêu, cho các người vĩnh viễn ở lại quý môn quan!" Sắc mặt Hàn Kỳ Hiền âm hàn, trong mắt lóe ánh sáng lãnh liệt ngoan tuyệt.

Lập tức bóng người bay lên không, nghiêng qua, kiếm trong tay hần chột bắn ra một luồng ánh sáng mãnh liệt mạnh mẽ khoẻ mạnh, giống như xuyên qua cầu vồng nhiều màu trên chín tầng trời, uy thế từ trên cao phá ra giống như thần linh không thể đỡ. Ánh kiếm hiện lên, chặt như tia chớp, sấm vang chớp giật, khí thế như cầu vồng, ánh mưa đầy trời lại như thê bạc bay tán bốn phía, múa ra ánh kiếm chột hóa thành hằng hà ngời sao rực rỡ. Kiếm giới sáng rực như ánh nắng chiếu rọi xuống, ánh sáng lung linh tràn đầy màu sắc, biến ra tầng tầng lớp lớp ngũ sắc mưa kiếm. Kiếm khí sắc bén khiếp người, giống như tia chớp thanh lệ trong bão táp về đêm, lại giống như tuyết mỏng tung bay đầy cánh đồng tuyết. Tức khắc mặt đất bay đầy sương, khí lạnh gắn kết, lạnh như huyền băng, chỉ cảm thấy bóng dáng màu đen lơ lửng trong vô số quang sáng của bóng kiếm, biến hoá kỳ lạ khó lường, tình diệu vô song.

Sau mười chiêu, sát khí bao phủ trên người Hàn Kỳ Hiền dần dần tiêu tán vô tung, chỉ thấy hần một mình nhẹ nhàng mà xoay tròn, bông bông hạ xuống trên mặt đất, trên mặt như trước sinh ra tươi cười tàn nhẫn lạnh lùng khát máu.

Lại nhìn tám gã ám vệ vây đánh Hàn Kỳ Hiền, còn chưa kịp hô đau đón thét chói tai, đã nhất nhất ngã xuống đất mà chết, hai mắt tròn tròn, chết không nhắm mắt, làm như không thể tin được mình cứ như vậy chết đi.

"Không ngờ người vừa ra tay đã giết tám gã ám vệ!" Tâm trạng Minh Vũ hoảng hốt, lạnh giọng dứ lời, quay đầu nhìn Minh Phong một cái. Thanh âm trầm thấp thoảng run rẩy, thậm chí là mang theo chút sợ hãi. Hoàng thượng và Phong Thừa tướng lần này chọn lựa ra những ám vệ bảo vệ Vân La công chúa đều là nhất đẳng cao thủ, ở trong chốn giang hồ cũng có thể một mình đâm đường một phía, nhưng không nghĩ tới Tuyệt Mệnh lại ở trong khoảng khắc lập tức khiến cho tám người bọn họ đồng thời mất mạng, võ công của hần ta rốt cuộc là cao thâm tới mức nào?

"Thức thời thì cút một bên, mạng hai người các người ta còn chưa muốn!" Hàn Kỳ Hiền hí mắt nghiêng liếc Minh Phong và Minh Vũ về mặt kinh hãi, hần cũng không muốn giết hai người bọn họ. Không vì cái gì khác, chỉ vì bọn họ từng không màng sinh tử đi theo Long Ngự Tà đến trước Linh U cốc thay vật nhỏ hần yêu mến tìm kiếm cây thuốc. Cho nên, hôm nay hần sẽ bỏ qua một mạng cho hai người.

"Không có khả năng, người muốn giết Vân La công chúa, nhất định phải giết chúng ta trước!" Minh Phong và Minh Vũ mặc dù kinh ngạc trước lòng tốt của thiên hạ đệ nhất sát thủ lạnh lùng tàn nhẫn này, nhưng cũng không có ý định cảm kích. A, Nhiệm vụ Hoàng thượng giao cho bọn họ, trừ phi chết, nếu không nhất định phải hoàn thành.

Minh Phong và Minh Vũ nhìn nhau một cái, trao đổi một ánh mắt, một trước một sau, đồng thời vung kiếm mà lên, ánh kiếm bay ra, khí thế như cầu vồng. Hai người đều là cao thủ trong cao thủ, một tay kiếm pháp tương tự cũng là dày công tôi luyện, đạt tới đỉnh cao. Mũi kiếm dưới vũ động của bọn họ bùng lên vô số đoá kiếm hoa, giống như bạc xà vạn đạo, ngân xà hàn quang lưu chuyển cùng phạt quang giống như đánh sâu vào, kích ra vô số ánh sáng rực rỡ văng ra khắp nơi, giống như hồng thủy từ núi và biển dâng mà đến cuốn ra tứ phương, đồng thời đánh về phía Hàn Kỳ Hiền.

"Không biết tốt xấu!" Hàn Kỳ Hiền thấy thế hừ lạnh một tiếng, biến sắc, kiếm dài chém ra lần nữa, đón nhận kiếm quang của Minh Phong và Minh Vũ, kiếm pháp chẳng những sắc bén không giảm, ngược lại tăng thêm ba phần. Nhuyễn kiếm nhẹ nhàng uốn lượn như ánh trăng bạc, như một vòng trăng non từ trong tay hần dâng lên, trên thân kiếm phát ra ánh sáng lạnh lùng khiến cho người ta không biết là ánh kiếm đòi mạng hay là ánh trăng say lòng người.

Hàn Kỳ Hiền càng lúc càng nhanh chuyển động nhuyễn kiếm trong tay, bóng kiếm lần lượt thay đổi đan vào ánh kiếm ngưng tụ như ánh trăng tốc độc cũng càng lúc càng nhanh, cuối cùng khi thanh kiếm dài của Hàn Kỳ Hiền chỉ hết lên trời, mũi kiếm như bôi ánh trăng, giống như ánh kiếm đứng là động lại mà không tản ra. Dừng sức run lên, ánh kiếm như trăng sáng vỡ thành từng mảnh, liên tiếp, từ trên nhuyễn kiếm phát ra trận trận vũ vu, tiếng kêu to càng ngày càng kịch liệt. Đến cuối cùng chỉ nghe Hàn Kỳ Hiền hét lớn một tiếng, thân hình mạnh mẽ cao to đột nhiên nhảy lên không, ánh sáng vỡ tan trong tay hần vũ động nổ rộ ra đoá đoá băng trong suốt đẹp mắt.

Ánh kiếm đan thành hoa tuyết ở dưới vũ động của Hàn Kỳ Hiền cấp tốc xoay tròn, hoa tuyết chói mắt chói mắt, giống như hoa của địa ngục, từng cánh hoa phát ra ánh sáng lóng lánh lung lay trong treo lạnh lùng, yêu đã điểm lệ, khiếp lòng người. Minh Phong và Minh Vũ thật không ngờ, thế gian này còn có kiếm pháp hoa lệ huyền diệu như vậy, ánh kiếm như hoa tuyết đã khiến hai người quên tránh đi một kích trí mạng này, như tượng gỗ đứng sững sờ tại chỗ.

Ánh kiếm hoa lệ mê hoặc lòng người, Minh Phong và Minh Vũ hoàn toàn quên mất tránh né. Trên mặt mỗi người đều lộ ra một vẻ không hiểu rõ, giống như trở thành vong hồn ở dưới hoa tuyết, giống như là một chuyện vinh quang. Nổ lớn một tiếng, hai người như nghe được âm thanh nghiền nát gì đó, trên thực tế quả thật là có cái gì đó bị nát, đó là những đoá hoa tuyết đan ra từ ánh kiếm của Hàn Kỳ Hiền. Hoa tuyết trong suốt vỡ thành từng mảnh từng mảnh, cánh hoa như mưa rơi xuống trên đầu Minh Phong và Minh Vũ.

Tất cả trở về yên tĩnh, Hàn Kỳ Hiền thu kiếm về tay. Minh Phong và Minh Vũ phun ra máu tươi, suy sụp. Chỉ thấy trước ngực hai người giăng khắp vô số vết thương tạo ra từ kiếm khí của Hàn Kỳ Hiền, có một số dĩ nhiên đã thương vào cơ thể, sâu thấy xương. Đã thương như thế khiến cho hai người trong lúc nhất thời di động một chút cũng hết sức gian nan, chỉ có thể vô lực quỳ rạp trên mặt đất. Trong lòng biết Hàn Kỳ Hiền xuống tay lưu tình, nếu không hai người họ giờ phút này sợ là đã mất mạng.

"Mau, ngăn cản hần!" Minh Phong nuốt nước miếng, có chút gian nan mở miệng ra lệnh nói.

Dứt lời, lập tức có bảy tên ám vệ nhảy ra khỏi vòng chiến đấu với bốn người Thanh Trạch, phi thân ngăn cản Hàn Kỳ Hiền. Bảy người gắn bó một mạch, bao quanh Hàn Kỳ Hiền. Bảy thanh kiếm dài gần như đồng thời ra tay, kiếm dài chặt chẽ kết thành lưới, tạo thành cái lồng rơi xuống đầu Hàn Kỳ Hiền.

Hàn Kỳ Hiền cười lạnh một tiếng, một chiêu 'Khí quán trường hồng' bắn thẳng về phía lưới kiếm nghênh diện mà tới, bảy tên ám vệ đan thành lưới kiếm ngay trong một lần đối mặt bị hần phá tan.

Thấy lưới kiếm bị Hàn Kỳ Hiền phá tan, trong lòng bảy tên ám vệ mặc dù kinh hãi, nét mặt lại không chút hoang mang. Một trận thay hình đổi vị, trong lúc nhất thời bóng người tối tấp, trận thế không ngừng biến hóa, bất quá chỉ chớp lát công phu đã lại bao vây Hàn Kỳ Hiền

Chỉ nghe một gã ám vệ trong đó quát to: "Mau ra tay!"

Tiếng nói vừa dứt, bảy thanh kiếm dài đồng loạt đâm về phía Hàn Kỳ Hiền. Nhưng thấy thân hình Hàn Kỳ Hiền vừa chuyển, nhuyển kiếm trong tay lại phóng ra, nhuyển kiếm bên người biến hóa ra vô số kiếm hoa, thẳng đem quanh thân mình bảo vệ dày đặc nhanh nhẹn quay vòng, sử dụng một chiêu kiếm pháp 'Vạn Kiếm Quy Tông', ngoài lực sắc bén, như điện quang cấp bách chợt hiện. Tiếng kiếm tranh nhau, tuôn ra một tràng sấm sét nổ, giống như cột trụ chống giữ trời đất bất chợt vỡ, nhất thời trời sập đất sụp, một lực đẩy thật lớn âm âm nổ tung giữa ánh sáng, hàng vạn hàng nghìn ánh xanh như trắng sáng bị đá lớn đụng vỡ, trong ánh chiều bạo phát ra vô số ánh sáng lạnh, tạo thành tia chớp kinh hãi giống như khí lạnh dày đặc, hướng về bốn phương tám hướng bắn ra, ánh sáng cay nghiệt lướt qua, không gì không vỡ.

Bảy tên ám vệ căn bản đã đỡ không được kiếm khí âm tàn như địa ngục kia, trên người bị đánh ra vô số vết thương thật sâu, ngực cũng bị liệt khí xó xuyên qua, nhất thời máu tươi tuôn ra, máu chảy như trút, một người tiếp một người ngã xuống đất không dậy nổi, không bao lâu thì đứt khí.

Minh Phong và Minh Vũ trợn to hai mắt, kinh hãi nhìn một màn tàn nhẫn máu tanh khiếp người này, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại. Quay đầu nhìn phía bên kia, mắt thấy ám vệ còn lại cũng đã bị bốn người Thanh Trạch bắt, cái này chết cũng không có lực phản kích. Tuyệt vọng ngã té trên mặt đất, trơ mắt nhìn Hàn Kỳ Hiền đi từng bước một về phía xe ngựa của Vân La công chúa.

Chớp lát sau, chỉ nghe 'Ầm' một âm thanh vang lên, thân xe ngựa khoảnh khắc bị một luồng nội lực mạnh mẽ chấn động chia bốn xẻ năm. Công chúa Vân La vốn dĩ im lặng trốn ở trong xe ngựa, bị biến cố bất thành linh kinh hãi giật mình, hoảng sợ co rúm thân thể, ngẩng đầu lên, chỉ thấy một thanh kiếm khí lạnh bức người chỉ thẳng vào cổ họng mình.

Khoé miệng Hàn Kỳ Hiền nở ra một tươi cười tàn nhẫn ngoan tuyệt như máu, đang muốn ra tay, lúc này chợt thổi tới một trận gió lạnh, thổi rơi mảnh lụa mỏng che trên mặt Vân La công chúa.

"Vật nhỏ!" Sau khi Hàn Kỳ Hiền thấy rõ khuôn mặt của Vân La công chúa, cả người chấn động, lồng ngực trong nháy mắt tràn đầy mừng như điên, tuyệt kiếm trong tay nhất thời rơi xuống trên mặt đất.

Minh Phong và Minh Vũ phát hiện Hàn Kỳ Hiền khác thường, nghi hoặc rất nhiều đồng thời nhìn về phía Vân La công chúa, vừa nhìn không khỏi cũng thất kinh. Vân La công chúa, nàng ta lại có diện mạo giống như đúc với Luyến phi nương nương của bọn họ. Nếu không phải xác định Luyến phi nương nương sớm đã rời xa nhân thế, hai người họ khẳng định sẽ tưởng rằng Vân La công chúa này chính là Luyến phi nương nương của bọn họ. Trước đây Vân La công chúa vẫn mặt mang lụa mỏng, cho nên trên đường đi, hai người họ cũng chưa từng thấy qua gương mặt thật của nàng ta.

Bất quá nhìn kỹ, khí chất của Vân La công chúa này xa xa không bằng Luyến phi nương nương, trên trán của nàng ta lộ vẻ kiêu ngạo ngang ngược, thanh cao ngạo mạn, một dáng vẻ xúc phạm trong mắt không có người nào, cao cao tại thượng, điều này khiến cho xinh đẹp của nàng ta suy giảm mạnh. Cho dù giờ phút này đang hoảng kinh sợ hãi, nhưng ngang ngược ngạo mạn của nàng ta cũng không thấy giảm bớt vài phần.

Thật sự là một phụ nữ tự đại vô lễ. Không bằng Luyến phi nương nương nhẹ nhàng phiêu dật, cùng tốt bụng tuyệt mỹ của bọn họ, quả thực kém nhiều lắm, không công lẫn phí gương mặt giống như đúc với Luyến phi nương nương của nàng ta.

Dưới đáy lòng Minh Phong và Minh Vũ nghĩ như vậy, bất giác tiếc nuối lắc đầu.

"Hừ, người không phải là vật nhỏ của ta, người so với nàng ấy kém xa!" Hàn Kỳ Hiền yên tĩnh nhìn hồi lâu, tự nhiên cũng nhìn ra Vân La công chúa khác với nữ tử mà hắn yêu mến, khí chất quả thực không thể so sánh với vật nhỏ. "Nề tình khuôn mặt này của người, hôm nay tha cho người một mạng! Thanh Trạch, chúng ta đi!"

Hàn Kỳ Hiền nhặt tuyệt kiếm trên mặt đất lên, cuối cùng nhìn Vân La công chúa một cái. Quay đầu đi, đầu đón hít sâu một hơi, lập tức mang theo bốn người Thanh Trạch tung người rời đi.

Chỉ để lại Minh Phong và Minh Vũ về mặt khó hiểu, hoàn toàn không rõ Tuyệt Mệnh này sao đột nhiên không giết Vân La công chúa, càng không rõ những câu hắn nói là có ý gì.

Trở lại trong Thiên Ma giáo, đã là lúc đêm khuya.

Ánh mắt Hàn Kỳ Hiền uể oải, có chút chán nản vô lực ngồi trên ghế hoa đàn trong phòng, ánh mắt tan rã nhìn phương hướng không biết tên, sững sờ không nói một lời.

Ba người Chu Triệt, Bạch Thi, Huyền Tân đi theo bên cạnh hắn thấy giáo chủ đột nhiên biến thành dáng vẻ này, không khỏi lại càng hoảng sợ, cũng không hiểu vừa rồi vẫn còn tốt, sao trong nháy mắt đã giống như một tượng gỗ không có linh hồn, thoáng cái mất đi tất cả tức giận.

"Giáo chủ làm sao vậy?" Ba người nhìn đôi phương, dùng ánh mắt hỏi, nhưng không ai biết được nguyên nhân.

"Cũng lui xuống nghỉ ngơi đi, không cần theo ta nữa rồi." Hàn Kỳ Hiền thật lâu mới hồi phục tinh thần lại, nhắm mắt lại miễn cưỡng phân phó.

"Giáo chủ, chúng ta không phải đi ám sát Vân La công chúa sao? Tại sao cuối cùng giáo chủ lại bỏ qua?" Bạch Thi suy nghĩ một chút, dẫn đầu hỏi ra nghi ngờ ở đáy lòng ba người bọn họ.

"Không tại sao cả, không nên hỏi cũng đừng hỏi!" Hàn Kỳ Hiền âm trầm sắc mặt, mở hai tròng mắt, lạnh lùng liếc Bạch Thi một cái, ánh mắt lạnh liệt lạnh như băng sương khiến cho Bạch Thi lập tức im lặng.

Chu Triệt và Huyền Tân nhìn nhau một cái, nhún vai, âm thầm may mắn tự mình không lăm miệng đi hỏi. Giáo chủ mặc dù xem bốn người bọn họ như anh em mà đối đãi, nhưng giáo chủ có rất nhiều chuyện thích để trong lòng, cũng không vui bị bốn người bọn họ biết được.

"Thanh Trạch đâu?" Tầm mắt lạnh như băng của Hàn Kỳ Hiền lại lướt qua một vòng trên người ba người bọn họ, lúc này mới phát hiện ít đi một người.

"Không biết." Ba người lắc đầu, ai biết tên kia đã chạy đi đâu. Dù sao vừa rồi vốn là cùng nhau trở về, nói không chừng hẳn một mình đi nghỉ ngơi.

"Quên đi, mấy người các ngươi cũng sớm một chút đi xuống nghỉ ngơi đi."

Hàn Kỳ Hiền khoát tay áo, vừa dứt lời, chỉ thấy Thanh Trạch cầm một con bồ câu đưa tin vội vã đi đến.

"Giáo chủ, phủ Hầu gia dùng bồ câu đưa tin đến." Thanh Trạch vừa nói, đem thư bồ câu mang đến đưa cho Hàn Kỳ Hiền. Vừa rồi chạy đến phòng Trần nhi xem nó một chút, vài ngày không quay về giáo có chút nhớ nó rồi. Cả giáo, Trần nhi ngoại trừ giáo chủ ra, cũng không thân với ai nhiều. Mà hẳn cũng đáng thương Trần nhi tuổi còn nhỏ đã cơ khổ không nơi nương tựa, cho nên đối với nó hết sức thương yêu.

Hàn Kỳ Hiền nhíu mày, phủ Hầu gia truyền đến tin tức bình thường vốn là có liên quan với hoàng cung. Gỡ xuống tờ giấy trên chân bồ câu đưa thư, nhanh chóng nhìn lướt qua, quả nhiên dự đoán không sai.

"Đáng chết!" Hàn Kỳ Hiền chửi nhỏ một tiếng, trong giọng nói có phần nộ kiếm chế không được.

"Sao vậy?" Bốn người thấy thế đồng thanh hỏi. Rốt cuộc là tin tức gì, lại khiến cho giáo chủ tức giận như thế?

"Tự mình xem đi." Hàn Kỳ Hiền buông bồ câu trong tay, ném lá thư cầm trong tay cho bọn họ.

"Cái gì? Hoàng thượng lại hạ chỉ bảo giáo chủ thành thân với Vân La công chúa đó." Thanh Trạch dẫn đầu kinh hô lên tiếng, ba người khác cũng là vẻ mặt kinh ngạc. Vừa rồi còn đi theo giáo chủ ám sát công chúa, trong nháy mắt Hoàng thượng đã xuống chỉ bảo giáo chủ cưới công chúa. Haiz, việc này chuyển biến thật đúng là nhanh, người bị giết thoát cái sẽ biến thành giáo mẫu của bọn họ rồi.

Bất quá, xem vẻ mặt âm trầm phẫn nộ của giáo chủ, dường như không muốn. Bốn người bọn họ vốn biết thân phận của giáo chủ, giáo chủ trừ là thiên hạ đệ nhất sát thủ Tuyệt Mệnh, ngoài ấy còn là Tiểu Dao hầu - Tiểu hầu gia của Long Đăng quốc, càng lại là thủ lĩnh Thiên Ma giáo - đệ nhất ma giáo trên giang hồ khiến cho người ta kinh hồn táng đảm.

"Giáo chủ, vậy kế tiếp ngài nên làm thế nào? Có quay về hoàng thành phụng chỉ thành hôn hay không?" Thanh Trạch ngẩng đầu nhìn Hàn Kỳ Hiền, ánh mắt có chút nghiêm túc, hẳn biết trong lòng giáo chủ chỉ có Luyến phi, thánh chỉ này chỉ sợ giáo chủ sẽ không nhận.

"Muốn bốn tọa lấy nữ tử đó, nằm mơ!" Hàn Kỳ Hiền hừ lạnh một tiếng, sắc mặt càng âm trầm khó nhìn. Ở trong tim hắn, trừ vật nhỏ của hắn ra, không có bất cứ phụ nữ nào có tư cách làm giáo chủ phu nhân hoặc là Hầu gia phu nhân của hắn cả. Cho dù vật nhỏ của hắn đã chết, hắn cũng không lấy bất cứ phụ nữ nào.

"Nhưng giáo chủ, đây là thánh chỉ, hoàng mạng khó cãi." Thanh Trạch có chút lo lắng, Hoàng thượng không thể dễ chọc như vậy, hẳn ta âm thầm nhần tuyệt đối so với ác ma còn kinh khủng hơn.

"Chỉ cần là việc bốn tọa không muốn làm, không có bất luận kẻ nào có thể miễn cưỡng! Hoàng thượng thì sao, chỉ cần bốn tọa muốn, vẫn có thể giết hắn như thường!" Mặt Hàn Kỳ Hiền phát lạnh, cả người tan mát ra sát khí dày đặc. Hừ, nếu không phải nể tình của vật nhỏ, Long Ngự Tà hẳn ta còn có thể sống đến bây giờ sao?

"Vậy giáo chủ phải cho một trả lời thuyết phục mới được." Lời Thanh Trạch còn chưa dứt, đã bị Hàn Kỳ Hiền trầm giọng cắt đứt.

"Trả lời thuyết phục cái gì, hẳn hạ chỉ của hắn, bốn tọa không cần phải đi để ý. Hắn tìm không được bốn tọa, cuối cùng không đến mức để cho người đàn bà kia ở Hầu gia phủ của bốn tọa cả đời chứ." Hàn Kỳ Hiền khinh thường nhún vai, khóe miệng nở ra một nụ cười trào phúng đôi mắt đào hoa đẹp híp lại rồi mị, lập tức lại nói, "Còn chưa nói khi trở về, chỉ sợ sau khi Long Ngự Tà thấy đáng về nữ tử đó, sẽ nói lời nuốt lời thu hồi thánh chỉ cũng không chừng, các ngươi chờ xem đi."

Nghe vậy, Chu Triệt, Bạch Thi cùng Huyền Tân lại càng không hiểu ra sao, khó hiểu ngoài ý. Chỉ có Thanh Trạch dường như rõ trong ý của giáo chủ, bởi vì diện mạo của Vân La công chúa giống Luyến phi nương nương như đúc, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ không dễ dàng buông tha nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Giải thích tình yêu chân thật

Ánh sáng của trăng mênh mông trong trời đêm, đối diện với gió nhẹ nhàn nhạt thổi.

Sao lóm đóm đầy trời, trăng sáng vàng vạc, trong nháy mắt lại là một đêm trăng tròn say lòng người. Trong vắt như sương bạc chiếu nghiêng xuống, che đầy cả toà Liên Ca lâu.

Trong vườn bách hoa, Tống Văn Ca và Liên Mặc ngồi đối diện nhau, ngắm hoa, ngắm trăng, chia sẻ tâm tình, đánh đàn tập viết, hứng thú cao nồng. Mùi thơm ngào ngạt của các loại hoa theo gió đêm tung bay, nhẹ nhẹ từng đợt, một trận lại một trận, vui vẻ lòng người, hun người muốn say.

Qua một hồi lâu, Liên Mặc say sưa lòng mang nhu tình gây đàn xong một khúc, giương mắt nhìn về phía Tống Văn Ca ngồi đối diện, dịu dàng hỏi: "Ca Nhi, muội viết cái gì?"

"Bí quyết dưỡng sinh." Tống Văn Ca khẽ cười một tiếng, buông bút lông sồi[1] trong tay, đem quyển tập chữ đẹp mở ra đưa tới trước mặt Liên Mặc, chỉ thấy ở trên viết rằng:

Mặt trời mọc Đông hải xuống Tây sơn, sầu cũng một ngày, vui cũng một ngày.

Gặp chuyện không để tâm vào chuyện vụn vặt, người cũng thoải mái, tâm cũng thoải mái.

Để dành một ít tiền về hưu, nhiều cũng không ngại, ít cũng không ngại.

Ba bữa thường ngày ít ăn mặn, thô cũng hương vị ngọt ngào, mịn cũng hương vị ngọt ngào.

Quần áo cũ mới đừng chọn mặc, tốt cũng chống lạnh, rách cũng chống lạnh.

Thường cùng tri kỷ tâm sự, xưa cũng nói chuyện, nay cũng nói chuyện.

Cả nhà già trẻ thăm hỏi có vô lẫn nhau, nghèo cũng yên tĩnh, giàu cũng yên tĩnh.

Cháu nội cháu ngoại đối xử công bằng, nam cũng thích, nữ cũng thích.

Sớm muộn gì cũng chuyên cần rèn luyện, bận cũng vui vẻ, nhàn cũng vui vẻ ngay lúc đó.

Tìm thư gần nghỉ ngơi nuôi tuổi thọ, không đi thần tiên, vượt qua thần tiên.

"Ha ha, Ca Nhi, bí quyết dưỡng sinh này rất thú vị. Chỉ là, đòi người thật sự có thể như thế sao?" Liên Mặc nghiêm túc cẩn thận xem một lần, nói thẳng. Thế gian rất phức tạp không do lòng người, bí quyết dưỡng sinh này nhìn thì dễ dàng, nhưng thật sự có thể làm lại có mấy người đây?

"Chỉ cần tìm mở rộng đủ, không có gì là không thể, người đời nơi nơi đều tránh không khỏi oán niệm si tham, tất nhiên không cách nào làm được tiêu sái thế này. Kỳ thật mọi việc chỉ cần có thể xem nhẹ một chút, mọi sự đừng chấp nhất nhiều, cuộc sống cũng có thể nhàn tản tiêu dao như thế, không phải thần tiên, cũng như thần tiên." Tống Văn Ca cười cười, lại hỏi Liên Mặc, "Mặc, huynh cảm thấy thế nào?"

"Nói cũng phải, thấy đủ người thường vui." Liên Mặc thần thờ cảm thán một tiếng, lập tức ánh mắt nhu hoà như nước thật sâu ngưng tụ ở Tống Văn Ca, tâm tình nói "Ca Nhi, cuộc đời này có muội đó là thoải mái nhất và vui sướng nhất của ta." Về phần khác, hắn cũng trông nom không được nhiều như vậy. Bây giờ hắn đã không phải thần tiên nữa rồi, chuyện tục ở phàm trần vụn vặt hỗn độn cùng với khó khăn dân gian, hắn cho dù muốn trông nom cũng không có năng lực đó.

Bây giờ hắn chỉ muốn cùng Ca Nhi gần bó làm bạn, không chê không rời, nguyện một khúc vĩnh viễn sánh thiên địa, cùng cả đời nước xa núi cao. Cứ như vậy, chỉ có hai người bọn họ, lẳng lặng nhìn nhau, nhìn nhau cười, hợp tấu một khúc thiên trường địa cửu động lòng người, sông cạn đá mòn, vĩnh viễn vĩnh viễn không xa, đời đời sinh sôi.

"Ca Nhi, muội cũng biết, ta cô đơn ngàn năm chỉ vì chờ đợi một mình muội, ngàn đêm luyện ca chỉ vì một mình muội niệm chú. Nếu có thể sử dụng cả đời đổi lại muội dừng lại trong tầm mắt của ta, ta không chút nào giữ lại. Sau khi quen biết muội, ta mới phát hiện mình có thể cam tâm tình nguyện nỗ lực cùng hy sinh như vậy. Sau khi quen biết muội, ta mới phát hiện thì ra chờ đợi cũng có thể xinh đẹp như thế, bởi vì yêu muội, bởi vì lòng có nương tựa." Dưới đáy lòng Liên Mặc không tiếng động nói.

"Mặc, cảm ơn huynh!" Tống Văn Ca dường như cảm giác được yêu say đắm không hồi hận nồng nàn như thật, đôi cũng đôi không được của Liên Mặc, ngây ngốc nhìn Liên Mặc hồi lâu, chợt về mặt cảm kích nói. Cẩn thận nghe tới, trong giọng nói dường như mang theo vẻ ghen ngào.

"Ca Nhi, sao lại nói vậy? Cảm ơn ta cái gì?" Liên Mặc trừng mắt nhìn, có chút khó hiểu.

"Mặc, chỗ muội cảm ơn huynh rất nhiều, cảm ơn huynh thương muội yêu muội, cảm ơn huynh tiếc muội che muội, cảm ơn huynh trong lúc muội yếu ớt bất lực nhất cứu muội ra khỏi hoàng cung, cảm ơn huynh đối xử với muội tốt như vậy xem muội là báu vật nâng trong lòng bàn tay, cảm ơn huynh một mực yên lặng trả giá vì muội mà vô oán vô hối, càng cảm ơn huynh đời đời kiếp kiếp si tình muội chờ đợi cùng chấp nhất. Mặc, huynh đối với muội tốt, muội đều ghi tạc trong lòng, hơn nữa cùng huynh ở chung càng lâu thì tình cảm càng sâu, muội sợ mình trả lại không được phần tâm tình huynh đối với muội." Tống Văn Ca nói xong lời, khóe mắt chậm rãi chảy xuống hai giọt nước mắt trong suốt, được Liên Mặc thương yêu tiếp ở lòng bàn tay, đưa tới bên môi liếm nuốt vào trong bụng.

“Ca Nhi ngốc, khóc cái gì chứ. Người nên cảm ơn hẳn là ta mới đúng, có thể có được tình yêu của muội, có thể cùng huynh sớm chiều làm bạn, cuộc đời này của ta không còn gì cầu.” Liên Mặc nhẹ nhàng lau đi vết nước mắt trên mặt Tống Văn Ca, đôi mắt màu lam lấp loè sáng ngời, rạng rỡ rục rịch, con ngươi màu lam như biển rộng, màu xanh cực mỏng rất nhạt, ẩn ẩn tản ra một tầng ánh sáng sâu kín, cực kỳ độc, đẹp đến diễm dứa, ánh trắng lò mờ chiếu vào trên mặt của hắn, hoặc sâu hoặc cạn buộc vòng quanh hình dáng gương mặt hoàn mỹ của hắn, khiến người nhìn xem si say.

Tóc đen thật dài tùy ý tản ra trên vai hắn, tản mát ra một loại trong trẻo nhưng lạnh lùng yếu ớt, cùng với sạch sẽ không nhiễm hạt bụi nhỏ. Đôi mắt sáng trong của hắn, khiến người ta nhớ lại bầu trời đêm đầy sao lóng lánh, đôi môi trắng nhạt của hắn, khiến người ta nghĩ đến đóa hoa anh đào nở rộ đầu tiên trong mùa xuân, ý cười tràn đầy trên vầng trán hắn, giống như ánh mặt trời chiếu vào sâu trong đáy lòng, cái loại cảm giác ấm áp này vẫn tràn ra, tràn ra, chảy vào máu, thấm vào xương cốt.

“Mặc, đáng về huynh thật đẹp!” Tống Văn Ca ngây ngốc nhìn Liên Mặc, chợt đột nhiên cười ngớ ngẩn lên. Nàng không biết trên đời vẫn còn có người đàn ông thanh nhã thoát tục như thế, linh động tuấn đạt, giống như đám mây tùy ý bay trên trời xanh, lại coi như mang theo một luồng gió mát hoà với hương thơm lá cây nhàn nhạt, hạt bụi nhỏ không nhiễm, nhẹ nhàng phong thanh. Đôi tròng mắt màu xanh lam tinh khiết trong suốt kia, giống như màu lam thủy tinh, ở dưới ánh trắng chiếu xạ ra ánh sáng nhàn nhạt, trong suốt thông thấu, óng ánh như ngọc, không một chút lay dính đến vẻ tục khí trần thế. Hắn nhẹ như sen trắng, thật giống như tinh hoa hấp thu tất cả ánh sáng, tổng thể như một đêm có ánh trăng trong suốt có một không hai.

“Ca Nhi, muội cười ngây ngô cái gì?” Liên Mặc buồn cười hỏi, thật đúng là không rõ tâm tình của nàng biến hóa sao có thể nhanh như vậy. Mới vừa rồi còn nước mắt thương cảm sóng gợn sóng gợn, hiện giờ lại cười nhẹ nhàng về mặt si ngốc.

“Muốn biết sao?” Tống Văn Ca phục hồi tinh thần lại, giống như kiêu giống như giận liếc Liên Mặc một cái, vừa cười nói, “Không nói cho huynh biết, ha ha!” Nàng không cần nói cho Liên Mặc, nguyên nhân vừa rồi nàng sững sờ cười ngớ ngẩn là bởi vì người đàn ông hoàn mỹ như thế bị một mình nàng có được, hơn nữa hắn còn toàn tâm toàn ý yêu mình, che chở mình, si mình.

“Ca Nhi, muội lại nghịch ngợm.” Liên Mặc giống như bất đắc dĩ điểm chóp mũi Tống Văn Ca, buồn cười khẽ lắc đầu. Lập tức đem Lưu Ly phượng vĩ cầm của mình đưa tới trước mặt Tống Văn Ca, nói, “Ca Nhi, đã lâu không nghe muội ca hát rồi, có thể lại hát một khúc cho ta nghe hay không?”

“Đương nhiên là có thể.” Tống Văn Ca gật đầu cười nói, Mặc yêu cầu nàng làm sao cự tuyệt? “Mặc, huynh muốn nghe cái gì?”

“Tùy tiện cái gì cũng được, Ca Nhi hát cái gì cũng hay,” Liên Mặc mặt mày cong cong, khoe miệng chứa đựng tràn đầy sùng nịch.

“Được, muội đây sẽ đàn hát một khúc 《Kiếm tiên hồi tình》 cho Mặc đi.”

Tống Văn Ca thản nhiên cười, lập tức điều động dây đàn, đầu ngón tay nhẹ nhàng gảy, khúc nhạc nhẹ nhàng uyển chuyển dạo qua, tiếng ca dễ nghe êm tai tùy theo mà ra:

Mưa phùn theo gió mát dao động hỗn loạn cuồng dại giống như tình trường

Tuyết rơi lớn Hoàng Hà bản tùy ý chàng tuyết tình đau lòng,

Đề xuống kiếm trong tay ta tình nguyện,

Gọi trở về tình số mệnh tận đáy lòng,

Vì sao phải cô độc quán ngời ở thế giới bên kia,

Đối với ta thâm tình có thể nào dùng từ ngữ viết hết viết hết,

Không tham chỉ cầu một tâm nguyện,

Lại nghĩ tới mặt của chàng hướng đến hoàng hôn sớm tối từ từ đi trên đường đời

Thời thời khắc khắc gặp lại nhu tình như nước trong mắt chàng

Kiếp này duyên kiếp sau lại nối tiếp tình sống chết cùng hẹn,

Như có chàng làm bạn không ao ước uyên ương không ao ước tiên

Tinh thiên động trận gió trên núi xanh ngay lập tức bay rất xa,

Tìm gì-ai nhân tình thật khó cười kiếm đạp phá loạn hồng trần,

Bay lượn trời cao trung tâm vô cùng,

Tung hoành ở trong ngàn năm luân hồi,

Vì sao khiến cho ta cô đơn dài ở thế giới bên này,

Nhớ mong đối với chàng có thể nào dùng thiên ngôn vạn ngữ nói rõ,

Chỉ hy vọng xa vời một lần say

Lại nghĩ tới mặt của chàng tìm tìm kiếm kiếm gặp lại ở trong mộng,

Thời thời khắc khắc gặp lại lưu luyến ngàn vạn trong tròng mắt chàng,

Kiếp này duyên kiếp sau lại nối tiếp tình sống chết cùng hẹn,

Như có chàng làm bạn không ao ước uyên ương không ao ước tiên

Một khúc hát xong, Tống Văn Ca ngẩng đầu lên nhìn Liên Mặc, chỉ thấy hai tròng mắt hần nháy cũng không nháy mắt nhìn mình, trong mắt tràn đầy kinh hãi và tán thưởng, cùng với nhu tình yêu say đắm nồng không thay đổi.

Tầm mắt hai người quán lấy lẫn nhau, thật lâu nhìn nhau không nói, nhẹ nhàng từng đợt, nhu tình vạn phần, giống như thời gian dừng lại như vậy, vạn vật quay về yên tĩnh, tất cả quanh mình cũng không còn tồn tại.

Thật lâu, Liên Mặc mới hồi phục tinh thần lại, dịu dàng nói: “Ca Nhi, cuộc đời này nếu có muội làm bạn, cũng không ao ước uyên ương không ao ước tiên.”

“Mặc, muội cũng vậy.” Lời của Tống Văn Ca còn chưa dứt, Liên Mặc bỗng nhiên đứng dậy đi đến bên cạnh nàng, vươn hai tay kéo nàng lên, rồi sau đó nhẹ nhàng ôm nàng, cực nóng hôn vào trên trán Tống Văn Ca, trên gương mặt, cuối cùng ngăn lại môi anh đào của nàng, dịu dàng chờ chờ giống như bảo vật quý giá nhất nhân gian.

Thật lâu, Liên Mặc mới lưu luyến buông Tống Văn Ca ra. Thấy nàng hơi hơi thở phì phò, ánh mắt của hắn càng dịu dàng, như muốn đem nàng hòa tan.

“Ca Nhi, ta thật sự cảm thấy rất hạnh phúc.” Liên Mặc đem Tống Văn Ca ôm chặt vào trong ngực, cúi đầu ở bên tai nàng dịu dàng nói nhỏ.

“Cái gì là hạnh phúc?” Tống Văn Ca bình phục hô hấp lại, ngẩng đầu nhẹ giọng hỏi.

“Hạnh phúc đó là mỗi ngày đều có Ca Nhi ở bên cạnh ta, hạnh phúc đó là mỗi ngày tỉnh lại mở mắt ra nhìn thấy đúng là lúm đồng tiền như hoa sáng lạng như ánh mặt trời của Ca Nhi, hạnh phúc đó là ta yêu Ca Nhi, hơn nữa được Ca Nhi yêu.” Trong mắt Liên Mặc toát ra vô hạn thâm tình cùng tình yêu, ním cười nhìn đỏ ửng động lòng người chưa rút trên mặt Tống Văn Ca, không đợi nàng lên tiếng lần nữa, lại cúi đầu xuống chiếm lấy đôi môi nàng, đem lời nói Tống Văn Ca chưa kịp nói ra miệng bao phủ ở trong nụ hôn dịu dàng mà thâm tình của mình.

“Mặc, đêm nay huynh thật nhiệt tình đấy!” Tống Văn Ca vươn tay đẩy nhẹ Liên Mặc ra, đỏ mặt oán trách nói. Nàng sắp không thể hô hấp, nghĩ đến đây, môi đỏ mọng không khỏi vênh lên nhẹ trềng mắt nhìn Liên Mặc một cái.

“Ca Nhi, nhiệt tình của ta chỉ vì muội mà nở rộ.” Liên Mặc thâm tình chân thành nhìn Tống Văn Ca, động tình nói. “Ca Nhi, cuộc đời này có thể có được tình yêu của muội, là may mắn nhất đời này của ta, cũng là chuyện cảm kích trời xanh nhất. Chỉ cần có thể yêu muội, ta có thể buông tha cho tất cả, hy sinh tất cả, trả giá tất cả. Có thể khô, đá có thể rạn nứt, nhưng tình yêu của ta đối với muội, là vĩnh hằng!”

“Mặc, huynh nói tình yêu thật sự rốt cuộc là cái gì đây?” Trong mắt Tống Văn Ca lại có ẩm ướt, tình yêu của Liên Mặc sâu như vậy, khiến tâm nàng tràn đầy, cũng ấm áp, tràn đầy cảm động, lấp đầy hạnh phúc, cũng trang bị đầy đủ ngọt ngào.

“Rốt cuộc cái gì là tình yêu thật sự, cái này không thể nói rõ, dù sao nhân giả gặp nhân, trí giả gặp trí.” Liên Mặc khẽ cười một tiếng, lập tức ấn xuống một cái hôn ở giữa trán Tống Văn Ca. “Bất quá, theo cá nhân ta thấy, tình yêu thật sự chính là từ trong năm tháng bình thường, có thể thường thức ra một phần tình cảm ấm áp lãng mạn, khai thác ra một phần ngọt ngào cùng ấm áp, tình yêu thật sự chính là hai trái tim, một lòng chứa một trái tim khác, tình yêu thật sự chính là muốn chấp hai tay, một bàn tay nắm tay kia, tình yêu thật sự chính là khi người đem tay mình giao cho tay kia, đồng thời có thể cảm giác được người đem tim mình bỏ vào giữa một trái tim khác.”

Dứt lời, ánh mắt Liên Mặc nóng cháy nhìn Tống Văn Ca. Nghĩ nghĩ, còn nói càng cụ thể: “Tình yêu thật sự là đồng tình cùng với yêu quý sâu đậm với người yêu, không bỏ được một chút ít. Tình yêu thật sự là một loại hoàn toàn phát ra từ nội tâm nguyện vì vui vẻ cùng hạnh phúc của đôi phương trả giá tâm tính, một loại không tự chủ được muốn đem đôi phương đặt dưới sự bảo vệ của mình, xúc động mãnh liệt cung cấp tình cảm cùng thân thể bảo vệ, vì vậy sùng bái, yêu thương nàng hết khả năng, mặc kệ trên thực tế mình có mạnh mẽ hơn đôi phương hay không. Tình yêu thật sự là vô điều kiện, vô tư. Tình yêu thật sự là khi người yêu khát thì đưa lên một chén nước. Tình yêu thật sự là khi ra cửa dặn dò một câu thân thiết, tình yêu thật sự là khi người yêu khóc thì giang rộng đôi tay, tình yêu thật sự là vội vàng về nhà trong đầu hiện lên ý nghĩ ‘Nếu ta không trở về nhà, nàng sẽ ngủ không yên’, tình yêu thật sự là một loại tâm tình khi người yêu ốm đau hận không thể thay nàng đi đau đi thừa nhận, tình yêu thật sự là ‘chỉ cần nàng vui vẻ, ta sẽ tình nguyện làm tất cả’, tình yêu thật sự là đem nàng coi như là yếu ớt nhất trên thế giới này, là người cần che chở nhất.”

“Ca Nhi, cái nhìn của muội thì sao?” Nhìn thoáng qua Tống Văn Ca nghe đến có chút ngu ngơ, Liên Mặc giương môi cười hỏi.

“Mặc, huynh đã nói rõ ràng lại toàn diện như vậy rồi, muội còn có thể nói gì?” Trong mắt Tống Văn Ca tràn đầy cảm động, nàng cảm thấy Liên Mặc thuyết minh nhiều như vậy về chân lý tình yêu thật sự, hẳn trên cơ bản đều làm được với nàng. Được người đàn ông hoàn mỹ thâm tình yêu thương như vậy, bảo nàng làm sao có thể không hạnh phúc? “Mặc, có thể nói huynh cũng đã nói. Bất quá, muội còn có thể bổ sung vài câu. Đó chính là tình yêu thật sự vô hình, nói không rõ nói không rõ, nó tồn tại ở từng sự quan tâm rất nhỏ, mỗi một lần không hiểu sao cảm động, mỗi một lần nghịch ngợm tranh cãi ầm ĩ, từng yên tĩnh tưởng niệm, khi gió đêm rét lạnh đánh thức huynh tỉnh từ trong mộng, huynh có thể phát hiện người yêu ở bên người ngủ say sưa ngọt

ngào. Tình yêu thật sự là một loại trả giá cùng hy sinh vô điều kiện, vĩnh viễn không chừng mực vĩnh viễn không mất, không cầu hồi báo, vui vẻ khi người yêu vui vẻ, hạnh phúc khi người yêu hạnh phúc.”

“Ca Nhi, muội nói còn đầy đủ hơn ta.” Ngón tay thon dài trắng nõn của Liên Mặc lưu luyến xoa gò má Tống Văn Ca, trong hai tròng mắt lóe ra ánh sáng rực rỡ, trên vầng trán quanh quẩn gọn sóng dịu dàng, lông mi màu đen thật dài nhẹ nhàng vút sáng, ở trên mặt phủ xuống bóng râm mờ mờ, thật giống như cánh bướm sơ sinh chuyển động trên bánh quế. Môi mỏng manh khẽ mím, hình thành một độ cong hoàn mỹ, tươi cười tuyệt mỹ thật giống như gió nhẹ lướt qua, như đoá hoa anh đào nháy mắt chấn động rớt xuống tạo ra tuyết thổi làm người ta hoa mắt. Cả người hần dường như bị bao phủ lên một tầng ánh trắng bạc nhu hòa mà thánh khiết, tuần tú đến mức dung nhan so sánh được với vị thần, đột nhiên mê ly mất Tống Văn Ca.

“Mặc, huynh là yêu tinh!” Tống Văn Ca đem mặt vui sâu vào trong lòng Liên Mặc, không cho hần nhìn đến bối rối của mình. Thật sự là mắt mặt, ở trước mặt Liên Mặc, nàng ra vẻ mê say thất thần không chỉ một hai lần, sắc đẹp quá nhiên mê hoặc người.

“Ca Nhi, ta là thần tiên.” Liên Mặc dịu dàng vuốt tóc đen ở tai Tống Văn Ca, buồn cười cái chính.

“Đừng đứng, Mặc, huynh là đại tiên trên trời, muội thiếu chút nữa đã quên rồi.” Tống Văn Ca tựa vào trong lòng Liên Mặc, cười khanh khách lên. “Mặc, sau này muội cũng gọi huynh đại tiên được không?”

“Ca Nhi, không được gọi ta là đại tiên.” Khóe miệng Liên Mặc co quắp, có chút không nói gì.

“Được, gọi huynh là bán tiên.” Tống Văn Ca vụng trộm liếc Liên Mặc một cái, nhìn đến hần thoáng rút khóe miệng, cười đến thắt lưng đều khom rồi, thân mình lắc động đáng yêu.

“Ca Nhi...” Liên Mặc nghe vậy khóe miệng lại kéo ra, trên trán cũng nổi lên hai đường đen.

“Mặc, bán tiên huynh cũng không thích, vậy thủy tiên thế nào?” Lời còn chưa dứt, Tống Văn Ca đã muốn cười rơi nước mắt ở trong lòng Liên Mặc. Ha ha, chọc Liên Mặc thật sự là rất thú vị. Không được không được, bụng của nàng cười đến đau quá, ngay cả nước mắt cũng bật cười. “Mặc, mau giúp muội xoa xoa, bụng cười đến đau.” Tống Văn Ca vươn tay lau nước mắt do bật cười ở khóe mắt, lập tức lời kéo cánh tay Liên Mặc lau nhẹ.

“Ca Nhi, trước kia ta cũng không phát hiện, thì ra muội nghịch ngợm như vậy.” Liên Mặc bắt đầu đi lắc đầu, rồi sau đó đem Tống Văn Ca ôm và trong lòng, một tay đưa đến sau lưng vỗ nhẹ giúp nàng thuận khí, một tay bám vào trên bụng của nàng cẩn thận giúp nàng xoa. Mặc dù bắt đầu đi, nhưng cũng là ngọt ngào bắt đầu đi, nhìn bên miệng hần chứa đựng tươi cười dịu dàng sùng nịch hạnh phúc kia là biết. Chốc lát, Liên Mặc lại cười nói nhẹ, “Ca Nhi, cho dù ta là yêu tinh, cũng chỉ có một mình muội, chỉ làm yêu tinh cho một mình muội.”

Nghe vậy, đáy lòng Tống Văn Ca ngọt ngào càng sâu. Hít vào, bỗng nhiên hai mắt sáng trong suốt nhìn Liên Mặc nói: “Mặc, chúng ta cùng đi suối nước nóng tắm được không?” Sau khi lời bật thốt lên, Tống Văn Ca lại có chút cảm thấy có lỗi, trên gương mặt nổi lên hai đốm đỏ ửng không được tự nhiên. Ngay cả chính nàng cũng không biết mình làm sao, lại nói ra lời làm cho người ta mặt đỏ thẹn thùng như vậy. Nhưng nàng thật sự muốn cùng Liên Mặc tắm suối nước nóng, ý nghĩ thực đơn thuần, cũng không có ý gì khác.

Kỳ thật mỗi tối nàng và Liên Mặc đều đi suối nước nóng tắm, bởi vì Liên Mặc nói suối nước nóng thiên nhiên trong lâu kia có tác dụng được liệu, mỗi ngày tắm ngâm dãi thân thể có chỗ tốt rất lớn. Chỉ là, mỗi lần đều là nàng tắm cho Liên Mặc trước mà thôi.

Mà Liên Mặc nghe vậy đầu tiên là sững sốt, sau đó vui vẻ gật gật đầu, dịu dàng cười nói: “Được! Bây giờ chúng ta đi!” Nói xong, kéo tay Tống Văn Ca lập tức muốn rời khỏi vườn bách hoa, đến suối nước nóng.

“Mặc, muội muốn huynh bế muội đi.” Tống Văn Ca rút ra tay của mình, nghịch ngợm cười, đứng ở tại chỗ bất động.

“Được!” Đôi mắt màu lam sắc bén của Liên Mặc sáng trong sáng trong, mặt mày lạng lẽ cười, trên khóe miệng giương hoàn mỹ, cong lên nhu tình tận xương tủy và xinh đẹp khiêu hôn người. “Ca Nhi, sau này đi đến chỗ nào cũng đề cho ta bế muội nhé!”

Dứt lời, Liên Mặc yêu thương ôm lấy Tống Văn Ca, nhẹ nhàng đi về phía suối nước nóng. Gió đêm dịu dàng ghé vào mà đến, thổi rối loạn sợi tóc Tống Văn Ca, thổi rối loạn tâm tình của hần. Một luồng tóc đen nghịch ngợm lưu lại trên môi của hần, nhẹ nhàng như tư thái cánh bướm duyên dáng đảo qua chóp mũi của hần, mùi thơm ngát mê người từ không khí tiến vào mũi của hần, hun đến hần vốn dĩ thanh tỉnh có chút say, con ngươi trong suốt như suối nước nóng sớm nổi lên gọn sóng xinh đẹp, ánh sáng sương mù dường như thoáng hiện.

Liên Mặc tham lam mút lấy mùi thơm ngát như núi cốc như hoa lan thấm vào ruột gan sâu kín của Tống Văn Ca, ngón giữa truyền đến xúc cảm mềm mại khiến cho tim của hần không tự chủ được run run. Dáng người thướt tha là lướt của nàng dựa sát vào trong ngực của hần, thật phù hợp, khiến cho hần không khỏi càng ôm chặt nữ tử mình yêu ở trong ngực.

Bà đầu Tống Văn Ca thật sâu vui vào trong ngực ấm áp của Liên Mặc, mặc kệ gió bên tai gào thét, bên người kinh thiên động địa, chỉ cần như vậy là tốt rồi, tham luyến ấm áp của hần, tham luyến hơi thở của hần, tham luyến cái ôm của hần, tham luyến tất cả của hần, lẳng lẳng cảm thụ được phần hạnh phúc xinh đẹp như hoa ngọt ngào như mặt này.

Liên Mặc ngẩng đầu nhìn trăng tròn sáng tỏ sáng ngời kia, lại cúi đầu nhìn nữ tử mình yêu chặt chẽ dựa sát vào lòng mình. Ánh sao lấp lánh đầy trời, ánh trăng như nước chiếu vào trên người của nàng, quanh quẩn ra một chút xinh đẹp kỳ dị, xinh đẹp lại trong sáng, nhiệt tình lại yên lặng trang nghiêm, quyến rũ lại nhẹ nhàng, giống như yêu tinh xinh đẹp mê hoặc chúng sinh hại nước hại dân, lại như tiên tử tốt bụng mỹ lệ thuần khiết vô hạn. Lông mi dày đậm nhỏ im lặng hạ xuống, như cánh bướm phủ xuống bóng râm mờ mờ, cánh môi tươi đẹp trơn bóng ở dưới ánh trăng lóe sáng bóng mê người, Liên Mặc nhìn thấy trong lòng mạnh mẽ run lên, kim lòng không được cúi đầu, nhẹ nhàng hôn hôn nàng.

“Mặc...” Tổng Văn Ca khẽ gọi Liên Mặc một tiếng, hành động hôn môi vừa rồi của hắn khiến nàng càng đỏ mặt thẹn thùng, không khỏi càng tới gần ngực của hắn.

“Ca Nhi, muội thẹn thùng như vậy, làm sao có thể cùng ta tắm suối nước nóng?” Lòng ngực Liên Mặc phập phồng lên xuống, cười đến rất vui thích.

“Mặc, huynh dám giỡn cợt muội?” Tổng Văn Ca ngẩng đầu nhanh chóng trừng mắt nhìn Liên Mặc một cái, rồi sau đó lại đem gương mặt hồng hồng thật sâu vùi vào trong ngực của hắn. Bất quá một bàn tay mềm cũng lặng yên vươn, dùng sức bấu một cái ở trên cánh tay Liên Mặc.

“Ca Nhi, nhẹ một chút!” Liên Mặc thét lớn một tiếng, lập tức ngưng ý cười, không dám cười nữa.

“Hừ, xem huynh sau này còn dám giỡn cợt muội không!” Tổng Văn Ca tựa vào trong lòng Liên Mặc, vụng trộm cười cong khóe mắt.

“Ca Nhi, muội thật đúng là chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn!” Liên Mặc ra vẻ ai oán cảm thán một tiếng, khóe môi cũng không tự chủ được gợn lên, cong lên một nụ cười sáng lạn như nắng, chói mắt loá mắt.

“Đó là đương nhiên, bởi vì muội là nữ vương của huynh chứ sao. Chuyện gì cũng là muội nói, huynh chỉ có thể phục tùng muội vô điều kiện. Rõ rồi chứ, Liên Mặc đại tiên?” Tổng Văn Ca đắc ý nói, tiếng cười vui sung sướng như chuông bạc phui một đường.

“Rõ rồi, nữ vương bề hạ thân yêu!” Khóe miệng Liên Mặc co quắp, hình như có chút dở khóc dở cười. Dứt lời không hề nhiều lời, chỉ là hạnh phúc ôm ấp lấy Tổng Văn Ca, cảm thụ được vui vẻ cùng sung sướng của nàng.

Đêm nay gió đêm thật sự thật dịu dàng, đêm nay bóng đêm thật sự rất ghẹo người, đêm nay ánh trăng thật sự rất mê hoặc

Tâm, càng động..

Tình, càng thâm..

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 5: My độc tái phát

Ánh trăng treo cao phía chân trời, tròn mà sáng, mỹ lệ mà thần bí. Ánh trăng sáng tỏ bóng rõ như nước, như tấm vải ào ra, tràn đầy mặt đất. Gió đêm từng trận từng trận thổi qua, nhẹ nhàng, dịu dàng, tinh tế, giống như sợ hãi quá nhiều mộng đẹp của đôi tình nhân.

Liên Mặc một đường ôm Tổng Văn Ca đi vào khí trời đầy nhiệt, mùi hoa tràn ngập bên cạnh hồ nước nóng, khéo đưa đẩy tăng đá trắng mịn đắp ở thành hồ, bốn phía hồ lộ ra kỳ hoa dị thảo muôn hồng nghìn tía quay chung quanh thành rừng, nước ao óng ánh điểm điểm, khói nhẹ giống như hơi nước lượn lờ dâng lên như đám sương, tràn ngập trong không khí, giống như mây mù, bay bay lượn lượn, giống như một tòa hồn nhiên tạo thành tiên cảnh nhân gian.

Trên mặt hồ lơ lửng nổi lên các loại hoa kiều điểm ướt át, theo gió đêm thổi bay nước gợn di động, dẫn thái sinh hương, mùi thơm ngào ngạt xông vào mũi. Bốn phía hồ nước nóng đỏ sáng lên một chiếc đèn lưu ly, ngọn đèn sáng vàng, làm nổi bật ra đoá đoá tường vân kỹ thuật điêu khắc kỳ càng trên đó. Cây đèn lưu ly trong suốt xuyên qua chiếu rọi đoá hoa kiều điểm, thả ra như sắc thái mộng ảo, chiếu xạ ra năm ánh mười màu khó bề phân biệt, giống như đôi mắt tình nhân, cực hạn mê hoặc cùng xinh đẹp.

“Ca Nhi, đến đây.” Động tác Liên Mặc mềm nhẹ buông nữ tử yêu mến trong ngực, đôi tròng mắt màu lam nhìn về phía Tổng Văn Ca động lại giọt giọt nhu tình mật ý, ý vị nhàn nhạt, nhu như nước, như mây xanh, chỉ có tao nhã. Sóng mắt nhẹ nhàng lưu chuyển, trôi tràn đầy vô tận dịu dàng, cánh môi hoa anh đào lặng yên gợn lên, gọi lên tươi cười thánh khiết như đoá hoa sen tuyệt mỹ, như ngọc sáng bóng ở trên gương mặt anh tuấn, dưới ánh trăng nổi lên sáng bóng mê người, cả người lịch sự tao nhã tự nhiên như hoa lan trong thâm cốc.

“Mặc, muội phải cởi quần áo rồi, không cho huynh xem.” Tổng Văn Ca hờn dỗi một tiếng, đem thân mình Liên Mặc xoay qua hướng khác, để hắn không thấy mình, thế này mới ra tay cởi áo nói dây lưng, cởi quần áo của mình ra, thẳng đến khi trên người chỉ còn lại có cái yếm hồng nhạt cùng quần lót màu trắng.

“Mặc, tới phiên huynh.” Tổng Văn Ca buồn cười nhìn Liên Mặc vẫn đưa lưng về phía mình một cử động cũng không dám, vừa nói vừa đi xuống hồ nước nóng, đem toàn bộ thân thể của mình xuyên vào trong nước hồ ấm áp.

Liên Mặc nghe vậy, xoay người nhìn về phía Tổng Văn Ca dương dương tự đắc trong ao, lập tức tháo ra cây trâm ngọc lưu ly tím trên tóc mình, một đầu tóc đen sáng bóng nhất thời như tấm vải trút xuống dưới, mềm mại rồi tung ở sau người. Động lại trên khuôn mặt tình xảo như ngọc, nhẹ nhàng mà tuyệt mỹ, hư vô lại bỗng bừng, nổi ánh sáng mềm nhẹ say lòng người, đôi mắt trong suốt như nước suối kia hết sức sáng ngời động lòng người, hơi hơi dao động, giống như ánh sao trong đêm đen, sáng ngời mà óng ánh, đôi môi xinh đẹp nói: “Ca Nhi, muội khẳng định muốn tắm chung với ta sao?”

Tổng Văn Ca không nói gì, chỉ là gương mặt ửng đỏ, thẹn thùng gật gật đầu. Thấy đôi mắt màu lam như biển của Liên Mặc đang nhìn thẳng mình, trong lòng rất nhanh nổi lên tia chờ mong khó hiểu, bên tai cũng hơi nóng lên.

Lại một lần nữa được Tổng Văn Ca gật đầu khẳng định, khóe miệng Liên Mặc gợi lên một nụ cười, giống như tuyết trắng trên đoá hoa đỏ, kiều diễm động lòng người, đủ để khiến đông tuyết tan hóa, trăm hoa đua nở, hạt khô nảy mầm. Quả nhiên là hoa cười một cái, xanh khắp phương châu. Ngón tay trắng nhỏ dài, tầng tầng áo trắng gấm trên người hắt rơi xuống đất, trần trường sáng bóng thon dài, khung xương đều đều đáng người, tuyệt đẹp lộ ra sự mềm dẻo cùng độ mạnh yếu, như là kết hợp hoàn mỹ nhất thể gi-an, một tiếng đàn uyển chuyển, ở giữa khe núi róc rách tự nhiên vẩy ra, hương son đã duy mỹ. Lại giống như hoa hồng đột nhiên nở rộ, kiều diễm sương mù quanh quẩn ở dưới ái muội, cũng quanh quẩn lên như lưu ly trong suốt sáng bóng, mê hoặc tâm thần con người.

"Mặc," Hô hấp của Tổng Văn Ca cứng lại, si ngốc kêu một tiếng, người đàn ông quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyệt đại trước mắt này, khiến nàng mê say, đồ ửng thẹn thùng trên mặt đẹp càng sâu. (#Ami: muội mềm xị máu mũi đây tý >.

Thì ra đàn ông cũng có thể khuynh quốc khuynh thành như thế, Mặc của nàng thật sự đẹp quá, đẹp đến toàn bộ trăm hoa đều âm thầm thất sắc, đẹp đến trắng sáng trên bầu trời âm thầm không ánh sáng, đẹp đến khiến người đui mù.

"Ca Nhi, ta xuống đó." Đôi mắt sáng bóng của Liên Mặc thật sâu nhìn chằm chằm Tổng Văn Ca, thấy nữ tử âu yếm vì chính mình mà mê say, trong ánh mắt rõ ràng lóe ra rực rỡ óng ánh, lặng yên cười cong khóe mắt. Vài tóc đen bị gió đêm thổi trũng hơi hơi bay lên, ánh mắt sâu thẳm như bầu trời đêm, một vài cánh hoa trắng nở rơi xuống phủ qua đôi môi nhạt màu của hắn, lại lưu luyến theo gió tràn ra miệng "Ca Nhi, cơ thể của ta rất đẹp sao, xem muội nhìn đến choáng váng rồi kia."

Liên Mặc trêu tức cười khẽ một tiếng, cố ý đùa một câu. Tổng Văn Ca nghe vậy, thể này mới phát hiện mình lại theo dõi thân mình trần trường của hắn không biết hoàn hồn, hai gò má lập tức nóng lên gay gắt, mặt đỏ tựa như cây anh đào chín, cuống quýt cúi cúi đầu, không còn không biết xấu hổ nhìn Liên Mặc.

Dáng vẻ không mấy thẹn thùng đáng yêu của nàng khiến cho Liên Mặc càng cười đến phát ra rực rỡ sung sướng, ý cười bên môi giống như bao hàm nhu tình của vạn vật thế gian. Vài lọn tóc đen xoã trước ngực bị gió đêm thổi trũng hỗn độn một chút, lập tức giống như trẻ con mới sinh bước vào trong hồ, ở bên trong tiếng nước xôn xao, nước hồ theo động tác của hắn từ chỗ đuôi rung chuyển mở một tầng tầng sóng gợn, đồng thời vây xung quanh người hắn, giống như những sợi tơ quay chung quanh hắn, cuốn lấy không chặt, nhưng không thể gãy ra.

Liên Mặc đi đến bên người Tổng Văn Ca, ngồi đối diện với nàng, nước ầm róc rách, sương mù xinh đẹp, đều quyến luyến ở trên người hắn không chịu rời đi. "Ca Nhi, cúi đầu xuống thấp hơn nữa vào trong nước luôn đi." Tiếng nói vang lên dịu dàng trên đỉnh đầu của nàng, tràn đầy ý cười dè dặt không được.

"Mặc, huynh lại giấu cọt muội!" Tổng Văn Ca không dám ngẩng đầu, chỉ có thể cúi đầu rầu rĩ cẩn thận nói. Hừ, nàng cũng không phải sắc nữ, muốn trách chỉ có thể trách đáng vẻ hắn quá đẹp, sắc đẹp có thể ăn được nha, nhất thời xem ngây ngốc có gì hiếm thấy đâu. "Cười cười cười, cười cái đầu của huynh, ai bảo đáng vẻ của huynh là một đáng vẻ họa thủy! Cười nữa, cẩn thận muội đánh huynh!" Tổng Văn Ca vừa nói, vừa nắm bàn tay mềm lại hướng về phía Liên Mặc gior gior lên.

"Ha ha, Ca Nhi, muội thật là quá đáng yêu..." Liên Mặc nghe xong lời của nàng, cười đến càng sâu. Một hồi lâu mới dừng ý cười lại, giọng nói êm ái, "Ca Nhi, ngẩng đầu lên, nhìn ta được không? Ta thích đáng vẻ Ca Nhi nhìn ta mê say thất thần, điều này nói rõ giờ phút này ở trong mắt trong lòng Ca Nhi, từ ánh nhìn cho đến nghĩ đều là ta."

Nghe vậy, Tổng Văn Ca ngẩng đầu lên giống như bị mê hoặc, ngưng mắt nhìn phía dung nhan tuyệt sắc bị sương mù quanh quẩn của Liên Mặc. Chỉ liếc mắt một cái, đã nhìn thấy sự chờ đợi yên lặng bao năm tháng trong mắt của hắn, như một khối đá tảng ở chân trời góc biển, cứng cỏi, cố chấp, vĩnh cửu. Không phải sao sáng, không chói mắt, nhưng lại khiến kẻ khác bị khớp tâm hồn.

"Mặc," Tổng Văn Ca mềm mại khẽ gọi một tiếng, bàn tay trắng nõn chậm rãi xoa hai gò má tuấn tú tuyết trần như ngọc của hắn, mông lung trong sương mù, đôi mắt màu lam óng ánh trong suốt giống như hấp dẫn linh hồn nàng, khiến nàng tiếp xúc một cái gai trong mắt của hắn, không thể tự đề xuống, thật sâu rơi vào trong một cái hố thâm sâu, con mắt sáng như nước cũng dần dần trở nên mê ly. Ánh trắng trong sáng chiếu vào dung nhan xinh đẹp tuyệt mỹ của nàng, càng nổi bật lên đôi môi hoa hồng nhẹ nhàng của nàng, tròng mắt giống như sao lạnh vẫn còn thả mây. Má hạnh không giương người đã say, má phấn chưa nở ra xinh đẹp đã thấy.

Tiếng lòng Liên Mặc run lên, cảm bàn tay mềm của Tổng Văn Ca, lập tức nhẹ nhàng nâng lên, đem nàng ôm vào trong ngực của mình. Đầu ngón tay trắng nhỏ dài nâng cảm Tổng Văn Ca lên, không chớp mắt một cái sâu đậm nhìn nàng chằm chằm, mạch nước ngầm trong đôi mắt màu lam chuyển động, rạng rỡ sinh ánh sáng. Con người nhìn về phía nàng ở khí trời trong hơi nước có vẻ mông lung mà lúc ẩn lúc hiện, xem như mây mù lượn lờ hồ nước.

"Ca Nhi, thể gi-an này đẹp nhất động lòng người nhất cho tới bây giờ cũng chỉ có muội, mà vẻ đẹp của ta cũng chính là vì muội mà nở rộ."

Hơi thở thanh nhã phun ở bên tai Tổng Văn Ca, dứt lời, Liên Mặc cúi đầu, một nụ hôn lạnh như băng lập tức mềm nhẹ dừng ở trên môi đỏ hồng bóng của Tổng Văn Ca, mang mùi tuyết liên thơm ngát nhàn nhạt nháy mắt xâm nhập vào khoang miệng ngọt ngào của nàng, đầu óc Tổng Văn Ca nhất thời trống rỗng.

Nụ hôn này cũng không xâm nhập, chỉ là nhột nhột đụng chạm như chuồn chuồn lướt nước, lại đều có ý vị xót xa triền miên.

Cánh môi lạnh như băng nhẹ nhàng ma sát môi anh đào của Tổng Văn Ca, nàng tùy ý để môi mềm mại của Liên Mặc trần trọc triền miên trên môi mình,

cảm giác hút vào, đều là quý trọng thâm tình cùng dịu dàng của hắn. Nụ hôn nồng cháy lại dịu dàng kia khiến nàng phát run từng trận, vô ý thức vươn cái lưỡi thơm tho đầy đặn mềm mại, liếm khoé môi nóng rực của hắn. Rồi sau đó lại đem lưỡi vượt vào trong miệng hắn, tới dây dưa không ngớt, liếm mát mùi thơm ngát nhàn nhạt trên đầu lưỡi kia, khiến nàng như si như say, như uống rượu.

Thật lâu, thẳng đến một trận cảm giác mê muội hít thở không thông đột nhiên đánh úp lại, Tống Văn Ca mới đột nhiên vươn tay đẩy Liên Mặc đang ôm nàng ra, con người dần dần trở nên mê ly, thân mình cũng không hiểu sao bắt đầu khô nóng.

"A...", Tống Văn Ca ngậm nga một tiếng, cảm thấy cái yếm mỏng manh trên người rất vướng bận, tay nhỏ bé vô ý thức kéo lung tung, muốn cởi nó ra, lại không thể được.

"Mặc, muội nóng quá, đầu cũng rất choáng váng." Tống Văn Ca nhú lại khuôn mặt nhỏ nhắn ỷ khuất lằm bằm nói, vừa nói vừa dùng sức lắc lắc đầu, muốn cho chính mình thanh tỉnh một chút, lại càng dao động càng choáng váng, trong đầu hỗn độn.

"Ca Nhi, muội làm sao vậy?" Liên Mặc từ trong nụ hôn triền miên vừa rồi phục hồi tinh thần lại, lập tức phát hiện Tống Văn Ca vẫn nôn nóng bất an gầy dựa thân thể của mình, còn bất chợt dùng đưa đầu nhỏ, bắt giác có chút kinh hoàng.

"A! Nóng quá" Tống Văn Ca khó chịu vận vẹo dưới thân thể, vô ý thức thì thảo tự nói. Nói xong, nàng lại không tự chủ được nắm lên một bàn tay của Liên Mặc, đặt ở trên gương mặt của mình lướt qua lại, hưởng thụ cảm giác mát lạnh mà bàn tay to của hắn mang đến cho mình.

A, nàng làm sao vậy? Sao đột nhiên cảm thấy mình như là lọt vào một cái biển lửa, toàn thân ngứa không được nóng lên, như thiêu như đốt, nóng đến nàng có chút chịu không nổi. Hơn nữa toàn thân mềm yếu, lại lấy không ra được chút sức lực?

"Mặc, muội nóng quá, a..., muội thật là khó chịu" Đôi mắt long lanh của Tống Văn Ca đã mờ mịt, giống như một tầng sương mù nồng nàn mờ mịt, nặng nề đỏ trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân trải rộng, kiều diễm như hoa đào, Liên Mặc nhìn thấy mà trong lòng căng thẳng, hô hấp cứng lại, thân thể cũng khô nóng theo.

Liên Mặc hơi nhú chân mày, theo bản năng vươn tay phủ lên trán Tống Văn Ca, độ nóng phỏng người kia dọa hắn nhảy dựng.

"A... Mặc, muội nóng.... Nóng quá" Tống Văn Ca kéo tay Liên Mặc xuống, hai chân mạnh mẽ vòng qua hông của hắn, không thoải mái nhẹ lắc lắc, một đôi tay nhỏ bé lập tức sờ loạn chung quanh trong ngực lộ ra trắng nõn của hắn, muốn tìm kiếm nguồn suối mát lạnh như băng. Nàng chỉ cảm thấy trong ngực trong bụng hình như có một luồng cảm giác nóng cháy, cháy sạch cả người nàng khô nóng không thôi, đầu cũng choáng váng gay gắt.

"Ca Nhi, muội đừng nhúc nhích nữa, để ta xem cho muội." Liên Mặc một tay đè lại thân thể vận vẹo không yên của Tống Văn Ca, một tay nhanh chóng đề lên cổ tay trắng của nàng, nghiêm túc cẩn thận xem mạch cho nàng. Một lát qua đi, chỉ thấy mạch của hắn nhú chặt.

Tại sao như vậy chứ? Hắn nhớ rõ lần trước giải ba ngày mất hồn tán, hắn đã giải hết thai độc trong cơ thể của Ca Nhi rồi. Sao bây giờ thai độc vẫn còn chạy chung quanh trong cơ thể Ca Nhi? Chẳng lẽ lần trước không có giải sạch sẽ?

Haiz, xem ra, hắn còn phải vận dụng bí quyết hoa sen, giải triệt triệt để để độc tố trong cơ thể Ca Nhi. Bằng không, hàng tháng mười lăm thai độc phát tác, cuối cùng sẽ là chỗ để lại tai họa.

"Mặc, muội nóng quá, đầu thật choáng váng. A, mau giúp muội một chút" Tống Văn Ca vừa nói, vừa vươn tay dùng lực kéo cái yếm màu hồng nhạt duy nhất mặc trên người, nhưng giật nửa ngày cũng không xé xuống được, thân mình lại càng khô nóng lên, cả người khó chịu như hỏa thiêu, không khỏi khó chịu khóc lên, "Hu hu, Mặc, muội nóng quá, thật là khó chịu, hu hu"

"Ca Nhi, đừng khóc, ta lập tức giúp muội giải độc, rất nhanh sẽ không khó chịu nữa, ráng chút.. Ngoan, Ca Nhi đừng khóc" Liên Mặc che dấu suy nghĩ, lập tức ôm lấy Tống Văn Ca, một chút cũng không dám chậm trễ bước ra hồ nước nóng, đi về phía phòng ngủ.

Không phải hắn không muốn Ca Nhi, mà là hiện giờ Ca Nhi mới mang thai ba tháng, giai đoạn nguy hiểm còn chưa qua. Hơn nữa nàng lại nhiều lần động thai khí mạnh, xem tình trạng thân thể trước mắt của nàng là tuyệt đối không thích hợp cùng người hoan ái, bằng không đứa nhỏ thực dễ dàng đánh mất.

Hơn nữa, hắn cũng không muốn ở dưới tình huống ý thức Ca Nhi không rõ, bị mị hoặc khống chế mà muốn nàng, điều này khiến cho hắn cảm thấy có chút lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Hắn muốn là Ca Nhi cam tâm tình nguyện, muốn là ở khi tinh thần Ca Nhi rõ ràng cùng nàng tiến hành kết hợp hoàn mỹ nhất.

Còn có một sự kiện làm cho hắn có chút đau đầu, hắn đã dò thăm Trần nhi là bị người của Thiên Ma giáo cướp đi. Thiên Ma giáo, đó là một tổ chức tà giáo trên giang hồ khiến cho người ta nghe tin đã sợ mất mật. Tuy rằng hắn có thể cảm ứng được giờ phút này Trần nhi cũng không có nguy hiểm, nhưng hắn vẫn là không dám đem tin tức này nói cho Ca Nhi biết, chỉ sợ nàng sẽ suy nghĩ lung tung, bởi vì nàng rất yêu thương cũng quá để ý Trần nhi. Nếu để cho Ca Nhi biết Trần nhi bị người trong ma giáo cướp đi, nàng không lo lắng lo âu, suy nghĩ lung tung mới là lạ.

Quên đi, chuyện này cho qua trước, đợi Ca Nhi thuận lợi sinh hạ đứa nhỏ trong bụng rồi nói sau, dù sao trước mắt Trần nhi cũng không có nguy hiểm gì.

~~~~~

Dưới đây là một trích đoạn vui=]]

Mồ Mực thô lỗ vén ống tay áo lên, dùng sức nắm cổ áo Mỗ U, tức giận hét lớn: U mẹ, ta hận ngươi!

Mồ U hơi sợ rụt lại cổ, thanh âm yếu ớt nói: chú ý hình tượng, chú ý hình tượng!

Mồ Mặc nghiêng răng nghiêng lợi: hình tượng cái rắm! Cũng là bởi vì hình tượng người viết quá mức hoàn mỹ, thân môn mới nhất trí phản đối ta cùng Ca Nhi thân ái yêu yêu, ta muốn tự hủy hình tượng,

Mồ U nghe vậy, rom róm nước mắt, ngửa mặt lên trời than lớn: đầu năm nay, quá mức hoàn mỹ cũng là một loại lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 6: Cục cưng giáng sinh

Thời gian nhân nhả yên tĩnh thoáng một cái đã qua, trong nháy mắt đã qua nửa năm.

Tổng Văn Ca đã mang thai hơn chín tháng, cách ngày sinh dự tính còn chưa đến năm ngày. Nàng bụng phệ mỗi ngày ngay cả hành động cũng có chút khó khăn, bất quá cũng đều có một cảm giác chờ mong cùng vui sướng được làm mẹ lướt qua trái tim.

Từ sau khi bụng của nàng to lớn ra, phản ứng có thai trở nên mãnh liệt, Liên Mặc trừ bỏ ngẫu nhiên mua một ít đồ dùng cần thiết trong cuộc sống, đã không hề ra cửa nữa mỗi ngày gần như là một tác cũng không rời ở bên người Tổng Văn Ca, đối với nàng khi nóng khi lạnh, tỉ mỉ che chở, chỉ sợ nàng có một chút sơ xuất hay không khỏe. Chỉ cần Tổng Văn Ca nôn hoặc nói bụng đau đớn, hần lập tức vội vội vàng vàng khăn trương vô cùng. Cho dù Tổng Văn Ca hơi hơi cau mày một chút, hần cũng sẽ gánh vác lo âu nửa ngày.

Mỗi lần thấy dáng vẻ khăn trương không thôi của Liên Mặc, Tổng Văn Ca đều cười hần, nói thẳng hần không mang thai sao so với người đã có thai còn khăn trương lo âu hơn. Bất quá, trong đáy lòng Tổng Văn Ca cũng tràn đầy cảm động cùng hạnh phúc. Thường thường cảm thấy có một người đàn ông hoàn mỹ vô cách nào hình dung yêu thương sung ái chính mình sâu đậm như vậy, thật không biết là chính mình tu bao nhiêu kiếp mới đôi được phúc.

Trừ lần đó ra, mỗi ngày Liên Mặc cũng biến đổi đa dạng làm ra các loại mỹ thực đến gia tăng sự thèm ăn của nàng, nói hiện giờ nàng một mình ăn hai người bỏ, tuyệt đối không thể đói bụng. Mỗi ngày không phải để nàng ăn được thiện (các món ăn có vị thuốc), thì là để nàng uống canh bổ, một ngày tiếp một ngày, nàng tất cả lớn nhỏ ít nhất cũng phải ăn năm, sáu lần, khiến cho hiện giờ nàng thường thường oán giận Liên Mặc đem nàng nuôi càng ngày càng béo.

Bất quá, Liên Mặc cũng không cảm thấy nàng thêm bao nhiêu lượng thịt, còn liên tiếp ngại nàng rất gầy. Hơn nữa, hần cũng vui vẻ bị nàng oán giận, càng ưa thích nàng lôi kéo cánh tay của mình làm nũng. Đối với Liên Mặc mà nói, oán giận và hờn dỗi của nàng, thậm chí biểu tình, đều là ngọt ngào cùng hạnh phúc hần khát vọng và chờ đợi lâu năm.

Gần tới hôm nay, bữa tối qua đi, Tổng Văn Ca ở trong đình viện nho nhỏ đi bộ một hồi, sau đó lại được Liên Mặc nâng lên nằm ở trên giường ẩm nghi ngơi.

Liên Mặc ở cạnh nàng một lát, sau đứng dậy đến phòng bếp, nói là giúp nàng hầm chút canh tuyết sâm tở yến lại đây. Liên Mặc đi chưa tới một canh giờ, trong bụng ả ả đau đớn, khiến Tổng Văn Ca tỉnh lại từ trong giấc ngủ.

Cả một ngày đều cảm thấy bụng phình về đau đớn nhàn nhạt, Tổng Văn Ca vốn cho là chỉ giống như thai đập, cho nên ban ngày cũng không để ở trong lòng, nhưng bây giờ cảm giác càng ngày càng không thích hợp. Đưa tay phải ra nhẹ vỗ về bụng, Tổng Văn Ca tận lực khiến cho mình thoải mái, hi vọng có thể bởi vậy giảm bớt đau đớn. Nhưng hiệu quả dường như không phải rất tốt, hơn nữa đau đớn càng ngày càng thường xuyên, cũng càng ngày càng đau.

“Chẳng lẽ là đứa nhỏ phải sinh ra? Không thể nào, cách ngày sinh dự tính còn ba ngày mà”

Ngón tay trái mình nắm găm vóc dưới thân, bụng đau đớn một trận còn hơn một trận, đột nhiên tới một trận đau nhức thiếu chút nữa khiến cho Tổng Văn Ca đau đến bất tỉnh.

“A đau quá, Mặc..., huynh ở đâu... A, đau quá”, Tổng Văn Ca mang theo tiếng ngậm khóc nức nở đau đớn, thân mình đều đau đến cong lại, hai tay bắt trái bắt giác dùng sức xé rách tấm rèm buông lỏng trước giường.

“Ca Nhi, muội làm sao vậy?” Liên Mặc vừa mới đi tới, chợt nghe thấy Tổng Văn Ca mang theo thanh âm hồ nhỏ khóc nức nở, cảm thấy cả kinh, cuống quýt buông ra canh tở yến tuyết sâm vừa hầm xong trong tay, hai bước vượt đến trước giường, đau lòng đỡ Tổng Văn Ca ngồi dậy.

“Mặc, bụng muội đau quá, đứa nhỏ, đứa nhỏ sợ là sắp ra đời rồi... A”, Tổng Văn Ca vừa dứt lời, lại một trận đau bụng kịch liệt đánh úp lại, khiến nàng nhin không được quát to một tiếng, trên trán rất nhanh đã hiện đầy mồ hôi.

"Ca Nhi, sao nhanh như vậy đã sinh rồi, không phải còn ba ngày nữa mới đến ngày sinh dự tính sao?" Liên Mặc bị tiếng kêu to đau đớn của Tống Văn Ca làm sợ tới mức thất kinh, trong lúc nhất thời khẩn trương lo âu không biết làm thế nào cho phải.

"Hu, muội làm sao mà biết đứa nhỏ lại sinh ra nhanh như vậy, hu, muội đau muốn chết... ", đau đớn trong bụng càng ngày càng nghiêm trọng. Tống Văn Ca nhìn không được nước nỡ, mồ hôi trên trán cũng không ngừng chảy xuống hai gò má. "Mặc, mau, mau đi mời bà mụ, không được rồi, đứa nhỏ phải sinh ra," xem tình huống nàng là phải sinh non.

"Được, ta đi ngay. Ca Nhi, muội nhìn trong chốc lát, ta rất nhanh sẽ trở lại." Liên Mặc lo lắng xoa xoa khuôn mặt mồ hôi của Tống Văn Ca, lập tức một chút cũng không dám chậm trễ chạy vội ra ngoài.

Khoảng nửa tiếng sau, ngay lúc Tống Văn Ca suýt nữa đau ngất đi thì Liên Mặc rốt cục dẫn hai bà mụ cấp tốc đi đến. May mắn, hẳn từ nửa tháng trước đã liên hệ xong với hai bà mụ tốt nhất trong Phụng thành, cho nên trước mắt mới tiết kiệm không ít thời giờ.

"Ca Nhi, Ca Nhi, muội làm sao rồi? Ta đã mời bà mụ tới." Liên Mặc chạy vội tới trước mặt Tống Văn Ca, đem nàng ôm vào trong lòng, thấy nàng đau đến sắc mặt trắng bệch, đáng vẻ đầu đầy mồ hôi, bất giác đau lòng đến không thể hơn, hận không thể thay nàng thừa nhận tất cả đau đớn này.

"Mặc, huynh đã trở lại, hu hu, muội sắp đau chết rồi... aaa", Tống Văn Ca vừa khóc vừa kêu, nước mắt sớm tràn ngập hai mắt nàng, khiến nàng thấy không rõ biểu tình nhũn nhũn đau lòng của Liên Mặc. Nàng chỉ biết là bụng rất đau, nếu không phải được Liên Mặc ôm, thật muốn lăn mấy vòng trên mặt đất.

"Công tử, xem tình huống này của phu nhân, chỉ sợ là lập tức sẽ sinh." Một bà mụ đáng vẻ có vẻ béo mập trong đó vỗ bộ ngực thuận khí, lại lau mồ hôi trên trán mới lên tiếng.

Đoạn đường này hai người bọn họ trên căn bản là bị vị công tử tuấn tú như thần tiên trước mắt này lôi chạy như bay, cảm giác kia so với bước đi như bay của võ lâm cao thủ kém không được bao nhiêu, sợ tới mức hai bà già bọn họ thiếu chút nữa bất tỉnh.

"Đúng vậy, công tử ngại ra ngoài trước đi, nơi này giao cho hai chúng ta là được rồi". Một bà mụ khác dùng ánh mắt nghề nghiệp nhìn Tống Văn Ca, lập tức cũng gật đầu phụ họa nói. Nói xong, còn muốn lôi kéo Liên Mặc ra bên ngoài. Nữ tử sinh con, có đàn ông ở đây nhìn cũng không may mắn, đồ máu là điều rất cấm kỵ.

"Không được, ta muốn ở chỗ này nhìn Ca Nhi sinh hạ đứa nhỏ." Liên Mặc căn bản không để ý tới lời bà mụ nói. ..., một tay nắm thật chặt tay Tống Văn Ca, một tay nhẹ vỗ về gương mặt không có bao nhiêu huyết sắc của nàng, đôi môi mềm mại thương yêu hôn lên trên trán của nàng.

"Mặc, huynh nghe bà mụ. Ra bên ngoài chờ xem," Tống Văn Ca cố nén đau nhức đẩy Liên Mặc ra, nàng thật sự là không muốn để cho Liên Mặc thấy đáng vẻ đau đớn thét chói tai khi sinh nở của nàng.

Đều nói nữ tử sinh con là từ Quỷ Môn quan đi qua một lần, nàng có thể tưởng tượng, khi đó đáng vẻ nhất định rất xấu rất xấu, nàng tuyệt đối không cho Liên Mặc thấy đáng vẻ không đẹp của nàng.

"Mặc, huynh đi mau đi. Huynh yên tâm, muội nhất định sẽ thuận lợi sinh hạ đứa nhỏ ra" Tống Văn Ca đưa cho Liên Mặc một cái ánh mắt yên tâm, chỉ hy vọng hẳn có thể nhanh đi ra ngoài chút.

Thấy Tống Văn Ca lần nữa kiên trì không cần mình ở lại, Liên Mặc không có cách nào, chỉ có thể nghe lời đi ra ngoài, vẫn không quên dặn dò thật cẩn thận: "Ca Nhi, nhất định phải kiên cường, muội yên tâm, ta sẽ luôn luôn ở ngoài cửa phòng trông chừng muội, có chuyện gì nhất định phải gọi ta đầu tiên" Lo lắng dặn dò một đồng lớn, mới cẩn thận mỗi bước đi bước ra cửa phòng

Chân trước Liên Mặc vừa bước ra, Tống Văn Ca lập tức bị một trận đau nhức đau đớn thấu tim hành hạ đến lớn tiếng hét lên, tiếng kêu thảm thiết kia kinh hãi tâm thần Liên Mặc run run, thiếu chút nữa lại xông trở vào. Nhưng nghĩ đến lúc trước Tống Văn Ca kiên trì không cần hẳn ở lại, chỉ phải cứng rắn ngừng lại bước chân của mình.

"A, đau chết ta,... Hu hu" Thanh âm kêu khóc của Tống Văn Ca thỉnh thoảng truyền ra ngoài cửa phòng, nhiều tiếng giãy vò lấy thần kinh cùng tâm linh Liên Mặc, bước chân hỗn độn lo âu ở ngoài cửa tới tới lui lui đi thong thả không ngừng.

"Phu nhân, người đừng khẩn trương, lần đầu tiên sinh đều rất đau đớn, sau đó sẽ tốt thôi". Bà mụ mập mập an ủi vài câu, rồi sau đó lấy chân phù gấm trên người Tống Văn Ca ra, vờ tay sờ lên bụng của nàng, đè nén thỉnh thoảng khiến cho Tống Văn Ca đau đến không ngừng run rẩy, trên trán lại đổ mồ hôi.

"A.... Động tác bà nhẹ một chút. Hu, ta sắp đau chết rồi" Tống Văn Ca đau đớn uốn éo người, sàng đan dưới thân đều sắp bị nàng xé rách.

"Phu nhân, ta xuống tay đã rất nhẹ." Bà mụ béo có chút khẩn trương xoa xoa mồ hôi trên đầu, bà đương nhiên biết khi nữ tử sinh con đau đớn rất nhiều, nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào, người phụ nữ nào làm mẹ mà không trải qua một lần này. "Phu nhân, thoải mái một chút, đừng khẩn trương, nghe ta phân phó, hít sâu, dùng sức, tốt, dùng sức lực, dùng sức, dùng sức..."

Bà mụ béo dẫn dắt từng tiếng, Tống Văn Ca vẫn là không sinh được, bụng đau đớn đến sắp ngất mất. Tiếng nói của nàng đã có chút khàn khàn, tiếng kêu khóc cũng dần dần trở nên yếu ớt, sức lực cả người đang từng chút từng chút xói mòn.

"Phu nhân sao rồi, thai đầu tiên này của người hình như là sinh ngược, loại tình huống này cũng không quá dễ dàng, người lớn và đứa bé đều rất nguy

hiếm.” Bà mẹ béo có chút nóng nảy, một bà mẹ khác cũng là vẻ mặt khẩn trương lo lắng. Xem ở kinh nghiệm đỡ đẻ nhiều năm của hai bà, sinh ngược bình thường đều khiến cho hai người bọn họ cảm thấy có chút khó giải quyết.

"A... ta không sinh, ta không sinh nữa" Tống Văn Ca nén cổ họng khóc hô, chưa từng nghĩ tới sinh con sẽ đau đớn như thế, quả thực sắp lấy mạng nàng.

"Long Ngự Tà, ta hận chết, hận người chết đi được, hu hu hu" Sau khi Tống Văn Ca khóc hô, lại bắt đầu thấp giọng nức nở mắng.

Đều do bạo quân ác ma kia, nếu không phải hắn, nàng cũng không mang thai, tất nhiên cũng không cần phải nhận lấy đau đớn rất lớn, đau đớn thấu tim trước mắt này. Nhưng nghĩ đến đứa nhỏ đã làm bạn với nàng hơn chín tháng, nàng cũng chờ mong nó sinh ra đã lâu rồi, lại ngừng mắng Long Ngự Tà, ngược lại nhẹ dụi dụi đứa nhỏ.

"Con ngoan, van xin con đừng tra tấn mẹ nữa, mau ra đây được không, mẹ thương con, hu hu hu, con không ngoan, sau này mẹ sẽ đánh con, a a, a," Tống Văn Ca nhìn một trận lại một trận đau nhức, đứa nhỏ vẫn không sinh ra. Búi tóc của nàng sớm tán loạn không chịu nổi, tóc đen hỗn độn hỗn hợp có mồ hôi dính sát vào trên trán của nàng hoà với trên mặt, dung nhan kiều diễm xinh đẹp ngày xưa giờ phút này đã trắng bệch.

"Phu nhân, người thả lỏng một chút, dùng sức, lại dùng lực", hai bà mẹ thấy Tống Văn Ca càng ngày càng suy yếu, bất giác vừa sợ vừa bị dọa, khẩn trương đến đầu đầy mồ hôi. Tình huống này thật sự là không ổn, đứa nhỏ này nếu vẫn không sinh ra, ngay tiếp theo tính mạng người lớn cũng sẽ khó giữ được.

"A, không sinh, không sinh, ta đau muốn chết, hu hu ta không muốn sinh nữa" Tống Văn Ca có chút tuyệt vọng khóc kêu, cảm giác mình cũng sắp đau muốn chết rồi. Trước kia ở hiện đại bất chợt nghe nói đứa bé còn sống không sinh ra sẽ đau chết người, không nghĩ tới chính mình sẽ trở thành một thành viên trong đó. "Mặc, Mặc, hu hu hu, huynh ở đâu, muội muốn gặp huynh, Mặc..." Để cho nàng trước khi chết nhìn Liên Mặc một lần nữa đi, kêu khóc, nàng lại phải phụ bạc một lời thâm tình của hắn rồi, thật sự rất luyến tiếc.

Hu hu, còn có Long Ngự Tà, bạo quân đáng giận kia, đã biết đáng về đều là bị hắn làm hại, thật muốn mạnh mẽ đánh hắn một trận. Chán ghét, vì sao luôn không tự chủ được nhớ tới hắn, sau này kiên quyết phải quên hắn sạch sẽ, chỉ mong còn có kiếp sau, khi đó nhất định phải mạnh mẽ tàn bạo trở về, thói ác ma, thói bạo quân...

"Ca Nhi, ta tới rồi, ta tới rồi. Muội nhất định phải chịu đựng, không thể bỏ ta lại, không thể" Liên Mặc vừa nghe Tống Văn Ca gọi hắn, lập tức phá cửa chạy vội xông vào. Mắt thấy Tống Văn Ca bị đau đớn hành hạ đến tóc mai tán loạn, đáng về hấp hối, nước mắt đau lòng cũng không tự chủ rơi xuống.

"Ca Nhi, ngoan, không được ngủ, nghe lời, kiên trì trong chốc lát nữa, sinh đứa nhỏ ra sẽ không đau đớn" Liên Mặc cúi người ghé vào trước giường Tống Văn Ca, thanh âm nghẹn ngào nói nhẹ dụi dụi từ âu yếm đang nhắm hai mắt lại, hai tay nắm chặt bàn tay trắng nõn của nàng không ngừng run rẩy.

"Mặc, thực xin lỗi" Tống Văn Ca nghe được thanh âm của Liên Mặc vang ở bên tai, suy yếu mở mắt, nhìn đến nước mắt đau lòng róc rách xuống trên mặt hắn, tâm không khỏi run run. "Mặc, đứa nhỏ không sinh ra được, hu hu hu, sau này muội không thể ở cùng huynh hu hu", nàng thật sự không muốn chết, nàng luyến tiếc Liên Mặc, luyến tiếc Trần nhi, luyến tiếc Phong Thanh Dương, luyến tiếc Hàn Kỳ Hiền, còn có... còn có Long Ngự Tà, nàng còn chưa ngược đãi hắn lại.

"Ca Nhi, ta không cho muội bỏ ta lại, muội đã nói không bao giờ rời xa ta nữa. Van xin muội, vì ta kiên cường một chút, kiên trì trong chốc lát nữa, đem đứa nhỏ sinh ra thì tốt rồi. Ngoan, kiên cường một chút." Tròng mắt màu băng lam của Liên Mặc bị dày đặc hơi nước khí trời quanh quẩn, nước mắt ức chế không nổi từ trong tròng mắt trong suốt tinh thuần rơi xuống, giống như thủy tinh vỡ vụn ra, trong suốt đẹp mắt, nhỏ giọt trên gương mặt trắng bệch của Tống Văn Ca, nhẹ nhàng khiến cho lòng người thương yêu cùng luyến tiếc.

"Mặc, đừng đau lòng. Muội nghe huynh, muội sẽ kiên trì" Tống Văn Ca nắm chặt tay Liên Mặc, vừa nói vừa dùng sức lực toàn thân, lập tức lại cắn chặt môi của mình, không để cho mình đau kêu ra tiếng, chỉ sợ Liên Mặc sẽ càng thêm lo lắng khổ sở vì nàng.

"Phu nhân, chịu đựng, dùng sức, lại dùng sức!" Hai bà mẹ bị thâm tình của Liên Mặc đã động, cũng bắt chấp hắn ở đây phạm vào kiêng kỵ.

Hai người liên tiếp trấn an Tống Văn Ca, không cho nàng buông tha. Lâu như vậy ngay cả chân của đứa nhỏ cũng chưa ra, tiêu hao dần như vậy nữa, thật sự là quá nguy hiểm.

"A a đau quá... Mặc, muội đau quá" Kịch liệt đau bụng lại liên tiếp tập kích mà đến, Tống Văn Ca nắm chặt tay Liên Mặc, nhìn lấy đau đớn khó nói lên lời, kim lòng không được kêu to ra tiếng.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng thấm ướt áo lót của Tống Văn Ca, sợi tóc hỗn độn dính sát vào trên mặt nàng, móng tay của nàng rơi vào lòng bàn tay Liên Mặc, nhưng hắn không nói tiếng nào, chính là kiên định thâm tình nhìn nàng, dày đặc đau lòng cùng lo âu từ đáy mắt đổ xuống ra bên ngoài.

Hai bà mẹ mắt thấy hơi thở Tống Văn Ca càng ngày càng yếu, dường như sắp không được, bất chấp lau đi đầu đầy mồ hôi, thay phiên vơn tay lúc nhẹ lúc nặng kim bụng của nàng, khiến cho Tống Văn Ca nhìn đau không được không muốn sống khàn giọng khóc hô. Giờ phút này, mỗi một giây đối với Tống Văn Ca mà nói đều là tra tấn, chỉ không biết loại đau đớn này rốt cuộc muốn tới khi nào mới có thể chấm dứt.

"Hai người các người cũng không thể nhẹ một chút sao, Ca Nhi nàng rất đau" Vành mắt Liên Mặc đều đỏ, quay đầu nói với bà mẹ, trong giọng nói ẩn ý vị rống giận. Phải biết rằng, hắn từ trước đến nay hiền lành với người, chưa bao giờ giận dữ loạn phát tức giận.

"Công tử... Ta đã cố" Hai bà mẹ vẻ mặt vô tội, cuối cùng là cái gì cũng không nói, tiếp tục làm động tác trên tay.

Sức lực cả người dường như cũng bị hao hết, Tống Văn Ca rớt cuộc không phát ra thanh âm nào, vô lực thừa nhận đau đớn kịch liệt, nhưng đứa nhỏ còn không có một chút dấu hiệu phải sinh ra. Đau đớn còn đang tiếp tục, lúc này trên mặt hai bà mẹ cũng đầy mồ hôi to như hạt đậu, nhưng động tác trên tay không hề ngừng xuống.

"Đã lâu như vậy, đứa nhỏ sao còn chưa sinh ra?" Liên Mặc nhìn Tống Văn Ca vẻ mặt tái nhợt, trống rỗng vô lực, trong lòng vừa sợ lại vừa lo.

"Công tử, đây là thai đầu tiên của phu nhân, vốn là vất vả, huống hồ lại là sinh ngược, tất nhiên là càng vất vả và gian nan hơn so với sản phụ bình thường". Bà mẹ béo nhìn Liên Mặc một cái, nói chi tiết.

"Không thể giảm bớt chút đau khổ sao? Ca Nhi nàng đã sắp không kiên trì nổi nữa rồi."

Liên Mặc nắm chặt bàn tay mềm của Tống Văn Ca, đau lòng lại khủng hoảng hỏi.

"Chuyện này chúng ta cũng không có cách, chỉ hy vọng phu nhân có thể mau chóng sinh đứa nhỏ ra." Bà mẹ béo dứt lời, lại vuốt ve bụng của Tống Văn Ca.

"A" Tống Văn Ca thất thanh kêu đau, chân mày kẻ đen nhúm chặt, môi dưới đã bị nàng cắn ra máu, rớt cục lại một lần đau bụng đau đớn mà ngất đi.

"Ca Nhi,... Ca Nhi," Liên Mặc hoảng sợ la lên tên Tống Văn Ca, bất đắc dĩ nàng lúc này đã nghe không được gì nữa.

Bà mẹ béo thấy thế, vội vàng từ trong lòng lấy ra một chai thuốc mở ra, đặt ở mũi Tống Văn Ca. Chẳng được bao lâu, Tống Văn Ca lại bị một mùi hương gay mũi kích thích tỉnh táo lại.

"Phu nhân, kiên trì tiếp tục, người nhất định phải phối hợp. Hít vào! Đúng, hít vào, dùng sức xuống phía dưới dùng sức, lại dùng sức"

Tống Văn Ca chiếu theo phương pháp của bà mẹ béo cố gắng điều chỉnh thở chính mình, chống lại hai tròng mắt kinh hoàng đau lòng lại thâm tình của Liên Mặc, nghĩ thầm nhất định phải sinh con ra. Vì nhiều người luyện tức nàng như vậy, nàng nhất định phải kiên trì.

"Phu nhân, lại dùng sức, dùng sức. Ta nhìn thấy chân của đứa nhỏ rồi. Phu nhân, lại dùng sức", thanh âm có chút kinh hãi của bà mẹ béo vang lên, khiến cho Tống Văn Ca nháy mắt dấy lên thật lớn tin tưởng cùng hi vọng.

"Con ơi", Tống Văn Ca đau đớn gọi nhẹ, ngửa đầu ra sau, phối hợp với sức tay của bà mẹ, dùng sức xuống phía dưới dùng sức.

"Oa, oa oa" không bao lâu, tiếng khóc nỉ non chói tai vang dội của đứa nhỏ rớt cục truyền ra trong phòng.

Nghe được tiếng khóc của đứa nhỏ, tất cả mọi người ở đây bất giác thở dài nhẹ nhõm một hơi. Mà giờ khắc này sức lực cả người của Tống Văn Ca cũng bị tiêu hao hết, mí mắt càng ngày càng nặng, càng ngày càng nặng, ý thức dần dần trở nên mơ hồ, chỉ dường như có thể nghe thấy âm thanh báo tin vui của bà mẹ, dường như sinh ra đứa nhỏ là một bé trai. Nàng cảm thấy mệt mỏi quá, muốn cứ như vậy nằm ngủ đi. Nhưng nàng không thể, cũng không bỏ được, nàng còn chưa gặp đứa nhỏ nàng liều mạng sinh ra...

"A, phu nhân, người... Người" Bà mẹ béo đột nhiên lớn tiếng kêu ầm lên, trong tay cầm vải trắng bị máu thấm ướt.

"Làm sao vậy?" Liên Mặc kinh hãi một trận, thanh âm run rẩy hỏi.

"Công tử, máu, phu nhân chảy thật là nhiều máu" Tay bà mẹ béo run run chỉ chỉ thân dưới của Tống Văn Ca, trên mặt che kín vẻ sợ hãi.

Liên Mặc theo tầm mắt bà mẹ béo nhìn lại, lập tức nhìn thấy rất nhiều máu đang không ngừng từ dưới thân Tống Văn Ca chảy ra.

"Công tử, phu nhân ra máu quá nhiều, đây chính là dấu hiệu của chứng băng huyết sau khi sinh, nếu không thể cầm máu, chỉ sợ, chỉ sợ phu nhân tính mạng khó giữ được" Hai bà mẹ liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu. Bọn họ chỉ biết đỡ đỡ, cũng không biết y thuật, trước mắt đứa nhỏ đã bình an sinh ra đây, chuyện cứu mạng này hai người bọn họ đã chịu bó tay.

Hai hàng chân mày của Liên Mặc nhúm chặt lại, vươn tay đến cổ tay Tống Văn Ca bắt mạch, ngưng thần bối rối lấy phương pháp cầm máu. Một hồi lâu, Liên Mặc mới buông tay Tống Văn Ca, quay đầu phân phó hai bà mẹ đứng bên cạnh.

"Hai người các người đưa tiểu công tử ôm xuống tắm rửa sạch sẽ, sau đó chiếu cố, nơi này giao cho ta xử lý. Nhớ kỹ, không có phân phó của ta, trăm ngàn không được vào quấy rầy."

"Được, công tử, chúng ta lập tức đi ra ngoài." Dứt lời, bà mẹ béo ôm đứa trẻ đã được bao kỹ lưỡng, đi theo phía sau một bà mẹ khác ra phía ngoài.

"Ca Nhi, muội yên tâm, ta sẽ không để muội rời khỏi ta đâu."

Liên Mặc thương tiếc hôn vào trán và gương mặt của Tống Văn Ca, rồi sau đó đem nàng cất kỹ. Ngưng thần vận khí, hai tay huy động, vô số đoá hoa sen tuyết trắng mùi thơm ngát biến ảo mà ra, quanh quẩn ở quanh người Tống Văn Ca không ngừng xoay tròn bay lượn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thẳng đến dưới thân Tống Văn Ca không có máu chảy ra, Liên Mặc mới nhẹ nhàng thở ra thu tay ngừng lại. Ngồi yên điều tức một hồi lâu, mới quay đầu nhìn Tống Văn Ca đã mệt mỏi mê man đi.

"Ca Nhi, muội trước tiên nghỉ ngơi thật tốt, ta đi nhìn xem đứa nhỏ của chúng ta." Liên Mặc sờ sờ hai má đã khôi phục vài phần huyết sắc của Tống Văn Ca, lại hôn mỗi anh đào của nàng, lúc này mới lưu luyến tiêu sái đi ra ngoài, đau đớn cùng khủng hoảng trong lòng vẫn còn chưa tan hết.

Thì ra sinh con nguy hiểm như vậy, cũng làm cho Ca Nhi đau đớn như vậy, sau này hẳn tuyệt đối sẽ không để cho Ca Nhi của hắn phải nhận đau khổ như vậy nữa, tuy rằng hắn cũng rất muốn cùng Ca Nhi có một đứa con của mình...

Sau này, đứa bé này sẽ là con của hắn, hắn sẽ xem nó như con ruột mà yêu thương.

P/S: hix hix Mặc ca tốt quá nha, hem có Long ca thì ta chắc chắn sẽ bỏ phiếu cho Mặc ca. Hix hix nói vậy chứ đợi các anh ra sân hết (khúc sau) thì ta lại ko biết chọn ai « Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen.com và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số kí tự: 0 nguyên09:10 31/10/2013 hình như tập truyện bị thiếu :(

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 7: Bại lộ tung tích

Trong đình bách hoa, Tống Văn Ca mỗi một dựa vào trên lan can, ngẩng đầu ngắm nhìn phong cảnh liễu xanh lướt trên đầu hè bên ngoài lan can, hương hoa bay khắp bầu trời dừng ở trên đường mòn, dường như trải lên một tầng thảm trắng. Mà trong ao xanh nước chảy từng mảng lá cây xanh đậm lơ lửng tóe điểm ở giữa, lại trùng điệp dường như đồng tiền xanh tròn tròn ở trên mặt nước, thật sự là phù hợp với cảnh đẹp trong câu thơ ‘Hoa liễu rơi lảm tảm trên đường phở bày tằm thảm trắng. Lá sen chạm mặt nước, như các đồng tiền xanh chen chúc’[1] của Đỗ Phủ.

Phong cảnh nhìn tốt đẹp như thế, khiến cho tâm tình Tống Văn Ca từ từ bình an, tâm tình cũng càng thêm trong sáng sung sướng. Đã lâu không có bước chậm tới vườn bách hoa này giải sầu rồi, khiến nàng thực muốn đi ngay. Đứa nhỏ sinh ra đã hơn hai tháng, nàng cũng bị dè dặt ở trong phòng hơn hai tháng.

Không có cách, Liên Mặc nói nàng sinh đứa nhỏ mất rất nhiều máu, cho nên mỗi ngày sau khi sinh phải đại bổ cho nàng, các loại linh dược quý hiếm cùng hàng hóa bổ dưỡng ăn đến nàng sắp buồn nôn. Người khác ở cử chỉ cần một tháng, lúc này nàng ngồi hơn hai tháng. May mắn, tra tấn, ngày cuối cùng chấm dứt, thân thể nàng hiện giờ khỏe mạnh vô cùng, rốt cục không cần tiếp tục trốn ở trong phòng nữa.

Bất quá, nghĩ đến quá trình mười phần chết chín khi sinh đứa nhỏ kia, nàng cho tới bây giờ vẫn còn sợ hãi, chỉ hy vọng về sau đừng sinh con nữa. Tuy rằng nàng còn muốn cùng Liên Mặc sinh một đứa nhỏ, nhưng thật sự rất sợ hãi. Không có cách nào, cái loại đau đớn sinh sản này trải qua thật sự là quá đáng sợ quá khó chịu rồi, muốn mạng người mà.

Haiz, mỗi khi nghĩ đến chuyện này luôn làm cho Tống Văn Ca ở thế khó xử. Nàng có thể nhìn ra đáy mắt Liên Mặc đang nhìn đứa nhỏ ẩn hiện ao ước cùng khát vọng, lại bị hắn cực lực áp lực cùng khắc chế. Nàng biết Liên Mặc luyện tức để nàng trải qua đau đớn sinh nở lần nữa. Nhưng Liên Mặc sẵn lòng dịu dàng như vậy, sẽ chỉ làm nàng càng thêm đau lòng.

Sâu kín thở dài, Tống Văn Ca xoay người đi vào bên cạnh đứa nhỏ. Đứa bé trắng nõn hồng hào kia, vẫn còn nằm ở trên giường mềm mại thoải mái ngủ say. Giường êm này là nàng riêng bảo Liên Mặc để ở trong đình bách hoa, từ sau khi có thể bước ra cửa phòng, mỗi ngày nàng đều ôm đứa nhỏ đến đình bách hoa nằm phơi nắng mặt trời, thưởng thức phong cảnh, thú vị trong đó khiến nàng rất là hưởng thụ.

Xem đứa nhỏ giờ phút này ngủ được thật ngon, thân thể nho nhỏ cuộn mình giống tằm cuộn, ngón tay út trắng nõn nà đặt ở miệng vô ý thức mút thỏa thích, chóp mũi bóng trắng nõn thỉnh thoảng lay động hai cái, đáng yêu ngủ say hương vị ngọt ngào kia thật sự là đáng yêu vô cùng.

Ánh mặt trời ấm người kèm theo gió nhẹ, cùng mùi hoa, theo lụa mỏng buông xuống ngoài tiểu đình bay lá tả tiến vào, dừng ở trên người đứa nhỏ, đem da thịt trắng nõn phấn nộn kia đồ lên một tầng ánh sáng trong suốt màu vàng, giống như em bé bằng gốm sứ mạ vàng tinh xảo bên ngoài, xúc giác tinh tế trơn bóng làm người ta không thể không tràn ngập yêu thương cùng lưu luyến tiếc đối với nó.

“Thật là một bé cưng khiến người yêu!” Tống Văn Ca vươn tay nhẹ điểm chóp mũi nhỏ bé, thật sâu hít hít mùi sữa thơm tỏa ra trên người nó, lại hôn vài cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà của nó.... Hai tròng mắt chớp cũng không chớp nhìn mắt buồn ngủ của đứa nhỏ, dịu dàng giống như có thể chảy ra nước, toàn thân đều quanh quẩn một luồng ánh sáng rực rỡ dày đặc mầu tím.

Nàng thật sự rất yêu rất yêu đứa nhỏ này, hận không thể thương đến trong tận đáy lòng. Mỗi lần thấy đứa nhỏ chảy nước miếng đối với nàng, khi vui vẻ cười ‘Khanh khách’, nàng đau đớn lúc trước cũng đáng, cũng càng thêm cảm tạ tình yêu sâu của ông trời đối với nàng, vài lần chịu khổ đều không có đem đứa nhỏ của nàng cướp đi.

"Con dậy rồi à, mẹ thương!" Tổng Văn Ca lấy lại tinh thần, lập tức nhìn thấy đứa nhỏ đang mút vào ngón tay út nhìn mình, một đôi mắt to đen lúng liếng như nước trong veo sáng ngời, đem bóng dáng của mình ánh rõ ràng trong đó.

"Ê a" bé cung chớp chớp hai mắt thật to, vươn hai tay nhỏ bé, xem đáng về như muốn Tổng Văn Ca ôm.

"Ha ha, con ngoan, mẹ ôm nào." Động tác Tổng Văn Ca dịu dàng đem bảo bối âu yếm bế lên, ngọt ngào thỏa mãn cười cong mặt mày. "Con à, cười một cái nào, cười một cái, mẹ thương con."

Tổng Văn Ca vui vẻ đùa với bé cung, hôn trán của nó, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, điểm chóp mũi của nó, chọc đứa nhỏ cười vui 'khanh khách' không ngừng.

"Con à, mấy ngày nữa mẹ dẫn con đi tìm cậu nhỏ Trần nhi được không? Chờ mẹ tìm được cậu nhỏ Trần nhi rồi, sau này mẹ, cha Mặc, còn có cậu nhỏ Trần nhi và con vui vẻ sung sướng sống chung một chỗ, con có chịu không?" Tổng Văn Ca đem gương mặt của mình dán ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn phẩn nộn bóng loáng của đứa nhỏ chà chà, trên vầng trán tràn đầy hưng phấn.

Hai ngày trước Liên Mặc đã nói với nàng, bây giờ Trần nhi đang ở Thiên Ma Cung. Hôm nay hắn đi ra ngoài hỏi thăm chỗ của Thiên Ma cung cũng chuẩn bị sẵn sàng, nói là mấy ngày nữa sẽ dẫn theo mình đi Thiên Ma Cung tìm Trần nhi.

Ha ha, vừa nghĩ tới lập tức có thể nhìn thấy Trần nhi của nàng, nàng lại vui vẻ hưng phấn không thôi. Xa Trần nhi đã hơn nửa năm rồi, cũng không biết hiện giờ Trần nhi thế nào.

Nhưng, thiên Ma Cung, nghe qua không giống như là danh môn chính phái gì, giống như là một tổ chức tà giáo. Hi vọng mình và Liên Mặc đến Thiên Ma cung có thể thuận lợi tìm được và đưa Trần nhi về.

Không biết tại sao, vừa nghĩ tới mấy ngày nữa phải rời khỏi Liên Ca lâu này, đáy lòng Tổng Văn Ca lại ảm ảm sinh ra một cảm giác bất an, giống như điều không thể đoán trước chuyện sẽ xảy ra.

"Chỉ mong là mình suy nghĩ nhiều thôi"

Trong hoàng cung Long Đăng, nếu nói hiện giờ trong toàn bộ hậu cung Tần phi nào được thánh sủng nhất, chuyện này không thể nghi ngờ là đệ nhất Hoàng quý phi Gia Luật Vân La ở Tê Phụng cung. Hậu cung ba ngàn mỹ nhân, toàn bộ sủng ái đều ở một người.

Gia Luật Vân La này là Vân La công chúa Khương Di quốc đưa tới hòa thân, hơn nửa năm trước, nàng từ ám vệ một đường hộ tống an toàn đến hoàng đô. Vẫn còn nhớ rõ ngày đó, khi nàng tóc mây hoa nhan vào cung yết kiến thì cả triều văn võ phải sợ hãi, đơn giản là dung nhan khuynh thành của nàng giống như đức với dáng vẻ Luyện phi nương nương đã qua đời của bọn họ.

Mà Long Đăng để lại thất thổ chạy như điên xuống ngai vàng giữa kim loan, tinh thần vừa hốt hoảng vừa si mê nhìn nàng chăm chăm thật lâu, lập tức lại kích động không thôi đem nàng ôm chặt trong lòng, sau đó mang theo nàng vùng tay áo bãi triều mà đi.

Ngay ngày hôm sau Vân La công chúa tiến cung, Long Đăng để lâm triều tuyên bố, sắc phong Vân La công chúa thành đệ nhất Hoàng quý phi Long Đăng, vào ở Tê Phụng cung, địa vị này sánh vai cùng Hoàng phi Phong Linh Tuyết, nhưng quyền thế xa xa ở phía trên Hoàng phi. Bởi vì tất cả chuyện lớn nhỏ trong hậu cung, Long Đăng để đều giao cho vị Hoàng quý phi mới phong này toàn quyền xử lý, nhưng chấp chương phụng ấn hậu cung cũng không giao cho nàng.

Tuy rằng Vân La công chúa chưa lên ngai vàng hoàng hậu, nhưng danh hiệu Hoàng quý phi đã gần với vinh hạnh đặc biệt cao nhất của hoàng hậu. Hơn nữa Long Đăng để đối với nàng ngàn y trăm thuận, cực kỳ sủng ái, vô cùng bao dung, trong một tháng có hai phần ba thời gian là ngủ lại ở Tê Phụng cung của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 8: Liên Mặc bị thương

Trong Liên Ca lâu.

Lúc này, đã là màn đêm buông xuống, đèn rực rỡ lên.

Tổng Văn Ca ở trong phòng ăn đi tới đi lui, ánh mắt lo lắng thường thường nhìn về phía ngoài cửa, vẫn như cũ không thấy bóng dáng trong lòng chờ

mong xuất hiện, thần sắc bất an trên mặt càng ngày càng rõ ràng.

"Trời đã tối, sao Mặc còn chưa về."

Tổng Văn Ca vừa đi dạo, tản bộ, vừa thì thào tự nói. Nàng và Liên Mặc đều tính tốt lắm, chuẩn bị ngày mai sẽ khởi hành đi Thiên Ma Cung. Mà buổi chiều giờ Mùi (1h - 3h) thì Liên Mặc đến Mỹ Nhân lâu, nói là dạy hoa khôi ở lâu một khúc cuối cùng, bảo nàng ở nhà chờ hân trở về cùng nhau dùng cơm tối. Trước kia mỗi lần Liên Mặc ra ngoài dạy khúc, đều về vào giờ Dậu (từ 5h - 7h chiều), chậm nhất cũng sẽ không vượt qua canh ba giờ Dậu.

Nhưng bây giờ, cũng đã là giờ Hợi một khắc (từ 9h - 11h), Liên Mặc vẫn đang chậm chạp chưa về. Đồ ăn trên bàn đều sắp lạnh, hôm nay nàng khó được vào bếp nấu ăn, thành quả bận rộn lao động hơn một canh giờ lại không người thưởng thức.

Lại đợi gần nửa canh giờ, vẫn không thấy Liên Mặc trở về. Tổng Văn Ca tùy tiện ăn chút. Rồi quyết định ra cửa nhìn xem, nàng thật sự lo lắng Liên Mặc đã xảy ra chuyện gì, bằng không hẳn sẽ không trễ như vậy cũng chưa trông thấy bóng người.

Dọn dẹp xong bát đĩa, Tổng Văn Ca vội vàng trở về phòng thay đổi bộ áo giả dạng thành thanh niên, lại sửa một phen trên mặt mình, đem dung nhan xem ra khuynh thành che đậy hơn phân nửa. Quay đầu nhìn nhìn đứa nhỏ, thấy nó đang an an ổn ổn ngủ say sưa, thế này mới yên tâm bước ra cửa phòng.

Ra khỏi Liên Ca lâu, nghênh diện đó là một đường cái rộng lớn sáng ngời. Liên Mặc đã nói với nàng, Liên Ca lâu ở giữa ngã tư đường phồn hoa nhất Phụng thành, ra cửa là phố xá sầm uất. Mà Mỹ Nhân lâu cách Liên Ca lâu chỉ khoảng hai con đường, từ nha môn lớn trước mặt đi thẳng 500m, sau đó quẹo phải, xuyên qua một con phố nữa là có thể đến.

Tổng Văn Ca dựa theo hướng dẫn của Liên Mặc, một đường bước vào Mỹ Nhân lâu. Ước chừng một khắc đồng hồ, Tổng Văn Ca đã đến trước cửa lâu chính Mỹ Nhân lâu.

Sớm nghe Liên Mặc nói, Mỹ Nhân lâu này chính là đệ nhất thanh lâu ở Phụng thành, cũng là nơi tiêu tiền của quan to hiển quý, phú hào to lớn. Trăm nghe không bằng một thấy, không hổ là đệ nhất hương tốt nhất, còn chưa vào lâu đã có làn gió thơm đập vào mặt, thanh sắc dao động người. Tất cả lui tới đều là kẻ có tiền quần áo hoa lệ, không có tiền sợ là ngay cả chu vi một trăm bước của Mỹ Nhân lâu cũng không thể vào.

Nghĩ đến điểm này, Tổng Văn Ca âm thầm cười cười. Chân trước vừa bước vào Mỹ Nhân lâu, một mùi son phấn đặc hơn lập tức nghênh diện xông vào mũi, bất giác hơi hơi nhúm mày. Xem ra, dù là thanh lâu cũng tránh không được loại hương vị gay mũi này.

Tiến vào trong lâu, lại là son phấn bay lượn, oanh thanh yến ngữ, trêu đùa càn rỡ không ngừng bên tai. Chân mày kẻ đen của Tổng Văn Ca nhíu chặt, giương mắt đánh giá chung quanh. Toàn bộ đại sảnh trang trí xa hoa, thoát nhìn trắng lè, bất quá bố cục coi như lịch sự tao nhã, có thể thấy được nhà thiết kế không tầm thường, không hổ là đệ nhất thanh lâu ở Phụng thành. Còn chưa đánh giá xong, đã gặp một nữ tử tuổi trung niên trang phục hoa mai pháp phối đi về phía nàng, chắc là tú bà trong lâu này rồi.

"A, vị công tử này trông khá lạ mặt, mới tới lần đầu ư. Muốn tìm dạng cô nương gì, công tử cứ việc chọn, nơi này của chúng ta loại hình cô nương gì cũng có."

Người chưa tới tiếng đã tới trước, vẻ mặt tú bà ám muội cười đi vào trước người Tổng Văn Ca, sau khi thấy nàng thì giật mình một cái, nhưng trong giây lát lập tức giấu đi.

"Không phải đã nhìn ra mình là nữ giả nam trang rồi chứ, lợi hại như vậy?" Tổng Văn Ca âm thầm nói trong lòng.

Lấy lại bình tĩnh, Tổng Văn Ca âm thầm đánh giá tú bà trước mặt một phen, áo hồng mỏng, mặc dù người đã đến tuổi trung niên, lại vẫn thướt tha thủy mị, da thịt cũng bảo dưỡng rất khá, không chút nếp nhăn, nói vậy lúc tuổi còn trẻ nhất định cũng mê đảo không ít đàn ông.

"Cô nương khác thì không cần, làm phiền mama dẫn ta đến gặp cô nương hoa khôi trong lâu các người đi." Tổng Văn Ca lấy ra một thỏi bạc, đưa cho tú bà nói.

"Chuyện này!" Tú bà có chút chần chờ nhận lấy bạc, trên mặt hơi lộ ra ngượng ngịu nói, "Vị công tử này, thật sự là ngại quá. Khuynh thành cô nương của chúng ta cũng không dễ dàng gặp khách, ngài nên gọi cô nương khác đi."

Nghe tú bà nói vậy, Tổng Văn Ca lại lấy ra năm mươi lượng ngân phiếu từ trong tay áo đưa tới trong tay tú bà, cười nhạt nói "Mama, như vậy tổng có thể gặp được cô nương hoa khôi một lần chứ?"

"Công tử, vậy ngài chờ một chút trước, ta đi hỏi Khuynh Thành cô nương một chút, về phần có gặp ngài hay không sẽ xem ý của nàng ấy." Tú bà cười tủm tỉm tiếp nhận ngân phiếu, cũng không đợi Tổng Văn Ca đáp lời lập tức xoay người rời đi.

Đợi một hồi lâu, mới thấy tú bà từ trên lầu đi xuống.

"Công tử, đã để ngài đợi lâu, Khuynh Thành cô nương của chúng ta cho mời. Công tử mời." Tú bà nói xong, thẳng ở phía trước dẫn đường, Tổng Văn Ca theo sát phía sau đi lên lầu.

Lầu hai đều là một ít phòng cùng mấy gian phòng cao cấp, hiệu quả thị giác cũng tương đối khá, có thể đem tình huống ở lầu một thu hết vào mắt. Nhất là vũ đài hình tròn giữa đại sảnh kia, tất cả từ trên nhìn xuống không sót chút gì. Bố cục thiết kế như vậy chắc là để tiện cho những khách nhân xem biểu diễn đây, người cổ đại thật đúng là biết hưởng thụ.

Đang đánh giá chung quanh, chợt thấy tú bà đi đến ngừng lại trước cửa một gian phòng cao cấp, dùng ánh mắt ra hiệu Tống Văn Ca có thể tự mình bước vào, sau đó xuống lầu tiếp đón khách khác.

Tống Văn Ca ngẩng đầu nhìn tám biển trên cửa, ở trên ghi Khuyên Thành các. Đây cửa tiến vào trong các, chỉ thấy bên trong bố trí lịch sự tao nhã ấm áp, khiến cho người ta có một loại cảm giác tươi mát ấm áp thư thái. Trong phòng phe phẩy bàn gỗ mùi trầm hương, mặt trên đặt một bộ trà cụ sứ khắc hoa tinh mỹ, ản ản tỏa ra mùi hoa hồng. Bốn phía lầu các là cửa gỗ khắc hoa, tầng tầng màn che màu hồng màu đỏ thêu hoa, toàn bộ phòng có vẻ cực kỳ hư ảo mờ mịt.

Đang đánh giá, chợt nghe một tràng tiếng giòn vang của bức rèm che. Tống Văn Ca ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử như mình châu mong manh từ trong rèm đi đến. Eo mềm mại đáng yêu, giống như cành liễu rủ nhỏ dài trước gió, thân thể lẳng lơ, như cành lê mềm rũ xuống sau xuân. Một đôi mắt, như nước mùa thu, hai hàng chân mày, như bức tranh núi xuân dài. Làn da như tuyết trắng đọng lại, xinh đẹp có thần, tóc đen rủ xuống như mây, bóng mượt thơm ngát.

Váy lụa dài màu tím, dáng người bệ ngoài thon dài của nàng ta trở nên cực kỳ mê người, tóc đen nghiêng qua, chỉ cầm một cây ngọc trầm hồng nhạt kiểu hoa Ngọc Lan[1], dọc theo búi tóc lại cài lên những viên ngọc trai sáng trong. Trong quyền rũ tràn ngập tinh khiết, trong lẳng mạn ản chứa ngây thơ không kiêu không phóng túng, không tàn bạo không rậm rĩ, cũng có một loại khí chất độc đáo quanh quần thân thể.

"Quả nhiên là một đại mỹ nhân khó gặp, không hổ là hoa khôi đệ nhất thanh lâu!" Tống Văn Ca đánh giá Khuyên Thành từ trên xuống dưới một phen, đáy lòng âm thầm khen.

"Xin hỏi vị tiểu thư này tìm ta có chuyện gì", Khuyên Thành cũng đánh giá Tống Văn Ca từ trên xuống dưới một phen, cười yếu ớt nói.

"Á, cô nương làm sao nhìn ra ta là nữ giả nam trang?" Tống Văn Ca nghe được nàng ta gọi mình là cô nương, giật mình sững sốt một chút, đơn giản hào phóng thừa nhận. Nếu đã bị nàng ta khám phá, cũng không cần phải tiếp tục giả vờ.

"Đàn ông có hầu kết (trái cổ), lại thêm nữ tử mới xỏ lỗ tai, đối với chúng ta loại nữ tử thanh lâu biết rõ ngàn vạn người mà nói, muốn nhìn ra cũng không khó." Khuyên Thành khẽ cười một tiếng, một câu nói toạc ra nghi ngờ của Tống Văn Ca, quả nhiên là một nữ tử thận trọng.

Dứt lời, khuyên thành bước liên tục nhẹ nhàng tới bên cạnh bàn, hướng về phía Tống Văn Ca làm một tư thế mời, trực tiếp ngồi xuống. Theo sau, nàng lên bàn tay trắng nõn nhỏ và dài rút một chén trà thơm cho Tống Văn Ca, cũng tự châm trà.

"Mỹ nhân đúng là mỹ nhân, một nụ cười, một cử động cũng động lòng người, ngay cả ngồi xuống và châm trà loại chuyện tầm thường làm nên cũng tao nhã mê người. Giọng nói cũng như hoàng anh xuất cốc, thanh thủy dễ nghe, uyển chuyển êm tai." Trong chốc lát, ấn tượng đầu tiên của Tống Văn Ca đối với nàng ta cực kỳ tốt, khó được gặp người thân ở thanh lâu nhưng không có vẻ khí phong trần.

"Khuyên Thành cô nương, hôm nay ta đến Mỹ Nhân lâu không vì cái gì khác, chỉ là muốn hỏi một câu nhạc công dạy cô nương đánh đàn bây giờ có còn ở trong lâu hay không?" Tống Văn Ca đi thẳng vào vấn đề, nói thẳng ra mục đích bản thân tìm đến.

Buổi chiều trước khi ra cửa Liên Mặc nói cho nàng biết, nói là dạy hoa khôi trong Mỹ Nhân lâu một khúc cuối cùng. Nhưng trước mắt cũng không còn thấy Mặc trong phòng? Chẳng lẽ Mặc đã rời khỏi Mỹ Nhân lâu? Nhưng nàng một đường đi tới cũng không chạm mặt Mặc ở trên đường.

"Cô nương, xin hỏi cô nương và nhạc công của ta có quan hệ ra sao? Cô nương tìm hắn có chuyện gì không?" Khuyên Thành có chút cẩn thận nhìn Tống Văn Ca, thần sắc mang theo vẻ không tầm thường.

"À, chuyện này" Tống Văn Ca chần chờ một chút, mới có chút ngượng ngùng nói, "Huynh ấy là tướng công của ta, vì thấy huynh ấy trẻ như vậy cũng chưa về nhà, lo lắng rất nhiều, cho nên mới đến tìm huynh ấy."

"Tên của cô nương gọi là Văn Ca?" Khuyên Thành nhíu nhíu chân mày, bỗng nhiên vẻ mặt nghiêm nghị hỏi, trên vầng trán mang theo thật cẩn thận.

"Đúng vậy." Tống Văn Ca nghe vậy, có chút kinh ngạc, không biết nàng ta làm sao biết được tên mình. Chẳng lẽ là Liên Mặc nói cho nàng ta biết? "Không biết Khuyên Thành cô nương từ đâu biết được?"

"Đương nhiên là nhạc công nói cho ta biết." Khuyên thành làm như thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, tạm ngừng, lập tức kéo tay Tống Văn Ca, nhắc lên bức rèm che đi vào trong phòng trong. "Cô nương nhanh chóng đi theo ta, Mặc nhạc công còn ở chỗ này của ta."

Tiến vào phòng trong, Khuyên Thành lôi kéo Tống Văn Ca đi đến bên giường gấm của mình, xốc rèm che lên, chỉ thấy Liên Mặc đang đóng chặt lại hai mắt nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, hô hấp mỏng manh, dường như bị vây trong trạng thái mê man.

Tống Văn Ca cảm thấy cả kinh, cuống quýt ghé vào mép giường, nắm tay Liên Mặc lên mắt đỏ vội vàng nói "Khuyên Thành cô nương, Mặc huynh ấy làm sao vậy? Huynh ấy làm sao có thể mê man được? Mặc bị thương sao?"

"Văn Ca cô nương, cô nương trước tiên đừng nóng vội, Mặc nhạc công chỉ là bị thương ngoài da mặc dù có chút nghiêm trọng, nhưng may mà cũng không lo lắng đến tính mạng." Khuyên Thành an ủi vỗ vỗ bả vai Tống Văn Ca, dịu dàng nói. "Cô nương yên tâm, vết thương trên người hắn ta đã giúp rửa sạch bằng bó cần thận, cũng giúp hắn thoa thuốc trị thương tốt nhất. Hắn chỉ là vì mất máu quá nhiều, lại tiêu hao lượng lớn tinh lực, nên mới phải hôn mê. Chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt một đêm, tin chắc ngày mai Mặc nhạc công sẽ có thể tỉnh táo trở lại."

"Mặc đang tốt như vậy sao có thể đột nhiên bị thương. Là ai làm huynh ấy bị thương? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Tống Văn Ca cổ nén nước mắt trong

mắt, bàn tay mềm đau lòng xoa hai má tái nhợt suy yếu của Liên Mặc, trong lòng nổi lên dày đặc lo lắng cùng bất an.

"Chuyện này ta cũng không rõ lắm." Khuynh Thành lắc lắc đầu, nàng quả thật không biết vì sao Mặc bị thương, hôm nay Mặc đến dạy nàng một khúc cuối cùng, đã sớm rời đi Mỹ Nhân lâu.

Chỉ là một canh giờ sau, Mặc nhạc công đột nhiên cả người bị thương từ ngoài cửa sổ bay vào phòng của nàng, lúc ấy dọa nàng nhảy dựng thật lớn. Nàng chưa hỏi rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hắn đã hôn mê bất tỉnh, chỉ nói với nàng đừng cho bất luận kẻ nào biết hắn đến nơi này, ngoại trừ thê tử Văn Ca của hắn.

Nàng nghĩ, Mặc nhạc công là bị người ta đuổi giết. Bằng không trên người tại sao có thể có vết thương như vậy? Nhất là một kiếm ở ngực, sâu thêm hai phân sẽ lấy mạng của hắn. Nhưng không biết, cuối cùng là người nào, xuống tay thật ác độc. Mặc nhạc công đích thị là chống đỡ đến hơi cuối cùng mới trốn được đến nơi của nàng rồi?

Trong lúc Mặc nhạc công dạy nàng đánh đàn, nàng sớm đã xem hắn thành tri kỷ của mình, kỹ thuật đàn của hắn thực làm cho bản thân bội phục không thôi. Nàng vốn cho là tài đánh đàn của mình đã đạt cảnh giới dày công tôi luyện, thật không nghĩ đến so sánh với Mặc nhạc công, lại là cách biệt một trời? Quả nhiên là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Tuy rằng Mặc nhạc công đối với nàng vẫn lạnh nhạt hữu lễ, ngoại trừ dạy đánh đàn, cũng không nói chuyện với nhau nhiều. Nhưng nàng lần này cũng là không chút lựa chọn ra tay cứu giúp, len đưa hắn giấu ở trong phòng của mình, giúp hắn xử lý băng bó vết thương. Không để cho bất kỳ kẻ nào biết. May mắn nàng cũng biết một ít y thuật, bằng không đi mời đại phu đến khám bệnh, chỉ sợ cũng phiền toái. Cũng do Mặc nhạc công tín nhiệm chính mình, loại cảm giác được người mình khâm phục kính yêu tri kỷ tín nhiệm thật sự tốt lắm.

"Khuynh Thành cô nương, cảm ơn cô nương cứu Mặc, phần ân tình này của cô nương ta sẽ nhớ kỹ!" Tổng Văn Ca ngẩng đầu lên, lòng tràn đầy cảm kích nhìn về phía Khuynh Thành, cảm thấy ân trọng tốt đối với nàng ấy bất giác lại sâu sắc một phần.

"Cô nương không cần khách sáo như thế, hắn là nhạc công của ta, mà ta đối với hắn cũng rất là khâm phục kính yêu, cứu hắn tất nhiên là cần." Khuynh Thành nhướn mày cười yếu ớt, nghĩ nghĩ, lại nói, "Cô nương, Mặc nhạc công đêm nay sợ là phải ở lại chỗ này nghỉ ngơi một đêm. Về phần cô nương đành ủy khuất lui xuống, cùng ta ngủ ở trong phòng âm bên cạnh." Chỗ của nàng chỉ có hai giường, trước mắt chỉ có thể an bài như vậy.

"Chuyện này" Tổng Văn Ca do dự hồi lâu, không thể không nói chi tiết, "Khuynh Thành cô nương, hiện giờ ta không thể ngủ lại ở chỗ của cô nương được, chỉ vì trong nhà còn có đứa nhỏ cần ta chiếu cố. Mặc đành cầu xin cô nương chăm sóc một đêm, sáng sớm ngày mai ta sẽ tới đón huynh ấy. Đại ân đại đức của Khuynh Thành cô nương, ta trước tiên tạ ơn ở trong này." Nói xong, Tổng Văn Ca về mặt thành khẩn thi lễ thật sâu với nàng ấy.

"Cô nương, đừng như vậy!" Khuynh Thành nhanh chóng nâng Tổng Văn Ca dậy, trịnh trọng nói, "Cô nương yên tâm, ta nhất định sẽ lo cho Mặc nhạc công. Cô nương cứ đi về chăm sóc con của các người đi, chuyện ở đây cũng không cần lo lắng. Cô nương vẫn là mau trở về đi, đêm đã khuya, trên đường cẩn thận một chút"

"Uh, ta sẽ, cảm ơn cô nương." Tổng Văn Ca thành tâm cảm ơn, giúp Liên Mặc đắp kín mền, lại quyến luyến nhìn hắn lần cuối cùng, thế này mới đứng dậy rời đi. Đáy lòng suy nghĩ trăm điều, phiền không bình tĩnh.

Nàng và Liên Mặc đi vào Phụng thành, cũng không có kết thù với bất kỳ kẻ nào, ở đây cũng không có bất luận kẻ nào quen biết bọn họ. Như thế xem ra, ngoại trừ bạo quân ác ma kia nàng nghĩ không ra còn có người nào có lý do gì làm hại Liên Mặc.

Nhưng, Long Ngự Tà hắn tại sao muốn làm như vậy? Hắn làm sao biết Liên Mặc ở Phụng thành.

Còn có, hắn có biết mình còn sống trên thế gian hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dự Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 9: Cuộc so tài lớn của hoa khô

Bóng đêm đen đậm như mực, đèn rực rỡ lóe ra xinh đẹp.

Đêm nay Mỹ Nhân lâu có vẻ càng náo nhiệt, trước cửa lầu chính xe ngựa như nước, người người di chuyển, giăng đèn kết hoa, ồn ào sôi sục.

Tổng Văn Ca đi vào Mỹ Nhân lâu vừa nhìn qua chính là khung cảnh tấp nập bức người, cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt. Giật mình sửng sốt sau một lát, nàng mới giẫm lên bậc thềm chỗ tiến vào trong lầu.

Thấy trong đại sảnh kín người hết chỗ, không còn chỗ ngồi, Tổng Văn Ca lại là một trận kinh ngạc sửng sờ. Trong lòng thầm nghĩ: hôm nay là ngày đặc biệt gì sao? Sao đêm nay khách ở Mỹ Nhân lâu nhiều như thế? Đêm qua cũng không thấy nhiều khách như vậy.

Bất quá, nghi hoặc hay nghi ngờ, Tống Văn Ca cũng không còn thời gian đi trông nom chuyện không liên quan này. Nàng tới để đón Liên Mặc, khách trong lâu nhiều hay ít cũng không liên quan tới nàng.

Vốn sáng sớm nàng đã đến Mỹ Nhân lâu một chuyến, nhưng lúc ấy Liên Mặc mới vừa tỉnh lại, thân thể cũng rất suy yếu, không thích hợp hành động. Hơn nữa, Liên Mặc còn nói cho nàng biết Long Ngự Tà phái ám vệ tới bắt hấn, ban ngày đi ra ngoài dễ dàng bại lộ, đợi đến buổi tối lại hành động. Cho nên, nàng tới bây giờ trời tối rồi mới đi vào Mỹ Nhân lâu lần nữa.

Nàng quả nhiên không đoán sai, lần này Liên Mặc bị thương đều là bạo quân ác ma kia ban tặng. "A, hấn đã hại chết mình, vì sao ngay cả Liên Mặc cũng không buông tha? Hấn dựa vào cái gì mà hại Mặc? Hấn quả thật tàn nhẫn khát máu thế sao? Đối với việc mình chết đi, hấn rốt cuộc có vẻ tự trách, áy náy, hối hận, hoặc là thương tiếc hay không? Nói không chừng hấn sớm đã quên mình, mà đổi thành có niềm vui mới rồi"

Quên đi, bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ này. Vẫn là sớm mang theo Liên Mặc trở lại Liên Ca lâu một chút mới tốt, trước mắt cũng chỉ có trong Liên Ca lâu là an toàn nhất. Chuyện đi Thiên Ma giáo tìm kiếm Trần nhi chỉ có thể hoãn lại, vẫn là chờ Mặc đường thương khoẻ, rồi tính tiếp.

Tống Văn Ca thu lại suy nghĩ, xuyên qua đại sảnh ồn ào sôi sục náo nhiệt, thẳng lên lầu, hướng về phía Khuynh Thành các mà đi. Khuynh Thành đoán chừng là đã nói với người trong lâu mình là khách mời, cho nên một đường thẳng, không người cản trở nàng.

"Văn Ca muội muội, muội đã đến rồi." Khuynh Thành vừa thấy Tống Văn Ca tiến vào, lập tức cười yếu ớt nhẹ nhàng nghênh đón.

"Khuynh Thành tỷ tỷ, Mặc thế nào?" Tống Văn Ca cười lại với nàng ấy, để nàng ấy vô cùng thân thiết lôi kéo tay của mình.

Khuynh Thành lôi kéo Tống Văn Ca đi đến trước bàn ngồi xuống, lại rót cho nàng một ly trà thơm, mới lên tiếng "Văn Ca muội muội không cần lo lắng, Mặc nhạc công tốt lắm, vừa mới uống thuốc, hiện giờ đã ngủ. Đợi một hai canh giờ nữa, chờ đêm khuya, muội muội gọi hấn tỉnh lại, ta che dấu các người đi ra ngoài từ sau viện."

"Uh, được, cảm ơn Khuynh Thành tỷ tỷ." Tống Văn Ca cảm kích cười cười, nghĩ phải đợi một hai canh giờ nữa bắt giặc có chút nhàm chán, thích thú hỏi, "Khuynh Thành tỷ tỷ, hôm nay trong lâu có chuyện gì sao? Sao đêm nay khách lại nhiều như thế?"

Nghe Tống Văn Ca hỏi như vậy, sau một lúc lâu Khuynh Thành không nói. Nụ cười yếu ớt trên mặt dần dần tan đi, sâu kín thờ dài, trên vầng trán ẩn có vài phần sầu bi cùng phiền muộn.

"Khuynh Thành tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?" Trong giọng nói của Tống Văn Ca có thân thiết rõ ràng. "Có phải gặp chuyện gì khó khăn không? Có thể nói cho muội một chút không? Nói không chừng muội có thể giúp đỡ gì đó." Mặt Khuynh Thành hiện một phần tình cảnh bi thảm, thực hiển nhiên là gặp chuyện phiền toái gì rồi, nếu mình có thể giúp thì phải hết lòng chắc chắn nghĩa bất dung từ giúp tỷ ấy một phen, cũng như báo đáp tỷ ấy là ân nhân cứu mạng của Mặc. Hơn nữa, ân tượng nàng đối với Khuynh Thành cũng rất tốt, cho dù không phải vì Liên Mặc, nàng có lẽ cũng sẽ giúp nàng ấy.

"Haiz, lần này ta quả thật là gặp phải chuyện phiền toái." Khuynh Thành tạm ngừng, lập tức ôm tai nói tiếp, "Văn Ca muội muội, nói vậy muội còn không biết? Mấy ngày nay có một cô nương gọi là Mị Cơ đến Yên Chi lâu đối diện chúng ta, lần đầu lên đài đã tươi đẹp chán động bốn tòa, dáng vẻ kiêu ngạo cùng tài nghệ tuyệt đối đàn áp tất cả các cô nương trong Yên Chi lâu. Hiện giờ, hoa khôi của Yên Chi lâu chính là Mị Cơ. Vốn dĩ, danh khí của Yên Chi lâu thua xa Mỹ Nhân lâu, nhưng từ sau khi Mị Cơ đến đây, tình thế chuyển biến lớn. Trước mắt, Yên Chi lâu đang muốn áp chế xu thế của Mỹ Nhân lâu chúng ta. Điều này cũng thôi đi, không ngờ buổi trưa hoa khôi đưa chiến thiệp lại đây, bảo là muốn nhất quyết phân cao thấp với ta, nói chỉ có nàng ta mới có tư cách làm đệ nhất hoa khôi ở Phụng thành. Ta vốn cũng không để chuyện này trong lòng, nghĩ rằng so tài thì so tài. Dù sao thì từ khi ta lên làm đệ nhất hoa khôi ở Phụng thành, cô nương tiến đến khiêu chiến tài nghệ không biết có bao nhiêu, nhưng cuối cùng đều mất hứng mà về. Từ trước đến nay ta đối với tài nghệ của mình đều rất tự tin, thật không nghĩ đến lúc này đây..."

Nói tới đây, Khuynh Thành lắc đầu ngừng lại, vẻ mặt thất bại.

"Khuynh Thành tỷ tỷ, Mị Cơ kia thật sự lợi hại như vậy sao?" Ánh mắt Tống Văn Ca lóe lóe, Mị Cơ? Tên này thật đúng là quen tai, hình như người thị thiếp mà Vũ Văn Huyền Băng mang theo bên người ở bữa tiệc quốc gia tên là Mị Cơ. Nhưng không biết hoa khôi này lại là người nào.

"Nàng ta quả thật rất lợi hại, ta và nàng ta đã tỷ thí hai đợt, vòng tỷ thí thứ nhất là tài đánh đàn và cờ, đợt tỷ thí thứ hai là thư pháp và hội họa. Trong bốn cuộc tỷ thí, thư pháp và tài đánh đàn ta bất phân thắng bại với nàng ta, mà cờ và hội họa ta đều thua nàng ta một bậc. Sau nửa canh giờ vòng tỷ thí thứ ba sẽ bắt đầu, nội dung tỷ thí là thi từ và ca nghệ. Trước mắt ta và Mị Cơ là hai đều hai bại, vòng tỷ thí thứ ba này cho dù ta thắng, bất quá cũng là bất phân thắng bại với nàng ta mà thôi. Huống chi, ta cũng không có lòng tin có thể hơn Mị Cơ ở thi từ và ca nghệ."

Khuynh Thành thờ dài, tiếp theo lại lo lắng nói: "Kết quả tỷ thí lần này không chỉ liên quan đến danh dự cá nhân ta, còn liên quan đến toàn bộ vận mệnh tương lai của Mỹ Nhân lâu. Tú bà Yên Chi lâu nói, nếu chúng ta thua, về sau Mỹ Nhân lâu vĩnh viễn đành phải ở dưới Yên Chi lâu của bọn họ, Yên Chi lâu mới là đệ nhất thanh lâu ở Phụng thành này. Ta chỉ sợ, sau khi thua mama sẽ không dễ dàng buông tha ta. Mấy năm nay, vì ta giành được danh hiệu đệ nhất hoa khôi, kiếm cho mama không ít bạc, lại cho bà ấy thể diện, cho nên ta nói chuyện ở trước mặt mama mới có vài phần phân lượng. Nhưng, nếu lần này ta bại bởi Mị Cơ, sau này không có thân phận đệ nhất hoa khôi bao phủ, kết cục sau đó, chỉ sợ sau này bản mình hay không không thể do ta lựa chọn."

"Khuynh Thành tỷ tỷ, vì sao tỷ không chuộc thân cho mình rồi rời khỏi Mỹ Nhân lâu?" Tống Văn Ca nghe xong nửa ngày, bỗng nhiên nhíu chân mày hỏi. Danh tươi đẹp của Khuynh Thành lan xa, hơn nữa khoá trước giành được danh hiệu hoa khôi đệ nhất Phụng thành, mấy năm nay tiền kiếm được khẳng định đủ để nàng ấy tự chuộc thân chứ?

"Muội muội quá ngây thơ rồi, có tiền cũng không nhất định chuộc thân được." Khuynh Thành cười khổ lắc lắc đầu, nàng là cây hái ra tiền của Mỹ Nhân

lâu, tú bà làm sao có thể để mình chuộc thân cho mình? Trừ phi có cường quyền áp chế. Hơn nữa, nàng cũng không muốn rời khỏi Mỹ Nhân lâu, nàng còn mong mỗi Hiên lang (Hiên ca đây, toàn gieo rất mầm phong lưu =]])) ngẫu nhiên quay đầu chú ý, càng mong mỗi hán có thể chuộc thân cho mình.

Nhưng, ngày này sợ là vĩnh viễn cũng đợi không được. Từ lần trước hán đến Khuynh Thành các thổ lộ tâm sự của hán với mình, say rượu khóc lớn (aizz vì Ca tỷ mà rơi lệ, lệ của người đàn ông không nhẹ a) một hồi, cũng không tới đây nữa. Lần từ biệt này, đã là hơn nửa năm.

Thiên cô tình yêu nói với ai, yêu đến sâu sắc mình tự biết. Tương tư cay đắng, người trước người sau vẫn cười. Bỏ lỡ ngày cưới, mộng cắt đứt nhà trống tự mình sầu.

"Khuynh Thành tỷ tỷ đừng ưu sầu như vậy, muội giúp tỷ." Tống Văn Ca không đành lòng nhìn Khuynh Thành sầu lo phiền não như thế, vội vàng dịu dàng an ủi một câu. Nàng không rõ vì sao Khuynh Thành chợt đột nhiên tinh thần chán nản như vậy, mắt và chân mày đều là khổ sở cùng bị thương, còn tưởng rằng nàng ấy sợ sau khi thua trận đấu bị tú bà bức bách tiếp khách. Nhưng bất kể thế nào, nàng đã quyết định phải giúp nàng ấy đã bại Mị Cơ kia.

"Muội muội giúp ta như thế nào?" Khuynh Thành nghe vậy sững sốt một chút, không phải nàng nghi ngờ tài nghệ của Văn Ca muội muội, mà là Mị Cơ kia thật sự quá lợi hại.

"Nội dung tỷ thí vòng thứ ba không phải thi từ và ca nghệ sao? Ha ha, hai thứ này vừa lúc là sở trường nhất của muội. Khuynh Thành tỷ tỷ hãy yên tâm, muội nhất định sẽ giúp tỷ hòa nhau một ván. Danh dự đệ nhất hoa khôi ở Phượng thành này chỉ có tỷ tỷ mới xứng." Tống Văn Ca vỗ vỗ bả vai của Khuynh Thành, tràn đầy tự tin cười nói.

"Văn Ca muội muội, tốt như vậy sao?" Khuynh Thành có chút chần chừ, để cho Văn Ca muội muội giúp nàng tỷ thí, cho dù thắng nàng cũng sẽ cảm thấy áy náy. Nhưng trước mắt nàng cũng không còn cách nào, nàng không thể thua. Nàng cũng không phải tham mỹ danh đệ nhất hoa khôi, chỉ là sợ bị tú bà buộc phải bán mình tiếp khách. Tâm linh của nàng sớm đã bị Hiên lang hoàn toàn chiếm cứ, thân thể cũng của hán, tự nhiên cũng chỉ muốn 'cam tâm tình nguyện' giao cho Hiên lang' những người đàn ông khác đừng mơ tưởng chạm vào nàng một chút ít.

"Có gì mà không tốt, tỷ cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy chỉ cần có thể đã bại Mị Cơ kia là được." Tống Văn Ca cười tròng mắt nhìn, lập tức đi đến trước bàn trang điểm, tháo chiếc khăn trên đầu xuống, đem một đầu tóc giống như mực xoã xuống. "Khuynh Thành tỷ tỷ, mau tới đây giúp muội trang điểm, theo kiểu tóc của tỷ. Trên mặt cũng không cần trang điểm, mang theo một cái khăn che mặt là được. Còn quần áo nữa, cũng nhanh chóng lấy một bộ ra cho muội thay, màu phải thanh nhã một chút. Tốt nhất là màu trắng, bởi vì muội ưa mặc quần áo màu trắng." Thân hình của nàng và Khuynh Thành không khác nhau lắm, quần áo của Khuynh Thành hán là vừa với thân thể của nàng. Mà giọng của nàng và Khuynh Thành cũng có tám phần tương tự, tin rằng giả dạng Khuynh Thành cũng không phải là việc gì khó.

"Ca Nhi muội muội, muội thật đẹp!" Khuynh Thành có chút si mê nhìn Tống Văn Ca đôi môi hoàn toàn, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Lúc trước Tống Văn Ca giả trai, lông mi bị nàng vẽ thô hai phần, trên mặt cũng bôi một chút than bụi, khiến mặt nàng thoát nhìn có đen một chút. Hiện giờ nàng thay áo lụa thuần trắng như tuyết, vết đen trên mặt cũng được nàng rửa đi, đơn giản hóa đồ trang sức trang nhã, hé ra dung nhan nghiêng nước nghiêng thành không hề che lấp hiện ra trước mặt Khuynh Thành.

Ngọc bích tràn đầy, ánh ngọc bắn ra. Như hình bướm bướm, hai hàng chân mày nhỏ, tóc mềm như đám mây, hai má hồng phấn. Im lặng tự mình bồi hồi, giống như tiên nữ trong đảo, dựa vào lan can rồi rảnh rỗi đứng lặng, hiển nhiên như cô gái trong Ngũ Hồ. Như núi tuyết cao xinh đẹp, trong suốt lạnh lạnh, như hoa tuyết trắng. Nhiều điểm bức người. Dáng vẻ như tiên nữ trên cung trăng, đôi mắt ánh trắng, thật thanh lệ tuyệt luân, xinh đẹp không gì sánh được.

"Tỷ tỷ khen quá rồi, bắt quá là hời hợt mà thôi." Tống Văn Ca không mấy để ý cười yếu ớt một tiếng. Nếu có thể, nàng tình nguyện diện mạo bình thường một chút, thêm một chút thanh tú nàng cũng đã thỏa mãn, khuynh quốc khuynh thành dễ dàng gây họa.

"Đẹp như ngọn sóng mềm mại, uyển chuyển như rồng bay trên mây." Khuynh Thành phục hồi tinh thần lại, tán thán nói.

Hôm nay Khuynh Thành mới biết, thì ra nhân gì-an lại có cô gái tuyệt sắc siêu thoát trần tục như vậy. So sánh với nàng ấy, mình giống như trong nháy mắt đã trở nên đột nhiên thất sắc. Nàng ấy chỉ nhẹ nhàng cười, đã có thể tình xảo thanh lịch, Khuynh Thành các ám áp mờ mịt thật tội tệ, chỉ cảm thấy không xứng với khí chất siêu phàm thoát tục như tiên của nàng ấy. Nàng ấy xinh đẹp như thế, khiến người nhìn không được ghen tị, lại không thể ghen tị, chỉ sợ khinh nhờn nàng ấy.

"Tốt lắm, không nói nữa, thời gian tỷ thí cũng sắp đến rồi" Tống Văn Ca vươn tay nhận khăn che mặt từ Khuynh Thành, vừa mới che xong, chợt nghe tiếng gõ cửa vang lên.

"Tiểu thư, vòng tỷ thí thứ ba lập tức sẽ bắt đầu, mama bảo người nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng xuống lầu. Mị Cơ cô nương ở Yên Chi lâu đã đến, đang ở trên đài chờ tiểu thư." Nói chuyện chính là nha hoàn Huyền Nghiên của Khuynh Thành.

"Đã biết, Huyền Nghiên người đi nói một tiếng với mama, ta lập tức tới ngay." Khuynh Thành lớn tiếng nói, dứt lời, có chút khần trương nhìn về phía Tống Văn Ca. "Văn Ca muội muội, lần này phải dựa vào muội rồi. Bất kể thắng bại như thế nào, tỷ tỷ đều cực kỳ cảm tạ sự giúp đỡ của muội."

"Khuynh Thành tỷ tỷ yên tâm đi, muội nhất định sẽ không thua!" Tống Văn Ca lời thề son sắt nói, ý cười ở đáy mắt tràn đầy tự tin. Vỗ vỗ tay Khuynh Thành, thế này mới mở cửa đi về phía đại sảnh lầu một.

Lúc này trong đại sảnh lầu một, tiếng người ồn ào, ồn ào. Tất cả ánh mắt của khách đều nóng cháy nhìn về phía vũ đài hình tròn trước đại sảnh, vội vàng cùng đợi vòng tỷ thí thứ ba của hai đại hoa khôi.

Tầm mắt Tống Văn Ca lạnh nhạt lướt một vòng bên trong đại sảnh, thế này mới bước liên tục lên vũ đài. Khi nàng thấy rõ mặt Mị Cơ thì không khỏi kinh ngạc một trận. Thì ra Mị Cơ này chính là Mị Cơ kia, nàng ta không phải thị thiếp của Vũ Văn Huyền Bằng sao? Sao chạy đến Phụng thành Long Đằng quốc làm hoa khôi vậy?

Trong chuyện này chỉ sợ lại có âm mưu gì không thể cho ai biết? Vũ Văn Huyền Bằng cũng không phải là hạng người lương thiện, Mị Cơ rất có thể là do hấn an bài đến Phụng thành này, chỉ không biết hấn lại có âm mưu quỷ kế gì.

Như vậy xem ra, nàng càng không thể thua cho Mị Cơ rồi, nhất định phải đả bại nàng ta, tuyệt không thể để cho âm mưu quỷ kế của Vũ Văn Huyền Bằng thực hiện được.

"Khuyên thành cô nương đã chuẩn bị xong chưa?" Mị Cơ đột nhiên ra tiếng, mới kéo Tống Văn Ca lại từ trong cõi thần tiên.

"Mị Cơ cô nương cũng chuẩn bị xong rồi chứ?" Tống Văn Ca không đáp hỏi lại, không muốn nhiều lời với nàng ta. Nàng thật sự là không quá thích nữ tử này, quá yêu quá mị rồi, hơn nữa trong mắt còn luôn thương thương mang theo tính kể, lại còn đáng vẻ tự cho mình thanh cao ngạo mạn. Giống như chính mình rất giỏi, người khác đều nên ở dưới vẫy vẫy của nàng ta, quỷ bài với nàng ta.

"Bắt đầu đi." Thái độ của Mị cơ đối Tống Văn Ca lãnh đạm lơ đãng, quay đầu nhìn về tú bà đứng bên cạnh nói.

"Được." Tú bà gật gù đầu, lập tức lắc mông lên trước hai bước, mặt hướng về một đám khách trong đại sảnh cao giọng nói, "Các vị đại gia công tử, vòng tỷ thí thứ ba sẽ bắt đầu", nói xong mọi người im lặng. "Một vòng tỷ thí này vẫn là chia làm hai trận, trận đầu tỷ thí thi từ, trận thứ hai tỷ thí ca nghệ. Quy luật như cũ, mỗi khi tỷ thí xong một trận, dùng tiếng vỗ tay lớn nhỏ của các vị đang ngồi làm căn cứ bình luận thắng thua. Tốt lắm, quy luật đã nói đến đây, trận tỷ thí thi từ chính thức bắt đầu. Từ xưa mỹ nhân dễ dàng lưu lại giai thoại nhất, cũng dễ dàng khiến cho tranh chấp nhất, nhưng người anh hùng nào có năng lực không thương mỹ nhân chứ? Cho nên, hiện giờ xin mời hai vị hoa khôi cô nương lấy mỹ nhân làm đề, tùy tiện ngâm thơ hoặc làm một bài phú đều có thể, phải biểu đạt ra hình tượng xinh đẹp sinh động của mỹ nhân, thời gian là một nén nhang". Dứt lời, toàn bộ đại sảnh lầu thoáng chốc lặng ngắt như tờ, chậm đợi trận đấu bắt đầu.

"Khuyên Thành, vòng tỷ thí này con cần phải biểu hiện cho tốt đó, mẹ hi vọng có thể nhờ vào con." Tú bà nói xong, sắc mặt không phải rất tốt nhìn Tống Văn Ca một cái, xoay người bước xuống vũ đài.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, nửa nén nhang qua đi, Mị Cơ đã có ý trong lòng. Thấy Tống Văn Ca vẫn còn nhú chân mày suy tư, trong lòng âm thầm đắc ý.

"Khuyên Thành cô nương còn chưa nghĩ ra sao. Ta đã làm tốt lắm đó." Mị Cơ cao ngạo ngẩng đầu, trong mắt đào hoa yêu mị hiện lên mấy phần khinh thường.

"Nếu làm tốt rồi, vậy thì mời Mị Cơ cô nương đọc lên tác phẩm xuất sắc của mình đi." Tống Văn Ca lạnh lùng nói.

"Khuyên Thành cô nương nói đùa, tác phẩm xuất sắc chưa nói tới, bất quá là thuận miệng bịa chuyện thôi. Nếu không chê, cô nương và mọi người đến giám định và thưởng thức tác phẩm của ta một chút."

Mị Cơ ra vẻ khiêm tốn, nói xong, môi son khẽ mở, nhẹ nhàng đọc lên:

[1] Vừa qua rừng liễu, đã tới buồng hoa,

Chỗ đang đi, chim trên cành, tiếng kêu xào xạc,

Khi sắp đến, bước quanh thềm, bóng lượn thướt tha.

Vẻ vẫy tay tiên, hương lan ngào ngạt,

Phát phơ tà áo, tiếng ngọc gần xa.

Mặt hoa đào, làn tóc mây xanh ngắt,

Môi anh đào, răng hạt lựu hương pha.

Tuyết múa, gió quay, lưng ong mềm mại,

Mặt tươi, da bóng, châu thủy chói lòa.

Thấp thoáng trong hoa, như mừng như giận.

Nhòn nhơ mặt nước, khi bông, khi là.

Mây liễu cau cau, muốn nói mà còn e lệ,

Gót sen chậm chậm, muốn dừng mà vẫn dạo qua.

Phẩm chất đáng khen, giá trong ngọc sáng.

Áo quần rất đẹp, lộng lẫy văn hoa,

Kẻ dung mạo, hương lòng ngọc dát,

Vĩ phong tư, rờn cuốn, phượng sa.

Trắng như hoa mai tuyết phủ,

Sạch như bông huệ sương pha.

Nhân tình như cội thông mọc trong vô cốc,

Diễm lệ như mây rắng soi dưới trùng ba.

Văn vẻ như rồng bơi trong đầm uốn khúc,

Quang thái như trăng rọi trên sông Ngân hà.

Tây Thi đáng thẹn, Vương Tường kém xa.

Lạ thay đến tự phương nào? Sinh ở đâu ra?

Thật vậy, chốn Dao Trì khó bề sánh kịp, nơi từ phủ dễ kiếm đâu ra.

Hỏi người nào đấy? quả bậc tiên nga.

Mị Cơ ngậm xong, đứng thẳng lưng nghênh đón thanh âm trầm trồ khen ngợi, âm thanh ủng hộ cùng vỗ tay lại liên tiếp. Ngay cả Tống Văn Ca cũng không thể không âm thầm tán thưởng nàng ta quả thật có chút tài năng, thơ kia làm thật đúng là tốt, chính mình không viết ra được.

Bất quá, Tống Văn Ca tuy rằng tự mình không viết ra được, nhưng trong đầu nàng lại chứa văn hoá tích lũy lâu năm. Phen nhú chân mày suy nghĩ của nàng vừa rồi, là để cố gắng tìm kiếm thi từ ca phú mà tiên thơ thánh thơ cổ đại miêu tả có liên quan đến mỹ nhân ở trong đầu.

"Khuyên Thành cô nương, tới phiên cô nương." Mị cơ cao ngạo nhìn Tống Văn Ca, trong mắt hiển thị rõ vẻ đắc ý, giống như nắm chắc thắng lợi trong tay, cuối cùng người thắng nhất định sẽ là mình.

Tống Văn Ca thân nhiên liếc Mị Cơ một cái, sau đó thi lễ với mọi người, nói: "Vậy Khuyên Thành cũng bêu xấu, nếu làm không tốt, kính xin mọi người thứ lỗi!"

~~~~~

[1] Bài thơ này vốn là bài cảnh ảo tiên cô phú (Bài phú của tiên cô nơi cảnh ảo) của Tào Tuyết Cần. Đoạn dịch thơ trên là do nhóm Vũ Bội Hoàng làm. Còn dưới đây là bài thơ gốc.

Phương ly liễu ỏ, xạ xuất hoa phòng.

Đán hành xứ, điều kinh đình thụ,

Tương đảo thi, ảnh độ hồi lang.

Tiên duệ xạ phiêu hề, văn xạ lan chi phúc uất,

Hà y dục động hề, thánh hoàn bội chi khanh thương.

Yếp tiếu xuân đào hề, văn kết đôi thụy,

Thần trán anh khoa hề, lưu xỉ hàm hương.

Miền tiêm yêu chi sở sở hề, phong hồi tuyết vũ,

Diệu châu thụy chi đích đích hề, áp lục nga hoàng.

Xuất một hoa gian hề, nghi sân nghi hỉ,

Bồi hồi trì thượng hề, nhược phi nhược dương.

Nga my dục tần hề, tương ngôn Nhi vị ngữ,

Liên bộ xạ di hề, đực chi Nhi nhưng hành.

Tiền mỹ nhân chi lương chất hề, băng thanh ngọc nhuận,

Mộ mỹ nhân chi hoa phục hề, siểm thướt văn chương.

Ái mỹ nhân chi dung mạo hề, hương bồi ngọc triện,

Tỷ mỹ nhân chi thái độ hề, phượng chữ long tường.

Kỳ tố nhược hà: xuân mai trán tuyết,

Kỳ khiết nhược hà: thu huệ phi sương.

Kỳ tĩnh nhược hà: tùng sinh không cốc,

Kỳ điểm nhược hà: hà ánh tròng đường.

Kỳ văn nhược hà: long du khúc chiều,

Kỳ thân nhược hà: nguyệt xạ hàn giang.

Viễn tâm Tây Tử, cận quý Vương Tường.

Sinh vu thực địa? Giáng tự hà phương?

Nhược phi yển bãi quy lai, Dao Trì bất nhị,

Định ưng xuy tiêu dẫn khứ, tử phủ vô song giả dã.

Dứt lời, Tống Văn Ca nhẹ nhàng đọc, đúng là kiệt tác 《Lạc Thần phú》 có một không hai lưu danh nghìn đời của Tào Thực:

Hình dáng của nàng,

Nhẹ tựa chim hồng,

Uyển chuyển như rồng.

Rực rỡ thu cúc,

Tươi rạng xuân tùng.

Phảng phất nhụy che bóng nguyệt,

Phiêu diu nhè bay lượn tuyết.

Từ xa ngắm, trông nhè mặt trời lúc ban mai,

Tì gần ngắm, coi nhè phù dung trên dòng biếc.

To nhỏ vừa tầm,

Ngọn diệp hợp độ.

Vai tựa vạt thềm,

Eo nhè dọc b.

Cổ gầy thon dẻ,

Da ngần hể lộ.

Sợi thơm không dùng,

Phấn màu chẳng ngự.

Tóc búi mây bông,

Mây uốn thon cong,
Ngoài môi thắm đỏ,
Răng ngà bên trong.
Con người khế liếc,
Má lúm đồng tiền.
Phong tư kiêu diễm,
Dáng tinh thần nhàn.
Nhu mì khoan nhã,
Mê hoặc tiếng thanh.
Phục trang khoáng thế,
Cốt mạo như tranh.
Khoác áo lụa ngời sáng,
Khuyên tai toả sắc xanh.
Tay đeo lông thúy vàng làm trang sức,
Người kết ngọc minh châu xung quanh.
Giày viễn du thêu hoạ tiết,
Quần mây lụa phất nhẹ nhàng.
Ẩn bóng lan toả hương ngát,
Dạo bãi hời bên sườn non.
Rồi chợt nhẹ nhàng bay bổng,
Chơi đùa nhón nhơ.
Trái cò ngũ sắc,
Phải lộng quế che.
Nâng tay trắng ngần bên bên trong,
Hái cỏ chi đen nơi nước xiết.
Ta mến vẻ đẹp của nàng,
Lòng thổn thức khôn nguôi.
Không người mai mối lương duyên,
Đành nhờ ánh mắt tỏ lời.
Mong lòng thành được chấp thuận,
Cởi ngọc bội ngỏ thừa.
Ôi nàng thực hoàn mỹ,
Thông lễ nghĩa, hiểu thi từ.
Mang ngọc quỳnh đáp lại ta,

Chỉ nơi hẹn ước tại vực sâu.
Lưu luyến chân thành biết bao,
Chi e nàng dối lừa.
Cảm Giao Phủ bị bội ước,
Lo lắng do dự nghi ngờ.
Trần yên niềm hoan hỉ,
Giữ lễ giáo mà e dè.
Rồi Lạc thần cảm động,
Bồi hồi dùng dằng.
Thần thái ly hợp,
Lúc tối lúc bừng.
Thân nhẹ bỗng như hạc đứng,
Như sắp bay lại ngập ngừng.
Dẫn đường tiêu hoa nồng đượm,
Đi lối cỏ ngát mùi hương.
Ngâm nga mãi lòng yêu mến,
Tiếng ca buồn bã khôn cùng.
Rồi chúng tiên tụ họp,
Kéo bè bạn lại.
Hoặc đùa nước trong,
Hoặc bay trên bãi,
Hoặc hái minh châu,
Hoặc tìm lông biếc.
Hai Trương phi từ nam về,
Đem du nữ sông Hán tới.
Than Bào Qua cô đơn,
Kẻ Thiên Ngưu không bạn.
Áo nhẹ phát phơ trong gió,
Buông tay hồi lâu đứng lặng.
Thân tựa chim bằng,
Phiêu dật như thần.
Nhẹ nhàng đập sóng,
Áo bọt nước sinh.
Cử động vô thường, như nguy như an.

Đứng đi khó đoán, như tiến như hoàn.

Mắt chuyển lưu tình,

Về ngọc rõ ràng.

Ngâm lời chưa thốt,

Hơi đượm hương lan.

Dung mạo nhu mì,

Ta bữa quên ăn.

Ngâm xong một chữ cuối cùng, Tống Văn Ca thả lỏng một hơi thật lớn. Vù, một chết nàng, thi phú dài như vậy, cũng may trí nhớ nàng tốt có thể hoàn chỉnh hết. Ha ha, ngâm lại vẫn là cảm thấy rất thành công. Mặc dù là đạo văn Tào đại thi nhân, nhưng ai nói đạo thơ thì không cần bằng bản lĩnh thật sự đâu? Đó hẳn là giết chết không ít kẻ bào nã đấy.

Nhìn nhìn lại khách trong đại sảnh, ánh mắt si mê, tất cả đều thành hình dáng ngu si, rất rõ ràng đều đắm chìm ở trong mỹ mạo của mỹ nhân ‘Lạc thần’ trong bài thơ Tống Văn Ca vừa mới đáp nặn ra, giống như thần nữ trong bài thơ kia đã nhảy ra, thật rõ ràng, xinh đẹp tươi đẹp đứng ở trước mắt mọi người nói cười vui vẻ.

"Thơ hay thơ hay, Khuynh Thành cô nương quả nhiên rất tài tình, từ ngữ hoa lệ mà không mạnh mẽ, ý thơ tươi mát, làm người ta thích. Hơn nữa chú ý sắp xếp theo đối ngẫu, câu đối và âm luật, ngôn ngữ chỉnh tề, ngưng tụ, sinh động, tuyệt đẹp. Sinh động miêu tả, lại thêm so sánh, tô đậm hài hoà, rắc rối biến hóa xảo diệu thoả đáng, làm cho người ta một loại lớn mà không phiền, cảm giác xinh đẹp mà không kinh hãi, khiến người cảm thấy như đang nhìn một bức màu vẽ tuyệt diệu, người trong cuộc thật sinh động, mà không làm cho người ta sinh ra loại cảm giác hư vô. Đối hình thể, ngũ quan, tư thái của Lạc Thần được miêu tả làm cho người ta truyền lại dung mạo cá lặn của Lạc Thần, dung nhan nhận roi. Đồng thời, lại có hoa sen trong nước, hoa văn trang sức thiên nhiên, tươi mát cao thượng. Hơn nữa miêu tả thần thái của Lạc Thần, khiến người cảm thấy gì-ai nhân thoáng như hiện ở trước mắt, phong tư yếu diệu, làm cho người ta vui vẻ vong ngã. Thi phú này vừa ra, ngày sau sợ là dẫn đầu làng văn, không người có thể làm ra."

Trong gian phòng trang nhã ở lầu hai không biết là chỗ nào vang lên tiếng than kinh hãi và dẫn đầu vỗ tay, thế này mới kéo về tâm thần mọi người trong phòng từ trong say mê. Lập tức vỗ tay như sấm, liên tiếp, kéo dài không thôi.

Rất rõ ràng, cuộc tỷ thí này Tống Văn Ca thắng. Nhưng nàng đối với thanh âm ca ngợi này có vài phần nghi kỵ và nghi ngờ, cảm thấy tiếng nói bá đạo tà mị cuồng tứ lại lạnh như hàn đàm này có vài phần quen tai, nhưng nhất thời lại nhớ không nổi chủ nhân giọng nói này là ai.

Mà Mị Cơ nghe được giọng nói này, vẻ mặt đột biến, trong mắt nháy mắt dấy lên ghen tị và lửa phẫn hận.

Thấy con gái nhà mình thắng, tú bà quả thực cười híp mắt. Uốn eo cái mông lại đi lên vũ đài, có chút vừa lòng nhìn Tống Văn Ca một cái, sau đó hướng về khách trong phòng nói: "Trận tỷ thí này cô nương Khuynh Thành trong lầu của ta thắng, kế tiếp tiến hành trận tỷ thí ca nghệ cuối cùng. Người tới là khách, trước hết Mị Cơ cô nương ở Yên Chi lâu biểu diễn đi."

Nghe vậy, Mị Cơ thu hồi lửa dầy đặc ghen ghét ở đáy lòng, hướng về mọi người trong phòng yêu mị cười nói: "Các vị quý ông, các vị công tử, bây giờ ta bêu xấu, kính xin các vị cho ta tràng vỗ tay lớn nha!" Dứt lời, lại là ánh mắt mị hoặc ném xuống mọi người. Nụ cười kia làm cho người ta mê say, giọng nói kia mị tận xương tủy, làm cho người ta nghe xong cả người nhẹ bay bay, giống như đám mây bay ở phía chân trời.

"Tươi cười rất mị hoặc lòng người, giọng nói thật sự kiều mị!" Tống Văn Ca âm thầm nói ở đáy lòng, đây là cái cô đại gọi là mị thuật ư?

Thừa dịp mọi người thất thần hết sức, Mị Cơ xinh đẹp cúi người ngồi xuống, dùng một loại nhạc khí kỳ quái hát đệm. Tống Văn Ca biết nhạc khí kia, đàn tranh không giống đàn tranh, đàn cổ không giống đàn cổ, tỷ bà không giống tỷ bà, không phải tiêu cũng không giống sáo, đúng là nhạc khí nàng ta sử dụng ở trên tiệc quốc khánh lần trước.

"Không phải yêu phong trần, giống bị tiền duyên làm. Hoa rơi hoa nở đều có thần mùa xuân quản.

Đi cũng chung phải đi, ở thì làm sao im lặng nếu hoa trên núi cấm đầy đầu, chớ có hỏi nó về."

Một đoạn này Mị Cơ hát hơi sâu não, giọng trầm thấp dịu dàng lại triển miên gọi cảm, thẳng đem trái tim vui của phần đông khách trong phòng gửi ngựa khó chịu. Hơn nữa biểu tình mờ mịt ai oán sâu lo kia, lại tăng lên dung nhan xem ra khúm núm thiên thành kiều mị của nàng ta, bảo người đàn ông tham luyến sắc đẹp trong phòng này làm sao có thể không quỳ ở dưới váy của nàng ta.

Một đoạn hát xong, từ của Mị Cơ lại chuyển, khúc nhạc trong chớp mắt lại đổi thành một loại làn điệu khác, nghiêm nhiên có một loại ý vị liếc mắt đưa tình hỗn hợp trong khúc.

"Nói rõ nói thề, tình mừng nói ý, dễ động xuân tình đầy giấy. Nhiều ứng niệm thoát không qua, là người tiền sinh nào dạy.

Không trà không cơm, không nói một lời, một mặt cung hán tiêu tụy. Tương tư đã là nhân không bằng, lại có bản lĩnh của người."

Một đoạn này hát xong, ngay cả Tống Văn Ca cũng không thể không cảm thán cảm kích biết chuyển điệu lại không mất phong nhã của nàng ta, hơn nữa cũng là tài tình khó được. Hơn nữa tiếng hát kia không hề thương cảm trầm thấp, mà là mềm mại đáng yêu vô cùng, mê hoặc người đến cực điểm, giống như gió xuân mon tron tìm người, ngửa đến lòng người hốt hoảng, khiến xương cốt người như nhũn ra. Hoặc như tình nhân ở bên tai người nói nhò nh non, tình nồng yêu ngữ, muốn nói còn ngừng, khiến người như gặp phải điện tập kích, toàn thân tê tê, chỉ hận không thể xui lơ ở trong ngực của nàng ta.

Mị Cơ hát xong một khúc, trăm mị ngàn kiều ngẩng đầu lên nhìn về phía mọi người. Tất cả khách ở đây nửa ngày cũng chưa phục hồi tinh thần lại, ánh mắt si say, tầm mắt vẫn đang nóng bỏng vô cùng dừng ở trên người của nàng ta, thật lâu luyện tiếc rời đi. Hiệu quả này làm cho Mị Cơ càng cao ngạo và đắc ý, nhưng khi nàng nhìn về phía Tống Văn Ca tư thái tao nhã đi lên vũ đài thì trong mắt lại hiện lên dày đặc ghen tị cùng oán hận.

Vốn nàng căn bản là không đem Khuynh Thành để vào mắt, thật không nghĩ đến bài thơ mỹ nhân nàng ta vừa mới làm ra lại chiếm được sự thừa nhận cao sâu sắc của điện hạ. Nàng đi theo bên người điện hạ nhiều năm, còn chưa từng thấy qua điện hạ đối với nữ tử nào ca ngợi như vậy, ngay cả mình cũng không được. Dĩ nhiên, Luyện phi Tống Văn Ca đã chết kia không tính. Tống Văn Ca kia là cầm ky trong lòng điện hạ, cũng là nữ tử duy nhất điện hạ động tâm sinh tình. Chỉ tiếc, hồng nhan bạc mệnh. Bất quá cũng chết tốt, miễn cho nàng lo lắng cố sức tự mình ra tay.

"Khuynh Thành cô nương, tới phiên cô nương." Mị Cơ thu hồi tâm thần, giọng điệu không phải rất tốt hừ nói. Hí mắt nhìn nhìn Tống Văn Ca, xoay người ôm nhạc khí của mình lui ra vũ đài.

Tống Văn Ca tất nhiên có thể nhận thấy không thiện ý cùng ghen ghét của Mị Cơ đối với mình, chẳng qua nàng trực tiếp lựa chọn không nhìn. Đem lưu ly phượng cầm của Liên Mặc bày tốt, lập tức tao nhã vô cùng ngồi xuống. Thấy đại bộ phận khách trong phòng vẫn chưa hoàn hồn, vì thế vươn ngón trỏ ở trên dây cầm dùng sức gảy, một tiếng bén nhọn chói tai rõ ràng lập tức vang lên, cả kinh mọi người trong khoảnh khắc hoàn hồn, đều cau mày, trên mặt mang vẻ giận nhìn về phía Tống Văn Ca.

"Thật ngại quá, vừa rồi Khuynh Thành nhất thời lỡ tay, kính xin mọi người thứ lỗi!" Tống Văn Ca cười nhẹ nhàng nói, hướng về mọi người đang ngồi khê gật đầu bày ra xin lỗi, thế này mới nhẹ giọng cô tay trắng lên, mười ngón nhỏ và dài động dây đàn, động tác thành thạo mà tuyệt đẹp, tiếng đàn giống như nước chảy phát ra.

Một đoạn khúc nhạc ngắn thanh linh cao nhã đạo qua, Tống Văn Ca thấy con giận của mọi người đã dần dần bình ổn, lực chú ý đều chậm rãi tập trung ở trên người của mình, thích thú khẽ hé đôi môi đỏ mọng, thâm tình hát:

Gương mặt quen thuộc của người trong mộng, chàng là hệ nóng ta trông coi

Cho dù nước mắt bao phủ thiên địa, ta sẽ không buông tay

Mỗi một khúc cô độc thừa nhận, chỉ vì ta từng ưng thuận hứa hẹn

Cảm động quen thuộc giữa ta và chàng, yêu sẽ thức tỉnh

Mọi sự tang thương chỉ có yêu là thần thoại vĩnh viễn

Sóng lên sóng xuống thủy chung không hủy chân ái ước hẹn

Trải qua đau đớn dây dưa bao nhiêu đêm tối giã dũa

Nắm chặt hai tay để ta và chàng không bao giờ rời xa nữa

Bài hát này là nàng hát cho Liên Mặc, chính là hi vọng cuộc đời này bọn họ đừng chia lìa nữa. Thâm tình dày đặc Liên Mặc đối với nàng giống như là một thần thoại mỹ lệ mãi mãi không thay đổi, bất luận bao nhiêu luân hồi luân phiên, bất kể thế sự biến đổi như thế nào, lòng hán đối với nàng, như trước, tình yêu hán đối với nàng, vĩnh hằng. Tình ý của hán, nàng không thể hồi báo, cũng hồi báo không được.

Ha ha, mấy ngàn năm si ngốc chờ đợi cùng vô oán vô hối hy sinh trả giá của Liên Mặc, bảo nàng làm sao hồi báo? Có năng lực lấy cái gì hồi báo? Chỉ có thương hán, cố gắng đi đến thương hán, cho đến khi yêu hán giống hán yêu mình, không cho hán bị chút đã thương gì nữa, một chút cũng không.

Trên gối tuyết đóng băng yêu say đắm, thật tình ôm nhau mới có thể hòa tan

Ngon lửa lay động trong gió, bất diệt cũng không nghỉ ngơi

Chờ hoa nở xuân đi xuân lại đến, năm tháng vô tình cười ta mê

Tâm như sắt thép mặc cho thế giới hoang vu, tưởng niệm vĩnh viễn cùng

Mọi sự tang thương chỉ có yêu là thần thoại vĩnh viễn

Sóng lên sóng xuống thủy chung không hủy chân ái ước hẹn

Trải qua đau đớn dây dưa bao nhiêu đêm tối giã dũa

Nắm chặt hai tay để cho ta và chàng không bao giờ xa cách nữa

Năm tháng vui buồn chỉ có yêu là thần thoại vĩnh viễn

Ai cũng không quên đi lời thề từ xưa từ xưa

Nước mắt của chàng hóa thành bướm khắp bầu trời

Yêu là cánh chim bay lượn hai trái tim cùng nhau tự tại bay

Chàng là thần thoại mỹ lệ duy nhất trong lòng ta

Tiếng đàn du dương uyển chuyển ở đầu ngón tay Tống Văn Ca chậm rãi lưu động, tiếng ca thâm tình dễ nghe động lòng người lại truyền khắp toàn bộ đại sảnh. Trong phòng yên tĩnh nghe không đến chút tạp âm gì nữa, chỉ trừ bỏ tiếng đàn cùng tiếng ca của nàng.

Hát xong một âm cuối cùng, Tống Văn Ca che dấu suy nghĩ, một cái thu thế, khúc ngừng lại. Khúc ngừng mà dư âm không ngừng, lượn lờ vòng vòng, bên tai không dứt.

Mọi người thật lâu si say vào dư âm vắng vắng trong tiếng ca ngọt ngào bên tai và không mất triền miên, thật lâu mới ở trong tiếng kêu gọi liên tục của tú bà lấy lại tinh thần. Lập tức liều mạng vỗ tay, vỗ tay như sấm, quanh quẩn ở bên trong đại sảnh, đỉnh tai nhức óc, tầm mắt nóng rực mãnh liệt lại theo sát nhất cử nhất động của Tống Văn Ca mà di động.

Mị Cơ thấy sắc mặt đã là tức giận đến phát xanh, âm thầm cắn răng phần hận không thôi. Thực hiển nhiên, cuộc tỷ thí này lại là Tống Văn Ca hơn một chút. Kết quả như vậy là nàng trăm triệu thật không ngờ. Bất quá, nàng cũng không chán ngán thất vọng, tuy hai cuộc tỷ thí vòng thứ ba nàng đều thua, nhưng tổng hợp lại kết quả hai trận tỷ thí đầu đến xem, Khuynh Thành gần lắm cũng chỉ là đánh ngang tay với nàng mà thôi. Rốt cuộc cuối cùng ai có thể thắng được hoa khôi đệ nhất Phụng thành, còn chưa biết được đâu.

Vỗ tay gián đoạn, tú bà nhanh chóng nắm lấy cơ hội lên tiếng: "Các vị đại gia, các vị công tử, xin mọi người im lặng. Đêm nay Mị Cơ cô nương và Khuynh Thành cô nương của chúng ta tỷ thí đến đây là kết thúc, kết quả cuối cùng là hai người bất phân thắng bại. Nhưng hoa khôi đệ nhất Phụng thành từ trước đến nay chỉ có thể tuyên ra một người, cho nên chúng ta còn phải nghĩ cách khác để cho hai vị cô nương Mị Cơ cô nương và Khuynh Thành cô nương phân ra thắng bại."

Tú bà nói tới đây, tạm ngừng, lại nói tiếp: "Theo ý ta, không bằng để cho Mị Cơ cô nương và Khuynh Thành cô nương của chúng ta tự ra một đề, người có thể làm khó đối phương là người thắng cuối cùng. Dĩ nhiên, thời giờ an phải hạn chế ở trong vòng nửa nén nhang. Không biết các vị đại gia công tử đang ngồi, ý của các vị như thế nào?"

"Tốt, cách này của mama rất hay," lời này của tú bà vừa nói ra, lập tức được mọi người trong phòng hưởng ứng.

Tống Văn Ca cũng hiểu được cách này không sai, nhú chân mày vượt qua tự hỏi đã nghĩ xong khảo đề. Ngẩng đầu lên, đối diện với vẻ mặt của Mị Cơ. Biểu tình khó hiểu, chắc là chuẩn bị đề nào rất khó giải để làm khó mình rồi.

"Cô nương trước hay vẫn là ta tới trước?" Tống Văn Ca thân nhiên hỏi. Bình đến tướng chặn, nước tới đắp đất chặn, muốn nhìn một chút nàng ta có thể nghĩ ra đề khó gì đến đó mình.

"Ta ra đề trước đi." Mị Cơ không có ý tốt cười cười, mị vừa nói. "Xin mời Khuynh Thành cô nương tùy tiện làm một bài thơ, chỉ là trong từ phải chứa một hai ba bốn năm sáu bảy tám chín mười, trăm, vạn, hơn nữa trong từ phải theo thứ tự từ vừa đến vạn, lại từ một vạn trở về trước, cô nương có thể suy nghĩ đề này, không vượt qua nửa nén nhang thời giờ an nha."

"Không cần, bây giờ ta có thể trả lời vấn đề của cô nương." Tống Văn Ca không để ý tới biểu tình từ cuồng ngạo đến kinh nghi sau khi vừa nghe mình nói xong của Mị Cơ, cười lạnh một tiếng, lập tức đọc lên thi từ mình đã nghĩ tốt:

Một lần chia biệt

Hai nẻo tương tư

Nói rằng ba, bốn tháng

Ai ngờ năm, sáu năm

Đàn bảy dây không muốn gãy

Tám lời viết không còn hồn

Bài ca chín khúc đứt đoạn

Đình mười dặm ngóng trông mỗi mòn

Trăm nỗi ai oán

Ngàn nỗi nhớ mong

Vạn niềm trách chàng chẳng đùng.

Vạn tiếng ngàn lời nói chẳng hết

Trăm điều buồn bã, mười phần chán ngán

Ngày chín tháng chín lên cao trông nhận

Trung thu tháng tám trăng tròn mà người chẳng tròn

Tháng bảy ngày rằm, đốt hương thấp đèn khấn nguyện trời xanh

Ngày nóng tháng sáu mọi người phe phẩy quạt mà lòng thiếp lạnh giá

Tháng năm lửa lựu lập lòe bỗng gặp mưa trận xối nát tan

Tháng tư tỳ bà chín vàng, thiếp vừa muốn soi gương lòng rối bời bời

Hoa đào tháng ba mặc cho nước cuốn

Tháng hai thả điều đứt dây

Ôi! (Úc = nhớ) chàng hời chàng!

Chỉ mong kiếp sau chàng là gái thiếp làm nam Nhi.

(Ngư Ca Tử dịch - Bài Quyết biệt thư)

Lúc này thật phải cảm ơn đại tài nữ Trác Văn Quân kia rồi, nếu không mình thật sự bị Mị Cơ kia làm khó.

Tổng Văn Ca vừa đọc xong, lập tức nghênh đón vỗ tay nhiệt liệt cùng tiếng trầm trồ khen ngợi. Sắc mặt Mị cơ lập tức trở nên khó nhìn, lại không tiện phát tác, chỉ có thể oán hận trừng mắt Tổng Văn Ca, chờ nàng ra đề mục đến đó mình.

"Tôi cô nương ra đề mục rồi, xin Khuyên Thành cô nương chỉ giáo!" Mị Cơ cắn răng nói, nàng có chút hoài nghi Khuyên Thành trước mắt này có phải đã đổi người hay không? Sao lập tức trở nên sáng tạo nhanh nhẹn như thế, tài nghệ vô song? Hay là hai trận đấu đầu là nàng ta ản đấu rồi, cố ý bại bởi chính mình trong tỷ thí cò và hội họa?

"Mị Cơ cô nương, ta cũng không làm khó dễ cô nương, xin mời cô nương đưa ra hai câu đối. Bất quá" Tổng Văn Ca cười nhạt nhìn Mị Cơ một cái, lời nói xoay chuyển, "Hai câu đối này phải có cách thức giống nhau như đúc, hơn nữa giữa đáp án và đáp án phải tồn tại quan hệ săn mồi. Được rồi, cô nương có thể suy nghĩ, thời giờ an trương tự là nín nhang nha."

"Cái này" Sau khi Mị cơ nghe được đề của Tổng Văn Ca, vẻ mặt ngưng ngệ. Nhíu chân mày suy tư hơn nửa ngày, thẳng đến thời giờ an nửa nín nhang đã qua, vẫn trả lời không được, không thể không xanh trắng mặt nhận thua.

"Khuyên Thành cô nương, ta nhận thua, mời nói ra đáp án!"

"Ha ha, đề này thật sự không khó, đáp án có rất nhiều loại!" Tổng Văn Ca có ý nói chẳng thèm nghĩ tới, chỉ là muốn tức chết Mị Cơ, ai bảo lúc trước nàng ta thanh cao ngạo mạn như vậy? "Nếu Mị Cơ cô nương khiêm tốn, ta đây sẽ nói ra đáp án. Tỷ như hai câu đối theo thứ tự là 'một vật ngồi cũng nằm, đứng thẳng cũng nằm, đi cũng nằm, nằm cũng nằm' Cùng câu 'một vật ngồi cũng ngồi, đứng thẳng cũng ngồi, đi cũng ngồi, nằm cũng ngồi', cách thức câu đối không có biến hóa nha. Đáp án theo thứ tự là rắn và ếch, mà rắn có thể ăn ếch, vừa vận phù hợp quan hệ săn mồi. Thế nào, có phải rất đơn giản hay không?"

Tổng Văn Ca cười nhẹ nhàng dứt lời, không hề để ý tới tiếng ủng hộ trầm trồ khen ngợi trong phòng của các vị khách, trực tiếp ôm Lưu ly phượng vĩ cầm của Liên Mặc đứng dậy đi xuống vũ đài. Trò hay đã kết thúc, nàng đã giúp Khuyên Thành đánh bại Mị Cơ, kể tiếp không còn chuyện của nàng nữa. Hiện giờ đêm đã khuya, Mặc phòng chừng đã sắp tỉnh, nàng sớm một chút mang theo Mặc quay về Liên Ca lâu đi, miễn cho lại sinh sự.

Giọng nói nam tính ở lầu hai kia, khiến nàng không hiểu sao rất bất an, lại thấy biểu tình biến hoá của Mị Cơ sau khi nghe thanh âm kia, khiến nàng không khỏi đoán, người đàn ông trong phòng kia có phải là Vũ Văn Huyền Băng?

Nhưng, hắn không phải thái tử Hồ Khiếu quốc sao? Sao lại chạy đến Phượng thành này?

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 10: Yêu hay không?

Mỹ Nhân lâu.

Một gi- an nhả các trang trí hoa lệ lại không mất lịch sự tao nhã trên lầu hai, chỉ thấy một vị thanh niên trẻ tuổi tuấn tú, thần thái thanh thản ngồi trên chiếc bàn gỗ khắc hoa gần cửa sổ, ưu nhã nếm trà Phổ Nhi tốt nhất.

Hắn khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, màu da trắng nõn, ngũ quan lập thể tuấn tú giống như đào khắc, mày kiếm đậm có hình hơi hơi nhướng, hai tròng mắt lạnh lẽo sắc bén, sáng trong xuyên thấu, lại hào quang ngời ngời. Hoàn mỹ nhất chính là môi của hắn, đường cong nhu hòa, gọi cảm vô cùng, có lực hấp dẫn thật sâu. Áo gấm hoa lệ màu tím, càng phụ trợ ra khí chất cao quý lãnh ngạo trên người của hắn.

Người này đúng là thái tử Hồ Khiếu quốc Vũ Văn Huyền Băng, không biết hắn giờ phút này đang suy tư cái gì, trên khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng thỉnh thoảng toát ra một chút cười lạnh bí hiểm và trào phúng khinh thường, hai tròng mắt u ám thâm sâu híp lại, tinh quang hiện ra, làm cho người ta đoán không ra ý tưởng giờ phút này của hắn.

"Thế nào? Tra được tư liệu và nơi đến có liên quan tới cô gái kia không?" Vũ Văn Huyền Băng nghe được động tĩnh, cũng không ngừng đầu, mà là vuốt ve chén trà trong tay giống như không chút để ý nói.

Huyền Ảnh nhanh chóng liếc mắt chủ tử của mình một cái, nắm chặt hai tay toát ra mồ hôi lạnh, chần chờ không dám mở miệng.

"Nói!" Dọa lâu không thấy trả lời, Vũ Văn Huyền Băng không khỏi ngừng đầu lên, tầm mắt dày đặc lạnh như băng dừng lại ở trên người Huyền Ảnh quỳ một gối trên mặt đất, con mắt híp lại phun ra một chữ. Thanh âm uy nghiêm lạnh lùng mặc dù không lớn, lại làm cho thần hình cao lớn cường kiện của Huyền Ảnh run lẩy bẩy.

"Hồi bẩm chúa thượng, thuộc hạ đã đánh mất người, cho nên" cho nên thật sự là tra không được. Huyền Ảnh âm thầm nuốt nước miếng, mới thật cẩn thận nói.

"Đã đánh mất? Cho người tra nữ tử kia tra xét một ngày, lại không tra ra được gì, cuối cùng còn đánh mất cả người?" Vũ Văn Huyền Băng mạnh đứng dậy, hung ác nham hiểm sâu sắc, ánh mắt lạnh lẽo sâu không lường được nhìn xuống Huyền Ảnh quỳ trên đất, giọng điệu sắc bén mà phẫn nộ. "Chuyện nhỏ này cũng làm không xong, bốn tọa nuôi người làm gì? Võ công của nàng kia cao hơn người sao? Nếu không làm sao vớt người lại được?"

"Hồi bẩm chúa thượng, nàng kia cũng không biết võ công." Huyền Ảnh vừa dứt lời, chỉ thấy sắc mặt Vũ Văn Huyền Băng trở nên càng âm lãnh khó coi, không khỏi nhanh chóng nói tiếp, "Tôi hôm qua thuộc hạ phụng lệnh chúa thượng theo dõi nữ tử kia, quả như lời chúa công nói, nàng kia không phải là hoa khôi Khuynh Thành, mà là giả trang. Nhưng nàng ta vẫn mang khăn che mặt, thuộc hạ cũng không nhận rõ nàng ta rốt cuộc là ai. Sau đó đêm dài hết sức, thuộc hạ nhìn thấy Khuynh Thành chân chính đem nữ tử kia, cùng với một người đàn ông xa lạ áo trắng từ hậu viện thanh lâu im ắng đi ra ngoài. Sau khi ra khỏi Mỹ Nhân lâu, thuộc hạ vẫn âm thầm theo dõi nữ tử kia, xuyên qua hai đường cái, lại không ngờ nàng ta cùng với người đàn ông áo trắng đột nhiên biến mất không thấy đâu. Lúc ấy thuộc hạ chỉ cảm thấy kinh ngạc khó hiểu, rõ ràng người nhìn chăm chú ở trong tầm mắt lại đột nhiên không thấy tăm hơi, giống như biến mất. Việc này giấu lại cũng rất quái dị, nhưng bọn họ quả thật là biến mất không thấy. Sau đó thuộc hạ vẫn ngầm thăm dò, gần như tìm lân tất cả địa phương chung quanh, tìm một ngày một đêm cũng chưa từng phát hiện tung tích của nữ tử và người đàn ông áo trắng kia."

Huyền Ảnh đem mọi chuyện trước sau trải qua kể lại chi tiết, lần này hắn cũng thật là cảm thấy vô cùng quý dị, hai người sống biến mất trước mắt mình, hắn cũng hoài nghi có phải mình kỳ lạ hay không?

Hắn làm sao có thể ngờ được tòa Liên Ca lâu là bị Liên Mặc bày ra Chương Nhân pháp, ngoại trừ Liên Mặc và Tống Văn Ca, bất luận kẻ nào cũng nhìn không thấy Liên Ca lâu tồn tại. Hai người bọn họ chính là từ cửa lớn đi vào mà thôi, cũng không có biến mất.

"Biến mất." Vũ Văn Huyền Băng liếc Huyền Ảnh, cười lạnh một tiếng nói, "Bốn tọa cũng không tin trên đời này có quỷ, chỉ sợ là bọn họ sử dụng Chương Nhân pháp gì, cho nên che lấp ánh mắt người khác mà thôi." Trong câu nói của Vũ Văn Huyền Băng, đủ thấy kiến thức uyên bác.

"Vậy kẻ tiếp thuộc hạ nên làm cái gì? Có cần tiếp tục điều tra?" Huyền Ảnh nhìn thẳng vào ánh mắt thâm sâu âm hàn của Vũ Văn Huyền Băng, có chút khủng hoảng nói.

"Đương nhiên phải tra!" Vũ Văn Huyền Băng nhíu mày nghĩ nghĩ, lập tức hí mắt lạnh giọng nói, "Nếu nữ tử kia bị người đánh mất, vậy từ nơi hoa khôi Khuynh Thành trong Mỹ Nhân lâu xuống tay đi. Nếu nàng kia tình nguyện giúp nàng ấy tranh đoạt hoa khôi, như vậy hai người bọn họ khẳng định quen biết. Người trước tiên lui ra đi, lần này nếu làm không xong, tự quay về Diên Chí môn lĩnh phạt."

« Dạ, lần này thuộc hạ nhất định làm tốt mọi chuyện! » Huyền Ảnh âm thầm nói lòng một miệng khí lớn, vừa cung kính nói xong, nhanh chóng lui xuống.

Yên lặng một lát, Vũ Văn Huyền Băng đứng dậy đi đến bên cửa sổ, tập trung nhìn về phía vũ đài hình tròn ở đại sảnh lầu một, suy nghĩ xa xăm có chút lung lay.

Nữ tử giả trang Khuynh Thành kia rốt cuộc là ai. Vì sao mỗi lời của nàng ta, mọi cử động sẽ làm mình không tự chủ được nhớ tới cô gái nhỏ tên là Nguyệt Văn Ca kia? Cô gái nhỏ làm cho mình vừa yêu vừa hận ngày đêm vì nàng chết đi mà đau lòng bị phẫn?

Nàng ta và nàng đều thông tuệ nhạy bén giống nhau, tài nghệ vô song giống nhau, ngậm khế cười yếu ớt lại có thể thoải mái đả bại thị thiếp Mị Cơ đắc ý

nhất của hắn. Nàng ta hát ca khúc thần thoại kia, cũng là rõ ràng dễ nghe, uyển chuyển êm tai, lời nhạc cũng giống như của riêng mình, không giống người thường.

Hơn nữa nàng ta làm bài thơ về mỹ nhân kia, câu nói duyên dáng, từ ngữ chuẩn xác, giống như chính là làm riêng cho Nguyệt Văn Ca! Lạc Thần trong bài thơ kia đáp nện ra, khiến mình lập tức nghĩ đến mỹ mạo khuynh thành quốc sắc thiên hương và tư nghi thoát trần như hồng nga trên cung trăng của Nguyệt Văn Ca! Cho nên chính mình nhất thời động tình, mới có thể nhìn không được ra tiếng khen sâu sắc cho nàng ta!

Mà làm cho mình kinh ngạc nhất là, cổ tay phải của nàng ta đeo vòng ngọc màu tím trong suốt. Vòng ngọc kia mình đã từng gặp, ngay trên bữa tiệc ở Long Đằng quốc, trên cổ tay phải của tiểu mỹ nhân Nguyệt Văn Ca cũng đeo vòng ngọc này.

Nghe nói vòng ngọc tím ở Long Đằng quốc chỉ có hoàng hậu các triều đại mới có tư cách mang, đó là tượng trưng cho thân phận hoàng hậu, hơn nữa vòng ngọc này độc nhất vô nhị, đao kiếm bất nhập, thủy hỏa bất dung, muốn hủy diệt đều khó có khả năng. Một khi đã đeo, như vậy ngoại trừ người đã đeo cho nàng, bất luận kẻ nào khác đều đừng mong tháo nó xuống.

Nếu thật sự như thế, vậy thì, nay vòng ngọc tím này lại vì sao đeo ở trên tay nữ tử nọ.

Chẳng lẽ sau khi cô gái nhỏ kia mất, Long Ngự Tà đã lấy vòng ngọc tím trên cổ tay nàng xuống, sau đó lại đưa cho nữ tử này?

A, Long Ngự Tà không phải yêu cô gái nhỏ Nguyệt Văn Ca kia sao? Không phải là vì nàng ngay cả tính mạng của mình cũng có thể tổn hại sao? Sao nàng mới qua đời hơn nửa năm, hắn đã chuyển tình yêu có niềm vui mới rồi? Đây chính là cái hắn gọi là yêu sao?

Nếu quả thật là vậy, hắn chỉ biết càng thêm coi thường hắn ta, cũng càng thêm vì cô gái nhỏ kia mà thấy không đáng giá!

~~~~~
Ngày vui cảnh đẹp tự trời biết sao, lòng thương chuyện vui ở nhà ai?

Tối nay lại là một đêm trong sáng đoàn tụ sum vầy, sao lốm đốm đầy trời, trăng sáng trong, ánh sáng bạc chiếu nghiêng xuống. Trong hoàng cung Long Đằng, tiệc mừng, tối nay có vẻ càng náo nhiệt.

Hôm nay là sinh nhật Vân La Hoàng quý phi, Long Đằng đế cố ý sai người chuẩn bị yến tiệc cho sinh nhật quý phi. Tiệc tối bố trí trong Tử Thần điện, bởi vì là tiệc nhà, Long Đằng đế cũng không mở tiệc chiêu đãi văn võ bá quan trong triều.

Trong Tử Thần điện, Vân La Hoàng quý phi ngồi ngay ngắn ở ghế chủ chính giữa đại điện, ngao khí mười phần nhận chúc mừng của Tàn phi các cung. Tối nay, nàng mặc cực kì hoa lệ. Một chiếc áo gấm hoa hồng đỏ, vạt áo khảm ngọc trai, ánh sáng rực rỡ. Phía dưới là một chiếc váy sáng màu tím, chi chít thủy tinh lấp lánh, ở ngọn đèn chiếu rọi, đã cảm thấy nàng giống như có một đoàn mắt sáng vây quanh, rất là xinh đẹp động lòng người.

Mười sáu cây trâm vàng rồng nam ngọc trên đầu tạo thành mười sáu cảnh quý, lấy hai cây phượng trâm cầm đầu, sáu cây trâm tím làm cánh, tám cái lông chim trà làm đuôi, hoa vàng bướm bạc vàng rồng chạm trổ làm đẹp, khảm đá phù dung, đá tử oánh, đá Không Tước, đá Nguyệt Quang, ngọc bích, tinh thể hoa hồng, ngọc Đông Lăng làm nền, minh châu, lục tủy, Bạch vương, san hô, làm thân phượng, trong miệng hai con chim phượng ngậm chuỗi châu dài, ngọc bích sáng sủa, ngọc chấm làm trâm nhị, ngọc trai rực rỡ, đẹp đến quý giá đến cực điểm. (#Ami: Không bị nặng gãy cổ sao >")

Những bảo bối này, hoàng hốt mê diệu ánh mắt mọi người. Các cung phi cực kỳ hâm mộ ghen tị rất nhiều, đáy lòng cũng không nỡ tung, đều suy đoán. Mười sáu cánh bảo quan từ trước đến nay chỉ có hoàng hậu mới có tư cách đeo, Hoàng quý phi đây tự cho mình như thân phận hoàng hậu sao? Hoặc là, nàng ta đang hướng tới mọi người khoe ra địa vị đứng đầu hậu cung của nàng ta? Hay là, nàng ta đang hướng về mọi người ám chỉ, hoàng thượng có toan tính nâng nàng ta lên làm hậu?

Nhưng, Ngự Ca hoàng hậu mất chưa đến một năm, hoàng thượng nhanh như vậy đã lập hoàng hậu khác sao? A, tình yêu dễ vương, quả nhiên tới nhanh, đi cũng nhanh. Nhớ ngày đó, hoàng thượng đối với Luyến phi nương nương là mọi cách nhu tình, tất cả mặt ý, hận không thể đem nàng sủng đến trời, phần ăn sủng có một không hai không biết ao ước chết bao nhiêu tỷ muội chốn hậu cung. Nhưng hôm nay, Luyến phi nương nương rời thế, hoàng thượng mặc dù đau lòng nhất thời, nhưng rất nhanh đã có niềm vui mới sao?

So với vị Hoàng quý phi Gia Luật Vân La này, các nàng tình nguyện hoàng thượng tự mình sủng một mình Luyến phi nương nương. Ít nhất Luyến phi tâm địa tốt bụng, chưa bao giờ được sủng mà kiêu, sẽ không ý thế hiếp người, càng sẽ không lục đục với nhau chèn ép ám hại tàn phi trong hậu cung. Cho tới bây giờ, chúng Tàn phi mới thật sự phát hiện Luyến phi tốt. Hoàng quý phi và Luyến phi rõ ràng có khuôn mặt giống nhau, khuynh quốc khuynh thành giống nhau, mỹ lệ không gì sánh được giống nhau, nhưng làm cho người ta cảm giác cũng là phương nam phương bắc, hoàn toàn bất đồng.

Khí chất của Luyến phi Hoàng quý phi vĩnh viễn đều không thể bằng được. Linh khí của tiên tử cung trăng kia, tư nghi phong hoa tuyệt đại kia, cách nói năng cao quý tao nhã, tài nghệ áp quần phương kia, trí tuệ đứng đầu, tất cả này đó, lại có điểm nào mà Hoàng quý phi nàng ta có thể sánh bằng?

Nàng ta điều ngoa ngang ngược kiêu ngạo, ngang ngược can rỡ, dựa vào mình là công chúa được sủng ái nhất Khương Di quốc, lại thêm hoàng thượng đối với nàng ta đau sủng có thêm, cho nên được sủng mà kiêu, không đem Tàn phi nào trong hậu cung để vào mắt. Thậm chí ngay cả Hoàng phi Phong Linh Tuyết nàng ta cũng chẳng thèm ngó tới, ba phen mấy bận tới cửa gây hấn gây chuyện, muốn gây chuyện, chính là cuối cùng đều bị Hoàng phi nhất nhất hóa giải. Mà nàng ta đối đãi với các nô tài trong cung cũng thập phần không tốt, thường xuyên không phải đánh thì là mắng, có chuyện gì không hài lòng lại lấy các nô tài ra hạ giận, các nô tài đều cực kì sợ nàng ta, nhưng giận mà không dám nói gì.

A, nay mới biết được Luyến phi tốt biết bao nhiêu. Chỉ tiếc, giai nhân đã qua đời. Trước mắt toàn bộ hậu cung Long Đằng nghiêm nhiên đã thành thiên hạ của một mình Hoàng quý phi nàng ta, cũng không biết phần ăn sủng độc nhất vô nhị hoàng thượng đối với nàng ta có thể được bao lâu, các nàng cực kì

chờ mong kết cục nàng ta thất sủng buồn bã, ai bảo từ xưa để vương bạc tình nhất!

Trong lòng chúng Tần phi hơi không bình tĩnh, suy nghĩ pháp phòng đủ loại. Ở mặt ngoài tuy là cười nhẹ lời chúc Hoàng quý phi, cũng là đều có tâm tư, đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình.

Một chút, thanh âm của lễ quan trường xuyên qua tiếng nhạc truyền đến.

« Hoàng thượng giá lâm! »

Điện nhạc lập tức ngừng lại, Long Ngự Tà bước đi mạnh mẽ, vẻ mặt uy nghi đi vào chính điện. Thấy đầu hắc mang mũ có chuỗi ngọc, mười hai tua của thiên tử, khuôn mặt của hắc nhìn không rõ lắm, ánh mắt trống rỗng xa xôi, trên vầng trán là để vương lạnh như băng cùng vô tình, long bào thêu rồng vàng sáng, nạm ngọc, giày gấm chỉ vàng, rõ ràng là một vị cửu ngũ chí tôn cao cao tại thượng, tôn quý vô cùng, uy nghiêm vô cùng, lại lãnh khốc tuyệt tình vô cùng.

"Nô tì bái kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế Cát Tường!"

Tất cả Tần phi trong điện nghi ngại rời tiệc, ở dưới sự dẫn dắt của Hoàng quý phi Gia Luật Vân La, đều quỳ xuống thỉnh an Long Ngự Tà.

"Tất cả đứng lên đi, chur vị ái phi không cần đa lễ" Long Ngự Tà vung tay lên, mọi người lập tức tạ ơn đứng dậy. Lại trống rỗng giúp đỡ Gia Luật Vân La một phen, đạm thanh nói, "Hôm nay là sinh nhật của quý phi, cũng là tiệc nhà, chúng ái phi không cần chú ý những lễ nghi rườm rà này, thoải mái là tốt rồi!"

"Hoàng thượng, sao đến giờ người mới đến, nô tì đã chờ người lâu lắm rồi!" Gia Luật Vân La đứng dậy hơi bất mãn quệt mồ, thanh âm kiều mị vô cùng, thân mình mềm mại thuận thế lập tức tựa chặt vào trên cánh tay Long Ngự Tà.

"Không phải bây giờ đã đến đây sao?" Long Ngự Tà không để lại dấu vết tránh khỏi Gia Luật Vân La, giương mắt lướt nhìn đến mười sáu cánh bảo quan trên đầu nàng ta, không khỏi nhủ nhủ này, ý lạnh trong mắt nhất thời cũng sâu sắc vài phần. "Ái phi, trẫm vẫn là thích nàng ăn mặc thanh nhã đơn giản một chút như ngày thường. Hôm nay đẹp để quý giá long trọng như vậy, mắt hương vị vốn có."

Dứt lời, Long Ngự Tà lập tức vươn tay lấy xuống hai cây phượng đầu trâm cài đầu, mười sáu cánh bảo quan tức khắc cũng chỉ còn mười bốn cánh, vừa vặn phù hợp thân phận quý phi.

Chúng tần phi thấy động tác này của hoàng thượng, lại nghe hoàng thượng nói như vậy, cảm thấy nhất thời sáng tỏ. Thì ra hoàng thượng cũng không có ý lập hậu lại, là Hoàng quý phi quá mức tự phụ, tự mình đem mình trở thành hoàng hậu, bây giờ còn rước lấy bực mình của hoàng thượng. Nghĩ đến chỗ này, mọi người không khỏi cười trộm một trận.

"Hoàng thượng" Gia Luật Vân La kéo quần áo Long Ngự Tà, vừa kiều vừa hờn trách, giống như đang trách cứ hắc chẳng những phá toan tính của mình, còn làm cho mình mất mặt mũi trước mặt chúng Tần phi.

Hôm nay nàng cố ý trang điểm như vậy, cố ý mang mười sáu cánh bảo quan mà chỉ có hoàng hậu mới có tư cách mang, chính là muốn ám chỉ hoàng thượng muốn đưa nàng lên làm hậu. Trong ngày thường bất kể nàng có ý nguyện gì, hoàng thượng đều theo nàng. Vốn tưởng rằng đêm nay hoàng thượng vì nàng ăn mừng sinh nhật, tâm nguyện đi lên ngay vàng hoàng hậu của nàng hẳn là rất dễ dàng hoàn thành, thật không ngờ hoàng thượng...

"Ái phi, hôm nay là sinh nhật của nàng, phải vui vẻ một chút, sầu mi khổ mặt thật khó coi." Long Ngự Tà cười như không cười nhìn Gia Luật Vân La một cái, nói xong, thẳng đi đến trên ghế ngọc khắc rồng ở ghế chủ ngồi xuống, rồi sau đó vẫy tay ý bảo mọi người ngồi.

Gia Luật Vân La không muốn tiếp tục khiến Long Ngự Tà không vui, thích thú cười nhẹ nhàng ngồi xuống vị trí bên cạnh hắc. Mà chúng tần phi thì phân loại ngồi hai bên nàng ta, dựa theo địa vị phân cao thấp theo thứ tự ngồi xuống ở hai bên trái phải.

Bữa tiệc được tuyên bố bắt đầu, nhạc sĩ cung đình lập tức tấu lên khúc chúc thọ vui sướng. Tươi cười đắc ý trên mặt Gia Luật Vân La, cũng vì khúc này mà có vẻ càng vui mừng đắc ý hơn chút. Tuy rằng hoàng thượng vừa phá đi đắc ý của nàng, nhưng nàng tin tưởng ngay vàng hoàng hậu vẫn còn là của nàng, ai cũng cướp không được.

Dù sao, trong toàn bộ hậu cung, đều đếm ra mình quyền thế lớn nhất, địa vị phân cao nhất. Hiện nay, trong hậu cung có phi tử nào đối với mình không phải khúm núm, hết sức nịnh bợ cùng a dua? Lại có phi tử nào dám cùng mình lục đục với nhau, khiêu khích mình? Hơn nữa, bây giờ hoàng thượng đối với mình cũng là sủng ái có thêm. Cho nên, mình nhập chủ Đông cung lên làm hoàng hậu, đó cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Nàng nhất định phải siêu việt hơn người đàn bà kia, nữ tử gọi Nguyệt Vân Ca kia, nữ tử sau khi mất đi lại được hoàng thượng phong làm Ngự Ca hoàng hậu kia! Nữ tử mà chính mình mới vừa vào hậu cung đã thường xuyên nghe người khác bàn tán! Nữ tử mà nghe nói đáng vẻ giống mình như đúc! Nữ tử mà nghe nói được Long Đăng đế sủng tận trời kia!

A, nay người đàn bà kia sớm không còn, gương mặt khuynh quốc khuynh thành này của mình là tốt nhất. Nàng tin tưởng hoàng thượng có một ngày cũng sẽ thật tình yêu mình, mà không phải đến gần gương mặt của mình để tưởng nhớ nữ tử đã chết hơn nửa năm kia!

Có đôi khi thực may mắn mình và người đàn bà kia có cùng một khuôn mặt, bởi vì khuôn mặt này có thể thắng được ánh mắt thâm tình cùng dịu dàng vuốt ve của hoàng thượng. Nhưng rất nhiều lúc, chính mình lại thống hận khuôn mặt giống người đàn bà kia, bởi vì hoàng thượng nhìn mặt mình lại nghĩ đến nữ tử khác, gương mặt này chính là để hắc gửi lấy tương tư cùng yêu say đắm.

Người khác đều nghĩ đến hoàng thượng yêu mình, ngàn y trăm thuận, cực kỳ sủng ái, hàng đêm lâm hạnh. Nhưng những cái gọi là sủng ái đó có mấy phần là phát ra từ thật tình của hoàng thượng, trừ mình ra, nào có ai biết đâu.

Chính mình tuy rằng ngang ngược càn rỡ, mãnh liệt kiêu ngạo, cũng không có bao nhiêu sáng suốt, nhưng không có nghĩa là bản thân không có đầu óc. Hoàng thượng sủng ái mình hoàn toàn là vì mình có khuôn mặt giống như đúc với Ngự Ca hoàng hậu, chuyện này chính mình đương nhiên biết. Cho nên, hoàng thượng đối với mình càng tốt, đã nói lên mức độ Ngự Ca hoàng hậu chiếm cứ trong cảm nhận của hoàng thượng càng nặng.

Quả thật, trước mắt mình ở trong toàn bộ hậu cung chạm tay có thể sờ, phong quang vô hạn, độc bá thánh ân, sủng quán hậu cung, nhưng nhiều khi nhìn mọi chuyện không thể chỉ nhìn hiện tượng bên ngoài, mà là phải xem thực chất. Bất quá, tự mình sẽ cố gắng, cho dù không từ thủ đoạn, cũng nhất định phải đem biểu tượng này biến thành thực chất.

Ai bảo mình thật sự đã yêu hoàng thượng cam tâm tình nguyện muốn làm nữ tử của hắn chứ!

Tiếng nhạc qua đi, các cung phi theo thứ tự lần lượt tiến lên hành lễ cho Gia Luật Vân La, cũng đưa lên quả sinh nhật mình đã chuẩn bị tốt.

Trước hết tiến lên là Dung Tiệp Dư, trừ bỏ Hoàng quý phi và hoàng phi, toàn bộ trong hậu cung thì đếm vị trí của nàng này cao nhất, tất nhiên sẽ từ nàng này làm mẫu đi trước dâng tặng lễ vật.

Chỉ thấy nàng ấy mặc một bộ váy dài lụa mỏng màu lam hình thức đơn giản rất khác biệt, trên lưng thắt đai lưng gấm màu trắng nhạt, sau lưng cột thành một cái nơ bướm mỹ lệ, trên cánh tay kéo sợi gấm bóng màu trắng chế từ lụa, đậm nhạt thanh nhã, phiêu dật mà quyến rũ, cho mắt người sáng ngời cũng không thấy hoa lệ bức người. Trên đầu búi tóc hình phượng, một bên cấm chín cái trâm cài đầu kiểu hoa sen, bên kia thì khảm chín viên ngọc trai nhỏ, loại xinh đẹp không phối hợp này ngược lại làm cho người ta cảm thấy đẹp hơn, tóc xoã xuống thì buộc lại bằng một chiếc khăn gấm màu lam thêu hình nơ bướm, chỗ mi tâm dán hoa đào vàng khiến ý vị xuất trần của nàng tăng thêm vài phần mỹ thái, toàn bộ gương mặt nhất thời có vẻ mỹ cảm lên.

Long Ngự Tà tùy ý nhìn qua Dung Tiệp Dư một cái, thoáng nhìn phiến hoa đào vàng ở mi tâm nàng ấy, có một nháy mắt hoảng hốt chú ý. Tuy chỉ là trong nháy mắt, nhưng vẫn bị Gia Luật Vân La ngồi ở bên cạnh hắn phát hiện, cảm thấy mất hứng.

Dung Tiệp Dư này đáng vẻ quá mức xinh đẹp, nghe nói trước khi vào cung chính là một trong tam đại mỹ nhân nổi tiếng kinh đô, nàng đã sớm muốn tìm cơ hội trừ nàng ta đi. Hai mỹ nhân khác là Hoàng phi và Vũ phi. Vũ phi đã trở thành quá khứ từ lâu, không cần nàng ra tay, mà Hoàng phi nàng sớm muộn gì cũng sẽ tìm cơ hội thu thập.

"Nô tỳ chúc quý phi nương nương, Chúc quý phi tỷ tỷ hàng năm có hôm nay, hàng tháng có sáng nay, dung nhan vĩnh viễn dừng lại, thánh sủng thường bên cạnh!" Ánh mắt yêu say đắm của Dung Tiệp Dư vung trộm lướt một vòng ở trên người Long Ngự Tà, mới ngênghệ diện nhìn về phía Gia Luật Vân La, có chút trái lương tâm nói.

Dứt lời, Dung Tiệp Dư trình lên quả mừng của mình. Là một bức tranh thêu, thêu là mẫu đơn quốc sắc thiên hương, công thêu điêu luyện, nhưng trong mắt mọi người, cũng không xem là cái gì.

Dung Tiệp Dư cười yếu ớt sai người đem bức tranh thêu quay mặt khác, đem mặt trái hiện ra trước mặt trước, lúc này đây là chính là đồ án hình long phượng. Đây chính là song mặt thêu hiện nay ít có, hơn nữa đồ án hai mặt hoàn toàn khác nhau, quả nhiên là tinh mỹ trân quý vô cùng. Lúc này mọi người mới âm thầm sợ hãi than danh tác của Dung Tiệp Dư, vì lấy lòng nịnh bợ Hoàng quý phi, lễ vật đắt tiền như thế cũng bỏ được.

"Vị muội muội này là?" Gia Luật Vân La cũng không vội vàng nhận lấy thọ lễ của Dung Tiệp Dư, mà là ra vẻ nghi hoặc hỏi một câu, giống như chưa từng thấy qua nàng ấy. Nàng vốn không lạ gì bức tranh thêu này, trông nom nó có bao nhiêu trân quý làm chi.

"Bẩm quý phi tỷ tỷ, nô tì là Dung Tiệp Dư ở Lưu Ly Cung." Dung Tiệp Dư có chút cẩn thận trả lời, trong lòng biết Hoàng quý phi là đang cố ý làm khó mình, nói không chừng rất nhanh sẽ mượn cớ chen ép mình, cho nên mình mở miệng nhất định phải cẩn thận.

"A, thì ra là Tiệp dư muội muội!" Gia Luật Vân La cười như không cười nhìn Dung Tiệp Dư, bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, nùng nịu quát lớn, "Dung Tiệp Dư, ngươi thật to gan, ngươi biết rõ Bồn cung ghét màu xanh da trời nhất, mà ngươi hôm nay lại còn cố ý mặc quần áo màu xanh da trời tiến đến chúc thọ cho bản cung, ngươi cố ý xúc phạm Bồn cung, tưởng qua mặt được Bồn cung sao? Hay là, ngươi căn bản không đem Bồn cung để vào mắt?"

Dung Tiệp Dư nghe Hoàng quý phi áp đặt cho nàng tội danh nghiêm trọng này, lập tức dơ trắng sắc mặt, nhanh chóng quỳ trên mặt đất giải thích: "Quý phi tỷ tỷ xin thứ tội, nô tì tuyệt không có ý này, nô tì sao dám coi rẻ uy nghi của quý phi tỷ tỷ? Hơn nữa nô tì cũng thật sự không biết quý phi tỷ tỷ ghét nhất là màu xanh da trời."

"Không biết? Hay cho một câu không biết!" Gia Luật Vân La hừ lạnh một tiếng, tức giận trên mặt càng sâu. "Bồn cung nhớ rõ mười bảy mỗi tháng trong buổi thỉnh an của hậu cung, Bồn cung đều đã nói với các người một lần. Sao, ngươi đem lời nói của Bồn cung trở thành gió bên tai ư?"

"Quý phi tỷ tỷ, nô tì cũng không nhớ rõ người có từng nói qua" Lời của Dung Tiệp Dư còn chưa dứt, đã bị Gia Luật Vân La đánh gãy.

"Bồn cung rõ ràng có nói, tin rằng các vị tỷ muội đang ngồi cũng có thể thay Bồn cung làm chứng." Gia Luật Vân La lạnh giọng cười cười, quay đầu nhìn về phía một đám Tần phi khác, nói, "Các vị tỷ tỷ muội muội, các người có ai không nhớ rõ Bồn cung nói qua lời này có thể đứng ra."

Đợi một hồi lâu, không ai đứng ra. Trên thực tế, là không một người dám đứng ra cùng Hoàng quý phi đối nghịch. Hôm nay coi như Dung Tiệp Dư không may rồi, bị Hoàng quý phi lấy cái loại lý do này chen ép. Các nàng cũng chỉ có thể lựa chọn im lặng là vàng, bo bo giữ mình. Ai bảo Hoàng quý phi đang được thánh sủng, các nàng không thể trêu vào đâu.

"Hoàng thượng, Dung Tiệp Dư không đem thần thiếp để vào mắt như thế, bảo nô tì về sau làm sao sống yên trong hậu cung, làm sao giúp hoàng thượng quản lý tốt hậu cung?" Gia Luật Vân La vừa nói vừa che mặt mà khóc, giả trang ra một đáng vẻ vừa ủy khuất vừa đau lòng.

"Vậy theo ý ái phi, muốn thế nào?" Ánh mắt Long Ngự Tà lóe lóe, hí mắt hỏi.

"Dung Tiệp Dư không biết quy củ như thế, tất nhiên là đem nàng ta nhốt vào lãnh cung, vĩnh viễn không cho nàng ta gặp thánh nhan của hoàng thượng!" Lời này của Gia Luật Vân La vừa nói ra, chúng Tần phi lập tức kinh ngạc sùng sốt, âm thầm oán ác độc và âm hiểm của nàng ta.

"Được, cứ theo ý ái phi đi!" Khóe miệng Long Ngự Tà gọi lên một chút cười yếu ớt, quay đầu nhìn về phía Dung Tiệp Dư sẫm sùi lơ trên mặt đất, âm thanh lạnh lùng nói, "Người đầu, truyền ý chỉ của trẫm, tức khắc đưa Dung Tiệp Dư nhốt vào lãnh cung, đời này không thể bước ra lãnh cung nữa bước!"

Lời này vừa hạ xuống, mọi người thốn thức một trận, đối với Gia Luật Vân La càng phát ra cổ kị. Nếu dám có vẻ oán hận và bất mãn biểu hiện ở trên mặt đối với nàng ta, chỉ sợ người ngay sau đó bị đánh vào lãnh cung sẽ là mình. Nghĩ thầm hoàng thượng quả nhiên đối với nàng ta ngàn y trăm thuận, hết sức sùng ái, chỉ vì một câu nói của nàng ta đã đem Dung Tiệp Dư nhốt vào lãnh cung, làm mất cuộc đời của nàng ấy.

Sau khi Dung Tiệp Dư bị thị vệ kéo xuống, tần phi các cung tiếp theo lục tục trình lên hạ lễ của mình. Đều là một số trân châu phi thúy, trân hoa ngọc thạch..., mặc dù xinh đẹp trân quý, nhưng cũng không hiếm lạ.

Người cuối cùng dâng tặng lễ vật là nha hoàn Tâm Vân thân cận của hoàng phi Phong Linh Tuyết, nói là nương nương nhà mình thân mình không khoẻ, tối nay không thể tiến đến chúc thọ cho quý phi nương nương, cho nên để nàng tự mình đi một chuyến đem hạ lễ đưa lại đây.

Tâm Vân bước liên tục đi ra phía trước, quý xuống đất hành lễ, rồi sau đó trình lên một cặp lọ sứ Long Tuyền (1 tinh trong nước). Thân bình phát sáng, dịu dàng dịu dàng, chính là hàng cao cấp khó được.

Chúng Tần phi cảm thấy kỳ quái vị hoàng phi xưa nay không cùng bất luận kẻ nào gi-ao tiếp hôm nay sao sửa lại tính tình, bảo nha hoàn thân cận của mình cố ý đến dâng quà mừng sinh nhật cho Hoàng quý phi. Vì thế một đám mở to hai mắt, cẩn thận xem xét đồ án trên thân bình kia, rốt cục nhìn ra manh mối trong đó, không khỏi cúi đầu che miệng cười trộm.

Thì ra trên một cái thân bình vẽ một con rồng xanh chín móng uy nghi khí thế ra biển, mà trên một lọ khác lại vẽ không tước xấu xí. Đây rất rõ ràng chính là châm chọc Hoàng quý phi chẳng qua là một Không Tước xấu xí mà thôi, sao làm được Phượng Hoàng? Sao xứng đôi Chân Long?

Sau khi Gia Luật Vân La sáng tỏ ý trong lễ vật này, sắc mặt nháy mắt đã trở nên khó nhìn, mạnh ăn nhai mới không phát tác tại chỗ, nghĩ thầm sau đó nhất định phải tìm Phong Linh Tuyết kia tính sổ, tuyệt không để nàng ta đẹp mặt.

Mà Long Ngự Tà chỉ là hí mắt, trên mặt nhìn không ra hi vọng, vẻ mặt có chút bí hiểm.

Dâng tặng lễ vật xong, lại có không ít tần phi cùng thi triển tài nghệ trợ hứng cho tiệc sinh nhật của Hoàng quý phi. Nói trợ hứng cho đẹp, trên thực tế là muốn thắng được nhu tình chú ý của vị quân vương tôn quý lãnh khốc trên ghế chủ kia.

Mỹ nhân các cung dùng tất cả vốn liếng, hao hết tâm tư ra sức biểu diễn, vẫn như cũ không dẫn được hứng thú của vị đế vương trên chỗ ngồi kia. Hắn vẫn là mặt lạnh nhìn các nàng biểu diễn, ngẫu nhiên hợp cười uống vào rượu ngon Hoàng quý phi kính lên.

Người cuối cùng lên sân khấu biểu diễn là Ngọc mỹ nhân, hôm nay nàng mặc áo tơ tằm mềm màu tím nhạt, dưới ống quần là một tầng lụa mỏng nhẵn cùng màu có hình hoa bách hợp, lụa mỏng kéo dài vài thước, thân mặc áo tơ vàng mỏng mềm mại, bên hông xuyên qua dây tua xanh biếc, váy có hoa văn nụ hoa. Tóc đen như mực búi một kiểu rũ xuống rất khác biệt, nghiêng cắm một cây Lưu ly trân thủy tinh màu tím được khảm Hồ Điệp, trong suốt xuyên thấu, ánh tím lóe ra, ở đèn cung đình chiếu rọi chiếu xạ ra ánh sáng rực rỡ đẹp đến chói mắt. Đẹp như hoa sen mới nở, nhẹ nhàng như liễu, xinh đẹp động lòng người.

Nàng biểu diễn là một điệu Lãng Ba vũ dùng lụa gấm, chỉ thấy nàng nhẹ giờ lên bàn tay trắng nõn, vẩy ra lụa gấm trong tay, sau đó nhẹ nhàng hướng về phía trước nhảy lên Cầu vòng màu xanh bay lên, tay áo phiêu phiêu, uyển chuyển như tiên tử trên cung trăng sắp sửa vụt bay lên. Nhanh nhẹn quay về, cuối cùng nhẹ nhàng kéo xuống, lại giống như thanh nga rời cung rơi xuống phàm trần.

Nàng tận tình múa, xoay tròn, dáng người lay động nhẹ nhàng mềm mại, xoay vòng, nhanh nhẹn muốn bay, phiêu dật tự nhiên nói không nên lời. Một đôi mắt long lanh nhìn quanh lưu chuyển, thanh tao xinh đẹp, thần thái phi dương. Đoạn gấm trong tay ở dưới điệu múa của nàng hình thành từng vòng ánh sáng rực rỡ mỹ lệ, quay chung quanh thân của nàng, cùng nàng múa khúc duy mỹ hoa lệ này.

Bồng bênh chuyển xoay về tuyết nhẹ, xinh đẹp tung đưa tựa du long. Nhỏ khoan tay sau liễu vô lực, nghiêng dất áo trên mây uốn sóng. Yên nga liềm lược không thắng thái, Phong đạm lên xuống như hữu tình.

Lãng Không vũ bước, tư thái muốn bay, nhẹ dất váy áo, giờ tay nhắc chân cố ý bất chúc, trong kỹ thuật nhảy duyên dáng có bộ pháp tương tự, làm cho đế vương lãnh khốc ở ghế chủ hoảng hốt tâm thần.

Không tự chủ được cũng nhớ tới có một cô gái nhỏ như vậy, nàng thật sâu khắc ở trong đầu mình, chặt chẽ khắc vào tâm hồn mình, làm cho mình yêu đến không thể yêu nữa, cũng đau đến không thể đau nữa, làm cho mình ngày ngày đêm đêm nhớ nàng, từng giây từng phút nhớ kỹ nàng, thời thời khắc khắc nghĩ đến nàng, nhớ tới từng ly từng tý ở cạnh bên nàng.

Nhớ tới cô gái nhỏ vì sự trả thù của mình mà trong vòng một đêm trở thành công chúa mất nước.

Nhớ tới cô gái nhỏ vì gặp mình mà tuyệt thực để tỏ vẻ kháng nghị quật cường.

Nhớ tới ban đêm mình chiếm đoạt thân trong sạch của nàng, cái đêm tốt đẹp mà triền miên kia, cái đêm làm cho mình muốn ngừng mà không được kia, cái đêm làm cho mình e ngại không thể cùng nàng liều chết triền miên thẳng đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa kia.

Nhớ tới cô gái nhỏ bị mình khắc chữ ‘Luyến’ ở sau lưng cuồn tứ bá đạo muốn giam cầm cả đời kia.

Nhớ tới cô gái nhỏ yêu mị vì cứu tiểu quý kia mà múa điệu mị hoặc muốn lấy lòng của mình.

Trong không khí dường như nổi lên mùi hành thái.

Nhớ tới cô gái nhỏ tâm không cam lòng tình không nguyện ý bị mình ép làm cho mình trướng gà mặt đáng yêu.

Nhớ tới cô gái nhỏ đáng giận leo lên cây lấy điều mà suýt nữa rơi xuống sợ tới mức chính mình chết khiếp

Nhớ tới cô gái nhỏ khuynh thành tại buổi yến tiệc trung thu mặc trang phục lộng lẫy làm cho mình kinh diễm tâm động không thôi.

Nhớ tới cô gái nhỏ đáng yêu cự tuyệt Vũ phi mời rượu lại bị mình uy hiếp mà nghiêng răng nghiêng lợi uống xong một ly rượu.

Nhớ tới cô gái nhỏ đáng giận bị Vũ phi khiêu khích tuyên bố chỉ biết nhảy điệu mị vũ mà bị mình mặt lạnh cản trở.

Nhớ tới cô gái nhỏ đáng yêu bị Yên quý phi khiêu khích mà cố ý đùa dai khấy một ‘khúc đàn lâu năm’ để trêu đùa mọi người

Nhớ tới cô gái nhỏ đáng yêu bị Ngọc Mỹ nhân khiêu khích, đã vẽ tranh trêu chọc Ngọc mỹ nhân thất thế sau này sẽ là Phurong Hoàng rơi xuống không bằng gà

Bên tai dường như lại nghe thấy bài hát đại nghịch bất đạo, kinh thế hãi tục đến gần như có thể dùng điên cuồng để hình dung.

Tình yêu bất quá vốn là một loại biểu diễn bình thường tuyệt không ngạc nhiên

Đàn ông bất quá vốn là nhất kiện tiêu khiển gì đó có gì đặc biệt hơn người

Tình yêu bất quá vốn là một loại biểu diễn bình thường tuyệt không ngạc nhiên

Đàn ông bất quá vốn là nhất kiện tiêu khiển gì đó có gì đặc biệt hơn người

Nhớ tới cô gái nhỏ xinh đẹp bị mình dùng tiểu quý uy hiếp mà hát 《Tạp môn》, xinh đẹp vô cùng đến cực điểm tựa như một yêu tinh.

Nhớ tới cô gái nhỏ đáng giận đầu nhập vào ôm ấp của tướng phụ mà lần đầu tiên làm cho mình cảm nhận được mùi vị ghen tuông ra sao.

Nhớ tới cô gái nhỏ đáng yêu bởi vì thai độc phát tác mà trở nên nhiệt tình quyến rũ dụ dỗ ngoạn vô cùng.

Nhớ tới cô gái nhỏ đáng yêu làm cho mình từ nay về sau trầm mê ở bên trong tình dục với nàng.

Nhớ tới cô gái nhỏ thâm tình nhẹ giọng gọi mình ‘Mặc’ lại bị mình hiểu lầm nghĩ rằng nàng đã yêu mình, làm cho mình mừng rỡ như điên.

Nhớ tới cô gái nhỏ nhu nhược bị Vũ phi đánh một bạt tai, lần đầu tiên chủ động nhào vào ngực mình bất lực khóc, làm cho mình thương yêu vô cùng.

Nhớ tới cô gái nhỏ làm cho mình hối hận đã không trước tiên đi cứu nàng, mà dao động việc nhiều năm qua để báo đáp và bảo vệ tướng phụ cùng Tuyết Nhi vì niềm tin.

Nhớ tới cô gái nhỏ đáng yêu mang thai con nối dòng của mình mà làm cho mình kích động hưng phấn đêm không thể say giấc, thường thường vui vẻ ngây ngô cười.

Nhớ tới cô gái nhỏ đáng yêu cố ý giảng buồn cười ghê tởm để phá hư việc muốn ăn của mình và Phi Vũ.

Nhớ tới cô gái nhỏ đáng yêu say rượu qua đi cùng mình ở suối nước nóng triền miên hoan ái, hơn nữa đồng ý làm hoàng hậu của mình.

Nhớ tới cô gái nhỏ hung hãn đốt trán mình, chỉ vào mũi mình. Mắng to, nói muốn hung hăng ngược chết mình, còn bị nàng một cước đạp vào mông rỗng.

Nhớ tới cô gái nhỏ khiến mình tổn hại sinh mệnh ở Linh U cốc vì nàng tìm kiếm cỏ linh chi thảo, cuối cùng cứu tử nhất sinh mới sống sót trở về.

Nhớ tới cô gái nhỏ làm cho mình cam tâm tình nguyện lấy máu ra làm thuốc dẫn cho nàng.

Nhớ tới cô gái nhỏ thông minh trong buổi tiệc quốc khánh sáng tạo nhanh nhẹn, trí tuệ siêu quần, khuất nhục thái tử Vũ Văn Huyền Băng của Hồ Khiếu quốc.

Nhớ tới cô gái nhỏ thoát trần trên yến tiệc tự tin nhận khiêu chiến của Mị Cơ, nhảy ra điệu múa kinh thể, giống như muốn khiêu vũ một đời hương thơm thoát trần.

Nhớ tới cô gái nhỏ mộng ảo làm cho mình kinh tình sợ hãi, không để ý hình tượng bay lên vũ đài ôm nàng thật chặt vào lòng, chỉ vì sợ hãi nàng đúng như tiên nữ rời trần thế mà đi.

Bên tai lơ đãng tiếng vọng bài hát 《Thiên hạ》:

Vứt bỏ cả giang sơn như họa,

Đổi lấy nụ cười của nàng đẹp như hoa

Đổi được rồi, thì đời này không còn vương bận

Tâm không oán, yêu hận cũng tùy tâm

Thiên địa lớn, đường tình vô bờ bến

Chỉ vì nàng mà không màng thiên hạ

Nhớ tới cô gái nhỏ đáng yêu làm cho mình cam nguyện bỏ lại giang sơn vạn dặm, chỉ nguyện đổi lấy lúm đồng tiền như hoa của nàng, chỉ vì nàng không màng thiên hạ, muốn cùng nàng nắm tay tiêu dao.

Nhớ tới cô gái nhỏ đáng giận mọi cách giữ gìn và quan tâm với tướng phụ, mà làm cho mình ghen tị phần nộ đến không không chế được phát cuồng.

Nhớ tới cô gái nhỏ bị mình ở trong mưa thô bạo chiếm đoạt mà nguy hiểm sảy thai.

Nhớ tới cô gái nhỏ tức giận lừa gạt mình nói đùa nhỏ không sao, nói sẽ xem xét tha thứ cho mình, lại lừa mình uống thuốc phá thai.

Nhớ tới cô gái nhỏ vô tình nói nàng chưa từng yêu mình, đối với mình chỉ có hận, nhẫn tâm tuyệt tình đánh nát tất cả ảo tưởng tốt đẹp của mình.

Nhớ tới cô gái nhỏ bị chính mình dưới sự giận dữ nhốt vào lãnh cung, lại không nghĩ rằng từ nay về sau âm dương cách xa nhau với nàng.

Trên Bích Lạc, dưới chín suối,

Cả hai nơi tìm lối chẳng ra.

Trời dài đất rộng có kỳ,

Hận này đặng đặng còn ghi muôn đời.

Nhớ tới cô gái nhỏ mỗi khi nhớ lại nụ cười của nàng, lại làm cho mình đau lòng hối hận cả đời.

Nhớ tới cô gái nhỏ qua đời đã hơn nửa năm, không bao giờ có thể trở lại bên cạnh mình nữa..

Nhớ tới cô gái nhỏ làm cho mình ngày đêm đau đớn, cảm thấy đời không còn yêu.

Nhớ tới nàng, nhớ tới nàng, vẫn là nhớ tới nàng. Nhớ tới tất cả sự việc có liên quan đến nàng. Nhớ tới từ sau khi nàng rời đi, nửa năm qua giống như cái xác không hồn còn sống, mất tâm, mất hồn, nhưng tầm mắt lại sắc bén miễn cảm khóa lại bất kỳ một vật hay chuyện tương tự hoặc liên quan với nàng.

Tỷ như phiến hoa đào dính sát vào mi tâm của Dung Tiệp Dur, đó là yến tiệc đêm Trung thu nàng từng làm, tỷ như Lăng Ba vũ múa lụa gấm Ngọc mỹ nhân vừa mới nhảy, điệu múa kia, tư thái kia, ánh mắt kia, không chỗ nào không phải là đang cố ý bắt chước điệu múa rời trần phi tiên kinh thể của nàng ở tiệc quốc khánh. Thậm chí còn có bộ quần áo trên người Ngọc mỹ nhân, cũng là hàng nhái đêm đó nàng từng mặc.

Chỉ là, tự mình biết, vẫn biết, cô gái nhỏ, vĩnh viễn đều không thể thay thế. Không ai có thể thay thế được vị trí của nàng chiếm cứ trong lòng mình, không có ai, không có ai.

"Hoàng thượng, hoàng thượng, hoàng thượng!" Gia Luật Vân La liên tục kêu ba tiếng, mới khiến đế vương lạnh lùng đang thất thần hơi tỉnh lại.

Long Ngự Tà bỗng nhiên hoàn hồn, lại nhìn đến dung nhan xem ra nghiêng nước nghiêng thành của Gia Luật Vân La hiện ra trước mặt mình, gương mặt giống như đúc với Ca Nhi.

"Ca Nhi, nàng đã trở lại" Long Ngự Tà vươn tay xoa hai má Gia Luật Vân La, có chút xuất thần nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Hoàng thượng, nô tì không gọi là Ca Nhi, nô tì tên gọi Vân La." Gia Luật Vân La cau chân mày kẻ đen, hơi ủy khuất và bất mãn oán trách nói, đáy lòng trong nháy mắt dành dục lên dày đặc oán hận cùng không cam lòng.

Ca Nhi! Ca Nhi! Mỗi lần gọi đều là người đàn bà kia! Nửa năm qua, nàng không nhớ rõ có bao nhiêu lần hoàng thượng xuất thần vuốt ve gương mặt

của mình, dịu dàng thâm tình đem mình gọi là Ca Nhi!

Long Ngự Tà nghe vậy, nháy mắt thanh tỉnh, ánh mắt phức tạp nhìn Gia Luật Vân La một cái, nói: “Trăm mệt mỏi, yến tiệc đêm nay đến đây thôi, các vị ái phi tự hồi cung nghỉ ngơi đi.” Lạnh giọng dứt lời, cũng không đợi các cung Tàn phi có phản ứng gì, lập tức đứng dậy nghiêm nghị rời đi.

Nhưng, khi hắn đi qua bên người Ngọc mỹ nhân thì bước chân tạm ngừng, lạnh lùng phun ra bốn chữ.

“Bất chúc bừa bãi.”

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 11: Ở chung ngọt ngào

Trong Linh Tuyết cung.

Tối hôm qua ngủ được có chút hương vị ngọt ngào, tinh thần Phong Linh Tuyết tốt mười phần, sáng sớm hôm nay trở dậy. Giờ phút này đang thanh thản nửa ngồi nửa nằm trên giường êm trong phòng ấm, trên tay cầm một quyển Kinh Thi, ngẫu nhiên lẩm nhẩm một hai trang, đôi mắt mỉm cười không chút để ý thảnh thơi liếc về phía cửa phòng một cái, giống như đang chờ ai.

"Nương nương!"

Người chưa tới, tiếng nghe thấy trước. Chốc lát sau, chỉ thấy tỷ nữ Tâm Vân thân cận của nàng thần sắc có chút lo lắng bước nhanh đến.

"Tâm Vân, đã xảy ra chuyện gì sao?" Phong Linh Tuyết thần sắc lạnh nhạt, thần thái thanh thản, giống như không thấy được vẻ lo lắng của Tâm Vân.

"Nương nương, Hoàng quý phi đến đây, còn mang theo một đám mỹ nhân, quý nhân và tài tử." Tâm Vân ngẩng đầu nhìn chủ tử mình một cái, thấy nàng vẫn một dáng vẻ không chút để ý, không cho là đúng, lập tức lo lắng bồi thêm một câu, "Nương nương, chỉ sợ hôm nay quý phi nương nương tới không có ý tốt."

Nghe vậy, Phong Linh Tuyết buông ra Kinh Thi trong tay, gương mặt cười cười. Đương nhiên biết hôm nay Gia Luật Vân La đến là muốn làm gì, hôm nay khó được dậy sớm, chính là cô ý chờ nàng ta tới cửa. Nàng muốn xem Gia Luật Vân La có thể bịa đặt ra lý do gì! Gây chuyện, sau đó mượn cơ hội tìm mình tính sổ.

Ha ha, tối hôm qua phân phó Tâm Vân đưa đi cặp bình mỹ nhân nhỏ có ý châm chọc hàm xúc mười phần, làm cho Gia Luật Vân La đánh mất mặt mũi trước mặt hoàng thượng và một đám tần phi ngay trên tiệc sinh nhật. Xem tính tình ngang ngược can rở lại không nhẫn nhịn của nàng ta, có thể chịu được bây giờ mới đến tìm mình tính sổ đã xem như rất tốt rồi. Nàng còn tưởng rằng tiệc vừa kết thúc, nàng ta sẽ hùng hổ chạy tới Linh Tuyết cung tìm mình cho hả giận nữa kia.

"Nương nương, làm sao bây giờ? Hoàng quý phi kia nhất định là tới cửa để báo thù." Tâm Vân nâng Phong Linh Tuyết dậy, giúp nàng sửa sang lại quần áo, trên mặt tràn đầy lo lắng cùng bất an. Hoàng quý phi này là thánh sùng chính long, có ai dám nhỏ lòng trên đầu con hồ. Thật không biết hôm qua nương nương nhà mình nghĩ thế nào, đột nhiên đưa lễ vật nói toác ra như vậy làm cho quý phi mất mặt trước mặt mọi người.

Chủ tử nhà mình là tính nết gì, nàng từ trước đến nay rõ ràng nhất. Trước kia nương nương chẳng hề chán ghét ai, cũng tuyệt đối không đi cười nhạo châm chọc ai, càng sẽ không so đo với người kia, nương nương chỉ biết đem người kia hoàn toàn không nhìn đến. Nhưng bây giờ, nương nương thật đúng là có chút khác thường. Nương nương sẽ không chút khách sáo châm chọc khinh bỉ người mình ghét, tỷ như Hoàng quý phi.

Nương nương là từ khi nào thì bắt đầu trở thành vậy? Hình như là sau khi Phong Thừa tướng từ quan ra ngoài du ngoạn!

"Tâm Vân, người sợ cái gì, bây giờ Bốn cung sẽ ra ngoài chiêu đãi bọn họ. Hoàng quý phi dù thị sùng mà kiêu thế nào, dù ngang ngược can rở thế nào, tổng sẽ không ăn Bốn cung chứ?"

Khi nói chuyện, Phong Linh Tuyết đi ra khỏi phòng ấm trước. Vừa đi tới chính điện, đã nghe bên ngoài vang lên thanh âm của một đám cung nữ đầy tớ quý xuống đất hành lễ.

"Chúng nô tài (chúng nô tỳ) ra mắt Hoàng quý phi nương nương, nương nương kim an! Ra mắt các vị mỹ nhân, quý nhân và tài tử nương nương, các vị nương nương vạn phúc!"

Lời còn chưa dứt, đã nhìn thấy Hoàng quý phi Gia Luật Vân La được một đám quý nhân, mỹ nhân cùng với cung nữ ma ma vây quanh như sao vây trăng đi đến, hoa phục đồ thắm rêu rao mà chói mắt, trên đầu cắm ba cây trâm phượng đuôi vàng, búi tóc Phi Thiên cắm nghiêng qua sáu cây trâm hoa mai khảm mã não hồng và hồ phách. Trâm phượng vàng phía trên ngậm ngọc, rủ xuống trần châu bóng loáng vừa vặn điểm ở ấn đường, sáng rọi chói người,

ung dung hoa quý sôi nổi trên mặt.

Gần nhất với nàng ta là Ngọc mỹ nhân vẻ mặt không có ý tốt, mảnh mai yếu đuối, đáng người xinh đẹp, mặc một bộ trang phục cung nữ gấm hoa màu khói, trên đầu cắm trâm cài hình phượng, đẹp như trắng non, tươi như hoa đào.

Gia Luật Vân La cao ngạo ngẩng đầu, hai tròng mắt ngạo mạn bất tuân liếc xéo Phong Linh Tuyết. Trên vàng trán vốn là khí kiêu ngạo ương ngạnh, đáng về bề vệ rất kiêu căng.

"A, quý phi nương nương đến đây! Hôm nay sao rảnh rồi đến Linh Tuyết cung này của Bôn cung vậy?" Phong Linh Tuyết vẫy tay ngăn cản những quý nhân, mỹ nhân cúi người hành lễ với nàng, cười nhạt nhìn về phía Gia Luật Vân La nói.

"Hừ!" Gia Luật Vân La thật mạnh hừ một tiếng, cười như không cười nói, "Hôm nay Bôn cung tâm tình tốt, cô ý tìm đến hoàng phi muội muội nói chuyện phiếm!" Dứt lời, thẳng bước liên tục đi đến ghế chủ chính điện ngồi xuống.

"Quý phi nương nương, người có phải gọi sai rồi không? Bôn cung và người địa vị phân cao như nhau, nhưng Bôn cung so với người vào cung sớm hơn nhiều lắm. Theo lý thuyết người hân là xưng hô Bôn cung là tỷ tỷ, sao lại gọi Bôn cung là muội muội?" Lời nói của Phong Linh Tuyết mặc dù mềm nhẹ, khí thế cũng không giảm.

"Người!" Gia Luật Vân La nhất thời không có lời, không nói gì cãi lại.

"Tâm Vân, dâng trà cho các vị nương nương, hạ hoả." Phong Linh Tuyết liếc Gia Luật Vân La một cái, ý ở trong hành động cười nói.

"Dạ, nô tỳ đi ngay." Tâm Vân đáp nhẹ một tiếng, rất nhanh đã rút một chén Bích Loa Xuân tốt nhất cho mỗi vị chủ tử nương nương.

Chẳng qua là khi Tâm Vân đem trà nóng hai tay đưa tới trước mặt Gia Luật Vân La thì Phong Linh Tuyết đã thấy nàng ta đưa một ánh mắt cho Ngọc Mỹ nhân dưới tay. Sau đó Ngọc mỹ nhân hiểu ý, vрон chân muốn mạnh mẽ vрон chân Tâm Vân xuống.

Phong Linh Tuyết âm thầm cười lạnh ở đáy lòng, a, quả nhiên đều là vài người chủ tiến đến khiêu khích gây chuyện. Còn nói cái gì nói chuyện phiếm, không phải là muốn xả giận vì chuyện trên bữa tiệc tối hôm qua sao? Bất quá, chút trò xiếc nhỏ này nàng còn không để vào mắt. Tưởng Tâm Vân là tiểu nha đầu cung nữ bình thường sao? Muốn sinh sự từ việc không đâu, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

"Quý phi nương nương mời dùng trà." Tâm Vân có một chút công phu trụ cột, hơn nữa luôn luôn thông minh, liếc mắt một cái đã thấy rõ màn xiếc nhỏ của Gia Luật Vân La và Ngọc mỹ nhân đùa giỡn, thoáng sùng sốt, lập tức thân hình linh hoạt vòng qua chân của Ngọc mỹ nhân.

Nhưng, Phong Linh Tuyết liệu đến quá trình, lại không dự đoán được kết quả. Tâm Vân mặc dù không bị Ngọc mỹ nhân vрон chân, lại bị Gia Luật Vân La cô ý cứ vậy mà làm một phen.

Gia Luật Vân La vрон bàn tay mềm tiếp nhận chén trà, giả bộ dời đến bên miệng thổi thổi, trà còn chưa vào, đã xoay mình một tay thật mạnh vỗ vào trên bàn gỗ đàn hương bên cạnh.

"Cầu nô tài, người ngay cả trà cũng không biết rót sao? Nóng như vậy đã đưa đến cho Bôn cung uống, muốn bỏng chết Bôn cung có phải không?!" Dứt lời, Gia Luật Vân La dường như còn ngại chính mình không đủ hạ giận, thuận thế đem chén sứ bạch ngọc chế tạo tinh tế cầm trong tay ném trên mặt đất đập vỡ nát.

"Quý phi nương nương, xin bớt giận, bây giờ Tâm Vân..." "lời nói chưa dứt, chợt nghe chát, một tiếng giòn vang, trên mặt mềm mại của Tâm Vân lập tức nhiều hơn một cái dấu năm ngón tay đỏ tươi.

"Tiện tỳ lớn mật, nói chuyện với Hoàng quý phi nương nương nhà ta... , dám không tự xưng nô tỳ? Có phải không đem Hoàng quý phi nương nương nhà ta để vào mắt không?"

Nha hoàn vẫn đứng ở bên cạnh Gia Luật Vân La rút tay về, giận trừng mắt Tâm Vân, đáng về bề vệ kiêu ngạo lớn tiếng quát lớn.

Mà Gia Luật Vân La, Ngọc mỹ nhân chính là ngồi ở chỗ kia, dao động ra dáng vẻ xem kịch vui. Không cần nghĩ, Phong Linh Tuyết cũng biết khẳng định đều là Gia Luật Vân La trước đó bày mưu đặt kế, bằng không một tiểu cung nữ sao dám can đảm trước mặt hoàng phi nàng, giáo huấn người của nàng?

"Nương nương, nô tỳ" Tâm Vân còn muốn nói tiếp gì đó, lại bị Phong Linh Tuyết dùng ánh mắt ngăn lại. Hiện giờ tình huống này, sẽ chỉ là nói cái gì sai cái đó, bởi vì người ta là bối xương cốt bên trong trứng gà, ý định tới cửa tìm thời cơ trả thù.

Vрон tay đem Tâm Vân kéo đến một bên, Phong Linh Tuyết đi đến trước mặt nha hoàn vừa rồi tát Tâm Vân một cái. Khi nàng cười lạnh, lập tức phẩy cho nàng ta hai cái tát, mỗi bên một cái. Chắc là sức lực dùng là quá lớn, tay nàng cũng đau.

"Người là ai hả? Chủ tử còn chưa nói chuyện, người một cái tiện tỳ có tư cách gì ở trong này làm càn? Khi nào thì đến phiên người tới giáo huấn tỳ nữ của Bôn cung? Chẳng phân biệt được chủ tớ, lớn tiếng ồn ào, người đang không đem Bôn cung để vào mắt sao?"

Phong Linh Tuyết gây ông đập lưng ông, nàng ta mới vừa rồi mắng Tâm Vân như thế nào, lúc này nàng lại mắng nàng ta như thế đó. Dứt lời, Phong Linh Tuyết mặt lạnh căm tức nha hoàn kia, con người sắc bén, khí thế bức người, sợ tới mức nàng ta không khỏi sợ run cả người.

"Hoàng phi nương nương xin thứ tội, là nô tỳ phạm hồ đồ, nô tỳ vượt khuôn phép" nha hoàn kia bị uy nghi và khí chất cao quý khắp người của Phong

Linh Tuyết làm kinh sợ, cắn cắn môi, cuống quýt xuống đất dập đầu nhận sai. "Hoàng phi nương nương đại nhân đại lượng, tạm tha nô tỳ lần này đi, lần sau nô tỳ không dám nữa!"

"Lần sau không dám nữa? Thế nào, ngươi còn muốn có lần sau sao?" Chân mày kẻ đen của Phong Linh Tuyết nhíu lại, tương tự vỗ thật mạnh trên bàn gỗ đàn hương, quát lớn, "Người đâu, đem tiện tỳ không biết tôn ti, không đem chủ tử để vào mắt này mang xuống, phạt hai mươi trượng! Bồn cung cũng không tin mình tỳ không được dám tiện nô tài không coi ai ra gì này!"

Đội nửa ngày, lại không người hành động, Phong Linh Tuyết không khỏi tức giận.

"Thế nào, cũng không đem Bồn cung để vào mắt sao?" Phong Linh Tuyết cực lực áp chế tức giận đầy ngập, lại hô lớn, "Người đâu, đem tiện tỳ không đem chủ tử để vào mắt này mang xuống, đánh hai mươi trượng."

"Dạ, chúng nô tài tuân mệnh!" Thấy Phong Linh Tuyết nổi giận, ngoài cửa cuối cùng vào được vài thái giám, run rẩy tiêu sái đến trước mặt nha hoàn kia, chuẩn bị đưa nàng ta mang xuống.

"Dừng tay! Nỳ Tật là người của Bồn cung, không có Bồn cung đồng ý, ai dám động đến nàng ta thử xem xem!" Chân mày kẻ đen của Gia Luật Vân La nhíu nhẹ, nững nịu quát lớn, bỏ qua đối nghịch với Phong Linh Tuyết. Hừ, hôm nay nàng chính là cố ý đến tìm, muốn khơi mào gây chuyện thu thập Phong Linh Tuyết. Ai bảo nàng ta dám không đem mình để vào mắt, còn làm cho mình mất mặt trước mọi người bị người cười nhạo.

Phong Linh Tuyết cười lạnh một tiếng, liếc nàng ta một cái, trầm giọng nói "Ồ Linh Tuyết cung này của Bồn cung, Bồn cung chính là chủ tử. Thế nào, quý phi nương nương, ý của ngươi là Bồn cung ngay cả tư cách giáo huấn một nô tỳ tôn ti chẳng phân biệt được cũng không thể sao?"

Hai tròng mắt Phong Linh Tuyết thẳng tắp bắn về phía nàng ta, trên mặt lạnh lùng, giọng điệu bức người.

Khoé miệng Gia Luật Vân La gọi lên vẻ tươi cười đắc ý và ngao mạn, râm rĩ nói: "Bồn cung chính là ý này thì thế nào? Ngươi đừng quên, Bồn cung hiện giờ chương quân hậu cung, là người đứng đầu hậu cung. Ngươi thì tính là gì, dám đối nghịch với Bồn cung? Tin hay không, chỉ cần một câu của Bồn cung, hoàng thượng lập tức sẽ đem ngươi nhốt vào lãnh cung."

Nghe xong lời của nàng ta, Phong Linh Tuyết hèn mọn cười cười, lơ đãng nói: "Thật không? Vậy ngươi phải đi thử xem, nhìn xem hoàng thượng rốt cuộc có thể làm thỏa mãn toan tính của ngươi hay không, đem Bồn cung nhốt vào lãnh cung!"

"Được, vậy chúng ta cứ đợi xem, tin tưởng rất nhanh ngươi cũng sẽ bị nhốt vào lãnh cung thôi!" Gia Luật Vân La hung tợn nói.

"Làm người phải tự mình hiểu lấy mới tốt, đừng nên quá đề cao mình." Phong Linh Tuyết lạnh giọng hừ hừ, vẻ mặt khinh thường. "Ngươi cho ngươi là ai, thật sự cho là hoàng thượng đem ngươi trở thành bảo bối sao? A, bất quá chỉ là một vật thay thế của Ca Nhi muội muội mà thôi, nói cho ngươi biết, vật thay thế chính là vật thay thế, vĩnh viễn đều khó có khả năng thay thế được người thật!"

"Ngươi," Gia Luật Vân La nghe vậy, tay run run chỉ chỉ Phong Linh Tuyết, tức giận đến cả người run mạnh, dung nhan xinh đẹp bởi vì phẫn nộ, đều có chút bóp méo. Một hồi lâu mới hòa hoãn sắc mặt, cường ngạnh nói, "Ngươi nói vậy! Hoàng thượng không hề đem ta trở thành vật thay thế, hoàng thượng là thật tình yêu thương ta! Hừ! Ngươi đây là đang hăm dọa và ghen tị! Ngươi ghen tị hoàng thượng đối với ta ngàn y trăm thuận, càng ghen tị hoàng thượng hàng đêm sủng ta, mưa móc bị một mình ta độc chiếm!"

Nghe vậy, Phong Linh Tuyết sùng sốt, bỗng nhiên nững nịu phá lên cười. Mọi người tại đây đều bị nàng cười đến khó hiểu, còn tưởng rằng nàng bị Hoàng quý phi nói trúng đến chỗ đau nhận lấy kích thích.

"Ngươi cười cái gì?" Gia Luật Vân La có chút tức giận trừng mắt nhìn Phong Linh Tuyết, châm chọc nói, "Thế nào, không phải là bị Bồn cung nói trúng tâm sự, nhất thời chịu kích thích mà thần kinh thất thường chứ?"

"Ngươi yên tâm, Bồn cung rất bình thường, cho dù chịu lấy kích thích, cũng vĩnh viễn không tới phiên ngươi!" Phong Linh Tuyết ngưng cười, ánh mắt lạnh lùng thẳng tắp nhìn chăm chú Gia Luật Vân La, dường như muốn xem đến sâu trong linh hồn, một hồi lâu mới vân đạm phong khinh hỏi, "Quý phi nương nương, ngươi mới vừa nói hoàng thượng hàng đêm sủng hạnh ngươi, mưa móc bị ngươi một mình độc chiếm, thật vậy sao? Nói dối gạt người, cẩn thận bị trời phạt!"

"Ngươi! Ngươi có ý gì?" Sắc mặt Gia Luật Vân La thay đổi, bị ánh mắt lạnh như băng sắc bén của Phong Linh Tuyết nhìn xem có chút chột dạ, ánh mắt không khỏi né tránh một chút, nhưng vẫn cường chống mạnh miệng nói, "Đương nhiên là sự thật, hoàng thượng một tháng có nửa thời gian là ngủ lại ở Tê Phụng cung của Bồn cung, chuyện này tất cả mọi người đều biết, ngươi cũng không biết hoàng thượng sủng Bồn cung thì có bao nhiêu dục dằng dặc!"

"Thật không, thì ra hoàng thượng sủng ái quý phi nương nương như vậy!" Phong Linh Tuyết cười như không cười nói một câu, hai tròng mắt như trước chớp cũng không chớp nhìn chăm chú Gia Luật Vân La vẻ mặt mạnh mẽ, cũng không bỏ qua ánh mắt tránh né của nàng ta vừa rồi, đáy lòng bất giác lại khẳng định vài phần. "Vậy hôm nay Bồn cung cũng muốn nhìn xem, hoàng thượng sủng quý phi nương nương rốt cuộc là thật hay giả, cũng tốt cho chư vị muội muội làm chứng!"

Lời còn chưa dứt, Phong Linh Tuyết tiến lên hai bước, vươn tay nhanh chóng đặt xuống kéo lên cánh tay áo gấm hoa rộng thùng thình của Gia Luật Vân La. Nửa cánh tay tuyết trắng bóng loáng như ngó sen lập tức lộ ra không hề che lấp, còn có một viên thủ cung sa màu đỏ thắm trên cánh tay cũng rõ ràng ánh vào trong mắt mọi người, đây chính là minh chứng tốt nhất cho tấm thân xử nữ.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người kinh ngạc ngẩn ngẩn cả người. Một đám ghen hờn nhìn trần trối, kinh ngạc nói không ra lời. Hoàng quý phi không phải nói chính mình hàng đêm được hoàng thượng sủng sao? Làm sao bây giờ còn là tấm thân xử nữ?

Sau khi Phong Linh Tuyết nhìn đến viên thủ cung sa này, không khỏi âm thầm nói lòng một miệng khí lớn. Vừa rồi nàng cũng không phải có thể trăm phần trăm khẳng định Gia Luật Vân La đang nói dối, nàng chỉ đặt cược. Nàng dùng tình yêu hoàng thượng đối với Ca Nhi muội muội làm tiền đặt cược, nàng quả nhiên thắng.

Nàng từ trước đến nay nhìn người thích xem ánh mắt, bởi vì ánh mắt một người hẳn là không biết nói dối. Nhiều khi, ánh mắt đều có thể chân thực nhất tiết lộ ra suy nghĩ trong lòng một người. Nàng không phải là chưa thấy qua ánh mắt hoàng thượng nhìn Gia Luật Vân La, loại ánh mắt này so với khi hoàng thượng nhìn Ca Nhi muội muội kém xa vạn dặm.

Hoàng thượng nhìn Ca Nhi muội muội thì nhu tình như nước mùa xuân, hai tròng mắt sáng ngời, rạng rỡ chói lọi, nùng tình mật ý trên vầng trán quanh quẩn không dứt, làm cho mọi người ở ngoài phía xa vài mét có thể bị nhu tình kia nhiễm lây. Hơn nữa, ánh mắt hoàng thượng nhìn Ca Nhi muội muội cũng là chuyên chú chưa bao giờ có, nóng cháy cùng si mê. Trong mắt của hắn tràn đầy tất cả đều là bóng dáng Ca Nhi muội muội, sẽ không chú ý tới tất cả sự vật tồn tại khác chung quanh.

Còn có một điều, đó là hoàng thượng nhìn Ca Nhi muội muội thì hẳn biết cười. Cười kia không miễn cưỡng, cũng không ngại trang, mà là phát ra từ trong lòng, trong lúc lơ đãng sẽ biểu lộ ở khóe mắt đầu chân mày mà chính mình cũng không thấy. Nụ cười kia nhuận như ôn ngọc, ấm như mặt trời, so với kiều hoa còn sáng lạn hơn. Nụ cười kia lại tràn đầy hạnh phúc, ngọt ngào và thỏa mãn, bao phủ ở quanh thân hoàng thượng, làm cho hắn thoát nhìn tựa như một bạch mã hoàng tử tràn ngập ánh mặt trời.

Mà hoàng thượng nhìn Gia Luật Vân La thì trong mắt có chẳng chỉ là lưu luyến cùng tưởng nhớ, ở chỗ sâu trong đáy mắt lại là lạnh như băng, cùng với hối hận và đau lòng. Cho dù khi cười, cũng chỉ là môi dương dương tự đắc, khóe miệng cong. Nụ cười kia chưa bao giờ xem qua, lại càng không cần phải nói là phát ra từ thật tâm, nụ cười kia chỉ có người hiểu được nỗi đau trong lòng hoàng thượng, mới có thể nếm ra thế tuyệt và ưu thương, đó là một loại đau đớn bi thiết và tuyệt vọng sinh không thể luyến.

Mọi người chỉ thấy biểu tượng, nghĩ đến hoàng thượng ngủ lại Tê Phụng cung đó là hàng đêm sủng hạnh Gia Luật Vân La, nghĩ đến hoàng thượng dung túng nàng ta chèn ép xa lánh Tần phi hậu cung đó là tất cả sủng ái đối với nàng ta, nghĩ đến hoàng thượng nhìn nàng ta thì mặt thất thần cười yếu ớt đó là mê luyến thâm tình đối với nàng ta. Nhưng sự thật đến cùng là như thế nào, lại có ai có thể chân chính sáng tỏ? Nàng tuy rằng cũng không phải rất rõ ràng trong lòng hoàng thượng nghĩ như thế nào, nhưng nàng cho tới bây giờ vốn không hề tin tưởng hoàng thượng thật tâm sủng ái Gia Luật Vân La, nàng vẫn luôn hoài nghi hoàng thượng có thật sự sủng Gia Luật Vân La hay không. Yêu sâu đậm của hoàng thượng đối Ca Nhi muội muội có bao nhiêu nồng, nàng so với ai khác đều rõ, đó là một loại tình yêu cuồng tứ bá đạo hoàn toàn muốn một mình giữ lấy, không chấp nhận được bất luận kẻ nào nhìn trộm một chút ít, lại là một loại tình yêu có thể cho hoàng thượng rơi vào dốc hết tất cả, trả giá tất cả, thậm chí hy sinh tất cả.

Cái loại yêu này gần như mê, gần như gi-âm cầm, gần như hủy diệt, một khi đã yêu, cũng không thể quay đầu lại, cũng sẽ không dừng tay. Cái loại yêu này sẽ làm hắn cam nguyện hao hết tất cả dịu dàng và nhiệt tình, cam nguyện vì yêu mà sinh, vì yêu mà chết.

Cho nên, nàng tin hoàng thượng sẽ không làm chuyện gì có lỗi với Ca Nhi muội muội. Cho dù Ca Nhi muội muội đã chết, hoàng thượng cũng sẽ không sủng hạnh nữ tử khác. Say qua mới biết rượu nồng, có yêu mới biết tình nặng. Tưởng nhớ và đau đớn cuối cùng mất đi trong năm tháng, khi trời chậm rãi, sâu dần dần. Giống như rút ra cốt tủy trong xương, không dứt không ngừng, đau xót khắc cốt, xa vô tận. Nhưng sau khi rút đi, trong thân thể còn dư lại cái gì?

A, tất cả tình cảm mãnh liệt và yêu say đắm của hoàng thượng cũng đã từ Ca Nhi muội muội chết đi mà trôi mất, hoàng thượng nói vậy sớm đã tâm linh khô kiệt, ở lại chỉ là một cái thể xác không có linh hồn thôi.

Haiz, nay được đến kết cục như vậy rốt cuộc là oán ai trách ai được? Có lẽ nên trách hoàng thượng yêu quá mức bá đạo, tham muốn giữ lấy quá mức mãnh liệt đi. Từ loại ý nghĩa này mà nói, tình yêu của hoàng thượng đối với Ca Nhi muội muội là cực kì cố chấp. Loại cố chấp này tuy rằng cũng vì ái mà phát lên, nhưng rất dễ dàng làm cho hắn không khống chế được làm cho hắn phát cuồng, cho nên, cuối cùng mới có thể làm cho Ca Nhi muội muội...

Trong lòng Phong Linh Tuyết ngáy ngốc ngàn vạn, thần thờ không thôi. Bỗng dưng cảm thấy một cơn đau đớn nóng rát từ trên mặt truyền đến, tay ý thức xoa hai má đau đớn không thôi. Lạnh lùng phục hồi tinh thần lại, mới ý thức được chính mình bị Gia Luật Vân La cho một bạt tai.

"Tiền nữ, dám vũ nhục Bôn cung như thế, Bôn cung nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Hai mắt Gia Luật Vân La phóng hỏa trừng mắt Phong Linh Tuyết, ánh mắt hung tàn mà ác độc, vẻ mặt hận không thể muốn ăn người. Nàng lúc này cũng thật là bị Phong Linh Tuyết đâm lên chỗ đau, lúc viên thủ cung sa trên tay nàng bại lộ trước mặt mọi người quả thật là một sỉ nhục. Đó đại biểu cho hoàng thượng chưa bao giờ sủng hạnh nàng, tất cả sủng ái hoàng thượng đối với nàng bên ngoài đều là giả dối, hiện giờ nàng nghiễm nhiên đã trở thành trò cười trong mắt mọi người. Tiền cung hơn nửa năm, hoàng thượng thường xuyên ngủ lại tẩm cung của nàng, lại ngay cả chạm vào cũng chưa chạm qua nàng, đây quả thực là sỉ nhục lớn nhất của người là nữ tử. Nhưng, chuyện này trừ hoàng thượng ra không có bất kỳ người nào biết, không ngờ hôm nay lại bị Phong Linh Tuyết vạch trần ra, nàng về sau còn không bị người cười chết ư.

"Gia Luật Vân La, ngươi dám đánh ta?" Một hồi lâu Phong Linh Tuyết mới hít một hơi thật sâu, thanh âm đậm mạc nói, giọng điệu không nặng, sắc mặt cũng lạnh lùng. "Ngươi ép ca ca ta đi, giờ lại ra tay đánh ta! Được, được lắm, vậy Bôn cung sẽ nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt với ngươi, Tầm Vân, thay Bôn cung cho nữ tử này hai mươi cái tát, không được xuống tay lưu tình!"

"Dạ, nương nương!" Tầm Vân đáp một tiếng, lập tức tung người tiến lên, giơ lên bàn tay sắp đánh xuống.

"Tiền nô tài, ngươi dám!" Gia Luật Vân La phản nộ lớn tiếng quát, nhanh chóng lui ra sau, quay đầu lại hướng tới một đám cung nữ đi theo phía sau nàng, hét đường gầm rú với thái giám nói "Đám ngu xuẩn! Các ngươi một đám ở chỗ này ngáy ngốc làm gì, xem kịch vui sao? Còn không nhanh chóng đi lên giúp Bôn cung ngăn lại tiền tỷ này!"

Gia Luật Vân La ra lệnh một tiếng, một đám nô tài lập tức hồi thần trí. Dưới ánh mắt hung ác ác độc nhìn chằm chằm của nàng ta, cũng không dám có chút chậm trễ cùng chần chờ, thật cẩn thận hướng đến nàng ta cúi người thi lễ, đứng thẳng lĩnh mệnh đi tới chỗ Tâm Vân.

Đang lúc hai bên giằng co, một thanh âm âm hàn uy nghiêm bỗng vọng vang lên: "Các ngươi đang làm cái gì ở đây?."

Ngay sau đó, Long Ngự Tà mặc long bào vàng sáng bước vào, lệ khí và khí lạnh như băng đầy người tỏa khắp toàn bộ trong điện, sợ tới mức một đám nô tài không tự chủ được xui xẻo quỳ xuống, dập đầu thi lễ.

"Nô tì khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế," Gia Luật Vân La cùng đám mỹ nhân quý nhân tài tử cũng đều quỳ xuống chỉ có Phong Linh Tuyết không hành lễ, chỉ cúi cúi người.

"Rốt cuộc là sao thế này?" Mặt Long Ngự Tà âm trầm, lời nói lạnh nhạt đảo qua mọi người quỳ dưới đất, giọng điệu lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi. "Tuyệt Nhi, mặt của nàng làm sao vậy?" Tầm mắt định ở trên má phải rõ ràng sưng đỏ của Phong Linh Tuyết, đẩy lông vọt lên một con tức giận.

"Cái này còn cần hỏi sao? Đương nhiên là bị Hoàng quý phi đánh!" Phong Linh Tuyết lãnh đạm trả lời, giọng điệu tương đối mới lạ. Từ lần đó hoàng thượng nhần tâm đem ca ca của nàng nhốt vào Thiên Lao hơn nửa phạt nàng cảm tức, nàng vẫn sinh lòng oán hận với hoàng thượng, nói chuyện với hắn cũng là lời nói lạnh nhạt. Dù sao ca ca đi rồi, cuộc sống của nàng sớm không có lạc thú gì, cũng không sợ hoàng thượng trách tội trừng phạt vô lễ của nàng.

Hừ, đều là Gia Luật Vân La người đàn bà kia ép ca ca của nàng đi. Vào cung không bao lâu đã chạy đến trước mặt hoàng thượng nói xấu ca ca của nàng đùa giỡn nàng ta, muốn gây rối đối với nàng ta. Tức giận nhất là hoàng thượng cũng tin, còn giận dữ với ca ca của nàng. Cuối cùng làm cho ca ca của nàng không thể không chào từ giả chức Thừa tướng, một mình du ngoạn bên ngoài, còn thể cả đời này tuyệt không quay về Hoàng Thành.

"Hoàng thượng, nàng ta đánh ta một bạt tai, ta bây giờ muốn trả lại cho nàng ta, hi vọng hoàng thượng đừng ngăn cản!" Phong Linh Tuyết mặt không chút thay đổi nhìn Long Ngự Tà, thấy hắn không có phản ứng gì, thích thú cười lạnh đi đến trước mặt Gia Luật Vân La về mặt kính ngạc oán giận.

"Hoàng thượng?" Gia Luật Vân La ủy khuất gọi một tiếng, nàng không tin hoàng thượng thật sự lơ đãng nhìn mình bị Phong Linh Tuyết đánh mà không động.

"A, còn không hết hy vọng sao? Hoàng thượng sẽ không quản ngại đâu!" Phong Linh Tuyết trào phúng cười một tiếng, dứt lời, vung tay lên. Chẳng qua là khi tay nàng gần sát mặt Gia Luật Vân La một ly thôi thì lại bị một bàn tay to lớn khác mạnh mẽ ngăn cản.

"Hoàng thượng, ngài?" Phong Linh Tuyết quay đầu, có chút không dám tin nhìn Long Ngự Tà nắm cổ tay mình. "Ngài lại giúp đỡ ác nữ tử này khi dễ ta, chẳng lẽ ngài thật sự thích nàng ta sao? Vậy Ca Nhi muội muội đâu rồi, chẳng lẽ hoàng thượng đã đem Ca Nhi muội muội quên đi?"

"Tuyệt Nhi, đừng hồ nháo!" Long Ngự Tà thần sắc phức tạp nhìn Phong Linh Tuyết một cái, mặt lạnh trầm giọng nói. "Nàng trước tiên nghỉ ngơi thật tốt đi, trầm lập tức bảo tiểu Đức tử đưa tuyết phủ cao qua đây cho nàng, chỉ cần bôi hai lần vết thương trên mặt nàng sẽ có thể khỏi."

"Ý tốt của Hoàng thượng Tuyết Nhi tâm lĩnh, thuốc ngoại thương Linh Tuyết cũng còn nhiều mà, không cần hoàng thượng lo lắng phải tiểu Đức Tử đưa đến đây!" Phong Linh Tuyết rút tay mình về, oán hận xoay đầu đi, sắc mặt từ từ lạnh như băng.

Long Ngự Tà hình như có chút bất đắc dĩ nhìn Phong Linh Tuyết một cái, thầm thở dài khẩu khí, quay đầu xem Tần phi và nô tài quỳ trên mặt đất: "Tất cả đứng lên đi, quay về cung điện của các ngươi! Sau này nếu ai còn dám tiến đến Linh Tuyết cung gây chuyện, vậy đều đến lãnh cung hết cho trẫm." Thanh âm âm hàn lạnh lùng, lạnh như băng sợ tới mức mọi người quỳ xuống đất thờ cũng không dám thở gấp một tiếng, run rẩy đứng dậy, cung kính lùi về sau, tựa như lấy được đại xá nhanh chóng lui ra ngoài. Chỉ chốc lát sau, trong chánh điện chỉ còn lại có Long Ngự Tà, Phong Linh Tuyết, Tâm Vân, cùng với Gia Luật Vân La về mặt không cam lòng. Hừ, hoàng thượng tuy rằng không để cho mình tìm Phong Linh Tuyết phiền toái, nhưng hắn mới vừa rồi còn ngăn cản Phong Linh Tuyết đánh mình. Nàng biết, hoàng thượng sẽ không trở mặt nhìn mình bị người khác khi dễ. Tiến cung hơn nửa năm, nàng cũng không tin hoàng thượng đối với nàng không có một chút ý thích.

Long Ngự Tà nhíu mày liếc Gia Luật Vân La một cái, trên vầng trán dày vẻ giận dữ: "Ái phi, nàng còn đứng đó làm gì? Còn không đi?" Dứt lời, xoay người hướng ngoài điện đi đến.

"Đã biết, bây giờ nô tì lui ra." Gia Luật Vân La bất mãn bĩu môi, đây là lần đầu tiên hoàng thượng dùng giọng điệu đồng cứng lạnh như băng nói với nàng, đều là tiện nữ Phong Linh Tuyết này làm hại.

Gia Luật Vân La hung tợn trừng mắt nhìn Phong Linh Tuyết một cái, mới xoay người không tình nguyện theo sát ở phía sau Long Ngự Tà.

"Sau này đừng để Bôn cung gặp lại ngươi, gương mặt này của ngươi quả thực là vũ nhục lớn nhất đối với Ca Nhi muội muội!" Phong Linh Tuyết vừa dứt lời, chợt nghe đến Gia Luật Vân La kêu thảm một tiếng, ngay sau đó bước chân lao đảo hai cái, sau đó ngã ở trên mặt đất.

"Thế nào mà ngay cả đường cũng không đi được rồi?" Long Ngự Tà nghe được tiếng kêu quay đầu, chân mày nhíu chặt, sắc mặt càng khó coi.

"Hoàng thượng, nô tì không phải tự mình ngã, là hoàng phi vừa mới dùng sức đá nô tì một cước, cho nên mới..." Gia Luật Vân La về mặt ủy khuất, điềm điềm đáng yêu nhìn hoàng thượng, hi vọng hắn có thể vì chính mình chủ trì công đạo.

"Trở về bảo Thái y xem nàng có bị thương chỗ nào hay không, sau này không được đến Linh Tuyết cung gây chuyện nữa!" Long Ngự Tà nâng Gia Luật Vân La lên, hòa hoãn lại sắc mặt, mới nói, "Đi thôi"

"Nương nương, hoàng thượng thoát nhin là thật sự rất thích quý phi nương nương!" Tâm Vân nhìn hai người hoàng thượng cùng Hoàng quý phi dần dần đi xa, có chút thờ phi phi vì chủ tử nhà mình kêu bất bình. "Hừ, hoàng thượng thay đổi rồi, nương nương bị người khác tới cửa khi dễ ngài ấy cũng không thay nương nương làm chủ! Hôn quân! Chỉ biết bị sắc đẹp mê hoặc!"

"Tâm Vân!!" Phong Linh Tuyết quát chói tai một tiếng, sợ tới mức Tâm Vân lập tức ngậm miệng, thế này mới ý thức được lời vừa rồi của mình đại nghịch bất đạo cỡ nào..., sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch. "Nương nương thứ tội, vừa rồi nô tỳ cũng là nhất thời tức giận, mới có thể quên mất chừng mực mà nói chuyện."

Phong Linh Tuyết vươn tay đỡ lấy thân mình đang quỵ xuống đất thỉnh tội của Tâm Vân, khẽ thở dài, dịu dàng nói: "Ta cũng không phải muốn trách cứ ngươi, chỉ là sợ lời ngươi vừa nói bị người khác nghe được. Lời đại nghịch bất đạo như thế..., nếu rơi vào trong tai hoàng thượng, cẩn thận hoàng thượng trị tội ngươi."

"Đã biết, về sau nô tỳ nói chuyện nhất định sẽ cẩn thận." Tâm Vân nhẹ nhàng thở ra vỗ vỗ ngực, giương mắt thoáng nhìn về mặt vân đạm phong khinh của chủ tử nhà mình, trên vầng trán thậm chí còn ẩn có ý cười, bất giác nghi ngờ nói, "Nương nương, vừa rồi hoàng thượng đối người như vậy, người không tức giận sao? Nhìn thế nào cũng thấy dường như đáng về còn rất cao hứng?"

"Hoàng thượng đối với ta như thế nào?" Phong Linh Tuyết mở tròn hai mắt, cổ ý hỏi.

"Vừa rồi Hoàng quý phi khi dễ nương nương, hoàng thượng chẳng những không giúp nương nương làm chủ, còn ngăn cản nương nương trả lại." Tâm Vân bĩu môi, không rõ nương nương lúc trước còn tức giận đến đâu, thế nào lúc này lại giống như không có việc gì. Chẳng lẽ là tức quá sao?

"Để cho chuyện không liên quan chút nào này chọc tức thân thể của mình thì một chút cũng không đáng." Phong Linh Tuyết không mấy để ý cười cười, từ nhỏ thân thể nàng đã không tốt, không nên mừng rỡ hay quá buồn. Những năm qua, nàng sớm đã học xong năm trong tay cảm xúc của mình. Ngoại trừ ca ca, không có người thứ hai có thể làm cho tâm tình của nàng kịch liệt dao động mừng rỡ hay quá buồn.

Có đôi khi, nàng ở mặt ngoài xem ra giống như đang tức giận, cũng không đại biểu nàng thật sự để ở trong lòng. Tựa như vừa rồi khi hoàng thượng ngăn cản nàng không cho nàng đánh Gia Luật Vân La, nàng ở mặt ngoài tuy rằng tức giận, nhưng cảm xúc chân thật của nàng cũng không bị ảnh hưởng nhiều. Bằng không, chỉ sợ thân mình đã sớm không chịu nổi mà té xỉu.

"Nhưng, nương nương, hoàng thượng trước kia ngài ấy cũng không phải vậy," Tâm Vân còn muốn nói tiếp những thứ gì, lại bị Phong Linh Tuyết vung tay ngừng miệng.

"Được rồi, Tâm Vân, ngươi không cần thay ta bất bình nữa." Phong Linh Tuyết khẽ cười một tiếng, đi đến bàn bên cạnh ngồi xuống. Cầm lên Bích Loa Xuân đã không còn nóng, không chút để ý nhẹ hóp một ngụm nhỏ. Trầm ngâm trong chốc lát, lại mở miệng nói, "Hoàng thượng kỳ thật cũng không có thay đổi, hoặc phải nói tình yêu của hoàng thượng đối với Ca Nhi muội muội chưa bao giờ thay đổi."

Vừa rồi nàng đột nhiên đã nghĩ ra một chuyện, rõ ràng tại sao lúc này hoàng thượng lại ngăn lại mình không để cho mình đánh Gia Luật Vân La. Nàng nghĩ, đó là bởi vì vừa rồi nàng đánh vào mặt Gia Luật Vân La, gương mặt xem ra so với Ca Nhi muội muội giống nhau như đúc. Hoàng thượng nhìn mặt, tựa như thấy Ca Nhi muội muội, nếu mình đánh tiếp, đối với hoàng thượng xem ra giống như là đánh Ca Nhi muội muội. Cho nên, hoàng thượng mới có thể ra tay ngăn lại mình, bởi vì hoàng thượng tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương Ca Nhi muội muội. ((3m: lần sau đánh vào chỗ khác ấy, trừ mặt ra là được))

Nhưng, vừa rồi mình thừa dịp Gia Luật Vân La chuyển sang phía khác rồi đi thì bị bấp chân của nàng dùng sức đá một cước. Động tác nhỏ này của mình rõ ràng bị hoàng thượng nghiêng mắt nhìn thấy trong mắt, lấy thân thủ của hần nếu muốn ngăn cản thật dễ dàng. Nhưng hoàng thượng cũng không ngăn cản, mà là để mặc cho mình đá, cuối cùng còn ra vẻ không biết gì trách cứ Gia Luật Vân La ngay cả đường cũng không đi được.

Cái này, mình chứng cho cái gì? Tất cả không cần nói cũng biết.

Hoàng thượng từ đầu đến cuối quan tâm cùng để ý, chỉ là gương mặt giống Ca Nhi muội muội như đúc của Gia Luật Vân La. Mà đối với nàng ta, hoàng thượng cho tới bây giờ chưa từng để ý qua một chút ít. Hàng đêm hoàng thượng đến Tê Phụng cung của nàng ta, còn chưa từng chạm qua nàng ta, đây không phải là chứng minh tốt nhất sao?

Trong Liên Ca lâu.

"Mặc, nhanh chóng đứng lên uống thuốc đi! Muội còn nấu cho huynh canh thịt bò và cháo gân nhĩ ăn ngon lắm!" Tống Văn Ca bưng khay tiến vào phòng Liên Mặc, tâm tình sung sướng nói.

Thi đấu hoa khôi đã qua năm ngày rồi, mấy ngày nay trải qua nàng tỉ mỉ chiều cố cùng điều dưỡng, vết thương trên người Liên Mặc đã tốt bảy tám phần. Tin chắc tiếp qua đám ba bữa nữa, Liên Mặc sẽ có thể khỏi.

"Mặc, còn tham ngủ nữa!" Tống Văn Ca đi đến trước giường, thấy Liên Mặc vẫn im lặng ngủ, không khỏi cười lác lác đầu.

Đem cái khay trong tay để lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, Tống Văn Ca cúi người ghé vào mép giường, hai tay chống má quan sát dung nhan khi ngủ của Liên Mặc, nàng hình như chưa từng quan sát qua dáng vẻ ngủ của Liên Mặc ở khoảng cách gần như vậy.

Đầu hè ánh mặt trời ấm áp, dịu dàng, từ tấm rèm hoa văn tinh mỹ ở ngoài bắn thẳng vào, ánh hoa mỹ lệ xoay tròn trên mặt hần, toát ra. Một đầu tóc đen đẹp dễ như tơ lụa thấm lạnh, giống như nước chảy tùy ý rơi tán trên gối, hỗn độn mà xinh đẹp. Lông mi thật dài như cánh bướm nhẹ nhàng hướng về phía trước xoắn xoắn, im lặng nằm ở mí mắt, giống như hai cái quạt hương bồ[1] thật to, trên gương mặt rơi xuống hai bóng mờ nhạt. Đôi môi phấn tươi

đẹp hoàn mỹ như cánh hoa hơi hơi mở ra, thờ ra hơi thờ mang theo mùi Tuyết Liên thơm ngát, tản ra mê hoặc.

"Thật là một yêu tinh tội lỗi mê người!" Tống Văn Ca khẽ cười một tiếng, ngón tay nhỏ dài không tự chủ được xoa dung nhan tuyệt mỹ điểm tỉnh trước mặt, đầu ngón tay mềm nhẹ mon tron hai hàng chân mày tuấn tú như núi xa của hắn, lại lướt qua da thịt trơn bóng trong suốt như ngọc của hắn, cuối cùng dừng lại trên đôi môi phấn tươi đẹp hé mở kia, lẳng lẳng cảm thụ được xúc cảm mềm mại mà dịu dàng của nó.

Gió mát thấm người chậm rãi từ cửa sổ thổi tới, thổi bay tóc dài của hai người, trên không trung dây dưa cùng một chỗ, nhẹ nhàng vòng vòng, thật lâu không chịu tách ra.

Tống Văn Ca nhìn tóc đen bay lượn quanh cùng một chỗ, trong mắt long lanh trong suốt sáng ngời toát ra một chút hạnh phúc và ngọt ngào, môi son hé mở, thì thào lầm bầm

"Vợ chồng kết tóc, ân ái không chia hai. Mặc, hi vọng chúng ta có thể vĩnh viễn ở cạnh nhau, không hề chia lìa."

Vẫn còn xuất thần, chỉ thấy Liên Mặc bỗng nhiên mờ mắt, đôi mắt màu băng lam lập loè sáng ngời như nước, chói lọi rực rỡ, trong suốt thông thấu, trong bóng như ngọc. Khỏe miệng khẽ nhếch chứa đựng mỹ lệ làm cho người ta hít thở không thông, cực hạn mê hoặc, đẹp đến chói lóa. Trong mắt nổi lên ánh dịu dàng, tràn đầy sủng ái và tình ý tầng tầng hướng về phía Tống Văn Ca nhện nhạo mở ra.

"Ca Nhi, hoàn hồn đi."

"Mặc, huynh đang giả bộ ngủ!" Tống Văn Ca đỏ mặt, tay giống nhau bị nóng lên nhanh chóng rút trở về

"Không có, ta vừa tỉnh lại thôi." Liên Mặc mặt mày cong cong, tiếng cười thanh nhã dịu dàng sung sướng trước cảm quan của Tống Văn Ca.

"Hừ! Không được giấu cợt muội!" Tống Văn Ca vênh miệng lên gằm nhẹ, rõ ràng là khi không để ý tới muốn theo thanh thế áp đảo đối phương.

"Được được, ta không cười, không cười." Liên Mặc lắc đầu ngưng cười, lập tức ngồi dậy, dịu dàng nói, "Ca Nhi, ta đói bụng, có phải nên dùng bữa trưa rồi hay không?"

"Ồi, muội đều đã quên." Tống Văn Ca hô nhỏ một tiếng, nhanh chóng bung lên mấy chén thuốc trên bàn gỗ, thúc giục, "Mặc, nên uống thuốc rồi, đã không còn nóng nữa."

"Ca Nhi, cũng không thể không uống sao?" Liên Mặc nhìn chắt thuốc đen sẫm trong chén kia, vẻ mặt khổ nghĩ, chân mày đẹp hơi nhíu. Thuốc này cũng không phải là đắng bình thường, hắn uống hết năm ngày rồi, mỗi lần uống thuốc đối với vị giác của hắn mà nói đều là một loại tra tấn đau đớn. Trước kia khi hắn làm thân tiên thì chưa bao giờ phải dùng thuốc, hiện giờ biến thành người phàm, nghĩ đến sau này một khi sinh bệnh hoặc bị thương phải uống thuốc Đông y đắng và khó ngửi như thế, hắn lại không nhịn được buồn bã dưới đáy lòng.

"Mặc, huynh không ngoan nha, mỗi lần uống thuốc muội đều phải thúc giục, nào có người sợ đắng như huynh?" Tống Văn Ca quệt mồm, đáy mắt ẩn có ý cười. Thì ra người sợ uống thuốc Đông y cũng không phải chỉ một mình nàng, Mặc dường như còn sợ hơn nàng.

"Ca Nhi, thân thể của ta đã tốt lắm rồi, thuốc có thể không cần uống nữa." Liên Mặc tội nghiệp nhìn Tống Văn Ca, thật sự xin từ chối vì năng lực kém đối phó với bát thuốc Đông y đắng chát này.

"Mặc, không thể tùy hứng, thân thể huynh có khỏe hẳn hay không chính mình rõ ràng. Nghe lời, mau uống thuốc đi." Tống Văn Ca không nhìn ánh mắt cầu xin của Liên Mặc, trực tiếp cầm chén thuốc đưa tới trước mặt hắn.

"Ca Nhi, ta là bệnh nhân, có đặc quyền bốc đồng!" Thân thể Liên Mặc nghiêng nghiêng ra sau, vẫn cố đấu tranh lần cuối.

"Được thôi, muội đem canh thịt bò và cháo ngân nhĩ đồ đi hết, bữa trưa huynh không cần ăn." Tống Văn Ca che dấu tươi cười, cố ý nghiêm nghị sắc mặt, vẻ mặt cứng rắn, giả vờ tức giận đứng dậy muốn đi.

"Ta uống, ta uống!" Liên Mặc thấy thế, nhanh chóng nhận lấy chén thuốc, nhíu chặt mày, ngửa đầu một hơi uống xong. "Nè, ta uống hết rồi còn không được sao? Ca Nhi đừng nóng giận." Liên Mặc uể oải nghiêm mặt, chắc là thuốc rất đắng, hắn tự tay che miệng vụng trộm thè lưỡi.

Tống Văn Ca thấy Liên Mặc khó khăn làm động tác đáng yêu giống đứa bé như vậy, không khỏi "hì hì", bật cười một tiếng.

"Nè, mau ăn hết bát cháo ngân nhĩ (nấm tuyết) này đi, cháo ngọt, ăn nó thì không cảm thấy đắng."

"Ca Nhi, ta muốn muội dứt ta!" Liên Mặc ngược mắt nhìn Tống Văn Ca, làm nũng thật giống đứa bé. Ánh mắt sáng ngời lờ lờ sáng lên, nở rộ mở màu.

Thân mình Tống Văn Ca run lên hạ xuống, giật mình sững sốt một lát mới hồi phục tinh thần lại, không che dấu được ngạc nhiên nói: "Mặc, huynh lớn như vậy rồi, còn bắt chước con nít làm nũng! Mặt trời hôm nay mọc lên từ phía tây sao?"

"Ca Nhi, ta là bệnh nhân, có đặc quyền đáng yêu!" Liên Mặc vươn tay kéo ống tay áo Tống Văn Ca, thúc giục, "Nhanh chút, người ta đói bụng!"

Nghe vậy, khỏe miệng Tống Văn Ca co quắp, nhin xuống xúc động mắt tròn trắng, thành thành thật thật từng múng từng múng dứt cho hắn ăn. Vừa dứt vừa bắt đầu dĩ lắc đầu, làm như gặp được một đứa bé nghịch ngợm khó chơi. Mà ý cười giữa chân mày Liên Mặc càng sâu.

Chỉ chốc lát sau, một chén cháo ngân nhĩ đã thấy đầy. Tống Văn Ca lại bung canh thịt bò lên, chuẩn bị tiếp tục hầu hạ đại tiên hân, lại bị hân đem bát lấy qua.

"Á, lương tâm trời dậy?" Tống Văn Ca liếc Liên Mặc một cái, cười hỏi.

"Thay phiên hầu hạ, nên tới phiên ta cho muối ăn." Liên Mặc chau chân mày, múc một muống canh thịt bò đưa tới bên môi thổi thổi, sau đó đưa tới bên miệng Tống Văn Ca. "Mau ăn."

"Vẫn là làm đại gia, được người hầu hạ thì cảm giác tốt nhất." Tống Văn Ca há mồm ăn, cười đến vẻ mặt như nữ hoàng.

Liên Mặc lắc đầu không nói gì, trong mắt nhanh chóng hiện lên một chút ý đùa dai. Lại múc một muống đưa tới bên miệng Tống Văn Ca, khi nàng đang chuẩn bị há mồm ăn, nhanh chóng thu tay lại nuốt vào trong bụng mình.

"Đáng ghét!" Mặt Tống Văn Ca trầm xuống, thở phì phì gất giọng, "Mặc, huynh dám trêu cợt muội?"

"Nào có, ta chỉ逗 bụng thôi." Liên Mặc ra vẻ vô tội mở lớn hai mắt, lại nhỏ tiếng nói thầm một câu. "Người ta là bệnh nhân, có đặc quyền trêu cợt người nà!"

"Mặc, huynh đang ở đây nói thầm với ông trời sao?" Tống Văn Ca hừ nhẹ một tiếng, mặt lộ vẻ không vui.

"Không có gì, không có gì!" Liên Mặc lập tức lắc đầu, lại nhanh chóng lấy lòng múc một muống canh thịt bò đưa tới bên miệng Tống Văn Ca. Sau đó mình cũng ăn một muống, cứ như vậy hai người một người một ngụm ngọt ngào bắt đầu ăn.

Vừa mới đem bát trống tròn buông xuống, chợt nghe đến tiếng cười khanh khách của đứa nhỏ truyền đến.

"A, con thức rồi!" Tống Văn Ca nói xong, đứng dậy đi đến cái nôi ở đầu giường, quả nhiên thấy đứa nhỏ đang mở to đôi mắt đen đậm tỏa sáng nhanh như chớp nhìn, sau khi nhìn thấy mình, tiếng cười càng thêm vui.

"Tiểu tử kia có phải cũng逗 bụng rồi hay không », Tống Văn Ca điểm cái mũi nhỏ của đứa bé, lập tức bé nó lên.

"Tiểu Hi Nhi, để cho cha ôm nào," Liên Mặc vươn tay nhận lấy bé cưng, thuận thế hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của nó, trong đôi mắt dịu dàng đầy đặc tình yêu cùng sùng nịch.

Ê a "Ưm a" bé cưng ê a học nói, mắt to chớp cũng không chớp nhìn Liên Mặc, tay nhỏ bé cầm chặt lấy tóc của hân lắc tới lắc lui.

"Mặc, sau này ở trước mặt con huynh tốt nhất bịt cái khăn che mặt đi, che mặt lại." Tống Văn Ca cầm một bình sữa đậu đi tới, bỗng nhiên làm như thật lòng nói.

"Tại sao?" Mặt Liên Mặc lộ vẻ khó hiểu.

"Huynh không biết là đáng vẻ của huynh rất họa thủy sao?" Tống Văn Ca bĩu môi, đem bình sữa đưa tới bên miệng đứa nhỏ, bé lập tức duyên dáng uống vào

"Cái này không cần Ca Nhi nhắc nhở, ta vẫn biết mình rất đẹp." Liên Mặc cố ý tự kỷ một chút. "Nhưng, chuyện này cùng khăn che mặt có quan hệ gì?"

"Bởi vì đáng vẻ huynh quá đẹp, con luôn nhìn huynh chảy nước miếng. Cứ thế mãi, nó sẽ trở nên háo sắc." Tống Văn Ca nhìn Liên Mặc một cái, vẻ mặt trịnh trọng.

Liên Mặc nghe vậy sững sốt, lập tức nói sự thật "Đáng vẻ Ca Nhi so với ta còn đẹp hơn, con chảy nước miếng ở trước mặt muội càng nhiều hơn."

"Á, muội đây về sau cũng phải mang cái khăn che mặt mới được." Tống Văn Ca vừa dứt lời, lập tức bị Liên Mặc phản đối.

"Khó mà làm được, sẽ nói dối con. Muội suy nghĩ một chút, hai người chúng ta mỗi ngày mang theo cái khăn che mặt ở trước mặt con, con nhất định sẽ nghĩ đến mọi người đều là mang cái khăn che mặt mà sống. Sau này trưởng thành, nếu lúc nào cũng mang cái khăn che mặt ở trên mặt thì làm sao bây giờ? Hơn nữa, làm gì có đàn ông nào cả ngày mang khăn che mặt."

"Không mang khăn che mặt, vậy huynh đội mũ che cũng được." Tống Văn Ca cố ý nghiêm mặt, biểu tình không có đường sống thương lượng chút nào.

"Vậy được rồi, đều nghe Ca Nhi." Vẻ mặt Liên Mặc khô hê hê, giống như miệng ăn đầy Hoàng Liên, làm cho Tống Văn Ca nhìn không khỏi lớn tiếng cười duyên.

"Ca Nhi, thì ra là muội trêu cợt ta!" Liên Mặc méo miệng, vẻ mặt ủy khuất.

"Vừa rồi huynh cũng không phải trêu cợt muội rất vui về sao?" Tống Văn Ca cười cong khóe mắt, không có một chút xin lỗi sau khi trêu cợt người..

Giữa trán Liên Mặc treo lên hai đường đen, mới hiểu được cô gái nhỏ đáng yêu này 'thù dai' cỡ nào.

"Được rồi, được rồi, muội không cười. Huynh trước tiên chiều cổ con một chút đi, muội đi dọn dẹp bát đĩa xong rồi tới bế con tiếp."

"Tuân mệnh, nữ vương bệ hạ!" Liên Mặc giống như ngoan ngoãn lên tiếng, không để lại dấu vết đem bé cung đưa tới bên trong giường lớn.

"Ummm, Mặc Mặc thực ngoan!" Tống Văn Ca tán thưởng gật gù đầu, đứng dậy chuẩn bị đi thu thập đồ ăn. Còn chưa bước ra một bước đã bị Liên Mặc bỗng nhiên vươn tay đánh đổ ở trên giường, ngay sau đó lại bị hấn thuận thế ôm vào lòng đặt ở dưới thân.

"Ca Nhi, đồ ăn buổi tối lại dọn dẹp, ta muốn ôm muội." Liên Mặc nhẹ nhàng nâng cằm Tống Văn Ca lên, hai tròng mắt nhìn nàng thật sâu.

"Con đâu?" Tống Văn Ca kịp phản ứng, mặt cười đỏ hồng, mới hỏi.

"Ta ở bên giường rồi, tiểu Hi Nhi thật biết điều, có thể chơi một mình."

"Mặc, huynh đều học xấu!" Tống Văn Ca gắt giọng.

"Ta là bệnh nhân, có đặc quyền làm chuyện xấu." Tiếng cười sung sướng của Liên Mặc vang ở bên tai.

"Lại là đặc quyền của bệnh nhân?" Tống Văn Ca vênh miệng lên tỏ vẻ bất mãn, "Mặc, sao muội không biết, thì ra bệnh nhân có thể có nhiều đặc quyền như vậy?"

"Ha ha, bây giờ không phải là đã biết sao." Điểm chớp mũi Tống Văn Ca, ý cười ở đáy mắt Liên Mặc càng đậm.

"Muội bất kê, muội cũng muốn sinh bệnh bị thương làm bệnh nhân"

"Ca Nhi, không cho muội tự rửa mình!" Liên Mặc vươn tay che kín miệng Tống Văn Ca, không cho nàng nói lung tung. "Muội đã quên mình là nữ vương sao? Cho nên Ca Nhi ở thời điểm nào cũng được hồng nhẽo, tùy hứng, đặc quyền làm mấy chuyện xấu và trêu chọc người. Hiểu chưa, nữ vương bệ hạ thân yêu của ta?"

"Thật vậy sao? Muội đây về sau mỗi ngày hồng nhẽo, mỗi ngày tùy hứng, mỗi ngày làm chuyện xấu, mỗi ngày..."

Tống Văn Ca hưng phấn nói một tràng, nói xong giương mắt, lập tức chống lại đôi mắt màu u lam thâm sâu như biển rộng của Liên Mặc. Đôi mắt màu lam thần bí kia ẩn ẩn tản ra một tầng ánh sáng sâu kín, mê hoặc cực hạn, đẹp đến loè loẹt, giống như lốc xoáy làm cho người hâm sâu trầm luân.

Tiếng lòng Tống Văn Ca không ngừng rung động, hai tay không tự chủ được vòng lên cổ Liên Mặc, e lệ nhắm lại hai mắt của mình.

Liên Mặc cúi đầu, đôi môi nóng rực bao trùm ở cánh môi mềm mại hương vị ngọt ngào của Tống Văn Ca, phần nộn mềm mịn, hương thơm ngọt ngào tự khiến cho sâu trong đáy lòng hân run rẩy từng trận, đôi mắt trong suốt dần dần mê ly. Sau một lát, hân lại lấy đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy mở hàm răng của nàng, ngay sau đó đem lưỡi của mình thăm dò vào trong miệng của nàng, cùng cái lưỡi thơm tho của nàng dây dưa bừa bãi, chậm rãi nhấp nháp mỗi phần trong veo thơm ngọt cùng mùi thơm ngào ngạt trong môi nàng.

Hai người lâm vào trong kích hôn kim lòng không được run rẩy, tim đập nhanh hơn, cảm quan cả người rơi vào hưng phấn. Tất cả xung quanh giống như đều vì nụ hôn của bọn họ mà đình trệ, thế giới cũng thiên toàn địa chuyển theo bọn họ.

Thẳng đến khi ý thức được nếu không chấm dứt nụ hôn dài này, Tống Văn Ca sẽ có khả năng sặc, Liên Mặc mới lưu luyến buông nàng đã gần hít thở không thông ra, chỉ thấy nữ tử mình yêu như một đóa hoa mẫu đơn kiều diễm, nở rộ trước mắt hân, hai gò má ửng đỏ, mắt long lanh, phần môi hơi sưng, làm người ta yêu thích không buông tay, muốn ngừng mà không được.

"Mặc" Tống Văn Ca mê say nhìn Liên Mặc, khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo đỏ ửng xinh đẹp e lệ mê người, như ánh nắng nhu mì, tiếng yêu kiều từ đôi môi đỏ bóng mê người bên môi tràn ra miệng.

"Ca Nhi, ta, ta muốn..." "Liên Mặc hơi đỏ mặt, lời nói trở nên có chút không trôi.

Tống Văn Ca thần nhiên cười, nàng biết Liên Mặc muốn nói cái gì, cho nên thẹn thùng gật gù đầu. Nàng không bài xích Liên Mặc đối với nàng làm ra hành động vô cùng thân thiết gì, hân yêu nàng, nàng cũng thương hân. Cho nên, cho dù Liên Mặc muốn nàng, nàng cũng tuyệt đối sẽ không cự tuyệt, cũng không có lý do cự tuyệt.

Liên Mặc thần nhiên mà cười, đáy mắt nổi lên dấu vết kinh hi, đem Tống Văn Ca ôm chặt vào lòng, dùng nụ hôn trân quý thương yêu nhất hôn hít lấy mặt nàng, dùng thanh âm thấm vào lòng người dịu dàng dò hỏi: "Ca Nhi, ta, thật sự có thể chứ?"

Tìm Tống Văn Ca chợt đập nhanh hơn, giương mắt nhìn dung nhan tuyệt sắc mờ mịt hư ảo phương hoa tuyệt đại của Liên Mặc, sợ là không ai có thể cự tuyệt sự cầu hoan tràn ngập thương tiếc cùng cực hạn nhu tình của hân. Lại khẽ gật đầu một cái, trên mặt đã là ửng hồng.

Liên Mặc si mê nhìn Tống Văn Ca, hai mắt luyến tiếc dịch chuyển khỏi tầm mắt, chính là một cái chớp cũng không chớp mắt thẳng tắp nhìn nàng. Hai tay giống như cứng bái nâng lên hai gò má xinh đẹp của Tống Văn Ca, đang muốn hôn nữa thì bé cung ở một bên lại đột nhiên không hiểu phong tình khóc rống lên, nháy mắt thức tỉnh hai đại nhân rơi vào trong mê say.

"Con ngoan, đừng khóc, đừng khóc, mẹ ôm bé cung nè" Tống Văn Ca nhanh chóng đẩy Liên Mặc ra, một phen ôm đứa nhỏ qua, dịu dàng nhẹ dịu. Chỉ chớp lát sau, bé lại nín khóc nín cười, "Khanh khách," cười nhìn mẹ mình chảy nước miếng.

"Ca Nhi, ta có thể đánh cái mông nhỏ của con một trận không?" Liên Mặc nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ, buồn nói.

"Áy, Liên Mặc đại tiên tức giận!" Tống Văn Ca ra vẻ ngạc nhiên, cũng là cúi đầu cười trộm.

"Đã nói không được gọi ta đại tiên." Thanh âm ủy khuất bất mãn của mỗ thần tiên nam.

"Bán tiên," mỗ nữ nhanh sửa....

"Bán tiên cũng không cho kêu" Thanh âm oán giận của mỗ thần tiên nam.

"Thủy tiên" mỗ nữ lại sửa.....

"Ca Nhi" Thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi của mỗ thần tiên nam.

"Này. Mặc, vừa rồi muội nghe tiếng mài răng. Không thể nào, huynh đã lớn như vậy rồi mà còn đang thay răng?" Mỗ nữ có ý hiểu lệch.

"Phật cũng phát hỏa!" Mỗ thần tiên nam bắt đầu phát điên.

"Ca Nhi, tình duyên hai ngày nữa chúng ta phải đến Thiên Ma Cung đưa Trần nhi tìm trở về được không?"

"Được!"

"Mặc, huynh vẫn canh giữ ở bên cạnh muội sao?"

"Đương nhiên, thả sức bị vô tình vứt bỏ, không thể ngừng!"

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 12: Đế vương vô tình

Buổi ở ngự thư phòng nghiêm chỉnh phê tấu chương cả buổi chiều, tới gần mười giờ tối, Long Ngự Tà mỗi một mới phân tán tâm thần, hồn bay từ chỗ nào trở lại Long Ngự cung của mình.

Vừa mới bước vào tẩm cung, không khí bên trong lại có chút bất thường. Trong điện quanh quẩn một mùi hương nồng độc đáo, mùi dày đặc tản mát, không phải long đàn hương ngày thường hần dưng.

Là ai lớn mật như thế, dám chưa có sự cho phép đã loạn đốt hương trong tẩm cung của hần?

Mặt Long Ngự Tà lộ vẻ giận, một đôi mày kiếm đen dày nhăn chặt. Ngẩng đầu, mắt lạnh ẩn chứa sắc bén ở bên trong lướt một vòng, cuối cùng dừng ở trên người Gia Luật Vân La đang ngồi ở bàn sách.

"Sao nàng ở trong này? Ai cho nàng vào một mình? Không biết tẩm cung của trẫm không có trẫm cho phép ai cũng không thể tự tiện vào sao." Long Ngự Tà bước đi đến trước bàn đọc sách, ánh mắt lạnh như băng thẳng tắp bắn về phía Gia Luật Vân La về mặt kiêu mị, giọng điệu nguội lạnh như bị nước đá ngâm qua không mang theo chút cảm tình. "Lui ra! Lần sau còn dám không có sự cho phép đã tự tiện xông vào, đừng trách trẫm đối với nàng không khách sáo!"

"Hoàng thượng, sao người có thể hung dữ với nô tì như vậy, chẳng lẽ hoàng thượng không hề yêu thương Vân La sao?" Gia Luật Vân La mân mê môi đỏ au, vẻ mặt ủy khuất cùng ai oán đọng lại ở Long Ngự Tà, tận lực giả trang ra một dáng vẻ điềm đạm đáng yêu chọc người thương tiếc.

"Nói, đến tẩm cung của trẫm có chuyện gì?" Long Ngự Tà nhíu chặt mày, có chút không kiên nhẫn lạnh giọng hỏi.

"Hoàng thượng, nô tì thấy người ngày đêm phê duyệt tấu chương xử lý quốc sự, Long thể dường như giảm không ít, cho nên riêng hầm canh gà với rượu cho người bồi bổ sức khỏe." Gia Luật Vân La kiêu mị nói, vừa nói vừa đem canh gà hầm tốt bùng ra, vẻ mặt chờ mong đưa tới trước mặt Long Ngự Tà. "Hoàng thượng, đây chính là tâm ý của nô tì với người, hi vọng hoàng thượng đừng phụ lòng được không, mau thừa dịp nóng uống xong đi, thực tốt bổ thân thể."

Nghe vậy, Long Ngự Tà hí mắt nhìn nhìn canh gà hầm rượu tản ra mùi mê người trước mặt, trầm ngâm một lát, mới nói: "Tâm ý ái phi trẫm nhận, nàng trước lui ra đi, trẫm sẽ uống."

“Không được, nô tì muốn xem hoàng thượng tự mình uống xong, có được hay không vậy!” Gia Luật Vân La thấy thần sắc Long Ngự Tà có chút hòa hoãn, càng nói thêm nữa. Mặc kệ thế nào, đêm nay nàng nhất định phải trở thành nữ tử danh xứng với thật của hoàng thượng, xem ai còn dám ngăm cười nhạo nàng. Hừ!

Từ sau ngày đến Linh Tuyết cung đại náo với Phong Linh Tuyết một hồi, hoàng thượng đã mấy ngày chưa từng ghé qua Tê Phụng cung của nàng. Tam cô lục bà trong hậu cung này mặt ngoài không nói gì, nhưng sau lưng đã sớm không biết đem nàng bàn tán thành cái dạng gì rồi. Mà bàn tán nhiều nhất đúng là nói nàng cho tới hôm nay cũng chưa được hoàng thượng sủng hạnh, tất cả mọi người đang len lén đoán lúc trước hoàng thượng sủng ái nàng đến cùng là thật hay giả.

Hiện giờ nàng đi đến chỗ nào cũng có thể nhìn thấy người khác khác thường, nhưng ngăm mang ánh mắt cười nhạo vui sướng khi người gặp họa, nàng quả thực chịu đủ! Tóm lại nàng mặc kệ hoàng thượng rốt cuộc có thích mình hay không, đêm nay nàng nhất định phải trở thành người của hoàng thượng!

“Hoàng thượng, canh gà này nô tì hầm đã lâu. Nếu người không uống, nô tì sẽ đau lòng.” Gia Luật Vân La mở trừng hai mắt, một dáng vẻ lả chảnh cực khóe, thoạt nhìn thật có vài phần đau đớn cùng khổ sở.

Long Ngự Tà mặt không chút thay đổi liếc Gia Luật Vân La một cái, cầm canh gà lên đưa tới trước mũi không để lại dấu vết ngửi ngửi, cũng không nhận ra có gì khác thường, thế này mới tượng trưng uống một chút....

“Canh gà hầm đã uống rồi, nàng có thể lui xuống, lần sau đừng lại tự tiện vào tẩm cung của trẫm, hiểu chưa?”

“Dạ, nô tì nhớ kỹ.” Gia Luật Vân La không cam lòng bấu môi, đứng dậy cúi người thi lễ, bất quá cũng không thối lui theo lời, mà là lập tức đi đến trước bức họa. “Hoàng thượng, những tranh này đều là người vẽ cho Ngự Ca hoàng hậu đã mất sao? Không thể tưởng được tài nghệ vẽ tranh của hoàng thượng cao như thế, bức tranh thật là đẹp, trông rất sống động, giống như đức, mỗi một nét bút đều hết sức hình tượng cùng sinh động.”

“Nói xong chưa? Nói xong thì lui ra!” Long Ngự Tà thấy Gia Luật Vân La thật lâu không rời khỏi, thần sắc bỗng nhiên trở nên lạnh lùng. Đối với nàng ta, hần đã càng ngày càng không nhìn được. Xem mặt thấy nhiều cũng sẽ đâm ra ghét, bởi vì khí chất kém cách xa vạn dặm, liếc mắt nhìn cũng đủ khiến hai mắt lại dư thừa.

“Hoàng thượng, người cũng không thể vẽ cho thần thiếp một bức tranh giống như thế sao?” Gia Luật Vân La giống như không nghe được lời nói của Long Ngự Tà, vẫn còn ở chỗ này hờn dỗi nói. “Hoàng thượng, người vẽ tranh đẹp quá, nô tì thật sự rất thích, người vẽ cho thần thiếp một bức tranh. Chỉ một bức thôi, được không?”

Giọng điệu Gia Luật Vân La êm ái, ẩn có vị ghen ghét ở trong đó. Nhìn tuyệt thế dung nhan khẽ cười yếu ớt và thần thái của Ngự Ca hoàng hậu trong tranh kia, ghen tị và oán hận ở đáy lòng càng sâu. Nữ tử trong bức tranh cười, xinh đẹp kiều mị, mỗi một đường bút mỗi một bông hoa cũng có thể nhìn ra người vẽ tranh là một phen tinh lực và tâm huyết, mỗi một nét bút mỗi một ánh mắt cũng đều có thể nhìn ra thâm tình và yêu say đắm của người vẽ tranh đối nàng kia.

“Hoàng thượng, người thật sự thích nàng ấy đến thế sao?” Gia Luật Vân La sâu kín hỏi một câu, dứt lời, vươn tay muốn vuốt ve bức họa kia. Nhưng tay còn chưa sờ lên, chợt nghe thấy nàng ‘A’ kêu đau ra tiếng.

“Tranh này không phải người có tư cách chạm đến đâu!” Bàn tay to của Long Ngự Tà dùng sức nắm lấy cổ tay Gia Luật Vân La, trên vầng trán có vẻ âm trầm tàn nhẫn. “Đi ra ngoài! Đừng để trẫm nói lần thứ hai!” Dứt lời, mạnh mẽ bỏ tay nàng ta ra.

Gia Luật Vân La lão đảo một cái, suýt nữa té ngã.

“Hàng thượng, tay nô tì thật tê...” Hốc mắt Gia Luật Vân La ửng đỏ, trong mắt long lanh nhẹ nhàng hiện nước mắt, trên dung nhan xinh đẹp rõ ràng có vẻ bị thương.

“Cút!” Long Ngự Tà không nhìn biểu tình muốn khóc của nàng ta, môi mỏng lạnh như băng thật mạnh phun ra một chữ không tình cảm chút nào.

“Hoàng thượng...” Gia Luật Vân La bỗng nhiên mềm mại kiều mị thấp giọng gọi một tiếng, lập tức động tay cởi quần áo của mình. Khi Long Ngự Tà kịp phản ứng, trên người nàng ta đã chỉ còn lại có một cái yếm phấn hồng thêu hoa và một chiếc quần lót gấm màu trắng.

“Người đang làm gì?” Long Ngự Tà nhú mày quát khế, bỗng dưng cảm thấy một trận nóng từ dưới bụng truyền đến, nháy mắt lan tràn tới toàn thân, dục vọng khó hiểu đào núi lấp biển đánh úp lại, làm thân thể hần không tự chủ được buộc chặt.

“Hoàng thượng, người có phải rất khó chịu hay không, muốn nô tì giúp hay không?” Gia Luật Vân La quỳ rũ cười, nói xong, phong tình vạn chủng tiêu sái đến trước mặt Long Ngự Tà, ngón tay nhỏ dài khiêu khích ở trước ngực của hần vẽ nên các vòng tròn.

“Nữ tử chết tiết, người dám hạ được ở trong canh gà với trẫm?!” Long Ngự Tà dùng sức đẩy Gia Luật Vân La ra, tức giận không kiềm được gầm nhẹ nói. Vừa rồi hần rõ ràng có cẩn thận ngửi qua, cũng không phát hiện canh gà kia có chỗ nào không ổn.

“Hoàng thượng, sao nô tì sao dám hạ được người?” Gia Luật Vân La có chút ủy khuất bấu môi, tạm ngừng, lại nói tiếp, “Canh gà kia cũng không có vấn đề gì, bên trong bất quá là bỏ thêm một ít rượu mạnh nhất mà thôi. Chân chính có vấn đề là công hương Tây Vực đặc chế mà nô tì đốt, hương vị công hương dày đặc lâu tan, có thể thanh thần tỉnh khí, nhưng có tác dụng tiến hành ân ái rất mạnh. Hơn nữa đối với người uống qua rượu mạnh mà nói, nó có hiệu quả xuân dược rất mạnh rất nặng. Hoàng thượng, đêm nay để cho nô tì hầu hạ người ngủ được không?”

Gia Luật Vân La nói xong, lại trăm mị ngàn kiều dán lên. Bàn tay mềm đặt lên ngực Long Ngự Tà, chạy qua lại như lông chim treu chọc cảm quan toàn thân Long Ngự Tà.

Theo động tác của ngón tay kia, hô hấp của Long Ngự Tà dần dần trở nên ồ ồ. Giờ phút này hắn chỉ cảm thấy trong ngực trong bụng hình như có một luồng cảm giác nóng cháy, cháy sạch cả người hắn khô nóng không thôi, ý nghĩ cũng bắt đầu choáng váng. Con người đen thâm sâu lạnh như băng giống như khí trời sương mù lượn lờ, mông lung mê ly, lòng tràn đầy vốn là nóng cháy phần khởi.

“Hoàng thượng...” Gia Luật Vân La biết giờ phút này ham muốn trong cơ thể Long Ngự Tà đã hoàn toàn bị khơi lên, bắt giác âm thầm đắc ý cười, nhẹ nhàng cầm lên một tay của hắn đặt ở bên hông mình, thân thể mềm mại kề sát trước ngực hắn như có như không “Hoàng thượng, nô tì muốn người, muốn... muốn”

“Àm” một tiếng, Long Ngự Tà chỉ cảm thấy dây lý trí trong đầu bị kéo gãy, thần trí càng dường như không chịu nổi, toàn thân cũng càng khô nóng khó nhin, khí huyết dâng lên, thân dưới đau đớn khó chịu không thôi, dục vọng mãnh liệt như nước dường như muốn che mắt hắn.

“Ca Nhi... Ca Nhi...” Long Ngự Tà nói nhỏ nỉ non, đôi mắt mê ly nóng cháy vô cùng khóa chặt Gia Luật Vân La lại, tuyệt thế dung nhan quen thuộc yêu say đắm lại khiến hắn nhìn đến tâm thần hoảng hốt một trận. “Ca Nhi, nàng đã trở lại... Ha ha, thật tốt, ta nhớ nàng nhớ đến trái tim tan nát rồi... Ca Nhi, ta không thể không có nàng, thật sự không thể không có nàng, xin nàng đừng rời khỏi ta... Ca Nhi, ta thật sự yêu nàng, rất yêu nàng...”

Long Ngự Tà thâm tình kể ra đầy ngập tơ vương và bi tuyệt của mình, dứt lời, bỗng nhiên ôm cổ Gia Luật Vân La, ôm thật chặt, thật chặt thật chặt, giống như sợ nàng lại biến mất trước mắt mình không thấy.

“Hoàng thượng, nô tì sẽ không rời khỏi người, vĩnh viễn cũng không,” lòng bàn tay mềm của Gia Luật Vân La xoa hai má tuấn tú như thiên thần của Long Ngự Tà, ở trong mắt hắn thấy được yêu say đắm thật sâu và dục vọng mãnh liệt mênh mông, không khỏi cười đến càng kiều mị. “Hoàng thượng, muốn nô tì, muốn nô tì...”

“Được, ta muốn Ca Nhi” Long Ngự Tà vươn tay ôm, ôm Gia Luật Vân La đi vài bước đến trước giường rồng, đem nàng đặt ở trên giường găm mềm mại, thân thể lửa nóng nóng bỏng lập tức đè lên.

“Hoàng thượng...” Gia Luật Vân La then ôm cổ Long Ngự Tà, hai chân thon dài chủ động bò lên eo của hắn.

Long Ngự Tà sững sốt một chút, giống như không dự đoán được Ca Nhi của mình sẽ nhiệt tình như vậy. dịu dàng cười cười, lập tức cúi đầu, đôi môi nóng cháy hôn lên vai trắng nõn bóng loáng của nàng, tiếp theo lại hôn lên cổ của nàng, một đường hướng phía dưới đi, cuối cùng dừng lại ở trước ngực của nàng.

“Người không phải Ca Nhi!” Long Ngự Tà đột nhiên nhảy dựng lên, dùng sức lắc đầu choáng váng không thôi, thần trí nháy mắt rõ ràng một chút. Đột nhiên thấy rõ ràng người nằm ở trên long sàng mình lại là Gia Luật Vân La thì không khỏi giật tím mắt. “Cút! Mau chóng cút cho trể! Người không phải Ca Nhi của trể! Trên người Ca Nhi không có vị son phấn, trên người Ca Nhi đều là mùi hương thiên nhiên, người nữ tử đáng chết này dám lừa bịp trể! Thật to gan, tin trể lập tức giết người hay không!”

Long Ngự Tà lớn tiếng rống giận, nói xong một phen kéo Gia Luật Vân La, sau đó dùng lực đem nàng ta đá xuống đất. Cho dù dục vọng toàn thân đều đang kêu gào muốn phát tiết ra bên ngoài, nhưng giờ phút này chút lý trí còn tồn lại trong đầu hắn nói cho hắn biết nhất định phải đem nữ tử đáng chết này đuổi ra ngoài trước.

“Hoàng thượng, vì sao không quan tâm nô tì? Vì sao khi người đang bị dục vọng choáng váng đầu óc vẫn có thể đủ rõ ràng phân rõ nô tì và người đàn bà kia là không giống?” Gia Luật Vân La cắn răng đứng lên, trong mắt đau đớn mà rơi xuống nước mắt. Nàng thật sự là không cam lòng, nàng đã thiết kế dụ dỗ hoàng thượng như thế, vì sao hắn vẫn không cần mình? Chẳng lẽ hắn thật sự một chút cũng không thích mình sao? Người đàn bà kia rốt cuộc có cái gì tốt, làm cho hoàng thượng đối với nàng ta khăng khăng một mực như thế, tâm tâm niệm niệm nhớ kỹ nàng ta như thế?

“Người mau cút! Đừng ép trể thẳng tay giết người!” Long Ngự Tà nắm chặt hai đấm, gân xanh trên trán nhảy ra.

Nhưng Gia Luật Vân La vẫn không động đậy, hai tròng mắt thẳng tắp nghênh hướng Long Ngự Tà đang thịnh nộ, không cam lòng khóc thét hỏi ra tiếng: “Hoàng thượng, vì sao? Rốt cuộc là vì sao? Người đàn bà kia căn bản không thương người, người lại mọi cách yêu thương che chở nàng ta, còn xem nàng ta như bảo bối nâng ở trong lòng bàn tay? Mà nô tì đây yêu người, người lại thờ ơ chẳng thèm ngó tới nô tì? Người khác đều nói người yêu thích sắc đẹp yêu mỹ nhân mà? Nô tì rõ ràng đáng vẻ giống nàng ta như đúc, tương tự khuynh thành quốc sắc tuyệt đại phương hoa, tương tự chim sa cá lặn bể nguyệt tu hoa, vì sao người có thể yêu nàng ta lại không thể yêu thích nô tì? Nàng ta là công chúa Tuyệt Giải quốc, nô tì chẳng phải công chúa Khương Di quốc sao? Thân phận của nàng ta không thể cao quý hơn nô tì. Người nói cho nô tì biết, nô tì rốt cuộc có điểm nào không bằng nàng ta? Người nói đi!”

“À, điểm nào không bằng nàng ấy? Những lời này người cũng có mặt hỏi được ra miệng? Tốt lắm, trể nói cho người biết, trừ bỏ khuôn mặt giống nhau này, người điểm nào cũng không bằng Ca Nhi! Người so sánh với Ca Nhi là cách biệt một trời, quả thực kém mười vạn tám ngàn dặm! Tài tình và trí tuệ của Ca Nhi, khí chất và thần thái của Ca Nhi, phong thái và gan dạ sáng suốt của Ca Nhi, tư tưởng và linh hồn của Ca Nhi, bất kể điểm nào người vĩnh viễn cũng không thể sánh bằng! Ca Nhi của trể là độc nhất vô nhị trên đời này, cũng không có người giống! Người, không có bất kỳ tư cách nào đánh đồng với Ca Nhi của trể! Hiểu chưa?” Long Ngự Tà nói, vẻ mặt trào phúng và khinh thường, cái loại giọng điệu này giống như Gia Luật Vân La ngoại trừ gương mặt, toàn thân trên dưới không còn một nơi đáng giá hắn nhìn nhiều lấy một cái.

“Không! Người nói vậy! Ta không có kém như vậy, người đàn bà kia cũng không tốt như người nói!” Gia Luật Vân La khóc hô gào thét, lau nước mắt ràn rụa chảy, bỗng nhiên xoay người chạy đến nhìn bức họa, vươn một tay kéo nó xuống, lập tức ném mạnh trên mặt đất, dùng sức găm hai chân lên. “Đều là tiện nữ đáng chết này, đều là người, đều là người! Rõ ràng đã chết lâu như vậy, vì sao còn muốn chiếm lấy người không tha”

"Người dám hủy bức họa của Ca Nhi? Người dám hủy bức họa Ca Nhi của trẫm?!" Hai câu nói gần như là từ trong kẽ răng Long Ngự Tà văng ra, hai mắt hấn chặt chẽ trừng mắt nhìn Gia Luật Vân La, vẻ mặt xơ xác tiêu điều âm lệ giống như Diêm La địa ngục, giọng điệu âm trầm kia dường như muốn đông lại tất cả không khí trong điện.

"Là ai cho người lá gan lớn như vậy?! Người thật sự chán sống rồi sao?!" Long Ngự Tà phẫn nộ bước nhanh vượt đến trước mặt Gia Luật Vân La, vung tay lên, lập tức đem nàng ta đẩy ra vài thước xa, thân mình nhu nhược thật mạnh đánh ngã ở trên mép giường rồng.

"Ta chính là muốn hủy bức họa của tiện nữ kia! Ta còn muốn hủy tất cả đồ đạc của nàng ta! Ai bảo nàng ta đã chết còn muốn chiếm lấy lòng của người! Ta hận nàng ta! Ta hận nàng ta!" Gia Luật Vân La thần kinh khóc hô, bất chấp lau đi vết máu tràn ra khóe miệng, bò người lên, tầm mắt phẫn hận quét về phía hũ tro cốt màu đen chói mắt bên trong long sàng. Lạnh lùng trào phúng cười một tiếng, lập tức vươn tay nhanh chóng đem nó bắt lại, rồi sau đó nâng lên muốn đập mạnh xuống đất.

Long Ngự Tà thấy thế hoảng sợ, cuống quýt kinh hoàng sợ hãi liên tục hô lớn: "Đừng! Đừng đập!"

Chỉ tiếc Gia Luật Vân La căn bản không nghe không để ý, lời hấn còn chưa dứt, chỉ nghe 'Xoảng', một thanh âm vang lên, tro cốt rơi xuống đất, trong khoảnh khắc phân tán khắp nơi, tro cốt bên trong nhất thời bắn tung tóe đầy đất.

"Không!" Long Ngự Tà đau đớn thối tim đau hô một tiếng, hai mắt đỏ ngầu nghiêng ngã lao đảo tiêu sái đến trước tro cốt vỡ vụn, tiếng nói nức nở khàn khàn nói "Ca Nhi, Ca Nhi, đừng đi, đừng rời khỏi ta, ta ôm nàng, ta đây lập tức ôm nàng."

Long Ngự Tà quỳ sấp trên mặt đất, hai tay run run đem tro cốt bắn tung tóe khắp nơi gom lại cùng nhau, sau đó ở trên vạt áo của mình xé ra vài bầy trên mặt đất, tiếp theo lại cẩn thận đem tro cốt hốt vào trên vài trắng. Động tác của hắn thật cẩn thận, vẻ mặt thật chuyên chú, giống như ai cũng không quấy rầy hắn được.

Thẳng đến tất cả tro cốt đều được hấn nhặt lại, Long Ngự Tà mới chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu chặt chẽ trừng nhìn Gia Luật Vân La thân mình có chút co rúm lại, hai mắt đỏ đậm như máu, sắc mặt không ngờ đã chuyển thành xanh, toàn bộ đường cong bộ mặt cứng ngắc vô pháp hình dung, khí lạnh trên người tiếc găm ra bên ngoài, nhiệt độ không khí quanh mình nháy mắt chợt hạ xuống.

"Biết không, người dám hại Ca Nhi không có một người nào, không có một người nào có thể sống đến ngày mai!" Gương mặt tuấn tú như thiên thần của Long Ngự Tà từng chút từng chút trở nên dữ tợn, phẫn nộ đầy ngập cuồng rực từ đáy mắt hùng hực thiêu đốt ra, thật làm cho người ta sợ hãi, thật ma quỷ, giống như muốn hủy tất cả trước mắt. "Người không nên quá tham lam! Người quá tham lam bình thường đều sống không lâu!" Lời còn chưa dứt, bàn tay to của Long Ngự Tà đã bóp cái cổ mảnh khảnh của Gia Luật Vân La, lực trong tay từng chút từng chút gia tăng.

Hắn kỳ thật cũng không muốn giết nàng ta, hắn tưởng nhớ gương mặt của Ca Nhi. Mỗi đêm hắn đến Phòng Tê cung của nàng ta đều lặng lẽ nhìn nàng ta, ngắm toàn bộ nửa đêm trước, nửa đêm sau lại trở về Long Ngự cung của mình, ôm hũ tro cốt của Ca Nhi đi vào giấc ngủ. Hắn cho là mình như thế thường xuyên lâu dài nhìn gương mặt giống như đúc với Ca Nhi, lại ôm tro cốt Ca Nhi đi vào giấc ngủ, như vậy chính mình sẽ hàng đêm mơ thấy Ca Nhi. Nhưng không có, một lần cũng không có, hắn nhớ Ca Nhi nhớ đến nổi điên phát cuồng, Ca Nhi vẫn như cũ không hề tiến vào trong giấc mộng của hắn.

Một khi đã như vậy, hắn cũng không cần nhìn mặt nữ tử này nữa, có bức họa của Ca Nhi là đủ rồi. Hơn nữa, toàn bộ hậu cung nay cũng phế đi không khác biệt lắm, để nữ tử này lại càng không có tác dụng gì. Ngay từ đầu phong nàng ta thành Hoàng quý phi để nàng ta giúp mình quản lý hậu cung, chính là muốn lợi dụng nàng ta đạt tới mục đích giúp mình phế bỏ hậu cung. Dù sao mình không tuyển tú, đám nữ tử trong hậu cung kia bị nàng ta bỏ đi một người thì ít lại một người. Hậu cung tranh đấu từ xưa như thế, trong triều vẫn vô bá quan cũng không thể thâm oán mình cái gì.

"Hoàng thượng... Khụ khụ khụ, mau buông tay, buông tay" Cổ bị Long Ngự Tà dùng sức bóp, hô hấp của Gia Luật Vân La trở nên tương đối khó khăn, trên mặt vì thiếu dưỡng mà nháy mắt đến mức đỏ bừng, lập tức lại trở nên trắng bệch. "Hoàng thượng tha mạng, nô tì không muốn... Khụ khụ khụ, hoàng thượng xin người mau buông tay..." Vừa nói, vừa theo bản năng liều mạng muốn đẩy ra bàn tay to của hắn bóp chặt cổ mình.

"Giờ mới biết tiếc mạng, đã muộn rồi!" Khóe miệng Long Ngự Tà gọi lên một chút cười lạnh tàn nhẫn ngoan tuyệt, lực trong tay lại gia tăng hai phần.

Gia Luật Vân La một trận hít thở không thông, nơi cổ họng đau đớn khiến nàng gần như muốn ngất đi: "Hoàng thượng, chẳng lẽ người không cần dùng gương mặt này của nô tì... Để tưởng nhớ Ngự Ca hoàng hậu đã mất sao? Khụ khụ khụ..."

"Gương mặt này của người đã xem đủ rồi, không bao giờ muốn nhìn nhiều một cái nữa! Hơn nữa, đáng về kiểu mị của Ca Nhi đã vĩnh hằng khắc ở trong đầu trẫm, khắc vào lòng trẫm, trẫm không cần nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng ra nụ cười của nàng, nhất cử nhất động, xinh đẹp kiều mị, còn có nhấc tay nhấc chân của nàng! Mỗi một động tác của Ca Nhi, mỗi một biểu tình, cùng với từng thần thái, đều rõ ràng quanh quẩn trong đầu trẫm, hình ảnh dừng ở trong đầu! Người vĩnh viễn cũng không thay thế nàng được, trên đời này không có bất kỳ người hay vật gì có thể thay thế được Ca Nhi của trẫm!!"

"Không! Hoàng thượng, vì sao người không thương nô tì? Vì sao... Khụ khụ khụ... Nô tì thật sự rất yêu người, cho dù biết rõ mình, chỉ là thể thân của người đàn bà kia, nô tì còn giả vờ như không cần, nô tì vẫn là khẳng khái một mực yêu người, khụ khụ khụ... vì sao người không yêu thích nô tì, vì sao?"

Gia Luật Vân La vừa nói vừa ho khan không ngừng, nước mắt đau xót không cam lòng trong hai tròng mắt một hàng lại một hàng chảy xuống. Chỉ chốc lát sau, hai tay của nàng ta chậm rãi thả xuống, ánh mắt không nhắm lại vẫn mang theo quyến luyến cuối cùng và không tha.

"Ngoại trừ Ca Nhi, trẫm không yêu bất kỳ nữ tử nào!" Long Ngự Tà cười lạnh một tiếng, bỏ thân thể Gia Luật Vân La ra. Lắc lắc đầu đau nặng nề choáng váng, bỗng dừng, dục vọng cuồng nhiệt dưới thân lại xâm nhập đến, làm cho hắn không thể không hướng ra ngoài điện lớn tiếng gọi, "Người đâu!

Đem nữ tử này nhốt vào lãnh cung! Còn nữa, mau đi giúp trảm chuẩn bị hai thùng nước đá!!”

Dứt lời, Long Ngự Tà xé xuống một mảnh rèm che ném ở trên người Gia Luật Vân La, phủ ở phía sau lưng trần của nàng ta. Hắn cuối cùng vẫn là thủ hạ lưu tình, cũng không ra tay độc ác giết nàng ta, bởi vì vừa rồi hắn phát hiện nữ tử này dường như cùng với Ca Nhi có quan hệ gì đó không muốn người biết.

Sau lưng của nàng ta lại cũng có một cái bớt hoa mai nhỏ như đồng tiền, sau lưng Ca Nhi cũng có một cái. Nếu nói là dung mạo đáng vẻ hai người giống nhau như đúc là trùng hợp, vậy sau lưng có bớt hoa mai giống nhau như đúc nói lên điều gì?

Xem ra, hắn phải phải người cần thận điều tra một chút thân thế của Ca Nhi và nữ tử này...

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 13: Đêm trước gặp nhau

Mỹ Nhân lâu, Khuynh Thành các.

Ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ được trạm khắc hoa văn tinh mỹ rơi vào bên trong, tạo nên một căn phòng đầy ắp ánh sáng vàng óng ánh. Một làn gió nhẹ nhàng thổi qua làm cho tấm rèm đung đưa bay lượn. Trên bàn trúc đặt một cái lư hương tinh xảo bằng mã não, phả ra từng đợt từng đợt khói hương thơm nhẹ nhàng lượn lờ, thơm ngát cả căn phòng.

Vũ Văn Huyền Băng mặc hoa phục màu tím ngời bên bàn gỗ đàn hương, mày kiếm nhíu lại, môi mím chặt, ngón tay trắng nõn nhỏ dài qua lại vuốt vuốt ly trà ngọc Dương Chi nằm trong tay, khuôn mặt tuấn tú tà lạnh trong hơi nước lượn lờ càng có vẻ hư vô bí hiểm.

“Khuynh Thành cô nương, bản công tử hỏi lại ngươi một lần cuối cùng, nữ tử áo trắng giúp cô nương đã bại Mị Cơ, giành được vị trí hoa khôi, đến cùng là người nào? Nhà ở đâu?”

Vũ Văn Huyền Băng đặt chén trà xuống, khóe miệng gợi lên nụ cười lạnh tà mị âm hiểm, ánh mắt sâu thẳm như hàn đàm, đầy sắc bén nhìn chăm chăm vào Khuynh Thành đang ngồi đối diện.

“Cô nương tốt nhất nên nghĩ thông suốt rồi trả lời, nếu không, đừng trách bản công tử đối với cô nương không khách sáo!”

Khí lạnh trong lời nói kia làm cho Khuynh Thành nhin không được âm thầm kinh hãi, đôi mắt trong như nước hồ thu cùng Vũ Văn Huyền Băng nhìn nhau trong chớp lát, lập tức không tự chủ được bại trận, không dám cùng ánh mắt lạnh như băng quá mức sắc bén kia nhìn nhau nữa.

Đến đo một hồi lâu, Khuynh Thành lại ngẩng đầu lên, vẫn giả ra vẻ mặt nghi hoặc không giải thích được nói: “Vị công tử này, ta thật sự không hiểu lời kia của ngài là có ý gì. Tỷ thí với Mị Cơ cô nương vẫn luôn là ta, làm sao có nữ tử áo trắng? Ngày ấy ta hát một khúc ‘Thần thoại’, vừa rồi cũng đã hát cho công tử nghe rồi, còn có ‘Lạc Thần phủ’ ngày ấy làm, vừa rồi cũng đã viết cho công tử xem. Ta thật sự không rõ, vì sao công tử vẫn nghi ngờ ta, sao lại nói tỷ thí với Mị Cơ là một người hoàn toàn khác?”

Trong giọng nói của Khuynh Thành tuy có không vui nhưng ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng mặt Vũ Văn Huyền Băng, đáy lòng cũng có chút chột dạ và kinh hoàng. Chỉ có thể cúi đầu, nâng chung trà lên nhấp nhẹ để che dấu bất an cùng chột dạ của mình.

Nàng không biết vị công tử đột nhiên tới chơi này rốt cuộc là ai, nhưng từ cách ăn mặc quý giá kia, cùng với ngông cuồng bá đạo và khí chất tao nhã tôn quý toát ra, có thể thấy được thân phận hắn bất phàm, không giàu cũng quý. Chẳng qua là cũng ngẫu nhiên ẩn hiện chút âm hiểm và cả người tỏa ra hơi thở lạnh như băng kia, khiến trực giác cho nàng biết, người đàn ông xa lạ cực kỳ tuấn tú này là một người thập phần nguy hiểm cùng tàn nhẫn. Nàng sợ hắn sẽ có mưu kế gì hoặc có điều gì bất lợi với Văn Ca muội muội, cho nên, nàng mới không chịu thừa nhận tỷ thí với Mị Cơ là một người khác hoàn toàn.

Cũng may về phương diện âm luật trình độ của nàng cũng giỏi, ca khúc mang phong cách độc đáo của Văn Ca muội muội tỷ thí ngày đó nàng chỉ nghe một lần là học được, mà bài ‘Lạc Thần phủ’ bởi vì nàng cực kỳ thích cho nên cũng âm thầm ghi lại. Vừa rồi vị công tử này muốn nàng hát bài hát đó, ngâm tụng bài thơ phú đó, nàng đều ứng phó không lộ chút sơ hở nào. Nàng không hiểu, vì sao vị công tử này vẫn chưa tin nàng, còn một mực chắc chắn ngày đó tỷ thí với Mị Cơ tuyệt đối không phải mình, mà là một người khác hoàn toàn.

Trước đó cũng có một người áo đen nhiều lần chạy tới chất vấn mình nữ tử áo trắng ngày ấy tỷ thí với Mị Cơ rốt cuộc là ai, chỉ là mỗi một lần đều bị mình trấn định tự nhiên lừa dối. Không ngờ hôm nay lại có một công tử áo tím thoát nhìn không đơn giản, vừa mở miệng cũng là hỏi tin tức của Văn Ca muội muội. Chẳng qua là lần này mặc cho mình giải thích thế nào, chứng minh như thế nào, hắn cũng không tin nữ tử áo trắng ngày đó chính là mình.

Hắn đến cùng là đã biết những gì? Rốt cuộc muốn làm gì? Người đàn ông áo đen lúc trước là cùng một phe với hắn sao? Vì sao hắn muốn thám thính tin tức của Văn Ca muội muội? Chẳng lẽ là ham sắc đẹp của Văn Ca muội muội, hay là muốn mưu hại Văn Ca muội muội và Mặc nhạc công?

Nghĩ đến mưu hại, Khuynh Thành không khỏi nghĩ đến đêm đó Mặc nhạc công bị người ta đuổi giết mà bị thương, chẳng lẽ người đuổi giết Mặc nhạc công là vị công tử áo tím trước mắt này? Bằng không hắn vội vàng thám thính tin tức của Văn Ca muội muội để làm gì?

Khuynh thành càng nghĩ càng kinh hãi, càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, dường như cũng đã khẳng định người đàn ông áo tím trước mắt này là kẻ thù của Văn Ca muội muội và Mặc nhạc công.

Tóm lại, mặc kệ thế nào, nàng tuyệt đối không thể đem tin tức Văn Ca muội muội và Mặc nhạc công nói ra được, cũng tuyệt đối không thể thừa nhận ngày đó tỷ thí với Mị Cơ chính là Văn Ca muội muội. Nàng tuyệt đối không thể hại hai người bọn họ.

"Ha ha, thật không, Khuynh Thành cô nương thật sự không biết lời của bản công tử có ý gì sao?" Vũ Văn Huyền Băng cười nhưng tâm không cười, liếc nhìn Khuynh Thành đang khẽ cúi đầu, bỗng nhiên biến sắc, tay dùng sức một cái, ly trà Ngọc Dương Chi đặt trên bàn lập tức bị hắn bóp nát. "Khuynh Thành cô nương, bản công tử đã cho ngươi một cơ hội, là ngươi tự mình không biết quý trọng, cũng đừng nên trách ta."

Vũ Văn Huyền Băng lạnh lùng cười một tiếng, ngay sau đó giọng nói âm hàn lập tức phân phó: "Huyền Ảnh, đem nữ tử không biết tốt xấu này mang về Diên Chi môn, các loại thủ đoạn giày vò đều tiếp đón, không cần thương hương tiếc ngọc! Sau khi nàng ta biến mất, để Mị Cơ đến đây thể thân đi!"

Vừa dứt lời, đã thấy một bóng đen như quỷ mị hư vô nhanh chóng tiến vào, đó chính là Huyền Ảnh vẫn ẩn mình ở chỗ tối.

Khi Khuynh Thành thấy rõ người tới không khỏi hoảng sợ, lại nghe đến người đàn ông áo tím dường như muốn tra tấn mình đến chết, bất giác vừa kinh vừa sợ, nhất thời kích động phần nộ không suy nghĩ lớn tiếng thét hỏi: "Các người quả nhiên là cùng một phe? Văn Ca muội muội và Mặc nhạc công rốt cuộc có thâm thù đại hận gì với các người, các người lại muốn đưa bọn họ vào chỗ chết như vậy? Lúc trước ám sát Mặc nhạc công không thành, bây giờ lại đến chỗ này của ta ép hỏi nơi bọn họ biến mất? Ta nói cho các người biết, ta có chết cũng sẽ không nói cho các người biết tin tức của Văn Ca muội muội và Mặc nhạc công đâu! Các người chết tâm đi!"

Khuynh Thành cười lạnh một tiếng, hai tròng mắt oán hận trừng mắt Huyền Ảnh, lúc trước người áo đen nhiều lần đến hỏi Văn Ca muội muội đó là hắn, hắn và người đàn ông áo tím quả nhiên là một phe.

"Ngươi mới vừa nói cái gì? Văn Ca muội muội? Vừa rồi ngươi gọi như vậy phải không? Ta không nghe lắm có phải hay không?." Vũ Văn Huyền Băng không nghe được những gì Khuynh Thành nói sau đó, hắn chỉ sâu sắc bắt được từ 'Văn Ca', cái tên mà cuộc đời này cũng khó khăn phai mờ trong đầu mình. "Nữ tử áo trắng tỷ thí với Mị Cơ ngày ấy quả nhiên không phải ngươi, nàng ấy gọi là Văn Ca đúng không? Nàng ấy thật sự gọi là Văn Ca đúng không?" Nghĩ nữ tử áo trắng kia và cô gái nhỏ kia có đủ loại tương tự, nghĩ đến vòng ngọc tím độc nhất vô nhị trên cổ tay kia, nghĩ nàng cũng gọi tên giống như đức, Văn Ca... hay là... Hay là cô gái nhỏ dung mạo tuyệt thế đáng yêu kia không có chết, hay là ngày đó nữ tử áo trắng tỷ thí với Mị Cơ chính là nàng ấy.

Nghĩ đến có khả năng này, cả người Vũ Văn Huyền Băng nhìn không được rung động, giống như áp chế vui sướng thật lớn. Nói xong, hắn đứng lên, động tác đột ngột và kịch liệt khiến âm tử sa màu trắng điêu khắc khéo léo trên bàn rung động không thôi, rồi rớt xuống đất vỡ nát, nước trà cũng hắt bắn tung tóe ra, rơi trên người hắn.

Mà Vũ Văn Huyền Băng không chút nào để ý đến, chỉ kích động không thôi thẳng tắp nhìn Khuynh Thành, lại như nhớ tới cái gì, lập tức từ trong lòng lấy ra tờ giấy, sau đó thật cẩn thận mở ra, đưa tới trước mặt Khuynh Thành, thanh âm run rẩy hỏi: "Nhận ra nữ tử trong bức họa này không? Nữ tử áo trắng tỷ thí với Mị Cơ ngày đó có phải là nàng ấy hay không? Còn nữa Văn Ca muội muội trong miệng ngươi có phải là nàng ấy hay không?"

Khuynh Thành không rõ người đàn ông áo tím trước mắt vì sao đột nhiên trở nên kích động kinh hi như thế.... Thật thối, hơn nữa đáng vẻ và biểu tình của hắn dường như cũng không giống như muốn mưu hại Văn Ca muội muội, giống như là yêu say đắm Văn Ca muội muội, lại cùng Văn Ca muội muội trải qua một hồi sinh ly tử biệt đau triệt nội tâm vậy.

Trong lòng tuy có trăm điều khó hiểu, nhưng suy nghĩ lại, Khuynh Thành vẫn theo lời hắn, nhìn đến nữ tử trong bức tranh kia. Nhìn kỹ, nàng cảm thấy giật mình nhưng sau đó ánh mắt cũng chuyển sang bình thản nhẹ nhàng. Cô gái tuyệt sắc với ống tay áo nhẹ nhàng bay lượn trong bức tranh không phải là Văn Ca muội muội sao? Hình tượng nữ tử trong bức tranh rất thật, giống như nàng đang đối diện với người tung bay nhảy múa, nụ cười như mây trời, kiều mị xinh đẹp như ao xuân, ngay cả tư thái giờ tay nhấc chân cũng đều lộ ra vẻ thoát trần giống như tiên trên trời, tất cả đều được họa thật cẩn thận sinh động, có thể thấy được người vẽ tranh có tình cảm sâu sắc đối với nàng ấy.

"Sao ngươi có bức họa của Văn Ca muội muội? Ngươi và Văn Ca muội muội cùng với Mặc nhạc công rốt cuộc có quan hệ gì? Theo thần sắc kích động mừng rỡ của ngươi vừa rồi và bức họa này xem ra ngươi không giống người muốn đưa Văn Ca muội muội vào chỗ chết." Khuynh Thành kinh hãi nghĩ ngờ không xác định được nói, người đàn ông áo tím trước mắt này nhìn thế nào cũng không giống kẻ thù của Văn Ca muội muội, chẳng lẽ lúc trước là mình nghĩ lầm rồi? Có lẽ hắn chỉ là thuần túy muốn biết tin tức của Văn Ca muội muội, cũng không có ý mưu hại nàng ấy và Mặc nhạc công?

"Ngươi đang nói bậy bạ gì đó? Bản công tử làm sao có thể hại nàng ấy!" Vũ Văn Huyền Băng thật cẩn thận thu hồi bức họa, lại thả vào ngực mình, che dấu vẻ kích động gần như thất thố, tỏ ra vẻ lạnh băng như lúc trước. "Nói cho bản công tử biết bây giờ nàng đang ở đâu? Đem tất cả những gì ngươi biết về nàng nói cho bản công tử, bản công tử lập tức không làm khó ngươi nữa. Ngươi yên tâm đi, bản công tử tuyệt đối sẽ không hại nàng, bản công tử hiện giờ chỉ muốn tìm được nàng, hơn nữa nhất định phải tìm được nàng. Nàng đối với bản công tử mà nói rất quan trọng, cũng có thể nói không thể thiếu."

"Thật vậy sao? Công tử thật sự sẽ không hại Văn Ca muội muội?" Khuynh Thành mắt cũng không chớp nghe hướng con người đen sắc bén lạnh như băng của Vũ Văn Huyền Băng, giống như đang chứng thực rốt cuộc lời nói của hắn là thật hay giả, nhìn hồi lâu như trước nàng cũng nhìn không ra cái gì,

chỉ có ngẫu nhiên tiết lộ ra về chân thành cùng thâm tình.

“Đương nhiên!” Vũ Văn Huyền Băng khẽ gật đầu. Trên đời này hẳn có thể làm hại bất luận kẻ nào, nhưng sẽ không hại đến nàng, hẳn chỉ biết hẳn sẽ không từ bất kì thủ đoạn nào đem nàng giành về tay, sau đó khóa chặt ở bên người chính mình. Vốn tưởng rằng kiếp này mình cũng sẽ không yêu bất kỳ nữ tử nào, nhưng khi biết được nàng đã chết thì nỗi đau đau đớn thấu tim kia trong nháy mắt không tự chủ được lan khắp toàn thân, làm cho mình tuyệt vọng bị thống, gần như muốn hít thở không thông, có một đoạn thời gian thật dài hẳn cảm giác cuộc đời mình bỗng trở nên mờ mịt, sống không có ý nghĩa.

Khi đó hẳn mới hiểu được, thì ra hẳn đã trong vô thức yêu cô gái nhỏ tên là Nguyệt Văn Ca kia, nhưng lại yêu thật sự sâu rất sâu, sâu đến nỗi hẳn cũng nói không rõ, chỉ biết là cái chết của nàng mang đi tất cả hy vọng của hẳn, làm cho đời hẳn từ nay về sau trở nên âm đạm không ánh sáng, cũng làm cho hẳn càng hận Long Ngự Tà, thế muốn tiêu diệt Long Đăng quốc, sau đó giết chết hẳn ta.

“Mau nói cho bản công tử biết, nàng hiện giờ đang ở đâu?” Vũ Văn Huyền Băng che giấu tâm tư, có chút vội vàng hỏi. Nếu nàng không chết, vậy mình phải ra tay chiếm lợi thế trước, không thể để cho Long Ngự Tà biết được tin tức rồi lại đến tranh với mình. “Nói mau, ta nhất định phải tìm được nàng!”

Khuynh Thành thấy đáng về hẳn quả thật không giống như là muốn mưu hại Văn Ca muội muội, trầm ngâm một lát, mới nói: “Công tử, kỳ thật ta cũng không biết nhà Văn Ca muội muội ở đâu, ta có thể cùng văn Ca muội muội quen biết cũng là bởi vì phu quân của muội ấy từng là nhạc công của ta. Đêm đó Mặc nhạc công bị người ta ám sát, sau khi bị thương được ta cứu, sau đó Văn Ca muội muội đến Mỹ Nhân lâu tìm Mặc nhạc công, chúng ta đã quen nhau lúc đó. Ngày hôm sau Văn Ca muội muội lại đến thì vừa vặn gặp lúc ta và Mị Cơ cô nương ở Yên Chi lâu tỷ thí, mắt thấy ta sẽ thua Mị Cơ, văn Ca muội muội muốn đền đáp ân cứu giúp của ta với Mặc nhạc công, cho nên đã giả dạng hình dáng của ta thay ta ra sân khấu tỷ thí, sau đó đã thật sự giúp ta đánh bại Mị Cơ bảo vệ danh hiệu hoa khôi đệ nhất Phụng thành. Ta cũng chỉ biết có vậy, trừ lần đó ra cũng không còn lần nào nữa, ta cũng chưa bao giờ hỏi qua Văn Ca muội muội ở đâu, càng không biết bây giờ bọn họ như thế nào. Đêm đó Mặc nhạc công dạy ta một khúc cuối cùng, ngày hôm sau được Văn Ca muội muội đón đi rồi, hai người họ cũng không còn đến Mỹ Nhân lâu nữa.”

“Phu quân? Người nói nàng đã có chồng” Vũ Văn Huyền Băng lắng nghe xong, chỉ cảm thấy hai chữ ‘phu quân’ này càng chói tai, mắt lạnh xinh đẹp nguy hiểm híp lại, lồng ngực hơi hơi phập phồng cho thấy hẳn cực lực áp chế tức giận! “Phu quân của nàng là nhạc công của người?” Cô gái nhỏ chết tiệt, lúc trước là phi tử của Long Ngự Tà, bây giờ lại gả cho người đàn ông khác! Hừ! Nàng chỉ có thể là của hẳn! Người đàn ông của nàng chỉ có thể là chính mình!

“Đúng vậy, phu quân của Văn Ca muội muội là nhạc công của ta.” Khuynh Thành gật gật đầu, hơi ngừng lại nghi ngờ nói “Nếu công tử quen biết Văn Ca muội muội, vì sao không biết muội ấy đã gả cho người khác?”

“Chuyện này không cần người quản! Cứ làm tốt vị trí hoa khôi của người đi, không được phép nói với bất kỳ kẻ nào chuyện người từng gặp Văn Ca, nếu không người và nàng ấy đều sẽ có phiền toái, hiểu chưa?”

Vũ Văn Huyền Băng liếc mắt cảnh cáo Khuynh Thành một cái, lập tức xoay người rời khỏi Khuynh Thành các. Lời của Khuynh Thành lúc này không giống như là nói dối, hẳn là thật sự không biết tin tức hiện giờ và chỗ ở của cô gái nhỏ kia, vậy hẳn cũng không cần thiết tiếp tục khó xử nàng ta.

Bất quá, khiến hẳn kinh hi là nàng vẫn còn sống, nàng không chết, nàng may mắn còn sống.... A, chỉ cần nàng còn ở lại trên đời này, như vậy một ngày nào đó mình sẽ tìm được nàng, hơn nữa nhất định phải là người đầu tiên tìm được nàng!

Nàng, hẳn là còn ở phượng thành rồi!!!

Thiên Ma cung.

Trong phòng nghị sự, bốn người Thanh Trạch, Chu Triệt, Bạch Thi và Huyền Tân đang vẻ mặt ngưng trọng thương thảo sự tình. Bóng đêm bên ngoài đen đậm như mực, giống như biểu tình thâm trầm nghiêm nghị trên mặt bọn họ giờ phút này.

“Thanh Trạch, hiện giờ giáo chủ đang bế quan, nếu nhân sĩ các môn phái võ lâm liên hợp lại tấn công vào trong giáo, chỉ sợ chúng ta không thể ứng phó được. Trong các đại môn phái cũng có không ít cao thủ, bọn người này cũng có thể xếp vào hàng thập đại cao thủ trong giang hồ.” Chu Triệt có chút lo lắng nói, hai ngày trước nhận được tin tức, trong chốn võ lâm không ít bang phái tụ hợp lại, bảo là muốn thay trời hành đạo diệt Thiên Ma giáo bọn họ. A, nói cho cùng, cái gì mà thay trời hành đạo, hủy diệt ma giáo, chỉ sợ đều là hướng về phía hàn băng kiếm phổ cùng với Thiên Ma bí kíp của giáo chủ mà đến thôi.

Cho tới nay, hàn băng kiếm phổ cùng với Thiên Ma bí kíp đều là chí bảo, mọi người trong võ lâm luôn muốn chiếm lấy làm của riêng. Bởi vì có hai thứ này, một khi học được toàn bộ võ công bên trong, tất nhiên sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất, lúc đó nếu là người có dã tâm muốn nhất thống thiên hạ thì việc này cũng không còn là việc khó khăn gì.

“Sợ cái gì, Càn Khôn bát quái trận giáo chủ bố trí không phải dễ dàng phá như vậy, những tên võ lâm bại hoại làm loạn muốn xông vào cũng không phải dễ dàng như vậy!” Thanh Trạch khinh thường hừ hừ, dường như cũng không đem cái gọi là nhân sĩ võ lâm chính phái để vào mắt. “Hơn nữa, xông vào thì thế nào? Đến một người chúng ta giết một người, đến hai người chúng ta sẽ giết một đôi, nhất định phải khiến bọn họ có đến mà không có về!”

“Đúng, thanh Trạch nói đúng! Dám có can đảm dòm ngó chí bảo của Thiên Ma giáo chúng ta, còn cần phải giữ được tính mạng mới được!” Huyền Tân nhún vai, phụ họa theo đuôi nói. “Bọn chuột nhắt này, cho là liên thủ lấy nhiều lần ít, thiên Ma giáo chúng ta sợ bọn họ sao?”

“Nói là nói vậy, bất quá chúng ta vẫn phải bố trí phòng ngự cho tốt trước, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.” Bạch Thi vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng nói ta mị lạnh như băng từ cửa phòng truyền vào.

"Mấy người các ngươi đang thảo luận cái gì vậy? Cái gì không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất? Trong giáo xảy ra chuyện gì?"

"Giáo chủ, sao người xuất quan sớm vậy? Không phải còn năm ngày nữa sao?" Mấy người nghe được giọng nói quen thuộc, không khỏi đồng thời quay đầu lại, đứng dậy kinh hi đón Hàn Kỳ Hiền đi vào đại sảnh.

"Thiên Ma công bản tọa đã đột phá cửa ải cuối cùng sớm, tiếp tục bế quan cũng vô dụng, dĩ nhiên là xuất quan sớm." Hàn Kỳ Hiền lướt mắt mấy người một cái, vân đạm phong khinh nói, cũng không vì mình luyện thành Thiên Ma công mà có vui sướng.

Nhưng thật ra bốn người bọn Thanh Trạch nghe vậy lập tức biểu lộ sợ hãi lẫn vui mừng, đều vì giáo chủ của mình cao hứng. Lần đó giáo chủ vì cứu hoàng thượng mà trúng kịch độc 'Tuyệt sát', sau đó bế quan tu luyện, lại lấy Hồi Xuân dược của thần y làm thuốc tẩy trị liệu, nhưng cuối cùng vẫn chưa đem được dư độc trong cơ thể giải triệt để, lần đó khi giáo chủ xuất quan sợ bọn họ lo lắng, cho nên lừa bọn họ nói dư độc trong cơ thể mình đều được giải hết, mà mấy người bọn họ nghe qua cũng đã tin tưởng.

Nhưng, ba tháng trước, giáo chủ đột nhiên học máu, mời thần y đến khám bệnh, mới biết giáo chủ là vì Luyện phi chết mà ưu tư cực kỳ bị thương, tâm lực cạn kiệt, nên khiến cho dư độc trong cơ thể lại tái phát. Thần y nói giáo chủ đã không còn thuốc để chữa trị, chỉ có bế quan tu luyện thiên ma công chí cương chí dương, hơn nữa phải đột phá cửa ải cuối cùng, đem dương khí tinh thuần tối thượng dung hoà với tâm huyết của mình, lấy tinh khí đem dư độc bức ra bên ngoài cơ thể.

"Giáo chủ, thiên ma công của người thật sự đột phá cửa ải cuối cùng sao? Lần này không có lại gạt chúng thuộc hạ chứ?" Thanh Trạch thu lại sắc vui mừng đầy mặt, có chút cẩn thận hỏi. Thần y đã nói, nếu giáo chủ học máu ngã xuống đất một lần nữa giống như lần trước, thì chắc chắn sẽ chết, điều này làm cho bốn người bọn họ có thể nào không lo lắng đây?

"Yên tâm đi, lần này thật sự là không có lại lừa các ngươi. Nếu không tin, ngày mai các ngươi cứ việc đến hỏi thần y." Hàn Kỳ Hiền biết bốn người bọn họ thật tình lo lắng cho mình, cũng không làm mặt lạnh nữa. Lần trước hắn xuất quan sớm là do đột nhiên dự cảm mãnh liệt có chuyện không tốt xảy ra, tâm thần không yên không thể tập trung luyện công, cho nên mới không hoàn toàn giải sạch dư độc. Quả nhiên, sau khi xuất quan thì biết vật nhỏ hần yêu đã chết...

"Đúng rồi, vừa rồi ta hỏi các ngươi vẫn chưa trả lời đấy? Ta bế quan ba tháng này, trong giáo có chuyện gì xảy ra sao?" Hàn Kỳ Hiền nhíu mày hỏi. Lúc này mới vừa vào cửa thấy một đám bọn họ vẻ mặt ngưng trọng, không cần nghĩ cũng biết trong giáo đích thị là đã có chuyện.

"Bẩm giáo chủ, tạm thời còn chưa có chuyện gì xảy ra, bất quá chúng thuộc hạ nhận được tin, những ngày gần đây các môn phái võ lâm liên hợp lại tấn công Thiên Ma giáo chúng ta, mỹ danh viết là thay trời hành đạo." Chu Triệt có chút cảm giận nói.

"Thay trời hành đạo?" Hàn Kỳ Hiền nghe vậy cười lạnh một tiếng, khóe miệng gọi lên một chút cười yếu ớt lạnh như băng trào phúng. "Chỉ sợ hướng về phía hán băng kiếm phổ và Thiên Ma bí kíp của Thiên Ma giáo ta mà đến mới là thật, một đám chuột nhắt ra vẻ đạo mạo vô si! Để cho bọn họ cứ việc phóng ngựa lại đây, chỉ cần bọn họ có bản lĩnh lấy đi được hán băng kiếm phổ và Thiên Ma bí kíp!"

"Lần này nhất định phải cho bọn họ một bài học máu tanh. Không phải bọn họ cứ khoe khoang rùm beng mình là danh môn chính phái, võ lâm chính đạo, mà chữ bói Thiên Ma giáo chúng ta là tà phái, mất sạch nhân tính, giết người không chớp mắt sao? Ô danh này cũng không biết chúng ta đã gánh chịu bao nhiêu năm, lần này chúng ta phải khiến cho nó trở thành sự thực một lần!" Bạch Thi lạnh giọng nói, trên mặt hiển thị rõ vẻ độc ác.

"Ngoại trừ chuyện này, còn chuyện gì khác không?" Hàn Kỳ Hiền dương dương tự đắc tự rót cho mình ly trà, nhàn nhã đưa lên miệng uống, không hề đem việc sắp bị các đại môn phái võ lâm liên hợp vây công để ở trong lòng. "Đúng rồi, Trần nhi thế nào? Mấy tháng này ta không ở một bên đốc thúc, Trần nhi có chăm chú luyện công hay không?"

"Giáo chủ yên tâm, Trần nhi có chút hiểu chuyện, mỗi ngày đều là sớm rời giường chăm chỉ luyện công, nhưng buổi tối vẫn thường thường khóc lớn tình lại, la hét âm ỉ muốn tý tý, mỗi lần đều do mấy người chúng thuộc hạ thay nhau an ủi, dỗ một hồi lâu mới có thể lại đi vào giấc ngủ." Thanh Trạch vừa nói vừa thở dài lắc lắc đầu, thật sự là thương tiếc Trần nhi, mỗi lần nhìn thấy đáng vẻ đau lòng khóc lớn tình lại của nó đều làm hần đau lòng không thôi. Haiz...!

Nói đến Trần nhi, thanh Trạch bắt giác lại nghĩ tới một chuyện khác, thích thú bẩm báo: "Giáo chủ, hoàng thượng dường như đã tra ra Trần nhi ở nơi này của chúng ta, hai ngày trước thuộc hạ phát hiện có không ít ám vệ muốn xâm nhập Thiên Ma giáo chúng ta, chẳng qua bị Càn Khôn bát quái trận giáo chủ bày ra ngăn lại mà thôi. Lần này hoàng thượng còn phái đến Đường chủ Ung đường Báo - Minh Lôi và Minh Điện, ám vệ chừng trăm người, có thể cho thấy hoàng thượng đã xác định Trần nhi bị chúng ta cướp đi, muốn cứu Trần nhi đem đi. Bốn Đường chủ ám vệ của hoàng thượng cũng đều không phải hạng người vô dụng, bát quái trận vây được bọn họ nhất thời, nhưng chỉ sợ khó lâu dài, có lẽ ít ngày nữa sẽ phá trận xâm nhập vào trong giáo, chúng ta vẫn nên làm tốt phòng bị trước khi bọn họ xông vào."

"A, không sợ chết cứ để cho bọn họ đến! Lúc này bản tọa muốn thông thống khoái khoái đại khai sát giới một trận, bản tọa cũng không quan tâm sẽ chết bao nhiêu người! Dù có máu chảy thành sông hải cốt thành chồng thì thế nào? Tất cả đều là bọn họ gieo gió gặt bão, tự tìm đường chết!" Hàn Kỳ Hiền lãnh khốc tuyệt tình cười nhạt nói, mang nụ cười tàn nhẫn khát máu trên mặt.

Từ sau khi vật nhỏ hần yêu chết đi, hắn đã thấy mình giống như bị toàn bộ thế giới phụ bạc vứt bỏ, bắt đầu trở nên oán hận tất cả. Ngoại trừ sống chết của một vài người hần còn có thể tiếc rẻ, bất kỳ kẻ nào khác cùng với bất cứ chuyện gì hần đều thờ ơ.

"Được rồi, đêm đã khuya, mấy người các ngươi trở về phòng nghỉ ngơi trước đi. Trời sắp xuống đều có bản tọa thay các ngươi đỡ lấy, các ngươi cũng không cần phiền lòng sầu lo. Hơn nữa, trời cũng không sắp đâu!" Còn có cái gì có thể làm cho hần đau lòng hơn so với vật nhỏ chết đi sao? Chỉ sợ trời sắp xuống cũng bất quá như thế thôi.

Dứt lời, Hàn Kỳ Hiền thê lương lạnh lùng cười, đứng dậy rời khỏi phòng nghị sự, chuẩn bị đến phòng Trần nhi nhìn một cái.

Đẩy cửa vào, hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng bên trong nghênh diện mà đến. Vừa đem ngọn đèn mờ mờ thấp sáng chút, đã nhìn thấy Trần nhi nước mắt đầy mặt khóc lớn tinh lại.

Hàn Kỳ Hiền căng thẳng trong lòng, cuống quýt đi tới bên giường, đem Trần nhi bế lên, vuốt tay nhỏ bé lạnh lẽo của nó, càng thêm đau lòng, bất giác dịu dàng nói: “Trần nhi ngoan, đừng khóc, không phải gặp ác mộng rồi chứ? Có sư phụ ở đây, Trần nhi không cần phải sợ!”

“Sư phụ trứng thối, người đã đến rồi? Người đã nhiều ngày không tới thăm Trần nhi rồi, có phải ngay cả người cũng không cần Trần nhi hay không?” Nguyệt Văn Trần một đầu nhào vào lồng ngực ấm áp của Hàn Kỳ Hiền, tay nhỏ bé ôm chặt cổ của nó, khóc đến càng đau lòng, nước mắt đổ rào rào rơi xuống, rất nhanh đã đem quần áo trước ngực Hàn Kỳ Hiền làm ướt một mảng lớn.

“Trần nhi lại đang nói bậy phải không? Sư phụ làm sao có thể không nhớ con chứ? Trần nhi nhu thuận lại thông minh như thế, sư phụ thương con còn không kịp mà, vĩnh viễn cũng sẽ không không cần Trần nhi. Ngoan, đừng khóc nữa, sau này mỗi ngày sư phụ đều ở cạnh Trần nhi, mỗi ngày đều cùng con luyện công được không?”

“Được, sư phụ trứng thối nói chuyện có thể coi là toán đếm, nhưng không được lừa Trần nhi.” Nguyệt Văn Trần nghe vậy nâng lên đầu nhỏ, hai mắt đầm lệ nhìn Hàn Kỳ Hiền, thấy hấn gật đầu cam đoan mới yên lòng.

Khóc thút thít hai cái, Nguyệt Văn Trần lại khóc rờn nói: “Sư phụ trứng thối, Trần nhi nhớ tỷ tỷ, Trần nhi đã rất nhiều ngày rất nhiều ngày không nhìn thấy tỷ tỷ.... Hu hu hu... Sư phụ trứng thối, người không phải nói tỷ tỷ xuất môn có chút việc sao, sau khi làm xong rất nhanh sẽ trở về đón Trần nhi đây sao? Nhưng vì sao đã nhiều ngày trôi qua rồi, tỷ tỷ vẫn chưa trở lại? Hu hu hu... Tỷ tỷ có phải không cần Trần nhi rồi hay không? Có phải vì Trần nhi không nghe lời, cho nên tỷ tỷ không hề thích Trần nhi hu hu hu... Nhưng Trần nhi vẫn luôn rất biết nghe lời, Trần nhi không có chọc tỷ tỷ tức giận, Trần nhi cũng không có nghịch ngợm gây sự hay tùy hứng, tỷ tỷ vì sao không cần Trần nhi nữa. Hu hu hu... Tỷ tỷ, Trần nhi muốn tỷ tỷ.”

“Trần nhi ngoan, tỷ tỷ con cũng thương con như sư phụ, tuyệt đối sẽ không bỏ lại Trần nhi, càng sẽ không không cần Trần nhi. Trần nhi phải tin sư phụ, tỷ tỷ con rất nhanh sẽ trở về, chờ Trần nhi lại lớn lên một chút, võ công học được càng nhiều một chút, tỷ tỷ con khẳng định sẽ đã trở lại.” Hàn Kỳ Hiền cường chế bi thương trong lòng, miễn cưỡng cười nói. Dứt lời, lại đem đầu của mình vùi sâu vào hõm vai bé nhỏ yếu ớt của Trần nhi, không cho nó nhìn thấy nước mắt đang muốn chảy xuống trong mắt mình.

Hắn cũng chỉ có thể nói như vậy, chỉ có thể một lần lại một lần nói dối để lừa gạt Trần nhi như vậy.

Hắn có thể nói với Trần nhi, tỷ tỷ của nó đã chết sao? Hắn có thể nói cho Trần nhi, vật nhỏ hấn yêu đã vĩnh viễn bỏ lại nó và chính mình, không bao giờ trở về nữa sao? Hắn có thể nói cho Trần nhi, tỷ tỷ của nó, vật nhỏ mình thích, đã cùng bọn họ âm dương cách biệt, từ nay về sau sống chết hai nơi sao?

Trần nhi nó có thể hiểu được cái gì gọi là chết, hàm nghĩa cái gì gọi là Bích Lạc Hoàng Tuyền đi khắp chỗ, hai nơi mờ mịt đều không gặp sao? Không, Trần nhi chắc là không hiểu được. Nếu không lúc đó mình cũng sẽ không lừa gạt nó, nói vật nhỏ chỉ xuất môn có chuyện rất quan trọng muốn đi làm, tạm thời giao nó cho mình chiếu cố một thời gian, đợi vật nhỏ làm xong chuyện sẽ trở về đón nó. Nếu không dối Trần nhi như vậy, chỉ sợ nó lại ngày đêm khóc rống không ngừng?

“Sư phụ trứng thối, chúng ta bây giờ đi luyện công được không? Trần nhi sớm một chút luyện tốt võ công, tỷ tỷ có thể sớm một chút trở lại.” Nguyệt Văn Trần nói xong, vội vàng rời khỏi lồng ngực Hàn Kỳ Hiền, muốn đứng dậy xuống giường, lại bị Hàn Kỳ Hiền kéo lại.

“Trần nhi, bây giờ là đêm khuya, là thời giờ an ngủ, luyện võ công cũng phải chờ trời sáng đã.” Lòng Hàn Kỳ Hiền chua xót, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Văn Trần, thương yêu lau đi một giọt nước mắt cuối cùng, lại dỗ nói, “Trần nhi ngủ ngon, bằng không sẽ vĩnh viễn cũng không lớn. Nếu Trần nhi chưa trưởng thành, cho dù Trần nhi học được võ công nhiều hơn nữa, tỷ tỷ của con cũng sẽ không trở về, hiểu rõ không?”

“Sư phụ trứng thối, vậy Trần nhi phải làm sao mới có thể mau mau lớn lên?” Nguyệt Văn Trần hít mũi một cái, về mặt chò mong nhìn phía Hàn Kỳ Hiền.

“Chỉ cần Trần nhi ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn ngủ, không hề khóc rống, mỗi ngày đều kiên trì tiếp như vậy, tự nhiên rất nhanh sẽ lớn lên.” Hàn Kỳ Hiền cười cười, thẳng thắn nói.

“Được, vậy Trần nhi nghe lời, bây giờ ngủ ngon đây. Nguyệt Văn Trần nhanh chóng ngoan ngoãn nằm xuống, tay nhỏ bé lại chặt chẽ lôi kéo ống tay áo Hàn Kỳ Hiền không buông. “Sư phụ trứng thối, người không thể đi nha, Trần nhi muốn người ở đây coi chừng con, Trần nhi ngủ người cũng không thể đi nha!”

“Được, sư phụ không đi, sư phụ ở chỗ này coi chừng Trần nhi, luôn coi chừng Trần nhi.” Hàn Kỳ Hiền vừa nói, vừa giúp Nguyệt Văn Trần kéo tốt góc chăn.

Thẳng đến Trần nhi nhắm mắt lại nặng nề ngủ, khóe miệng gợi lên cười yếu ớt của Hàn Kỳ Hiền mới chậm rãi tan đi, mà bi thống thê tuyệt dày đặc ở đáy mắt làm sao cũng không giảm được, tựa như bóng đêm đen đặc kia, từ từ sâu nồng sâu thắm...

Cùng trời cuối đất, nhân gian bầu trời, sống chết hai nơi ngơ ngẩn!

Hàn Kỳ Hiền lẩm bẩm thì thảo. Đau lòng nhắm mắt lại, cuối cùng nhịn không được nước mắt trong suốt ở khóe mắt chậm rãi chảy xuống...

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 14: Gặp lại (1)

Đầu mùa hạ, trời trong vắt, nắng ấm.

Ánh mặt trời ấm áp như con thoi xuyên qua từng kẽ hở cứ chậm rãi trôi đưa. Mùi cây tử đàn tràn ngập trong không khí, đem tất cả hương không trong thiên địa tràn đầy. Ánh mặt trời ấm áp chiếu qua kẽ hở làm cho có thể nhìn thấy được một đường bụi nhỏ. Gió mát làm cho những lá cây lưu động, mùi hoa ở hai bên đường lặng lẽ phiêu đảng.

Tất cả đều là thích ý, yên tĩnh, yên ổn ngọt ngào, làm cho tâm tình người ta cực kì trong sáng, cũng cực kì sung sướng.

Trên đường lộ rộng lớn bằng phẳng, một chiếc xe ngựa bề ngoài thoạt nhìn đơn giản và bình thường đang chạy băng băng không nhanh không chậm, một đường hướng về phía bắc Phụng thành mà chạy.

Trên xe ngựa, là Tống Văn Ca và Liên Mặc đến Thiên Ma cung tìm Trần nhi. Không gian bên trong xe cũng đủ rộng rãi, phía dưới có gấm đệm, ngồi và nằm đều thực thoải mái, ba mặt còn có đệm giữ cho ấm trà và ly trà trên đĩa không rơi, phía bên phải là một cái giường êm hai người nằm, để dùng khi nghỉ ngơi.

“Mặc, tới Thiên Ma Cung cần bao nhiêu thời giờ?” Tống Văn Ca vừa nói, vừa lộ đầu ra ngoài cửa sổ xe nhìn cảnh sắc tự nhiên mới lạ bên ngoài.

Nghĩ đến rất nhanh sẽ nhìn thấy Trần nhi, đứa bé đáng yêu nhu thuận có hiểu biết, tâm tình Tống Văn Ca càng tốt vô cùng. Dọc theo đường đi, thỉnh thoảng mỉm cười lại tràn đầy mặt và đuôi chân mày nàng.

“Thiên Ma Cung cách Phụng thành cũng không phải rất xa, dựa theo tốc độ của chúng ta, khoảng hoàng hôn hẳn là có thể đến.” Liên Mặc dịu dàng nói, tầm mắt vẫn không rời Tống Văn Ca.

“Oh.” Tống Văn Ca tùy tiện lên tiếng, lại đem đầu thăm dò ngoài cửa sổ xe, thưởng thức phong cảnh đẹp bên đường.

Một canh giờ qua đi, sức lực ngồi xe ngựa cũng giảm xuống, Tống Văn Ca bắt đầu có chút nhàm chán. Buông rèm cửa sổ, Tống Văn Ca nằm sấp trên thành gỗ, hai tay chống má, mắt long lanh nhìn phía Liên Mặc: “Mặc, kể truyện cười cho muội nghe đi.”

“Thế nào, Ca Nhi cảm thấy rất nhàm chán sao?” Trong mắt Liên Mặc tràn đầy ý cười, âm giọng nói.

“Uh.” Tống Văn Ca gật gù đầu, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ gần một canh giờ, cổ đều đau hết rồi, cũng làm cho thị giác mệt mỏi. Nàng nghĩ còn phải ngồi xe ngựa đến lúc hoàng hôn mới có thể đến Thiên Ma Cung, quả thật rất nhàm chán. Giờ vẫn còn dư lại hơn nửa ngày lộ trình, nếu không tìm chuyện để tiêu thời gian nhàm chán, vậy không phải mọc meo buồn ra nấm sao.

“Ca Nhi, ở cạnh ta, muội sẽ cảm thấy nhàm chán sao?” Con người màu băng lam (màu xanh băng) của Liên Mặc có chút thâm sâu, lưu chuyển qua lại càng mỹ lệ mị hoặc.

“Đương nhiên là không, Mặc Mặc nhà chúng ta tốt như vậy, ở cạnh huynh làm sao có thể làm cho người ta cảm thấy nhàm chán chứ!” Tống Văn Ca trả lời rõ ràng, làm cho Liên Mặc trong mắt tràn đầy ý cười. Trầm ngâm một lát, lại hỏi ngược lại “Mặc, vậy huynh ở cạnh muội, có cảm thấy nhàm chán không?”

“Vấn đề này, để ta cẩn thận suy nghĩ đã.” Liên Mặc lấy tay ôm trán, cười khẽ một tiếng, trong ngực hơi hơi phập phồng, tỏ rõ sung sướng của hắn.

“Hừ, cái này còn cần phải suy nghĩ sao?” Tống Văn Ca thoáng dùng sức nhéo nhéo cánh tay Liên Mặc, vẻ mặt hung hãn. “Mặc, nếu huynh dám nói nhàm chán, cẩn thận muội cắn huynh!”

Nghe vậy, Liên Mặc lại cười ra tiếng, tiếng cười thanh nhã dịu dàng sung sướng cảm quan của Tống Văn Ca. Sau một lúc lâu mới dừng ý cười lại, lắc đầu nói: “Được được được, ở cạnh Ca Nhi, vĩnh viễn đều có tán gẫu, vĩnh viễn đều có tán gẫu.”

“Cái này còn tạm được.” Tống Văn Ca đắc ý thu tay lại, tiếp tục thúc giục, “Đừng ngắt lời nữa, nhanh chóng kể chuyện cho muội nghe một chút.”

“Nhưng, Ca Nhi, ta không biết kể truyện cười”, Liên Mặc có chút khó xử nói, hẳn quả thật không biết kể truyện cười, cho tới bây giờ đều chưa từng kể qua.

“Muội mặc kệ, không kể cũng phải kể. Đường dài cứ từ từ, dù sao cũng phải nghĩ cách để tiêu một ít thời giờ phải không? Hơn nữa, kể chuyện cười khó như vậy sao?” Hai mắt Tống Văn Ca bình tĩnh nhìn Liên Mặc, một dáng vẻ ‘đừng mong cự tuyệt, huynh kể chắc rồi’.

“Vậy được rồi.” Liên Mặc biết chuyện Tống Văn Ca quyết định từ trước đến nay không thể thương lượng, chỉ phải kiên trì thỏa hiệp. Nhíu chân mày suy

tư một hồi lâu, mới mở miệng kể, “Trước kia có một ngôi miếu, trong miếu có một lão hòa thượng và tiểu hòa thượng, tiểu hòa thượng bảo lão hòa thượng kể chuyện xưa”.

“Ngừng!” Bàn tay mềm mại của Tống Văn Ca vung lên, khóa miệng co quắp, có chút dờ khóc dờ cười nói “Mặc, huynh đang kể chuyện cười sao? Rõ ràng là đang kể chuyện xưa mà, hơn nữa còn là một chuyện xưa nhằm chán nhất. Đổi cái khác, đổi cái khác!”

“Nhưng ngoại trừ cái này, ta thật sự không biết kể.” Liên Mặc sâu mi khó kiểm, thoát nhìn thật là ủy khuất.

“Được rồi, được rồi, không kể chuyện cười, vậy huynh kể chuyện xưa tiếp nghe một chút cũng được, chỉ cần có thể giết thời giờ an.” Tống Văn Ca thấy mặt khó của Liên Mặc, cũng không tiếp tục làm khó hắn nữa.

“A? Kể chuyện xưa” Liên Mặc sợ run lên, dừng một chút, nhỏ giọng yếu ớt nói, “Ca Nhi, kể chuyện xưa này ta...ta cũng không biết, chúng ta vẫn là chơi cái khác đi.”

“...” Tống Văn Ca không nói gì, trừng mắt nhìn Liên Mặc một cái, oán hận nói, “Muội muốn nghe chuyện xưa, hôm nay, ngay bây giờ, lập tức kể ra cho muội nghe!” Nào có người ngay cả một chuyện xưa cũng không biết kể, nằng thật sự muốn hôn mê.

“Ta đây nếu kể không tốt, Ca Nhi không được tức giận.” Liên Mặc giống một nông dân bị địa chủ vô lương bóc lột ức hiếp cùng khổ, trong đầu phía trước phía sau suy tư kỹ một phen, lại đáng thương hề hề gần từng tiếng thấp giọng nói, “Trước kia có một ngôi miếu, trong miếu có một lão hòa thượng và tiểu hòa thượng, tiểu hòa thượng bảo lão hòa thượng kể chuyện xưa....”

“Ngừng!!” Tống Văn Ca lại hô ngừng, lúc này không chỉ khóa miệng co quắp, trên trán lại nổi lên vài cái đường đen. “Mặc, bảo huynh kể chuyện xưa, huynh lại kể cái này. Cái này có thể tính là chuyện xưa sao?”

“Sao không tính? Ca Nhi, vừa rồi muội không phải nói nó thuộc về truyện xưa, mà không phải truyện cười sao?” Liên Mặc mở trừng hai mắt, trên mặt thoát nhìn hơi có chút ủy khuất.

“Mặc, chúng ta chơi cái khác giết thời giờ an đi.” Tống Văn Ca hít một hơi thật sâu, tận lực không để cho mình nói đến nghiêng răng nghiêng lợi. cảm thấy lại tiếp tục cùng Liên Mặc thảo luận cái đề tài kể truyện xưa với truyện cười này, rất có thể sẽ ngắt tại chỗ.

“Ca Nhi, muội muốn chơi cái gì?” Liên Mặc vừa thấy Tống Văn Ca không ép buộc mình kể chuyện xưa nữa, lập tức vẻ mặt tươi cười ngẩng đầu lên. “Chỉ cần ta biết, ta nhất định phụng bồi toàn bộ hành trình.”

“Chúng ta chơi đồ chữ đi, muội ra câu đố, huynh đoán.” Tống Văn Ca cười gượng hai tiếng, nhún nhún vai nói, “Đoán sai muội sẽ búng mũi huynh một cái, đau cũng đừng trách muội nha!”

“Vậy nếu ta đoán đúng thì sao?” Hai tròng mắt Liên Mặc sáng trong suốt, cũng là nhỏ giọng nói, “Có phải cũng có thể tùy ý búng mũi của Ca Nhi hay không?”

Lời Liên Mặc còn chưa dứt, đã bị vẻ mặt nữ vương của Tống Văn Ca xua tay cự tuyệt: “Nghĩ khá lắm! Đoán đúng thì đoán đúng, rồi chuyển sang đề khác, mũi của muội đâu phải dùng để búng!”

“Chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn!” Liên Mặc cúi đầu như tiểu tức phụ, lại buồn rầu cảm thán một tiếng.

“Ha ha, ai bảo muội là nữ vương chứ!” Tống Văn Ca đắc ý nhường nhường mày, lập tức nói, “Được rồi, không nói chuyện tào lao nữa, Mặc huynh chuẩn bị tiếp chiêu đi! Đề thứ nhất, số lượng tuy ít, cũng trên trăm vạn, là một chữ.”

“Là chữ nhất.” Liên Mặc không chút nghĩ ngợi, bật thốt lên trả lời.

“Tốt, trả lời chính xác. Đề thứ hai, ngàn dặm gấp lại, một chữ.”

“Là chữ nặng.” Lại là không chút nghĩ ngợi, Liên Mặc đã một ngụm nói ra đáp án.

“Không sai, đề thứ ba, Không Từ lên núi, một chữ.”

“Nhạc (núi).” Liên Mặc vẫn chưa tự hỏi, miệng lập tức nói ra đáp án chính xác.

“Trả lời chính xác, đề thứ tư, dựa vào nước, một chữ.” Tống Văn Ca hí mắt liếc Liên Mặc một cái, thâm than trí óc nhanh nhẹn của hắn.

“Sán (một bên cẳng).” Liên Mặc khẽ cười một tiếng, lắc đầu nói, “Ca Nhi ra câu đố rất đơn giản.”

“Ít đắc ý đi, chúng ta tiếp tục. Đề tiếp theo, hai núi ngược nhau lại cùng nhau, trong có một núi chen giữa trời xanh, một chữ”

“Là chữ do.” Liên Mặc hơi chút suy tư, lại đáp lên.

“Đáp đúng.” Tống Văn Ca bĩu môi, tiếp tục đề tiếp theo, “Tự mình tìm người hầu, có tình lại Vô Tâm, một chữ.”

“Là chữ đẹp.” Liên Mặc dứt lời, rót ly trà cho mình, thần thái thanh thản nhắp nhẹ.

“Trả lời chính xác, không thêm hết sức. Đề tiếp theo, ta không có hấn có, trời không có, một chữ.” Tống Văn Ca giành lấy ly trà trong tay Liên Mặc, cười hì hì một ngụm uống sạch.

“Là chữ vậy. Liên Mặc nhận lại cái ly trống không, lắc đầu bất đắc dĩ nói.

“Chữ khái thiếu một nét ngang, đừng làm đừng lại chữ đoán, vẫn là một chữ.”

“Đơn giản đơn giản, là một chữ bước.” Liên Mặc cười nhẹ nhàng đọc lên đáp án, lại rót ly trà tự uống một mình.

“Mặc, huynh cứ sợ bị muội búng mũi như vậy.” Tống Văn Ca bữu môi, nhẹ tròng Liên Mặc một cái, không ngừng cố gắng nói, “Tiếp tục tiếp chiêu, vũ đại lang thiết yên, một thành ngữ.”

“Là ‘khách quý chật nhà’ rồi.” Liên Mặc hơi suy tư trong chốc lát, nói ra đáp án.

“Trả lời chính xác.” Tống Văn Ca có chút cảm giận nói, cũng không tin hôm nay không búng mũi Liên Mặc được. “Đề tiếp theo, con thử mời con hổ, một thành ngữ.”

“Thu không đủ chi.” Liên Mặc đặt chén trà xuống, rồi sau đó khí định thần nhàn nói.

“Dao sắc chặt đay rồi, một thành ngữ. Lẻ, một thành ngữ. Âm, vẫn là một thành ngữ.” Tống Văn Ca thấy đáng vẻ thản nhiên như thường của Liên Mặc, không khỏi một hơi nói ra ba câu đố đèn, trong giọng nói nghiêm nhiên có vài phần hỗn hển đắc ý.

“Đâu có đâu có, ba đáp án theo thứ tự là ‘Giải quyết dễ dàng’ ‘Diễn tam lệ tứ’, và ‘Có thanh có sắc’. Ca Nhi, ta có nói sai không?” Trong mắt màu lam xinh đẹp của Liên Mặc tràn đầy ý cười, khuôn mặt dịu dàng như ngọc cao nhả đến chói mắt, lại làm cho người nào đó hận không thể nhào tới cắn mạnh một ngụm.

“Hừ, đừng đắc ý vội, muội lại ra một đề cuối cùng. Nghe nè, bên đình không tự do, lừa dối con cá mắc câu, hai người đem một người quăng đi, đáng tiếc lòng người không nên. Muốn thành tựu cuối cùng khó thành tựu, một chút đem không đến trong lòng, muốn hỏi Bình Khang đem bát tự tìm hiểu, người bạc tình giấu đầu thập phần khoe cái xấu, mặc hấn người đi hận đắng đặc, đẩy lên hứng thú vớt hải một mối thù. Mười câu nói, mỗi một câu đều làm một chữ, xin Mặc Mặc đại tiên nhà chúng ta chỉ giáo.” Tống Văn Ca cười thầm một tiếng, cố ý đem hai chữ đại tiên cắn rất nặng.

Nghe được hai chữ đại tiên Liên Mặc bất đắc dĩ cau lại chân mày. Lúc này suy tư giây lát, đoán ra đáp án.

“Ca Nhi, đáp án là ‘Giáp Ất Bính Đinh đã thành Canh Tân Nhâm Dần’. Thế nào, nói không sai chứ?”

“Mặc, huynh cũng đâu cần thông minh như vậy. Huynh như vậy muội sẽ rất áp lực, huynh càng thông minh thì có vẻ muội càng ngốc!” Tống Văn Ca có chút buồn bực oán nói, dứt lời, rũ đầu, một dáng vẻ hoàn toàn bị đánh bại.

“Ha ha, Ca Nhi, câu đố cuối này của muội thật ra là làm khéo, chi là...” Liên Mặc nói tới đây, cố ý ngừng lại, vẻ mặt nhấc lên. “Chỉ là nó giống như một bài thơ oán phụ, Ca Nhi là đang oán giận tịch tịch, giận ta lạnh nhạt muội sao?”

“Mặc, huynh lại nói vậy, muội thật muốn cắn huynh!” Tống Văn Ca vừa then vừa giận, hận đến nghiêng răng, đôi mắt long lanh sáng trắng tập nhìn chăm chú Liên Mặc, trong mắt hung quang lờ lờ. Trong lòng cũng đang thầm than, quả nhiên là gần đèn thì sáng gần ‘mực’ ((mực = mặc)) thì đen, chẳng lẽ thật sự là mình khiến Mặc hồng rồi sao? Bình thường mình nói chuyện chỉ là tùy tâm sở dục hoàn toàn không có cố kỵ, lúc này cũng làm cho Liên Mặc nhận ra.

“Ca Nhi, sao muội đột nhiên nhìn chăm chăm ta như vậy?” Liên Mặc thu hồi trêu đùa, có chút sợ hãi hỏi.

“Không có gì, muội chỉ là đột nhiên cảm thấy Mặc Mặc nhà chúng ta tốt lắm, cực kỳ tốt, đặc biệt tốt.” Tống Văn Ca nhẹ giọng hừ hừ, ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Ca Nhi, muội bây giờ mới phát hiện ta tốt!” Khoé miệng Liên Mặc cong lên, ai oán nhìn Tống Văn Ca.

“Ha ha, làm sao có thể, Mặc tốt muội sớm đã phát hiện.”

“Thật không, vậy Ca Nhi nói nhanh lên, ta tốt ở chỗ nào?” Liên Mặc cười cười, lập tức che dấu biểu tình ai oán, gờ ra bộ mặt chăm chú lắng nghe.

“Hi hi, cái này nếu phải nói thì cũng có rất nhiều.” Tống Văn Ca nhẹ rũ mắt, đùa cợt chọc loé lên ở đáy mắt. “Nhìn kỹ thì Mặc Mặc nhà chúng ta không si không ngốc, có mũi có mắt, hình dạng giống người, hơn nữa vừa rồi không có phát cáu, bất kể bị muội khi dễ hay bị muội trêu đùa đều yên lặng thừa nhận không lên tiếng, vĩnh viễn đều là đáng về tiểu tức phụ, nhẫn nhục chịu đựng, mặc muội hồ nháo. Mặc, huynh nói xem như vậy có thể không tốt sao?”

Lời còn chưa dứt, Tống Văn Ca hai vai đã run run, âm thầm cười trộm không thôi.

“Ca Nhi, giờ ta mới phát hiện thì ra muội rất thích đem tổn thương của người cho là khích lệ.” Liên Mặc buồn bực lại uỷ khuất liếc mắt Tống Văn Ca đang cười đến hoa cảnh rung động, ánh mắt tương đối u oán.

“Được rồi, được rồi, Mặc, muội không cười huynh nữa. Chúng ta đổi lại trò chơi tiếp tục chơi.” Tống Văn Ca xoa nhẹ bụng, ngưng cười. Suy nghĩ chốc lát, rồi lại nói “Mặc, đưa tay phải của huynh đây. Muội viết chữ huynh đoán. Tương tự, đoán sai muội búng mũi của huynh, đoán đúng thì sẽ đoán đề tiếp theo.”

“Muội, nữ vương này làm cũng thật thoả mãn ha.” Liên Mặc có chút ỳ khuất nói thắm một câu, bất quá vẫn là theo lời đưa tay phải ra, bất mãn hơn nữa cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

“Không được xem nha, chỉ có thể dùng cảm giác để đoán, muội bắt đầu viết.” Tống Văn Ca cầm tay phải của Liên Mặc, dứt lời, dùng ngón tay trỏ ở trong lòng bàn tay hắn liên tục viết xuống bốn chữ ‘ta rất thông minh’. “Được rồi, mau đoán xem, vừa rồi muội viết những chữ gì.”

Liên Mặc cười cười, mắt cười dịu dàng nói: “Ta rất thông minh.”

“Uh, đoán không sai, Mặc quả thật rất thông minh.” Tống Văn Ca thần nhiên cười, tán dương, tiếp theo lại ở trong lòng bàn tay Liên Mặc viết xuống ‘Ta là thiên hạ đệ nhất’.

“Ta là thiên hạ đệ nhất”. Liên Mặc chưa nghĩ nhiều, đã nói ra đáp án.

“Trả lời chính xác, tiếp tục đoán.” Tống Văn Ca mở tròng hai mắt, trong lòng âm thầm cười xấu xa một tiếng, lập tức ở lòng bàn tay Liên Mặc viết xuống năm chữ ‘Ta là đại ngu ngốc.’

Lúc này Liên Mặc không có rất nhanh nói ra đáp án, mà là nhú chân mày và trán, ra vẻ minh tư khổ tương. Trầm ngâm một hồi lâu, chạm lên cái mũi của mình, nói: “Ca Nhi, cái này ta đoán không được. Muội búng đi, thù hạ lưu tình là được rồi.”

“Mặc, huynh tình nguyện bị muội búng mũi cũng không nói ra đáp án ‘ta là đại ngu ngốc’ ư!” Tống Văn Ca xem thường một tiếng, nhưng vẫn là vui tươi hơn hờ vờn ngón trỏ quẹt cái mũi của Liên Mặc. Nàng đương nhiên biết Liên Mặc cố ý giả vờ như đoán không ra, tuy rằng không trêu đùa được hắn, nhưng như nguyện búng được mũi hắn. Lực tất nhiên sẽ không quá mạnh, luyện tức chữ sao.

Bất quá, bình mạng chưa thành công, chính mình cần tiếp tục cố gắng, nhất định phải thật tốt trêu chọc hắn một phen.

“Mặc, chúng ta lại đổi lại trò chơi được không?” Tống Văn Ca giả làm tiểu cô nương đơn thuần, che dấu tâm tư bụng đen của mình.

“Ta có thể nói không sao?” Đối với Tống Văn Ca, Liên Mặc cho tới bây giờ cũng chỉ có bất đắc dĩ cộng thêm thỏa hiệp.

“Đương nhiên. không thể!” Tống Văn Ca ha ha cười nói, gõ thành gõ, lập tức nói về nguyên tắc trò chơi, “Mặc, trò chơi này rất đơn giản, chính là muội nói cái gì huynh hãy nói theo cái đó. Được lắm, trò chơi bắt đầu. ‘Ta là tiểu Mặc Mặc đáng yêu.’”

Liên Mặc nghe vậy khóe miệng co quắp, mới buồn bực thanh âm nói theo: “Ta là tiểu Mặc Mặc đáng yêu.”

“Tiểu Mặc Mặc nghịch ngợm lại tùy hứng.” Tống Văn Ca cười cười, trên vàng trán hiện ra vài phần đáng giận.

“Tiểu Mặc Mặc nghịch ngợm lại tùy hứng” Khóe miệng Liên Mặc tiếp tục run rẩy, trên trán treo lên hai đường đen, nhưng lại không thể không nói theo.

“Tiểu Mặc Mặc là anbumin”. Tống Văn Ca dứt lời, che miệng cười trộm, chờ người nào đó tiếp tục nói theo.

“Tiểu Mặc Mặc ... Ca Nhi là anbumin.” Liên Mặc nói được một nửa, chợt dừng lại, đúng lúc sửa từ lại.

“Huh? Mặc, lần này sao huynh không nói theo muội?” Tống Văn Ca vênh miệng lên, thăm nghĩ Liên Mặc thật đúng là thông minh, ý nghĩ xấu gì đều ăn không hết. “Mặc, chẳng lẽ huynh biết an-bu-min nghĩa là gì sao?”

“Không biết.” Liên Mặc thành thực lắc đầu, tạm ngừng, khẽ cười nói, “Tuy là không biết, nhưng Ca Nhi rất thích nghịch ngợm tùy hứng trêu chọc người, vừa rồi thấy khi muội nói ba chữ an-bu-min, cười đến không hề có ý tốt như vậy, cho nên không cần nghĩ ta cũng biết ba chữ kia nhất định không phải là lời hay gì.”

“Cất, muội nào có cười đến không có ý tốt, muội rõ ràng là cười xinh đẹp mỉa mai mà! Mặc, huynh không có nhãn lực, còn cố ý nghĩ lệch ý nghĩa của muội! Hừ, không đề ý tới huynh!” Tống Văn Ca trêu chọc người không thành, chỉ có thể bủi môi tỏ vẻ bất mãn, muốn từ trên thanh thế cùng khí thế áp chế Liên Mặc đáng thương.

“Được... được... được, Ca Nhi không phải có ý không tốt, Ca Nhi là cười rất mỉa mai.” Liên Mặc nghiêm nhiên trở thành ‘người chuyên nghiệp lắc đầu, làm việc bất đắc dĩ’. “Ca Nhi, an-bu-min là có ý gì?” Nghĩ nghĩ, Liên Mặc vẫn là nhìn không được tò mò hỏi.

“Chính là ngu ngốc, ngu ngốc, cộng thêm tố chất thần kinh!” Tống Văn Ca gần từng tiếng, tức giận nói. Tròng mắt đảo lòng vòng, bỗng nhiên lại nói, “Mặc, chỗ này của muội có một bài thơ ngũ ngôn tứ tuyệt (4 câu mỗi câu 5 chữ), không bằng huynh tới giám định và thưởng thức một phen đi.”

Dứt lời, cũng không đợi Liên Mặc phản ứng, Tống Văn Ca trực tiếp cầm giấy và bút đã chuẩn bị tốt trên bàn gỗ, viết xuống một bài thơ ngũ ngôn tứ tuyệt. Thơ viết:

Nằm mai lại ngủ hoa, nằm canh sẽ trong trời.

Cá hôn nằm nước đá, nằm đá đáp xuân lục.

“Thơ hay thơ hay, Ca Nhi quả nhiên tài trí hơn người, thơ làm rất hay.” Liên Mặc lặng yên xem một lần, mỉm cười khen ngợi. Trên vầng trán còn ẩn chút sợ hãi, dường như bài thơ kia thật sự là tác phẩm của người trời. Khen ngợi qua đi, lại không nhanh không chậm cao giọng niệm hai lần.

“Mặc, huynh thật sự cảm thấy bài thơ này làm tốt lắm sao?” Từng câu từng chữ của Tống Văn Ca mang theo thanh âm rung động, thật sự là nén cười đến mức sắp nội thương. Không dễ dàng, thật không dễ dàng, rốt cục trêu đùa đến đại tiên thiên tài này.

“Đương nhiên”, Liên Mặc gật gật đầu. “Bài thơ này thật sự rất ý cảnh! Nằm mai lại ngủi hoa, nằm cành sẽ trong trời. Cá hôn nằm nước đá, nằm đá đáp xuân lục... Từ tuyệt đẹp, đọc lên cũng lạnh lạnh. Làm hay lắm!” Liên Mặc nói xong, lại về mặt bội phục cao giọng ngâm tụng một lần.

“Ha ha ha!” Tống Văn Ca rốt cục nhìn không được, thoải mái cười phá lên, thân mình ngã trái ngã phải, thật lâu mới thờ dốc một hơi nói “Mặc, huynh xem một chút hàm nghĩa của bài thơ này đi.” Nói xong, Tống Văn Ca lại chấp lên bút lông viết xuống hai hàng thơ.

Ta không có văn hóa, ta chỉ biết làm ruộng.

Muốn hỏi ta là ai? Ta là con lừa lớn.

Ai biết sau khi Liên Mặc xem hết hai hàng thơ này cũng không có buồn bực và uly khuất như trong dự liệu, mà là vươn một tay kéo Tống Văn Ca đến trong ngực của mình, dịu dàng ôm sau một lúc lâu mới lắc lắc đầu, nhẹ giọng cười nói: “Ca Nhi, trêu cợt ta muội vui vẻ như vậy sao?” Vậy hẳn sau này sẽ giả vờ ngốc cũng được lắm.

“Đó là đương nhiên!” Tống Văn Ca kịp phản ứng, có chút hưng phấn gật đầu khẳng định nói. Lập tức điều chỉnh tư thế một chút, thoải mái dựa ở trong lòng Liên Mặc. “Mặc, huynh có biết huynh thật sự rất thông minh, muốn chân chính trêu cợt huynh rất không dễ dàng đâu!”

Nghe vậy, Liên Mặc cũng không nói gì, chỉ là đem cằm của mình đặt trên hõm vai Tống Văn Ca, khoe miệng thủy chung lộ vẻ dịu dàng ngọt ngào ảm áp cười yếu ớt, ấm như nước nóng, mềm như nước mùa xuân.

“Mặc, huynh yêu muội không?” Tống Văn Ca bỗng nhiên ngừng đầu hỏi, phụ nữ dường như rất thích hỏi vấn đề này.

“Yêu. “ Liên Mặc không chút nghĩ ngợi, lập tức thâm tình trả lời.

“Sâu đậm?”

“Sâu như biển. “

“Cao bao nhiêu?”

“Cao như Thái Sơn. “

“Thật bao nhiêu?”

“Ánh trăng đại biểu lòng ta.”

“Phụt!” Tống Văn Ca vừa mới uống vào miệng một ngụm nước trà lập tức phun ra, may mắn Liên Mặc nghiêng đầu nhanh như chớp, khuôn mặt tuần tú bị hỗn hợp nước miếng kèm nước trà dính lên “Mặc, thì ra huynh cũng có tiềm chất ác như vậy!”

“Ca Nhi, muội làm sao vậy? Lời của ta khiến muội kích động như vậy sao?” Ý cười của Liên Mặc giấu ở nơi cổ họng, thực làm cho người ta hoài nghi mới vừa rồi hẳn không phải thật sự cố ý làm ác.

“Không có gì, không có gì.” Tống Văn Ca kéo áo Liên Mặc, lau lau nước đọng ở khoe miệng mình. “Mặc, cuối cùng hỏi lại huynh một vấn đề huynh yêu muội bao lâu?”

“Vĩnh viễn! Yêu đến không thể yêu nữa, yêu đến một ngày ta hồn phi phách tán lại không có tư tưởng cùng ý thức mới chịu bỏ qua!” Liên Mặc về mặt quyết tuyệt nói, trên mặt không thấy vẻ vui đùa đắc ý.

Nghe hẳn nói như vậy, Tống Văn Ca cảm thấy nhất thời cả kinh, vội vươn tay che miệng Liên Mặc lại: “Mặc, không cho huynh nói bậy! Sau này còn nhắc đến hồn phi phách tán làm cho lòng người kinh sợ như vậy... , muội sẽ tức giận!”

“Được, ta về sau không nói như vậy nữa. “ Liên Mặc hôn hôn cái trán Tống Văn Ca, tiếng nói dịu dàng trước nay chưa từng có.

“Mặc, muội đói bụng.” Tống Văn Ca ngồi trên đùi Liên Mặc, nhẹ ôm cả eo của hắn, yêu kiều nói sang chuyện khác.

“Ta dứt muội ăn điểm tâm” Liên Mặc sủng nịch điểm chớp mũi Tống Văn Ca, vươn tay cầm lấy một cái bánh Tuyết Mai, bẻ một cánh hoa nhỏ đưa tới bên miệng của nàng.

Tống Văn Ca cười ngọt ngào, há miệng ăn. Khi ăn đến miếng bánh Tuyết Mai thứ ba thì Tống Văn Ca cố ý giả vờ như không cẩn thận liếm lên ngón tay của Liên Mặc, rất hài lòng cảm giác cả người hắn run rẩy, âm thầm cười trộm.

“Mặc, muội còn muốn ăn.” Tống Văn Ca mềm giọng nũng nịu, Liên Mặc theo lời lại bẻ vài miếng điểm tâm đưa tới bên miệng nàng. Tống Văn Ca cười xấu xa, bỗng nhiên ngậm cả ngón tay cầm điểm tâm vào miệng, đùa dai nhẹ nhàng cắn không tha.

Tay Liên Mặc trộn lẫn, trên mặt tuấn tú như hoa anh đào nổi lên hai đóa đỏ ửng nhợt nhạt.

“Ca Nhi, đừng khiêu khích ta.” Tiếng nói thanh nhuận của Liên Mặc có chút trầm thấp, nói xong, đem Tống Văn Ca thuận thế đè ở trên giường êm sau người. “Ca Nhi, đối với nữ tử mình yêu sâu đậm, lại chờ đợi mấy ngàn năm, ta sẽ nhẫn không được...” Câu nói sau cùng nói rất nhỏ giọng, dường như có chút ngượng ngùng.

“Mặc, huynh càng ngày càng có hơi thở phàm trần rồi, không hề giống người không ăn khói lửa nhân gian lúc ta vừa gặp nữa”, trên gương mặt xinh đẹp của Tống Văn Ca dường như bị lay rúng mây đỏ, đôi mắt long lanh chống lại đôi mắt băng lam yêu mị thâm sâu của Liên Mặc, không tự chủ được muốn rơi vào trong tay giặc.

“Vậy Ca Nhi thích ta như vậy không?” Hai tay Liên Mặc chống đỡ hai bên đầu Tống Văn Ca, mặt dờn đến nàng rất gần, gần đến nỗi có thể cảm nhận được hô hấp ấm áp lẫn nhau của đôi phương.

“Đương nhiên thích.” Tống Văn Ca không chút lựa chọn gật gật đầu, lại nói tiếp, “Mặc, nếu huynh vĩnh viễn là đáng vẻ thanh tâm quả dục, đáng vẻ người trời tiên phong đạo cốt, muội đây sẽ cảm thấy chính mình ở cạnh huynh là đang xem thường thân linh. Hoặc là muội sẽ cảm thấy mình là một yêu tinh xấu xa, hại huynh rơi vào phạm trần, hại huynh phạm vào quy định của tiên giới. Mặc, yêu tinh bình thường đều là đại danh từ chỉ nữ tử hư hỏng, là người bị mắng, muội không muốn làm yêu tinh đâu.”

“Yêu tinh.” Liên Mặc thì thào lặp lại một lần, khẽ cười lắc lắc đầu.

“Mặc, huynh cười cái gì?” Tống Văn Ca nghi hoặc, cũng không hiểu hẳn vì sao lắc đầu cười khẽ.

“Ca Nhi, ta đương nhiên là đang cười muội!” Liên Mặc nói xong, vươn tay xoa hai má Tống Văn Ca, động tác mềm nhẹ vuốt ve. “Ta nhớ lúc trước Ca Nhi từng nói ta là yêu tinh, ta đây chẳng phải cũng thành nữ tử hư hỏng?”

“Cất, huynh tuy không phải là nữ tử hư hỏng, nhưng huynh tuyệt đối được xưng tụng là yêu tinh, cho nên mới luôn để cho muội kim lòng không được... Phạm háo sắc, luôn làm muội liên tiếp nhìn huynh đến xuất thần.” Nói tới đây, hai gò má Tống Văn Ca lại ửng đỏ, bất giác thẹn thùng quay đầu đi chỗ khác.

“Ca Nhi, muội là yêu tinh của ta, ta cũng là yêu tinh của muội, cả hai chúng ta dụ dỗ lẫn nhau, vĩnh viễn không xa rời nhau.” Liên Mặc xoay mặt Tống Văn Ca qua, nhìn đáng vẻ ngượng ngùng kiêu diễm của nàng, tâm lại động không thôi.

“Mặc, chúng ta lại sinh tiểu Mặc Mặc, được không?” Tống Văn Ca rơi vào trạng thái tình diệu dàng của Liên Mặc, sau khi lờ ra khỏi miệng, hai gò má càng đỏ lên.

“Không tốt”, Liên Mặc lắc lắc đầu, tuy rằng rất muốn một đứa nhỏ của mình, nhưng càng sợ Ca Nhi lại phải chịu đau đớn sinh nở. “Ca Nhi, sinh con quá vất vả cũng rất nguy hiểm, ta luyện tiếu muội chịu một chút khổ, lại không dám cho muội tiếp cận bất kỳ khả năng xảy ra nguy hiểm nào.”

“Mặc, vì huynh, muội không sợ vất vả...” Trong lòng Tống Văn Ca cảm động không thôi, trong mắt long lanh cũng bắt đầu ẩm ướt, như có hạt châu sắp sửa muốn rơi xuống. Dừng một lát, bỗng kéo tay phải của Liên Mặc, ở trên lòng bàn tay hắn từ từ viết ra ‘Mặc, ta, yêu, chàng’.

“Ca Nhi, ta cũng yêu nàng... Tiếng nói thanh nhã của Liên Mặc vì vui sướng quá độ mà trở nên run rẩy, dứt lời, chậm rãi cúi đầu, nụ hôn thâm tình nóng cháy kéo dài ngọt ngào rơi xuống, mang theo vô hạn dịu dàng, cùng với che chở thật cẩn thận...

Thời giờ vui vẻ luôn trôi qua đặc biệt mau, thời giờ từng phút từng giây như mặt nước chảy.

Tới gần thời giờ ăn bữa trưa, Liên Mặc bảo phu xe đem xe ngựa dừng ở bên cạnh một nhà trọ trong Phụng thành.

Trước nhà trọ Thanh Phong, đây là khách sạn cuối cùng trước khi ra khỏi Phụng thành.

Tống Văn Ca ôm đứa nhỏ vừa mới thức dậy, theo sau Liên Mặc xuống xe ngựa. Hai người vừa tiến vào nhà trọ, chưởng quầy lập tức vẻ mặt tươi cười đón chào. Không để lại dấu vết giường mất đem hai người Liên Mặc và Tống Văn Ca lên lút đánh giá một phen, vừa thấy tức thời tinh thần tăng mạnh.

Má ơi, gió nào đưa người như thần tiên tới trong nhà trọ nhỏ này vậy?

Người đàn ông áo trắng kia thật sự là đẹp mặt trước nay chưa từng thấy, nhìn hắn, thật sự là so với thần tiên trong truyền thuyết còn hơn nửa phần, đôi mắt kia đúng như sao sáng trên bầu trời đêm, ánh sáng ngọc sáng trong vô cùng. Càng kỳ dị là, hai mắt của hắn là màu băng lam ông chưa từng thấy qua, thần bí mà xinh đẹp, khí khái tao nhã làm cho hắn có vẻ siêu phàm thoát tục, khiến người không dám khinh thường.

Mà cô gái áo tím đi bên cạnh hắn, đôi mắt to tròn đen láy, sáng trong như ngọc, chân mày như lá liễu, tóc mai như đám mây, hai bên má ửng hồng vô cùng xinh đẹp, ánh mắt không một chút gọn sòng, giống như tiên nữ trong Bồng Lai Tam Đảo (<http://vi.wikipedia.org/wiki/B%E1%BB%93...%E1%BA%A3o>), có chút tĩnh lặng như Tây Thi (http://vi.wikipedia.org/wiki/T%C3%A2y_Thi) tại Ngũ Hồ. Xinh đẹp như đoá quỳnh trong suốt nở trên Tuyết sơn, rực rỡ như ánh mặt trời chiếu trên nền tuyết trắng, xinh đẹp động lòng người. Tư thái giống như Hằng Nga tiên tử ở Nguyệt cung, đôi mắt như ánh trăng, thanh lệ tuyệt luân, xinh đẹp không gì sánh được.

Bất quá, làm cho người ta cảm thấy tiếc nuối là trên mặt nàng che tấm lụa mỏng, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt nhẹ nhàng xinh đẹp, ngũ quan không để cho người khác nhìn thấy chút nào.

Nhưng dù là như vậy, tiên khí quanh thân hình như hoa mai của nàng đã khiến người nhìn không được mê say, còn có cái trán tròn bóng ónh nhuận được điểm nhẹ ba đường gạch màu vàng có vẻ cực kỳ diễm lệ của nàng, mị hoặc vô song. Cho dù môi nàng đứng bất động, đó cũng là một bức họa cuộn tròn mỹ lệ đoạt hồn người.

Còn bé cưng ôm trong lòng cũng tinh xảo đáng yêu vô cùng, ngũ quan khéo léo giống như phấn điều ngọc mài, một đôi mắt to đen bóng trong suốt và sáng ngời, còn chuyển chung quanh nhanh như chớp, tò mò đánh giá tất cả, đáng vẽ nhỏ đáng yêu khiến người ta nhìn không được sinh lòng yêu thương cùng sung nịch, thật sự muốn mỗi ngày đều ôm ở trong tay trêu đùa.

“Chường quây, cho chúng ta vài món đồ ăn đặc sắc của các ông.” Tiếng nói thanh nhã dịu dàng của Liên Mặc không cao không thấp, không nhẹ không nặng vang lên, thế này mới tỉnh lại chường quây chỉ ngày ngốc nhìn hai người suy nghĩ viễn vông, cũng thức tỉnh những người khác cũng đang xem ngày ngốc trong quán trọ, một đám khách chỉ kém không chảy nước miếng.

“Được rồi, xin hai vị khách quan chờ một chút, lão đi chuẩn bị cho các vị!” Chường quây phục hồi lại tinh thần, có chút xấu hổ lên tiếng, lập tức tươi cười đẩy mặt lui xuống.

“Ca Nhi, nàng có khỏe không?” Liên Mặc nói xong, dẫn Tống Văn Ca đến cái bàn phía trước ngồi xuống.

“Không có gì, nhìn một chút cũng không mất miếng thịt nào. Huống hồ ta còn mang theo cái khăn che mặt, những người đó cũng không thấy được gì.” Tống Văn Ca không mấy để ý cười nói. Đây là hiệu ứng mỹ nhân, bất kể ở thời đại nào cũng giống nhau, gặp nhiều dĩ nhiên cũng quen! “Bất quá, Mặc, chàng có phát hiện ra không, khách trong nhà trọ hình như đều là nhân sĩ giang hồ, một đám không phải năm đao, cũng là cầm kiếm, mang theo binh khí bên người, lại tụ năm tụ ba, cũng không biết bọn họ muốn làm gì?”

“Quản xem bọn họ làm khi gió gì làm chi, chỉ cần không liên quan chúng ta là được. “Liên Mặc nhìn lướt qua nhân sĩ giang hồ thoát nhìn rục rịch này, cũng không đưa bọn họ để ở trong lòng. Hắn ẩn ẩn có thể đoán ra đích thị là trong chốn võ lâm giang hồ có chuyện lớn gì đó xảy ra, nhưng chỉ cần không phải tìm tới hắn và Ca Nhi, hắn tự nhiên sẽ không quan tâm. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hắn chỉ muốn nhanh chút tìm Trần nhi về, sau đó mang theo nó và đứa nhỏ, cùng Ca Nhi bốn người trải qua cuộc sống ẩn dật an bình yên tĩnh.

“Nói cũng đúng, chúng ta cũng không phải người trong giang hồ, không cần để ý tới chút việc vặt trong chốn giang hồ.” Tống Văn Ca gật đầu phụ họa, lập tức thu hồi tầm mắt, không hề nhìn về phía những nhân sĩ giang hồ cúi đầu xì xào bàn tán này.

Khi hai người nói chuyện, chường quây đã phân phó tiểu nhị đem đồ ăn đã làm tốt bung lên.

Một đĩa thiên hương ngó sen, một đĩa gà rô ti, một đĩa thịt bò thăn với nấm trắng, một tô canh chân giò hun khói măng, ba món ăn một canh, rau thịt phối hợp, có sắc có hương lại có vị, thoát nhìn tương đối ngon miệng, làm cho dạ dày người ta trở dậy con thêm thường.

“Ca Nhi, mau ăn đi, ăn xong chúng ta đi sớm.” Liên Mặc nhận đứa nhỏ ôm ở trong lòng mình, vừa nói, vừa gấp đầy một chén đồ ăn cho Tống Văn Ca.

“Đừng chỉ lo cho ta, chính chàng cũng mau ăn chút gì đi.” Tống Văn Ca nhẹ giọng cười nói, cũng vươn tay gấp mỗi món một ít cho Liên Mặc. Lập tức nhắc lên khăn lụa trước mặt, tao nhã bắt đầu ăn.

“Uh, mùi vị thật đúng là không tồi. “Tống Văn Ca vừa ăn vừa gật đầu khen ngợi. “Mặc, không thể tưởng được kỹ thuật nấu nướng của quán trọ nhỏ này cũng khiến người không thể khinh thường.”

“Nếu thích, vậy Ca Nhi ăn nhiều một chút.” Liên Mặc dịu dàng nhìn Tống Văn Ca một cái, lại giúp nàng múc một chén canh, thế này mới động chiếc đũa theo, cũng cử chỉ tao nhã bắt đầu ăn.

Ăn vào một nửa thì Liên Mặc bỗng nhiên để đũa xuống, đem đứa nhỏ nhanh chóng đưa tới trong lòng Tống Văn Ca, thần sắc nghiêm nghị, biểu tình ngưng trọng nói: “Ca Nhi, nàng mau ôm đứa nhỏ lên xe ngựa, thật tốt ở bên trong không cần đi ra!”

“Mặc, xảy ra chuyện gì?” Tống Văn Ca không rõ về mặt Liên Mặc sao chợt đột nhiên trở nên lo âu ngưng trọng như vậy, đáng vẽ giống như đại họa trước mắt, khiến nàng cũng hoảng hốt khủng hoảng theo.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoang Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15: Gặp lại (2)

“Mặc, xảy ra chuyện gì?” Tống Văn Ca không rõ về mặt Liên Mặc sao chợt đột nhiên trở nên lo âu ngưng trọng như vậy, dáng vẻ giống như đại họa đến trước mắt, khiến nàng cũng hoảng hốt sợ hãi theo.

“Ca Nhi, nàng trước tiên đừng hỏi nhiều như vậy, mau mau mang theo đứa nhỏ lên xe ngựa trốn kỹ, rất nhanh ta sẽ qua tìm nàng!” Liên Mặc vừa nói, vừa giúp Tống Văn Ca che tốt khăn mặt, xác định người ngoài chỉ nhìn được đến đôi mắt, thế này mới thoáng yên lòng.

“Mặc, vậy chàng cẩn thận một chút, ta ở trên xe ngựa chờ chàng!” Tống Văn Ca từ về mặt cùng hành động của Liên Mặc có thể nhìn ra tính nghiêm trọng của tình hình, cũng không nói thêm nữa, có chút lo lắng nhìn hẩn một cái, ôm đứa nhỏ vội vã ra khỏi quán trọ.

Nàng biết, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, thì nàng và đứa nhỏ ở lại cũng chỉ cản trở Liên Mặc, làm cho hẩn bó tay bó chân. Cho nên, nàng chỉ có thể nghe lời trốn đi, không cho Liên Mặc phải chú ý lo lắng.

Trở lại trên xe ngựa, Tống Văn Ca ôm thật chặt đứa nhỏ, im lặng ngồi ở tận cùng bên trong xe ngựa, đáy lòng không ngừng cầu nguyện, chỉ hy vọng Liên Mặc có thể nhanh chóng giải quyết phiền toái, càng hy vọng Liên Mặc đừng xảy ra chuyện gì.

Mới vừa rồi là bởi vì khăn trang, bây giờ tinh táo lại nghĩ, nàng lập tức đoán được vì sao biểu tình của Liên Mặc đột nhiên lo âu lại ngưng trọng như vậy. Ngoại trừ Long Ngự Tà phái người đến tìm Liên Mặc phiền toái, còn có thể là ai?

“Ác ma đáng giận, bạo quân đáng giận!” Tống Văn Ca âm thầm cắn giận nói thầm một câu, chân mày cũng nhíu chặt lại theo. Nghĩ đến lần trước Liên Mặc bị hẩn ta phái người tới đuổi giết, cảm thấy bất giác vừa hận vừa giận. Bất quá, nhiều hơn vẫn là kinh hoàng cùng lo lắng.

Nàng thật sự sợ Liên Mặc sẽ bị thương gặp chuyện không may, thế lực ngầm của Long Ngự Tà có bao nhiêu tuy rằng nàng không biết, nhưng nàng nghĩ nhất định là không thể khinh thường. Lần trước ám sát Mặc dù không thành công, nhưng Mặc cũng bị thương nặng như vậy. Mặc chỉ có một mình, muốn đối kháng với một đế vương âm tàn tuyệt tình lãnh khốc, trình độ gi- an nan có thể nghĩ tới.

Thật làm cho lòng người đau, chỉ không biết lần này Long Ngự Tà lại phái bao nhiêu người đến? Một mình Mặc có thể ứng phó được hay không?

Đang tâm phiền toan tính loạn, nôn nóng lo lắng hết sức, ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm của đánh xe.

“Phu nhân, công tử cho xe ngựa chúng ta đi trước đến tiểu lương đình ngoài năm dặm chờ ngài ấy.”

“Được, vậy làm phiền đại thúc.” Tống Văn Ca xốc rèm cửa xe lên, hướng đến người đánh xe tuổi trung niên thoát nhìn thật thà phúc hậu kia gật đầu nhẹ. Giương mắt nhìn về phía cửa nhà trọ, cảm thấy lo lắng càng sâu, nhưng chỉ có thể dựa theo Liên Mặc nói mà làm.

“Đoạn đường phía trước không phải dễ đi, phu nhân cần phải ngồi vững.” Người đánh xe trung niên thật thà chất phác dặn dò một câu, rồi sau đó nhảy lên xe ngựa, xe ngựa hướng về con đường trước mặt nhanh chóng chạy đi.

Quả nhiên như lời nói của người đánh xe, ra khỏi Phượng thành, đoạn đường ngay sau đó cơ bản đều là đường núi gấp ghềnh, xóc nảy tương đối lợi hại. Tống Văn Ca chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều sắp tan rã, âm thầm kêu khổ không ngừng. May mắn đứa nhỏ được nàng thật cẩn thận che chở ôm ở trong ngực, cũng không bị xóc nảy gì.

Ước chừng chạy một canh giờ, xe ngựa đi tới một khu rừng rậm. Bỗng chốc lát, con ngựa chợt hí mạnh một tiếng, rồi đột nhiên ngừng lại. Mà xe ngựa chạy theo quán tính bị ảnh hưởng, suýt nữa lật ra, Tống Văn Ca trong xe cũng bị chấn động thiếu chút nữa đang ngồi trên giường té xuống.

“Đại thúc, đã xảy ra chuyện gì?” Tống Văn Ca ổn định thân mình, cẩn thận hỏi một câu.

Đội nửa ngày cũng không còn thấy người đánh xe đáp lại, Tống Văn Ca không khỏi nhíu mày. Đem đứa nhỏ đặt ở trên giường êm, lập tức từ trên xe ngựa nhảy xuống.

“Đại thúc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên ngừng xe ngựa lại?” Tống Văn Ca lại hỏi một lần, như trước không có người đáp lại, bất giác nghi ngờ đi về phía trước xe ngựa.

“A!!” Đội đi đến trước mặt người đánh xe thì Tống Văn Ca không khỏi sợ tới mức hét lên một tiếng.

Chỉ thấy người đánh xe kia hai mắt trợn lên, thất khiếu chảy máu, đầu rũ sụp xuống, không ngờ... đã chết.

Tống Văn Ca sợ hãi lui ra sau vài bước, một cảm giác khó chịu bỗng xông lên đầu. Một sinh mệnh đang sống sờ sờ cứ như vậy không còn, hơn nữa còn là nàng gián tiếp tạo thành. Nếu nàng không đến Thiên Ma Cung tìm Trần nhi, người đánh xe nhân hậu thành thật này cũng sẽ không phải chết. Đều do nàng.

Đang khổ sở, bốn phía trong rừng đột nhiên nổi lên một trận khí thô bạo âm trầm. Ngay sau đó, một tràng tiếng cười quái dị vang lên, thanh âm to lại khủng bố, làm cho người ta nghe không tự giác nổi lên da gà.

“Ai?” Tống Văn Ca phục hồi tinh thần lại, kinh hoàng kêu một tiếng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhanh chóng ở bốn phía trong rừng quét một vòng, cũng không phát hiện ra người nào.

“Rốt cuộc là ai?” Tống Văn Ca đề cao âm lượng lại một lần nữa, thân thể cũng ở trạng thái đề phòng.

“Ha ha ha! Đương nhiên là đến tìm đại mỹ nhân nàg!” Theo tiếng trả lời, nháy mắt trong rừng xuất hiện hai gã đàn ông đầu trâu mặt ngựa, mắt lộ dâm quang. Một người mặc áo đen, một người mặc áo trắng, hình dạng thô bỉ đáng khinh, thân thể tàn ra âm khí tà ác, ánh mắt không có ý tốt đánh giá từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân Tống Văn Ca.

“Tìm ta làm gì? Ta cũng không quen các ngươi!” Tống Văn Ca lạnh lùng cảnh giác hai gã đàn ông rõ ràng ráp tâm tà ác bắt lương trước mặt này, trong lòng mặc dù kinh hoảng sợ hãi, trên mặt cũng cố giả bộ bình tĩnh cùng trấn định.

“Không biết thì tốt, miễn cho nói ra sẽ làm đại mỹ nhân sợ hãi!” Người đàn ông áo đen dâm tà cười, đi về phía Tống Văn Ca.

“Thật không, vậy ngươi nói ra trước dọa xem.” Tống Văn Ca theo bản năng lui về phía sau, muốn liều mạng chạy trốn, nhưng đũa nhỏ còn ở trong xe ngựa. Trước mặt cũng chỉ có thể chậm rãi kéo dài thời gian, có thể kéo thì kéo, hy vọng Mặc có thể sớm một chút chạy tới.

“Vây được rồi, nếu mỹ nhân không sợ bị dọa, ta đây sẽ nói cho nàng biết.” Người đàn ông áo đen kia nhìn người đàn ông áo trắng một cái, đáng khinh sờ sờ cằm của mình, đẩy mắt nổi lên tia tà ác dâm dục. “Chúng ta chính là Hắc Bạch Song Sát quỷ nổi danh trên giang hồ, đến từ Ác Quỷ cốc, xưa nay hung tàn thành tính, giết người không chớp mắt. Bất quá đại mỹ nhân có thể yên tâm, anh em chúng ta chưa bao giờ giết nữ tử xinh đẹp, chỉ biết thật tốt yêu thương ngày đêm, ha ha!”

“Tại sao lại giết chết đại thúc đánh xe? Chẳng lẽ các ngươi không biết giết người là phạm pháp sao?” Tống Văn Ca nhanh nắm chặt quần áo trước ngực, vừa tức vừa căm phẫn lại sợ hãi nói. Cũng là vì kéo dài thời gian, cũng là muốn nói sang chuyện khác.

Theo lời nói của Hắc Bạch Song Sát quỷ kia, cùng với ánh mắt sắc dục trắng trợn, không cần nghĩ cũng biết hai người bọn họ tìm tới mình là vì cái gì. Vừa rời ra khỏi quán trọ thì nàng đã ân ân cảm thấy sau lưng hình như có hai luồng ánh mắt nóng rực âm tà phóng tới, chỉ là vì lo lắng Liên Mặc mà không có đề ý tới.

Chẳng lẽ hai luồng ánh mắt nóng rực âm tà đó là đến từ Hắc Bạch Song Sát quỷ này? Nói như vậy, nàng chẳng phải là khi tiến vào nhà trọ không lâu đã bị hai người bọn họ thêm thường sắc đẹp, sau đó một đường theo dõi đến đây, lựa chọn khu rừng yên tĩnh không người này xuống tay?

“Hai anh em chúng ta muốn giết ai thì giết, vương pháp ở trong mắt chúng ta chẳng là gì cả!” Bạch Sát quỷ dứt lời, âm lãnh tà ác nở nụ cười. Cười xong hần mạnh mẽ tung người xông lên, nhanh chóng vươn tay đem tấm lụa trước mặt Tống Văn Ca kéo xuống.

“Làm gì?!” Tống Văn Ca bị hành động đột nhiên xông tới của hắn làm kinh hãi, rút lui một bước dài, nhìn Bạch Sát quỷ cầm lấy vải lụa trước mặt, vừa sợ vừa giận, lại không thể làm gì hắn ta.

Giờ phút này Tống Văn Ca cuối cùng hối hận bình thường vì sao mình không học công phu phòng thân. Lại lùi một bước nói, cho dù không học võ công, học một chút khinh công cũng được mà, ít nhất chạy trốn tương đối dễ dàng. Vây, nếu lần này có thể bình an tránh thoát một kiếp này, nàng thề nhất định phải học giỏi võ công cùng khinh công.

“Trời ạ, đại ca, thế gian lại có đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương như thế! Nàng thật đúng là nữ tử xinh đẹp nhất đệ từng gặp qua! So sánh với nàng, những nữ tử bị chúng ta chạm tới trước kia quả thực là mất hết nhan sắc, tục không chịu được!” Bạch Sát quỷ tham lam chăm chú nhìn mặt Tống Văn Ca, kinh diễm trừng lớn hai mắt, không che dấu mũi nhọn sắc dục đầy mắt chút nào.

“Thật là tuyệt thế đại mỹ nhân trăm năm khó thấy!” Hai mắt Hắc Sát quỷ mê đắm, chớp cũng không chớp chăm chú nhìn Tống Văn Ca, vẻ mặt cười dâm dăng, thoạt nhìn vô sỉ lại bỉ ổi, lửa dục vọng mãnh liệt nóng cháy ở đáy mắt như muốn đốt Tống Văn Ca.

“Đại ca, lần này cho đệ lên trước đi. Trước kia mỗi lần đều là huynh hưởng thụ trước, sau đó mới đến phiên đệ.” Bạch Sát quỷ tuy nói với Hắc Sát quỷ, nhưng đôi mắt dâm tà tràn ngập dục vọng nửa khắc cũng luyến tiếc dịch chuyển khỏi khuôn mặt Tống Văn Ca. Nàng thật sự là rất đẹp, đẹp đến nỗi làm cho hắn thêm thường, hận không thể lập tức nhào qua nàng, sau đó thống thống khoái khoái phát tiết một phen.

“Đại ca, để cho đệ lên trước đi, đệ thật sự là đã đợi không kịp.” Bạch Sát quỷ vừa nói, vừa đi một bước tới gần Tống Văn Ca. Muốn đi trước bắt đầu, lại bị Hắc Sát quỷ bên người túm cánh tay.

“Ồ một bên nhìn đi, chờ ta sáng khoái trước lại đến phiên đệ!” Mắt hung tợn của Hắc Sát quỷ trừng Bạch Sát quỷ một cái, vẻ hung ác từ hai mắt hiện ra, Bạch Sát quỷ sợ tới mức run run một cái, cuống quýt thở mạnh cũng không dám thở.

Buồn cười, nữ tử đẹp như vậy phải tự mình nhắm nháp trước. Hắn là lão đại, thứ tốt đương nhiên là ưu tiên hắn hưởng dụng.

“Vây được rồi, đại ca, huynh cần phải nhanh chút!” Bạch Sát quỷ thấp giọng oán trách vài câu, thế này mới không tình nguyện lui sang một bên. Không có cách, bản lĩnh của mình không bằng đại ca, cho dù đáy lòng có nhiều bất mãn hơn nữa cũng chỉ có thể chịu đựng.

“Đừng qua đây! Ta nói cho các ngươi biết, muốn mạng sống tốt nhất không nên đụng đến ta một phần!” Tống Văn Ca cố gắng trấn định uy hiếp nói, trong lòng kỳ thật sớm đã kinh sợ vô cùng.

“Thật không, lời này của mỹ nhân nói ta rất sợ hãi! Ha ha ha!” Hắc Sát quỷ liếc nhìn cười lớn, căn bản không đem uy hiếp của Tống Văn Ca để vào mắt. Bây giờ chỉ sợ là trời sắp xuống, hắn cũng không bỏ được tuyệt sắc đại mỹ nhân rất khó khăn mới gặp được hôm nay.

“Nói cho mỹ nhân biết, mùi vị của nàng hai anh em chúng ta hôm nay nếm chắc rồi, hơn nữa sau này còn có thể mỗi ngày bữa bãi hưởng thụ!” Hắc Sát quỷ vẻ mặt cười dâm dăng, trong đôi mắt nhỏ không ngừng lóe ánh tà ác tham lam, mắt cũng không hề nháy nhìn chăm chăm gương mặt khuynh quốc khuynh thành của Tống Văn Ca, hầu kết nhấp nhô cao thấp, liều mạng nuốt nước miếng.

“Động đến ta, các ngươi nhất định sẽ hối hận!” Tổng Văn Ca vừa dứt lời, bên trong xe ngựa đột nhiên truyền đến tiếng khóc của đứa nhỏ, dẫn tới Hắc Bạch Song Sát quý đồng thời hướng về phía xe ngựa nhìn lại.

“Đừng hại đến con của ta!” nhìn ánh mắt hung tàn âm tà ác độc của Hắc Bạch Song Sát quý, Tổng Văn Ca cảm thấy mạnh mẽ run lên. Thân thể ý thức dời về phía xe ngựa, muốn đem con ôm xuống dưới dõ, lại bị Hắc Bạch Song Sát quý một trái một phải ngăn cản.

“Muốn chúng ta không giết đứa bé kia cũng dễ thôi, chỉ cần mỹ nhân đem hai anh em chúng ta hầu hạ thư thái là được!” Hắc Sát quý thu hồi ánh mắt hung ác, tầm mắt đặt ở trên người Tổng Văn Ca, vừa nói vừa cười dâm dăng vuốt ve cằm của mình.

“...” Tổng Văn Ca nghe vậy nắm chặt hai đấm, hai mắt phẫn hận trừng mắt Hắc Sát quý, cắn môi dưới trầm mặc không nói. Khiến nàng ủy thân hầu hạ hai gã đàn ông hung tàn dâm tà, hình dạng đáng khinh như ác quỷ này, còn không bằng để cho nàng chết đi. Nhưng, nàng lại không thể bỏ con lại.

Trời ạ? Giờ nàng phải làm sao đây?

Mặc, vì sao chàng còn chưa tới?

Tổng Văn Ca nghĩ đến tình cảnh trước mắt, lại nghe tiếng khóc của đứa nhỏ, trong nháy mắt cũng có xúc động muốn khóc lớn. Vừa hận không thể đem hai gã đàn ông dâm tà hung ác đáng khinh trước mắt chặt thành tám khúc, càng kiên định mình phải học võ công giỏi cùng với khinh công, nhưng điều kiện trước tiên là hôm nay nàng có thể may mắn không tổn hao gì tránh được một kiếp này.

“Đại ca, đừng nói nhiều lời với nàng ấy nữa, muốn thì lên đi, đệ còn chờ đây nè!” Bạch Sát quý cũng không muốn tiếp tục nói chuyện lãng phí thời gian, hần đã sớm khẩn cấp.

“Biết rồi, đệ gấp cái gì!” Hắc Sát quý xoay mặt không vui trừng mắt nhìn Bạch Sát quý một cái, thế này mới từng bước ép tới hướng Tổng Văn Ca đang cả người run rẩy. Một tay dễ dàng nắm hai cổ tay của nàng, một bàn tay sồi hướng hai má tinh xảo hoàn mỹ của nàng, cười dâm tà nói, “Tốt lắm mỹ nhân, lời vô nghĩa cũng nói quá nhiều rồi, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, như thế này nhất định sẽ làm cho mỹ nhân nàng say như lên cực lạc!”

Dứt lời, trong hai mắt của Hắc Sát quý chớp động lên ánh sáng cực kỳ dâm tà, khẩn cấp cúi người, mục tiêu là đôi môi tươi đẹp trơn bóng của Tổng Văn Ca, vội vàng muốn nếm thử mùi vị của nó.

“Đừng!” Tổng Văn Ca kinh hoàng hô to một tiếng, nhanh chóng xoay mặt mình, không cho hần thực hiện được. “Ta tốt bụng khuyên ngươi, ngươi tốt nhất đừng đụng đến ta, nếu không nhất định không có kết cục tốt!” Trong giọng nói run run còn ẩn chứa khốc nức nộ, nàng cũng không phải đang nói mạnh miệng. Hôm nay nếu nàng thật sự lọt vào tay hai người bọn họ chà đạp vũ nhục, chờ Liên Mặc tới rồi chắc chắn sẽ không buông tha bọn họ.

Hoặc là, nếu có một ngày bị Long Ngự Tà biết hôm nay nàng bị người khi dễ như vậy, hần không đưa hai người bọn họ thiên đao vạn quả, bầm thây vạn đoạn mới là lạ.

Thật giận, lại nghĩ tới bạo quân ác ma kia rồi! Vì sao mỗi lần gặp nguy nan đặt mình trong hiểm cảnh thì tổng không tự chủ được nghĩ đến hần chứ?

“Ha ha, cho tới bây giờ đều chỉ có người của Ác Quý cốc chúng ta khiến cho người khác không có kết cục tốt! Trong chốn võ lâm giang hồ dám đối nghịch với người của Ác Quý cốc chúng ta còn tìm không ra vài tên đâu! Hôm nay cho dù là ông trời có đến đây, ta cũng muốn nếm thử mỹ nhân trước! Có câu nói cho cùng, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu! Huống chi, mạng Hắc Bạch Song Sát quý chúng ta từ trước đến nay thật sự rất cứng, ngay cả Diêm vương gia cũng không dám đến thu!” Hắc Sát quý vừa nói, vừa khẩn cấp đem Tổng Văn Ca bỏ nhào trên mặt đất. Bàn tay to vừa trào vừa tung, chợt nghe thấy âm thanh chói tai của vật liệu may mặc bị xé rách vang lên, toàn bộ cổ của Tổng Văn Ca đều lộ ra.

“Á! Ngươi muốn làm gì? Cút ngay, đừng đụng vào ta, đừng đối xử với ta như vậy, van xin ngươi đừng mà” Tổng Văn Ca hô to bắt đầu cầu xin, nước mắt khuất nhục cảm thấy thẹn không tự chủ được từ trong mắt ngã nhào ra, hai tay liều mạng chống đỡ ngực Hắc Sát quý, không cho hần gần chút nữa. Hai chân lại liều mạng hướng về phía hần vừa đá vừa đạp.

Nhưng Hắc Sát quý giờ phút này đã là hai mắt đỏ đậm, nhìn chằm chằm cái cổ tuyết trắng trơn bóng của Tổng Văn Ca, gần như muốn lâm vào điên cuồng, trong mắt toàn bộ đều là dục vọng lộ ra trắng trợn tà ác. Hần vịn vịn dùng một bàn tay đã dễ dàng giữ hai tay ra sức giãy dụa của Tổng Văn Ca, sau đó gờ lên đỉnh đầu, hai chân kèm chế hai chân đá đạp lung tung của nàng. Hành động dâm man của hần làm cho Tổng Văn Ca nháy mắt lập tức mất đi tất cả năng lực phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn hần cúi đầu xuống, từng chút từng chút tới gần đôi môi mình, tay kia thì ở trước ngực cùng bên hông của mình điên cuồng kéo.

Tổng Văn Ca đã bắt đầu tuyệt vọng, chính là trong tiềm thức vẫn không buông tay phản kháng cùng giãy dụa, lớn tiếng la lên cứu mạng, cũng liều mạng né tránh đầu mình, không cho miệng tên ghê tởm kia hôn lên môi của mình.

“Mùi trên người mỹ nhân quả nhiên độc đáo, thật làm cho người ta muốn ngửi mà không được!” Hắc Sát quý thỏa mãn cảm thán một câu, tham lam để sát vào da thịt Tổng Văn Ca ngửi thật sâu. Lập tức lại đưa ra một bàn tay, gấp gấp khó dẫn nổi vội vàng dùng sức tách ra hai chân Tổng Văn Ca, đem thân chính mình vào giữa hai chân của nàng.

“Hồn đàn! Cầm thú! Mau thả ta ra, buông!” Thấy khẩn cầu cùng kêu cứu vô vọng, Tổng Văn Ca lại chuyển qua mắng. Mắng to, hai tròng mắt bắn ra tia sắc bén giống như ánh sáng sắc bén lạnh lùng phẫn hận, thật hận không thể lập tức giết gã đàn ông ghê tởm đặt ở trên người nàng.

Hắc Sát quý đối với Tổng Văn Ca chửi bậy mất điếc tai ngơ, thẳng đem quần của nàng xóc lên. Nhìn đến quần lót màu trắng, lại duỗi bàn tay to âm tà ra, cho đến khi đem các đồ lót vật vướng bận này cởi ra.

Vừa lúc đó, trong không khí đột nhiên truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết bén nhọn chói tai. Ngay sau đó, chỉ thấy Bạch Sát quý đang chờ một bên suy sụp ngã xuống đất. Mà Hắc Sát quý vừa định cỡi quần lót của Tống Văn Ca cũng dừng tất cả động tác, vẫn không nhúc nhích ghé vào trên người nàng.

Tống Văn Ca kinh nghi nhìn Hắc Sát quý đặt ở trên người mình không nhúc nhích, nghĩ vừa rồi nghe được hai tiếng thét chói tai thảm thiết kia, căn bản không rõ là chuyện gì xảy ra, chỉ biết tiếng kêu thảm thiết kia là từ hai người bọn họ vọng lại.

Phục hồi tinh thần lại, Tống Văn Ca cũng không lo nghĩ nhiều như vậy, dùng sức đẩy gã đàn ông ghê tởm ép chặt trên người ra. Lập tức bò người lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, lại sửa sang quần áo bị xé mở.

Đang muốn xoay người đi đến xe ngựa thì Tống Văn Ca mới phát hiện phía sau hai thước lại đứng một người đàn ông áo xanh cao ngất, ngũ quan được một cái mặt nạ bằng bạc trước mặt che lại, cả người tản ra khí phách bức người cùng tà mị.

“Mới vừa rồi là người đã cứu ta sao?” Tống Văn Ca giật mình sửng sốt qua đi, đang muốn lên tiếng hỏi sau đó nói cảm tạ, đã thấy người đàn ông áo xanh kia bỗng nhiên cả người giống như bị sét đánh trúng đứng ngay người ngay tại chỗ. Mà hai mắt của hắn lại là nhắm cũng không nhắm mắt, nhìn chăm chú mình, trong mắt chứa đựng rất nhiều gì đó nàng không rõ.

"Vật nhỏ, là nàng sao?" Người đàn ông áo xanh đột nhiên thấy nữ tử làm cho mình mộng tưởng vô số lần trước mắt, cũng đau lòng vô số lần, hô hấp đột nhiên cứng lại, ánh mắt vốn dĩ băng hàn lạnh lẽo cũng đột nhiên biến đổi theo. Hắn lảng lảng đứng đó, hai mắt bình tĩnh nhìn Tống Văn Ca, chớp cũng không dám chớp, dường như là sợ hãi chỉ cần mình nhắm mắt một cái, nàng sẽ biến mất ở trước mắt. Đôi mắt phượng từng sắc bén thâm sâu nay tràn đầy kinh hoàng, cùng với gấp lại khó có thể tin, thậm chí cũng quên vui mừng. Dần dần, đợi xác định nàng thật sự tồn tại, trong mắt của hắn có ánh sáng mừng như điên hít thở không thông thoáng hiện, vẫn như cũ đứng ở nơi đó, không dám tới gần một bước. "Vật nhỏ, thật sự là nàng sao?" Hắn lại cẩn thận hỏi một lần, thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, trong trầm thấp ẩn chứa vài phần đè nén.

“Người là... Hàn Kỳ Hiền?” Tống Văn Ca có chút không dám khẳng định hỏi, nghe được xưng hô thân thiết độc nhất vô nhị kia, bất giác cũng là tiếng lòng run lên. Ngoại trừ Hàn Kỳ Hiền, ở thế giới xa lạ này sẽ không có người thứ hai gọi nàng là 'vật nhỏ'. Đang định đi lại, chợt thấy thân mình căng thẳng, đã bị hắn ôm chặt lấy, như sợ nàng sẽ biến mất.

Ôm chặt Tống Văn Ca, cảm giác làn da ấm áp mềm mại kia, nghe thấy mùi u nhã quen thuộc kia, Hàn Kỳ Hiền rốt cục chân thật cảm giác được, hơi nghẹn ngào ở bên tai Tống Văn Ca nói nhỏ: “Vật nhỏ, thật sự là nàng! Nàng thật sự đã trở lại đúng không? Ta không phải đang nằm mơ đúng không? Ta cũng không có sinh ra ảo giác đúng không?” Hàn Kỳ Hiền liên tục hỏi ra ba cái đúng không, nhiều tiếng có vẻ run rẩy, từng câu từng chữ đều có vẻ kích động cùng run run đè nén.

Người mùi hương quen thuộc từ cánh tay kia, Tống Văn Ca không chút nghi ngờ khẳng định người đàn ông áo xanh ôm chặt mình trước mắt đó là Hàn Kỳ Hiền. Hai tay vốn muốn đẩy hắn ra dần dần buông xuống, tùy ý hắn ôm chính mình, trầm ngâm một lát, nhẹ giọng trả lời: “Hàn Kỳ Hiền, là ta, ta đã trở lại! Ngươi không có nằm mơ! Ngươi cũng không có sinh ra ảo giác!”

Nghe vậy, Hàn Kỳ Hiền trong lúc nhất thời mừng như điên đến cực điểm, kích động không lời, đúng là nói không ra lời. Chỉ là càng chặt chẽ ôm nữ tử tựa như ảo mộng hư vô cũng thực tại ở trong lòng. Hắn ôm chặt như thế, dường như muốn nàng khám vào ở chỗ sâu trong linh hồn của chính mình, Tống Văn Ca cảm thấy eo mình dường như sẽ bị hắn bẻ gãy.

Một hồi lâu, Hàn Kỳ Hiền dần dần bình phục nỗi lòng kích động cuồng loạn không thôi, đem gương mặt của mình vùi sâu vào cổ Tống Văn Ca, thật sâu gọi nàng một tiếng: “Vật nhỏ...” Tiếng gọi trầm thấp mềm nhẹ kia bao hàm tình cảm cùng tư vương không có giới hạn, cũng mang theo thân thiết cực kỳ bi ai bị đè nén lâu lắm, lại mang theo nghẹn ngào cùng tiếng khóc rõ ràng.

Tống Văn Ca cảm giác được có một giọt chất lỏng nóng bỏng rơi vào cổ của mình, đi theo hai giọt, ba giọt... Những khoảng nước mắt nóng rực này, nóng rực da thịt ở cổ của nàng, khiến nàng nhìn không được cả người run rẩy, lại giống như là giọt giọt nhỏ vào trong lòng của nàng, khiến cho lòng của nàng ần ần nhói đau. Nháy mắt, nàng cũng không biết nên làm cái gì, chỉ là chậm rãi nhắm mắt lại, hai tay nhẹ nhàng vòng ở eo Hàn Kỳ Hiền, tựa đầu nhẹ nhàng vào trên lồng ngực vẫn còn đang kịch liệt phập phồng của hắn.

Lặng yên ôm nhau một hồi lâu, Hàn Kỳ Hiền nhanh chóng buông Tống Văn Ca ra, đưa ra một tay tháo xuống mặt nạ bằng bạc trên mặt mình, lộ ra gương mặt tuấn tú yêu mị như hoa đào. Có điều giờ phút này hai mắt hắn hiện đỏ, khóe mắt vẫn còn hai hàng nước mắt thấm ướt, trên hai gò má cũng lè tè phân tán mấy viên nước mắt trong suốt trong sáng, có vài phần cảm giác mê đắm tuyệt mỹ của biển mang nước mắt và hoa trúc máu lệ, nhưng cũng càng làm cho lòng người đau nhói.

“Vật nhỏ, ta rất nhớ nàng, mỗi thời mỗi khắc đều nhớ, ta nghĩ đến kiếp này sẽ không còn được gặp nàng nữa, lại không ngờ hôm nay... Ta nghĩ hẳn là ông trời thương ta, nghe được nhiều tiếng kêu gọi khi đêm khuya ta tỉnh mộng đối với nàng, cho nên lại đem nàng tốt đẹp không tổn hao gì trả lại đến bên cạnh ta...” Hàn Kỳ Hiền nói xong, lại kim lòng không được khóc thút thút lên, trong mắt lại chảy ra những giọt nước mắt lớn.

“Hàn Kỳ Hiền, đừng đau lòng nữa. Thực xin lỗi, đều là ta không tốt, hại ngài bị thương khổ sở như vậy.” Tống Văn Ca vươn tay xoa hai má Hàn Kỳ Hiền, động tác mềm nhẹ lau đi nước mắt trên mặt hắn. Nghĩ đến hắn vì cái chết của mình mà ngày đêm bị thương thảm thiết, bất giác cũng đỏ vành mắt theo, cũng chảy xuống nước mắt theo, bởi vì hắn buồn bã mà buồn bã, bởi vì hắn đau đớn mà đau đớn.

“Vật nhỏ, sao nàng cũng khóc?” Hàn Kỳ Hiền có chút bối rối lau nước mắt Tống Văn Ca, còn tưởng rằng nàng bị chuyện lúc nãy hù sợ, liên tục không ngừng an ủi “Vật nhỏ, nàng đừng sợ! Ta đã nói rồi, chỉ cần có ta ở đây, bất kỳ kẻ nào cũng không tổn hại khi dễ nàng được! Nàng yên tâm, Hắc Bạch Song Sát quý kia đã bị ta giết, sẽ không đến hại nàng được!” Vừa rồi hai cây độc châm hắn bắn vào gáy hai người, khiến bọn chúng trong khoảnh khắc lập tức mất mạng. Bây giờ suy nghĩ một chút, thật đúng là quá tiện nghi cho bọn chúng. Ác Quỷ cóc phải không, người ở bên trong hắn tuyệt đối sẽ không buông tha một ai!

“Hàn Kỳ Hiền, lòng ta...” Tống Văn Ca vốn định nói mình mới rồi không phải vì vậy mà chảy nước mắt, nhưng ngẫm lại vẫn là quên đi, chỉ sợ chính mình càng giải thích, ngược lại càng giải thích không rõ ràng lắm.

“Đúng rồi, vật nhỏ, lúc ấy nàng không phải đã trúng độc mà chết sao? Thế nào nay...” Hàn Kỳ Hiền nói tới đây bỗng dừng lại, hẳn biết cho dù mình không nói ra, vật nhỏ cũng sẽ biết hẳn muốn hỏi cái gì.

“Ta ngay lúc đó thật sự là đã chết, là Mặc đã đúng lúc cứu ta.” Tống Văn Ca nghĩ nghĩ, lại đem tất cả những chuyện trải qua nói ra. Nhưng cũng không có nói Liên Mặc là thần tiên, mà là nói hẳn có một viên linh đan khỏi tử hồi sinh, mình bởi vì ăn viên linh đan này mới sống lại.

“Xem ra mọi người chúng ta đều phải cảm tạ Liên Mặc.” Hàn Kỳ Hiền nghe xong, thật sâu cảm thán một tiếng. Đang muốn nói thêm gì nữa, tiếng khóc non nớt của đứa nhỏ lại từ bên trong xe ngựa truyền ra, làm cho hai người họ đều giật mình.

“Ôi, ta đều đem đứa bé quên đi!” Tống Văn Ca hô nhỏ một tiếng, nhanh chóng đẩy Hàn Kỳ Hiền ra, vội vã chạy đến trên xe ngựa đem đứa nhỏ bế ra, lấy khăn lụa thật cẩn thận lau nước mắt trên mặt đứa nhỏ, rồi sau đó vỗ nhẹ đứa nhỏ dịu dàng dỗ dành. Không đầy một lát, đứa nhỏ đã ngừng khóc, mắt to ngáp nước thẳng nhìn chăm chăm Tống Văn Ca, nhếch môi cười khanh khách.

“Đứa bé này là của ai?” Ánh mắt Hàn Kỳ Hiền có chút phức tạp nhìn đứa nhỏ một chút, tầm mắt nặng nề quay lại trên mặt Tống Văn Ca, thấy nàng một dáng vẻ cẩn thận che chở vừa mềm giọng nhẹ dịu, một cảm giác cực không thoải mái nhanh chóng xông lên đầu, ăn giận giống như thứ chính mình thích lại thêm một người đến tranh với mình. “Vật nhỏ, nó là con của nàng và Long Ngự Tà sao?” Trừ bỏ Long Ngự Tà, hẳn nghĩ không ra còn ai sẽ có thể là cha của đứa nhỏ.

“Ai nói đứa bé là của hẳn! Đứa bé và hẳn không có quan hệ gì cả!” Tống Văn Ca giống như tâm sự bị người nói trúng, thân mình không tự chủ được run rẩy, âm thầm hít vào một hơi, lập tức lạnh giọng chối ngay. Đứa nhỏ là của một mình nàng, có một mình nàng che chở yêu thương là đủ rồi, tuyệt không có quan hệ với bạo quân ác ma kia đâu!

“Không phải con của Long Ngự Tà, vậy là ai?!” Hàn Kỳ Hiền nghe vậy phản ứng lớn hơn nữa, thanh âm cũng không tự giác đề cao vài độ. Nếu đứa nhỏ là của Long Ngự Tà, hẳn miễn cưỡng còn có thể nhận, dù sao trước kia vật nhỏ từng là phi tử hẳn ta sủng ái nhất. Nhưng bây giờ... Chẳng lẽ trừ bỏ Long Ngự Tà, vật nhỏ lại có người đàn ông khác sao? Chẳng lẽ là Liên Mặc? Người đàn ông dùng linh đan làm cho vật nhỏ khỏi tử hồi sinh?

“Uh! Đứa nhỏ là của ta và Mặc.” Tống Văn Ca trầm ngâm một hồi lâu, mới nhú chân mày cúi đầu nói.

“Quả nhiên là Liên Mặc!” Dáy lòng suy đoán được chứng thật, trong nháy mắt Hàn Kỳ Hiền nắm chặt hai nắm, chỉ cảm thấy đầy ngáp đều là ghen ghét, lại không chỗ phát, chỉ có thể đem tất cả hờn dỗi đều nuốt vào trong bụng giấu ở trong lòng.

“Đúng rồi, bé cưng này tên gọi là gì?” Yên lặng thật lâu, Hàn Kỳ Hiền vươn tay nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn phản nộ bóng loáng, bỗng nhiên nói sang chuyện khác, không muốn lại tiếp tục nói về Liên Mặc mà làm cho mình buồn bực.

“Dục Hi.” Tống Văn Ca hôn cái trán đứa nhỏ, cười nhẹ nhàng trả lời, tình cảm yêu thương sùng nịch mà không lời nào có thể miêu tả được.

“Dục hi? Uh, một cái tên rất hay.” Hàn Kỳ Hiền suy nghĩ trong chốc lát, đồng ý gật gật đầu. “Nghĩa là sáng rọi hoa diêu, cát tường hưng thịnh, ngụ ý không tồi.”

“Đó là đương nhiên.” Tên đứa nhỏ là nàng và Mặc cùng nhau châm chước suy tư mấy ngày mới quyết định, nàng cũng cực kỳ thích tên này. Bất quá, nàng quen gọi bé cưng mà thôi, Liên Mặc vẫn thích gọi đứa nhỏ là tiểu Hi Nhi, yêu thương vô cùng. “Tên này là ta và Mặc cùng nhau suy nghĩ rất lâu mới ra đây!”

Lại là Liên Mặc, thật đúng là làm cho người ta chán ghét!

“Vật nhỏ, ta cũng muốn một cái đứa con, đứa con của nàng và ta.” Hàn Kỳ Hiền bĩu môi, giọng điệu ề ảm, thật có chút ghen ghét nói.

“Hàn Kỳ Hiền, ngài! Ngài đừng nói đùa lung tung với ta!” Tống Văn Ca nghe vậy giật mình, có chút xấu hổ trừng mắt nhìn Hàn Kỳ Hiền một cái, hai gò má nổi lên một chút đỏ ửng.

“Ta đâu có đùa với nàng!” Hàn Kỳ Hiền có chút bất mãn nói thăm một câu, lập tức lại ỷ khuất nhìn Tống Văn Ca, về mặt ai oán nói, “Vật nhỏ, nàng tình nguyện mang thai đứa nhỏ của Long Ngự Tà, lại giúp Liên Mặc sinh một đứa con, vì sao không thể sinh một đứa cho ta?”

“... “, Tống Văn Ca nhất thời im lặng, sợ lời nói quá trực tiếp sẽ làm tổn thương Hàn Kỳ Hiền, vì thế cúi đầu nhìn đứa nhỏ, lựa chọn trầm mặc. Một lát, lại mạnh mẽ ngẩng đầu lên, lo lắng vội vàng nói “Hàn Kỳ Hiền, mau, chúng ta mau đến quán trọ Thanh Phong phía trước! Mặc gặp phiền toái, ngài mau qua giúp chàng đi!” Tống Văn Ca vừa nói, vừa vươn ra một bàn tay tới kéo cánh tay Hàn Kỳ Hiền hốt ha hốt hoảng hướng về xe ngựa đi đến.

“Vật nhỏ, nàng vội vã như vậy làm gì!” Hàn Kỳ Hiền đầy mùi chua, không muốn thấy vật nhỏ mình yêu lo lắng quan tâm người đàn ông khác như thế, nhưng cũng không thể cãi ý của nàng. Đợi sau khi nàng lên xe ngựa ngồi xong, mới đánh xe ngựa tiến về phía nhà trọ Thanh Phong.

Đi không được bao xa, Hàn Kỳ Hiền đột nhiên ghim chặt cương ngựa, đem xe ngựa ngừng lại.

“Vật nhỏ, nàng chờ ở đây trước, ta đi một chút, lập tức sẽ trở lại!” Dứt lời, mũi chân Hàn Kỳ Hiền nhẹ điểm tung người lên cấp tốc hướng về chỗ rừng rậm vừa rồi bay đi.

Không đến một lát, Hàn Kỳ Hiền đã rơi xuống đất dừng bước, mắt đẹp khóa lại hai thì thể lạnh như băng nằm đầy đất, trong mắt lộ ra bên nhọn âm lãnh tàn khốc lạnh lùng. Giữa lúc tuyết kiếm bên hông được rút ra rồi cất về lại, tứ chi Hắc Bạch Song Sát quý đã bị bỏ ra, ngũ quan cũng đều bị hủy hoại.

Hàn Kỳ Hiền lạnh lùng tàn nhẫn cười, lập tức đưa tay phải ra để xuống phần môi, thổi ra tiếng huyết sáo quái dị. Chỉ chốc lát sau, một con sói màu bạc chạy gấp lại đây, giống như làm nũng cọt vạt áo bào của hắn.

“Ngân Tuyết, đây là cơm trưa của ngươi, ăn cho ngon đi. Sau khi ăn xong, giúp ta đào cái hố, đem người phía trước chôn kỹ.” Hàn Kỳ Hiền vô cùng thân thiết sờ sờ đầu sói bạc, lại duỗi ngón tay chỉ thì thể người đánh xe phía trước, rồi sau đó vận khinh công bay ra khỏi rừng rậm.

“Vật nhỏ, ngồi cho vững, xe ngựa đi đây!” Trở lại bên cạnh xe ngựa, Hàn Kỳ Hiền xốc rèm cửa sổ lên, dịu dàng ân tình cười nhìn Tống Văn Ca một cái, lập tức đánh xe ngựa chạy về phía trước.

“Uh, đã biết.” Tống Văn Ca ôm chặt đứa nhỏ, cũng cười với hắn.

Đi tới chỗ cách nhà trọ Thanh Phong một dặm thì xe ngựa đột nhiên ngừng lại, tiếng binh khí đánh nhau va chạm lập tức rõ ràng truyền vào trong tai.

Đáy lòng Tống Văn Ca mạnh nổi lên một dự cảm không tốt, sắp đặt đứa nhỏ xong, rồi sau đó nhanh chóng xốc lên cửa rèm xe, ghé đầu thăm dò hướng có nhiều tiếng động. Vừa thấy cảnh này, cảm thấy bất giác hoảng hốt, huyết sắc trên mặt mất hết.

Chỉ thấy Liên Mặc đang bị một đám người mặc áo đen vây khốn đánh trong đó, tay trái của hắn đã bị máu tươi nhuộm thắm, trước ngực cũng có vài vết máu không lớn không nhỏ chói mắt. Mà sau lưng hắn đang có một thanh kiếm ánh bạc đâm thẳng về phía hắn.

“Minh Phong dừng tay!” Tống Văn Ca kinh hãi run rẩy hết lớn một tiếng, lập tức nhảy xuống xe ngựa, chạy như gió về phía Liên Mặc, Hàn Kỳ Hiền muốn ngăn cản cũng không kịp, chỉ phải theo sát phía sau nài.

“Các ngươi không được hại Mặc!” Tống Văn Ca lại kêu một tiếng, thừa dịp tất cả mọi người bị kinh hô của nàng làm kinh ngạc hết sức, bằng tốc độ nhanh nhất vọt tới bên người Liên Mặc, mở ra hai tay đưa hắn che phía sau mình.

“Ca Nhi, sao nàng lại tới đây? Không phải bảo nàng tránh ở trong xe ngựa không cần ra sao.” Liên Mặc nhìn lướt qua biểu tình trầm trọng trên mặt Minh Phong cùng với nhiều người áo đen lúc trước vây đánh mình, tâm không khỏi nhanh chóng trầm xuống.

Chuyện Ca Nhi còn sống chung quy che dấu không được nữa rồi, không nghĩ tới ngàn phòng vạn phòng, hôm nay vẫn bại lộ ra. Những người này đều là thuộc hạ của Long Ngự Tà, hiện giờ để cho bọn họ biết Ca Nhi chưa chết, chỉ sợ quay đầu sẽ bằng tốc độ nhanh nhất bẩm báo Long Ngự Tà rồi?

“Luyện phi nương nương, người... người...” Minh Phong kinh ngạc nhìn Tống Văn Ca đột nhiên xuất hiện, trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại nói không nên một câu đầy đủ, biểu tình trên mặt so với vừa rồi Tống Văn Ca nhìn thấy Liên Mặc bị mình đâm thẳng phía sau lưng còn kinh hãi gấp mấy lần. ‘Đình’ một tiếng giòn vang, chỉ thấy kiếm dài trong tay hắn rơi xuống đất phát ra tiếng vang lớn, đập lên mu bàn chân của hắn, tuy có chút đau đớn, nhưng hắn vẫn hồn nhiên chưa tỉnh.

“Luyện phi nương nương, thật sự là người sao? Người không phải đã... đã...” Phản ứng của Minh Vũ cũng không tốt hơn Minh Phong chút nào, nhuyển kiếm nắm trong tay mặc dù không rút xuống đất, nhưng hắn vẫn duy trì tư thế công kích tê liệt lúc trước, ngo ngắc ngây ngốc quên thu tay lại. Hắn muốn hỏi là Luyện phi nương nương không phải đã chết sao? Sao hiện giờ lại xuất hiện ở trước mắt bọn họ. “Ồi, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Không cần khiếp sợ, ta cũng chưa có chết.” Tống Văn Ca thân nhiên nhìn hai người bọn họ một cái, tất nhiên là biết biểu tình kinh hãi giật mình sững sờ giống như thấy quỷ sống của một đám bọn họ là vì sao, nhưng cũng không muốn giải thích nhiều. “Ngày ấy thật sự ta thân trúng kịch độc mạng như chỉ mảnh, cuối cùng là Mặc đã cứu ta”. Nàng không muốn nói nhiều, chỉ là một câu đơn giản cho qua.

“Minh Phong (Minh Vũ) bái kiến Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương cát tường!” Minh Phong và Minh Vũ nghe vậy, lập tức không hề có bất kỳ nghi ngờ cùng cảm giác hoảng sợ. Che dấu về mặt sững sờ không hiểu, liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên quỳ một chân trên đất, cung kính thi lễ với Tống Văn Ca. Một đám người áo đen khác phục hồi tinh thần lại, cũng trước sau quỳ xuống đất hành lễ.

“Hoàng hậu nương nương?” Tống Văn Ca có chút ngạc nhiên, cũng là vì hành động của bọn họ, cũng là vì danh hiệu xưng hô khó hiểu này. Nàng từ lúc nào thì biến thành Hoàng hậu nương nương rồi?

“Hoàng hậu nương nương, ngày đó sau khi người mất đi, hoàng thượng vì người cử hành lễ tang long trọng và đại điển phong hậu chấn động cả nước. Người hiện giờ đã không phải là Luyện phi nương nương, mà là đệ nhị thập bát đại hoàng hậu của Long Đăng quốc Ngự Ca hoàng hậu.”

Minh Phong vừa giải thích, Tống Văn Ca lập tức nghĩ đến trước kia Liên Mặc từng nói với nàng việc này, chỉ là nàng cũng không để ở trong lòng thôi, cho nên trong lúc nhất thời mới không kịp phản ứng. Hoặc là nàng cô ý không muốn để ở trong lòng đi. Hiện giờ bị Minh Phong nhắc tới, nàng lại không tự giác nhớ đến bạo quân ác ma kia sau khi nàng đi dễ dàng làm ra đủ loại chuyện, tâm tư bất giác lại trở nên phập phồng khó bình tĩnh.

Một hồi lâu, Tống Văn Ca mới che dấu nỗi lòng phức tạp lung tung, bình tĩnh không chút gợn sóng nói: “Minh Phong, Minh Vũ, các ngươi vẫn không nên gọi ta là Hoàng hậu nương nương, phần vinh quang này ta gánh vác không nổi.”

“Nhưng nương nương, người quả thật là Ngự Ca hoàng hậu hoàng thượng tự phong, sao có thể gánh vác không nổi?” Mây Minh Phong thoáng nhíu, làm như không quá đồng ý lời nói vừa rồi của Tống Văn Ca. Ở trong lòng hắn cho rằng, trên đời này trừ bỏ nàng, không còn ai xứng đôi với hoàng thượng anh minh cơ trí của bọn họ nữa, cũng không có ai so với nàng có tư cách làm hoàng hậu Long Đăng quốc của bọn họ hơn. Hắn thật ra là rất thích Hoàng

hậu nương nương này, bất kể là khí chất của nàng, hiểu biết của nàng, hay là mưu trí của nàng, cũng làm cho hần kim lòng không được thích cùng kính nể, kính nể tựa như kính nể hoàng thượng.

Bất quá, hần cũng chỉ dám yên lặng thích nhìn mà thôi, cũng không dám có ý nghĩ không an phận gì khác, chỉ e tự mình sẽ làm dơ bẩn đến nương nương cao quý thuần khiết thanh nhã phiêu dật. Hơn nữa trong mắt hần, nương nương và hoàng thượng mới là trời đất tạo ra một cặp xứng đôi nhất.

“Tóm lại người đừng gọi ta Hoàng hậu nương nương là được rồi.” Chân mày của Tống Văn Ca nhẹ chau lại, không muốn lại tiếp tục thảo luận đề tài này. Ngừng lại, lại mang theo giọng điệu khẩn cầu nói “Minh Phong, các người có thể không đem tin tức ta còn sống nói cho hoàng thượng biết, để hần tiếp tục cho rằng ta đã chết, được không?”

Minh Phong nghe nói bỗng sùng sốt, lập tức có chút khó xử nói: “Hoàng hậu nương nương, chuyện này,..... Chúng nô tài chỉ sợ làm không được.” Không nói đến bọn họ là một tay hoàng thượng bồi dưỡng ra, cho tới bây giờ bọn họ cũng chỉ đối với hoàng thượng trung thành không hai lòng, không có một chút gì giấu diếm. Mỗi thâm tình suốt đời không hồi hận của hoàng thượng đối với nương nương, chỉ sợ thiên địa đều phải rơi vào cảm động rồi, huống chi là những người phạm tội bọn họ?

Từ sau khi nương nương qua đời, mỗi lời nói cùng nhất cử nhất động của hoàng thượng bọn họ đều là tận mắt nhìn thấy. Hoàng thượng thật sự tuyệt vọng, rất buồn bã, rất đau thương. Hoàng thượng thậm chí bắt đầu không thêm quan tâm đến sức khỏe của chính mình, nhất là khi bị bệnh nặng triền miên nằm trên giường rồng không dậy nổi hơn một tháng trời, hoàng thượng gần như là hàng đêm ho ra máu, vẫn như cũ kiên quyết không nhận điều trị cùng trị liệu gì của ngự y. Không chỉ như thế, hoàng thượng còn hết ngày này đến ngày khác đứng ở trong tâm cung của mình vẽ tranh, làm cho sức khỏe của mình ngày càng sa sút.

Lúc ấy nếu không phải là có Phong Thừa tướng và Tần ngự y vừa giúp đỡ xử lý đại sự triều chính, một bên lấy tình khuyên can cùng an ủi hoàng thượng, lại vừa tận hết sức lực tì mĩ giúp hoàng thượng trị liệu điều dưỡng, chỉ sợ hoàng thượng cũng sớm đã... Nghiêm trọng hơn là chỉ sợ toàn bộ Long Đăng quốc hiện giờ cũng đã sớm thiên hạ đại loạn.

“Làm không được coi như xong, ta cũng cưỡng cầu không được.” Giọng điệu của Tống Văn Ca xoay mình trở nên lãnh đạm, chỉ biết lấy trung thành của bọn họ đối với Long Ngự Tà, yêu cầu này nói ra cũng là không tốt. “Các người đi đi, trở về thích nói thế nào thì nói như thế vậy. Nhưng, hy vọng các người có thể nói cho hoàng thượng một tiếng, để hần đừng lại đến hại Mặc nữa.”

Nói đến đây, Tống Văn Ca lại không nhịn được phần hận tức giận. Quay đầu đau lòng nhìn về phía Liên Mặc cả người đều là vết máu, tay cũng không dám tùy tiện loạn chạm vào, chỉ sợ mình không cẩn thận chạm đến vết thương của hần làm đau hần.

“Mặc, sao chàng ra dáng vẻ này? Rốt cuộc đã bị thương ở chỗ nào rồi, làm sao có thể chảy nhiều máu như vậy?”

“Ca Nhi, đừng lo lắng, ta không sao, cũng chỉ bị thương trên cánh tay thôi, trên người rất tốt.” Sắc mặt Liên Mặc có chút tái nhợt, khoe miệng vẫn lộ vẻ cười yếu ớt nhu tình sùng nịch, thanh âm vẫn là dịu dàng thanh nhuận trước sau như một, tận lực không cho Tống Văn Ca nghe ra suy yếu trong giọng nói của hần.

“Người chính là Liên Mặc?!” Hàn Kỳ Hiền vừa nói vừa đi đến trước mặt Liên Mặc, ánh mắt thâm sâu phức tạp từ trên xuống dưới đánh giá nhiều lần, đáy mắt ẩn chứa vài phần ghen tỵ cùng địch ý. Bất quá cũng là chợt lóe lên, cũng không có làm cho người ta phát giác. Mất đào hoa xinh đẹp liếc về phía miệng vết thương đang chảy máu không ngừng trên cánh tay Liên Mặc, hơi hơi nhíu mày, cảm thấy tuy là không tình nguyện, nhưng vì không cho vật nhỏ lo lắng, vẫn là vờn tay nhanh chóng ngăn lại mấy chỗ huyết đạo trên cánh tay hần giúp hần cầm máu. “Vết thương lớn nhỏ trên người người phỏng chừng không ít, cần nhanh chóng băng bó xử lý, trì hoãn lâu đối với thân thể không tốt đâu.” Giọng điệu Hàn Kỳ Hiền thân nhiên, có chút hồ hững, thậm chí khi nói những lời này ánh mắt đều không nhìn Liên Mặc.

“Cám ơn!” Mặc dù có thể nhận thấy vẻ bài xích cùng không vui của người đàn ông áo xanh trước mắt đối với mình, nhưng Liên Mặc vẫn là mặt mang cảm kích nói lời cảm tạ. Từ ánh mắt yếu say đắm nóng bỏng hần ta nhìn Ca Nhi, Liên Mặc đại khái có thể đoán ra vì sao lần đầu tiên gặp mặt hần ta đã đối xử với mình bằng dáng vẻ ‘lạnh như băng và thái độ hồ hững’. Nói vậy hần ta cũng yêu Ca Nhi, cho nên mới phải đối địch bài xích với mình.

“Không cần cảm tạ ta, ta giúp người chỉ là vì vật nhỏ thôi.” Hàn Kỳ Hiền liếc xéo Liên Mặc một cái, nhún vai, dứt lời không hề nhiều lời.

“Mặc, trên người chàng có rất nhiều vết thương sao? Chàng không phải nói chỉ có cánh tay bị thương thôi sao?” Tống Văn Ca nghe xong lời nói của Hàn Kỳ Hiền lại không cố được cái khác, chỉ sột ruột suy nghĩ muốn lập tức băng bó xử lý tốt tất cả vết thương trên người Liên Mặc, cũng gấp suy nghĩ muốn kiểm tra một chút trên người hần có chỗ nào bị thương, có nghiêm trọng không. “Mặc, chúng ta nhanh chóng đến nhà trọ Thanh Phong phía trước đã, trước tiên giúp chàng xử lý vết thương, sau đó lại đến Thiên Ma Cung đi.” Nói xong, lại thật cẩn thận đỡ một cánh tay khác không bị thương của Liên Mặc vội đi về phía xe ngựa.

“Chờ một chút!” Minh Phong và Minh Vũ xoay mình tiến lên hai bước, vung kiếm ngăn cản Tống Văn Ca và Liên Mặc. “Hoàng hậu nương nương, nếu người không muốn, tạm thời có thể không theo chúng nô tài cùng nhau trở về. Nhưng Liên Mặc, hần phải ở lại, hoàng thượng lệnh cho chúng nô tài cần phải đưa hần về.”

“Các người!” Mặt lạnh của Tống Văn Ca chống lại biểu tình trợn không tha kháng cự cùng thỏa hiệp của Minh Phong và Minh Vũ, bàn tay mềm ngăn kiếm dài trước mặt, cả giận nói, “Có ta ở đây, các người mơ tưởng xúc phạm tới Mặc! Muốn đem Mặc bắt đi, trừ phi các người giết ta trước!”

“Hoàng hậu nương nương, người... Xin người đừng làm cho chúng nô tài khó xử!” Minh Phong và Minh Vũ nghe vậy, cảm thấy vốn là cả kinh mau chóng thu hồi kiếm bên trong tay chỉ sợ một chút không cẩn thận làm bị thương đến nương nương.

“Ta bất kể, dù sao nếu các người muốn bắt Mặc đi, phải giết ta trước!” Về mặt Tống Văn Ca kiên quyết, thấy hai người Minh Phong và Minh Vũ sùng

sốt không nói, cũng không trông nom nhiều như vậy, trực tiếp đỡ Liên Mặc đi về phía xe ngựa.

Hàn Kỳ Hiên nhìn nhìn về mặt bắt đắc dĩ của Minh Phong và Minh Vũ, lại nhìn một chút đám người áo đen đợi lệnh phía sau hai người họ, đáy mắt nhanh chóng hiện lên một chút lạnh lùng tàn ác. Kỳ thật hắn rất muốn giết tất cả bọn họ diệt khẩu, như vậy Long Ngự Tà cũng sẽ không biết vật nhỏ còn sống trên cõi đời này, hắn cũng sẽ ít đi một tình địch cường thế.

Nhưng, chỉ cần vật nhỏ còn sống, hắn cũng không dám lại tùy tiện giết người lung tung, không dám lại làm cho hai tay mình dính vô số máu tươi, chỉ sợ mùi máu tươi trên người mình quá nặng, sẽ làm vật nhỏ sợ hãi, dẫn tới chán ghét mình.

Chưa xót âm thầm thở dài, Hàn Kỳ Hiên lập tức đuổi kịp tiến đến, buồn bực tiếp tục đảm nhiệm chức vụ đánh xe.

"Minh Vũ, người ở lại trước đi, bí mật chú ý hướng đi tiếp theo của Hoàng hậu nương nương và Liên Mặc, có tin tức gì hoặc là tình huống khác thường, lập tức dùng bồ câu đưa tin thông báo! Ta lập tức trở về cung một chuyến, chuyện hoàng hậu nương nương còn sống này ta phải tự đảm bảo cho hoàng thượng biết mới được!" Minh Phong nhìn xe ngựa dần dần đi xa, bình tĩnh nói.

"Được, nên làm thế nào ta cũng biết. Người mau ra roi thúc ngựa chạy trở về, đem tin tức vô cùng tốt nói cho hoàng thượng." Minh Vũ vừa nghĩ tới hoàng thượng ngày càng lãnh khốc của bọn họ sẽ vì tin tức này 'sống' lại, trong lòng thật hưng phấn kích động không thôi. Hắn thật sự là không đành lòng nhìn hoàng thượng ngày đêm tinh thần chán nản, luôn sống trong đau đớn buồn rầu.

Cuộc nói chuyện của hai người, lại không chú ý tới từ chỗ tới một thanh âm khác lạnh lùng tà tử đã rơi xuống mệnh lệnh.

"Huyền Ảnh, chặt chẽ theo dõi hành tung cô gái nhỏ kia, có tin tức lập tức đưa thư truyền báo! Lần này nếu lại đem người đánh mất, người sẽ thật sự không cần nhìn thấy mặt trời ngày mai rồi!"

"Dạ, chúa thượng, lần này thuộc hạ nhất định không nhục mệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 16: Tranh giành tình nhân

Sau khi một hàng ba người trở lại nhà trọ Thanh Phong, Hàn Kỳ Hiên thuê một gian phòng tốt nhất. Bữa tối nhìn Tống Văn Ca tự làm, thật cẩn thận lại đau lòng không thôi rửa sạch băng bó vết thương cho Liên Mặc, bọt khí chưa ở đáy lòng không ngừng bốc ra ngoài, thật hận sao không phải người bị thương giờ phút này là mình, bất mãn cùng ghen tị với Liên Mặc không khỏi lại sâu sắc vài phần.

Bởi vì bụng Liên Mặc cũng bị một kiếm, cho nên bàn tay mềm của Tống Văn Ca lại lưu luyến ở bụng hắn cẩn thận xử lý miệng vết thương. Hành động này khiến Hàn Kỳ Hiên nhìn xem mà mặt trận hỏa lớn, thật sự là có chút chịu không nổi. Trơ mắt nhìn nữ tử mình thích ở trên người đàn ông khác sờ tới sờ lui, hắn đều muốn giết người.

"Vật nhỏ, hãy để ta tới giúp hắn rửa sạch vết thương ở bụng đi." Mắt phượng của Hàn Kỳ Hiên oán hận nhìn chăm chú đôi tay nhỏ bé của Tống Văn Ca, thật muốn đem chúng nó chặt chẽ chộp vào trong tay mình, khiến chúng nó trừ mình ra cái gì cũng không chạm vào được.

"Á, vậy được rồi." Tống Văn Ca cũng bị đôi mắt như có thể phun ra lửa của Hàn Kỳ Hiên trừng cả người không thoải mái, không thể không y theo hắn một lần. Miễn cho hắn đỡ bình đảm chưa trước mặt Liên Mặc làm ra hành động không đúng đắn gì làm cho Mặc đau lòng khổ sở.

Ở trong mắt nàng, Hàn Kỳ Hiên cũng không phải chính nhân quân tử gì đâu, điển hình của một tà nam, cũng không làm theo lẽ thường. Không có việc gì... vẫn là không cần chọc hắn thì tốt hơn. Tuy rằng mình cũng không sợ hắn, nhưng không muốn mờ ám không rõ với hắn. Nghĩ đến mình dường như còn thiếu hắn một cái lấy thân báo đáp, may mắn hắn hiện giờ không nói ra, nếu hắn đã quên vậy thì càng tốt hơn.

"Hàn công tử, động tác của người cũng không thể nhẹ một chút ư", Liên Mặc thở dài ẩn nhẫn rên rỉ lập tức kéo về tự do suy nghĩ của Tống Văn Ca, trên mặt không vui nhìn xuống tay có chút thô lỗ của Hàn Kỳ Hiên phía dưới.

"Hàn Kỳ Hiên, ngài cũng đừng quấy rối nữa. Mặc đã bị thương nặng như vậy rồi, ngài còn muốn có ý khi dễ chàng." Tống Văn Ca nói xong, một phen giành lấy thuốc mỡ và băng vải trong tay Hàn Kỳ Hiên. Vẫn là tự mình ra tay có vẻ yên tâm hơn, sẽ không làm cho tà nam kia đến. Thật là, muốn ăn đảm chua thì ghen trong lòng ăn đi, ép buộc Mặc đang bị bệnh làm gì. "Ngài nếu còn như vậy... ta sẽ tức giận."

Tống Văn Ca vừa dứt lời, chợt nghe đến tiếng kêu to khoa trương của Hàn Kỳ Hiên: "Ôi, ôi, ta bị thương. Ôi, ôi, cánh tay của ta đau quá. Vật nhỏ, nàng mau giúp ta nhìn xem, cánh tay của ta có phải muốn phế rồi hay không?"

"Hàn Kỳ Hiên, ta bảo ngài đừng quấy rối, sao ngài cứ đùa mãi, không thấy ta đang bận sao, không có thời gian giỡn với ngài đâu!" Tống Văn Ca tức giận liếc Hàn Kỳ Hiên một cái, quay đầu hướng về đôi mắt màu băng lam ẩn ý cười của Liên Mặc bất giác bắt đắc dĩ lắc đầu.

"Mặc, chàng muốn cười thì cười đi. Hắn là như vậy đó, nổi giận lên thì rất dọa người, nhưng đa số thời điểm lại giống như con nít, còn không nhu thuận

hiểu chuyện bằng Trần nhi nữa.”

Lời Tống Văn Ca còn chưa nói hết, chợt nghe Liên Mặc cười khúc khích, một tiếng cười này không chút nào cho người nào đó mặt mũi. Đôi mắt màu băng lam sáng trong mị hoặc ngẫu nhiên liếc về phía Hàn Kỳ Hiên, chứa đựng vui mừng khi người khác gặp họa, cũng không biết là cố ý hay vô ý.

"Cười cái gì cười! Cả người là vết thương cũng dám cười ta, có tin ta lập tức đem người ném bay ra hay không! Đừng tưởng rằng chính mình một dáng vẻ tiên nhân, vật nhỏ đối xử tốt với người chút, là có thể ở trước mặt ta giả đại gia! Hừ!" Hàn Kỳ Hiên hừ một tiếng thật mạnh, nhìn gương mặt còn tuấn tú không tỳ vết hơn mình của Liên Mặc, cảm thấy lại bức bối, giống như có vô số con mèo đang cào hấn.

"Yêu nghiệt!" Hàn Kỳ Hiên oán hận nhỏ giọng nói thầm một câu, nghiêm trọng hoài nghi Liên Mặc không phải người, mà là yêu. Nào có người đàn ông nào đáng vẻ so với hấn còn quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyết đại hơn? Không phải yêu nghiệt là cái gì? Khó trách vật nhỏ đối với hấn ta tốt như vậy, nhất định là bị hấn ta mê hoặc! Không được, về sau hấn nhất định phải giám sát chặt chẽ vật nhỏ, quyết không thể để nàng một mình cùng một chỗ với yêu nghiệt này, miễn cho hấn ta có cơ hội, tai họa của vật nhỏ càng sâu.

"Haiz, nếu yêu nghiệt mà được yêu thương, vậy làm yêu nghiệt cũng là vô cùng hạnh phúc!" Liên Mặc sâu sắc cảm thán một câu, ánh mắt nhu tình chân thành liên tiếp giao nhau với mắt long lanh của Tống Văn Ca. Người sáng suốt vừa thấy cũng biết là hấn cố ý, cố ý kích thích người nào đó, ai bảo mỡ tả nam mắng hấn yêu nghiệt chứ.

Haiz, Tống Văn Ca quả nhiên nói không sai, Liên Mặc cho dù là thần tiên, đó cũng là một thần tiên bụng dạ hẹp hòi, chút tiểu vận cũng ăn không được.

"Liên Mặc, người cho ta là người chết sao. Không cho người cùng vật nhỏ liếc mắt đưa tình, nếu không cho người một năm không xuống giường được đó," Hàn Kỳ Hiên lửa lớn gầm nhẹ, một chương võ xuống, ẩm trà và cốc nước trên bàn âm âm, hay cho một trận tung lên nhảy xuống.

"Hàn công tử, ta lúc nào thì xem người không phải người đâu?" Liên Mặc về mặt vô tội nhìn Hàn Kỳ Hiên sắc mặt khó coi, ánh mắt lóe lóe, lại nói, "Hơn nữa, ta có xem người là người hay không cũng không ảnh hưởng gì đến bản thân người là người hay không. Trừ phi, người vốn cũng không phải là người, thế này mới sợ người khác không xem người là người."

"Liên Mặc, người nói ai không phải người?!" Hàn Kỳ Hiên thấy Tống Văn Ca nghe vậy âm thầm run vai cười trộm, hấn lập tức biến sắc, hoàn toàn phát hỏa, sắc mặt trong nháy mắt khó coi vô pháp hình dung. Lại là một chương chụp xuống, lúc này cũng không phải là ẩm trà chén trà nhảy hai cái là xong việc, mà là cả cái bàn bị gãy bốn chân, nháy mắt đã trở thành một đồng lộn xộn.

"Này, Hàn Kỳ Hiên, nói chuyện thì cứ dùng miệng mà nói, ngại dùng lấy cái bàn ra trút giận. Làm hư còn phải móc bạc bồi thường, ngại không đau lòng thì ta cũng đau lòng đó." Tống Văn Ca xoa xoa bụng cười đau, không để lại dấu vết di chuyển đứng ở trước mặt Liên Mặc, nàng thật sự là sợ Hàn Kỳ Hiên trong cơn tức giận khai đao với Liên Mặc.

"Vật nhỏ, nàng có còn lương tâm hay không? Nàng không đau lòng ta, lại đau lòng lên mấy lượng bạc kia? Lòng bàn tay của ta còn đang đau nè!" Hàn Kỳ Hiên nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức di hình đổi bước, nhảy mắt dời đến trước mặt Tống Văn Ca. Bàn tay to chụp tới, đã đem ôm vào trong lòng mình, khuôn mặt tuấn tú thối ra phóng đại ở trước mắt nàng.

Tống Văn Ca hoảng sợ, khuôn mặt đỏ lên, nhanh chóng dùng sức đẩy Hàn Kỳ Hiên ra, cau giận nói: "Hàn Kỳ Hiên, sao ngài luôn thích động tay động chân chọc ta tức giận."

"Hừ, ai bảo nàng và Liên Mặc liên hợp lại chọc ta!" Còn giống như sợ hấn ta bị ta ăn vậy làm ra tư thế bảo vệ che ở trước mặt hấn ta! Hàn Kỳ Hiên thờ phỉ phỉ bĩu môi, càng nhìn Liên Mặc càng thấy chương mất, quả thực so với lúc trước hấn nhìn Long Ngự Tà còn chán ghét hơn, thật muốn bỏ hấn ta ra giống như cái bàn.

"Được rồi được rồi, vừa rồi chúng ta nói đùa với ngài thôi, ngài đại nhân đại lượng, cũng đừng tức giận nữa." Tống Văn Ca buộc lại dây băng cuối cùng sau đó thu hồi thuốc mỡ còn lại. Lại rút chén trà lạnh đưa tới trước mặt Hàn Kỳ Hiên, "Xin bớt giận, nghỉ ngơi một lát, ta và Liên Mặc còn muốn đến Thiên Ma Cung một chuyến, còn cần ngài tiếp tục làm người đánh xe cho chúng ta!"

Đến Thiên Ma Cung, Hàn Kỳ Hiên nghe vậy sừng sốt, "Vật nhỏ, các người đến Thiên Ma Cung làm gì?" Người ngoài đối với Thiên Ma Cung bọn họ hết sức chú ý cùng bịa chuyện xấu xa, cái gì cũng nói. Không phải người có mưu đồ chiếm hấn băng kiếm phổ và Thiên Ma bí kíp, không ai dám chạy đến Thiên Ma Cung nữa. Nhưng, hấn không cho rằng vật nhỏ và Liên Mặc là vì hấn băng kiếm phổ và Thiên Ma bí kíp mà đến.

"Chúng ta đến đó tìm Trần nhi." Tống Văn Ca chi tiết nói.

"Các người làm sao mà biết Trần nhi ở Thiên Ma Cung?" Hàn Kỳ Hiên cảm thấy thất kinh, Long Ngự Tà có thể điều tra ra cũng thôi đi, dù sao thế lực ám đường của hấn ta không thể khinh thường. Nhưng vật nhỏ làm sao biết được? Việc giữ bí mật của Thiên Ma cung bọn họ khi nào thì kém như vậy.

Bất quá, nghe vật nhỏ vừa nói như thế, hấn lập tức bình tĩnh. Hấn đều đem Trần nhi quên đi, haiz, vừa gặp vật nhỏ, đầu óc của hấn dường như sẽ không dùng được, không phải quên cái này, thì là quên cái kia.

"Là Mặc nói, Mặc còn nói Trần nhi ở Thiên Ma Cung không có nguy hiểm, cho nên chúng ta cho tới bây giờ mới đi Thiên Ma Cung tìm Trần nhi."

Tống Văn Ca vừa nói xong, ánh mắt thâm sâu sắc bén của Hàn Kỳ Hiên thẳng tắp nhìn về phía Liên Mặc, mang theo xem kỹ cùng ngờ vực vô căn cứ. Đáy lòng thâm nghi yêu nghiệt này không đơn giản, nghĩ lại hấn lúc trước là lo một mình đem vật nhỏ mang ra khỏi hoàng cung, lại dùng tiên đan gì đó làm cho vật nhỏ khởi từ hồi sinh, càng cảm thấy hấn ta là tình địch so với Long Ngự Tà còn lợi hại hơn, còn khó đối phó hơn, bất giác buồn bực âm thầm cắn răng, liên tục hừ lạnh.

"Hàn công tử, chỉ sợ thân phận của người cũng không đơn giản." Liên Mặc thản nhiên nhìn Hàn Kỳ Hiền, ánh mắt hai người trên không trung giằng co nhau, lửa sinh ra, điện lưu và chạm, dòng khí chung quanh dường như cũng trở nên không tầm thường. "Hàn công tử, có quan hệ gì với Thiên Ma cung không?" Bằng trực giác, Liên Mặc có thể thấy ra người đàn ông áo xanh trước mắt này không đơn giản.

"Ánh mắt của người thật đúng là sắc bén!" Hàn Kỳ Hiền thu hồi ánh mắt đầu ngẩng, từ chối cho ý kiến nhún vai. Trầm ngâm một lát, dịu dàng nhìn Tống Văn Ca, buồn bã nói, "Đúng vậy, ta chính là giáo chủ Thiên Ma Cung. Vật nhỏ, Trần nhi quả thực ở Thiên Ma Cung, hôm đó sau khi nàng gặp chuyện không may, là Thanh Trạch mang nó ra khỏi cung. Trần nhi vẫn luôn rất hiểu chuyện, cũng rất nghe lời, luyện công cũng rất cố gắng chỉ là rất nhớ nàng. Từ đó tới nay, Trần nhi thường xuyên khóc âm ỹ đòi nàng, ta không có cách, chỉ có thể lừa nó nói nàng ra ngoài làm việc, chờ nó trưởng thành luyện tốt võ công nàng sẽ trở về đón nó. Ta vốn cho là chính mình cần một mực lửa gạt Trần nhi, lại không nghĩ rằng vật nhỏ nàng thật sự còn sống, tốt quá, thật tốt quá. Rốt cục có thể không cần lừa Trần nhi nữa rồi, cũng không cần lại gạt mình. Vật nhỏ, chúng ta đến Thiên Ma Cung, gặp Trần nhi đi."

"Hàn Kỳ Hiền, cảm ơn ngài giúp ta chăm sóc Trần nhi." Tống Văn Ca nghe xong Hàn Kỳ Hiền nói, bắt giác đỏ mắt, trong mắt dày đặc sương mù, nhẹ nhàng nhắm mắt, lại có nước mắt không tự chủ được lăn xuống. Mặc dù kinh ngạc Hàn Kỳ Hiền lại là giáo chủ Thiên Ma Cung, nhưng không có gì để hỏi. Nàng vẫn luôn cảm thấy thân phận của hắn không chỉ là một Tiêu Dao Hầu nhân tàn đơn giản như vậy, cũng không nghĩ tới hắn đúng là giáo chủ ma giáo người trong giang hồ nghe tin đã sợ mất mật.

Bất quá, nếu giáo chủ Thiên Ma Cung là Hàn Kỳ Hiền... nàng lập tức cảm thấy ma giáo tuyệt không đáng sợ. Người ngoài đồn đãi nhất định là giả dối, Hàn Kỳ Hiền làm sao có thể là một đại ma đầu giết người không chớp mắt, tội ác tày trời chứ?

"Vật nhỏ, đừng khóc, cũng không cần cảm tạ ta." Hàn Kỳ Hiền vươn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Tống Văn Ca, luyện tiếu nói, "Trần nhi vốn là đồ đệ của ta, lại là đệ đệ nàng yêu thương, ta không lo cho nó, còn có thể lo cho ai?"

"Ca Nhi, một khi đã như vậy, chúng ta đây bây giờ sẽ lên đường đi Thiên Ma Cung, nàng cũng sớm gặp lại Trần nhi." Liên Mặc biết Tống Văn Ca giờ phút này hận không thể lập tức bay đến bên người Trần nhi, cho nên không muốn trì hoãn một chút thời gian nữa. Nếu không phải xử lý vết thương cho hắn, bọn họ đã sớm lên đường. Nghĩ vậy, cảm thấy bắt giác có chút tự trách.

"Mặc, vết thương trên người chàng quan trọng hơn, nên nghỉ ngơi trong chốc lát rồi chúng ta xuất phát sau được không?" Tống Văn Ca nhìn nhìn Liên Mặc cả người đều là băng vải, có chút lo lắng hỏi. May mắn vết thương cũng không trí mạng, bằng không nàng chắc chắn đau lòng sầu lo chết mất.

"Ca Nhi không cần lo lắng, mấy vết thương này không quan trọng, ta còn chịu đựng được." Liên Mặc không mấy để ý cười cười, lập tức đề Tống Văn Ca nâng xuống giường, Hàn Kỳ Hiền ở một bên nhìn xem không ngừng bĩu môi.

"Vật nhỏ, vẫn là ta tới đỡ đi. Hẳn nặng như vậy, như thế này đè nàng có thể không xong." Hàn Kỳ Hiền một phen kéo Liên Mặc qua, động tác có chút thô lỗ đưa phần nửa thân mình hắn ấn đến trên người mình, không cho hắn tới gần Tống Văn Ca.

"Ngài đi chậm một chút, Mặc đều theo ngài không kịp." Tống Văn Ca tức giận nhẹ trừng mắt nhìn Hàn Kỳ Hiền một cái, thật sự là không đẹp được tính trẻ con của hắn ta.

Nói thật, nàng cảm thấy hôm nay không chỉ là Hàn Kỳ Hiền, ngay cả Liên Mặc đều trở nên có chút không giống hần bình thường. Mặc lại cùng Hàn Kỳ Hiền so đó, còn nói lời tổn hại người, cùng Hàn Kỳ Hiền tranh phong đối mạch, lại tiến hành đại chiến ánh mắt kịch liệt, ngẩng lên còn thấy buồn cười.

Haiz, hai người này thật không hài hòa! Tống Văn Ca bắt đầu dĩ thời dài, ôm đứa nhỏ đi theo phía sau hai người họ.

Sau khi thanh toán tiền phòng, ba người lại đánh xe ngựa ra đi. Có điều dọc theo con đường này rất không an ổn, chỉ cần ngôn ngữ của Tống Văn Ca và Liên Mặc hài hòa một chút, hoặc là thoáng nói chuyện cười đùa lên tiếng, Hàn Kỳ Hiền sẽ hừ lạnh không ngừng, tiếng cấn răng cùng khớp xương phát ra tiếng kêu cọt cũng sẽ liên tiếp vang lên, hơn nữa xe ngựa sẽ càng xóc nảy gay gắt, làm cho hai người họ không thể không ngừng nói đùa, hai cặp ánh mắt buồn bực căm giận không hẹn mà cùng trừng mắt tà nam trước xe ngựa.

Địa bàn của mình quen thuộc nhất, từ khi Hàn Kỳ Hiền đánh xe ngựa, một đường tịch thu vài vụ nói chuyện. Thời gian hoàng hôn, ba người cuối cùng trước lúc trời tối đuổi tới chỗ ma giáo.

Thiên Ma Cung.

Thiên Ma Cung thật đúng là nơi phong cảnh duyên dáng, bốn phía dựa vào nước, chẳng những rừng trúc rậm rạp, cây cối tốt tươi, hơn nữa núi non trùng điệp, ngọn núi cao và hiểm trở san sát. Theo địa thế nhìn lại, cũng là dễ thủ khó công, người ở phía ngoài không dễ tiến đánh vào.

Tiến vào bên trong Thiên Ma Cung, Tống Văn Ca và Liên Mặc hai người theo sát ở phía sau Hàn Kỳ Hiền.

Cùng nhau đi tới, nhưng thấy đình đài lầu các, chằng chịt hấp dẫn, cầu nhỏ cong cong, đa dạng linh hoạt, núi giả nước chảy khúc chiết biến hóa, kỳ hoa dị thảo mùi thơm ngào ngạt.

Toàn bộ Thiên Ma Cung chiếm diện tích cực lớn, uy nghiêm mà không mất đại khí, hoa lệ lại không hiện tục tằng, bố cục hợp lý, kiến trúc xảo diệu.

"Tà nam này thật là có tiền, thiên Ma giáo xây giống như tòa cung điện vậy!" Tống Văn Ca thảm thán trong lòng một tiếng.

"Vật nhỏ, thích nơi này sao?" Hàn Kỳ Hiền liếc về Tống Văn Ca thản nhiên sợ hãi, khe miệng khinh khạo gọi lên vẻ đắc ý cợt. Nếu có thể cùng vật nhỏ cả đời du sơn ngoạn thủy, không hỏi thế sự sẽ tốt bao nhiêu? Chỉ tiếc thiếu một Long Ngự T, lại thêm một Liên Mặc cùng vâng bạn, kể truy th của hắn thật đúng là giằng co nan

vô hạn!

"Thích, hoàn cảnh nơi này tốt lắm, phong cảnh cũng rất tuyệt đẹp." Tống Văn Ca gật đầu nói. Nếu Hàn Kỳ Hiền không nói, ai có thể nghĩ đến đây là căn cứ của một tà giáo. Bất quá, nơi này dù thế nào đi nữa thì nàng vẫn tương đối thích Liên Ca lâu.

"Ha ha, thích là tốt rồi, thích là tốt rồi." Hàn Kỳ Hiền vui vẻ nói, mắt phượng cười tùm tùm thành một khe hở nhỏ, vẫn không quên hướng về phía Liên Mặc quảng đi một ánh mắt khoe đắc ý.

"Đắc ý cái gì, Liên Ca lâu tốt hơn nơi này nhiều." Liên Mặc nhỏ giọng nói thầm một câu, không nhìn ánh mắt khoe khoang đắc ý của Hàn Kỳ Hiền.

Trong lúc mấy người nói chuyện ngâm đầu cũng đã xuyên qua tiền viện, tiến vào hậu viện Thiên Ma cung.

Dừng bước lại, mắt phượng của Hàn Kỳ Hiền nhìn về một hướng khác ở hậu viện, mềm giọng nói: "Vật nhỏ, lúc này đúng là thời giờ an luyện công của Trần nhi. Dọc theo đường mòn này đi lên phía trước, quẹo trái, sau đó quẹo phải, lại xuyên qua hai hành lang gấp khúc, là có thể nhìn thấy tiểu đình viện nơi luyện công của Trần nhi."

"Đã biết, Hàn Kỳ Hiền, ngài trước tiên giúp ta lo cho đứa nhỏ một chút, ta đi xem Trần nhi." Tống Văn Ca đem đứa nhỏ đưa cho Hàn Kỳ Hiền, lại nhìn Liên Mặc một cái, rồi sau đó trực tiếp dựa theo chỉ dẫn của Hàn Kỳ Hiền, bước nhanh đi về phía tiểu viện luyện công của Nguyệt Văn Trần, nàng đã có chút khẩn cấp muốn lập tức gặp đứa bé nhu thuận lại có hiểu biết chia cách gần một năm kia.

Một đường bước nhanh đi vào bên ngoài sân nhỏ, nghĩ đến Trần nhi cố gắng luyện võ bên trong, Tống Văn Ca bất giác lại là lòng chua xót, lại là đau lòng. Dừng một hồi lâu, lại thâm sâu hít một hơi, thế này mới bước vào trong viện.

Đi vào đình viện, đập vào mắt là hoa anh đào trắng như tuyết nở đầy cả viện. Một cơn gió nhẹ thổi qua, hoa kia lại từng đoá từng đoá bay xuống, như cánh bướm bay dập dờn, lượn lờ bay múa. Trong đình viện còn có mấy cây hương kết (quýt thấp) toả ra hương thơm ngọt ngào tràn ngập trong không khí, dày đặc say lòng người.

Hiện giờ đã là tháng sáu, mùa này lại còn có hoa anh đào kiều diễm như thế, làm cho đáy lòng Tống Văn Ca âm thầm kinh ngạc không thôi. Hơn nữa bố cục trong đình viện này có vài phần tương tự với Khuynh Thành điện trong hoàng cung Tuyệt Lân quốc đã mất của nàng, hơn nữa hoa anh đào đầy viện nở như tô vẽ thêm mê người.

Tống Văn Ca xoa hai mắt dường như nhắm lại, nhìn chăm chú chỉ thấy bóng dáng nho nhỏ bên cạnh cây hoa anh đào đang cầm một cây kiếm gỗ chăm chỉ tập luyện kiếm pháp, nắm cả hai tay, diêm chùy, xoay người, sườn xoáy, luyện được trời chảy, động tác so với trước kia càng thêm chuẩn xác, thỉnh thoảng còn có thể nhảy lên cao hai thước. Thậm chí kiếm gỗ trong tay vung ra, có thể đánh rơi xuống một vài đoá hoa.

"Trần nhi" Mỗi Tống Văn Ca run rẩy khẽ gọi một tiếng, nước mắt không kiềm được chảy xuống. Thấy đứa bé một mình luyện võ không có phản ứng gì, dường như không nghe thấy nàng gọi, bất giác nàng lại kêu một tiếng lớn hơn, "Trần nhi".

Nguyệt Văn Trần nghe được tiếng của Tống Văn Ca, động tác xoay người múa kiếm mạnh ngừng lại. Quay đầu nhìn đến Tống Văn Ca đang đứng ở cách đó không xa phía sau mình, mở ra hai tay nhìn mình, nó ngây ngốc một hồi lâu, bỗng nhiên "Oa", một tiếng khóc rống lên. Kiếm gỗ trong tay quăng đi, Nguyệt Văn Trần lập tức chạy vội tiến vào trong lòng Tống Văn Ca, một đôi tay nhỏ bé ôm chặt cổ, giống như không bao giờ muốn buông ra nữa.

"Tỷ tỷ, tỷ rất hư", hu hu kêu, "Tỷ tỷ xấu, tỷ tỷ không cần Trần nhi rồi", hu hu kêu, "Tỷ tỷ vừa đi đã đi nhiều ngày như vậy, chỉ để lại một mình Trần nhi, tỷ tỷ gạt dè, gạt dè, trước kia tỷ đã nói vĩnh viễn sẽ không bỏ lại Trần nhi, tỷ còn nói sẽ vĩnh viễn ở cạnh Trần nhi, nhưng tỷ tỷ nói chuyện không giữ lời gì hết, tỷ tỷ hư", hu hu kêu.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Văn Trần nước mắt lan tràn, thân thể nho nhỏ khóc đến run động không thôi. Khóc đến cuối cùng nghẹn ngào nói không ra lời, chỉ biết ôm chặt cổ Tống Văn Ca, thế nào cũng không chịu buông ra nửa phần.

"Trần nhi, đừng khóc, đừng khóc, là tỷ tỷ không tốt, tỷ tỷ nói chuyện không giữ lời gì hết, tỷ tỷ hư". Tống Văn Ca ôm Nguyệt Văn Trần thật chặt, lệ cũng như suối trào. "Trần nhi, tỷ tỷ không phải cố ý muốn bỏ lại đệ một mình, tỷ tỷ chỉ vì có việc cần phải làm. Sau này không bao giờ như thế này nữa, Trần nhi tha thứ tỷ tỷ lần này được không?" Hàn Kỳ Hiền cũng đã nói cho nàng chuyện lừa gạt Trần nhi như thế nào.

"Được, Trần nhi không giận tỷ tỷ, chỉ cần tỷ tỷ về sau không bỏ lại một mình Trần nhi." Nguyệt Văn Trần hít mũi một cái, nước mắt trong mắt dường như cảm tâm mắt của nó, nó cũng luyến tiếc buông tay ra lau sạch, chỉ là liều mạng nháy mắt, đem nước mắt chớp ra. "Tỷ tỷ, sư phụ trước thối nói võ công của Trần nhi tiến bộ rất nhiều, vậy sau này Trần nhi có phải có thể bảo vệ tỷ tỷ hay không?"

"Uh, Trần nhi nhà chúng ta vẫn luôn rất lợi hại, sau này có thể bảo vệ mình và tỷ tỷ." Tống Văn Ca vừa nói, vừa giơ ống tay áo lên lau nước mắt trên mặt Nguyệt Văn Trần, hôn hôn trán của nó. Nàng không muốn Trần nhi khóc nữa, nên ra vẻ thích thú giương mắt nhìn về phía hoa anh đào đầy viện, nói sang chuyện khác, "Trần nhi, hoa này là ai trồng?"

"Là sư phụ trước thối trồng, có một lần đệ nói chỗ ở trước kia của tỷ tỷ có rất nhiều hoa anh đào, hơn nữa tỷ tỷ và đệ đều rất thích hoa anh đào, sau đó trong vòng mấy ngày cũng không biết từ đâu sư phụ trước thối lấy được nhiều hoa anh đào như thế này, hơn nữa toàn bộ chỗ đệ luyện công, đều có rất nhiều người chuyên chăm sóc hoa anh đào này."

Nghe vậy, Tống Văn Ca trầm mặc, lại ngược đôi mắt còn nhắm lại nhìn những hoa anh đào tuyết trắng này một hồi, lập tức khẽ thở dài, ôm lấy Nguyệt Văn Trần hướng về phía ngoài viện đi ra.

Ra khỏi dinh viện, đi chưa tới hơn mấy bước, đã gặp Hàn Kỳ Hiền đang đến đây gọi nàng và Trần nhi đi ăn bữa tối.

Trên bàn ăn, Hàn Kỳ Hiền và Liên Mặc phân biệt ngồi ở hai bên Tống Văn Ca, Trần nhi vẫn không rời trong lòng Tống Văn Ca mắt to giàn giụa nước mắt bỗng nhiên thấy trên tay Hàn Kỳ Hiền ôm một bé cưng.

"Tỷ tỷ, bé cưng kia là ai?" Nguyệt Văn Trần dứt lời, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mếu, thân thể nhỏ nhỏ càng dán chặt vào Tống Văn Ca, giống như sợ có người muốn tranh giành với nó.

"Trần nhi, đó là bé cưng tỷ tỷ sinh, cũng là cháu ngoại trai nhỏ của đệ đó, Trần nhi là cậu nhỏ của em bé, phải giúp tỷ tỷ cùng nhau chăm sóc em bé nha". Tống Văn Ca nói xong, định ôm đứa nhỏ qua, lại bị Nguyệt Văn Trần kéo chặt lại cánh tay không cho nàng ôm.

"Tỷ tỷ, tỷ thích nó hay là thích Trần nhi nhiều hơn?" Nguyệt Văn Trần quệt mồ hôi, có chút không vui hỏi. Nó lại nghĩ tới lời của tỷ tỷ xa lạ nói với nó ở lãnh cung trước kia, nàng nói có lẽ hiện giờ tỷ tỷ rất thương yêu nó, nhưng sau này nếu tỷ tỷ có bé cưng của mình, nàng khẳng định sẽ không còn yêu thương nó nữa, bởi vì người mẹ nào cũng đều yêu nhất sẽ là con của mình. Hiện giờ tỷ tỷ có đứa con của mình rồi, về sau có phải sẽ không còn yêu thương nó nữa hay không?

Nghĩ đến đây, Nguyệt Văn Trần không khỏi đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào lòng Tống Văn Ca, đau lòng không thôi thấp giọng khóc ồ lên.

Tống Văn Ca thấy thế sững sốt, đoán được Trần nhi nhất định là sợ mình có con rồi sẽ không thương nó nữa, cuống quýt đau lòng ôm sát nó, dịu dàng dỗ dành nói: "Trần nhi ngoan, tỷ tỷ nhất định sẽ vĩnh viễn yêu thương chăm sóc đệ, cho dù có bé cưng, tỷ tỷ cũng sẽ yêu thương Trần nhi nhất, so với yêu thương em bé còn yêu thương hơn nha! Trần nhi ngoan, đừng khóc nữa, đệ xem em bé đều chưa bao giờ khóc. Trần nhi nên làm gương tốt cho em bé, sau này không thể khóc nữa ha! Tỷ tỷ gấp chân gà cho Trần nhi, không cho em bé ăn, được không?"

"Được, chân gà đều là của một mình Trần nhi, không cho em bé ăn." Nguyệt Văn Trần nhìn Tống Văn Ca gấp chân gà cho mình, mà em bé chỉ có thể đứng ở một bên nhìn nó ăn, không khỏi nín khóc mỉm cười. Nghĩ tỷ tỷ quả nhiên vẫn là thương yêu nó nhất, chân gà ăn ngon như vậy đều chỉ cho mình.

"Trần nhi, cánh gà này và miếng cá cũng ăn nhiều một chút, Trần nhi gầy rồi." Tống Văn Ca đau lòng sờ sờ cầm gậy một vòng lớn của Nguyệt Văn Trần, lại gấp cho nó đồ ăn phong phú nhiều dinh dưỡng.

"Tỷ tỷ, tỷ cũng ăn đi, đừng chỉ chú ý Trần nhi." Nguyệt Văn Trần nhìn một chén tràn đầy đồ ăn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều cười tươi như hoa. Đặc ý hướng về bé cưng nhìn chăm chăm vào mình thè lưỡi, thể này mới sung sướng cầm lấy một cái chân gà vui vẻ gặm.

"Ê a, ê a", Mắt to đen bóng của bé cưng thẳng nhìn Nguyệt Văn Trần chăm chăm chớp cũng không chớp, khoe miệng chảy không ít nước miếng, dường như muốn cắn lên một ngụm.

"Không cho người ăn, sẽ không cho người ăn, tất cả chân gà đều là của ta, còn có tỷ tỷ cũng là của ta." Nguyệt Văn Trần vừa nói, vừa đem tất cả chân gà chuyển qua trước mặt mình, lại duỗi tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ, hừ nói, "Không cho người theo ta giành chân gà và tỷ tỷ, bằng không ta sẽ nhéo người, cắn người!"

"Trần nhi, không được bướng bỉnh ha! Đệ là cậu nhỏ của em bé, làm sao có thể khi dễ em bé được?" Tống Văn Ca lấy khăn tay ra nhẹ nhàng lau chất dầu trên mặt đứa nhỏ, có chút buồn cười điểm cái mũi Trần nhi. "Yên tâm đi, em bé sẽ không tranh chân gà với Trần nhi, càng sẽ không cướp tỷ tỷ với Trần nhi. Nhanh ăn cơm đi, bằng không chân gà và cánh gà đều nguội mất."

"Mặc, chàng cũng ăn nhiều chút, trên người chàng có thương tích, cũng cần được bồi bổ." Tống Văn Ca vừa nói vừa múc thêm một chén canh đầu cá đưa tới trước mặt Liên Mặc, sau đó lại gấp cho Liên Mặc một viên thịt kho tàu lớn, Liên Mặc lập tức cầm bát lên, vừa ăn vừa cười đến vẻ mặt vô cùng ngọt ngào và hạnh phúc.

Tống Văn Ca lại gấp một cánh chân gà kho tàu, Hàn Kỳ Hiền thấy thế, lập tức cầm bát lên, chuẩn bị đón lấy. Tống Văn Ca nhìn hẩn một cái, lại đem cánh gà bỏ vào trong bát mình.

"Ngài không bị thương, lại càng không phải là con nít, tự mình gấp lấy đi."

Hàn Kỳ Hiền nghe vậy, lập tức suy sụp hạ mặt tuấn tú như hoa đào, bĩu môi ủy khuất nói: "Vật nhỏ, nàng muốn làm đối đãi đặc thù, người ta không thuận theo thôi!"

Tống Văn Ca run run một cái đôi đũa trong tay thiếu chút nữa không nắm được, đàn ông lớn như vậy rồi còn bắt chước đứa bé làm nũng, đầu óc phòng chừng bị nước vào. Ném cho hẩn một cái ánh mắt khinh bỉ siêu cấp, cười thâm nói: "Ăn cơm! Ăn cơm!"

"Ta không ăn cơm, ta ăn canh!" Lời còn chưa dứt, Hàn Kỳ Hiền tay mất lạnh lẽ, bát canh đầu cá trước mặt Liên Mặc đã bị hẩn cướp mất, Liên Mặc muốn ngăn cản cũng đã không kịp.

"Ha ha, đồ đã đến trên tay của ta thì không ai có thể cướp đi được đâu. Canh đầu cá này là vật nhỏ tự tay nấu, chỉ có ta mới có thể uống. Người muốn cướp, không có cửa đâu." Hàn Kỳ Hiền bưng bát sứ lên, nói một câu lại uống một ngụm canh đầu cá, vẻ mặt hưởng thụ mỹ vị kia, cũng không biết là thật sự hay là cố ý giả vờ.

"Thật không, ta uống không được, người cũng đừng mong độc chiếm!" Liên Mặc hừ hừ nói, đôi đũa trong tay cũng lập tức bay ra, tuy không đánh rơi chén canh trong tay Hàn Kỳ Hiền, nhưng lại khiến toàn bộ nước trong chén canh không dư thừa toàn bộ tung toé ra ngoài, bắn tung toé trên mặt, trên người Hàn Kỳ Hiền, thậm chí ngay cả trên tóc cũng lấy dính vài giọt.

"Liên Mặc, người đừng quá đáng!" Hàn Kỳ Hiền lau nước canh trên mặt, nhanh chóng nhặt lên một hạt đậu phộng bắn về cái trán Liên Mặc.

Liên Mặc quay đầu đi, nhanh nhẹn tránh thoát tập kích của hắn. Mắt màu lam híp híp, cũng nhanh chóng nhặt lên một hạt đậu phộng hướng về hắn ta vọt tới.

"Còn muốn bắt chước ta, thật sự là phải học Lỗ Ban làm búa trước!" Về mặt Hàn Kỳ Hiền khinh thường, bàn tay to nhanh chóng vươn ra, lập tức tiếp được hạt đậu phộng này.

"Bản lĩnh không tệ!" Liên Mặc dứt lời, tay đảo qua, nhanh chóng nắm một hạt đậu phộng ở trong tay, lập tức một viên lại một viên liên tiếp hướng về phía Hàn Kỳ Hiền vọt tới.

"Tính trẻ con!" Hàn Kỳ Hiền một tay ôm đứa nhỏ, một tay tiếp được vui vẻ, còn bắt chợt xem xét đưa lên một hạt cho vào miệng, sau đó cười đắc ý nhìn Liên Mặc.

"Này! Các người rốt cuộc còn ăn cơm hay không? Không ăn mời đi ra ngoài nào loạn, ta và Trần nhi còn muốn ăn! Còn có Hàn Kỳ Hiền, ngài đừng có hù đến đứa nhỏ, bằng không ta sẽ giận ngài!" Tống Văn Ca vỗ vỗ cái bàn, mặt đen lên cả giận nói.

Thật là, ăn một bữa cơm cũng không được yên ổn! Đây rốt cuộc là cái gì và cái gì, lớn cùng lớn tranh giành tình nhân đấu đá với nhau, hay tiểu nhân cùng tiểu nhân cũng nào loạn đến nào loạn đi khóc nhè, nằng thật muốn đau đầu nhức óc!

"Hàn Kỳ Hiền, Mặc, nếu các người nhàn rồi không có việc gì làm, không bằng tốt nhất nên suy nghĩ một chút nếu Long Ngự Tà tìm tới chúng ta nên làm cái gì bây giờ. "

Lời này của Tống Văn Ca vừa ra khỏi miệng, hai người lập tức ngừng đánh nhau, sắc mặt nháy mắt ngưng trọng lạnh lùng lên.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 17: Vui vẻ kinh trời

Đêm, đen như mực, lạnh như nước. Trăng, sáng như bạc, tĩnh như gương.

Trong Tuyết Dục cung, đèn cung đình tươi sáng, tất cả như trước không có thay đổi chút nào, các nơi cũng sạch sẽ như cũ, không thấy tro bụi. Nhưng tấm cung, giống như nhiều năm chưa từng thông gió, có mùi ẩm ướt nặng nề.

Một bóng dáng vàng sáng lẳng lẳng ngồi ở trước gương trang điểm, bàn tay to lưu luyến không ngừng vuốt ve qua lại trăm hoa, ngọc trầm, sợi tơ trên bàn trang điểm, cuối cùng lại yêu say đắm cầm chặt cây lược chải đầu bằng gỗ từ đàn hình trăng khuyết kia, dịu dàng vuốt ve, đưa lên mũi nhẹ hít hà, giống như còn có thể ngửi được mùi thơm ngát duy nhất của người yêu.

Một hồi lâu, Long Ngự Tà mới đem cây lược gỗ từ đàn đặt về chỗ cũ của nó. Đứng dậy đi vào trước giường gấm, bàn tay to lại lưu luyến mon trón rèm trường, gối uyên ương, mền thêu, khăn trải giường.

Cảnh còn nhưng người đã không còn, lệ bắt chợt rơi xuống.

Ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua song màn cửa sổ soi vào, từng đợt từng đợt rơi ở trên người, trên tóc, trên mặt Long Ngự Tà, vươn tay cầm nắm không được, nhưng lại có thể cảm nhận được lạnh lẽo cùng đau đớn thấu tim.

Nước mắt thê lương rơi xuống trên khăn trải giường trắng tinh, trong chốc lát lại nhuộm ra đóa đóa hoa tuyết. Long Ngự Tà cuống quýt nâng lên ống tay áo đem vết nước mắt trên giường lau khô, sợ nước mắt mình làm dơ khăn trải giường trắng tinh kia, càng sợ nước mắt của mình hỗn tạp mùi vốn có trên giường gấm.

Trong Tuyết Dục cung ngoại trừ tấm cung còn nguyên ra, những địa phương khác bốn phía cũng đã được tu bổ lại. Nay Tuyết Dục cung sớm đã trở thành cung điện xa hoa nhất, phú lệ đường hoàng nhất tại Long Đàng quốc, trong đó đỉnh đều là đồng đỏ, mà nước sơn trong điện thờ, đều mài vàng son lên, vách tường mang khảm ngọc lưu ly, gắn bạch ngọc, lam thiên bích, minh châu tuyết chi, lông chim trả trang trí. Cửa sổ, vách tường, mếp tường, lan can linh tinh, cũng lấy gỗ trầm làm nên, lại dùng vàng ngọc, giữa dùng châu ngọc, ngoài bày bức rèm che, đẹp lạ thường trần lệ. Thậm chí, lấy minh châu trân bảo phô bày, ban đêm rực rỡ lấp lánh, như dao trì, thời cổ đại không có, sau này càng không có cung điện như vậy.

Mà chỗ đặc biệt nhất chính là, khắp cả tòa Tuyết Dục cung khắp nơi dùng lụa trang trí, tơ lụa phô hiện lên, xa xa nhìn lại giống như cung khuyết bầu trời. Gió nhẹ đánh úp lại thì lụa mỏng bay lượn, thực sự có cảm giác lạc vào cõi tiên.

Nhưng, tuyệt Dục cung nay được sửa đổi thành dáng vẻ này, Long Ngự Tà trái lại thêm vài phần hối hận. Cũng may tấm cung này được hắc bảo lưu lại. Đáng tiếc, theo thời gian trôi qua, hơi thở vốn có trong điện đang dần dần mai một cho dù hắc sớm đem tất cả cửa sổ đều đóng kín, nhưng vẫn không ngăn cản được gió bên ngoài tiến vào, càng không ngăn cản được hơi thở của nữ tử yêu mến từng giọt từng giọt tan đi.

Lau sạch nước mắt ở khoé mắt, Long Ngự Tà đem nếp nhăn rất nhỏ trên giường thật cẩn thận vuốt phẳng, rồi sau đó đứng dậy đi đến bên cửa sổ. Cho dù mùi bên trong đã có chút nặng nề hít thở không thông, hắc vẫn không tha cũng không muốn mở cửa sổ ra chỉ là ngẩng ngốc đứng ở phía trước cửa sổ, xuyên qua rèm cửa sổ nhìn sao băng trắng lạnh trên trời đêm, thần sắc có chút đau đớn, khuôn mặt dưới ánh trăng cũng tái nhợt có chút dọa người.

Tối nay lại là mười lăm rồi sao, cô gái nhỏ trúng độc kia nay lại đang làm gì? Khi độc phát năng nhiệt tình, quấy rối, dịu ngoan, xinh đẹp, kiều mị, mê hoặc lần lượt hiện lên trong óc, từng biểu tình động lòng người của nàng, hắc đều rõ ràng khắc vào trong đầu, vĩnh viễn đều không thể quên mất.

“Ca Nhi, vì sao ngày đêm đều tưởng nhớ nàng như vậy, nàng vẫn như cũ không muốn tiến vào trong mộng của ta?” Long Ngự Tà ngửa đầu nhìn trăng sáng trên bầu trời, khóe môi khẽ nhếch, một chút tươi cười thê lương, làm cho người ta không khỏi bị nỗi ưu thương của hắc vô nát tâm can.

Một tiếng than thở thật dài qua đi, Long Ngự Tà lại thấp giọng ngâm:

"Thăm lại chốn xưa, từng hình dạng từng góc cửa sổ hiện như cũ.

Áo tơ trắng bông bành, nhẹ giương theo gió.

Nhìn quanh lưu ba, sa dung khuynh quốc, trên đời không còn thứ hai.

Bàn tay mềm thư phù, thanh âm ngày xưa, nay nhưng lại thành thất truyền.

Tay quay lại, động lại nước mắt vì sương, xem chu thành bích, tự cố đau đoạn trường.

Ảnh hồng trước dài, trường lụa dài, hắc chim xanh không ân cần, truyền thư cho ta tới ngọc đường.

Gió đêm qua, hoa ảnh lộn lờ, sao như si tình vô rung chuyển?

Cùng trời cuối đất, nhân gian bầu trời, sinh tử hai bên cuồng.”

Một câu cuối cùng kia, "cùng trời cuối đất, nhân gian bầu trời, sinh tử hai bên cuồng" Long Ngự Tà lặp lại si niệm nhiều lần. Ngâm thôi, trên hai gò má rõ ràng trượt xuống hai hàng nước mắt, vẻ u buồn bi thương trên mặt đến nỗi làm cho lòng người đau lòng, tan nát cõi lòng.

"Ca Nhi, tại sao muốn rời khỏi ta, tại sao muốn để cho ta mỗi ngày đều sống trong tơ vương đau đớn về nàng, lòng của nàng so với ta còn ác hơn, so với ta còn tuyệt tình hơn. Vì sao không yêu ta, tại sao lại yêu Liên Mặc, hắc rốt cuộc tốt hơn ta điểm nào”.

"Ca Nhi, nàng về thì tốt quá, ta van xin nàng trở về đi, ta sẽ sửa, vì nàng, ta cái gì cũng tình nguyện sửa. Chỉ cần nàng có thể trở lại bên cạnh ta, muốn ta làm gì cũng có thể. Ca Nhi, ta cái gì cũng có thể không cần, ta chỉ muốn nàng, nàng nhanh chóng trở về đi”.

"Ca Nhi, nàng nói cho ta biết, rốt cuộc muốn ta làm thế nào, nàng mới có thể lại trở lại bên cạnh ta? Nàng nói cho ta biết, nói cho ta biết đi”.

Long Ngự Tà nghẹn ngào, thân thể bởi vì cực kì bi ai mà run rẩy không ngừng, từng câu từng chữ đều chứa đựng đau xót cùng thê lương. Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, bi thảm, chua xót, đau khổ, không ngừng không ngớt.

Không biết qua bao lâu, tiếng nấc bi thương của Long Ngự Tà mới dần dần dừng lại. Nhắm mắt lại, lồng ngực phập phồng vừa mới bình tĩnh thì bên tai lại đột nhiên vang lên tiếng tiêu sâu lắng, mặc dù thanh triệt nội tâm, nhưng cũng làm cho người ta không tránh khỏi đau triệt nội tâm. Tiếng tiêu kia trầm thấp, uyển chuyển mê ly, tràn ngập lưu luyến triền miên, bi thương đau thương, giống như đang thương tiếc hồi ức nào đó, như oán như ngưỡng mộ, như khóc như kể, làm cho người ta nghe thấy không khỏi là chãi rơi lệ.

Long Ngự Tà lẳng lặng nghe trong chốc lát, trên vầng trán dần dần hiện lên phần nộ thô bạo, nhưng cuối cùng vẫn là cực lực đè nén xuống. Thở dài thật sâu, đi ra tấm cung, đi về nơi tiếng tiêu truyền đến.

Đi vào trong đình viện, dưới ánh trăng trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng, Long Ngự Tà nhìn thấy Tần Phi Vũ mặc quần áo màu lam, tựa lưng vào gốc cây mai, ngọc thụ lâm phong, tay cầm ngọc tiêu, đang khẽ rumba mi mắt thổi ra khúc nhạc. Quanh thân của hắc đều bị một tầng u buồn cùng đau thương dày đặc bao phủ, tựa như trắng lạnh trong suốt kia, lẳng lặng rơi vãi trên mặt đất vắng lặng cùng thê lương, vô tình làm đau nhói lòng người.

"Phi Vũ, đệ đã đến rồi." Long Ngự Tà đứng cách hắc ta ba bước, thân nhiên nói. Hắc biết mười lăm hàng tháng, Phi Vũ cho dù gió mưa cũng không thể ngăn cản hắc ta tới Tuyệt Dục cung thương tiếc hồi ức. Hắc tuy rằng không thích, nhưng cũng không ngăn cản, xem như ngầm chấp nhận đi.

Tần Phi Vũ ngừng lại nhìn Long Ngự Tà một cái, khẽ gật đầu, cũng không nói gì, một lát lại tiếp tục thổi.

Đội hắc thổi xong khúc nhạc, Long Ngự Tà bỗng nhiên thở dài "Phi Vũ, ta biết đệ kỳ thật cũng giống như tướng phụ, bởi vì Ca Nhi chết đi mà sinh oán hận với ta.” Nói xong, lại thâm sâu thở dài, trong lời nói lẳng lặng chứa đựng thương cảm cùng buồn rầu. "Nếu hắc ta có thể làm cho các người dễ chịu một chút, vậy cứ việc hận đi.”

Dứt lời, Long Ngự Tà ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên trời đêm, dung nhan tuấn tú giống thiên tiên, nhưng dưới ánh trăng lại thấy rõ dáng vẻ gầy yếu xanh

xao, đôi mắt lạnh như băng thâm sâu giống như hai hân đàm ngàn năm, trong suốt sáng ngời, cũng tràn đầy tuyệt vọng cùng ưu thương sâu đậm.

Tần Phi Vũ nghe vậy miệng há to, vẫn không nói gì.

‘Oán hận’, có lẽ. Nếu nói là một chút trách cứ cũng không có, đó là không có khả năng. Nếu không phải biểu huynh đem Ca Nhi nhốt vào lãnh cung, vũ Chiêu nghi có thể nào có cơ hội hạ độc hại chết Ca Nhi? Nếu lúc trước biểu huynh có thể hơi lý trí một chút, Ca Nhi cũng sẽ không cùng bọn họ âm dương cách xa nhau.

"Kỳ thật ta cũng cảm thấy rất hận chính mình? Ca Nhi chết đi đều là ta một tay tạo thành, nay hối hận cùng đau đớn nhiều hơn nữa cũng là ta gieo gió gặt bão. “Long Ngự Tà hai tay che mặt, không để cho bị thương cùng yếu ớt đầy mặt tiết lộ trước người khác.

Tần Phi Vũ yên lặng sau một lúc lâu, nhân nhật nói: “Biểu huynh, đệ vẫn muốn hỏi huynh, việc vì huynh từ giả chức Thừa tướng thực sự là vì huynh ấy đùa giỡn Hoàng quý phi mà bị ép bắt đày đi sao?”

"Làm sao có thể, ngay cả ta cũng bức bách biểu huynh ấy không được, còn ai có thể buộc biểu huynh ấy? Tướng phụ là vì Ca Nhi chết đi, tâm lạnh đối với ta, biểu huynh ấy đã sớm muốn từ quan rồi cùng mà đi, lần đó Gia Luật Vân La vu khống hãm hại, biểu huynh ấy đã mượn cơ hội đó để rời đi. Ta tự biết giữ biểu huynh ấy không được, không thể làm gì khác hơn là thuận nước đẩy thuyền, cho dù không muốn cũng chỉ có thể thả biểu huynh ấy đi. Tướng phụ nói biểu huynh ấy sẽ không trở lại Hoàng Thành, cũng chỉ là sợ thấy cảnh sinh tình, không muốn lại đặt chân ở nơi làm cho biểu huynh ấy tan nát cõi lòng này.”

"Kỳ thật sợ hãi thấy cảnh sinh tình không chỉ dừng lại ở một mình sư huynh? Biểu huynh cũng không phải giống nhau hay sao? Chỉ là biểu huynh tình nguyện tan nát cõi lòng, cũng không muốn rời xa nơi Ca Nhi từng sống qua.” Tần Phi Vũ lắc đầu thờ dãi, nghĩ đến biểu huynh thâm tình, nghĩ đến sư huynh thâm tình, còn nghĩ đến thâm tình của chính mình, có đôi khi đều phải oán ông trời, đến cùng có phải là cố ý trêu đùa hay không? Vì sao muốn cho ba người bọn họ đồng thời yêu Ca Nhi. Chẳng lẽ nhìn thấy bọn họ vì tình mà thương mà đau, ông trời mới vui vẻ sao?

Ông trời quả nhiên là vô tình nhất, thích trêu cợt người như vậy, chẳng trách thơ viết: nếu trời có chút tình trời cũng già! (Nguyên văn: thiên nhược hữu tình ngày cũng lão)

"Phi Vũ, ta biết đệ và tướng phụ cũng yêu Ca Nhi sâu đậm, việc này nếu là trước kia ta quyết định sẽ không cho phép. Nhưng nay Ca Nhi sớm đã không còn, ta bá đạo chiếm giữ nữa cũng là uống công, cho nên ta ngầm đồng ý các người công khai yêu thích Ca Nhi, cũng không trách khi các người vô cùng thân thiết gọi thẳng tên Ca Nhi. Nhưng ta muốn nói cho đệ biết, kỳ thật từ sâu trong lòng ta vẫn để bụng, ta chán ghét bất kỳ kẻ nào đến tranh đoạt nàng với ta. Ca Nhi bất kể là sống hay chết, ta đều không thể chấp nhận được người khác chiếm giữ nàng, cho dù là một chút, tất cả của nàng đều chỉ có thể là của ta.”

Long Ngự Tà còn muốn nói tiếp cái gì, bỗng nhiên nghe được tiếng động lạ, thần sắc nháy mắt âm trầm lạnh lùng xuống. Không có sự cho phép của hắn, người tự tiện xông vào Tuyệt Dục cung đều phải chết!

"Ai?!" Long Ngự Tà nhíu chân mày quát lớn một tiếng, con ngươi đen sắc bén sâu thẳm nguy hiểm híp mắt lại.

"Hoàng thượng, là nô tài.” Theo hướng thanh âm trả lời, Minh Phong mặc áo đen, phong trần mệt mỏi như quý ảnh xuất hiện ở trước mặt Long Ngự Tà, trên mặt đầy vẻ kích động chưa bao giờ có, sóng to ở đáy lòng thay nhau nổi lên. "Nô tài khấu kiến hoàng thượng!”

"Minh Phong, sao ngươi đã trở lại.” Long Ngự Tà vẫy tay ngăn cản Minh Phong hành lễ, lại hỏi tiếp, "Có bắt được Liên Mặc không?”

"Hồi bẩm hoàng thượng, nô tài không hoàn thành chuyện ngài nhấn nhủ, nhưng lần này nô tài lại mang về một tin tức vui hơn rất nhiều lần.” Minh Phong nói tới đây, thoáng dừng lại hít sâu một hơi, bình phục nỗi lòng quá mức kích động.

Từ Phụng Thành đến kinh đô, vốn cần bảy ngày thời giờ an, nhưng hắn ra roi thúc ngựa, ngày đêm hành trình, chỉ dùng bốn ngày thời giờ an đã vội vàng nhanh chóng chạy về cung. Bốn ngày này, hắn vẫn bị vây trong trạng thái kinh hãi. Vừa nghĩ tới sau khi hoàng thượng biết tin tức Luyện phi nương nương còn sống ở nhân gian cũng sẽ kích động mừng như điên giống hắn, hắn càng là ngay cả ánh mắt cũng luyện tức nhắm lại cấp tốc hướng về kinh thành, chỉ hy vọng hoàng thượng có thể sớm một chút biết được tin tức này.

Ha ha, hiện giờ hắn rốt cục trở về, nhưng tâm quá mức kích động thật lâu cũng khó khăn bình tĩnh trở lại, đến nỗi nhất thời lời hắn nói ra đều tỏ chức không tốt, không biết nên như thế nào báo cho hoàng thượng biết tin tức kinh thiên động địa Luyện phi nương nương chưa chết này.

"Minh Phong, tin tức gì?” Long Ngự Tà băng hàn ánh mắt híp lại, liếc mắt về mặt kích động gần như thất thường của Minh Phong, trong lòng âm thầm nghi ngờ. Ở trong Tứ đường chủ ám đường, Minh Phong thành thực ôn trọng nhất, gặp biến không sợ hãi. Nay thần sắc như vậy, hắn thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy. Rốt cuộc là chuyện gì làm cho Minh Phong thất thố như vậy?

"Hoàng thượng, Luyện phi nương nương chưa chết, người còn sống”. Minh Phong nhiều lần sắp xếp câu từ, vẫn là bằng lời nói đơn giản trực tiếp nhất nói ra tin tức làm cho hắn kích động này.

Sợ hoàng thượng không nghe rõ ràng, Minh Phong lại gần từng tiếng, rành mạch nói lại lần nữa: “Hoàng thượng, Luyện phi nương nương chưa chết, người vẫn còn sống!”

Vừa dứt lời, nghe thấy ‘Đinh’, một tiếng giòn vang, ngọc tiêu trong tay Tần Phi Vũ rơi xuống đất, lăn trên mặt đất vài vòng, mới dừng lại. Nhưng tiếng động lạ như vậy cũng không có người nghe thấy.

"Minh Phong, ngươi mới vừa nói cái gì. Ngươi lặp lại lần nữa!”

Long Ngự Tà và Tần Phi Vũ một trái một phải đồng thời kéo lại cánh tay Minh Phong, trăm miệng một lời cùng nói. Hòì xong, lại đồng thời ngừng lại hô hấp, hai cặp ánh mắt thâm sâu giống như đã trải qua biến đổi lớn lao cứ như vậy chớp cũng không chớp khóa chặt ở miệng Minh Phong, trên mặt vẻ mong chờ cùng kinh sợ luân phiên xuất hiện.

Bọn họ sợ, sợ chính mình vừa mới nghe lầm, sợ tin tức vừa rồi nghe được chỉ là họ sinh ra ảo giác. Như vậy làm cho người ta hy vọng lại trong nháy mắt cắt đứt sẽ là đã kích cực lớn, trái tim đã sớm đau nhức trăm mối của bọn họ không thể chịu nổi cũng khó thừa nhận. Nếu tin tức này là ảo, là giả, vậy bọn họ tình nguyện không cần, tình nguyện chưa từng nghe qua.

"Hoàng thượng, nô tài vừa nói Luyến phi nương nương chưa chết, người còn sống, người hiện giờ thật tốt vẫn còn sống." Minh Phong rõ ràng nói lần nữa, hẳn đã cố gắng bình tĩnh dòng suy nghĩ của mình hết mức, không để cho thanh âm của mình cho hoàng thượng nghe được cảm giác run run.

"Minh Phong, người... Luyến phi nương nương trong miệng người nói là Ca Nhi sao? Là Ca Nhi của ta sao?" Long Ngự Tà nhanh lời kéo cánh tay Minh Phong càng nắm càng chặt, tiếng nói lạnh như băng ngăn không được run run, hai câu nói đơn giản hẳn đều không thể liên tiếp thành câu, phải cắt thành vài phần mới nói xong.

"Hồi bẩm hoàng thượng, Luyến phi nương nương trong miệng nô tài chính là Văn Ca nương nương, cũng là Ngự Ca Hoàng hậu nương nương đích thân hoàng thượng ngài thân phong." Minh Phong gần từng tiếng thông thả nói, nói xong một câu còn muốn tạm dừng trong chốc lát, chỉ sợ chính mình nói nhanh một chút, hoàng thượng sẽ nghe không rõ. "Hoàng thượng, nô tài ở nhà trọ Thanh Phong gần biên giới Phụng thành gặp Luyến phi nương nương, Minh Vũ cũng nhìn thấy, còn có phần đông ám vệ ám đường cũng nhìn thấy. Cho nên, tin tức này thiên chân vạn xác, Luyến phi nương nương người thật sự còn sống. Hơn nữa, nô tài cũng thấy rõ trên tay nương nương đang đeo chính là vòng ngọc lưu ly tím tượng trưng cho hoàng hậu, vòng ngọc kia là độc nhất vô nhị, không ai có thể làm ra cái thứ hai. Còn có, đi theo bên người nương nương là Liên Mặc, nương nương nói người lúc ấy thân trúng kịch độc mạng sống như chỉ mảnh treo chuông, là Liên Mặc đứng lúc cứu người. Nếu không, người nay chỉ sợ đã thật sự thành một hồn ma. Hoàng thượng, nô tài nói nhiều như vậy, chỉ là muốn nói cho ngài rõ ràng hiểu được, chúng ta ai cũng không có sinh ra ảo giác, ai cũng không có nằm mơ, Luyến phi nương nương thật sự không chết, người vẫn rất tốt sống trên cõi đời này. "

"Biểu huynh, chúng ta không có nghe lầm, Minh Phong hẳn nói Ca Nhi còn sống, Ca Nhi còn sống!" Tần Phi Vũ mạnh buông Minh Phong ra, bước chân lao đảo lui về sau hai bước, đáy mắt thoáng hiện ánh sáng mừng như điên hít thở không thông. Trong lúc nhất thời cảm giác mình giống như chạy trên đám mây phía chân trời, lại cảm thấy chính mình giống như nháy mắt đạt tới Thiên đường. Vui sướng thật lớn đánh úp lại, giống như thủy triều mãnh liệt từng đợt rồi lại từng đợt, suýt nữa bao phủ hẳn.

Long Ngự Tà giật mình nhìn Tần Phi Vũ thật lâu, tin tưởng hẳn ta cũng nghe được lời nói của Minh Phong, không khỏi vươn tay chặt chẽ đè lại lồng ngực của mình, hẳn dường như nghe đến thanh âm của lòng mình nháy mắt sống lại. Hít thở sâu vài hơi, bỗng nhiên nói: "Minh Phong, hãy đánh ta một đám mạnh lên!"

Nghe vậy, Minh Phong thoáng chốc sùng sốt. Ngần ngại chỉ chốc lát, cuống quýt quý một chân trên đất, cung kính nói: "Hoàng thượng, nô tài không dám!" Hẳn biết sau khi hoàng thượng biết được tin tức Luyến phi nương nương chưa chết sẽ thất thường, sẽ mừng như điên không biết làm sao, sẽ nhảy mất mát để vương uy nghi, sẽ mất bình tĩnh cùng cơ trí vốn có, thái độ sẽ trở nên khác thường.

Liếc mắt nhìn Minh Phong quỳ dưới đất một cái, Long Ngự Tà nhú nhú mày, cũng không làm khó hắn, lập tức đi nhanh vượt đến trước mặt Tần Phi Vũ, vội vàng nói: "Phi Vũ, đánh ta một đám, nhanh chóng đánh ta một đám!"

Phục hồi tinh thần lại, Tần Phi Vũ lập tức vùng vẫy, thật mạnh đánh úp về phía lồng ngực của hắn ta. Nói thật, hẳn đã sớm muốn hung hăng đánh biểu huynh ác ma này một cái. Bởi vì chuyện Ca Nhi, hẳn oán hận biểu huynh cũng không chỉ dừng lại ở một hai điểm. Hiện giờ biểu huynh tự mình mở miệng muốn hắn đánh huynh ấy một đám, vậy hẳn đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Nếu như có thể, hẳn còn muốn đánh hơn mấy quyền.

Long Ngự Tà bị đau hô nhỏ một tiếng, cũng không tức giận, ngay sau đó trái lại mừng như điên không biết như thế nào cho phải, ý cười ở khóe mắt, đuôi chân mày rất hiếm thấy bây giờ cũng đều hiện ra ngoài, nụ cười kia thậm chí không giống bình thường chút nào, gần như cười ngớ ngẩn cùng ngây ngô, miệng liên tiếp rì rì nói: "Thì ra ta không có nằm mơ, ta còn có thể cảm giác được đau đớn, thì ra ta không phải đang nằm mơ, ta thật không phải là đang nằm mơ. Ca Nhi còn sống, ha ha, Ca Nhi vẫn còn sống".

"Biểu huynh, tất nhiên như vậy, chúng ta đây còn chờ cái gì, bây giờ chúng ta phải đi đón Ca Nhi trở về!" Tần Phi Vũ vội vàng nói, hẳn thật sự nhớ Ca Nhi, tư vương đối với nàng đã không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt. Không thấy đến người của nàng, hẳn thật sự không thể từ trong vây khổn tìm ra một chút cảm giác chân thật.

Long Ngự Tà nghe vậy, trầm mặc một lát, nhìn Tần Phi Vũ, nói: "Phi Vũ, đệ cũng không cần đi. Hiện nay tướng phụ không có ở trong cung, ta đi rồi đại sự triều chính lập tức không người xử lý. Cho nên đệ phải ở lại, trong khoảng thời gian ta không có ở đây, phải nhờ đệ giúp đỡ xử lý triều chính cùng phê duyệt tấu chương. Còn có..." Nói tới đây, Long Ngự Tà âm thầm thở dài một hơi, trong khoảnh khắc, giọng điệu vốn dĩ bình tĩnh ôn hòa bỗng dưng trở nên lạnh lùng cuồng bá, "Ca Nhi là của một mình trẫm, trước kia đúng, bây giờ cũng vậy, về sau cũng vẫn thế, bất kỳ kẻ nào cũng đừng mong nhìn trộm hay mơ ước, càng đừng muốn chia xẻ với trẫm! Nhớ kỹ, bất kỳ kẻ nào cũng không thể!" Hẳn có thể dễ dàng tha thứ Phi Vũ và tướng phụ công nhiên thích Ca Nhi, thậm chí cho phép hai người họ vô cùng thân thiết gọi tên Ca Nhi, đây đã là nhượng bộ lớn nhất hẳn có thể làm được rồi, cũng là cực hạn lớn nhất hẳn có thể dễ dàng tha thứ. Còn muốn tham nhiều hơn, hy vọng xa vời nhiều hơn, đừng trách hắn trở mặt vô tình.

"Biểu huynh, huynh". Tần Phi Vũ bị Long Ngự Tà một phen nắm giữ, tâm tình vốn dĩ kích động mừng như điên nháy mắt bị biến mất, thay vào đó là đau lòng cùng vô lực không thể ức chế. Hẳn biết Ca Nhi cho dù không chết, mình cũng vĩnh viễn đều không có cơ hội.

Hắn có thể không thừa nhận sự thật sao? Ca Nhi là phi tử của biểu huynh, lại là nữ tử yêu mến mà biểu huynh xem quan trọng hơn cả sinh mệnh mình, hẳn có thể cướp sao? Hẳn lại có năng lực tranh giành sao? Lấy cá tính bá đạo cuồng nộ cùng mãnh liệt đến tham muốn giữ lấy đáng sợ của biểu huynh,

người đàn ông nào dám có ý tưởng không an phận đối với Ca Nhi, chỉ sợ biểu huynh sẽ không từ thủ đoạn. Cho dù thân thiết như mình và tướng phụ, trình độ biểu huynh có thể chịu đựng cũng là có hạn. Ca Nhi đối với hắn, vĩnh viễn cũng chỉ là trắng trong nước hoa trong gương, chỉ có thể mong muốn mà không thể chạm vào được. Tình yêu của hắn đối với nàng, đời này nhất định không có kết quả.

"Biểu huynh, huynh cứ yên tâm đi, đại sự triều chính đệ sẽ giúp huynh xử lý tốt. Còn có, đệ cho tới bây giờ cũng không dám hy vọng xa vời thứ không thuộc về mình, càng sẽ không tranh giành thứ biểu huynh thích. Đệ này, biểu huynh cứ việc yên tâm." Tần Phi Vũ dứt lời, mi mắt vô lực thả xuống dưới, không cho Long Ngự Tà nhìn đến vẻ đau đớn bị thương trong mắt hắn.

"Phi Vũ, đệ có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, cảm ơn đệ." Long Ngự Tà vỗ vỗ bả vai Tần Phi Vũ, quay đầu nhìn về phía Minh Phong, phân phó nói, "Minh Phong, bây giờ Ca Nhi đang ở đâu? Người có phái người lưu ý hành tung của nàng không?"

"Hồi bẩm hoàng thượng, lúc nô tài hồi cung đã báo Minh Vũ ở lại, mấy ngày nay Minh Vũ đều đang âm thầm chặt chẽ lưu ý hành tung của Luyến phi nương nương. Sáng hôm qua nô tài đã thu được tin tức Minh Vũ dùng bỏ câu đưa, nói hiện nay Luyến phi nương nương đang ở Thiên Ma cung."

Thiên Ma Cung? Long Ngự Tà nghe vậy có chút giật mình sửng sốt, "Ca Nhi làm sao có thể đến Thiên Ma Cung? Nàng vào trong đó làm gì?"

"Chuyện này nô tài cũng không rõ." Minh Phong lắc lắc đầu, nghĩ nghĩ lại nói, "Bất quá, cùng ở cạnh với Luyến phi nương nương ngoại trừ Liên Mặc, còn có một người đàn ông áo xanh, gương mặt bị một cái mặt nạ bằng bạc trước mặt che lại, thân thể tản ra khí phách bức người cùng tà mị, từ hơi thở thâm hậu bên trong xem ra người này nhất định không đơn giản. Ít nhất võ công và tu vi nội lực của hắn, giang hồ trong chốn võ lâm sợ là không có mấy người có thể so sánh được." Minh Phong còn nhớ rõ trước khi đi, người đàn ông áo xanh kia đảo tầm mắt qua bọn họ thì trong đáy mắt kia hiện lên mũi nhọn ác độc. Ánh mắt ngăm sắc bén như vậy, so với hoàng thượng cũng không thua bao nhiêu, làm cho đáy lòng hắn không tự chủ được nổi lên sợ hãi.

"Người đàn ông áo xanh đeo mặt nạ" Long Ngự Tà nghe vậy, mày kiếm chậm rãi nhíu lại với nhau, con mắt híp lại giống như đang suy tư cái gì.

Chẳng lẽ là hắn. Long Ngự Tà còn nhớ rõ lần đó đi Linh U cốc tìm kiếm Linh Chi Thảo cho Ca Nhi, sau đó trên đường hồi cung bị chặn giết, cuối cùng tính mạng bị nguy hiểm, chính mình được một người đàn ông áo xanh đeo mặt nạ bằng bạc cứu.

Còn có, đêm quốc khánh, mình ở tẩm cung gặp chuyện, người đàn ông áo xanh đeo mặt nạ này lại cứu mình lần nữa. Liên tiếp hai lần nợ ân cứu mạng, hắn vẫn muốn thật tốt đáp tạ hắn ta một phen, nhưng người đàn ông áo xanh kia tới vô ảnh đi vô tung, chính mình vẫn chưa tìm được cơ hội. Càng huống chi mình căn bản không biết người đàn ông áo xanh kia, cũng không biết hắn là người nào, đi đâu cảm tạ hắn ta?

"Minh Phong, Minh Vũ có tra được thân phận người đàn ông áo xanh kia không?" Long Ngự Tà nhũn mày hỏi, rất là để ý hắn ta ở cạnh Ca Nhi. Một Liên Mặc hắn đã chịu đựng không nổi, giờ lại thêm một người đàn ông áo xanh, hơn nữa còn là ân nhân cứu mạng của hắn.

"Có, trong thư Minh Vũ nói người đàn ông áo xanh kia là giáo chủ Thiên Ma Cung." Minh Phong chỉ tiết trả lời, đứng đầu một giáo, lại là ma giáo cường đại nhất trong chốn võ lâm giang hồ, cũng khó trách người đàn ông áo xanh kia có khí thế lạnh lùng khiếp người như vậy.

"Thì ra là giáo chủ Thiên Ma giáo, khó trách võ công lợi hại như thế!" Long Ngự Tà mặt không chút thay đổi nói một câu, lập tức nhìn về phía Minh Phong, ra lệnh, "Minh Phong, ngươi lập tức dùng bỏ câu đưa tin cho Minh Lôi và Minh Điện, bảo bọn họ ngưng tất cả hành động. Chuyện mang Trần nhi về, chờ trẫm đến Thiên Ma Cung lại phân phó." Có người đàn ông áo xanh kia ở đó, chỉ sợ Minh Lôi và Minh Điện cũng không làm xong nhiệm vụ này. Nhắc tới Trần nhi, cảm thấy nhất thời hiểu rõ vì sao Ca Nhi đến Thiên Ma Cung, nói vậy tám chín phần mười là vì đi tìm Trần nhi rồi.

Bất quá, tình hình trước mắt như vậy xem ra, Trần nhi hẳn là không có bất cứ chuyện gì rồi, hắn cũng không cần đi tìm, đưa Ca Nhi về cung mới là mấu chốt.

"Minh Phong, tiểu quỷ Trần nhi chúng ta không cần cướp lại, Ca Nhi đến Thiên Ma Cung là vì nó. Ngươi lập tức hành động, sau đó cùng trẫm đi Thiên Ma Cung."

"Dạ, nô tài lĩnh mệnh!" Minh Phong khom người thi lễ, đang muốn lui ra, chợt nhớ tới một chuyện khác, bước chân dừng một chút, cuối cùng ngừng lại. Sắc mặt lo lắng nhìn hoàng thượng một cái, về mặt do dự, không biết nên đem sự kiện kia nói cho hoàng thượng hay không.

"Minh Phong, còn có việc sao?" Long Ngự Tà nghi ngờ nhìn Minh Phong về mặt muốn nói lại thôi, nhũn mày, ý bảo hắn có chuyện cứ nói thẳng, không cần ấp a ấp úng do dự không chừng như thế. "Có việc cứ việc nói thẳng."

"Hồi bẩm hoàng thượng, Luyến phi nương nương người... Người đã có con, chỉ là không biết cha của đứa nhỏ là ai." Minh Phong vừa nói xong, nhanh chóng cúi đầu, không dám nhìn sắc mặt hoàng thượng. Đứa bé kia hắn xem ra, tám chín phần mười là của Luyến phi nương nương và Liên Mặc. Từ lúc Luyến phi nương nương liều chết cũng không cho mình bắt Liên Mặc đi, hắn có thể nhìn ra Luyến phi nương nương đích thực là cực kỳ yêu Liên Mặc. Nghĩ đến cũng đúng, mạng của Luyến phi nương nương là Liên Mặc cứu trở về, bọn họ lại sớm chiều chung sống cùng nhau lâu như vậy, hơn nữa Liên Mặc lại là một người đàn ông phiêu dật tuấn nhã như tiên, Luyến phi nương nương thích hắn ta cũng không phải là lạ.

Bất quá, chuyện này cùng với ý tưởng ở đáy lòng hắn cũng không dám nói cho hoàng thượng biết, miễn cho hoàng thượng chịu kích thích.

"Ca Nhi có con? Minh Phong, ngươi khẳng định Ca Nhi có con?" Long Ngự Tà thật sâu hô hấp vài hơi, mới từng điểm từng điểm tiêu hóa tin tức này. Khuôn mặt tuấn tú vốn dĩ không có biểu tình gì nhiều lần biến hóa, thần sắc trở nên cực kỳ khó coi, gân xanh trên trán từng cái từng cái nhô ra bên ngoài, hai đám nham chặt lại, ngực kịch liệt phập phồng.

"Hoàng thượng, Minh Vũ âm thầm lưu ý hai ngày, trong thư hắn nói rất khẳng định, nghĩ chắc là không sai." Minh Phong nhỏ giọng nói xong, cảm nhận được hoàng thượng bất thường làm cho người ta sợ hãi, đầu không khỏi cúi thấp hơn, chậm đợi bão tố đến.

"A!" Long Ngự Tà quả nhiên đè nén không được khí giận đầy ngập, mạnh nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay chém ra, một gốc cây ngô đồng cách hần ba thước xa xa 'rầm', một tiếng ngã xuống đất, lá cây giống như hoa bay ra chung quanh, nội lực cường đại chấn động dòng khí xung quanh xảy ra dị động.

"Minh Phong, tức khắc ra mệnh lệnh đi, tất cả ám vệ chuẩn bị xuất phát, theo trẫm cùng đến Thiên Ma Cung! Bất kể là Liên Mặc, hay Thiên Ma Giáo Giáo Chủ, toàn bộ giết không tha!"

Ngay cả nữ tử của hần cũng dám chạm vào, vậy cũng đừng trách hần tâm ngoan thủ lạt, cũng không cần trách hần lấy oán trả ơn, dám làm cho Ca Nhi sinh con cho bọn họ, hần chỉ cần nghĩ đến đã muốn nổi điên phát cuồng rồi, Ca Nhi chỉ có thể để một mình hần chạm vào, cũng chỉ có thể cùng một mình hần sinh con! Ai dám những chạm Ca Nhi của hần, hần sẽ giết kẻ đó!

A! Nghĩ đến hình ảnh Ca Nhi bị người đàn ông khác giữ lấy, Long Ngự Tà lại điên cuồng gào thét, khuôn mặt tuấn tú từng điểm từng điểm trở nên dữ tợn khủng bố, trong hai tròng mắt đỏ đậm tụ lên lửa mạnh như địa ngục, đáng vẻ kinh khủng giống như muốn ăn thịt người.

Tần Phi Vũ nghe tin tức như thế, tương tự khó nén đau lòng, nhưng còn không đến mức phát cuồng muốn giết người giống Long Ngự Tà. Nhíu chân mày suy nghĩ sâu xa chốc lát, đột nhiên nhìn về phía Minh Phong, hỏi: "Minh Phong, đứa bé kia thoát nhìn không phải mới ba tháng chứ?"

Nghe vậy, Minh Phong nhanh chóng ngẩng đầu lên, hơi kinh ngạc nói "Tần đại nhân, sao ngài biết đứa nhỏ của Luyến phi nương nương mới ba tháng?" Lúc ấy hần nhìn thấy đứa nhỏ trên xe ngựa, được Luyến phi nương nương sủng nịch yêu thương ôm vào trong ngực, thoát nhìn xác thực chỉ có ba tháng.

"Biểu huynh, con của Ca Nhi hần là của huynh. " Âm thầm thờ dài, Tần Phi Vũ giữ chặt bàn tay to tàn bạo của Long Ngự Tà.

"Phi Vũ, lời này của đệ có ý gì?" Long Ngự Tà nghe vậy, lập tức ngây ngẩn cả người, Minh Phong cũng ngây ngẩn cả người.

"Biểu huynh, ý của đệ nói đứa bé Ca Nhi sinh là của huynh." Tần Phi Vũ lặp lại câu vừa nói, lại giải thích: "Huynh còn nhớ Ca Nhi trước khi bị huynh nhốt vào lãnh cung có từng uống nửa chén thuốc phá thai chứ, huynh cho là Ca Nhi phá bỏ đứa nhỏ của các người, cho nên dưới con thịnh nộ mới đưa Ca Nhi nhốt vào lãnh cung. Nhưng trên thực tế cũng không phải như vậy, sau đó đệ có lên chạy tới lãnh cung âm thầm chăm sóc Ca Nhi, lúc bắt mạch cho nàng, đệ mới phát hiện đứa nhỏ trong bụng nàng không có mất, con của các người vẫn sống tốt. Chính huynh tự tính toán mà xem, Ca Nhi lúc đó đã mang thai hơn ba tháng, sau đó từ lúc Ca Nhi trúng độc được Liên Mặc mang ra khỏi cung đến giờ lại qua hơn chín tháng, nếu đứa nhỏ trong bụng nàng khỏe mạnh ra đời, không phải vừa vặn ba tháng sao? Nếu đứa bé là Ca Nhi cùng người đàn ông khác sinh, tính thế nào cũng không thể là ba tháng. Trừ phi Ca Nhi vừa ra khỏi cung đã ở cùng người đàn ông khác, sau đó đứa nhỏ còn phải sinh non ba tháng nữa. Nhưng, loại chuyện này, biểu huynh, huynh cảm thấy có khả năng không?"

"Phi Vũ, vậy theo ý đệ, Ca Nhi nàng thật sự sinh cho ta một hoàng nhi có phải hay không? Ta và Ca Nhi có con có phải không?" Khuôn mặt bạo ngược muốn giết chóc của Long Ngự Tà nháy mắt biến thành kích động mừng như điên, "Phi Vũ, ta có con, Ca Nhi cũng còn sống rất tốt, không còn chuyện gì khiến ta vui sướng kích động hơn nữa rồi, ông trời cuối cùng đã cúi thương ta một lần, trời xanh không có phụ ta". Chờ sau khi hần tìm Ca Nhi về, hần nhất định phải thật tốt tế bái trời xanh. Tuy rằng hần cũng không tin Thần Phật, cũng chưa bao giờ gồng những quốc gia khác cử hành nghi thức tế thiên long trọng như vậy, nhưng lúc này đây, hần thật sự cảm tạ ông trời đã đem Ca Nhi cùng với hoàng Nhi của bọn họ trả lại cho hần. Cho nên, hần muốn cử hành nghi thức tế thiên lần đầu tiên trong lịch sử Long Đăng quốc này, để bày tỏ tâm thành kính cùng cảm kích chưa bao giờ có. Tần Phi Vũ cũng không nói gì, chỉ là cổ giả bộ tươi cười nhìn Long Ngự Tà, vì hần vui vẻ, tự mình khổ sở. Ông trời không có phụ bạc biểu huynh, nhưng ông trời cũng chưa bao giờ trù mên mình.

Kiếp sau, nếu còn có kiếp sau, hần hy vọng ông trời có thể đối xử tốt với hần một lần, cho hần gặp gỡ Ca Nhi đầu tiên, cho hần có thể được đến tình yêu của Ca Nhi. Mà không như cả đời này, nhìn xuyên hai tròng mắt, ruột si trăm kết, tan nát cõi lòng, có duyên gặp nhau, cũng là kết cục vô duyên, chỉ chừa lại một thế phiền muộn, một đời sầu bi, một đời ưu thương.

"Hoàng thượng, giờ chúng ta làm sao bây giờ." Minh Phong nghe Tần Phi Vũ nói chuyện xong, âm thầm thay chủ tử mình hưng phấn vui vẻ không thôi, lại không nghĩ tới đứa nhỏ Luyến phi nương nương sẽ là tiểu hoàng tử, điều này thật sự là một tin tức rất tốt. Vừa rồi sao hần lại quên không tính toán thời gian chứ? May mắn có Tần đại nhân, bằng không trong chuyện này lại không biết này sinh ra bao nhiêu hiểu lầm, lại càng không biết hoàng thượng sẽ vì việc này mà tạo thành bao nhiêu máu tanh cùng giết chóc.

"Minh Phong, dẫn Tia Chớp của trẫm tới, sau đó mang theo năm mươi ám vệ! Chúng ta lập tức khởi hành, đi suốt đêm hướng đến Thiên Ma Cung!" Long Ngự Tà vội vàng phân phó nói, hần hận không thể lập tức bay đến Thiên Ma cung, đem Ca Nhi của hần ôm chặt vào lòng, lẳng lặng cảm thụ hơi thở của nàng.

"Dạ, hoàng thượng, nô tài đi chuẩn bị ngay". Minh Phong nghe lệnh, nhanh chóng lui xuống.

"Phi Vũ, chuyện trong cung toàn quyền giao cho đệ. Tất cả những gì đệ làm cho ta, trong lòng ta đều hiểu, cảm ơn đệ. Đệ vĩnh viễn là anh em tốt của ta." Long Ngự Tà vô vô vai Phi Vũ, lại cầm tay hần, thế này mới xoay người rời đi.

Chắc là đi quá mau, trong lòng và trong đầu lại đầy dẫy kích động cùng mừng như điên, nên Long Ngự Tà nhất thời đã quên nhìn đường, hần lại thẳng tắp hướng về một gốc cây ngô đồng cao lớn cấp tốc đi đến.

Tần Phi Vũ muốn mở miệng nhắc nhở tuy nhiên đã không còn kịp, miệng còn chưa mở ra chợt nghe Long Ngự Tà kêu rên một tiếng, lập tức xoa trán xấu hổ nhìn Tần Phi Vũ mặt cái.

"Khụ khụ, trời tối quá, nhất thời không thấy rõ." Long Ngự Tà ho khan hai tiếng, hơi đỏ mặt nói. May mắn là ban đêm, không ai có thể nhìn ra quần bách

trên mặt hần. "Phi Vũ, đệ sớm một chút nghỉ ngơi, ta đi trước."

Long Ngự Tà xua tay, vừa mới xoay người, lại đập phải cây ngô đồng lúc này hần dùng nội lực đánh gãy, ngã sấp xuống, đến khi lao đảo vài cái mới đứng vững thân mình. Ngay trước khi Tần Phi Vũ cười ra tiếng, đúng lúc ném ra một câu làm người ta khiếp sợ đến nỗi làm cho hần nghẹn họng nhìn trân trối.

"Phi Vũ, đệ bảo Lễ bộ bắt tay vào chuẩn bị một chút, chờ ta trở lại chuyện đầu tiên phải làm đó là cử hành nghi thức tế thiên!"

Dứt lời, lúc này Long Ngự Tà trực tiếp vận khinh công, cấp tốc bay ra Tuyết Dục cung, chỉ sợ chính mình tiếp tục gây ra tình huống gì, làm cho Phi Vũ chê cười.

Đi nhanh ở trong bóng đêm mờ mịt, tâm Long Ngự Tà kêu gọi một tiếng so với một tiếng vội vàng hơn.

"Ca Nhi, chờ ta, chờ ta..."

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 18: Sự yên tĩnh trước cơn bão táp

Thiên Ma Cung.

Trong Anh Hoa Tiểu Trúc, 'A' một tiếng kêu lên, một bóng dáng thướt tha nhỏ bé xinh đẹp từ trên dây cáp rớt xuống lần thứ n.

"Hàn Kỳ Hiền, mau đưa ta lên, ta muốn làm lại." Tống Văn Ca không tức giận chút nào đứng lên, buồn bực nhìn dây thép tinh tế kia. May mắn trên mặt đất có một tảng nệm êm thật dày, cho nên nàng lần lượt từ trên dây cáp cao hơn hai thước rơi xuống cũng không bị thương.

"Vật nhỏ, hai chân vững chắc, hai tay để ngang nhất định, dưới chân phải nhẹ, thân mình phải ổn, giống như đang nắm chặt cây gỗ, duy trì không nên rung đưa." Hàn Kỳ Hiền vừa mềm giọng thuyết giáo, vừa ôm lấy Tống Văn Ca, lại đem nàng an an ổn ổn đặt lên trên dây cáp. Sau đó thối lui hai bước, mắt đẹp đảo hoa nhu tình chân thành nhìn cô gái nhỏ mỹ lệ vừa đáng yêu vừa quật cường kia, trên vầng trán tràn đầy nhu tình cùng sùng nịch.

"A!" Tống Văn Ca lại la lên một tiếng, lần thứ n+1 từ trên dây cáp rớt xuống.

"Hàn Kỳ Hiền, chúng ta lại tiếp tục!" Tống Văn Ca thờ phỉ phỉ bò dậy, mắt long lanh oán hận nhìn chằm chằm dây cáp kia, cũng không tin mình không nắm giữ nổi cân bằng của cơ thể.

Đã ngày người bảy ngày ở Thiên Ma giáo rồi, nàng từ ba ngày trước đã muốn Hàn Kỳ Hiền dạy nàng học võ công và khinh công. Nhưng Hàn Kỳ Hiền nói thể chất của nàng và cốt cách không thích hợp luyện võ, chỉ dạy nàng khinh công. Sau đó Hàn Kỳ Hiền còn nói điều cần thiết để tập luyện khinh công chính là nắm giữ tốt độ cân bằng của thân thể, vì thế ba ngày nay nàng lập tức bắt đầu vất vả tập luyện đi dây thép.

"Vật nhỏ, nàng đừng luyện nữa. Nhìn nàng vất vả như thế, ta sẽ đau lòng." Tuy rằng ngã xuống sẽ không bị thương, nhưng Hàn Kỳ Hiền nhìn Tống Văn Ca một lần lại một lần rơi xuống, vẫn là đau lòng không thôi. "Vật nhỏ, sau này có ta ở bên cạnh bảo vệ nàng là đủ rồi, nàng thật sự không cần vất vả luyện khinh công như vậy đâu." Trước khi luyện thành Thiên Ma công, võ công của hần toàn bộ thiên hạ đều chưa có địch thủ. Hiện giờ luyện thành Thiên Ma Thần Công, hần xưng đệ nhị thiên hạ, còn có ai dám xưng đệ nhất thiên hạ? Chỉ cần có hần ở bên người vật nhỏ, lại có ai còn có thể gây tổn thương hại nàng một phần một hào?

"Khó mà làm được, ta không thể luôn dựa vào các người, ta phải học một ít năng lực tự bảo vệ mình." Tống Văn Ca đã hạ quyết tâm, khổ nữa một nữa cũng phải luyện tiếp. Chuyện của Hắc Bạch Song Sát quý lần trước, luôn luôn nhắc nhở nàng, không có bản lĩnh tự bảo vệ mình phải để cho người khi dễ mặc người làm hại. Tuy rằng cuối cùng được Hàn Kỳ Hiền cứu đúng lúc, ai có thể có năng lực cam đoan mỗi một lần nàng gặp nguy hiểm đều có thể có vận may tốt được người cứu như vậy?

"Vậy được rồi, ta và nàng luyện thêm chút lát nữa, sau đó đi ăn tối." Hàn Kỳ Hiền bắt đầu đi lác đầu, cho dù hần không muốn, nhưng cũng không có cách. Vật nhỏ yêu cầu gì, hần đều luyện tiếc cự tuyệt.

"Hàn Kỳ Hiền, ngài thật tốt, cảm ơn ngài!" Về mặt Tống Văn Ca cảm kích nhìn Hàn Kỳ Hiền một cái, dịu dàng tình ý trong mắt hần, tươi cười sùng nịch ở khoé mắt hần, đều khiến nàng không tự chủ được thần thờ đau lòng, cảm thấy chính mình nợ hần thật nhiều. Bất kể là tình hay là ân, nàng đời này cũng không rõ. Nếu có kiếp sau, nếu kiếp sau nàng còn có thể gặp lại hần, nàng thề nhất định sẽ đối xử tốt hơn với hần. Nếu kiếp sau Hàn Kỳ Hiền còn yêu mình như hiện giờ, nàng nhất định sẽ không phụ hần nữa, cũng không lại làm cho hần bị một chút ít tổn thương tình cảm.

"Vật nhỏ, bây giờ nàng mới biết được cái tốt của ta!" Hàn Kỳ Hiền hơi hơi hạ giọng, về mặt hình như có ai oán. Bàn tay to ôm Tống Văn Ca bắt giắc nắm thật chặt, động tác vốn là muốn mang theo nàng bay lên dây cáp ngừng lại. Mắt đảo hoa đẹp chớp chớp, lập tức về mặt thâm tình nói, "Thực sự

cảm thấy ta tốt, vậy gả cho ta đi, được không? Vật nhỏ, ta thật sự rất muốn cưới nàng. Tình ý của ta đối với nàng, ta tin rằng nàng cũng cảm giác được. Vật nhỏ, hãy tin ta, ta sẽ rất yêu rất yêu nàng. Ta sẽ dùng tính mạng của mình cùng yêu say đắm bảo vệ nàng, đòi đòi kiếp kiếp, đến chết không ngừng.”

Nghe vậy, Tống Văn Ca nhất thời rung động, tuy biết Hàn Kỳ Hiền thực yêu chính mình, nhưng thô lộ thâm tình trắng ra như vậy, khiến cho nàng trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao. Nàng không tình nguyện nhất là tổn thương người thật tâm đối xử tốt với mình, cho nên không đành lòng mở miệng nói rõ cự tuyệt.

Trầm ngâm một hồi lâu, Tống Văn Ca sâu kín thở dài, buồn bã nói: “Hàn Kỳ Hiền, nữ tử thế gian nhiều như vậy. Ngài ưu tú như thế, tuần tú như vậy, sau này nhất định sẽ có càng nhiều nữ tử hoàn mỹ hơn ta xuất sắc hơn ta xứng với ngài hơn...” “Lời còn chưa dứt, đã bị Hàn Kỳ Hiền trầm mặt lạnh giọng đánh gãy.

“Vật nhỏ, trên đời này không có khả năng lại có nữ tử khác đẹp hơn tốt hơn nàng! Cho dù có, ta cũng không thích, ta chỉ muốn nàng! Nữ tử thế gian tuy nhiều, nhưng nàng cũng chỉ có một, như sao trên bầu trời tuy nhiều, cũng chỉ có một ngôi sáng nhất! Ta muốn chỉ là một mình nàng! Nữ tử ta thích và yêu cũng chỉ có nàng!” Mắt đẹp đào hoa của Hàn Kỳ Hiền thẳng tắp nhìn chăm chăm ánh mắt Tống Văn Ca, dường như muốn nhìn vào chỗ sâu trong lòng nàng, kiên định cùng quyết tuyệt trong mắt căn bản không cho nàng bỏ qua hay tránh né. “Vật nhỏ, ta sẽ không buông tha cho nàng! Cho dù bây giờ nàng không thích ta cũng không sao, ta sẽ chờ! Kiên cố bố trí, kiên định, ta tin tưởng có một ngày nàng cũng sẽ yêu ta!”

“Hàn Kỳ Hiền, ngài cần gì phải chấp nhất như thế? Ngài biết rõ ta có người mình thích, cũng có con, như vậy ta đây căn bản không xứng với ngài.” Tống Văn Ca có chút bất đắc dĩ thở dài, dường như mỗi một lần cùng Hàn Kỳ Hiền bàn chuyện về phương diện cảm tình, nàng chỉ có bất đắc dĩ thở dài.

“Ta không cần! Ta chỉ biết ta yêu nàng, không thể không có nàng! Cho dù nàng đã yêu người đàn ông khác thì thế nào? Có con thì sao? Trong mắt ta, nàng còn hơn tất cả! Chỉ cần có thể được đến tình yêu của nàng, chuyện này so với cái gì cũng quan trọng hơn!” Hàn Kỳ Hiền tuy nói rõ ràng thân nhiên như thế, ở sâu trong lòng cũng để ý đến độ sắp chấy máu rồi, đau xót ai biết.

Cô gái nhỏ mình yêu đã yêu người đàn ông khác, còn có con với người đàn ông khác, cái này bảo hấn làm sao có thể không cần chứ? Nhưng để ý thì phải làm thế nào? Hấn không phải Long Ngự Tà, cho dù hấn có bản lĩnh kia, hấn cũng tuyệt đối không hại người vật nhỏ yêu. Tuy rằng hấn rất muốn giết Liên Mặc, cũng rất muốn giết đứa nhỏ, nhưng hấn càng luyến tiếc vật nhỏ đau lòng, hấn biết nếu mình làm hại Liên Mặc và đứa nhỏ, chỉ sẽ đẩy vật nhỏ ra xa hơn, hấn cũng càng đừng hy vọng được đến lòng của nàng.

Cho nên, hấn chỉ có thể cố giả bộ không cần, sau đó tận khả năng như hình với bóng dính vào bên người vật nhỏ, dùng lòng thành và thâm tình của mình từng giọt từng giọt đã động nàng, khiến nàng chậm rãi quen mình, khiến nàng dần dần trở nên rồi không được mình, lại từng điểm từng điểm yêu mình.

“Hàn Kỳ Hiền, chúng ta luyện khinh công tiếp đi.” Tống Văn Ca biết nhất thời trong chốc lát không có khả năng khuyên được Hàn Kỳ Hiền, đành phải nói sang chuyện khác. Dù sao nói thêm gì đi nữa, nàng cũng không biết nên nói như thế nào.

“Được.” Hàn Kỳ Hiền gật gật đầu, cũng không tiếp tục cho Tống Văn Ca áp lực. Nàng có kiên trì của nàng, hấn tự nhiên cũng có kiên trì của hấn. Muốn hấn buông tha cho nàng, đó là tuyệt đối không có khả năng. Cho dù vĩnh viễn không chiếm được tình yêu của nàng, hấn cũng muốn chờ đợi, bảo vệ nàng cả đời.

Trải qua một lần sinh ly tử biệt, hấn mới biết đau đớn đau đến thấu tim kia làm cho người ta khó có thể thừa nhận đến cỡ nào. Cho dù hiện giờ nhớ tới cảnh tượng kia, vẫn còn sợ hãi, phần cảm giác đau đến không muốn sống chân thật như trước. Nếu muốn hấn thừa nhận đau đớn như vậy lần nữa, hấn cũng chịu không nổi. Cho dù cả đời trông nom vật nhỏ mà không có kết quả gì, vậy cũng tốt hơn là không còn nhìn thấy bóng hình xinh đẹp của nàng.

Chỉ cần nàng còn có thể còn sống thật tốt, chỉ cần mình còn có thể thời thời khắc khắc nhìn thấy nàng, chỉ cần mình còn có thể ngẫu nhiên ôm nàng một cái, nhẹ ngửi mùi thơm của nàng, cảm thụ được thân thể mềm mại của nàng, lắng nghe tiếng nói nhỏ nhẹ của nàng, vậy so với cái gì cũng tốt, thật sự so với cái gì cũng tốt.

Thời gian bữa tối, Thanh Trạch về mặt ngưng trọng đi tới phòng ăn.

“Giáo chủ.....”

Hàn Kỳ Hiền nhú mày, vẫy tay ngăn cản Thanh Trạch mở miệng, ý bảo hấn có việc gì đến phòng nghị sự nói sau.

“Vật nhỏ, nàng và Trần nhi từ từ ăn, ta có chút việc ra ngoài trước. Nhớ rõ ăn nhiều một chút, mỗi ngày nàng cứ cố gắng tập luyện khinh công, phải tâm bỏ nhiều hơn mới được. Còn có, Trần nhi cũng phải ăn nhiều một chút, không thể kiêng ăn nha.” Hàn Kỳ Hiền cẩn thận thân thiết dặn dò Tống Văn Ca và Trần nhi một phen, sau đó cùng Thanh Trạch hai người một trước một sau ra phòng ăn.

Tống Văn Ca thẳng nhìn bóng lưng Hàn Kỳ Hiền biến mất, mới thu hồi tâm trí. Chuyện có thể khiến Hàn Kỳ Hiền không nói ở trước mặt mình, khẳng định không phải là chuyện gì tốt. Bất quá, nàng cũng không cần phải lo lắng, bản lĩnh và năng lực của Hàn Kỳ Hiền nàng vẫn thập phần tin nhiệm, hấn là không có chuyện gì là hấn không thể giải quyết.

“Tỷ tỷ, đệ no rồi.” Nguyệt Văn Trần buông bát đũa, chạy nhanh đến trong lòng Tống Văn Ca, tay nhỏ bé ôm cổ của nàng. “Tỷ tỷ, bây giờ sư phụ trùng thời không có ở đây, em bé còn đang ngủ, không có người tranh tỷ tỷ với Trần nhi.”

“Đứa nhỏ tinh nghịch! Yên tâm đi, tỷ tỷ vĩnh viễn đều là tỷ tỷ của một mình Trần nhi, không ai có thể cướp tỷ tỷ đi!” Tống Văn Ca nhéo nhéo cái mũi Nguyệt Văn Trần, lại hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó. Múc thêm một chén canh hạt sen nữa thổi thổi, sau đó đưa tới trước mặt Nguyệt Văn Trần, dịu dàng nói, “Trần nhi, húp chút nước. Vừa rồi ăn nhiều đồ ăn đầy mỡ như vậy, không hoà tan bớt, dạ dày sẽ không thoải mái.”

“Tỷ tỷ, Trần nhi muốn tỷ dứt!” Tay nhỏ bé của Nguyệt Văn Trần ôm Tống Văn Ca không buông, một đôi mắt thật to nhìn chăm chăm canh hạt sen nâng đưa tới, nhưng không muốn chính mình ra tay.

“Được được được, tỷ tỷ dứt đi, tiểu quý nương binh!” Tống Văn Ca lắc lắc đầu, lập tức từng muống từng muống dứt cho Nguyệt Văn Trần, dịu dàng sủng nịch cùng yêu thương. Nghĩ đến mấy ngày mới vừa vào Thiên Ma Cung gặp Trần nhi, Trần nhi là một tác cũng không rời, dính vào bên cạnh mình, ngoại trừ đi vệ sinh và tắm rửa ra, nó gần như đều là vui trong ngực của mình, ngay cả võ công cũng không luyện.

Loại tình huống này vẫn liên tục đến ba ngày trước, Hàn Kỳ Hiền thật sự nhìn không được nữa, vì thế bóc Nguyệt Văn Trần từ trong lòng Tống Văn Ca xuống. Nói là nó lại kề cận tỷ tỷ không tha như vậy nữa, tỷ tỷ sẽ mất hứng, sau đó lại sẽ lén lút đi ra ngoài làm việc. Giống như lần trước, vừa đi chính là đi lâu như vậy, để một mình nó ở lại Thiên Ma Cung.

Hù dọa như vậy thật là hiệu quả, Nguyệt Văn Trần lập tức không dám lại một tác cũng không rời dính vào bên người Tống Văn Ca, chỉ sợ nâng thật sự sẽ bỏ lại mình một mình lén tiêu sái rồi đi. Trừ lần đó ra, nó lại bắt đầu hiểu rõ còn thật sự nghiêm túc tập luyện võ công, so với trước đây còn thật sự cố gắng hơn. Bởi vì Hàn Kỳ Hiền lại dỗ nó, nói nó chỉ có tập tốt võ công mới có thể bảo vệ tỷ tỷ mình, hơn nữa luyện tốt võ công mới có thể vĩnh viễn ở cạnh tỷ tỷ.

Hàn Kỳ Hiền dọa Trần nhi như thế, Tống Văn Ca tuy rằng đau lòng không tha, nhưng không hy vọng Trần nhi quá mức ý lại, kề cận chính mình. Dù sao, Trần nhi có ngày cũng sẽ lớn lên, cho nên cũng cần phải học tính độc lập. Hơn nữa, Trần nhi luôn một tác cũng không rời kề cận muốn mình ôm, mình chuyện gì cũng không làm được.

“Trần nhi, canh hạt sen đã uống xong, đệ có phải nên đi luyện võ công hay không? Tỷ tỷ và bé cưng còn cần sau khi Trần nhi luyện tốt võ công tới bảo vệ chúng ta nha!” Tống Văn Ca buông bát sứ, lấy khăn lụa ra giúp Trần nhi lau miệng.

“Không chịu, Trần nhi muốn tỷ tỷ ôm trong chốc lát nữa, Trần nhi mới đi luyện võ công.” Nguyệt Văn Trần vênh cái miệng nhỏ nhắn lên không thuận theo, sư phụ trùng thối khó được có việc rời khỏi. Bình thường có sư phụ ở đây, nó cũng không dám chơi xấu trong lòng tỷ tỷ như vậy, bằng không sư phụ trùng thối lại muốn nói chuyện dọa mình.

Sư phụ trùng thối quả nhiên là cái trùng thối, không cho nó kề cận tỷ tỷ, nhưng bản thân người lại mỗi ngày đi theo bên cạnh tỷ tỷ, lấy lớn hiếp nhỏ. Hừ, Mặc ca ca còn tốt hơn trùng tối sư phụ nhiều. Chờ thân thể Mặc ca ca tốt toàn bộ, nó nhất định phải cùng Mặc ca ca liên hợp cướp tỷ tỷ lại, không cho sư phụ trùng thối độc chiếm một mình.

“Tốt lắm, tỷ tỷ, Trần nhi đi luyện võ công. Tỷ nhanh đi đưa thuốc và súp cho Mặc ca ca, thuận tiện thay thuốc đi, phải cho Mặc ca ca sớm tốt lên nha.” Nguyệt Văn Trần nói xong, tay nhỏ bé ôm mặt Tống Văn Ca, mỗi bên hôn một cái.

“Uh, tỷ tỷ biết, Trần nhi nhà chúng ta thực ngoan.” Tống Văn Ca buông Nguyệt Văn Trần, yêu thương sờ sờ cái đầu nhỏ của nó, sau đó nhìn bóng dáng nho nhỏ của nó thật vui vẻ nhảy ra phòng ăn, lúc này mới đứng dậy đi phòng bếp.

Lát sau, Tống Văn Ca mang thuốc đã nấu tốt và súp đi vào trong phòng Liên Mặc.

“Mặc, mau ngồi dậy uống thuốc!” Tống Văn Ca đi vào trước giường, vừa ngẩng đầu đã thấy Liên Mặc ngồi dậy, bắt giác sừng sốt. “Huh? Mặc, hôm nay chàng biến thành tự giác rồi ha, đều không cần ta ba thúc bốn kêu đã tự mình ngồi dậy.”

Tống Văn Ca cười trên gheo, nàng đương nhiên biết Liên Mặc sợ uống thuốc đắng. Ai bảo hấn bị thương, không chịu uống thuốc làm sao vết thương trên người mau lành được. Hàn Kỳ Hiền đã mời thần y trong Thiên Ma Cung vội tới trị liệu cho Liên Mặc, nói vết thương trên người hấn tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng có vài chỗ vẫn tương đối nghiêm trọng. Không có mười ngày nửa tháng tinh dưỡng tốt đừng mong xuống giường, nếu muốn hoàn toàn phục hồi như cũ vậy càng phải cần một tháng.

“Ca Nhi, hiện giờ đã tìm được Trần nhi rồi, chúng ta bao giờ thì quay về Liên Ca lâu?!?” Liên Mặc nhìn chất thuốc đen sẫm trong chén, vẻ mặt khổ nghĩ, chân mày đẹp nhíu chặt.

Không ngờ Hàn Kỳ Hiền đáng giận như thế, chẳng những cố ý sai sử thần y tăng thêm lượng Hoàng Liên vào trong chén của mình, làm cho thuốc đắng khó có thể nuốt xuống, còn bảo thần y ở trước mặt Ca Nhi khuyếch đại thương thế của mình lên, để Ca Nhi tin là thật, kiên trì chưa được nửa tháng, không cho mình tùy tiện xuống giường đi lại. Mặc dù vết thương trên người mình quả thật không coi là nhẹ, nhưng trải qua bảy ngày an dưỡng cũng khá không ít rồi. Vết thương ở bụng tuy rằng vẫn tương đối dễ dàng vỡ ra, nhưng cẩn thận một chút sẽ không sao, nói thế nào hiện giờ cũng có thể xuống giường đi lại, nào có nghiêm trọng như thần y nói vậy.

Hàn Kỳ Hiền đáng giận, hấn ta hạn chế hành động của chính mình như vậy, không phải là muốn tạo cơ hội để hấn ta ở cạnh Ca Nhi nhiều một chút sao? Chính mình sớm một chút mang theo Ca Nhi quay về Liên Ca lâu đi, thương thế trên người quả thật không phải một chốc là có thể dưỡng tốt. Hiện giờ Ca Nhi lại cùng Hàn Kỳ Hiền học khinh công, hấn ta cả ngày đi theo bên người Ca Nhi, cơ hội lớn như vậy không thể không có mình ở bên cạnh coi chừng.

“Mặc, vết thương trên người chàng còn chưa tốt, bây giờ chúng ta cũng không thể đi, bằng không gặp nguy hiểm thì làm sao bây giờ? Thần y nói vết thương trên người chàng, ít nhất phải tinh dưỡng một tháng mới có thể hoàn toàn hồi phục! Hơn nữa, bây giờ chàng ngay cả xuống giường cũng không thể, cho dù muốn chạy cũng chạy không được.”

“Ai nói ta không xuống giường được?” Liên Mặc lập tức bắt mắt phản bác.

“Ta mặc kệ, thần y nói chàng không thể xuống thì không thể xuống.” Tống Văn Ca thả cái gối mềm ở sau lưng Liên Mặc, để cho hấn dựa thoải mái một

chút. Sờ sờ chén thuốc, thấy đã không nóng, thích thú múc một muỗng đưa tới bên miệng Liên Mặc. "Nè, thuốc đã không nóng nữa, uống nhanh đi. Muốn sớm quay về Liên Ca lâu một chút, vậy chàng phải sớm dưỡng tốt thân thể một chút nha."

"Ca Nhi, thuốc này có thể không uống nữa được không, ta cũng đã uống suốt bảy ngày rồi. Nàng cũng không biết thuốc này có bao nhiêu đắng, Hàn Kỳ Hiên hẳn... Dù sao ta thật sự sợ thuốc này rồi, lại uống nữa... cả người ta toàn là mùi thuốc."

Liên Mặc bĩu môi ai oán nói, toát ra biểu tình tỉnh trẻ con, đôi mắt băng lam sâu kín nhìn Tống Văn Ca với vẻ mặt đáng thương. Hẳn thiếu chút nữa đã nói ra chuyện Hàn Kỳ Hiên có ý chinh hấn, cuối cùng vẫn nhịn không nói gì, hẳn sợ nói ra lại bị Hàn Kỳ Hiên cắn ngược lại một cái, dù sao thuốc mình uống vốn là cần thêm Hoàng Liên. Thân y là thù hạ của hấn ta, khẳng định nghe hấn ta, hấn ta bảo thân y nói như thế nào, thân y tự nhiên sẽ nói như thế ấy.

Ca Nhi quan tâm nên bị loạn, hoàn toàn đã quên mình cũng am hiểu rõ y thuật, hơn nữa y thuật cũng không dưới thân y kia. Nhưng Ca Nhi chính là tin tưởng lời thân y kia nói... , không có cách, ai bảo thân y kia chỉ có ở Thiên Ma Cung. Y thuật lại cao minh đến nỗi toàn bộ trên dưới Thiên Ma cung đều bội phục cùng khen ngợi. Cũng bởi vì vậy, Ca Nhi mới yên tâm đem chính mình hoàn toàn giao cho thân y kia. Nay đã khổ mình, ăn không ít ám chiêu tiểu nhân của Hàn Kỳ Hiên lại không thể nói.

"Mặc, chàng làm sao vậy? Xem mày nhũn lại giống như toà núi nhỏ, còn bày biểu tình oán hận, giống như là muốn cắn người." Tống Văn Ca có ý nói móc, nghiêng đầu cười nói. "Mặc, ta cũng biết thuốc này đắng lắm, nhưng chàng cũng không cần phải hận đến muốn cắn ta chứ? Nè, ta nhớ lúc trước cũng có thời điểm ta uống thuốc đắng, chàng lại là về mặt chính khí nói ta. Ta cần phải suy nghĩ, lúc đó chàng nói như thế nào nhỉ?"

Tống Văn Ca nói xong, có ý làm ra vẻ mặt suy tư, mắt long lanh cũng trêu tức nhìn Liên Mặc, trong mắt chứa ý giễu cợt.

"Ca Nhi, ta bị thương, nàng chẳng những không lo cho ta, còn liên tiếp luôn giễu cợt ta, có phải Hàn Kỳ Hiên làm cho nàng hồng rồi hay không?" Liên Mặc nhắc tới Hàn Kỳ Hiên lại không nhịn được hận nghiêng răng, thật sự cảm thấy hấn ta thật ghê tởm.

"Mặc, con người Hàn Kỳ Hiên hẳn kỳ thật rất tốt, tuy bề ngoài thoát nhìn phong lưu tà tử chút, đáng vẻ không đứng đắn một chút, nhưng hẳn thật sự không xấu, hẳn đối với chúng ta cũng tốt lắm, không phải sao?" Tống Văn Ca cũng không muốn Liên Mặc và Hàn Kỳ Hiên ngăm đầu nhau như thế, nàng luôn tận lực ở trước mặt người này nói tốt cho người kia.

"Hắn đối xử tốt với nàng và Trần nhi, nhưng đối với ta không tốt." Liên Mặc không cho là đúng bĩu môi, Hàn Kỳ Hiên có vẻ đối với đứa bé cũng không tốt, phỏng chừng nghĩ rằng đứa bé là của hấn, cho nên đều không muốn gặp.

"Được rồi, chúng ta không nói tới Hàn Kỳ Hiên nữa. Mặc, nhanh chóng uống thuốc đi, sắp nguội rồi nè."

Tống Văn Ca càng ngày càng không có cách nào tóm Liên Mặc rồi, trước kia khi hai người ở Liên Ca lâu còn không cảm thấy. Nhưng từ sau khi Hàn Kỳ Hiên xuất hiện, nàng phát hiện Liên Mặc càng ngày càng thích ăn dấm chua, cũng càng lúc càng giống trẻ con. Nàng tuy rằng rất vui vẻ hơi thô phạm trần trên người Liên Mặc ngày càng thấy rõ, nhưng nếu luôn cùng Hàn Kỳ Hiên tranh giành, nàng sẽ đau đầu chết mất.

"Ca Nhi, thuốc này còn phải uống tới khi nào mới có thể hết!" Liên Mặc bị ai thấp giọng kêu một tiếng, biết từ chối không xong, đau dài không bằng đau ngắn, vì thế nhận lấy bát, nắm cái mũi một hơi ừng ực ừng ực tốc tốc uống vào. Uống xong thuốc, nhanh chóng nhận chén canh tiếp theo uống súp nhân sâm.

"Thế này mới ngoan chứ. Chờ toàn bộ vết thương trên người chàng tốt rồi, là có thể không cần uống thuốc nữa." Tống Văn Ca có chút buồn cười nói, cảm thấy Liên Mặc so với chính mình còn sợ uống thuốc đắng hơn, ngay cả Trần nhi cũng không có sợ đắng như hấn, ha ha.

"Ca Nhi, theo như nàng nói, ta đây chẳng phải là còn phải uống một tháng nữa?" Đáy lòng Liên Mặc không ngừng kêu rên, cho tới bây giờ người không nguyên rửa người khác như hấn, cũng nhịn không được muốn hung hăng nguyên rửa Hàn Kỳ Hiên một phen.

"Thuốc đắng dã tật, tốt cho bệnh mà!" Tống Văn Ca cười cười, thu dọn xong chén thuốc và chén canh, dịu dàng nói, "Mặc, vậy chàng nghỉ ngơi tiếp, ta đi xem con, sau đó cùng Trần nhi luyện võ công, thuận tiện cũng làm quen yếu quyết khinh công."

Dứt lời, Tống Văn Ca đứng dậy muốn đi.

"Ca Nhi, ta muốn nàng theo giúp ta. Từ khi đến Thiên Ma Cung, thời gian chúng ta ở cạnh nhau đều không hơn một ngày trước kia." Liên Mặc giữ chặt tay Tống Văn Ca, về mặt ai oán nhìn nàng, lại giống đứa bé bị người vứt bỏ, đáng thương, nhìn Tống Văn Ca vừa buồn cười vừa không đành lòng.

"Mặc, thực xin lỗi, là ta vắng vẻ chàng." Tống Văn Ca cúi người ngồi vào bên giường, bàn tay mềm xoa gò má mỹ lệ giống như hoa anh đào của Liên Mặc, giọng điệu hàm chứa áy náy. Mấy ngày nay thời gian nàng và Liên Mặc ở cạnh nhau quả thật không nhiều lắm, chỉ trừ bỏ mỗi ngày sớm tối đưa canh bỏ và đốc thúc hấn uống thuốc, thời gian còn lại đều là từ thân y phụ trách chăm sóc hấn.

Vài ngày đầu Trần nhi vẫn kề cận chính mình không tha, ba ngày sau chính mình lại một lòng một dạ đi theo Hàn Kỳ Hiên học khinh công, buổi tối muốn lo cho con. Đều loại nguyên nhân, nàng tự nhiên không có quá nhiều thời gian ở cạnh Liên Mặc. Hơn nữa, ngoại trừ ngủ, Hàn Kỳ Hiên trên căn bản là như hình với bóng đi theo mình. Mỗi lần mình muốn đi xem Liên Mặc, hấn luôn có thể đúng lúc kéo ra một chuyện hoặc là đề tài nào đó đến phân tán lực chú ý của mình, hoặc là trực tiếp không để cho mình nhìn Liên Mặc. Nói cái gì bệnh nhân cần nghỉ ngơi thật nhiều, nếu cứ đi đến quấy rầy, vết thương của Liên Mặc làm sao khỏi nhanh được.

"Mặc, hiện giờ ta bồi cùng chàng." Tống Văn Ca then thùng cười, hai tay đặt lên cổ Liên Mặc, chủ động tựa vào trong ngực của hấn.

“Ca Nhi” Liên Mặc dịu dàng gọi một tiếng, đôi mắt bằng lam si ngốc nhìn nàng, như biển rộng thâm trầm không thấy đáy. Tình ý đổ xuống mà ra, hóa thành lưới tình kiều diễm, đem Tống Văn Ca vây chặt ở trong lưới, khiến nàng quên giày dụa quên trốn tránh, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới muốn giày dụa muốn trốn tránh. “Đêm nay cho dù nàng muốn đi, ta cũng không tha.”

Liên Mặc mỉm cười nói, con người trong trẻo quàng lên một tầng khói nhẹ, giống như một vũng nước xuân, theo gió nhẹ động, gợn sóng lan tràn. Trên gương mặt trắng nõn hoàn mỹ của hắn tràn ra duy mỹ phong tình phương hoa tuyệt đại, giống như một luồng gió xuân thấm người mềm nhẹ thổi qua trong lòng Tống Văn Ca, khiến cho từng trận kích động.

“Mặc, chàng luôn đẹp như vậy, tựa như hoa anh đào tháng ba đẹp mờ mắt người, cũng giống ánh trăng kia sáng tỏ thuần khiết.” Tống Văn Ca ngược mắt nhìn nửa vòng trăng tròn đã treo lên đến giữa không trung phía ngoài cửa sổ, tán thưởng nói.

Ánh trăng trong suốt tự nhiên, rơi đầy đất, dịu dàng mà nhã nhặn lịch sự, làm cho tâm tình người ta bất giác thanh hòa, tất cả phức tạp đều như bị ánh trăng trong suốt rửa đi.

“Ánh trăng tuy đẹp, cũng là lạnh như băng, trong mắt ta, Ca Nhi mới là xinh đẹp nhất trên đời này, so với tất cả hoa còn đẹp hơn.”

“Mặc, chàng càng ngày càng biết nói lời ngon tiếng ngọt.”

Tống Văn Ca ngăn chặn mê ly trong lòng, cười trêu ghẹo nói. Nhưng hai má lại không tự chủ được nóng bỏng. Đồ ửng như ánh nắng chiều diễm lệ, che kín gương mặt cười. Rặng mây đỏ kia bay đầy trời, đáng vẻ kiều diễm, Liên Mặc nhìn đến thần hồn kích động, tâm động không thôi.

“Ca Nhi, mỗi lời ta nói ra đều là thật lòng. Ta cho tới bây giờ cũng không nói lời ngon tiếng ngọt nào, Ca Nhi chẳng lẽ không tin lời ta nói sao?”

Liên Mặc nhẹ nháy hai tròng mắt trong suốt mà sáng như thủy tinh, dịu dàng nói. Giọng mềm nhẹ dịu dàng kia giống như tiếng nhạc tuyệt vời nhất trên đời, quanh quẩn ở bên tai Tống Văn Ca. Mỗi mềm như đoá hoa sáng sớm, giữa chân mây quanh quẩn sáng bóng nhàn nhạt, khoe miệng nở lên mỉm cười say lòng người như hoa anh đào cuối xuân, như một loại duy mỹ mê hoặc thấm vào tim.

“Ta tin!” Tống Văn Ca không chút do dự gật gù đầu, gần như bị lạc ở nụ cười yếu ớt phong hoa tuyệt đại say lòng người và nhu tình như nước của Liên Mặc. Tầm mắt của nàng kim lòng không được bị dẫn dắt, thật sâu nhìn vào chỗ sâu trong mắt của hắn, không biết là bóng đêm làm cho mình mê say, hay là người dưới ánh trăng làm cho lòng mình say.

Bàn tay mềm xoa ngũ quan thanh nhã tuyệt luân hoàn mỹ của Liên Mặc, độ ấm áp kia giống như một dòng điện lưu thẳng tắp chui vào đáy lòng Tống Văn Ca, ấm áp lòng nàng.

Bầu không khí yên tĩnh ấm áp như thế, đáy lòng Tống Văn Ca bất chợt lướt qua vẻ bất an không hiểu. “Mặc, chúng ta sinh một tiểu Mặc Mặc được không?” Vội vàng muốn cho Mặc giữ lại chút gì đó, những lời này đều không tự chủ được thốt ra miệng mặc dù thẹn thùng đỏ mặt, nhưng ần ần mang theo chút ý không cho cự tuyệt. “Mặc, ta muốn sinh một đứa con cho chàng, đồng ý với ta được không? Bất kể chàng cự tuyệt ta giống như lần trước. Ta nói rồi, vì chàng, phiêu lưu gì ta cũng có thể gánh vác, đau đớn gì ta cũng kiên cường gắng gượng qua.”

Nghe vậy, Liên Mặc trầm mặc không nói thật lâu. Chỉ là khoe môi tươi cười, giống như bày ra ma chú hoàn mỹ nhất, làm cho người ta không tự chủ được trầm luân. Đôi mắt trong vắt đổ xuống tình ý dịu dàng nhất thế giới-an, như nước chảy nhỏ giọt, chảy xuôi qua trong lòng Tống Văn Ca, lưu lại dư âm ngọt lành mát lạnh.

Tống Văn Ca không có năng lực chống cự nhu tình cùng tươi cười của Liên Mặc, cứ như vậy dễ dàng bị hắn bắt làm tù binh, cũng cam tâm tình nguyện.

“Mặc, rốt cuộc đồng ý với ta hay không?”

“Ca Nhi” Liên Mặc dịu dàng thấp giọng gọi một tiếng, hai tay đang cầm hai má Tống Văn Ca, thật sâu nhìn nàng, đôi mắt bằng lam chớp chớp ánh sáng, nở rộ tia sáng kỳ dị, nhu tình cùng yêu say đắm sớm chứa đầy ở trong mắt, tràn ra tới, từng tí trôi ở trong lòng Tống Văn Ca, khiến lòng nàng kích động pháp phùng, thật lâu không thể bình ổn.

“Được, để Ca Nhi sinh cho ta một tiểu Mặc Mặc nữa.”

Dứt lời, hai tay Liên Mặc hơi hơi dùng lực, thân thể Tống Văn Ca cuốn một cái, tiếp theo nháy mắt đã bị Liên Mặc nhẹ nhàng đặt ở dưới thân, mùi hương hoa sen trong trẻo nhưng lạnh lùng dễ ngủ bay vào mũi của nàng.

Hai tay hoảng sợ ôm cổ Liên Mặc, hơi thở hai người tản ra, mùi thơm sâu đậm của cơ thể hòa hợp cùng mùi hoa sen nhàn nhạt, cả hai vội nhanh chóng nhúc nhích. Tống Văn Ca hơi hơi thả xuống đôi mắt, đoá đoá rặng mây đỏ say lòng người sớm đã nhanh chóng súc tích tràn ra trên hai gò má tuyệt mỹ.

“Ca Nhi, nàng tốt đẹp như vậy, bảo ta làm sao bỏ được rời khỏi nàng.” Liên Mặc thấp giọng nỉ non một câu, hơi thở thanh nhã phun ở bên tai Tống Văn Ca, thương cảm cùng không tha trong giọng điệu cũng chỉ có chính đáy lòng hắn mới hiểu được.

Dứt lời, Liên Mặc cúi đầu, một cái hôn ấm áp lập tức mềm nhẹ dừng ở trên môi đỏ hồng của Tống Văn Ca, mang theo mùi thơm nhàn nhạt của tuyết liên nháy mắt xâm nhập vào khoang miệng ngọt ngào của nàng, đầu óc Tống Văn Ca nhất thời trống rỗng. Cánh môi như hoa nhẹ nhàng ma sát môi anh đào của Tống Văn Ca, nàng tùy ý môi mềm mại của Liên Mặc ở trên môi mình trần trọc triền miên, hút vào, đều là quý trọng thâm tình cùng dịu dàng của hắn. Hôn nóng cháy lại dịu dàng kia khiến nàng phát run từng trận, vô ý thức vươn cái lưỡi thơm tho phấn nộn mềm mại, liếm ở bên khoé môi nóng rực nóng bỏng của hắn. Rồi sau đó lại đem lưỡi vượt vào trong miệng hắn, tới dây dưa không ngớt, liếm mùi tuyết liên thơm ngát ở đầu lưỡi kia, khiến nàng như si như say, như uống rượu. Một hồi lâu, Liên Mặc mới lưu luyến buông Tống Văn Ca gần như hít thở không thông ra. Vừa hôn xong, trên mặt khuynh quốc

khuyh thành của Tống Văn Ca là vẻ đồ ửng say lòng người, giống như hoa đào gợn nở, trong mắt vẫn mê ly, thân mình mảnh mai vô lực nhẹ nhàng run run.

Ngón tay nhỏ dài của Liên Mặc dịu dàng vuốt ve cánh môi kiều diễm như hoa hồng mang sương của Tống Văn Ca, khiến nàng thật vất vả mở hai mắt lại không tự chủ được nhắm lại. Si mê nhìn nữ tử mà mình yêu như một đóa hoa mẫu đơn kiều diễm, nở rộ ngay trước mắt mình, hai gò má ửng đỏ, đôi mắt mờ mịt, phần môi hơi sưng, như vậy làm cho người ta yêu thích không buông tay, muốn ngừng mà không được.

“Mặc....” Tống Văn Ca một hồi lâu mới mở to mắt, mê say nhìn Liên Mặc, khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo đồ ửng xinh đẹp e lệ mê người, như ánh nắng chiều kiều diễm, yêu kiều từ bên môi đỏ nhuận mê người tràn ra.

Ánh mắt Liên Mặc cực nóng vô cùng, nhẹ nâng cằm Tống Văn Ca lên, dán với mặt nàng, chớp mũi cọ sát lẫn nhau, hai tròng mắt sâu kín có chút lan tràn, một lần cuối cùng khẳng định suy nghĩ, thanh âm thấp mềm mà mê hoặc: “Ca Nhi, nàng thật sự tình nguyện vì ta sinh một tiểu Mặc Mặc sao?”

Tống Văn Ca không nói, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt lại ửng hồng.

“Ca Nhi” Theo Liên Mặc thấp gọi, làn lướt nóng cháy yêu thương hôn qua cái trán, chân mày, ánh mắt, cái mũi, khoe miệng của Tống Văn Ca, cuối cùng, đã rơi vào trên môi đỏ hồng nhuận. “Ca Nhi, ta yêu nàng, rất yêu rất yêu nàng, cho dù thế sự xoay vần, dài đằng đẵng, tình yêu của ta đối với nàng như trước sẽ không thay đổi.”

Tiếng yêu và hôn của hắn làm cho thân thể Tống Văn Ca thật giống như bị sấm đánh, cảm giác mềm yếu tê tê nhanh chóng khuếch tán tới từng tế bào toàn thân nàng, bàn tay trắng nõn nắm chặt lấy quần áo của hắn, cánh môi cắn chặt, không cho tiếng động xấu hổ tràn ra, nhưng cổ vẫn là nhịn không được khẽ nhếch.

Một tiếng thở dài thỏa mãn truyền vào tai, Tống Văn Ca còn chưa kịp nhận là ai phát ra, môi Liên Mặc lại hôn nàng, cánh môi như hoa kìa, mang theo hương hoa, cũng mềm mại như cánh hoa. Nụ hôn của hắn thật cẩn thận, thật quý trọng, như gần như xa, giống như lông chim nhẹ nhàng chạm vào môi nàng. Loại xúc cảm như gần như xa, như có như không này khiến lòng nàng run rẩy không thôi. Hắn dường như cực lực ẩn nhẫn, từng cái hôn đều nhẹ như vậy, coi như sợ đập vụn nàng, lại coi như sợ áp lực không được đầy ngập nhiệt tình của mình. Giữa cánh môi truyền đến xúc cảm tốt đẹp, tựa như hương vị ngọt ngào kết hoa, mềm mại ngọt ngào, giống như mang theo lực lượng, lý trí của Tống Văn Ca hoàn toàn trầm luân.

Môi lưỡi dây dưa, tay Tống Văn Ca chẳng biết lúc nào chặt chẽ đón được cổ Liên Mặc. Hai tay của hắn giống như lực mê muội, mỗi khi đến một chỗ đều mang đến cảm giác làm người ta tê dại run rẩy.

Ít khi, Tống Văn Ca cũng kim lòng không được dùng động tác không quá quen thuộc đáp lại tình yêu của hắn. Chỉ chốc lát sau, Liên Mặc lại từ mềm nhẹ mỏng hôn chuyển thành kịch liệt đòi hỏi, nhiệt khí tỏa ra lại mang theo dầy đặc ham muốn, chỉ khoảng nửa khắc chiếm lấy tất cả hô hấp của Tống Văn Ca.

Trên mặt Tống Văn Ca giống như có một tấm nhiệt đang thiêu đốt, nhiệt khí xen lẫn hương thơm đẹp mà tịch mịch cùng hương sen thanh nhã, tràn ngập toàn bộ trong phòng, đều nhanh muốn cho người không chịu nổi.

Hôn càng ngày càng sâu, càng ngày càng triền miên, hô hấp giống như đều bị hắn nuốt xuống. Đến khi Tống Văn Ca cảm giác sắp hít thở không thông thì Liên Mặc mới dời đi chiến trường, hôn nóng cháy theo môi của nàng một đường tràn ra đến ngực, quần áo chẳng biết lúc nào đã bị hắn tầng tầng tháo xuống, cơ thể trơn bóng lộ ra trong không khí.

Cảm giác hơi lạnh đánh úp lại, Tống Văn Ca trợn mắt, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng lại tràn ngập tuyệt mỹ của Liên Mặc, cùng với thân trần chói lọi. Nhiệt độ giữa hai thân thể không ngừng truyền đến, như muốn bị thiêu đốt.

Tống Văn Ca thẹn thùng hơi hơi nhắm hai mắt của mình, muốn vươn tay kéo qua chắn che đây. Nhưng tay còn không có vươn, thân thể nóng bỏng của Liên Mặc đã đè ép lại.

“Ca Nhi, sợ sao?”

Cánh môi Liên Mặc hôn hít lấy bên tai Tống Văn Ca, khẽ hỏi. Thanh âm trầm thấp, thuần hậu như tơ gấm, mang theo lực lượng mê hoặc lòng người. Hai tay ở trên người nàng mềm nhẹ dao động, ma lực này lại tới nữa, nháy mắt hóa giải khản trương của nàng.

“Không sợ.” Tống Văn Ca khẽ lắc đầu, ở chỗ sâu trong đôi mắt chiếu đến bóng dáng của hắn. Môi của hắn, chậm rãi trượt, ở trên người của nàng hạ xuống vô số nhỏ vụn hôn, thật nhẹ, thật say lòng người, coi như một ly rượu tinh khiết và thơm, khiến Tống Văn Ca không tự giác say mê trong đó, thanh âm đứt quãng tràn ra, thoát phá lại mang theo ma lực mê người.

“Mặc, chàng có thể sao?” Tống Văn Ca mạnh liếc về vết thương ở bụng Liên Mặc, kéo lấy chút lý trí cuối cùng, giọng điệu không xong ra tiếng. Vết thương của Mặc còn chưa lành, có thể làm chuyện như vậy sao?

“Không có chuyện gì, đợi chút Ca Nhi sẽ biết.” Thanh âm gọi cảm mị hoặc của Liên Mặc từ trước ngực truyền đến, mang theo chút hương vị treu tức, lại rõ ràng đã bị lấy dầy đặc ham muốn.

Hắn nhẹ nhàng tách hai chân của Tống Văn Ca ra, cần cùng nàng càng tiến một bước thân mật kết hợp thì một tiếng sói tru to rõ khiến người bỗng dưng vang vọng ở bên tai.

Hai người hoảng sợ, giương mắt nhìn lên, lập tức nhìn thấy một con sói bạc nhe răng trợn mắt đứng ở trước giường, hai mắt phiếm ánh lục âm trầm, hơi

không tốt chết nhìn chăm chăm Liên Mặc. Đường như hấn ở trên người Tống Văn Ca nếu có bước hành động tiếp theo, nó sẽ liều lĩnh nhào tới.

“Ca Nhi, Hàn Kỳ Hiền đối xử với ta thật đúng là tốt vô cùng!” Liên Mặc tương tự trừng mắt sói bạc trước giường, vừa oán hận cắn răng nói, vừa kéo mền che thân thể Ca Nhi và của mình.

“Mặc, đừng nóng giận, ta sẽ đi tìm Hàn Kỳ Hiền tính sổ.” Tống Văn Ca đỏ mặt tựa vào trong lòng Liên Mặc, đối với Hàn Kỳ Hiền làm như vậy quả thực là vừa tức lại không thể làm gì.

Sói bạc trước giường, nàng và Liên Mặc tất nhiên là nhận ra, đó là sủng vật Hàn Kỳ Hiền nuôi dưỡng mười năm, tên là Ngân Tuyết, tính tương đối thông thái, bất quá cũng chỉ nghe một mình Hàn Kỳ Hiền.

Sau hôm vào Thiên Ma cung, Hàn Kỳ Hiền đã đem Ngân Tuyết gọi lại đây giới thiệu cho nàng và Liên Mặc biết. Lúc ấy thiếu chút nữa đem nàng dọa gục xuống, phải biết rằng sói sẽ ăn thịt người. Bất quá sau lại không biết Hàn Kỳ Hiền nói gì đó với Ngân Tuyết, nó đối với chính mình lập tức vô cùng thân thiết, nhưng đối với Liên Mặc lại luôn là lão đại nhe răng trợn mắt, đáng về hung ác tùy thời đều phát ra công kích.

“Ca Nhi, ta bất kể, ba ngày sau ta nhất định phải quay về Liên Ca lâu!”

Liên Mặc thờ phỉ phỉ nói, đáy lòng lại bắt đầu nguyên rủa Hàn Kỳ Hiền ác tới cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 19: Gợn sóng thay nhau nổi lên

Trong trời đêm đen đậm như mực tràn ngập ưu thương vô biên vô hạn.

Đã qua một khoảng thời gian rất dài, Tống Văn Ca vẫn cứ như vậy quỳ gối trên mặt đất lạnh như băng, hai tay ôm chặt thân thể lạnh lẽo của Long Ngự Tà, một chút thanh âm cũng không phát ra được. Nhưng nước mắt như nước sông lan tràn, giọt giọt, từng chuỗi, một hàng, chảy thế nào cũng chảy không hết.

"Vật nhỏ, người chết không thể sống lại, cho dù nàng đau lòng thế nào, Long Ngự Tà hấn cũng không thể sống lại..." Hàn Kỳ Hiền trầm thờ dài, nhìn đáng về đau lòng muốn chết của Tống Văn Ca, tim của hấn so với bất luận kẻ nào đều đau hơn. Trơ mắt nhìn cô gái nhỏ mình yêu vì người đàn ông khác khóc đến ruột gan đứt từng khúc, trong lòng hấn cũng thực sự rất khó chịu.

Trừ lần đó ra, hấn còn có chút không cam lòng Long Ngự Tà từng tổn thương vật nhỏ như vậy, nhưng vật nhỏ lại vẫn yêu hấn, thậm chí còn vì hấn sinh một bé cưng. Mình rốt cuộc có điểm nào không tốt, vì sao vật nhỏ có thể yêu Liên Mặc, có thể yêu Long Ngự Tà, nhưng không thể yêu mình?

Giờ phút này, hấn thật sự muốn đem vật nhỏ đánh cho bất tỉnh, sau đó mang theo nàng đến một địa phương không có bất kỳ người nào biết đến, chỉ có hấn và nàng. Hấn sẽ dốc hết tất cả toàn tâm toàn ý để yêu nàng, khiến cho nàng quên tất cả đau đớn cùng ưu thương, chỉ cùng hấn vô cùng đơn giản vui vui vẻ vẻ sinh hoạt cuộc sống cùng chung một chỗ.

Nhưng, những điều này đều chỉ có thể là tưởng tượng của hấn. Hấn không dám miễn cưỡng vật nhỏ, cũng không muốn miễn cưỡng nàng, càng luyện tiếc miễn cưỡng nàng. Bởi vì vật nhỏ không thương hấn, nàng không thương hấn. Ha ha, vật nhỏ không thương hấn. Mỗi khi ý thức được điểm này, tim của hấn lại đau đến dường như đao xoắn.

"Vật nhỏ, đừng khóc nữa, đêm khuya sương nặng, phía sau núi này gió rất lớn, chúng ta về trước được không?" Hàn Kỳ Hiền che dấu suy nghĩ, vươn tay muốn nâng Tống Văn Ca dậy, lại bị nàng nghiêng thân tránh ra.

Ánh mắt Tống Văn Ca đại ra nhìn Hàn Kỳ Hiền một cái, rồi sau đó đem Long Ngự Tà ôm càng chặt giống như sợ hấn sẽ cướp đi Long Ngự Tà.

"Vật nhỏ, nàng..." Hàn Kỳ Hiền bởi vì hành động của Tống Văn Ca, mắt phượng trong nháy mắt toát ra vẻ bi thương dày đặc. Quay đầu đi, vừa hay nhìn thấy Thanh Trạch ôm bé cưng tới.

"Giáo chủ, tiểu công tử đã ôm đến đây." Thanh Trạch nói xong, đem bé cưng đưa tới trước mặt Hàn Kỳ Hiền.

Hàn Kỳ Hiền hướng đến Thanh Trạch gật gật đầu, chuẩn bị nhận lấy, Tống Văn Ca tay mắt lạnh lẽo một phen giành mất, làm cho hấn bất giác sững sờ.

Tống Văn Ca đem bé cưng đặt ở trước ngực Long Ngự Tà, lập tức đưa tay phải ra càng không ngừng vỗ nhẹ gương mặt của hấn, miệng há nhiều lần, rốt cuộc phát ra âm thanh, cũng là trầm thấp đè nén không chịu nổi.

"Long Ngự Tà, chàng mau tỉnh lại, con đến rồi đây, chàng mau đứng lên nhìn xem, diện mạo đứa nhỏ thật giống chàng. Long Ngự Tà, chàng đừng ngủ tiếp nữa được không, không phải chàng mới vừa nói muốn nhìn xem con của chúng ta sao? Vậy chàng lập tức mau tỉnh lại, con đã ở ngay trước mặt chàng, chàng nhanh chóng mở to mắt nhìn một cái đi.

Long Ngự Tà, ta tha thứ cho chàng, ta thật sự đã tha thứ cho chàng, xin chàng đừng chết được không? Chàng yêu ta như vậy, chàng khẳng định luyện tiếc ta khổ sở đứng không? Sao chàng nhẫn tâm để cho ta khổ sở! Chàng chết rồi ta làm sao bây giờ, đứa nhỏ làm sao bây giờ? Long Ngự Tà, sao chàng có thể để cho đứa nhỏ nhỏ như vậy đã không có cha chứ?

Long Ngự Tà, chàng là tên đại lừa gạt! Chàng không phải nói yêu ta sao? Chàng không phải nói muốn vĩnh viễn ở cạnh ta sao. Vậy vì sao chàng còn không tỉnh lại? Chẳng lẽ chàng thật sự không muốn ta và con sao?

Long Ngự Tà, ta hận chàng, ta hận chàng!! Chàng là tên đại lừa gạt, đại lừa gạt, miệng chàng nói nhiều tiếng yêu ta, lại luôn luôn tổn thương ta, chàng luôn để cho ta đau lòng, để cho ta khổ sở. Long Ngự Tà, nếu chàng yêu ta, vậy thì xin chàng đứng rời khỏi ta, van xin chàng đừng chết."

"Vật nhỏ, đừng khóc nữa. Long Ngự Tà hẳn đã chết, hẳn thật sự đã chết rồi, dù nàng đau lòng thế nào, dù khổ sở bao nhiêu cũng không cứu vãn được gì." Trong lời nói khuyên giải an ủi của Hàn Kỳ Hiền ẩn có vài phần tức giận, nhưng còn chưa nói xong, đã bị Tống Văn Ca gào thét lớn cắt đứt.

"Hàn Kỳ Hiền, ngươi không được nói vậy! Long Ngự Tà không có chết, chàng chỉ là mệt mỏi đang ngủ mà thôi, chàng làm sao có thể chết được, chàng nói chàng yêu ta còn hơn tất cả, chàng luyện tiếc để cho ta đau lòng khổ sở, ngươi chờ mà xem, chàng rất nhanh sẽ tỉnh lại, chàng còn chưa thấy qua con của chúng ta, chàng làm sao có thể chết được!"

"Hắn đã chết! Hắn đã chết rồi!" Hàn Kỳ Hiền mạnh dõ dội rống một tiếng, lập tức vươn tay cầm lấy bả vai Tống Văn Ca, dùng sức lay động nói, "Vật nhỏ, Long Ngự Tà đã chết rồi, hẳn không bao giờ tỉnh lại nữa! Nàng rút cuộc còn muốn đau lòng trốn tránh tới khi nào? Nàng rút cuộc còn muốn lừa mình dối người tới khi nào? Nàng tỉnh lại đi được không? Long Ngự Tà đã chết, nàng còn có ta, tình yêu của ta đối với nàng tuyệt đối không ít hơn hẳn, ta chỉ biết hơn hẳn yêu nàng! Vì sao nàng không thể tiếp nhận ta? Hắn đã chết, chẳng lẽ nàng tình nguyện canh chừng một người chết cũng không chấp nhận ta sao?"

"Không! Ta không thích nghe ngươi nói vậy! Long Ngự Tà không có chết, chàng không có chết!" Tống Văn Ca dùng sức đẩy Hàn Kỳ Hiền ra, tức giận gào thét, thanh âm bị thương đau đớn làm đau lòng người.

Bé cưng như cảm nhận được cực kỳ bi ai của nàng, cũng oa oa theo, khóc rống lên, hai tay nhỏ bé đưa đến trước mặt nàng muốn nàng ôm.

Tống Văn Ca còn ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc đến đau đớn thấu tim, thờ ơ với tiếng khóc của bé cưng.

"Ca Nhi!" Trong trời đêm lạnh lẽo vắng lặng, bỗng vang lên tiếng nói trong sáng dịu dàng của Liên Mặc.

Tống Văn Ca lẳng lặng quay đầu, đã nhìn thấy Liên Mặc mặc áo trắng đi về phía mình từng bước một, trên mặt tươi cười tuyệt mỹ, lại mang theo thương cảm khó hiểu.

"Ca Nhi, đừng khóc được không? Nàng xem, tiểu Hi Nhi cũng bị nàng hù sợ rồi." Liên Mặc nói xong, một bàn tay ôm lấy bé cưng, tay kia thì xoa gò má Tống Văn Ca, dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt nàng.

Tống Văn Ca kinh ngạc nhìn Liên Mặc, nghẹn ngào đã lâu, bỗng nhiên nắm chặt tay Liên Mặc phủ trên mặt mình, cầu khẩn nói: "Mặc, chàng cứu Long Ngự Tà được không? Ta không muốn hắn chết, đứa nhỏ cũng không thể không có cha, ta xin chàng cứu hắn được không. Mặc, chàng không phải nói chàng là thần tiên sao, chàng nhất định có cách cứu Long Ngự Tà đúng không?"

"Ca Nhi, ta trước kia là thần tiên, ta hiện giờ và người thường cũng không có gì khác nhau." Liên Mặc nhẹ nhàng lắc lắc đầu, trên mặt dịu dàng cười, tâm cũng rất đau rất đau. Vẫn biết trong lòng Ca Nhi không có buông Long Ngự Tà, lại chưa từng nghĩ đến điều này vẫn tồn thương hân sâu như vậy.

Ha ha, ông trời thật đúng là thích trêu chọc người, kiếp trước kiếp này cũng phải làm cho ba người bọn họ dây dưa cùng một chỗ. Nhưng, vì sao cuối cùng có được hạnh phúc lại là người kia mà không phải mình? Đã lâu, rút cuộc còn phải chờ đợi bao nhiêu cái ngàn năm, mình mới có thể cùng Ca Nhi hạnh phúc gần nhau một đời?

"Ca Nhi, nàng thật sự luyện tiếc Long Ngự Tà chết đúng không?" Hai tròng mắt Liên Mặc nhìn Tống Văn Ca, nhẹ giọng.

"Uh." Tống Văn Ca nghẹn ngào gật đầu, trong mắt tràn đầy nước mắt, đâm vào lòng Liên Mặc làm đau nhức. "Mặc, ngay cả chàng cũng cứu không được Long Ngự Tà sao? Hẳn thật sự rút cuộc không thể tỉnh lại sao? Mặc, ta rất khổ sở, lòng đau quá"

"Ca Nhi, nếu ta và Long Ngự Tà nhất định chỉ có thể sống một người, nàng sẽ chọn ai?" Liên Mặc bỗng nhiên nỉ non nói nhỏ, thanh âm rất nhỏ rất nhỏ.

"Mặc, chàng mới vừa nói gì?" Tống Văn Ca không nghe rõ lời Liên Mặc nói... lập tức hỏi lại.

"Ha ha, không có gì, Ca Nhi không nghe thấy coi như không có gì." Liên Mặc dịu dàng cười, rồi sau đó đem bé cưng đưa tới trong lòng Tống Văn Ca, nói: "Ca Nhi, nàng yên tâm, Long Ngự Tà rất nhanh sẽ không có chuyện gì, ta có cách cứu hắn."

Dứt lời, Liên Mặc đỡ Long Ngự Tà ngồi xuống, ngưng thần vận khí, vươn tay huy động, vô số đoá hoa sen tuyết trắng mùi thơm ngát từ đầu ngón tay trắng nõn trong suốt của hắn biến ảo mà ra, quanh quẩn ở quanh thân Long Ngự Tà không ngừng xoay tròn bay lượn. Chiều đến ánh trăng trong treo

nhưng lạnh lùng, cánh hoa Tuyết Liên Hoa này phát ra ánh sáng óng nhuận sáng bóng trong trẻo nhưng lạnh lùng, diêm dúa lẳng lơ diễm lệ, khiến hồn người. Chu vi giống như nổi lên một trận tuyết trắng, mùi thơm ngát lạnh lùng toả khắp toàn bộ trong không khí, bóng đêm như mực cũng trở nên sáng lên.

Dần dần, vết thương trước ngực và sau lưng Long Ngự Tà từng chút từng chút khép lại, hô hấp và tim đập cũng bắt đầu từ từ khôi phục bình thường.

"Tốt lắm, Ca Nhi, Long Ngự Tà đã không có việc gì rồi, ba canh giờ sau sẽ tỉnh lại." Liên Mặc hơi hơi quay đầu, không để cho sắc mặt tái nhợt của mình bại lộ ở trước mặt Tống Văn Ca. Cố gắng chống thân mình suy yếu đứng lên, đang lúc mọi người kinh ngạc không thôi, chậm rãi đi đến trước mặt Hàn Kỳ Hiền, cười yếu ớt nói, "Hàn công tử, tay trái và chân trái của người ta cũng giúp người chữa tốt như cũ, như vậy sau này người mới có thể bảo vệ tốt Ca Nhi."

"A, Liên Mặc, người... Hàn Kỳ Hiền còn chưa kịp mở miệng, cánh hoa Tuyết Liên làm cho hắn kinh ngạc không hiểu đã lại từ trong tay Liên Mặc biến ảo mà ra, phân biệt quanh quẩn từ cổ tay trái và mắt cá chân trái của mình xoay tròn bay lượn, mùi thơm ngát mát lạnh tụ thành một bó hoa rực rỡ lưu chuyển hào quang màu bạc, gắn kết ở địa phương gần mạch bị đánh gãy.

Chỉ một phút sau, Hàn Kỳ Hiền chỉ cảm thấy tay trái và chân trái của mình không còn cảm giác đau đớn, hoạt động vài cái, đúng là vẫn tốt như lúc ban đầu, giống như chưa từng chịu đau thương.

Đáy lòng Hàn Kỳ Hiền vừa kinh hãi vừa không thể tin được, giật mình sửng sốt một lát, đang muốn nói lời cảm tạ, đã thấy thân thể Liên Mặc lao đảo hai cái, bỗng nhiên thẳng tắp ngã ra sau.

"Mặc, chàng làm sao vậy?" Tống Văn Ca kinh hô một tiếng, muốn đỡ lấy hắn cũng không kịp.

Hàn Kỳ Hiền thấy thế, thân hình nhanh vội chạy tới phía sau Liên Mặc, hiem hiem đỡ được hắn, nói: "Liên Mặc, người không sao chứ?"

"Hàn công tử, ta... ta không sao. "Lời Liên Mặc còn chưa dứt, một mùi máu tươi ở giữa răng môi lan tràn ra, há miệng lập tức phun ra một miệng máu tươi lớn.

"Mặc, chàng rốt cuộc làm sao vậy? Sao chàng lại nôn ra máu?" Tống Văn Ca bị máu tươi tràn ra ở khe miệng Liên Mặc làm kinh hoàng, vẻ mặt kinh sợ cùng khủng hoảng, hốc mắt nháy mắt biến đỏ, từng hàng từng hàng nước mắt lớn chảy xuống hai gò má. "Mặc, chàng có phải đau ở đâu không? hay là vết thương trên người lại bị vỡ? Mau cho ta xem xem!"

Tống Văn Ca nói xong, đem bé cung đưa cho Hàn Kỳ Hiền, lập tức đỡ qua Liên Mặc, cao thấp kiểm tra thân thể hắn.

"Mặc, trên người chàng cũng không có vết thương vỡ ra, vậy vừa rồi sao chàng phải nôn ra máu. Chàng mau nói cho ta biết, rốt cuộc ở đâu không thoải mái, đừng để ta lo lắng được không?" Tống Văn Ca không ngừng khóc thút thít, đáy lòng bị khủng hoảng trước nay chưa có tràn ngập.

Liên Mặc mỉm cười nhìn Tống Văn Ca, một hồi lâu mới chậm nói, "Ca Nhi ngốc, Long Ngự Tà đã sống lại, nhưng ta lại muốn vĩnh viễn rời khỏi nàng rồi. Khụ khụ..."

"Mặc, chàng đang nói đùa với ta phải không? Chàng không phải đang sống tốt đấy sao, làm sao có thể vĩnh viễn rời khỏi ta?" Tống Văn Ca cười rơi lệ, tâm nháy mắt bị nhéo quá chặt chẽ, thân mình nhỏ bé và yếu ớt không tự chủ được lạnh run run rẩy. "Mặc, chàng có phải bị bệnh. Sắc mặt của chàng rất tái nhợt, bây giờ chúng ta trở về đi, để thần y xem cho chàng được không?"

"Không ích gì đâu, Ca Nhi, ai cũng không cứu được ta." Liên Mặc nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt đã thương nhìn Tống Văn Ca, ống tay áo thuần trắng cô đơn tung bay ở trong gió đêm, đầu đầy tóc đen như mực nhẹ nhàng bị gió cuốn cuộn nổi lên, trên không trung xoay tròn vài cái, lại bị thôi dừng ở trên mặt của hắn, trên quần áo, lưu loát mà múa theo gió. Trong đôi mắt màu băng lam ẩn chứa vài phần thương cảm, vài phần cô đơn, vài phần tuyệt vọng, vài phần đau đớn, sắc thái ở giữa thiên địa dường như cũng tùy theo âm đạm biến mất. "Ca Nhi, ta sắp phải chết rồi, nàng có thể đau lòng vì ta, khổ sở vì ta hay không, giống như lúc trước đau lòng khổ sở vì Long Ngự Tà?"

"Không! Chàng chết ta tuyệt đối sẽ không đau lòng vì chàng, ta một giọt nước mắt cũng không chảy cho chàng!" Tống Văn Ca nắm chặt ống tay áo Liên Mặc, gào thét như điên, trong mắt nước mắt muốn chảy ra nhưng nàng lại quật cường chịu đựng, cố gắng không cho nó rơi xuống. Thân thể run rẩy ở trong im lặng, như lá rụng không trọn vẹn, như miếng băng mỏng bị vỡ.

"Hàn....." Đang muốn nói chuyện, chợt liếc về trên cổ dường như có một cái gì đó sáng sáng cùng một chút cảm giác mát mát. Trông mắt Tống Văn Ca vừa thấy, quả nhiên bắt gặp một thanh đại đao âm trầm sáng như tuyết đang dán chặt vào cổ mình, không khỏi sửng sốt.

Mở mắt chỉ chớp lát, Tống Văn Ca lập tức hiểu được lúc trước mình đột nhiên té xỉu, là bị người từ phía sau lưng tập kích, sau đó bắt cóc. Giương mắt nhìn một ít xác chết không trọn vẹn trên mặt đất xung quanh, máu không ngừng trào ra đem cả khuôn mặt đều nhuộm thành màu đỏ tươi, đây yếu dị dọa người. Đêm tối gió lạnh như thế, lại phối hợp cảnh tượng khủng bố thảm thiết thế này, khiến nàng không khỏi sợ hãi co rúm lại thân mình vài cái, kinh hãi ghê tởm muốn nôn.

"Hàn... Hiền, rốt cuộc sao lại trở thành thế này?" Tống Văn Ca cưỡng chế cảm giác muốn nôn, hơi có vẻ kinh hoàng hỏi. Vốn là muốn gọi hắn Hàn Kỳ Hiền, nhưng thấy mặt hắn đeo mặt nạ, đích thị là không muốn cho người ta biết được thân phận của hắn, vội sửa lại, trực tiếp gọi hắn Hiền.

"Vật nhỏ, không phải sợ. Có ta ở đây, nàng tuyệt đối sẽ không bị bất cứ tổn thương gì." Nghe được Tống Văn Ca gọi mình là Hiền, bong bóng nho nhỏ hạnh phúc ngọt ngào ở đáy lòng Hàn Kỳ Hiền không ngừng bốc ra bên ngoài. Nhưng nhìn ra Tống Văn Ca kinh hoàng cùng sợ hãi, mắt đảo hoa đệp nháy mắt nheo lại, một luồng sát khí sắc bén lập tức phát ra.

“Hiên, ta không sợ, ta tin ngài.” Tống Văn Ca hướng đến Hàn Kỳ Hiên đột nhiên cười xinh đẹp, trấn định nói, không muốn để Hàn Kỳ Hiên vì mình bị áp bức mà rối loạn.

“Thả nàng ra, bồng tọa có thể tha cho ngươi khỏi chết!” Hàn Kỳ Hiên dịu dàng thâm tình nhìn Tống Văn Ca, lời nói lạnh như băng vô tình cũng là nói cho La Sát nghe.

“Hừ! Có nàng ta chết ở trên tay của ta, ngươi còn có tư cách gì nói điều kiện với ta?!” La Sát cười lạnh hai tiếng, lại ngông cuồng nói, “Thiên Ma Giáo Chủ, chính ngươi lựa chọn đi, muốn nàng ta chết, hay ngươi chết?”

“Hiên, không được nghe hắn!” Tống Văn Ca nghe vậy, vội vàng nói. Nàng là trăm phần trăm tin tưởng Hàn Kỳ Hiên sẽ vì cứu nàng mà hy sinh chính bản thân, nàng không cần! Nàng đã nợ Hàn Kỳ Hiên rất nhiều, nàng không muốn lại nợ bản thân cả mạng sống nữa. Bằng không, nàng phải sống như thế nào?

“Hừ! Hắn không chết, ngươi phải chết!” La Sát cười lạnh một tiếng, lời nói âm trầm vung ở trên mặt Tống Văn Ca. Trên tay hắn hơi chút ra sức, lập tức ở giữa cổ phần nổi trắng nõn của nàng cắt ra một vết máu nhọt nhọt.

“Ah—h!” Tống Văn Ca bị đau nhú chân mày, vẫn chưa kêu đau ra tiếng.

“Thiên Ma Giáo Chủ, cổ mỹ nhân tuyệt sắc này không chịu nổi thanh đại đao trên tay của ta đâu. Ta chỉ thêm chút lực nữa, nàng ta sẽ hương tan ngọc nát.”

“Hiên, ngài không cần phải để ý đến ta, đừng vì ta mà bị ác nhân này uy hiếp.” Tống Văn Ca bắt chập đau trên cổ, nàng chỉ sợ Hàn Kỳ Hiên vì nàng mà làm chuyện điên rồ.

“A, nữ tử không biết sống chết!” La Sát dứt lời, lại cố ý tăng thêm một chút lực, thoáng chốc trên cổ trắng của Tống Văn Ca tràn chảy ra từng giọt máu tươi.

“Dừng tay! La Sát, ngươi dám khiến nàng bị thương nữa, bồng tọa chắc chắn sẽ cho ngươi hối hận đã từng sống trên cõi đời này!” Tuấn nhan của Hàn Kỳ Hiên lộ ra lạnh lùng giống như ác ma, ánh mắt thâm nghiêm lạnh lùng về ra mũi nhọn khát máu. Thoáng nhìn từng giọt máu tươi trên cổ Tống Văn Ca chảy ra, cảm giác đau lòng nháy mắt trải rộng tế bào toàn thân, hận không thể thay nàng đón nhận. “Ngươi tốt nhất đừng động đến nàng nữa, nếu không bồng tọa chắc chắn cho các ngươi chết không có chỗ chôn!”

Nghe vậy, cả người La Sát mạnh run rẩy một cái, đồng thời cũng nhận thấy được ba gã áo đen bên người âm thầm lui về phía sau mấy bước. Hắn không muốn yếu thế, cố gắng ổn định cước bộ không lùi. Đôi mắt nhỏ nhìn chăm chăm vương bài bảo mệnh dưới đao, lá gan nhút nhát lập tức lại tăng lên trở về.

“Thiên Ma Giáo Chủ, ngươi nghĩ rằng ta thật không dám ra tay sao? Nếu ta tới tìm ngươi báo thù cũng đã tính đến bất cứ giá nào rồi, cho dù giết không được ngươi, ta cũng muốn cho ngươi đau đớn!” Vì chứng minh lời của mình, La Sát lại mạnh tăng thêm một chút lực tay, trên cổ Tống Văn Ca chảy ra càng nhiều máu, cũng càng thêm đỏ sẫm.

“Dừng tay!” Hàn Kỳ Hiên kinh hoàng hét lớn một tiếng, tiếng nói lạnh như băng hơi run run. “Ngươi thật sự muốn ta chết sao? Được, bồng tọa có thể cho ngươi như nguyện!” Hắn sẽ khiến gã vĩnh viễn hối hận, ngàn không nên, vạn không nên hại đến vật nhỏ hắn yêu nhất.

“Chờ một chút!” La Sát đột nhiên lên tiếng, nghĩ đến dễ dàng muốn mạng của bản thân ta như thế còn chưa đủ hết giận, không bằng trước khi chết thật tốt tra tấn bản thân ta một phen. “Ta tạm thời không muốn mạng ngươi rồi, trước tiên tự phế một bàn tay và một chân, sau đó đâm vào lòng ngực của mình một kiếm, cuối cùng lại tự phế võ công! Nhanh chóng làm theo, nếu không đừng trách ta không lưu tình!” La Sát uy hiếp xong lại tăng thêm lực trong tay.

“Dừng tay! Bồng tọa làm theo là được!” Hàn Kỳ Hiên lập tức ra tiếng quát bảo ngưng lại, tròng mắt đen mãnh liệt phun hỏa làm cho người ta sợ hãi không thôi, Tuấn nhan đông lạnh lóe rét căm căm.

“Hiên, đừng! Đừng hại đến chính mình!” Tống Văn Ca nghe vậy lắc đầu, trong mắt nước mắt không tự chủ được rơi xuống.

“Vật nhỏ, đừng khóc, vì nàng, cái gì cũng đáng giá!”

Hàn Kỳ Hiên thâm tình nhìn Tống Văn Ca, trầm ngâm một lát, nhưng vẫn rút ra tuyệt kiếm bên hông, cẩn thận phân biệt đánh gãy gân mạch tay trái và chân trái của mình.

“Không!” Tống Văn Ca thấy thế, nước mắt rơi càng nhiều, muốn chạy tới nhìn xem thương thế của Hàn Kỳ Hiên, nhưng trên cổ đặt đại đao lại khiến cho nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

“Tốt, tốt lắm! Ha ha ha! Kế tiếp lại đâm vào lòng ngực của mình một kiếm, sau đó tự phế võ công! Nhanh chút, ta không có nhiều kiên nhẫn chờ như vậy!” La Sát cuồng vọng cười to, khoái ý báo đại thù làm cho ánh mắt nhỏ như đậu xanh của hắn lại híp thành một đường.

Hàn Kỳ Hiên nghe vậy, một đôi mày kiếm nhíu chặt. Thoáng nhìn đại đao trong tay La Sát càng dán chặt cổ Tống Văn Ca, tâm run lên, không dám chân chờ nhiều hơn, lập tức vung lên tuyệt kiếm nhắm ngay lòng ngực của mình đâm một kiếm, rồi sau đó lại nhanh chóng rút ra để máu tươi đỏ sẫm thoáng chốc văng khắp nơi, đem cầm bảo màu xanh của bản thân nhuộm đỏ.

“Tốt, lại phế bỏ võ công của mình đi! Mau!” Đôi mắt nhỏ của La Sát chăm chú nhìn chăm chăm Hàn Kỳ Hiên, thấy bản thân chậm rãi nâng lên tay phải, muốn

đánh vào mình, gương mặt xấu xí nháy mắt tràn đầy ý cười khát máu điên cuồng.

“Hiên, Đứng mà! Van xin ngài đừng hại đến mình nữa, ta không đáng để ngài làm như vậy, không đáng...” Tổng Văn Ca lớn tiếng khóc, đau lòng nhìn Hàn Kỳ Hiên một lần cuối cùng, ngay sau đó, nàng không chút do dự hướng đến đại đao đánh mạnh tới.

La Sát bị biến cố đột nhiên tới này làm hoảng sợ, căn bản không dự đoán được Tổng Văn Ca lại làm như vậy, đại đao trong tay nháy mắt theo thân thể nàng ngã xuống đất.

“Không!!!” Tiếng rống thê lương kinh động tất cả mọi người, mắt phượng của Hàn Kỳ Hiên chạm đến bóng người trên mặt đất kia thì mắt đẹp đào hoa diễm dúa không hề như mắt người nữa, mà giống như mắt tu la, trong khoảnh khắc hóa ra giết chóc thảm thiết ngoạn tuyệt.

Cả tòa núi sau Thiên Ma Cung nhất thời như rơi vào ngọn lửa địa ngục, trong khoảnh khắc vang lên một tiếng lại một tiếng thê lương bi thảm, máu tươi thấm đầy đất, trên đất hiện đầy thi thể không còn ra hình người.

Hàn Kỳ Hiên hai mắt đỏ đậm, đau đớn gào thét. Ngay cả đã bị phế bỏ một tay một chân, nhưng có tuyệt thế vô song võ công chống đỡ, vẫn giống như tử thần buông xuống, bóng dáng mau lẹ quý mị trong đám người lui tới xuyên qua bay vút, một chuồng cứng rắn xuyên qua bộ ngực của bọn họ, không kiêng nể gì thu sinh mệnh bốn phía.

Mùi máu làm cho hân càng ngày càng hưng phấn, thủ đoạn cũng càng ngày càng tàn nhẫn. Hân lấy phương thức tàn bạo tàn sát tất cả người ở dưới, lọt vào trong tầm mắt đều là màu đỏ. Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi dày đặc, thi thể không trọn vẹn phân tán tứ phương, tình cảnh thảm thiết làm người ta buồn nôn.

“Giáo... Giáo chủ người điên rồi sao?!” Chu Triệt tròn tròn hai mắt, trong lòng run sợ nuốt một ngụm lại một ngụm nước miếng. Hân có thể nghe ra được thanh âm của bản thân có vẻ run rẩy, hân có loại ảo giác, nghĩ đến giờ phút này mình đặt mình trong chỗ không phải là chỗ của người, mà là Địa ngục mới đúng.

“Uhm... Hình như là điên rồi,...” Bạch Thi đập vào mắt có thể thấy được, phút chốc không có lên tiếng, suy nghĩ lắm bầm nói, “Nhưng lại điên không nhẹ, ngay cả người của chúng ta cũng không nhìn tùy ý giết chóc! Giáo chủ quả nhiên là yêu thâm Nguyệt cô nương!”

“Giáo chủ”.... Trong mắt Thanh Trạch hiện lên một chút lo lắng, vừa định đi lên, lại bị Bạch Thi kéo lại, bĩu môi nói, “Ngươi muốn chết à! Hiện giờ giáo chủ bị vây trong trạng thái phong ma, ai dám tiến lên cũng đừng mong có mạng thấy mặt trời ngày mai!”

“Nhưng nếu...” Huyền Tân còn muốn nói tiếp, bị Chu Triệt liếc mắt trừng một cái vội câm mồm.

“Không có nhưng, cứu người quan trọng hơn!”

Không hề do dự, bốn người đạt thành nhận thức chung, lập tức phi thân trước sau rời đi, đều tự đem huynh đệ còn sót lại của Thiên Ma giáo dẫn tới nơi an toàn. Theo sau khẽ run thân mình lẫn nhau tựa vào cùng nhau, hoảng sợ nhìn Hàn Kỳ Hiên giờ phút này đã hóa thân thành Tu La lệ quý, chậm đợi giáo chủ của mình khôi phục bình thường.

Chỉ là thời gian một ly trà, nơi này nghiễm nhiên đã muốn biến thành lò sát sinh đại hình, một cảnh tượng cực kỳ bi thảm thê lương, cho dù gặp qua chết nhiều người như thế nào, người qua máu tươi của người nhiều như thế nào đi nữa, cũng sẽ nhất trí nhận định đây là trường hợp tàn khốc nhất!

Chuyện này còn có thể gọi là giết hại sao? Cái này căn bản chính là làm thịt người!

Thống khoái chết đi cũng không đáng sợ, đáng sợ là muốn chết không thể chết, mấy người bọn họ tin tưởng giờ phút này những người đó nhất định vạn phần hối hận hành vi tối nay. Đáng tiếc là có hối hận nhiều hơn nữa cũng không thể vãn hồi cái gì, tu La cực kỳ bi ai không thể được lấp đầy, chỉ sợ bọn họ đau đớn sẽ giống như không thể được giải thoát.

“A, đau quá”, Tổng Văn Ca thấp rên một tiếng, chậm rãi mở hai mắt ra, vươn tay đụng chạm đến vết thương âm áp đau đớn trên cổ, mới phát hiện thì ra mình chưa chết. Máu đã không chảy, nhưng vẫn còn đau. Nhớ tới vừa rồi mình vọt tới chuỗi cây đại đao này thì đại đao cũng theo sát ngã xuống trên đất, cho nên nàng vẫn chưa đụng vào trên lưỡi đao.

Nhớ tới tự mình bị kẻ ác uy hiếp, Tổng Văn Ca lập tức lại nghĩ tới Hàn Kỳ Hiên vì nàng hủy bỏ đi một tay một chân, ngay sau đó lại đâm vào lồng ngực của mình một kiếm. Cảm thấy tê rần run lên, trong mắt nhanh chóng nổi lên khí âm urot.

“Hiên! Hiên!” Tổng Văn Ca ghen ngào hô to, nhìn đau bỏ dậy, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn chung quanh tìm bóng dáng Hàn Kỳ Hiên. “Hiên, ngài ở đâu?”

Người cuồng lệ hưng tàn nghe vậy, nháy mắt dừng lại bàn tay tàn bạo. Hàn Kỳ Hiên nghe được một ít tiếng tràn ngập khóc nức nở kêu gọi, chậm rãi quay đầu, đợi nhìn đến Tổng Văn Ca còn rõ ràng đứng cách mình không xa thì ánh sáng bạo ngược thích giết chóc ngoạn tuyệt trong mắt phượng nháy thay thế mất bị kích động mừng như điên.

“Vật nhỏ, nàng thật sự không có việc gì?” Hàn Kỳ Hiên kinh hi run run ra tiếng, lời còn chưa dứt, hân bằng tốc độ nhanh nhất bay tới, một tay đón Tổng Văn Ca vào lòng, ôm chặt cho dù vết thương trước ngực bị đè ép đau đớn khó nhịn, cũng luyến tiếc buông ra nửa phần, e sợ cho buông lỏng ra một chút nàng sẽ biến mất không thấy gì nữa.

“Phù, cảm ơn trời đất, Nguyệt cô nương lại bình an vô sự, mấy người chúng ta xem như thu hồi một mạng.” Bọn bốn người Thanh Trạch nhìn Hàn Kỳ

Hiên và Tống Văn Ca ôm chặt nhau, không khỏi thật to thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bọn họ hoàn toàn có thể tạm hiểu được loại cảm thụ đau triệt nội tâm của giáo chủ lúc đó, cho đến phá hủy tất cả. Lần đầu tiên biết Nguyệt cô nương trúng độc bỏ mình thì giáo chủ đã là đau đớn gần như muốn phát cuồng. Thật vất vả mới cùng Nguyệt cô nương gặp lại, nếu hôm nay nàng thật sự ngay trước mắt giáo chủ chết lại một lần, giáo chủ không hóa thân thành Tu La Địa Ngục mới là lạ.

May mắn may mắn, ông trời phù hộ, Nguyệt cô nương không có chuyện gì!

“Hiên, ta không sao. Sao ngài trở thành dạng như thế này? Mau cho ta xem xem thương thế của ngươi.” Tống Văn Ca thối lui trong lòng Hàn Kỳ Hiên, vội vàng xem xét vết thương trước ngực của hắn, nhìn áo bào trước ngực hắn bị máu tươi sùng nước nhuộm đỏ thì nước mắt lại dường như hai hàng, thanh âm nghẹn ngào nửa ngày không biết nên nói cái gì. Lại thoáng nhìn tay trái và chân trái của hắn rõ ràng xụi lơ xuống dưới, không thể hành động bình thường, đau đớn cùng cực trách trong lòng lại lan tràn.

“Yên tâm đi, ta không sao. Cho dù chỉ có một bàn tay và một chân có thể hành động, ta cũng vậy sẽ dùng hết tất cả bảo vệ nàng.” Tay phải của Hàn Kỳ Hiên dịu dàng yêu say đắm xoa hai má Tống Văn Ca, trong mắt đào hoa đẹp có tầng tầng tình yêu sâu đậm hướng phía ngoài nhộn nhạo mở ra. Vì nàng, mặc kệ muốn hắn hy sinh cái gì hay phải trả giá cái gì, hắn đều tuyệt đối chấp nhận. “Vật nhỏ, về sau hãy trực tiếp gọi ta Hiên được không? Xưng hô thế này ta thật sự rất thích, ta muốn luôn nghe như vậy.”

“Uh, được, tất cả nghe theo huynh, huynh yêu thích ta gọi huynh như thế nào, ta sẽ gọi huynh như thế.” Tống Văn Ca xoa xoa nước mắt trên mặt, đang muốn nói gì đó, chợt nghe thấy giọng chứa nức nở của Nguyệt Văn Trần truyền đến.

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ! Tỷ ở đâu? Đừng bỏ lại một mình Trần nhi, tỷ đã nói không bao giờ bỏ lại Trần nhi nữa, tỷ đã nói sẽ vĩnh viễn ở cạnh Trần nhi mà! Hu hu hu, tỷ tỷ, Trần nhi muốn tỷ tỷ.”

Nguyệt Văn Trần vừa khóc vừa kêu, nó tỉnh dậy, đã phát hiện tỷ tỷ không ở bên cạnh nó. Nó tìm khắp Anh Hoa Tiểu Trúc cũng không thấy tỷ tỷ, vì thế chạy ra ngoài, một đường nghiêng ngả lao đảo tìm được phía sau núi này.

“Trần nhi, tỷ tỷ ở trong này!” Tống Văn Ca nghe được tiếng la khóc của Nguyệt Văn Trần, cuống quýt xoay người, men theo hướng giọng ỏi của Nguyệt Văn Trần vội vàng đi đến.

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!” Nguyệt Văn Trần nhìn thấy Tống Văn Ca nghênh diện mà đến, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lập tức vui vẻ ra mặt, mở ra chân nhỏ chạy tới chỗ Tống Văn Ca.

“Trần nhi, chậm một chút, cẩn thận đừng ngã.” Tống Văn Ca chạy nhanh tiến lên ôm thân thể nho nhỏ của Nguyệt Văn Trần, cũng sợ nó đến, cũng không muốn nó nhìn thấy máu tươi và thi thể tàn phá trên đất, chỉ sợ hù đến nó. Cảnh tượng máu tanh khủng bố như vậy ngay cả chính nàng cũng sợ tới mức buồn nôn, càng huống gì Trần nhi là một đứa bé nhỏ như vậy.

Đem đầu nhỏ của Nguyệt Văn Trần chặt chẽ ấn đến ngực mình, Tống Văn Ca cúi đầu thoáng nhìn, mạnh nhìn đến trên đất có một đôi mắt âm tàn hung ác, giống như ánh sáng u lan của dã thú phát ra trong đêm tối, một thanh đại đao hào quang âm trầm lạnh lẽo lập tức hướng tới phía sau lưng nhỏ bé của Nguyệt Văn Trần thẳng tắp chém lại đây.

“Trần nhi!!” Tống Văn Ca kinh hô một tiếng, một tay đẩy ra thân thể nho nhỏ của Nguyệt Văn Trần nhìn thanh đại đao kia tới gần trái tim mình, hơi thở lạnh thấu xương hướng tới nàng bao phủ lại đây, giống như gió tuyết thổi qua.

Tống Văn Ca không khỏi sợ tới mức ngừng lại hô hấp, chưa từng cảm giác mình cách tử vong gần như thế.

“Vật nhỏ!!”

“Nguyệt cô nương!!”

Tiếng kêu to hoảng sợ bối rối liên tiếp vang lên, trước sau xuất từ Hàn Kỳ Hiên và bốn người Thanh Trạch. Chi tiếc khoảng cách bọn họ với Tống Văn Ca quá xa, bất kể như thế nào cũng ngăn cản không được chuỗi đại đao này bỏ về phía nàng.

Tống Văn Ca đang muốn nhắm mắt nhận mệnh, một bóng dáng vàng sáng đột nhiên lập tức tựa như tia chớp nhào lại đây chắn trước mặt nàng, kèm theo một tiếng kinh sợ khủng hoảng gào thét.

“Ca Nhi!!”

Thanh âm kia quen thuộc và xa lạ, giống nhau tương tự cùng tưởng niệm bị tích lũy mấy ngàn năm thấm vào, tình ý cuồng rực sâu nồng như vậy cho dù dùng hết tất cả sức lực dường như cũng ngăn chặn không được tiếng kêu gọi, nghe một lần đã làm cho lòng người rung động không thôi kia, suy nghĩ như nước mãnh liệt mệnh mông.

“Xẹt” một tiếng, ngay sau đó bên tai truyền đến tiếng của đao chém vào máu thịt mà phát ra làm lòng người phát run, một dòng máu điểm lệ phụt ra, giọt máu ấm áp bắn đến khuôn mặt Tống Văn Ca, mùi máu tươi đặc kia tràn ngập trong mũi của nàng, còn kèm theo từng đợt từng đợt Long đàn hương quen thuộc không thôi.

Đau đớn theo dự liệu cũng không rơi xuống, Tống Văn Ca giật mình sững sờ ngược mắt, lập tức thấy thân hình thon dài cao ngất của Long Ngự Tà thẳng tắp chắn trước mặt của mình, đem chính mình vây che chặt chẽ. Trước ngực của hắn đã bị cây đại đao từ phía sau lưng đâm thủng, trên cầm bảo vàng

sáng chói mắt bắn ra đóa đóa hoa máu đỏ tươi, khó coi kinh tâm

“Ca Nhi, ta không nằm mơ đúng không, ta thật sự lại thấy được nàng. Khụ khụ, Ca Nhi, nàng không có việc gì thật... Khụ khụ, ta thật vui vẻ, rốt cục lại gặp được nàng” Long Ngự Tà nói, mạnh mẽ kịch liệt ho khan, khóe miệng lập tức chảy ra máu càng nhiều, máu đỏ tươi cực kỳ chói mắt.

“Long Ngự Tà, ngươi... sao ngươi lại tới đây?” Tổng Văn Ca sững sờ một hồi lâu, mới ý thức được người vừa mới thay mình đỡ một đao trí mạng cuối cùng của La Sát ném ra thật sự là Long Ngự Tà. Bạo quân ác ma bị nàng chôn sâu dưới đáy lòng, giờ phút này thật sự đến đây.

Nhưng, tại sao hắn phải thay mình chôn đao? Hắn sao có thể một lần lại một lần vì mình mà tổn hại sinh mạng chứ? Nàng không cần, mạng của ai nàng cũng không muốn nợ! Hoặc là nói nàng không muốn nhìn thấy bất kỳ kẻ nào vì nàng mà chết! Bất kể là nàng yêu, hay là yêu nàng, ai chết nàng cũng đau lòng khổ sở!

“Ca Nhi, ta rất nhớ nàng, từ ngày nàng rời đi, ta mỗi thời mỗi khắc đều sống trong đau đớn và hối hận... Ca Nhi, đừng rời khỏi ta, chỉ cần có thể vẫn hồi nàng, bất kể muốn ta làm cái gì ta đều tình nguyện,... Khụ khụ.... Khụ khụ khụ.... “

Lượng máu lớn ở ngực Long Ngự Tà lại trào ra bên ngoài, thân thể cuối cùng không kiên trì nổi mà trống rỗng mềm ngã ngồi trên đất, nhưng hắn không quan tâm, ánh mắt thâm tình yêu say đắm vẫn chặt chẽ đọng lại trên mặt Tổng Văn Ca, luyến tiếc rời đi. Hắn cố gắng nói hết tất cả những nhớ nhung ở đáy lòng, cho dù ho khan ngừng tạm lúc phù đều chấn động đau đớn cũng không màng.

“Ca Nhi, lòng nàng thật nham hiểm, lại rời bỏ ta bao lâu nay, sau này không cho nàng đối với ta như vậy nữa.. Khụ khụ, Ca Nhi, nàng vĩnh viễn đều là của ta, chúng ta cũng không xa cách, sau này ta không bao giờ hung dữ với nàng nữa, nàng nói cái gì thì là cái đó, ta không bao giờ chọc cho nàng tức giận nữa, ta sẽ toàn tâm toàn ý yêu nàng tín nhiệm nàng, sẽ không ngờ vực lung tung vô căn cứ, cũng sẽ không tùy tiện ghen tuông, sẽ không đánh chửi trừng phạt nàng, càng sẽ không cho nàng bị một chút ít tổn thương nữa... “

“Long Ngự Tà, ngươi đừng nói nữa, trước tiên giúp ngươi rút đao cầm máu quan trọng hơn.” Nhận thấy Long Ngự Tà càng nói hơi thở càng yếu, tâm Tổng Văn Ca không tự chủ được run run, cảm giác hoảng sợ lan khắp toàn thân. Nàng sợ, nàng thật sự sợ Long Ngự Tà sẽ chết. Vừa rồi một đao kia là trí mạng, tại sao hắn không để ý hậu quả thay nàng đỡ chứ? Nếu hắn thật sự chết đi rồi, bảo nàng ngày sau làm sao bây giờ?

“Ca Nhi, nếu ta chết, nàng sẽ vì ta đau lòng, vì ta khổ sở, vì ta rơi lệ không?” Long Ngự Tà bỗng nhiên sâu đậm nhìn Tổng Văn Ca hỏi, quyết tuyệt, cô đơn, cô tịch, cũng sâu não. Vấn đề này đã là lần thứ hai hắn hỏi nàng, lần đầu tiên hỏi nàng là buổi tối một ngày trước khi đi U Linh cốc, nhưng không có được đáp án.

Hy vọng lúc này đây có thể được nghe, hơn nữa còn là đáp án. Như vậy làm cho hắn vừa lòng, hắn mặc dù là lập tức chết đi cũng có thể an tâm thỏa mãn.

“Long Ngự Tà, ngươi là vua của một nước, mạng của ngươi không phải một mình ngươi, mà là liên quan đến toàn bộ giang sơn xã tắc cùng ngàn vạn thần dân Long Đăng quốc, làm sao ngươi có thể chết được? Ngươi không thể chết, ngươi nhất định phải sống sót!” Tổng Văn Ca không có trực tiếp trả lời, tuy rằng trong lòng sớm đã có đáp án khẳng định, lại nói không ra...

Nàng có chút oán hận chính mình. Long Ngự Tà từng khắc sâu tổn thương nàng như vậy, nhưng lúc này nàng mới phát hiện hận ý của mình đối với hắn cũng không sâu như trong tưởng tượng của nàng. Không chỉ như thế, tối nay lại gặp mặt, đáy lòng nàng lại vẫn ần ần dâng lên một niềm vui mừng cùng kích động không hiểu, giống như vẫn chờ mong gặp lại hắn.

Nàng làm sao có thể như vậy chứ? Nàng nên thống hận chán ghét hắn! Nhưng vì sao nhìn bộ dạng này của hắn, đáy lòng lại tràn đầy kinh hoàng sợ hãi cùng đau lòng không tha? Chẳng lẽ tình yêu của nàng đối Long Ngự Tà cho tới bây giờ chưa từng triệt để biết mất sao?

“Ca Nhi, nếu ta chết, nàng sẽ vì ta đau lòng, vì ta khổ sở, vì ta rơi lệ không?” Long Ngự Tà lại thương cảm quyết tuyệt hỏi một lần, trong con ngươi đen thâm sâu thẳng nhìn chỗ sâu trong mắt long lanh của Tổng Văn Ca, không tha nàng dù một chút trốn tránh và có lệ, hoặc là nói dối. “Ca Nhi, nói cho ta biết, nàng có không?”

“Nhu” Tổng Văn Ca cắn chặt môi không lên tiếng, chỉ là một tay ấn chặt vào vết thương trước ngực hắn, tay kia thì không ngừng lau đi máu tươi tràn ra ở khóe miệng hắn.

Long Ngự Tà thật lâu đợi không được đáp án mong muốn, trông mắt vốn dĩ sáng trong nháy mắt trở nên ảm đạm, đau lòng nói: “Ca Nhi, ta biết nàng còn hận ta... Khụ khụ, ta cũng biết nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu ta, ta mang đến cho nàng chỉ có tổn thương và đau đớn, cho tới bây giờ đều không có hạnh phúc hay vui vẻ..., khụ khụ khụ, Ca Nhi, ta không cầu gì khác, chỉ hy vọng trước khi ta chết có thể có được sự tha thứ của nàng, ta đây chết cũng nhắm mắt... Khụ khụ, Ca Nhi, xin nàng tha thứ cho ta được không, khụ khụ, khụ khụ khụ.... “

Nói mấy câu đứt quãng xong, Long Ngự Tà lại kịch liệt ho khan. Cô đưa tay phải ra xoa mặt Tổng Văn Ca, khuôn mặt đau lòng tự trách, cùng với dây đặc yêu say đắm không tha.

Hắn thật sự không bỏ được, mới vừa nhìn thấy Ca Nhi, lại gặp phải sinh ly tử biệt, hắn thật sự rất không cam lòng chết đi. Nếu có thể, hắn thật sự hy vọng mình có thể sống thêm một lát, hắn không muốn rời khỏi nàng.

“Ca Nhi, ta thật sự phải chết rồi, nhưng ta rất luyến tiếc nàng. Khụ khụ, thật sự rất luyến tiếc...” Long Ngự Tà thì thào nói, giọng càng ngày càng yếu nhỏ, thâm tình trong con ngươi đen như trước, mang theo vô hạn thương yêu, quyến luyến cùng dịu dàng, chỉ là tay lớn vuốt ve hai má Tổng Văn Ca chậm rãi vô lực rơi xuống.

“Không! Đừng mà!!” Tống Văn Ca cuống quýt cầm bàn tay to chậm rãi rũ xuống của Long Ngự Tà, tiếng nói lại run run không ngừng, nước róc rách rơi xuống, nháy mắt thấm ướt toàn bộ hai gò má nàng, tụ thành giọt, chảy xuống cằm, rơi rơi dừng ở trên mặt và cổ Long Ngự Tà. “Long Ngự Tà, chàng đừng chết, hu hu hu... Thiếp không cần chàng phải chết, không muốn chàng chết, chàng còn sống cho thiếp, còn sống thật tốt,...”

“Ca Nhi, nàng luyện tiếu ta chết, ta thật vui vẻ, Ca Nhi, nàng vì ta rơi lệ rồi, khụ khụ khụ...” Long Ngự Tà đón được nước mắt Tống Văn Ca, đưa tới bên môi mút thỏa thích vào miệng. “Ca Nhi, nàng sẽ tha thứ cho ta chứ?”

“Nếu chàng không chết, thiếp sẽ tha thứ cho chàng!” Tống Văn Ca nghẹn ngào nói.

“Ca Nhi, ta thật sự không muốn tách ra với nàng, nhưng lúc này ta sợ mình làm không được....” Long Ngự Tà đau xót khó bỏ nói, âm giọng đã mong manh không thể nghe thấy. “Ca Nhi, ta muốn nghe lời thật lòng, nàng rốt cuộc có yêu ta hay không... cho dù là một chút, rốt cuộc có hay không...”

“Có, thiếp có, thiếp trước kia thật sự có yêu chàng. Cho đến giờ, thiếp đối với chàng vẫn còn yêu, tuy rằng thiếp đồng thời còn hận chàng...” Tống Văn Ca nắm chặt tay Long Ngự Tà, giống như làm vậy hấn sẽ có thể không chết. “Long Ngự Tà, thiếp đã sinh một đứa con đáng yêu vô cùng cho chàng. Nếu không yêu chàng, thiếp làm sao có thể sinh ra đứa nhỏ? Cho nên, chàng nhất định phải sống sót, bất kể là vì thiếp, hay là vì con của chúng ta, chàng đều nhất định phải sống sót, có nghe hay không? Thiếp không cho chàng chết!”

“Ca Nhi, ta muốn gặp hoàng nhi của chúng ta một lần...” Long Ngự Tà gương chống nói xong một câu, đã không có bao nhiêu sức lực. “Ca Nhi, cho dù không có ta, nàng và hoàng nhi của chúng ta cũng nhất định phải thật tốt.....”

Dứt lời, Long Ngự Tà không phát ra thanh âm nữa, cũng không có hô hấp, chỉ có một đôi tròng mắt thâm tình vẫn còn chưa nhắm lại...

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 20: Gợn sóng thay nhau nổi lên

Trong trời đêm đen đậm như mực tràn ngập ưu thương vô biên vô hạn.

Đã qua một khoảng thời gian rất dài, Tống Văn Ca vẫn cứ như vậy quỳ gối trên mặt đất lạnh như băng, hai tay ôm chặt thân thể lạnh lẽo của Long Ngự Tà, một chút thanh âm cũng không phát ra được. Nhưng nước mắt như nước sông lan tràn, giọt giọt, từng chuỗi, một hàng, chảy thế nào cũng chảy không hết.

"Vật nhỏ, người chết không thể sống lại, cho dù nàng đau lòng thế nào, Long Ngự Tà hấn cũng không thể sống lại..." Hàn Kỳ Hiền trầm thờ dài, nhìn dáng vẻ đau lòng muốn chết của Tống Văn Ca, tim của hấn so với bất luận kẻ nào đều đau hơn. Trơ mắt nhìn cô gái nhỏ mình yêu vì người đàn ông khác khóc đến ruột gan đứt từng khúc, trong lòng hấn cũng thực sự rất khó chịu.

Trừ lần đó ra, hấn còn có chút không cam lòng Long Ngự Tà từng tổn thương vật nhỏ như vậy, nhưng vật nhỏ lại vẫn yêu hấn, thậm chí còn vì hấn sinh một bé cưng. Mình rốt cuộc có điểm nào không tốt, vì sao vật nhỏ có thể yêu Liên Mặc, có thể yêu Long Ngự Tà, nhưng không thể yêu mình?

Giờ phút này, hấn thật sự muốn đem vật nhỏ đánh cho bất tỉnh, sau đó mang theo nàng đến một địa phương không có bất kỳ người nào biết đến, chỉ có hấn và nàng. Hấn sẽ dốc hết tất cả toàn tâm toàn ý để yêu nàng, khiến cho nàng quên tất cả đau đớn cùng ưu thương, chỉ cùng hấn vô cùng đơn giản vui vui vẻ vẻ sinh hoạt cuộc sống cùng chung một chỗ.

Nhưng, những điều này đều chỉ có thể là tưởng tượng của hấn. Hấn không dám miễn cưỡng vật nhỏ, cũng không muốn miễn cưỡng nàng, càng luyện tiếu miễn cưỡng nàng. Bởi vì vật nhỏ không thương hấn, nàng không thương hấn. Ha ha, vật nhỏ không thương hấn. Mỗi khi ý thức được điểm này, tim của hấn lại đau đến dường như đao xoắn.

"Vật nhỏ, đừng khóc nữa, đêm khuya sương nặng, phía sau núi này gió rất lớn, chúng ta về trước được không?" Hàn Kỳ Hiền che dấu suy nghĩ, vươn tay muốn nâng Tống Văn Ca dậy, lại bị nàng nghiêng thân tránh ra.

Ánh mắt Tống Văn Ca đại ra nhìn Hàn Kỳ Hiền một cái, rồi sau đó đem Long Ngự Tà ôm càng chặt giống như sợ hấn sẽ cướp đi Long Ngự Tà.

"Vật nhỏ, nàng..." Hàn Kỳ Hiền bởi vì hành động của Tống Văn Ca, mắt phượng trong nháy mắt toát ra vẻ bi thương dày đặc. Quay đầu đi, vừa hay nhìn thấy Thanh Trạch ôm bé cưng tới.

"Giáo chủ, tiểu công tử đã ôm đến đây." Thanh Trạch nói xong, đem bé cưng đưa tới trước mặt Hàn Kỳ Hiền.

Hàn Kỳ Hiền hướng đến Thanh Trạch gật gật đầu, chuẩn bị nhận lấy, Tống Văn Ca tay nắm lạnh lẽo một phen giành mất, làm cho hấn bắt giác sùng sốt.

Tống Văn Ca đem bé cưng đặt ở trước ngực Long Ngự Tà, lập tức đưa tay phải ra càng không ngừng vỗ nhẹ gương mặt của hấn, miệng há nhiều lần,

rốt cục phát ra âm thanh, cũng là trầm thấp đè nén không chịu nổi.

"Long Ngự Tà, chàng mau tỉnh lại, con đến rồi đây, chàng mau đứng lên nhìn xem, diện mạo đứa nhỏ thật giống chàng. Long Ngự Tà, chàng đừng ngủ tiếp nữa được không, không phải chàng mới vừa nói muốn nhìn xem con của chúng ta sao? Vậy chàng lập tức mau tỉnh lại, con đã ở ngay trước mặt chàng, chàng nhanh chóng mở to mắt nhìn một cái đi.

Long Ngự Tà, ta tha thứ cho chàng, ta thật sự đã tha thứ cho chàng, xin chàng đừng chết được không? Chàng yêu ta như vậy, chàng khẳng định luyện tiếc ta khổ sở đứng không? Sao chàng nhẫn tâm để cho ta khổ sở! Chàng chết rồi ta làm sao bây giờ, đứa nhỏ làm sao bây giờ? Long Ngự Tà, sao chàng có thể để cho đứa nhỏ nhỏ như vậy đã không có cha chứ?

Long Ngự Tà, chàng là tên đại lừa gạt! Chàng không phải nói yêu ta sao? Chàng không phải nói muốn vĩnh viễn ở cạnh ta sao. Vậy vì sao chàng còn không tỉnh lại? Chẳng lẽ chàng thật sự không muốn ta và con sao?

Long Ngự Tà, ta hận chàng, ta hận chàng!! Chàng là tên đại lừa gạt, đại lừa gạt, miệng chàng nói nhiều tiếng yêu ta, lại luôn luôn tổn thương ta, chàng luôn để cho ta đau lòng, để cho ta khổ sở. Long Ngự Tà, nếu chàng yêu ta, vậy thì xin chàng đừng rời khỏi ta, van xin chàng đừng chết."

"Vật nhỏ, đừng khóc nữa. Long Ngự Tà hẳn đã chết, hẳn thật sự đã chết rồi, dù nàng đau lòng thế nào, dù khổ sở bao nhiêu cũng không cứu vãn được gì." Trong lời nói khuyên giải an ủi của Hàn Kỳ Hiền ẩn có vài phần tức giận, nhưng còn chưa nói xong, đã bị Tống Văn Ca gào thét lớn cắt đứt.

"Hàn Kỳ Hiền, ngươi không được nói vậy! Long Ngự Tà không có chết, chàng chỉ là mệt mỏi đang ngủ mà thôi, chàng làm sao có thể chết được, chàng nói chàng yêu ta còn hơn tất cả, chàng luyện tiếc để cho ta đau lòng khổ sở, ngươi chờ mà xem, chàng rất nhanh sẽ tỉnh lại, chàng còn chưa thấy qua con của chúng ta, chàng làm sao có thể chết được!"

"Hắn đã chết! Hắn đã chết rồi!" Hàn Kỳ Hiền mạnh dưng dội rống một tiếng, lập tức vươn tay cầm lấy bả vai Tống Văn Ca, dùng sức lay động nói, "Vật nhỏ, Long Ngự Tà đã chết rồi, hẳn không bao giờ tỉnh lại nữa! Nàng rút cuộc còn muốn đau lòng trốn tránh tới khi nào? Nàng rút cuộc còn muốn lừa mình dối người tới khi nào? Nàng tỉnh lại đi được không? Long Ngự Tà đã chết, nàng còn có ta, tình yêu của ta đối với nàng tuyệt đối không ít hơn hẳn, ta chỉ biết hơn hẳn yêu nàng! Vì sao nàng không thể tiếp nhận ta? Hắn đã chết, chẳng lẽ nàng tình nguyện cạnh chừng một người chết cũng không chấp nhận ta sao?"

"Không! Ta không thích nghe ngươi nói vậy! Long Ngự Tà không có chết, chàng không có chết!" Tống Văn Ca dùng sức đẩy Hàn Kỳ Hiền ra, tức giận gào thét, thanh âm bị thương đau đớn làm đau lòng người.

Bé cưng như cảm nhận được cực kỳ bi ai của nàng, cũng oa oa theo, khóc rống lên, hai tay nhỏ bé đưa đến trước mặt nàng muốn nàng ôm.

Tống Văn Ca còn ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc đến đau đớn thấu tim, thờ ơ với tiếng khóc của bé cưng.

"Ca Nhi!" Trong trời đêm lạnh lẽo vắng lặng, bỗng vang lên tiếng nói trong sáng dịu dàng của Liên Mặc.

Tống Văn Ca lẳng lặng quay đầu, đã nhìn thấy Liên Mặc mặc áo trắng đi về phía mình từng bước một, trên mặt tươi cười tuyệt mỹ, lại mang theo thương cảm khó hiểu.

"Ca Nhi, đừng khóc được không? Nàng xem, tiểu Hi Nhi cũng bị nàng hù sợ rồi." Liên Mặc nói xong, một bàn tay ôm lấy bé cưng, tay kia thì xoa gò má Tống Văn Ca, dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt nàng.

Tống Văn Ca kinh ngạc nhìn Liên Mặc, nghẹn ngào đã lâu, bỗng nhiên nắm chặt tay Liên Mặc phủ trên mặt mình, cầu khẩn nói: "Mặc, chàng cứu Long Ngự Tà được không? Ta không muốn hắn chết, đứa nhỏ cũng không thể không có cha, ta xin chàng cứu hắn được không. Mặc, chàng không phải nói chàng là thần tiên sao, chàng nhất định có cách cứu Long Ngự Tà đúng không?"

"Ca Nhi, ta trước kia là thần tiên, ta hiện giờ và người thường cũng không có gì khác nhau." Liên Mặc nhẹ nhàng lắc lắc đầu, trên mặt dịu dàng cười, tâm cũng rất đau rất đau. Vẫn biết trong lòng Ca Nhi không có buông Long Ngự Tà, lại chưa từng nghĩ đến điều này vẫn tổn thương hắn sâu như vậy.

Ha ha, ông trời thật đúng là thích trêu chọc người, kiếp trước kiếp này cũng phải làm cho ba người bọn họ dây dưa cùng một chỗ. Nhưng, vì sao cuối cùng có được hạnh phúc lại là người kia mà không phải mình? Đã lâu, rút cuộc còn phải chờ đợi bao nhiêu cái ngàn năm, mình mới có thể cùng Ca Nhi hạnh phúc gần nhau một đời?

"Ca Nhi, nàng thật sự luyện tiếc Long Ngự Tà chết đúng không?" Hai tròng mắt Liên Mặc nhìn Tống Văn Ca, nhẹ giọng.

"Uh." Tống Văn Ca nghẹn ngào gạt đầu, trong mắt tràn đầy nước mắt, đâm vào lòng Liên Mặc làm đau nhức. "Mặc, ngay cả chàng cũng cứu không được Long Ngự Tà sao? Hẳn thật sự rút cuộc không thể tỉnh lại sao? Mặc, ta rất khổ sở, lòng đau quá"

"Ca Nhi, nếu ta và Long Ngự Tà nhất định chỉ có thể sống một người, nàng sẽ chọn ai?" Liên Mặc bỗng nhiên nỉ non nói nhỏ, thanh âm rất nhỏ rất nhỏ.

"Mặc, chàng mới vừa nói gì?" Tống Văn Ca không nghe rõ lời Liên Mặc nói... lập tức hỏi lại.

"Ha ha, không có gì, Ca Nhi không nghe thấy coi như không có gì." Liên Mặc dịu dàng cười, rồi sau đó đem bé cưng đưa tới trong lòng Tống Văn Ca, nói: "Ca Nhi, nàng yên tâm, Long Ngự Tà rất nhanh sẽ không có chuyện gì, ta có cách cứu hắn."

Đứt lời, Liên Mặc đỡ Long Ngự Tà ngồi xuống, ngưng thần vận khí, vươn tay huy động, vô số đoá hoa sen tuyết trắng mùi thơm ngát từ đầu ngón tay

trắng nõn trong suốt của hân biến ảo mà ra, quanh quẩn ở quanh thân Long Ngự Tà không ngừng xoay tròn bay lượn. Chiều đến ánh trắng trong treo nhưng lạnh lùng, cánh hoa Tuyết Liên Hoa này phát ra ánh sáng oánh nhuận sáng bóng trong treo nhưng lạnh lùng, diêm dúa lẳng lơ diễm lệ, khiếp hồn người. Chu vi giống như nổi lên một trận tuyết trắng, mùi thơm ngát lạnh lùng toả khắp toàn bộ trong không khí, bóng đêm như mực cũng trở nên sáng lên.

Dần dần, vết thương trước ngực và sau lưng Long Ngự Tà từng chút từng chút khép lại, hô hấp và tim đập cũng bắt đầu từ từ khôi phục bình thường.

"Tốt lắm, Ca Nhi, Long Ngự Tà đã không có việc gì rồi, ba canh giờ sau sẽ tỉnh lại." Liên Mặc hơi hơi quay đầu, không để cho sắc mặt tái nhợt của mình bại lộ ở trước mặt Tống Văn Ca. Cố gắng chống thân mình suy yếu đứng lên, đang lúc mọi người kinh ngạc không thôi, chậm rãi đi đến trước mặt Hàn Kỳ Hiến, cười yếu ớt nói, "Hàn công tử, tay trái và chân trái của người ta cũng giúp người chữa tốt như cũ, như vậy sau này người mới có thể bảo vệ tốt Ca Nhi."

"A, Liên Mặc, người... Hàn Kỳ Hiến còn chưa kịp mở miệng, cánh hoa Tuyết Liên làm cho hân kinh ngạc không hiểu đã lại từ trong tay Liên Mặc biến ảo mà ra, phân biệt quanh quẩn từ cổ tay trái và mắt cá chân trái của mình xoay tròn bay lượn, mùi thơm ngát mát lạnh tụ thành một bó hoa rực rỡ lưu chuyển hào quang màu bạc, gắn kết ở địa phương gân mạch bị đánh gãy.

Chỉ một phút sau, Hàn Kỳ Hiến chỉ cảm thấy tay trái và chân trái của mình không còn cảm giác đau đớn, hoạt động vài cái, đúng là vẫn tốt như lúc ban đầu, giống như chưa từng chịu đau thương.

Đáy lòng Hàn Kỳ Hiến vừa kinh hi vừa không thể tin được, giật mình sững sốt một lát, đang muốn nói lời cảm tạ, đã thấy thân thể Liên Mặc lao đảo hai cái, bỗng nhiên thẳng tắp ngã ra sau.

"Mặc, chàng làm sao vậy?" Tống Văn Ca kinh hô một tiếng, muốn đỡ lấy hân cũng không kịp.

Hàn Kỳ Hiến thấy thế, thân hình nhanh vội chạy tới phía sau Liên Mặc, hiềm hiềm đỡ được hân, nói: "Liên Mặc, người không sao chứ?"

"Hàn công tử, ta... ta không sao. "Lời Liên Mặc còn chưa dứt, một mùi máu tươi ở giữa răng môi lan tràn ra, há miệng lập tức phun ra một miệng máu tươi lớn.

"Mặc, chàng rốt cuộc làm sao vậy? Sao chàng lại nôn ra máu?" Tống Văn Ca bị máu tươi tràn ra ở khe miệng Liên Mặc làm kinh hoàng, vẻ mặt kinh sợ cùng khủng hoảng, hốc mắt nháy mắt biến đỏ, từng hàng từng hàng nước mắt lớn chảy xuống hai gò má. "Mặc, chàng có phải đau ở đâu không? hay là vết thương trên người lại bị vỡ? Mau cho ta xem xem!"

Tống Văn Ca nói xong, đem bé cung đưa cho Hàn Kỳ Hiến, lập tức đỡ qua Liên Mặc, cao thấp kiểm tra thân thể hân.

"Mặc, trên người chàng cũng không có vết thương vỡ ra, vậy vừa rồi sao chàng phải nôn ra máu. Chàng mau nói cho ta biết, rốt cuộc ở đâu không thoải mái, đừng để ta lo lắng được không?" Tống Văn Ca không ngừng khóc thút thít, đáy lòng bị khủng hoảng trước nay chưa có tràn ngập.

Liên Mặc mỉm cười nhìn Tống Văn Ca, một hồi lâu mới chậm nói, "Ca Nhi ngốc, Long Ngự Tà đã sống lại, nhưng ta lại muốn vĩnh viễn rời khỏi nàng rồi. Khụ khụ..."

"Mặc, chàng đang nói đùa với ta phải không? Chàng không phải đang sống tốt đấy sao, làm sao có thể vĩnh viễn rời khỏi ta?" Tống Văn Ca cười rơi lệ, tâm nháy mắt bị néo quá chặt chẽ, thân mình nhỏ bé và yếu ớt không tự chịu được lạnh run run rẩy. "Mặc, chàng có phải bị bệnh. Sắc mặt của chàng rất tái nhợt, bây giờ chúng ta trở về đi, để thần y xem cho chàng được không?"

"Không ích gì đâu, Ca Nhi, ai cũng không cứu được ta." Liên Mặc nhẹ nhàng lắc lắc đầu, vẻ mặt đã thương nhìn Tống Văn Ca, ống tay áo thuần trắng cô đơn tung bay ở trong gió đêm, đầu đầy tóc đen như mực nhẹ nhàng bị gió cuốn cuộn nổi lên, trên không trung xoay tròn vài cái, lại bị thổi dừng ở trên mặt của hân, trên quần áo, lưu loát mà múa theo gió. Trong đôi mắt màu băng lam ẩn chứa vài phần thương cảm, vài phần cô đơn, vài phần tuyệt vọng, vài phần đau đớn, sắc thái ở giữa thiên địa dường như cũng tùy theo âm điệu biến mất. "Ca Nhi, ta sắp phải chết rồi, nàng có thể đau lòng vì ta, khổ sở vì ta hay không, giống như lúc trước đau lòng khổ sở vì Long Ngự Tà?"

"Không! Chàng chết ta tuyệt đối sẽ không đau lòng vì chàng, ta một giọt nước mắt cũng không chảy cho chàng!" Tống Văn Ca nắm chặt ống tay áo Liên Mặc, gào thét như điên, trong mắt nước mắt muốn chảy ra nhưng nàng lại quật cường chịu đựng, cố gắng không cho nó rơi xuống. Thân thể run rẩy ở trong im lặng, như lá rụng không trọn vẹn, như miếng băng mỏng bị vỡ.

"Thật sao? Ca Nhi thật sự sẽ không vì ta rời đi mà chảy một giọt nước mắt sao?" Liên Mặc thân nhiên cười, tươi cười giống một đóa hoa tuyệt mỹ trong suốt nhẹ nhàng nở rộ trong đêm đông tuyết bay. Một loại bi thương thương cảm không cách nào hình dung từ hô hấp của hân chậm rãi bay ra, cuối cùng tràn ngập dưới bóng đêm dày đặc này, trong nháy mắt như bóp chết hô hấp của mọi người.

"Ha ha, như vậy cũng tốt, như vậy ta có thể an tâm rồi đi, ta không bỏ được nhìn qua nhất đó là đau lòng và nước mắt của Ca Nhi, khụ khụ." Liên Mặc thật sâu ngóng nhìn Tống Văn Ca, ần nấn ho khan, đáy mắt ưu thương cùng quyến luyến giống như ngọn sóng, tầng tầng hướng về Tống Văn Ca lay động.

"Nếu luyến tiếc ta đau lòng không để ta khổ sở, vậy thì đừng rời khỏi ta, vĩnh viễn cũng đừng rời khỏi ta." Tống Văn Ca kinh hoàng bị phần hướng tới Liên Mặc gào thét lớn, một lát, bỗng cảm chặt lấy tay hân nói, "Mặc, chàng nhất định là nói đùa với ta đúng không? Chàng không phải vẫn rất tốt sao, sao có thể đột nhiên chết được? Mặc, chàng đừng làm ta sợ được không, ta thực chán ghét nghe kiểu đùa như thế, thật sự rất chán ghét, rất chán ghét! Mặc, chàng mau nói cho ta biết, lời chàng vừa mới nói đều là lời nói đùa, sau này chàng không bao giờ đùa với ta như thế nữa."

"Ca Nhi ngốc, ta cũng không muốn chết. Nhưng nếu ta không ra tay, Long Ngự Tà sẽ chết, ta đã nói rồi, không nỡ nhìn thấy nàng đau lòng rơi lệ, Ta và Long Ngự Tà nhất định có một người hy sinh, nếu Ca Nhi không đau lòng rơi lệ vì ta, vậy hãy để cho ta ra đi đi."

Liên Mặc cười khổ, tươi cười trong suốt mà ưu thương, tóc đen thật dài tùy ý rủ trên vai hấn, thân nhiên tản mát ra một loại yếu ớt trong trẻo nhưng lạnh lùng, thuần khiết không nhiễm một hạt bụi nhỏ. Da thịt trong suốt bị ánh trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng súc tích nhuộm linh lung xuyên qua, mỏng manh, mỏng manh, dường như một hơi sẽ hòa tan.

Hắn thật sự rất luyến tiếc rời đi, nhưng ý trời như thế, hắn làm sao có thể kháng cự? Hao hết tiên nguyên trở thành người phạm, hắn vốn chỉ có ba mươi năm sống ở trần gian. Mà mỗi lần sử dụng một bí quyết hoa sen sẽ giảm thọ năm năm, ngay từ đầu cứu sống Ca Nhi đã khiến hắn dùng qua một lần, sau đó biết tin tức của Trần nhi, Ca Nhi sinh đứa nhỏ, vì thai độc của Ca Nhi lại riêng sử dụng một lần.

Mà lần này cứu Long Ngự Tà, bởi vì trên người có thương tích, giờ phút này căn bản là không thích hợp vận dụng bí quyết hoa sen. Nhưng vì Ca Nhi, hắn lại không thể không ra tay cứu giúp. Hậu quả mạnh mẽ sử dụng, đó là ngũ tạng lục phủ đều tổn hại, thuốc và kim châm không thể cứu được nữa.

"Ca Nhi, sau khi ta đi rồi, chỉ hy vọng nàng và Long Ngự Tà hạnh phúc, như vậy ta ở dưới cửu tuyền mới có thể an tâm." Hắn vốn không thể sống lâu, dùng vài năm thời gian ngắn ngủi của hắn đổi lại sinh mệnh của Long Ngự Tà, có Long Ngự Tà chiếu cố làm bạn với Ca Nhi, hắn cũng có thể an tâm tiêu sái.

"Không, ta không cho chàng đi đâu!" Tống Văn Ca vội vàng đánh gãy Liên Mặc, yên lặng nhìn hắn, lạnh như băng một chút, một chút, từ trái tim rơi vào đầu ngón tay, lại từ đầu ngón tay truyền qua trái tim, thanh âm của nàng nhẹ như tuyết rơi, "Mặc, chàng đã nói vĩnh viễn yêu ta, chàng còn nói chúng ta phải đời đời kiếp kiếp đều ở bên nhau, chàng còn nói không thể bỏ ta được!"

"Ca Nhi ngốc, ta dĩ nhiên muốn đời đời kiếp kiếp đều ở cạnh nàng, nhưng một chút này ta căn bản làm không được, ta lừa gạt nàng thôi." Liên Mặc nói xong, dường như muốn rơi lệ, nước mắt giống như nước suối trong sáng chói mắt, nhẹ nhàng lượn vòng ở đáy mắt, làm cho người ta không khỏi bị nỗi ưu thương của hắn chuyển đẩy tâm địa. Khỏe miệng cười yếu ớt, thương cảm giống như hoa anh đào tuyệt mỹ giữa đêm khuya.

"Chàng đã nói vĩnh viễn cũng sẽ không lừa gạt ta!" Tống Văn Ca trợn mắt nhìn Liên Mặc, nước mắt trong mắt róc rách chảy xuống.

"Ta cũng đã nói từ phi thân bất do kỷ, nếu không ta chết cũng sẽ không lừa gạt nàng, không đành lòng, không muốn, cũng không bỏ đi!" Liên Mặc vừa nói, vừa vờn tay muốn lau đi nước mắt trên mặt Tống Văn Ca.

Tống Văn Ca quay đầu đi tránh đi tay hắn, trong hai tròng mắt đầy nước mắt nháy mắt tràn đầy phẫn nộ, "Cái gì gọi là thân bất do kỷ, chỉ là vĩnh viễn rời khỏi ta, để cho ta đau lòng khổ sở. Chàng rõ ràng có thể bắt tử, vì sao chàng không sớm nói cho ta biết chứ? Nếu ta biết chàng cứu Long Ngự Tà sẽ chết, ta sẽ không để cho chàng cứu hắn."

"Nhưng nếu ta không cứu Long Ngự Tà... hắn sẽ chết." Liên Mặc cười khổ một tiếng, trầm ngâm một lát, bỗng nói, "Ca Nhi, nếu cuộc đời này nàng không thể tha thứ cho ta, vậy hãy ước hẹn trước điện Diêm Vương, xin nàng hứa cho ta kiếp sau, được không?"

"Không được! Ta không muốn kiếp sau, ta muốn cả đời này!" Tống Văn Ca dùng sức lắc đầu, nước mắt trên mặt như suối trào. "Mặc, ta không muốn chàng rời đi, van xin chàng đừng rời khỏi ta! Lúc này là ta lừa chàng, nếu chàng chết, ta sẽ rất khổ sở rất đau lòng, ta cũng sẽ rơi lệ, chảy rất nhiều, rất nhiều nước mắt. Cho nên, chàng nhất định không thể chết, chàng không thể khiến cho ta khổ sở."

"Ca Nhi, thực xin lỗi, tha thứ ta đây phản bội, không thể thực hiện lời hứa, không thể lo cho nàng, cũng không thể ở cạnh nàng. Chúng ta ước hẹn kiếp sau được không? Chỉ hy vọng đến lúc đó Ca Nhi đừng quên ta, nhất định đừng quên ta!"

Khoé môi Liên Mặc gọi lên một hình cung cười nhợt nhạt, ưu thương ở đáy mắt phai nhạt.

Trong không khí bỗng nhiên nhiều hơn một mùi thơm lạnh lạnh, ngào ngạt thanh nhã, ngay sau đó gió hoa sen thành từng mảnh tuyết trắng rơi xuống. Cánh sen rực rỡ bay lượn quanh quẩn ở quanh người Liên Mặc, khiến thân thể của hắn dần dần trở nên trong suốt.

Khi tất cả đóa hoa biến mất không thấy gì nữa thì Liên Mặc cũng biến mất theo không thấy nữa, chỉ còn lại mùi hoa sen trong trẻo nhưng mát lạnh, ở trong không khí tản mát ra, nhàn nhạt, khí trời vô hạn thương cảm.

"Mặc, mang ta cùng đi đi!" Tống Văn Ca lớn tiếng khóc hô, men theo mùi hoa, bước chân lao đảo chạy về phía trước. Nàng không thể để cho Liên Mặc cứ như vậy rời khỏi nàng, nàng làm sao có thể để cho hắn cứ như vậy rời đi được? Nàng còn yêu Long Ngự Tà, nhưng nàng càng yêu Liên Mặc!

Tất cả kiếp trước nàng đã sớm nhớ lại toàn bộ, nàng và Liên Mặc là người yêu ngàn năm trước, nàng lại là thê tử của Liên Mặc, cho tới bây giờ nàng yêu đều là Liên Mặc. Nhưng ở đời này nàng lại đồng thời yêu Long Ngự Tà là Minh vương ngàn năm trước, còn vì hắn sinh một đứa con. Là nàng có lỗi với Liên Mặc, là nàng phụ mấy ngàn năm si tình chờ đợi của Liên Mặc.

"Tỷ tỷ, đừng đi, tỷ lại muốn bỏ lại Trần nhi sao?" Nguyệt Văn Trần vội vàng giữ chặt vạt áo Tống Văn Ca, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không biết lúc nào đã hiện đầy nước mắt. Nó thật sự rất đau lòng, sau khi hoàng đế trúng thối xuất hiện, tỷ tỷ lập tức bỏ quên nó.

"Trần nhi, tỷ tỷ phải đi tìm Mặc ca ca trở về, ngoan, đừng khóc, sau khi tỷ tỷ tìm được Mặc ca ca sẽ trở về." Tống Văn Ca vờn tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt Nguyệt Văn Trần, lập tức dùng sức đẩy tay nhỏ bé đang lôi kéo quần áo của mình ra. Còn chưa chạy được hai bước, đã bị Hàn Kỳ Hiên kéo lại.

"Hàn Kỳ Hiên, ngươi mau thả ta ra! Ta muốn đi tìm Mặc!" Tống Văn Ca trừng mắt Hàn Kỳ Hiên, tức giận rống to với hắn.

"Vật nhỏ, nàng biết Liên Mặc đi đâu sao? Nàng lại muốn đi đâu tìm hắn?" Hàn Kỳ Hiên một tay ôm đứa nhỏ, một tay nắm chặt eo Tống Văn Ca, gầm rú với nàng.

Nói thật, hắn thật đúng là cảm thấy Liên Mặc quý dị đáng sợ. Hắn ta rốt cuộc là người như thế nào? Long Ngự Tà rõ ràng đã chết, hắn từ đâu biến ra mấy đóa hoa kia, lại làm cho Long Ngự Tà khởi từ hồi sinh? Còn chữa lành tay trái và chân trái của mình? Lúc trước nghe Ca Nhi nói hắn ta là thần tiên, trên đời này thật sự có thần tiên sao?

"Ta không cần người lo! Người mau thả ta ra, buông! Bây giờ ta muốn đi tìm Mặc, ta muốn đi ngay, người đừng ngăn cản ta!" Tống Văn Ca giống như nổi điên, vừa cắn vừa đá Hàn Kỳ Hiên, mặt tức giận đến đỏ bừng.

"Vật nhỏ, bây giờ trời tối như vậy, nàng có thể đi đâu tìm? Cho dù muốn tìm, cũng phải đợi ngày mai trời sáng mới dễ tìm người." Sắc mặt Hàn Kỳ Hiên cũng không đẹp đến đâu, phần nộ tràn đầy ở đáy lòng hắn cũng tràn ra bên ngoài.

Lúc trước Long Ngự Tà chết, vẻ mặt nàng đại ra đau đớn, hiện giờ Liên Mặc biến mất không thấy, nàng lại đau xót khổ sở gần như thất thường, ngay cả đứa nhỏ và Trần nhi từ trước đến nay nàng yêu thương để ý nhất cũng không thêm trông nom hay để ý. Sao nàng có thể đối xử với hắn như vậy? Nàng rốt cuộc khiến hắn đau lòng sâu bao nhiêu mới có thể vừa lòng?

A, hắn cũng thật muốn chết một lần ở trước mặt nàng, hắn muốn xem nàng có vì hắn chết đi mà đau lòng khổ sở như thế, đau đớn như thế hay không.

"Hàn Kỳ Hiên, không muốn ta chán ghét người cả đời ..., thì lập tức buông tay cho ta, buông tay!" Tống Văn Ca vừa vội vừa giận, ánh mắt phần hận trừng mắt nhìn Hàn Kỳ Hiên. Một chốc, chợt thấy một con choáng váng đánh úp lại, trước mắt tối sầm, lập tức ngã xuống ngất đi.

"Vật nhỏ, nàng làm sao vậy?" Hàn Kỳ Hiên kinh hô một tiếng, cuống quýt dùng sức ổn định thân mình yếu đuối của Tống Văn Ca. "Vật nhỏ, nàng mau tỉnh lại, mau tỉnh lại!"

"Giáo chủ, không khí này dường như không tầm thường, giống như có mê dược." lời Thanh Trạch còn chưa dứt, cũng đã ngã trên mặt đất, Huyền Tân, Chu Triệt và Bạch Thi cũng liên tiếp ngã xuống đất theo.

"Rốt cuộc là sao lại thế này?" Hàn Kỳ Hiên giận không kềm được hét lớn một tiếng, mắt hung ác nhanh chóng quét xung quanh, chỉ nhìn thấy người nằm trên mặt đất. Trừ mình ra, tất cả mọi người đã hôn mê bất tỉnh. "Ai? nhanh chóng lăn ra đây cho bản toạ!"

"Chết tiệt!" Hàn Kỳ Hiên bỗng nhiên khề nguyên rủa một tiếng, vừa đem Tống Văn Ca và bé cưng đặt nằm trên mặt đất, bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, cũng ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh theo.

"Ha ha ha"

Âm thanh tiếng cười cuồng lạnh vang lên, Vũ Văn Huyền Băng mặc áo tím như quỷ mị hư vô từ chỗ tối vọt ra, theo sát phía sau hắn lại là thủ hạ đặc lực của hắn: Huyền Ảnh và Huyền Diễm.

"Đây là cái gọi là ghen sầu tranh nhau, ngư ông đắc lợi!"

"Chúa thượng, có muốn chúng nô tài giết hắn hay không?" Kiếm dài của Huyền Diễm chỉ vào Hàn Kỳ Hiên ngất trên mặt đất, trong mắt hiện lên ánh mắt độc ác. "Lần đó chúa thượng phái chúng nô tài đi chặn giết Long Đăng đế, hắn ở thời điểm cuối cùng làm hỏng chuyện tốt của chúng nô tài! Nếu không, Long Ngự Tà đã sớm đến Diêm Vương điện rồi, há có thể để hắn ta sống đến bây giờ!"

"Quên đi, lần này coi như bản điện hạ cho hắn một phần nhân tình. Lần sau nếu có chút cơ hội, bản điện hạ tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình!"

Con người đen lạnh lùng thâm sâu của Vũ Văn Huyền Băng thẳng tắp nhìn chăm chú vào Tuyết kiếm quán bên hông Hàn Kỳ Hiên chừng 3 phút lâu, hắn tất nhiên cũng nhận ra hắn ta chính là người đàn ông đeo mặt nạ áo xanh nhiều lần cản trở chuyện tốt của mình. Nhưng từ hơi thở cả người hắn ta phát ra cùng với tuyết kiếm, hắn cũng nhận ra hắn ta chính là thiên hạ đệ nhất sát thủ Tuyệt Mệnh. Hắn ta từng giúp mình không ít, lần này coi như cho hắn ta một phần nhân tình đi.

"Chúa thượng, người khi nào thì nọ nhân tình của giáo chủ Thiên Ma giáo chứ?" Huyền Diễm khó hiểu, ngẩng đầu nghi ngờ nhìn phía chủ tử của mình.

"Chuyện này người cũng không cần quản, cứ nghe bản điện hạ phân phó là được!" Vũ Văn Huyền Băng híp mắt liếc Huyền Diễm một cái, lập tức đứng dậy, động tác mềm nhẹ ôm lấy Tống Văn Ca, trông mặt âm hàn tà lạnh không tự giác trở nên dịu dàng.

"Ha ha, cô gái nhỏ đáng yêu lại mỹ lệ, sau này nàng chỉ có thể là của một mình bản điện hạ." Vũ Văn Huyền Băng vươn tay xoa gương mặt tuyệt mỹ óánh nhuận của Tống Văn Ca, lưu luyến vuốt ve, lập tức lại thâm tình hôn lên trán nàng, nhu tình trên vầng trán càng sâu nồng vô cùng.

Huyền Ảnh kinh ngạc nhìn chủ tử của mình nháy mắt từ Diễm La mặt lạnh biến thành vương tử nhu tình, bỗng nhiên nghĩ đến từ xưa hồng nhan nhiều họa thủy, cảm thấy không khỏi lo lắng, lại không dám nói thêm cái gì. Liếc mắt, lại nhìn đến Long Ngự Tà nằm cách đó không xa, ánh mắt trong chớp nháy lại chuyển sang cực kỳ sắc lạnh.

"Chúa thượng, hiện giờ Long Đăng đế chưa tỉnh dậy, đúng là thời cơ tuyệt hảo giết hắn, có cần thuộc hạ lập tức ra tay, một kiếm giải quyết hắn hay không?"

"Không cần!" Vũ Văn Huyền Băng ra tiếng ngăn cản Huyền Ảnh, khỏe miệng cười lạnh bí hiểm. "Ta sẽ để hân sống không bằng chết! Đi, lập tức khởi hành về nước!"

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoành Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 21: Thái tử sủng phi

Phủ thái tử Hồ Khiếu quốc.

Bên trong gian phòng hoa lệ lại không mất lịch sự tao nhã, trong trong ngoài ngoài đứng đầy ngự y. Sau khi thay nhau khám bệnh, một đám ngự y đều bó tay hết cách, không khỏi cúi đầu cúi mắt, khẽ run thân mình, trên mặt mang biểu tình kinh sợ, ngay cả thờ mệnh cũng không dám thờ một tiếng.

Vũ Văn Huyền Băng ngồi cách giường không xa vừa thấy dáng vẻ này của bọn họ, lập tức hiểu không ai dùng được, tức giận đến nổi lật ngược cả bàn gỗ đàn hương điêu khắc trước mặt. Ly sứ ngọc khắc hoa tinh mỹ danh quý trên bàn nhất thời bể nát trên đất, mọi người sợ tới mức không hện mà cùng quỳ xuống.

"Phế vật! Đều là một đám phế vật! Nhiều người như vậy mà cũng không thể làm cho ái phi của bản thái tử tỉnh lại, còn giữ các người lại có tác dụng gì?! Người đầu, toàn bộ mạng xuống chém đầu cho bản thái tử!!"

Lời này của Vũ Văn Huyền Băng vừa ra khỏi miệng, tiếng cầu xin tha thứ lập tức vang lên đầy cả phòng.

"Điện hạ tha mạng, là chính Thái Tử Phi không muốn tỉnh lại, chúng thần thật sự là bất lực!"

Vương ngự y – là người đứng đầu đám ngự ý, run rẩy nói. Ở trước mặt thái tử đang thịnh nộ, ông sợ tới mức cả người run run, mồ hôi lạnh toát ra, cũng không dám vươn tay lau mồ hôi đầy trên mặt.

"Ông nói cái gì? Là Thái Tử Phi tự mình không muốn tỉnh lại? Tại sao?" Một đôi mày kiếm của Vũ Văn Huyền Băng chau thật chặt, giọng nói âm hàn vô cùng, như muốn đem tất cả không khí trong phòng đông lại. Một đôi mắt băng hàn nguy hiểm híp lại, tầm mắt lạnh vô cùng, chặt chẽ nhìn chằm chằm Vương ngự y, lạnh giọng nói, "Nhanh chóng nói ra sự thật cho bản thái tử!"

"Dạ... dạ...dạ hồi bẩm điện hạ, thứ cho vi thần lớn mật đoán, thái tử phi chắc là bị chuyện gì đó kích thích cực lớn, đau đớn khổ sở quá độ, thể nên mới ngủ mãi không tỉnh, thái tử phi đây là đang trốn tránh sự thật, người không muốn sau khi tỉnh lại đối mặt với chuyện người không muốn nhận, cho nên trong tiềm thức không muốn tỉnh dậy..."

Nghe vậy, Vũ Văn Huyền Băng càng chau chặt đôi mày kiếm. Mắt hàn băng híp lại, phức tạp nhìn nữ tử tuyệt mỹ trên giường gấm, vừa đau lòng, vừa buồn bực, lại không thể làm gì. Thật muốn liều lĩnh hung hăng lay nàng tỉnh dậy, nếu phương pháp này hiệu quả.

Bị kích thích? Đau đớn khổ sở quá độ? A, nàng thật sự yêu Liên Mặc đến thế sao? Lại vì hân chết đi mà ngủ không tỉnh?

Cướp nàng từ Thiên Ma giáo đến Hồ Khiếu quốc đã gần mười ngày, nàng vẫn ngủ sâu như vậy, ngày qua ngày, đêm qua đêm, không thấy một chút dấu hiệu muốn tỉnh lại nào. Nếu không phải lòng ngực nàng hơi hơi phập phồng nhịp tim đập, hân đã nghĩ nàng không có sinh mệnh.

Hân không biết thì ra lại là nguyên nhân này, không ngờ là chính nàng không muốn tỉnh lại. Lúc trước còn tưởng rằng thuốc mê hạ quá nặng, lại thêm bảy ngày bảy đêm ngựa không dừng vó chạy đi khiến nàng quá mức mệt nhọc, cho nên nàng mới không tỉnh lại trong thời gian hân dự tính. Hơn nữa ngay từ đầu mời ngự y đến cũng chỉ nói sức khỏe nàng suy yếu, một đường xe mệt nhọc, chỉ cần thật tốt ngủ hai ngày sẽ tỉnh lại. Có ai nghĩ đến nàng ngủ một giấc là suốt mười ngày, hơn nữa dường như còn có thể ngủ tiếp như vậy. Ngự y thay đổi một đám lại một đám, tất cả ngự y trong hoàng cung cũng đã mời hết, nhưng ai cũng không có cách nào khiến nàng tỉnh lại.

Nếu nàng vĩnh viễn ngủ say tiếp, vậy hân phải làm sao bây giờ? Hừ! Hân mặc kệ nhiều như vậy, hân nhất định phải lay tỉnh cô gái nhỏ đáng giận đến cực điểm này, hân còn muốn cho nàng yêu mình, như vậy hân mới có thể triệt triệt để để tôn thương Long Ngự Tà, tôn thương tâm linh và trên tinh thần mới là đau đớn nhất.

Hân đã nói qua sẽ khiến Long Ngự Tà sống không bằng chết, hân nhất định phải làm được! Trơ mắt nhìn nữ tử mình yêu yêu người đàn ông khác, yêu thương nhưng nhớ người đàn ông khác, hân tin tưởng không có chuyện gì so với như vậy có thể làm cho Long Ngự Tà đau đớn không chịu nổi hơn!

"Vương ngự y, trong tất cả ngự y trong cung y thuật của ông giỏi nhất, ông xác định không có bất kỳ cách nào lay tỉnh ái phi của bản thái tử sao?" Mặt Vũ Văn Huyền Băng không thay đổi nhìn Vương ngự y, sắc mặt âm trầm lạnh lùng. "Bản thái tử cho các người một cơ hội cuối cùng, nếu vẫn không ai có thể lay tỉnh Thái Tử Phi, vậy các người một người cũng đừng mong nhìn thấy mặt trời mọc ngày mai!"

Dứt lời, tầm mắt lạnh như băng của Vũ Văn Huyền Băng một lượt đảo qua hết mấy người trong phòng, các vị ngự y co rúm thân mình, không một ai dám

ngẩng đầu nhìn thẳng hần, ngược lại càng cúi đầu thấp hơn.

Áp lực không khí bên trong trở nên trầm trọng, tất cả mọi người nín thở ngưng thần, rất sợ hô hấp nặng nề một chút, Diêm La Thái tử cuồng lệ độc ác tàn nhẫn vô tình này sẽ lập tức lấy mạng của bọn họ.

“Quả nhiên đều là một đám phế vật, chỉ biết lãng phí công triều đình!” Vũ Văn Huyền Băng thấy sau một lúc lâu đều không có người nào nghĩ ra cách, không thể kèm được gien giữ mắg. Nhiệt độ trong phòng dường như nháy mắt giảm xuống vài độ, khiến tất cả mọi người ở đây nhin không được đánh nhiều cái rùng mình. “Xem ra ngày thường phụ hoàng nuôi không các nguoi rồi!”

Đang muốn hạ lệnh ban chết thì Vương ngự y run run rẩy rẩy đứng lên, hít sâu một hơi, tiến lên từng bước, nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Thái tử điện hạ, vì thân có một cách có thể lay tỉnh Thái Tử Phi, chính là sử dụng thuật châm cứu kích thích thần kinh và huyết đạo sau cổ của Thái Tử Phi, bắt buộc Thái Tử Phi tỉnh táo lại. Nhưng...”; nói tới đây, vương ngự y tạm ngừng, kinh sợ nhìn Vũ Văn Huyền Băng một cái, lại nói tiếp, “Nhưng phương pháp này cực kỳ có khả năng sẽ khiến Thái Tử Phi để lại di chứng không thể biết trước, cho nên vì thân không dám tùy tiện thử.”

“Di chứng gì? Nói!” Mây kiếm của Vũ Văn Huyền Băng nhúu chặt, thần sắc phát lạnh, thanh âm uy nghiêm lạnh lùng, lại làm cho thân hình xem như cường kiện của Vương ngự y run lay bầy không thôi.

“Hồi bẩm điện hạ, chuyện này... Vì thân cũng không nói được chính xác, sau khi châm cứu, thái tử phi có thể sẽ mù hai mắt, có thể sẽ trở nên ngu dại, cũng có khả năng... Tử chi tế liệt, cả đời triển miên trên giường... Hay là một ít di chứng khác.” Vương ngự y cẩn thận hồi đáp, càng về sau giọng nói càng nhỏ, đầu cũng cúi thấp hơn, không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt Vũ Văn Huyền Băng.

Sáng sớm ông đã nghĩ đến cách này, nhưng phiêu lưu quá lớn, cho nên vẫn không dám nói ra. Nhưng trước mắt nếu không lấy ra phương pháp có thể điều trị, thái tử điện hạ sẽ lập tức lấy đầu của bọn họ, vậy cũng chỉ có thể ngựa chết trở thành ngựa sống. Nói không chừng ông trời thương tình, sau khi châm, thái tử phi tỉnh lại không bị di chứng gì, nhưng loại khả năng này thật sự là quá nhỏ quá nhỏ. Haiz, ông cũng chỉ có thể khẩn cầu xuất hiện kỳ tích.

“Thái tử điện hạ, đây là phương pháp duy nhất có thể lay tỉnh Thái Tử Phi.”

Wũ Văn Huyền Băng nghe vậy, mặt âm trầm yên lặng một hồi lâu, lạnh giọng hỏi: “Ông khẳng định đây là phương pháp cuối cùng có thể làm?”

“Đúng vậy, thái tử điện hạ.” Vương ngự y thần sắc nghiêm nghị gật gật đầu. “Ngoại trừ cách này, chúng thần quả thật là bất lực rồi, cho dù điện hạ giết chúng thần cũng uổng công. Bất quá, có lẽ Thái Tử Phi mạng tốt, nói không chừng sẽ không để lại di chứng gì. Điện hạ cũng chỉ có thể cho vì thân thử một lần. Nếu không, chỉ sợ Thái Tử Phi sẽ vĩnh viễn ngủ say.”

“Vương ngự y, một khi đã như vậy, cứ theo ông nói làm như vậy đi.” Vũ Văn Huyền Băng thật lâu mới ra tiếng, giống như hạ quyết định trọng đại gì. Dứt lời, đứng dậy đi tới trước giường ngồi xuống, nhẹ nhàng cầm bàn tay trắng nõn của nữ tử trên giường, đưa tới bên môi thâm tình hôn hôn. Hai tròng mắt lạnh như băng nháy mắt thu lại âm hàn cùng tàn nhẫn, không tự giác trở nên dịu dàng sùng nịch, dịu dàng giống như nước mùa xuân. “Bất kể là cách gì, chỉ cần có thể lay tỉnh Thái Tử Phi là được.” Cho dù nàng thật sự trở thành quỷ nghiệt hay tàn phế hần cũng không để ý, ai bảo hần thật sự yêu nàng!

“Nữ tử ngọc, cát nhân đều có thiên tướng, nàng nhất định không có việc gì đâu. Sau này nàng là của một mình bổn thái tử rồi, bổn điện hạ nhất định sẽ bảo vệ nàng thật tốt, ai cũng đừng mong tổn thương nàng, càng đừng mong cướp nàng đi!”

Ánh mắt Vũ Văn Huyền Băng dịu dàng nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nữ tử đang ngủ mê man, động tác mềm nhẹ sửa sang tóc đen loạn giữa gối của nàng, lập tức lại hạ xuống trên trán của nàng một nụ hôn thâm tình, lúc này mới đứng dậy đứng ở một bên.

“Vương ngự y, bắt đầu châm đi.”

Một vài đám mây trôi ở chân trời tản ra, ánh nắng sáng sớm xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong gi-ân phòng, ánh vàng rực rỡ, toát ra sinh động ở trên sàn nhà bằng gỗ tốt. Trong đình viện đoá hoa kiều diễm, cỏ non xanh tươi, trên lá cây xanh mượt còn mang theo hạt sương đêm qua, không khí thật mới mẻ, phong cảnh tuyệt đẹp.

Đây là đâu? Sao xa lạ như thế?

Tổng Văn Ca chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn điều khắc tinh mỹ trên trần giường, cùng với bài trí tinh xảo thanh lịch giá trị bất phàm khắp bốn phía, ánh mắt nghi hoặc chuyển động từng người xung quanh, cuối cùng dừng ở trên người đàn ông đang ghé vào bên mép giường ngủ say.

Á, người đàn ông này là ai? Sao hần có thể ghé vào mép giường của mình mà ngủ?

Mình rốt cuộc làm sao vậy? Sao cảm giác giống như ngủ lâu rồi?

Lắc lắc đầu còn có chút choáng váng, Tổng Văn Ca chống đỡ muốn ngồi dậy, lại có cảm giác sau cổ bị đau nhức, chống đỡ không nổi mà té ngã trên giường.

“Đau quá!” Tổng Văn Ca nhúu mày hô nhỏ một tiếng, theo bản năng dò xét ẩn sau cổ đau đón không thôi. Đang chuẩn bị đứng dậy nửa thì một giọng nói lạnh như băng, bá đạo, lại không mất nhu tình đột nhiên truyền vào trong tai.

“Nàng đã tỉnh?”

Giọng nói đột nhiên truyền tới dọa cho Tống Văn Ca nhảy dựng lên, trong thoáng chốc nàng lấy lại bình tĩnh, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại. Lúc này mới phát hiện người đàn ông mới vừa rồi còn ghé vào mép giường ngủ say đã tỉnh lại, hai tròng mắt mờ lớn ngay cả chớp mắt cũng không chớp mà nhìn chăm chăm chính mình, trên khuôn mặt tuần tú lạnh lùng tràn đầy kinh hi và kích động, trên vầng trán đủ dịu dàng cùng sùng sục.

“Nàng thật sự tỉnh rồi!?” Vũ Văn Huyền Bằng lại hỏi một lần, trong giọng nói khó nén hưng phấn. Tối hôm qua Vương ngự y châm cho nàng xong, hắn vẫn canh giữ ở trước giường của nàng, chỉ sợ sau khi nàng tỉnh lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. “Mau nói cho ta biết, nàng có chỗ nào không thoải mái không? Tay chân cử động được không? Ánh mắt có thể thấy rõ không?” Vừa nói, vừa vờn tay quơ quơ ở trước mắt nàng.

“Người nói bừa cái gì vậy, thị lực của ta rất tốt, tay chân cũng linh hoạt khỏe mạnh.” Chân mày của Tống Văn Ca nhíu lại, vì lời của hắn mà thần sắc có chút không vui. Nàng xem ra không giống người bình thường sao? Sao hắn có thể hỏi ra vấn đề không lẽ phép như vậy?

“Nàng thật sự chuyện gì cũng không có sao?” Vũ Văn Huyền Bằng cao hứng không thôi đứng lên, lập tức lại kích động cầm tay Tống Văn Ca, thẳng nhìn nàng không chớp mắt, khỏe miệng gọi lên độ cong sung sướng, trên vầng trán ý cười dịu dàng. Thật tốt quá, nàng không có di chứng gì hết, thật là ông trời phù hộ. Nghĩ đến nàng đã ngủ mê hơn mười ngày, trên khuôn mặt tuần tú lập tức che kín đau lòng và thương tiếc. “Văn Nhi, nàng đã đói bụng phải không? Muốn ăn cái gì nói cho ta biết, ta lập tức bảo người chuẩn bị cho nàng.”

“Văn Nhi?” Tống Văn Ca giật mình sững sờ một chút, có chút phản ứng không kịp. “Đây là tên ta sao?”

“Đúng vậy, sau này nàng chính là Văn Nhi của một mình ta.” Vũ Văn Huyền Bằng vừa nói vừa gật gật đầu, ‘Ca Nhi’ là Long Ngự Tà xưng hô đối với nàng, hắn không thêm gọi tên mà người đàn ông khác gọi nàng đâu. Cho nên hắn quyết định từ nay về sau gọi nàng là Văn Nhi, Văn Nhi của một mình hắn.

“Nhưng ta không nhớ tên này của ta gọi như vậy. “ Tống Văn Ca nhíu chân mày suy tư trong chớp lát, đối với tên này quả thật không có chút ấn tượng nào. Ý thức được tay mình còn bị người đàn ông xa lạ trước mắt nắm thật chặt, bất giác có chút xấu hổ, thoáng dùng sức mới rút được tay về lại đưa mắt long lanh đánh giá hoàn cảnh lạ lẫm bốn phía một cái, nghi hoặc nói, “Công tử, ta muốn hỏi người là ai? Nơi đây lại là đâu? Tại sao ta lại ở đây? Còn có sau cổ ta có phải bị thương hay không, tại sao lại đau như vậy?”

Một hơi hỏi ra tất cả nghi vấn trong lòng, Tống Văn Ca nhẹ nháy mắt long lanh nhìn phía Vũ Văn Huyền Bằng, chờ câu trả lời của hắn.

“Văn Nhi, nàng không biết ta là ai?” Vũ Văn Huyền Bằng có chút kinh ngạc, đây là chuyện gì? Nàng làm sao có thể không biết mình? Chẳng lẽ nàng vẫn để lại di chứng, đó chính là ...mất trí nhớ?

Nghĩ như vậy, Vũ Văn Huyền Bằng vội xác nhận nói: “Vậy nàng còn nhớ bản thân là ai không?”

“Ta đương nhiên biết ta là ai rồi, ta là.....” Tống Văn Ca đang muốn nói ra tên của mình, trong đại não lại là trống rỗng, cái gì cũng không nhớ nổi. “Ta..... Ta hình như không nhớ rõ ta là ai, người đề ta thật tốt suy nghĩ một chút.” Tống Văn Ca nói xong, rũ mắt xuống cẩn thận suy tư. Còn chưa nhớ tới mình là ai, sau cổ lại bắt đầu đau. “Ôi, sau cổ của ta đau quá, vì sao cái gì ta cũng không nhớ nổi, ta rốt cuộc là ai?”

Thấy Tống Văn Ca nhíu chân mày kêu đau, Vũ Văn Huyền Bằng cuống quýt cúi người ngồi bên giường, rồi sau đó đỡ nàng dựa vào trong lòng ngực của mình, dịu dàng nói: “Không sao, nghĩ không ra thì đừng nghĩ. Vừa rồi ta không phải đã nói với nàng ư, tên của nàng là Văn Nhi.” Vừa nói, vừa vờn tay đến sau cổ nhẹ nhàng xoa giúp nàng.

Đối với hành động vô cùng thân thiết như vậy của hắn, Tống Văn Ca có chút bực xịch, hơi chút cách ra, lập tức nói sang chuyện khác. “Á, người là ai? Nói nửa ngày, ta còn không biết người tên gì?”

“Ta gọi là Vũ Văn Huyền Bằng, là thái tử Hồ Khiếu quốc này, cũng là quốc quân tương lai của Hồ Khiếu quốc. Văn Nhi, nàng thật sự một chút ấn tượng đối với ta cũng không có? Nàng cũng thật sự không nhớ rõ tên mình sao?” Vũ Văn Huyền Bằng cẩn thận hỏi, thấy Tống Văn Ca xác định gật gật đầu, vẻ hưng phấn trên mặt không khỏi càng thêm lộ rõ.

Tốt quá, thật sự là quá tốt. Không ngờ di chứng của nàng lại là mất trí nhớ, trời xanh thật quá thương hắn rồi, lại tạo cho hắn một cơ hội tốt như vậy. Nếu nàng quả thật quên hết tất cả chuyện trước kia, như vậy muốn cho nàng yêu mình, tất nhiên là dễ dàng hơn nhiều. Hắn cũng không cần lo lắng nàng vì Liên Mặc chết đi, mà đau lòng quá độ, lại xảy ra chuyện nữa.

“Thì ra ngài là thái tử.” Tống Văn Ca có chút kinh ngạc, không nghĩ tới thân phận của người đàn ông trước mắt lại tôn quý như thế. Trầm mặc một lát, lại nhẹ giọng hỏi, “Vậy ngài quen ta sao? Chúng ta là quan hệ gì?”

“Ha ha, Văn Nhi ngốc, ta làm sao có thể không biết nàng!” Vũ Văn Huyền Bằng khẽ cười một tiếng, bàn tay to xoa hai má Tống Văn Ca, dịu dàng vuốt ve, sùng sục trong mắt từng tí một hiện ra bên ngoài. “Về phần quan hệ của chúng ta, bây giờ ta sẽ nói cho nàng biết, nàng là Thái Tử Phi ta yêu nhất, cũng là hoàng hậu tương lai của Hồ Khiếu quốc này. Chuyện này nàng trăm ngàn lần phải nhớ cho kỹ, về sau cũng không thể quên mất nữa, bằng không ta sẽ đau lòng.”

“Ngài nói gì? Ta là Thái Tử Phi của ngài? Vì sao ta một chút cũng không nhớ rõ?” Đối với lời hắn nói, Tống Văn Ca ngoại trừ kinh ngạc, nhưng khó có thể tin, còn là bực xịch không hiểu, trực giác không muốn làm Thái Tử Phi của hắn.

“Bởi vì sau cổ của nàng bị thương làm cho mất trí nhớ, cho nên có rất nhiều chuyện nàng đều quên. Nàng xem, nàng không phải ngay cả ta cũng không nhớ rõ sao?” Vũ Văn Huyền Bằng gần từng tiếng làm như nói thật, vẻ mặt nghiêm túc mà trịnh trọng, thoáng nhìn một chút cũng không giống như đang nói dối.

“Thì ra sau cổ ta thật sự bị thương.” Khó trách đau như vậy. Tống Văn Ca nhỏ giọng nói thảm một câu, bỗng kỳ quái nói, “Chưa từng nghe qua người bị thương cổ sẽ mất trí nhớ, chỉ có đầu bị thương mới có thể làm cho mất trí nhớ chứ?”

Nghe nàng nói như vậy, Vũ Văn Huyền Băng bắt gặp sự ngỡ ngàng. Có chút che giấu cười cười, mới lại giọng ép nói: “Văn Nhi, ta cũng ngạc nhiên tại sao nàng mất trí nhớ. Nhưng nghĩ y đã nói thế, ông ta nói sau khi nàng tỉnh lại rất có thể sẽ mất trí nhớ. Hiện giờ xem ra quả nhiên không giả, nàng thật sự cái gì cũng không nhớ rõ rồi, ngay cả chính mình là ai cũng quên.”

“Thật vậy sao?” Trong lòng Tống Văn Ca ần ần cảm thấy có gì đó không phải, nhưng không nói được rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề, chỉ có thể bán tín bán nghi nhìn hắn. “Ta đây làm sao bị thương?”

“Chuyện này... Vũ Văn Huyền Băng nghĩ một lát, bỗng nhiên về mặt day dứt nói, “Văn Nhi, thực xin lỗi, là ta không bảo vệ nàng tốt. Đêm qua có mấy thích khách tập kích phủ thái tử, sau đó lại bắt cóc nàng, trong lúc đánh nhau nàng bị ám khí của bọn họ đánh trúng sau cổ. Trên ám khí kia có tấm kịch độc, tuy rằng nghĩ y đúng lúc giải độc cho nàng, nhưng để lại di chứng mất trí nhớ. Bất quá, Văn Nhi yên tâm, cho dù nàng không nhớ nổi chuyện trước kia cũng không sao, nàng chỉ cần nhớ kỹ nàng là Thái Tử Phi ta sủng ái nhất là được. Về sau ta nhất định sẽ thật tốt bảo vệ nàng, sẽ không để nàng bị bất cứ tổn thương gì.”

“Ta thật sự là Thái Tử Phi của ngài? Ngài không có gạt ta?” Tống Văn Ca nhìn chăm chăm vào Vũ Văn Huyền Băng, vẫn không quá tin tưởng lời nói của hắn. Người đàn ông xa lạ trước mắt này thật sự là tướng công của mình sao? Vì sao mình đối với hắn một chút ấn tượng cũng không có? Mình lại là ai? Giống như lời hắn, là Thái Tử Phi của Hồ Khiếu quốc này sao?

“Đương nhiên là thật, nàng là sủng phi ta yêu nhất, ta làm sao ta có thể lừa gạt nàng!” Vũ Văn Huyền Băng cười đến vẻ mặt nhu tình, nghĩ đến bé cưng đã cướp về cùng, trong mắt không khỏi hiện lên chút ánh sáng kỳ lạ. “Văn Nhi, chúng ta ngay cả con cũng có rồi, đây chính là chứng minh tốt nhất! Không tin, ta lập tức bảo người đưa tiểu bảo bối của chúng ta về để cho nàng nhìn xem!”

Dứt lời, Vũ Văn Huyền Băng quay đầu, lớn tiếng phân phó nói: “Người đâu, lập tức đi về tiểu điện hạ tới đây! Cần thận chút, xuất hiện bất kỳ sơ suất gì cẩn thận đầu của các người!”

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lĩnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 22: Thái tử sủng phi (2)

Tại phòng nghị sự của Thiên Ma Cung

Trong đại sảnh, trước bàn gỗ từ đàn điêu khắc tinh mỹ, Long Ngự Tà và Hàn Kỳ Hiền ngồi đối diện nhau, trầm mặc không nói. Thần sắc Long Ngự Tà lạnh lùng, mặt không chút thay đổi. Mà Hàn Kỳ Hiền thì vẻ mặt cười tà, sắc mặt nhàn tản ngạo mạn, còn thanh thần nểm trà thơm.

Hai người nhìn như bất động thanh sắc, nhưng khoảnh khắc bốn mắt ngẫu nhiên giao nhau, sấm sét vang dội, tia lửa va chạm bắn ra kịch liệt.

Trong không khí tràn ngập hơi thở bất thường.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Long Ngự Tà và Hàn Kỳ Hiền cứ như vậy mắt băng đối mắt phượng đấu tranh kịch liệt.

Thật lâu, cho đến khi tứ đại hộ pháp ma giáo Thanh Trạch, Bạch Thi, Chu Triệt và Huyền Tân bước vào đại sảnh, Long Ngự Tà và Hàn Kỳ Hiền mới cùng nhau thu hồi ánh mắt ngăm ngăm đầy nãy giờ, đồng thời cùng nhìn về phía Thanh Trạch, vội vàng hỏi: “Thế nào, có tìm được Ca Nhi (vật nhỏ) không?”

“Giáo chủ, xin thứ cho thuộc hạ làm việc bất lực! Thuộc hạ đã lật tung hết toàn bộ Phượng thành rồi, nhưng vẫn chưa tìm được Nguyệt cô nương!” Thanh Trạch cúi thấp đầu xuống, có chút ừ ừ trả lời. Bọn họ thật sự đã dốc hết toàn lực, hầu như là không ngủ không nghỉ tìm khắp tất cả mọi nơi trong Phượng thành, nhưng cũng không thu hoạch được gì.

Tìm không thấy Nguyệt cô nương, hắn nghĩ bảo táp tàn khốc chỉ sợ rất nhanh sẽ tiến đến, giáo chủ khẳng định sẽ đại khai sát giới. Thật không biết là kẻ nào không sợ chết, lại to gan lớn mật dám cướp Nguyệt cô nương đi ngay ở Thiên Ma giáo bọn họ, nhất định là chán sống!

“Ba người các người thì sao? Có tìm được vật nhỏ không?” Hàn Kỳ Hiền lại đem tầm mắt chuyển hướng ba người Chu Triệt, thấy một đám bọn họ đều là trầm mặc lắc lắc đầu, sắc mặt không khỏi trở nên âm hàn cuồng lệ, mắt phượng sắc bén dần dần tụ lên hàn quang lạnh lùng vô cùng, lửa mạnh như địa ngục nhanh chóng dấy lên, dùng lực một chút, chén trà trong tay bị nắm đập nát.

“Giáo chủ...”

Trong thanh âm Thanh Trạch nói ra ả ả mang theo vẻ run rẩy, liếc mắt sang ba người khác, hẳn cũng nhận thấy được trong mắt bọn họ cũng đã chứa đựng vẻ sợ hãi không dễ dàng phát giác. Cũng không thể trách bọn họ sợ, thật sự đây là lần đầu tiên từ trước tới nay bọn họ thấy giáo chủ toát ra ánh mắt khủng bố làm cho người ta sợ hãi như thế.

Chém giết sắp bắt đầu! Bốn người đồng thời trầm nghĩ trong lòng.

Quả nhiên, mắt phượng của Hàn Kỳ Hiền nheo lại, quanh thân tản mát ra sát khí khiến người hơn, trên mặt u ám, rất giống gió thổi mưa giông trước cơn bão, khóe miệng gợi lên tươi cười tàn nhẫn mà khát máu, trong mắt cuồng rực lửa giận như muốn phá hủy tất cả.

“Bốn các ngươi nghe lệnh, tức khắc vào chốn vô lâm thả ra tin tức, để tất cả vô lâm nhân sĩ toàn lực hỗ trợ tìm Ca Nhi! Nếu có kẻ không theo, giết không tha! Còn có, hôm đó phạm là môn phái tham dự tấn công giáo ta, toàn bộ diệt sạch, cho dù là chó gà cũng không được để lại!”

Lời vừa nói ra, bốn người Thanh Trạch lĩnh mệnh đồng thời lại không hẹn mà cùng rung mình một cái. Giờ phút này giáo chủ thật sự là còn đáng sợ hơn so với Địa Ngục Diêm La, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Đúng lúc này, tứ đường chủ Âm đường Minh Phong, Minh Vũ, Minh Lôi và Minh Điện phong trần mệt mỏi tiến vào.

Long Ngự Tà nhìn thấy bốn người bọn họ, lập tức đứng dậy tràn ngập hy vọng hỏi: “Thế nào, tìm được Ca Nhi không?”

Minh Phong gi- an nan nuốt một ngụm nước miếng, rất không muốn nhìn đến vẻ mặt thất vọng của hoàng thượng, lại không thể không chi tiết bẩm báo nói: “Hoàng thượng, chúng nô tài đã tìm khắp toàn bộ Phượng thành, thậm chí tất cả địa phương trong vòng năm mươi dặm xung quanh Phượng thành cũng đều tỉ mỉ tìm qua, nhưng vẫn không tìm được Luyện phi nương nương! Nô tài làm việc bất lực, thỉnh hoàng thượng giáng tội!”

Nói xong, bốn người đồng loạt quỳ xuống. Bọn họ thật sự rất lo lắng cho hoàng thượng, hoàng thượng vừa mới gặp lại Luyện phi nương nương, còn chưa gặp nhau một lát, Luyện phi nương nương lại bị người ta cướp đi. Bọn họ đã đem hết toàn lực tìm hơn mười ngày, vẫn như cũ tìm không thấy nửa điểm tin tức của Luyện phi nương nương.

Nói thật, bốn người bọn họ cho tới bây giờ vẫn còn chưa biết đến cùng là sao lại thế này! Ngày đó bọn họ đuổi tới Thiên Ma giáo thì ở phía sau núi Thiên Ma giáo đã phát hiện hoàng thượng, thiên Ma Giáo Chủ, thiên Ma tứ đại hộ pháp trúng thuốc mê mà bất tỉnh cùng với máu tanh và thi thể đầy đất.

Kính hải qua đi, mấy người bọn họ và vài Thiên Ma giáo chúng theo sau tới hiệp trợ, đưa hoàng thượng, thiên Ma Giáo Chủ cùng với tứ đại hộ pháp nâng trở về Thiên Ma Cung, rồi sau đó đợi hoàng thượng tỉnh lại.

Ai biết hoàng thượng và đám người của Thiên Ma giáo chủ hôn mê suốt bảy ngày bảy đêm mới tỉnh lại, hơn nữa vừa tỉnh lại cái gì cũng không kịp nói, thiên Ma Giáo Chủ đã trực tiếp hạ lệnh, bảo bốn người bọn họ cùng với mọi người trong Thiên Ma giáo tìm toàn bộ Phượng thành, tìm Luyện phi nương nương trở về.

Mấy người bọn họ thật đúng là nghĩ không ra, rốt cuộc là ai lớn gan như vậy, dám cướp đi Luyện phi nương nương? Là ngại mạng quá dài rồi, hay là cho rằng hoàng thượng của bọn họ rất nhân từ?

“Hoàng thượng, sắc mặt ngài thoát nhìn không phải tốt lắm, muốn về phòng nghỉ ngơi trước hay không?” Minh Phong nhìn sắc mặt hoàng thượng không chút huyết sắc, lòng tràn đầy lo lắng nói. Hẳn không biết hoàng thượng ở Thiên Ma giáo đã xảy ra chuyện gì, tóm lại sau khi hoàng thượng hôn mê tỉnh lại, sức khỏe vẫn rất suy yếu. “Hoàng thượng, hay là người trước tiên trở về phòng nghỉ ngơi một chút đi. Nô tài và ba người Minh Vũ lại đi tìm, hoàng thượng yên tâm, bất kể như thế nào chúng nô tài đều nhất định sẽ đem Luyện phi nương nương tìm trở về!”

Nghe vậy, Long Ngự Tà mặt không chút thay đổi nhìn Minh Phong một cái, rồi bỗng nhiên đi nhanh đến trước mặt Hàn Kỳ Hiền, một phen nắm cổ áo của hắn ta, tức giận quát: “Thiên Ma Giáo Chủ, người không phải tự xưng là võ công đệ nhất thiên hạ sao? Làm sao người ngay trên địa bàn của mình lại để cho Ca Nhi của trẫm bị người ta cướp đi rồi? Người phê vật vô dụng này, mau đem Ca Nhi của trẫm trả lại cho trẫm! Trả lại cho trẫm!”

Mắt phượng của Hàn Kỳ Hiền nguy hiểm híp híp, lập tức dùng sức đẩy Long Ngự Tà ra, làm như không nghe được lời của hắn, âm thanh lạnh lùng nói: “Long Ngự Tà, ngươi có thể cút, bốn tọa không nuôi người ăn chùa! Còn có, nơi này cũng không phải là hoàng cung Long Đẳng của ngươi, mong người lúc nói chuyện chú ý giọng điệu cùng thái độ của mình một chút!”

“Trả Ca Nhi lại cho trẫm!” Long Ngự Tà không để ý tới lời Hàn Kỳ Hiền nói, mắt băng sâu thẳm lạnh run chặt chẽ trừng mắt nhìn Hàn Kỳ Hiền, ánh mắt hung ác nham hiểm khủng bố giống như muốn ăn thịt người.

Đáy lòng hắn thật ra là đang có vẻ hoài nghi, hẳn hoài nghi Ca Nhi có lẽ cũng không phải bị người ta cướp đi, mà là bị Hàn Kỳ Hiền giấu đi. Từ việc người này đề ý Ca Nhi cũng có thể thấy được Thiên Ma Giáo Chủ này đích thị là yêu Ca Nhi sâu đậm giống hắn. Cho nên nói không chừng là hắn ta muốn độc chiếm Ca Nhi, cho nên mới cố ý bố trí âm mưu này, cố ý lừa gạt mình nói Ca Nhi bị người ta cướp đi.

“Long Ngự Tà, ngươi hoài nghi là bốn tọa đem vật nhỏ giấu đi?” Hàn Kỳ Hiền nghe ra nghi ngờ trong giọng nói của Long Ngự Tà, không khỏi tức giận đến sắc mặt xanh mét. “Bốn tọa bị ỉn như vậy sao? Bốn tọa cho dù muốn một mình giữ lấy vật nhỏ, cũng tuyệt đối sẽ không dùng loại thủ đoạn không quang minh này! Người quả thực là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử!”

Nghe hắn nói như vậy, Long Ngự Tà trầm ngâm một lát, ánh mắt sắc bén như trước thẳng tắp trừng mắt nhìn Hàn Kỳ Hiền, cuối cùng chất vấn: “Người thật sự không có?”

“Tin hay không tùy người!” Hàn Kỳ Hiền cười lạnh một tiếng, còn nói thêm, “Long Ngự Tà, ngươi vẫn nên nhanh chóng quay về hoàng cung của ngươi

đi, bốn tọa cũng không có thời giờ rồi tiếp tục chiêu đãi người!”

“Không cần người vô nghĩa, trăm tự biết đi!” Hàn Quang trên mặt Long Ngự Tà chậm rãi tích tụ muốn phát tác nhưng lại nhin xuống.

“Vây tốt lắm!” Hàn Kỳ Hiền liếc xéo Long Ngự Tà một cái, lại ngoài cười nhưng trong không cười phun ra vài lời, “Đi thông thả, không tiễn!”

“Hừ! Minh Phong, chúng ta hồi cung!” Long Ngự Tà hừ lạnh một tiếng, xoay người muốn đi, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì lập tức quay đầu lại, cười lạnh nói, “Thiên Ma Giáo Chủ, trăm thiếu chút nữa đã quên cảnh cáo người, Ca Nhi là hoàng hậu trăm ngự phong, người hẳn nên tôn xưng nàng là hoàng hậu nương nương, chứ không phải là vật nhỏ. Về sau hy vọng người có thể chú ý xưng hô của mình một chút, hiểu chưa?”

“Bốn tọa muốn gọi nàng là vật nhỏ, người có thể làm gì? Vật nhỏ cũng không có ý kiến, người dựa vào cái gì trông nom bốn tọa?” Hàn Kỳ Hiền nhún mày kiêu, hoàn toàn không đem lời nói của Long Ngự Tà đặt ở trong tai.

“Người!” Long Ngự Tà tức giận, vuốt nửa vung qua một đấm. Nhưng nghĩ đến người đàn ông trước mắt có hai lần ra ân cứu mạng với mình, vẫn còn cực lực đè xuống thịnh nộ đầy bụng. Tuy là thế, giọng điệu kẻ tiếp cũng là lạnh như băng không thể lạnh hơn nữa. “Thiên Ma Giáo Chủ, người đừng quá kiêu ngạo! Nếu không phải niệm tình người từng cứu tính mạng trăm, trăm tuyệt đối sẽ không bỏ qua người đâu!”

“Thật không? Vây bốn tọa có nên cảm tạ hoàng thượng tri ân đồ báo hay không?” Hàn Kỳ Hiền cười lạnh một tiếng, trong giọng nói có đầy đặc châm chọc cùng khinh thường. “Long Ngự Tà, bốn tọa nói cho người biết, người ở trong mắt người khác là cửu ngũ chí tôn, là vua của một nước cao cao tại thượng. Nhưng ở trong mắt bốn tọa, người bất quá chỉ là một người đàn ông âm tàn bá đạo lại không phân rõ phải trái, hơn nữa đang ở trong phúc lại không biết phúc mà thôi.”

“Lớn mật, dám chửi bới hoàng thượng như thế!” Thấy Hàn Kỳ Hiền vô lễ như thế đối với chủ tử của mình như thế, Minh Phong và Minh Vũ cũng nhin không được nữa, không khỏi lớn tiếng quát, lập tức rút ra nhuyễn kiếm bên hông, nhưng lại bị Long Ngự Tà vẫy tay dừng lại.

“Lui ra!” Mặt lạnh của Long Ngự Tà đảo qua Minh Phong và Minh Vũ, lại nhìn về phía Hàn Kỳ Hiền, lạnh giọng hỏi, “Thiên Ma Giáo Chủ, người và Ca Nhi của trăm rốt cuộc có quan hệ gì? Sao các người lại quen biết?”

Hừ, Ca Nhi là nữ tử của một mình hắn, mấy gã đàn ông khác đều không có tư cách quan tâm nàng, Ca Nhi có một mình hắn che chở cùng yêu thương là đủ rồi!

Hàn Kỳ Hiền nhún vai, lập tức không chút để ý ngồi xuống, miễn cưỡng ngẩng đầu liếc Long Ngự Tà một cái, môi mỏng khẽ mở, không âm không nóng phun ra bốn chữ: “Không thể trả lời!”

“Làm càn!”

Long Ngự Tà gầm lên một tiếng, đang muốn bão nổi, Minh Vũ đột nhiên lấy ra một tờ giấy nhỏ, tiến lên từng bước đưa cho Long Ngự Tà, nói, “Hoàng thượng, đây là thư nửa canh giờ trước nô tài thu được, Tàn ngự ý dùng bò câu đưa thư, xin hoàng thượng xem qua.” Vừa rồi bởi vì bẩm báo chuyện Luyện phi nương nương, hắn nhất thời đem chuyện này quên đi, giờ mới nhớ tới.

Phi Vũ truyền tin có chuyện gì sao? Long Ngự Tà nghi ngờ trong lòng, nhún nhún mày, lập tức nhận tờ giấy nhỏ, đợi thấy rõ nội dung viết trên mặt thì trong lúc nhất thời nổi lòng trở nên phức tạp khó hiểu, thật sự không biết là nên vui, nên lo, hay là nên tức. Tướng phụ lại hồi cung...

Đích thị là Phi Vũ dùng bò câu đưa tin cho tướng phụ biết tin tức Ca Nhi còn sống... Không muốn vì tướng phụ và Ca Nhi mà nổi lên xung đột đến nỗi lại gây thành sai lầm lớn không thể tha thứ...

Một lát, Long Ngự Tà che dấu suy nghĩ, quả quyết hạ mệnh lệnh: “Minh Lôi, Minh Điện, hai người các người cùng với năm mươi ám vệ đi theo ở lại Thiên Ma Cung, tiếp tục hiệp trợ Thiên Ma Giáo Chủ tìm kiếm Ca Nhi, có tin tức gì, lập tức quay về truyền báo, không được chậm trễ!”

“Minh Phong, Minh Vũ, chúng ta tức khắc hồi cung!”

“Dạ!” Bốn người đồng thời lĩnh mệnh, lập tức đứng dậy.

Hàn Kỳ Hiền lạnh lùng nhìn Long Ngự Tà, cũng không nói gì, cũng cười trào phúng an bài dụng tâm kín đáo của Long Ngự Tà, nhưng khoe miệng như cũ không tự giác gọi lên một chút cười trào phúng thật sâu.

A, Long Ngự Tà vẫn chưa tin mình không có đem vật nhỏ giấu đi, hay là sợ hắn tìm được vật nhỏ trước, mà không báo cho hắn ta biết? Thật sự là lòng dạ tiểu nhân!

Long Ngự Tà liếc xéo nụ cười trào phúng trên mặt Hàn Kỳ Hiền, mới mặc kệ trong lòng hắn ta nghĩ như thế nào. “Thiên Ma Giáo Chủ, xin người nhớ kỹ một chút, Ca Nhi vĩnh viễn đều là của một mình trăm, người vĩnh viễn cũng đừng mong có được nàng, cho dù là một chút ít!” Cuồng tử bá đạo dứt lời, cuối cùng lo sắc mặt lo lắng nhìn Hàn Kỳ Hiền một cái, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Tiểu nhân thì thế nào? Vì Ca Nhi, hắn không ngại làm tiểu nhân. Cho dù là làm ác nhân, hắn cũng không tiếc.

Thiên Ma Giáo Chủ, tốt nhất đừng để trăm phát hiện người đang thiết lập ván cục lừa gạt trăm! Bằng không, trăm chắc chắn máu rửa Thiên Ma giáo của người!

Phủ thái tử Hồ Khiếu quốc.

Trong hậu hoa viên đầy màu sắc lấp lánh, hai nữ tử trang điểm hết sức hoa lệ xinh đẹp đang phấn hận bất mãn.

“Dung phi tỷ tỷ, nghe nói điện hạ mang về một nữ tử không rõ lai lịch, chẳng những cho nàng ta vào Tinh Ca trai, hơn nữa còn mọi cách che chở đối với nàng ta, sủng vô cùng. Càng đáng giận hơn là người đàn bà kia lại lập tức biến thành Thái Tử Phi, còn vô duyên vô cớ lôi ra một đứa con trai.”

“Chuyện này ta đã biết.” Dung phi nhìn Liễu phi vẻ mặt tức giận một cái, thản nhiên nói. Chuyện lớn như vậy nàng làm sao có thể không biết?

Nghe nói cô gái kia liên tục hôn mê hơn mười ngày mới tỉnh lại, điện hạ vì nàng ta thiếu chút nữa đại khai sát giới với ngự y trong cung. Không chỉ như thế, điện hạ còn hạ lệnh tất cả người hầu trong phủ thái tử đều gọi nàng ta là Thái Tử Phi, xưng con trai của nàng ta là tiểu điện hạ. Trừ việc đó ra không cho nhiều lời với nàng ta, cũng không bàn tán về bất cứ chuyện gì của nàng ta, nếu không giết không tha.

Nhưng, điện mạo cô gái kia rốt cuộc trông như thế nào, toàn bộ trong phủ thái tử ngoại trừ điện hạ cùng với ngự y xem bệnh cho nàng ta ra, ai cũng chưa từng gặp qua. Điện hạ bảo vệ cô gái kia có thể nói là rất cẩn thận, không có điện hạ cho phép, bất kỳ kẻ nào cũng không được đến gần được nàng ta.

“Nếu đã biết, sao tỷ còn có thể bình tĩnh như thế?” Liễu phi có chút bất mãn hỏi, nàng không tin Dung phi sẽ không ghen ghét. Đến phủ thái tử cũng đã nhiều năm rồi, nàng và Dung phi mặt ngoài xưng hô tỷ muội, ở chung hòa thuận, nhưng trong lòng lại hao tổn tâm cơ ngầm đấu lẫn nhau vì vị trí Thái Tử Phi này. Vốn nghĩ đến Dung phi hoặc là mình mới là người có thể trở thành Thái Tử Phi nhất, nhưng bây giờ lại bị một nữ tử không biết từ nơi nào tới chiếm mất, lại vì điện hạ sinh một đứa con trai, ngầm lại thật khiến nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Vậy theo muội muội, ta nên biểu hiện như thế nào?” Dung phi mặt không thay đổi nhìn nàng ta, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt. Nhưng chỉ có chính nàng biết, khi nàng nghe tin tức này thì trong lòng của nàng oán hận cùng ghen tị đến cỡ nào. Phải biết rằng, Tinh Ca trai này là cấm địa của cả phủ thái tử, không có điện hạ cho phép, người nào dám tự tiện xông vào thì chỉ có một kết cục, đó là chết.

Sau khi toà cung điện vốn dĩ chuẩn bị cho Thái Tử Phi đổi tên là ‘Tinh ca trai’, cho dù là thị thiếp điện hạ sủng ái nhất, thí dụ như mình và Liễu phi, cũng không dám tự tiện bước vào nửa bước, càng đừng nói là có thể hy vọng xa vời được vào ở bên trong. Bây giờ, điện hạ lại tùy tiện cho một nữ tử nàng nghe cũng chưa từng nghe nói qua vào ở, lại phong nàng ta làm chính phi, điều này làm cho mình sao có thể cam tâm, sao có thể không ghen ghét?

Hừ, vị trí Thái Tử Phi chỉ có nàng mới có thể ngồi, ai dám tranh với nàng, nàng sẽ cho đẹp mặt!

“Lời này của Dung phi tỷ tỷ hỏi có chút dư thừa rồi, trong lòng tỷ có ý gì, muội muội làm sao có thể không biết?” Liễu phi rất có thâm ý liếc nàng ta một cái, đột nhiên như hiểu ra. “Kỳ thật, ý nghĩ trong lòng muội muội và tỷ tỷ là giống nhau.”

“Thật sao, vậy muội muội cho là ta kẻ tiếp nên làm cái gì?” Dung phi che dấu vội ho khan hai tiếng, lập tức bất động thanh sắc hỏi.

“Còn có thể làm sao, đương nhiên là cùng đến Tinh Ca trai ra oai phủ đầu với người đàn bà kia! Nếu không, sau này nàng ta vẫn ý vào thân phận Thái Tử Phi mỗi ngày cười ở trên đầu chúng ta?” Liễu phi hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt phấn hận nói. “Bản thân muội muốn nhìn xem, người đàn bà kia rốt cuộc là ba đầu sáu tay, hay là hồ ly tinh chuyển thế, lại có thể làm cho điện hạ sủng ái nàng ta như thế!”

“Muội muội, tinh Ca trai này cũng không phải là ta và muội có thể tùy tiện đi vào. Nếu để điện hạ biết, cho dù bây giờ ngài ấy đối với chúng ta có chút sủng ái, nhưng nếu xúc phạm đến ngài, chỉ sợ so với trước sẽ không tốt hơn chỗ nào.” Dung phi sâu kín thở dài một hơi, giọng điệu cũng có chút bi thương. “Nói vậy trong lòng muội muội cũng đã rõ, hai chúng ta bất quá là một quân cờ trong tay điện hạ, hay là công cụ âm mưu của ngài thôi, ngài đối với chúng ta chỉ có lợi dụng.” Điện hạ sủng ái các nàng, hoàn toàn là bởi vì thế lực của gia tộc sau lưng các nàng.

“Dung phi tỷ tỷ nói điều này, trong lòng muội muội tất nhiên hiểu rõ.” Ánh mắt Liễu phi âm trầm, rồi sau đó không cho là đúng nói, “Dù vậy, thì tính sao? Muội cũng không hy vọng xa vời điện hạ có thể yêu muội, chỉ cần muội có thể yêu điện hạ, có thể vĩnh viễn đứng ở bên người điện hạ, vậy là đủ rồi. Hơn nữa, cha tỷ chính là Trấn Bắc đại tướng quân đương triều, cha muội chính là Thượng Thư hai bộ bình hình, lúc trước vì điện hạ tranh giành chức thái tử đã ra không ít sức lực. Ngày sau nếu điện hạ muốn ngồi yên ngôi vị hoàng đế, còn cần cha tỷ và cha muội toàn lực duy trì. Cho nên, cho dù muội và tỷ có phạm đến cấm kỵ của điện hạ, điện hạ cũng sẽ không thật sự làm gì chúng ta đâu.”

“Thật không, lời nói này của Liễu phi tỷ tỷ nếu để điện hạ nghe được, chỉ e là đến đồ ăn ngon cũng không còn.”

Một giọng nói yêu mị tận xương tủy truyền vào trong tai Dung phi và Liễu phi, hai người theo tiếng nói nhìn lại, lại là Mị Cơ ngày thường khiến cho các nàng chán ghét.

“Ngươi tới làm gì?” Liễu phi khinh thường liếc nàng ta một cái, khẩu khí tương đối không tốt. Nàng ta bất quá là một vũ cơ thân phận ti tiện, ý vào điện hạ sủng ái nàng ta lại ra dáng vẻ bề vệ kiêu ngạo, ngay cả mình là trắc phi của thái tử cũng không được nàng ta để vào mắt. Hừ, sớm muộn gì có một ngày phải thu thập nữ tử yêu mị như hồ ly tinh này!

“Liễu phi tỷ tỷ tức giận lớn như vậy sao, cẩn thận nhiều nếp nhăn đó!” Mị Cơ yêu mị cười nói, thấy tức giận trên mặt Liễu phi càng sâu, thế này mới nói rõ ý đồ đen, “Hai vị tỷ tỷ, hôm nay muội muội tới tìm các tỷ cũng không phải là vì đấu võ mồm cùng các tỷ, mà là muốn cùng các tỷ đi gặp vị Thái Tử Phi điện hạ vừa mang về đến kia!” Sau đó cho các người đấu với nàng ta, ta tới ngồi thu ngư ông thủ lợi. Mị Cơ lại bỏ sung một câu ở trong lòng.

“Tùy ngươi!” Liễu phi hừ lạnh một tiếng, ngạo mạn quay đầu, lôi kéo tay Dung phi thẳng ra hoa viên.

“Sớm muộn gì các ngươi cũng sẽ đẹp mặt!” Mị Cơ hung tợn trừng mắt nhìn hai người phía sau lưng nàng một cái, lập tức đi theo.

Ở phủ thái tử tỉnh dưỡng hơn nửa tháng, thân mình vốn dĩ suy yếu của Tống Văn Ca hồi phục không ít, sắc mặt tái nhợt ngày càng hồng nhuận, chỗ sau cổ cũng không đau đớn nữa.

Giờ phút này, nàng đang miễn cưỡng ở trên lan can trong đình viện, không chút để ý ngắm nhìn và thưởng thức những đoá hoa nở rộ trong ao sen, hoa sen trắng dưới ánh mặt trời chiếu rọi có vẻ tuyết trắng thánh khiết. Mùi hoa trong trẻo nhưng lạnh lùng chui vào trong mũi, bất giác khiến suy nghĩ sâu kín trong lòng có chút lung lay.

Mấy ngày qua, Vũ Văn Huyền Băng đối với nàng là che chở đầy đủ, hết sức yêu thương, trừ bỏ lâm triều cùng làm việc công, gần như có thể nói một tác cũng không rời, luôn đi theo bên người nàng. Hắn cẩn thận chu đáo chăm sóc cùng cẩn thận quan tâm, làm cho Tống Văn Ca có chút bất tri bất giác sinh ra ý lại nhất định đối với hắn. Tuy rằng như thế, nhưng nàng vẫn rất khó chấp nhận chuyện mình là Thái Tử Phi của hắn, hơn nữa không thể chấp nhận chính mình còn vì hắn sinh một đứa nhỏ.

Bất quá nhiều khi Tống Văn Ca lại nghĩ, có lẽ gả cho người đàn ông ưu tú giống Vũ Văn Huyền Băng như vậy, cũng là một loại phúc phận. Dù sao, hắn muốn thân phận có thân phận, muốn địa vị có địa vị, hơn nữa khí phách thiên thành, tuấn tú vô khuyết. Quan trọng nhất là, hắn thương yêu nàng, luôn xem trọng, để tâm đến nàng, không muốn nàng bị một chút tổn thương hay ủy khuất nào.

Tuy rằng hiện giờ nàng cũng không thương hắn, trong tiềm thức đối với hắn cũng luôn duy trì một phần lãnh đạm cùng ba phần xa cách, nhưng không thể phủ nhận là ở chỗ sâu trong lòng nàng vẫn là rất có cảm tình với hắn. Có lẽ, về sau từ từ chung sống, nàng sẽ yêu hắn cũng không lạ.

Bất quá có chuyện thật ra khiến nàng cảm thấy cực kỳ quái lạ, nàng rõ ràng mất ký ức đối với bất kỳ người nào, bất cứ chuyện gì cũng không có chút ấn tượng, nhưng ngày đó Vũ Văn Huyền Băng bảo người bế bé cưng đến trước mặt nàng thì nàng lại có thể nhớ rõ ràng đứa nhỏ kia, đúng thật là chính mình sinh ra, lại biết đứa nhỏ tên gọi Dục Hi, chỉ là không biết cha của đứa nhỏ là Vũ Văn Huyền Băng có thật hay không nữa?

Còn có mấy người hầu trong phủ thoát nhìn cũng rất kỳ quái, ở trước mặt nàng luôn một dáng vẻ thật cẩn thận, ngoại trừ tận tâm hầu hạ chưa bao giờ dám cùng nàng nhiều lời nửa câu, cũng không dám thân cận nàng nửa bước. Điều này làm cho nàng nhận không được hoài nghi, mình trước kia có phải một chủ tử âm tàn độc ác, thích đánh chửi người hầu hay không? Bằng không, những người hầu kia sao lại sợ hãi nhìn mình như vậy?

Mấy ngày này, nàng đã thực sự rất cố gắng nhớ lại chuyện đã xảy ra trước kia, nhưng trong đại não vẫn trống rỗng. Trừ nhớ rõ được đứa nhỏ, cái gì nàng cũng không nhớ nổi. Nàng cũng đã yêu cầu Vũ Văn Huyền Băng kể nhiều chuyện liên quan tới mình trước kia, nhưng Vũ Văn Huyền Băng luôn cười có lệ cho qua, còn luôn bảo nàng không cần nghĩ nhiều, chỉ nói là trong trí nhớ trước kia của nàng cũng không có chuyện đặc biệt gì, không nhớ nổi cũng không sao, chỉ cần nhớ kỹ mình là Thái Tử Phi hắn sủng ái nhất là được.

“Haiz, nếu trí nhớ một người không đầy đủ, như vậy cuộc sống của họ cũng không hoàn chỉnh, khi nào thì mình mới có thể tìm về trí nhớ trước kia đây?” Tống Văn Ca vẫn còn thờ dãi, thì thảo tự nói. Nhìn hoa sen nở rộ trên mặt ao, có đoá hoa đã tàn rồi, theo dòng nước trôi nổi. Đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một nỗi bi thương khó hiểu, bất giác ngáy ngốc.

Một lát, không khí tĩnh lặng này bỗng dưng bị một giọng nữ cực kỳ không phối hợp đánh vỡ.

“A, nói vậy đây là vị Thái Tử Phi diện hạ mang về à. Ban ngày ban mặt, sao một mình ngồi ở chỗ này ngẩn người vậy?”

Thanh âm đột nhiên tới làm cho Tống Văn Ca cả kinh, sau khi phục hồi tinh thần lại, vội vàng ngẩng đầu, men theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy ba nữ tử mỹ mạo ăn mặc hoa lệ, đang nện bước tao nhã, phong tình vạn chủng chậm rãi đi về phía mình.

Nữ tử bên trái mặt như xuân hạnh, ánh mắt như sóng thu, chân mày đen đậm, thân thể như cành liễu, mặc áo khoác gấm màu xanh nhạt, eo nhỏ nhắn, đẹp như trăng non, tươi đẹp như hoa đào, nhưng trắng non thiếu một phần kiều diễm, hoa đào thiếu một phần quý khí.

Nữ tử bên phải mặc một bộ trang phục cung nữ gấm hoa màu khói, trên búi tóc của mỹ nhân cắm kim trâm phượng, đầu phượng cài thúy, hạ xuống một ngọc trai bóng loáng tròn bóng vừa vặn điểm tại mi tâm, chân mày kẻ đen, phấn môi phun châu, da trắng nõn nà, thắt lưng đầy đặn, gương mặt ung dung hoa quý mỹ lệ.

Mà phía sau hai người, một nữ tử đang từng bước tiến, hoa phục cảm y đồ thắm rêu rao mà loá mắt, trên đầu cắm ba cây trâm phượng điểm thúy đuôi vàng, búi tóc Phi Thiên nghiêng cắm sáu cây mã não hồng và đá hổ phách điêu khắc thành chim gáy đậu trên mai trâm. Nàng ta cao ngạo ngẩng đầu, hơi nâng mặt lên, đẹp đến tuyệt luân, dung nhan hoa đào xinh đẹp, chân mày cong mà nhạt, làn da trắng như tuyết, mắt sắc mê say, diễm lệ yêu mỹ, như cáo đen chín đuôi trong tranh. Nhìn quanh, toàn bộ mặt đào hoa câu hồn đoạt phách, mặt mày kia, cặp môi kia, lộ ra đồ đẹp, đồ đến quuyền rũ đồ đến đa tình. Nữ tử rất yêu mị, rất phong tình!

Tống Văn Ca âm thầm cảm thán một tiếng, lấy lại bình tĩnh, lúc này mới mở miệng hỏi: “Xin hỏi, các vị là ai?” Mấy ngày nay, ngoại trừ Vũ Văn Huyền Băng và đứa nhỏ, nàng nhìn thấy cũng chỉ những người hầu trong cung. Nàng không thích đi ra ngoài, Vũ Văn Huyền Băng cũng không cho bất kỳ kẻ nào tiến vào, người nàng có thể nhìn thấy dĩ nhiên là có hạn.

“A, thái tử Phi tỷ tỷ còn chưa biết ư, hai vị này là Dung trắc phi và Liễu trắc phi được sủng ái nhất!” Mị Cơ tiến lên từng bước, giọng điệu trào phúng nói. Dứt lời, hai trông mắt nhìn thẳng vào Tống Văn Ca, vừa lúc thấy rõ mặt của Tống Văn Ca, chợt bất giác kinh hãi, bước chân lao đảo suýt nữa té ngã, “Luyện phi nương nương, tại sao là người?! Người không phải đã... đã chết sao? Tại sao lại xuất hiện ở phủ thái tử?! Chuyện này.... rớt cuộc là sao? Người... Người là người hay quỷ?!”

Mị Cơ không tự giác lui về phía sau hai bước, trên mặt vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ vừa không thể tin, giống như ban ngày thấy ma, hai mắt trừng thật to.

“Luyện phi nương nương? Ngươi nói ta sao?” Chân mày kẻ đen của Tổng Văn Ca khẽ chau lại, nghi hoặc khó hiểu nhìn Mị Cơ, thật sự là không biết lời nàng ta nói là có ý gì, lại càng không hiểu được sau khi nàng ta nhìn thấy mình tại sao lại có phản ứng lớn như vậy. Biểu tình kinh hãi giống như mình là quý. “Ta rõ ràng sống rất tốt, vì sao ngươi nói ta đã chết?” Nữ tử này là ai? Xem đáng vẻ nàng ta giống như trước kia có quen biết mình, nhưng tại sao lời nàng ta nói mình nghe không hiểu?

“Mị Cơ, ngươi quen nàng ta?” Dung phi và Liễu phi đồng thời nhìn về phía Mị Cơ về mặt quái dị, đồng thanh hỏi.

“Đương nhiên quen!” Mị Cơ bật thốt trả lời, rồi nhìn thẳng đến cái bóng của Tổng Văn Ca trên mặt đất, lập tức xác định nàng ta không phải quý, về sọ hãi trên mặt nháy mắt biến mất không ít. Thoáng nghĩ, lập tức hiểu được điện hạ tại sao lại sùng ái nàng ta như thế.

Thì ra Nguyệt Văn Ca chưa chết, còn được phong lên làm Thái Tử Phi, hơn nữa còn chiếm đi toàn bộ sủng ái của điện hạ.

Đáng giận! Đáng giận!

Đây rốt cuộc là sao? Nàng ta rõ ràng đã chết, Long Đằng Đế không phải còn cử hành lễ tang long trọng cho nàng ta sao? Vì sao bây giờ nàng ta lại xuất hiện ở phủ thái tử?

“Nguyệt Văn Ca, ngươi không phải là sủng phi của Long Đằng đế sao? Sao bây giờ lại trở thành thái tử phi của điện hạ?” Mị Cơ chen lấn, tiến lên hung ác hỏi, trong mắt chột lóe lên âm tàn cùng ác độc làm cho Tổng Văn Ca âm thầm kinh hãi.

“Cái gì Nguyệt Văn Ca? Long Đằng đế là ai? Ngươi nói làm cho ta càng cảm thấy hồ đồ.” Tổng Văn Ca lui về sau một bước, trực giác phụ nữ nói cho nàng biết, nữ tử trước mắt này đối với chính mình có địch ý dày đặc, nhưng lại không biết mình rốt cuộc đắc tội với nàng ta chỗ nào.

“Nguyệt Văn Ca, ngươi đừng giả vờ với ta! Long Đằng đế là ai ngươi lại không biết? Hẳn đối với ngươi là ngàn vạn sủng ái hậu cung ba ngàn chỉ độc sủng một, tiệc mừng trong cung lần đó xem chút nữa vì ngươi mà một chương giết sử giả Khương Di quốc, vì ngươi hẳn thậm chí đã có thể vứt bỏ toàn bộ thiên hạ mà! Ngươi nữ tử không biết xấu hổ này, lại chạy tới Hồ Khiếu quốc chúng ta mị hoặc thái tử điện hạ, thật là một hồ ly tinh! Ngươi vẫn nên sớm rời khỏi phủ thái tử, quay về Long Đằng quốc thật tốt làm Luyện phi nương nương của ngươi đi. À không, Long Đằng đế đã sớm phong ngươi làm hoàng hậu rồi, ngươi hẳn là trở về thật tốt làm Ngự Ca hoàng hậu của ngươi mới đúng!”

Mị Cơ nổi giận dùng dùng nói, sự ác độc cùng hung ác trong mắt giống như kiếm nhọn thẳng tắp bắn về phía Tổng Văn Ca, dung nhan đẹp dễ bỗng trở nên dữ tợn, giờ phút này nàng thực hận không thể ăn ả ta vào bụng.

“Ta..... Ta nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì. Ta không phải gọi Nguyệt Văn Ca, ta gọi là Văn Nhi. Còn có, ta cũng không phải hồ ly tinh, ta là thái tử phi điện hạ sủng ái nhất.” Tổng Văn Ca vừa nói vừa lui về sau, trong đại não hỗn loạn, huyết Thái Dương bỗng cảm thấy đau đớn, khó chịu.

“Thái Tử Phi? Ngươi có tư cách gì làm Thái Tử Phi?” Mị Cơ nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng. Đang muốn nói thêm gì nữa thì một âm giọng phản nộ lại bá đạo đột nhiên vang lên trong đình viện.

“Mị Cơ, Dung phi, Liễu phi, các ngươi thật to gan!! Ai chuẩn mấy người các ngươi tự tiện tiến vào Tĩnh Ca Trai??”

Ba người hoảng sợ, đợi thấy rõ chủ nhân giọng nói kia là ai thì cuồng quát hoảng sợ quý trên mặt đất cầu xin tha thứ: “Điện hạ, chúng nô tì chỉ là muốn đến thăm thái tử phi tỷ tỷ, cũng không có ý gì, xin ngài tha cho chúng nô tì!”

“Bản thái tử đã sớm nói, tĩnh Ca trai này là cấm địa của phủ thái tử, người xông vào chỉ có một kết quả, đó là... CHẾT!!” Vũ Văn Huyền Băng lạnh lùng liếc bọn họ một cái, trong mắt đầy lửa giận phẫn nộ, “Huyền Ánh, Huyền Diễm, mang ba người bọn họ xuống!”

“Điện hạ tha mạng, sau này thiếp thân cũng không dám nữa...” Dung phi và Liễu phi nghe vậy, nháy mắt sợ tới mức lệ rơi đầy mặt, cuồng quát một trái một phải chặt chẽ lối góc áo Vũ Văn Huyền Băng, khóc cầu nói, “Điện hạ, chúng nô tì thật sự không phải cố ý, xin ngài tha cho chúng nô tì, lần sau chúng nô tì không dám nữa...”

“Đừng vậy điện hạ, thiếp thân thật sự biết sai rồi, xin điện hạ tha cho chúng nô tì lần này đi.” Mị Cơ trưng tự bị sắc mặt hung ác nham hiểm lạnh lùng của Vũ Văn Huyền Băng làm sợ tới mức rơi lệ không ngừng, cả người run rẩy cầu xin tha thứ.

“Huyền Ánh, Huyền Diễm, còn không mau ra tay?” Vũ Văn Huyền Băng hung hăng đẩy Dung phi và Liễu phi ra, lập tức ánh mắt sắc bén trừng bọn họ, hàn quang trên mặt không ngừng tích tụ.

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh!” Huyền Ánh và Huyền Diễm run run một chút, nhanh chóng lĩnh mệnh, giả vờ muốn đem ba người bọn họ mang xuống.

“Chờ một chút!” Tổng Văn Ca bị ánh mắt và giọng điệu lạnh lẽo tàn nhẫn của Vũ Văn Huyền Băng hù đến, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, cuồng quát lôi kéo vạt áo của hắn, e sọ lên tiếng xin xỏ, “Điện hạ, đừng giết họ được không? Hôm nay họ chỉ đến gặp ta, nếu vì vậy mà đánh mất tính mạng, ta sẽ lương tâm bất an cả đời. Xem như ta cầu xin ngài, lần này tha cho họ đi. Hơn nữa, họ lại không phạm sai lầm gì, bắt quá là không có sự cho phép của ngài, đã tiến vào Tĩnh Ca trai mà thôi.”

“Không có phạm sai lầm gì? Không xem trọng lời nói của bản toạ, đây là lỗi không thể tha thứ nhất!” Người đàn ông yêu mị mặt âm trầm nhìn Tổng Văn Ca, thấy thân mình nhỏ bé và yếu ớt của nàng có chút co rúm lại, không khỏi phóng mềm giọng điệu, sắc mặt cũng nhu hòa không ít. Vươn tay ôm Tổng Văn Ca vào lòng, mềm giọng nói, “Văn Nhi, thực xin lỗi, vừa rồi ta hù đến nàng sao?”

“À... Không có.” Tống Văn Ca có chút trái lương tâm nói, vừa rồi nàng quả thật bị Vũ Văn Huyền Băng hù đến. Từ sau khi nàng tỉnh lại, nàng nhìn thấy đều là hắc đệ đang che chở, sủng nịch vô cùng đối với nàng, ngay cả nói với nàng hắc đệ giống như không dám nói quá lớn. Mà vừa rồi hắc đệ đột nhiên biểu hiện ra một mặt ngoan tuyệt lãnh khốc như vậy, điều này làm cho nàng trong lúc nhất thời sợ hãi, cũng sợ đến độ có chút phản ứng không kịp.

“Văn Nhi, vừa rồi ta chỉ là quá tức giận. Nàng yên tâm, ta vĩnh viễn cũng sẽ không đối với nàng như vậy.” Vũ Văn Huyền Băng có chút e ngại, lại làm cho Văn Nhi nhìn đến một mặt ngoan tuyệt tàn khốc của mình, thật là đáng chết, hy vọng đừng để lại bóng ma cho Văn Nhi.

“Không có việc gì, ta biết điện hạ rất tốt với ta.” Tống Văn Ca nhọt nhọt cười nói, thoáng nhìn mấy người vẫn quỳ dập đầu cầu xin tha thứ trên đất, trong lòng có không đành lòng, “Điện hạ, tha cho các nàng ấy đi. Nếu ngài giết họ, ta sợ về sau khi nhìn thấy ngài ta sẽ sinh ra sợ hãi.”

Nghe nàng nói như vậy, Vũ Văn Huyền Băng cuống quýt đồng ý: “Được được, nghe Văn Nhi, vừa rồi ta cũng chỉ là dọa bọn họ vài cái mà thôi, Văn Nhi trăm ngàn không nên tưởng thật.”

Dứt lời, Vũ Văn Huyền Băng lại đem tầm mắt chuyển tới trên người ba người quỳ dưới đất, âm thanh lạnh lùng nói: “Mấy người các ngươi đứng lên đi, lần này bản thái tử nể tình Thái Tử Phi thay các ngươi cầu tình mà tha các ngươi. Lần sau nếu dám như thế nữa, bản thái tử sẽ không dễ dãi như thế đâu, hiểu chưa?”

“Dạ, thần thiếp hiểu rõ, thần thiếp tạ ơn điện hạ đã tha mạng, cũng cảm ơn Thái Tử Phi cầu tình cho chúng thần thiếp.” Mị Cơ, Dung phi cùng Liễu phi nghe vậy xoa xoa nước mắt trên mặt, cuống quýt kinh hi dập đầu tạ ơn, nhưng oán hận đối với Tống Văn Ca ở đáy lòng càng sâu.

“Các người mau đứng lên đi, không cần cảm tạ ta.” Tống Văn Ca thản nhiên nói, nghĩ đến những lời khiến nàng nghe không hiểu của Mị Cơ mới vừa nói... bất giác chau mày thật sâu.

“Văn Nhi, nàng làm sao vậy? Vì sao cau mày như vậy?” Vũ Văn Huyền Băng phát hiện Tống Văn Ca khác thường, vươn tay xoa hai má của nàng, lo lắng hỏi.

“Điện hạ, ta không sao.” Tống Văn Ca lắc lắc đầu, bỗng chỉ vào Mị Cơ đang đứng dậy, nghi hoặc không hiểu nói, “Điện hạ, nàng ấy vừa mới nói ta không gọi Văn Nhi, mà gọi là Nguyệt Văn Ca. Còn nói ta không phải Thái Tử Phi của điện hạ, nói ta là Luyến phi của Long Đăng đế, Ngự Ca hoàng hậu của Long Đăng quốc. Điện hạ, chuyện này rốt cuộc là sao? Vì sao lời nàng ấy nói ta đều nghe không hiểu?”

Nghe vậy, tâm Vũ Văn Huyền Băng mạnh mẽ run lên. Ánh mắt lạnh như băng lập tức nhìn về phía Mị Cơ, sắc mặt âm lãnh hung tàn chưa từng có, vẻ mặt xơ xác tiêu điều âm lệ giống như Địa Ngục Diêm La.

Mị Cơ chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, thân mình không tự chủ được co rúm lại run run, thanh âm cũng run run theo: “Điện hạ, thiếp thân... Thiếp thân...”

“Mị Cơ, vừa rồi ngươi chỉ là nói đùa với Thái Tử Phi có đúng hay không?” Ngữ điệu Vũ Văn Huyền Băng mềm nhẹ, so với bùa đòi mạng của Diêm Vương còn âm trầm đáng sợ hơn, làm người ta như rơi xuống mười tám tầng Địa Ngục.

“Đứng đứng... Thiếp... Thiếp thân vừa rồi quả thật là đùa...” Mị Cơ lo sợ nói liên hồi, hai chân sợ hãi như nhũn ra, suýt nữa đứng không vững mà té ngã. Ngẩng đầu nhanh chóng nhìn Vũ Văn Huyền Băng một cái, lập tức chuyển hướng Tống Văn Ca, nói, “Thái Tử Phi tỷ tỷ, muội muội vừa rồi chỉ là đùa dai thôi, cho nên vui đùa với tỷ. Cái gì Long Đăng đế, Luyến phi nương nương, Ngự Ca hoàng hậu gì chứ, đều là muội muội vô căn cứ nói ra, hy vọng Thái Tử Phi tỷ tỷ ngàn vạn đừng cho là thật, sau này muội muội cũng không dám nói đùa như vậy với Thái Tử Phi tỷ tỷ nữa.”

“À, thì ra ngươi nói đùa với ta, khó trách ngươi nói những lời này ta đều nghe không hiểu.” Tống Văn Ca có chút cười cười, cũng không hỏi nhiều hơn nữa.

Vũ Văn Huyền Băng thấy thế, tâm vẫn treo cao rốt cục để xuống.

“Văn Nhi, nàng trước tiên ở trong này chơi trong chốc lát, ta còn có chút việc cấp bách phải xử lý. Ngoan, ta rất nhanh sẽ lại đây dùng bữa tối với nàng, chờ ta nha!”

“Uh. “ Tống Văn Ca mỉm cười gật đầu.

“Dung phi, Liễu phi, các ngươi còn ở trong này làm gì? Còn không trở về đình viện của mình đi, sau này còn dám một mình bước vào Tĩnh Ca trai, đừng trách bản thái tử vô tình! Còn có, Văn Nhi nếu bị chút tổn thương nào, hậu quả không phải là các ngươi có thể gánh vác được đâu!”

Lời nói lạnh lùng của Vũ Văn Huyền Băng có cảnh cáo dày đặc, lạnh lùng trừng mắt nhìn Dung phi và Liễu phi một hồi lâu, lập tức buông Tống Văn Ca ra, nhìn về phía Mị Cơ như cũ có chút run run, lạnh giọng phân phó nói: “Mị Cơ, cùng bản thái tử đến thư phòng đi!”

Dứt lời, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 23: Yêu nói dối

Mị Cơ một đường thật cẩn thận, lại thấp thòmed lo âu đi theo Vũ Văn Huyền Băng vào thư phòng, vừa mới đóng xong cửa thư phòng, xoay người lại, đã bị Vũ Văn Huyền Băng tát một cái thật mạnh ngã trên mặt đất, khóe miệng rất nhanh tràn ra vài giọt máu tươi.

“Tiện nhân, ngươi dám cả gan ăn nói huyền thuyend ở trước mặt Văn Nhi?!” Vũ Văn Huyền Băng độc ác trừng mắt Mị Cơ đang ngã nhào trên đất, gương mặt tuấn tú âm hàn cuồng lệ, trong con ngươi đen sắc bén sâu thăm tậ lên hàn quang lạnh lùng vô cùng, ánh mắt kinh khủng hung ác kia như muốn nuốt sống Mị Cơ. “Ngươi có phải chán sống rồi không?!”

“Không không, điện hạ, nô tì thật sự không... không phải cố ý, nô tì chẳng qua là cùng Luyến... Luyến phở”, nói đến chỗ này, Mị Cơ mạnh liếc về sắc mặt cùng ánh mắt trở nên lạnh lùng đáng sợ của Vũ Văn Huyền Băng, không khỏi sợ tới mức lập tức sửa.... “A, không, phải... Là Thái Tử Phi, nô tì chỉ là nói đùa với Thái Tử Phi, xin điện hạ... tha cho nô tì lần này, về sau nô tì cũng không dám nói lung tung nữa....”

Mị Cơ hoảng sợ quỳ rạp trên mặt đất, thanh âm bởi vì sợ mà run run, hai má ửng đau, khóe miệng cũng chảy ra máu, nhưng nàng cũng không dám vươn tay lau. Ánh mắt giống như ăn thịt người của điện hạ, cùng với vẻ mặt âm lệ tiêu điều giống như Địa Ngục Diêm La kia, sợ tới mức nàng chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào trốn đi.

Nàng cho tới bây giờ cũng biết điện hạ là một người đàn ông đáng sợ, âm lãnh, tàn khốc, có thể sánh với ác ma và Tu La, nhưng không nghĩ tới hôm nay sẽ là mình đến đối mặt với điện hạ đáng sợ như thế. Nàng thật sự hận nữ tử Nguyệt Văn Ca kia, đều là vì nàng ta, điện hạ mới có thể đối đãi với mình như vậy! Nàng ta rốt cuộc có cái gì tốt? Dựa vào cái gì nàng ta có thể được điện hạ toàn tâm toàn ý che chở cùng yêu thương như vậy?

Hừ, ngoại trừ đáng vẻ xinh đẹp, tiện nhân kia căn bản chính là không có gì xứng đáng, cái gì cũng không biết làm chỉ biết sử dụng chút thủ đoạn để câu dẫn đàn ông! Câu dẫn Long Đăng để thần hồn điên đảo với nàng ta, người chỉ thích mỹ nhân không thương gì—ang son cũng thôi đi, bây giờ lại chạy tới câu dẫn điện hạ, loại nữ tử lẳng lơ không biết xấu hổ này, nàng thật không hiểu vì sao điện hạ đem nàng ta nâng niu trong lòng bàn tay xem như trân bảo? Mà mình toàn tâm toàn ý hầu hạ điện hạ, lại giúp đỡ điện hạ làm việc khắp nơi, vẫn như cũ không chiếm được nửa phần thương tiếc cùng nhu tình của điện hạ.

Nàng thật sự rất không cam tâm!

“Điện hạ, lần này nô tì thật sự biết sai lầm rồi, xin điện hạ cho nô tì một cơ hội!” Mị Cơ buồn bã khẩn cầu, trong đáy lòng ghen ghét cũng chỉ biết ghen ghét, trên mặt cũng không dám biểu lộ nửa phần, chỉ muốn làm sao có thể tránh được một kiếp hôm nay.

“Hừ!” Vũ Văn Huyền Băng hừ lạnh một tiếng thật mạnh, sắc mặt lạnh như băng tàn khốc không có thu lại nửa phần, đáy mắt chợt lóe lên sát ý làm cho Mị Cơ đánh rùng mình, đáy lòng nhanh chóng nổi lên tuyệt vọng khôn cùng.

“Tha ngươi? Để ngươi lại có cơ hội hồ ngôn loạn ngữ ở trước mặt Văn Nhi, nhiều loạn đầu óc cùng tư tưởng của Văn Nhi sao?!”

“Không, nô tì không dám, nô tì thật sự không dám nói lung tung nữa... Điện hạ tha nô tì lần này đi, nô tì biết sai rồi, van xin ngài tha nô tì đi!”

Mị Cơ rơi lệ đầy mặt, vừa nói vừa run rẩy thân mình không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ. Cho dù bị sắc mặt hung ác âm tàn của Vũ Văn Huyền Băng làm sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, vẫn muốn vẫn hỏi quyết định điện hạ đã đưa ra. Nàng biết lúc này điện hạ thật sự tức giận rồi, cho nên hôm nay mình tất nhiên khó thoát khỏi cái chết, chỉ là nàng không cam lòng. Nàng liều lĩnh đi theo ở bên người điện hạ, tận tâm hầu hạ điện hạ nhiều năm như vậy, nàng thật sự không tin điện hạ sẽ nhẫn tâm tuyệt tình như thế, thật sự vì một chút chuyện nhỏ này lấy mạng nàng.

“Điện hạ, xin ngài xem xét nô tì tận tâm tận lực hầu hạ ngài, giúp ngài nhiều năm như vậy, bỏ qua cho nô tì lần này đi.”

“Mị Cơ, ngươi cũng biết mình tận tâm hầu hạ bản thái tử nhiều năm như vậy, vậy ngươi tự nhiên cũng có thể hiểu rõ tính tình của bản thái tử hơn so với ai khác. Ngươi không nghe theo mệnh lệnh của bản điện hạ, ngươi hẳn là rất rõ ràng kết quả.” Vũ Văn Huyền Băng lạnh lùng liếc nhìn Mị Cơ, miệng phun ra lời nói không mang theo một chút cảm tình nào, “Bản thái tử đã sớm hạ tử lệnh, ngươi tự tiện xông vào Tình Ca trai, giết không tha, ngươi chẳng những tự tiện xông vào, còn nói những lời không nên nói! Ngươi nói thử bản thái tử ta có thể tha thứ ngươi sao? Mị Cơ, ngươi hẳn là biết rõ, ngươi cho tới bây giờ vốn không có phân lượng này, càng không có tư cách này! Hôm nay là ngươi tự mình muốn chết, trách không được bản thái tử lãnh khốc vô tình!”

“Điện hạ, ngài thật sự nhẫn tâm với nô tì như thế sao? Uổng nô tì tận tâm tận lực hầu hạ điện hạ nhiều năm như vậy, thậm chí vì nghiệp lớn của ngài, không cần danh tiết của nữ tử, nhiều lần miễn cưỡng cười vui ở lại thanh lâu thu thập tình báo cho ngài, mượn sức quan viên triều đình. Nhưng điện hạ thì sao, khi ngài cao hứng thì lời ngon tiếng ngọt với nô tì, khi mất hứng nhìn nô tì nhiều một cái cũng ngại dừ. Uổng nô tì một tấm chân tình đối với điện hạ, si ngốc yêu say đắm, nhưng ngài đối đãi với nô tì tựa như đối đãi một món đồ chơi, ngoại trừ phát tiết chính là lợi dụng, chưa từng nửa điểm chân tình. Điện hạ, nô tì thật sự muốn hỏi ngài, ngài rốt cuộc hiểu cái gì là cảm tình hay không? Cái gì là yêu?”

Mị Cơ biết hôm nay khó thoát khỏi cái chết, đơn giản đem tất cả lời nói trong đáy lòng phát tiết ra. Một lát qua đi, môi đỏ mọng của nàng giương lên, khóe miệng gợi lên một nụ cười thê lương và bi ai, nói, “Điện hạ, ngài tàn khốc vô tình như thế, nô tì xem ra ngài căn bản không biết cái gì là cảm tình, cái gì là yêu!”

“Làm càn! Ngươi dám có lá gan lớn như vậy, dám dùng giọng điệu này chấp nhất với thái tử? Bản thái tử hiểu cảm tình hay không, hiểu yêu hay không, bản thái tử tự mình biết, ngươi có tư cách gì tới hỏi? Hừ! Ngươi nói không sai, ở trong mắt bản thái tử, ngươi chính là công cụ, là đồ chơi để bản thái tử

lợi dụng và phát tiết! Hoặc là nói, ngoại trừ Văn Nhi, tất cả nữ tử trong thiên hạ bản thái tử đều coi là công cụ và đồ chơi! Các người so sánh với Văn Nhi, ngay cả một sợi tóc của nàng cũng không bằng, thậm chí việc so sánh các người với nàng cũng giống như việc xem thường hay vũ nhục nàng rồi!” Vũ Văn Huyền Băng chán ghét nhìn Mị Cơ, trong mắt phụt ra ánh lạnh rét đến xương, “Nói cho người biết, bản thái tử sở dĩ thu người, chỉ bởi vì người có chút giá trị lợi dụng. Về phần người si mê bản thái tử, bản thái tử cho tới bây giờ đều không thích, lại càng không cần!” Thế gi- an này, hẳn chỉ thích, chỉ khát vọng tình yêu của một nữ tử, đó là Văn Nhi.

“Vốn niệm tình người tận tâm hầu hạ, lại nguyện trung thành với bản thái tử nhiều năm, mặc dù đã không còn giá trị lợi dụng, bản thái tử cũng sẽ không làm khó dễ người. Nhưng chính người ngại mạng quá dài, dám cả gan xúc phạm đến kiêng kỵ lớn nhất của bản thái tử, điều đó không thể tha thứ được!”

“Huyền Ảnh, nên làm như thế nào không cần bản thái tử dạy người chứ?” Vũ Văn Huyền Băng liếc về phía Huyền Ảnh đang đứng thẳng bên cạnh, giọng điệu âm lãnh, trong mắt có sát khí dày đặc. Một lát lại xoay đầu, nói với Mị Cơ, “Yên tâm, bản thái tử sẽ không để cho người cô đơn lâu lắm đâu, Dung phi và Liễu phi rất nhanh sẽ xuống dưới làm bạn với người!”

Nghe vậy, vẻ mặt Mị Cơ bị kiềm hãm, bỗng đứng ngẩn đầu lên. Hai tròng mắt nhìn thẳng Vũ Văn Huyền Băng, trong ánh mắt đã tràn ngập buồn bã, oán hận, yêu say đắm, ưu thương, cái loại ánh mắt này, làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

“Điện hạ, để cho nô tì lại nhìn ngài thêm một lần đi.” Mị Cơ vươn tay giữ chặt vạt áo Vũ Văn Huyền Băng, ánh mắt không muốn xa rồi dừng lại trên người hắn, “Đề nô tì vĩnh viễn nhớ kỹ điện hạ, để nô tì đem dâng vẽ điện hạ khắc vào trong đầu thật sâu.”

“Tiện nhân! Cút ngay!” Vũ Văn Huyền Băng một cước đá văng Mị Cơ, chán ghét liếc nàng ta một cái, lập tức lạnh giọng ra lệnh, “Huyền Ảnh, còn không mang nàng ta xuống! Nhớ kỹ, chuyện này trăm ngàn đừng cho Văn Nhi biết! Nếu không, người chết kế tiếp chính là người!”

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh!” Thân hình cường tráng của Huyền Ảnh nhẹn không được sợ run cả người, sau khi lĩnh mệnh vội vàng đem Mị Cơ ngu ngơ ném ra thư phòng, cũng không dám chậm trễ một chút.

Bên trong thư phòng nháy mắt yên tĩnh trở lại, chỉ chốc lát sau, Huyền Diễm khom người đi đến.

“Tình huống bên kia thế nào?” Đôi mắt lạnh lẽo của Vũ Văn Huyền Băng nhẹ nhàng nhắm lại, cũng không quay đầu lại hỏi.

“Hồi bẩm điện hạ, Long Đăng đế và Thiên Ma Giáo Chủ còn đang tận hết sức lực tìm kiếm Thái Tử Phi, bắt quá, phạm vi tìm kiếm của bọn họ chỉ tìm trong Long Đăng quốc. Long Đăng đế dường như hoài nghi là Thiên Ma Giáo Chủ giấu riêng Thái Tử Phi, còn Thiên Ma Giáo Chủ lại cho rằng là người trong võ lâm gi- ang hồ cướp đi Thái Tử Phi, cũng rất có bất mãn với Long Đăng đế. Cho nên bọn họ đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, đều tự phòng bị, âm thầm phân cao thấp, ai cũng không ngờ là điện hạ ngài cướp đi Thái Tử Phi.”

“Ha ha, như thế rất tốt!” Vũ Văn Huyền Băng khẽ nhắm đôi mắt, khoe miệng gọi lên nụ cười hài lòng. “Cứ để bọn họ chẳng có mục đích tìm đi, bốn điện hạ cuối cùng có thể một mình hưởng Văn Nhi rồi! Người tiếp tục xem tình huống Long Đăng quốc, có động tĩnh gì, lập tức trở về báo! Lui xuống trước đi!”

“Dạ, thuộc hạ cáo lui!”

Huyền Diễm cung kính cúi người thi lễ, lập tức lui xuống.

“Long Ngự Tà, người cứ chậm chậm tìm đi! Đợi đến ngày người tìm được Văn Nhi, Văn Nhi nói không chừng đã sớm yêu bản thái tử rồi! Trơ mắt nhìn cô gái nhỏ mình yêu chẳng những đã quên chính mình, lại còn yêu người đàn ông khác, loại mùi vị này nhất định sẽ vạn phần khổ sở đây? Ha ha ha, bản thái tử thật đúng là chờ mong gấp lại dâng vẽ người đau đớn, sống không bằng chết! Ha ha ha!”

Bên trong thư phòng vang lên tiếng cười to cuồng ngạo lại ảm đạm chờ mong của Vũ Văn Huyền Băng, thật lâu vẫn không dừng lại.

Bữa tối qua đi, Tổng Văn Ca bế đứa nhỏ ở trong đình viện tản bộ một lát, rồi đem đứa nhỏ dỗ ngủ. Tuy rằng chính nàng cũng có chút mệt, sau khi nằm xuống lại một chút cũng không buồn ngủ.

Những lời nói kỳ quái lại khó hiểu của Mị Cơ vào ban ngày nàng rất muốn cho là lời vui đùa bình thường mà xem nhẹ, nhưng đầu óc lại luôn không tự chủ được nhớ tới những lời kia. Tuy rằng Vũ Văn Huyền Băng và Mị Cơ đều nói lời vui đùa này chỉ là vô căn cứ, nhưng nàng lại luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Cẩn thận ngẫm lại, lúc ấy Mị Cơ nói những lời này thì ánh mắt của nàng ta, giọng điệu của nàng ta, cùng với thái độ của nàng ta, bắt kể từ đâu xem Mị Cơ cũng không như là đang đùa với mình. Còn có ghen ghét cùng địch ý trong mắt nàng ta đối với chính mình rõ ràng như vậy, có thể thấy được, nàng ta đối chính mình quả thực là thống hận vô cùng, cho nên nàng ta sẽ không có tâm tư nhân rồi nói đùa với một người mình chán ghét và oán hận.

Nhưng, nếu nàng ta không nói đùa, vậy nàng ta nói những lời này chính là sự thật?

Mình thật là Luyến phi nương nương và Ngự Ca hoàng hậu của Long Đăng quốc sao? Còn có Long Đăng đế, hẳn mới hẳn là phu quân của mình sao? Nếu quả thật là như vậy, vậy vì sao mình lại ở phủ thái tử Hồ Khiêu quốc?

“AA, đầu đau quá!” Nghĩ đến những điều này, đầu Tổng Văn Ca lại bắt đầu đau đớn. Vươn tay xoa huyệt Thái Dương, rồi sau đó xoay người ngồi dậy mắt long lanh nhìn bóng đêm dần dần sâu ngoài cửa sổ, suy nghĩ càng phức tạp.

Trời ơi, nàng rốt cuộc đã quên lãng những thứ gì? Vì sao trong đại não hỗn loạn không chịu nổi, cái gì cũng nhớ không ra? Rốt cuộc lời nói của ai là sự

thật, lời của ai mới là giả dối? Minh rốt cuộc là hoàng hậu của Long Đăng đế, hay là Thái Tử Phi của Vũ Văn Huyền Bạng? Thật là loạn!

Không được, nàng nên đến hỏi Mị Cơ kia, nàng muốn hỏi rõ ràng chuyện này rốt cuộc là sao, nàng càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, cũng càng nghĩ càng cảm thấy Mị Cơ không giống như là đang nói đùa với nàng.

Nghĩ là làm, Tống Văn Ca nhanh chóng đứng dậy xuống giường. Chân đi tới bên cửa, cửa phòng lại bị người ta đẩy ra.

“Điện hạ, sao ngài lại tới đây? Trễ như vậy còn chưa nghỉ ngơi sao?” Tống Văn Ca nhìn Vũ Văn Huyền Bạng đẩy cửa vào, bất giác có chút ngạc nhiên.

Tuy rằng Vũ Văn Huyền Bạng nói mình là Thái Tử Phi của hần, cũng đã xin ngủ chung phòng với mình, nhưng mình đối với hần có một cảm giác bài xích khó hiểu, bài xích phát ra từ nội tâm. Cho dù chính mình đối với hần có chút ý lại, đối với hần cũng có một chút cảm tình, nhưng vẫn không quen hần thân thiết với mình. Cho nên, nàng luôn cực lực từ chối, nàng vẫn luôn phân phòng mà ngủ với Vũ Văn Huyền Bạng.

Mà Vũ Văn Huyền Bạng cũng không miễn cưỡng chính mình, bữa tối mỗi ngày qua đi, hần sẽ trò chuyện, tản bộ với mình, hoặc là đùa chơi với đứa nhỏ một chút, sau đó là thành thành thật thật đi đến phòng bên cạnh, trên cơ bản không theo mình vào phòng ngủ.

“Văn Nhi, nàng muốn ra ngoài sao? Đã trễ thế này, nàng còn muốn đi đâu?” Vũ Văn Huyền Bạng đóng kỹ cửa phòng, cũng không trả lời vấn đề của Tống Văn Ca, mà là hỏi ra nghi hoặc ở đáy lòng, vừa nói vừa lôi kéo Tống Văn Ca đi vào bàn bên cạnh ngồi xuống.

“Điện hạ, ta... ta muốn đi tìm Mị Cơ.” Tống Văn Ca trầm ngâm một lát mới nói, nàng sợ Vũ Văn Huyền Bạng không đồng ý. Theo thái độ ban ngày của hần thì thấy, hần dường như cực kỳ kiêng kỵ Mị Cơ gặp mặt và nói chuyện với mình. “Điện hạ, ta có rất nhiều nghi vấn, muốn tìm Mị Cơ hỏi rõ.”

Nghe vậy, tâm Vũ Văn Huyền Bạng trở nên căng thẳng. Hần biết những lời của Mị Cơ nói vào ban ngày làm cho Văn Nhi suy nghĩ lung tung, tiện nhân chết tiệt, thực hận không thể lại giết ả ta lần nữa!

“Văn Nhi, nàng có nghi vấn gì trực tiếp hỏi ta là được, không cần đi tìm Mị Cơ. Mị Cơ từ trước đến nay hay thích nói đùa, có mấy lời Văn Nhi nghe một chút coi như xong, thật sự không cần để ở trong lòng.”

“Thật vậy sao? Ta cảm thấy Mị Cơ không giống như là người hay nói đùa với ta.” Tống Văn Ca hơi hơi nhíu mày, nghĩ nghĩ lại hỏi, “Điện hạ, Long Đăng đế và Luyến phi nương nương, còn có Ngự Ca hoàng hậu, chuyện này có thật là Mị Cơ vô căn cứ nói ra không?”

“Chuyện này...” Vũ Văn Huyền Bạng giật mình, nhất thời không biết nói như thế nào. Trong đầu trăm suy ngàn nghĩ, trầm ngâm một hồi lâu cười nói, “Văn Nhi, kỳ thật Mị Cơ cũng không có vô căn cứ. Ở phía nam Hồ Khiếu quốc chúng ta quả thật có Long Đăng quốc, mà quốc quân bọn họ chính là Long Đăng đế, Long Đăng đế có một sủng phi gọi là Luyến phi. Nhưng Luyến phi này hơn một năm trước đã chết, sau khi nàng ấy mất Long Đăng đế thân phong nàng ấy thành Ngự Ca hoàng hậu của Long Đăng quốc. Văn Nhi, nàng biết không, kỳ thật dáng vẻ của nàng và Luyến phi Long Đăng quốc cực kỳ giống nhau, cho nên khi Mị Cơ gặp nàng mới có thể hoảng sợ như vậy, nàng ta là nhận lầm người, đem nàng trở thành sủng phi của Long Đăng đế, cho nên mới nói ra lời nàng nghe không hiểu.”

“A? Là như vậy sao?” Nghe vậy, Tống Văn Ca càng thêm kinh ngạc. Sau một lúc lâu qua đi, lại giống như bưng tỉnh hiểu ra gật gật đầu, “Thì ra là thế, khó trách Mị Cơ vào ban ngày nhìn thấy mình lại tưởng là gặp quý, còn hỏi vì sao mình chết mà sống lại, thì ra là nàng ấy nhận lầm người.” Cũng không nghĩ tới diện mạo của mình lại giống hoàng hậu của Long Đăng quốc, bất quá trên đời này người có dáng vẻ giống nhau rất nhiều, cũng không có gì kỳ quái.

“Nhưng, không đúng, điện hạ, ngài không phải nói ta sống ở phủ thái tử đã hơn một năm ư, hơn nữa ta còn là Thái Tử Phi của ngài, vậy Mị Cơ hẳn là đã sớm biết ta mới đúng, vì sao hôm nay nhìn thấy ta còn hoảng sợ như vậy?” Đề cập đến vấn đề này, Tống Văn Ca càng khó hiểu rồi, trên mặt tràn đầy nghi ngờ.

“Văn Nhi, tuy rằng nàng gả cho ta làm Thái Tử Phi đã có hơn một năm, nhưng toàn bộ phủ thái tử từ người gặp qua nàng cũng không có mấy người. Nàng xưa nay yêu thích yên tĩnh, từ sau khi gả cho ta vẫn luôn ở Tĩnh Ca trai, trên cơ bản chân không bước ra khỏi nhà. Người ngoài chỉ biết ta có một Thái Tử Phi sủng ái thật yên tĩnh, nhưng Thái Tử Phi này cụ thể là dáng vẻ gì, cũng chỉ có số ít người tiếp xúc qua nàng mới biết.” Vũ Văn Huyền Bạng không chút hoang mang, không nóng không gấp, vẻ mặt trấn định nói, lại tiếp tục bổ sung, “Văn Nhi, nàng cũng biết vị trí Thái Tử Phi này là nhiều thiếu nữ tha thiết ước muốn, chỉ có nàng mới không xem nó ra gì. Nàng không có xuất thân danh giá, nhưng lại được ta yêu thương, còn được ta phong làm Thái Tử Phi. Mấy cơ thiếp trong phủ không biết có bao nhiêu người ngầm ghen ghét với nàng. Ta sợ bọn họ sẽ đối với nàng bất lợi, cho nên từ ngày nàng vào phủ ta đã nghiêm lệnh, không có lệnh của ta bất kỳ kẻ nào cũng không được tự tiện tiến vào Tĩnh Ca trai. Hôm nay đột nhiên nhìn thấy bọn họ chạy tới chỗ nàng, nàng cũng không biết lúc ấy ta có bao nhiêu sợ hãi, chỉ sợ bọn họ sẽ liên hợp lại tổn thương nàng, nhất thời lo lắng quá độ, cho nên ta mới có thể tức giận như vậy. Văn Nhi, ta đã nói sẽ thật tốt bảo vệ nàng, ta tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào xúc phạm tới nàng cho dù là một chút ít.

“Điện hạ, cảm ơn ngài đối với ta tốt như vậy.” Nghe xong Vũ Văn Huyền Bạng nói, đáy lòng Tống Văn Ca dâng lên cảm động không nhỏ, nghĩ đến nhiều ngày qua hần tỉ mỉ che chở cùng yêu thương mình, cùng với thật cẩn thận bảo vệ như thế, tâm bỗng nhiên trở nên mềm, bất giác có chút e ngại lúc trước mình nghĩ quá nhiều, không nên hoài nghi Vũ Văn Huyền Bạng đang lừa gạt mình. “Điện hạ, sau này ta sẽ không suy nghĩ lung tung nữa.”

“Ha ha, không suy nghĩ lung tung là tốt rồi, Văn Nhi chỉ cần biết rằng ta là phu quân của nàng, ta sẽ vĩnh viễn quý trọng và yêu nàng là đủ rồi.” Vũ Văn Huyền Bạng dịu dàng dứt lời, âm thầm nói lòng một hơi thật lớn. Phù, cuối cùng tiêu trừ được hoài nghi của Văn Nhi, nói dối quả nhiên không dễ dàng. Nhưng chỉ cần có thể độc chiếm Văn Nhi, đừng nói là nói dối, dù là địch lại với toàn bộ người trong thiên hạ này, hần cũng không tiếc. “Văn Nhi, ta thật sự rất yêu nàng, bất kể tương lai xảy ra chuyện gì, ta đều mong nàng đừng rời khỏi ta, vĩnh viễn đều không rời khỏi ta, được không?”

Vũ Văn Huyền Bạng nói xong, nhẹ nhàng nâng cằm Tống Văn Ca lên, nàng lẳng lặng nhìn vào mắt hần, trong mắt tràn đầy cầu xin cùng ước mong, còn có thật sâu yêu say đắm và nhu tình. Sau một lúc lâu không đợi được Tống Văn Ca trả lời, ánh mắt hần trở nên ảm đạm, thâm sâu thờ dài “Văn Nhi, ta

không thể mất đi nàng! Sau khi yêu nàng mới biết điều tốt của nàng, tốt đẹp đến cho dù muốn ta dốc hết tất cả cũng muốn đem nàng nắm chặt trong tay, không để bất luận kẻ nào cướp nàng đi từ bên cạnh ta! Văn Nhi, nàng cần bản là không tưởng tượng nổi ta đến cùng là yêu nàng bao nhiêu, ngay cả chính mình cũng không biết ta rốt cuộc yêu nàng đến cỡ nào!” Hắn chỉ biết là trước khi quen và yêu nàng, trong mắt của hắn chỉ có quyền lực, chuyện duy nhất hắn muốn làm chính là nhất thống thiên hạ. Nhưng, sau khi yêu Văn Nhi, Văn Nhi dần dần chiếm cứ toàn bộ đầu óc cùng cả trái tim của hắn, so sánh với Văn Nhi, quyền lực và thiên hạ trở nên không hề quan trọng như vậy. Chỉ cần có thể có được tình yêu của Văn Nhi, chỉ cần Văn Nhi mở miệng, hắn cũng có thể chỉ thích mỹ nhân không thương giang sơn giống Long Ngự Tà, cam tâm tình nguyện cùng Văn Nhi ung dung tiêu dao cả đời.

“Văn Nhi, chỉ cần là vì nàng, như thế nào cũng đều đáng giá. Thế gi-ân này, cái gì cũng không thể so sánh được với nàng.”

Dứt lời, Vũ Văn Huyền Băng cúi đầu xuống, mặt chậm rãi áp xuống. Ngay tại lúc môi của hắn chạm lên đôi môi của Tống Văn Ca thì Tống Văn Ca theo bản năng nhẹ nhàng nghiêng đầu đi, nụ hôn của hắn lập tức rơi vào trên má của nàng.

“Điện hạ, ta...” Tống Văn Ca đỏ mặt, có chút lúng túng, tuy biết Vũ Văn Huyền Băng rất yêu rất yêu mình, nhưng không biết mình nên đáp trả phần yêu say đắm và thâm tình của hắn như thế nào. Có chút bối rối cúi đầu, không dám đối diện với ánh mắt quá mức nóng rực và mãnh liệt của hắn. “Điện hạ, trước kia ta có yêu ngài không?”

Nghe vậy, Vũ Văn Huyền Băng sững sốt, lập tức dùng sức gật gật đầu, nói : “Yêu, đương nhiên yêu rồi, giống như ta yêu Văn Nhi vậy, Văn Nhi cũng yêu ta sâu đậm. Bằng không, Văn Nhi làm sao có thể cam tâm tình nguyện sinh hạ một bé cưng đáng yêu như vậy cho ta!”

“Điện hạ, thực xin lỗi, đều tại ta không tốt, chẳng những đã quên ngài, còn quên sạch tình yêu của mình đối với ngài.” Tống Văn Ca khẽ cắn môi, trong mắt long lanh tràn đầy áy náy. Nghĩ đến đứa nhỏ đáng yêu, càng cảm giác mình thực có lỗi với Vũ Văn Huyền Băng.

“Văn Nhi, đừng nói như vậy, đã quên thì đã quên, ta cũng không ngại, chúng ta còn có thể bắt đầu một lần nữa, không phải sao?” Vũ Văn Huyền Băng nhẹ nhàng ôm Tống Văn Ca, nghĩ đến tình cảnh tương thân tương ái cùng Văn Nhi sau này, nháy mắt hắn cảm thấy tràn đầy hạnh phúc cùng thỏa mãn. “Văn Nhi, nàng nhất định sẽ lại chấp nhận tình yêu của ta đúng hay không?”

“Ta.... Ta không biết, chuyện này sau này hãy nói đi.” Tống Văn Ca nhẹ nhàng đẩy Vũ Văn Huyền Băng ra, nghiêng đầu nhìn nhìn bóng đêm đen đậm như mực ngoài cửa sổ, nói “Điện hạ, đêm đã khuya rồi, ta muốn nghỉ ngơi, điện hạ về phòng trước đi. Mỗi ngày ngài đều có rất nhiều chính vụ phải làm, cũng nên sớm nghỉ ngơi.”

“Uh, vậy được rồi, Văn Nhi sớm nghỉ ngơi một chút, đừng suy nghĩ nhiều!” Vũ Văn Huyền Băng dịu dàng nhẹ giọng, dứt lời lại hôn lên trên trán Tống Văn Ca, thế này lòng mới tràn đầy sung sướng tiêu sái đi ra ngoài.

Đêm nay Văn Nhi thực cảm tính, hắn tin tưởng không bao lâu Văn Nhi chắc chắn sẽ yêu mình!

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 24: Bùng tình cách một thế hệ

Thời gi-ân qua mau, ngày tháng trôi đi, ngày bình tĩnh an hòa luôn trôi qua đặc biệt mau, trong nháy mắt hai năm đã qua. Hoàng cung Hồ Khiếu quốc.

Trong Phi Phượng cung xa hoa quý khí lại không mất lịch sự tao nhã, tiếng vang nghịch ngợm vui đùa âm ỉ của đứa bé khắp các góc. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy một đứa bé trai đáng yêu mặc trang phục quý giá, sôi nổi chạy tới chạy lui trong đình viện, trong bàn tay nhỏ dường như còn cầm một bộ cung. Một đôi mắt to tròn đen xuyên qua các tầng lá cây, thường thường giờ cung lên ngấm ngấm nơi này, ngấm ngấm nơi kia.

Phía sau đứa bé trai, một đoàn cung nữ, thái giám cùng với ma ma đi theo nửa bước cũng không dám rời đi.

“Thật đáng ghét, vừa rồi không có bắn trúng!” Sau khi bắn thử thất bại, đứa bé trai ừ rừ buông cung, quệt mồm, trừng mắt buồn bực nhìn con chim xanh nhỏ bay đi xa xa. Một lát sau lại quay đầu, ngẩng đầu nhỏ trông hướng một đám nô tài đi theo phía sau, thờ phỉ phỉ nói, “Dừng lại! Các người không được đi theo ta nữa, chim nhỏ đều bị các người làm sợ chạy mất rồi! Hừ, cách xa ta một chút!” Dứt lời, đứa bé trai mở chân nhỏ ra, bước nhanh chạy về phía trước.

“Ôi này, tiểu tử tông của ta, van xin người chạy chậm một chút! Nếu không bị té, hoàng thượng chắc chắn muốn mạng chúng nô tài!” Tiểu thái giám thủ lĩnh thấy đứa bé trai không biết bị cái gì đẩy té mà thiếu chút nữa ngã xuống, sợ tới mức tim của hắn cũng run lên hạ xuống đập mạnh liên hồi, cuống quýt tung người lên bế chặt đứa bé trai tiếp theo lại từ trên xuống dưới tỉ mỉ kiểm tra một phen, xác định tiểu tử tông tôn quý vô cùng này không có tổn thương gì, mới thật to thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Những người khác cũng đều âm thầm lau mồ hôi, trái tim treo cao xem như để xuống.

“Tiểu tử tông, sau này không thể chạy nhanh như vậy nữa. Nếu làm bị thương cánh tay nhỏ hay cái chân nhỏ, hoàng thượng sẽ thật sự chém đầu chúng nô tài đó!” Tiểu thái giám vỗ vỗ bộ ngực, có chút nghĩ mà sợ nói. Tiểu tử tông trước mắt này, hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương đều xem nó như là bảo bối khảm vào trong tim. Nếu không trông tốt nó, để cho nó bị thương chỗ nào, hoàng thượng không lấy mạng của bọn họ mới là lạ.

“Nói vậy! Phụ hoàng ta là phụ hoàng tốt nhất trên đời, làm sao có thể động một chút là chém đầu người lung tung?” Đứa bé trai dùng sức đẩy tiểu thái giám đang lôi kéo kiểm tra trên người mình ra, bất mãn trừng mắt liếc hần một cái, lại hừ hừ tiếp tục nói, “Ngươi cũng không biết phụ hoàng đối với ta và mẫu hậu có bao nhiêu tốt! Hừ, về sau các ngươi nếu ai còn dám nói vậy phụ hoàng ta, ta lập tức đi về phía phụ hoàng cáo trạng, khiến cho phụ hoàng đánh mông các ngươi!”

Tiểu thái giám nghe vậy, âm thầm chép miệng, buồn cười nhìn các nô tài khác đang ần ần ý cười một cái, mới nói: “Tiểu tử tông của ta, ngươi và Hoàng hậu nương nương đây chính là thịt ở đầu trái tim của hoàng thượng, hoàng thượng có thể không thương và che chở sao? Về phần những người khác, ai thấy hoàng thượng không phải ngay cả thờ mệnh cũng không dám thờ một tiếng? Chỗ có hoàng thượng ở, nô tài ở bên cạnh người nào không phải lo lắng đề phòng, cẩn thận! Không cẩn thận xúc phạm hoàng thượng một cái, ngày hôm sau sẽ không thể thấy được mặt trời rồi!” Nói tới đây, thanh âm của tiểu thái giám đã nhỏ đến không thể nhỏ hơn, giống như lẩm bầm lẩm bầm. Hoàng thượng bọn họ là Lãnh Diện Diêm La danh xưng với người, trừ bỏ Hoàng hậu nương nương và tiểu hoàng tử duy nhất, hoàng thượng đối với ai cũng là một dáng vẻ lãnh khốc vô tình, người lạ chớ tới gần. Toàn bộ hoàng cung, còn không có ai có lá gan dám nghị luận hoàng thượng, trừ phi không muốn sống nữa.

“Hừ, không nói với các ngươi nữa, ta còn muốn đi bắn chim! Để cách ta xa một chút, dọa chạy con chim nhỏ, ta sẽ dùng cung bắn các ngươi!” Đứa bé trai mân mê miệng nhỏ hồng hồng, vừa nói vừa giơ tay lên quơ quơ trước mặt tiểu thái giám ở trong cung.

Một đám nô tài thấy thế không khỏi co cổ lại, rất là thức thời lui về sau một bước. Phải biết rằng tiểu tử tông trước mắt này tuy bắn không trúng chim, nhưng bắn lên người cũng là một lần bắn chuẩn một lần. Cục đá nhỏ khéo đưa đẩy kia đánh vào trên thân người mặc dù không gây ra vết thương lớn gì, nhưng vẫn có vài phần đau, bọn họ cũng không tình nguyện làm bia ngắm. Nói đi thì nói lại, cũng không phải bọn họ sợ đau, mà là không đành lòng nhìn đến Hoàng hậu nương nương vì vậy mà quở trách tiểu hoàng tử.

“Tiểu tử tông, người đánh chim của người, chúng ta cách xa một chút, lần này cam đoan không làm chim nhỏ của người sợ hãi bay mất.” Tiểu thái giám tuy là nói như vậy, nhưng cũng không có cách quá xa với đứa bé trai, chỉ thoáng lui về sau hai bước.

“Ha ha, cái này còn kém không nhiều lắm, coi như các ngươi nghe lời!” Đứa bé trai nhìn thấy hành động bọn họ lui ra phía sau, thế này mới vừa lòng thu hồi cung.

Đang chuẩn bị đi nơi khác tìm kiếm chim, một giọng nói dễ nghe ở trong đình viện vang lên.

“Hi Nhi, lại đang nghịch ngợm gây sự có phải không?”

Theo giọng nói tới gần, Tống Văn Ca mặc trang phục nữ tử trong cung màu tím nhạt tao nhã tiêu sái lại đây. Khí chất cao quý thanh nhã kia, dáng người siêu phẩm tuyệt tục kia, giống như phong cảnh tuyệt đẹp duy nhất thế gian, thoáng chốc tươi đẹp cảnh trí khắp viện, làm cho hai mắt người ta tỏa sáng lại thấy vui vẻ thoải mái, luyện tức dời mắt.

“Chúng nô tài thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

“Chúng nô tỳ thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

Một đám nô tài nghe được giọng nói êm tai như tiếng chim hót của Hoàng hậu nương nương, lập tức cung kính quỳ trên đất, thanh âm hành lễ thỉnh an chỉnh tề vang lên.

Đám nô tài nghe được thanh âm êm tai như tiếng chim hót của Hoàng hậu nương nương, lập tức cung kính quỳ trên mặt đất, thanh âm hành lễ thỉnh an chỉnh tề cùng nhau vang lên.

“Tất cả đứng lên đi, ta nói rất nhiều lần rồi, nếu không có hoàng thượng ở bên cạnh, các ngươi có thể miễn đi tất cả các lễ nghi phiền phức, ta không thích những nghi thức này.” Tống Văn Ca nhìn cung nô quỳ đầy đất, nhẹ chau mày lại, nhàn nhạt nói. “Về sau không cần quỳ lễ với ta, đứng yên chào là được, những thứ lễ tiết khác thì không cần, có nhớ kỹ không?”

“Dạ, chúng nô tài (chúng nô tỳ) đều nhớ kỹ.”

Tất cả nô tài nô tỳ trả lời rồi mới đứng dậy lui ra một bên, lên nhìn trộm Hoàng hậu nương nương còn mỹ lệ hơn thần tiên kia, trong lòng một đám đều tràn đầy cảm động.

Trong cung nhiều năm, bọn họ chưa từng gặp qua chủ tử tốt và tốt bụng như Hoàng hậu nương nương, chẳng những vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, tuyệt sắc vô song, hơn nữa tính tình dịu dàng như nước, nhu thiện vô cùng, lại hiền lương thực đức, có phong phạm mẫu nghi thiên hạ. Hơn nữa nương nương chưa bao giờ phạt hay đánh chửi người hầu, bất kể đối với người nào đều dịu dàng hiền lành. Cho dù các nô tài phạm lỗi, nương nương cũng sẽ không tức giận, cũng lắm là dạy vài câu. Hơn nữa, nương nương còn thường xuyên ở trước mặt hoàng thượng cầu tình thay các nô tài phạm sai lầm.

Mỗi nô tài trong Phi Phụng cung đều cảm thấy việc mình làm người hầu bên cạnh hoàng hậu nương nương thật may mắn và vẻ vang, cho dù làm gì bọn họ cũng cam tâm tình nguyện. Nô tài các cung khác không biết hâm mộ bọn họ bao nhiêu, cho dù thế nào cũng đều muốn chen vào Phi Phụng cung hầu hạ Hoàng hậu nương nương và tiểu hoàng tử. Không chỉ có việc này, chuyện bọn họ ngẫu nhiên có cơ hội gặp được tuyệt sắc Hoàng hậu nương nương một lần, họ cũng đều sẽ cảm thấy được ba đời nhà mình có phúc, âm thầm cảm ơn trời phạt, nhờ phúc đức tổ tông tích được mấy đời mới có cơ hội này.

Phải biết rằng, toàn bộ hoàng cung này, không biết có bao nhiêu người muốn gặp nương nương cho dù một lần cũng chưa có phúc đức được gặp mặt! Nương nương không thích bước ra tầm cung của mình, nhiều nhất cũng chỉ ở trong đình viện tản bộ, phơi nắng, hoặc là thưởng cảnh. Mà không có hoàng thượng cho phép, ai lại có lá gan dám tự tiện tiến vào Phi Phụng cung một bước?

Hoàng hậu nương nương đẹp như vậy, tốt bụng như vậy, cũng không trách hoàng thượng thủy chung như một đốm nương nương để trong tim mà sùng ái. Ngay cả đám người hầu hạ họ, chỉ cần nương nương phân phó một tiếng, bọn họ cũng giống nhau cam tâm tình nguyện vì nương nương vượt lửa qua sông, làm bất cứ chuyện gì.

“Hi Nhi bướng bỉnh như vậy, mỗi ngày các người đi theo bên cạnh nó tận tâm tận lực hầu hạ, cũng thực làm khó các người.” Tổng Văn Ca nói lời nghe giống như bắt đắc dĩ, nhưng trong giọng nói lại tràn ngập sự cưng chiều yêu thương. Cười cười lắc đầu, ánh mắt long lanh thoáng nhìn đứa bé đang cầm cung trong tay, chân mày bất giác nhẹ nhàng chau lại. “Hi Nhi, mẫu hậu không phải đã nói con không được chơi cung đây sao, sao lại không nghe lời? Lỡ làm người khác bị thương thì sao đây?”

“Mẫu hậu, Hi Nhi không có chơi cung, càng không có lấy cung bắn người, Hi Nhi chỉ dùng cung bắn chim nhỏ!” Nó vừa thấy mẫu hậu mình yêu nhất nhún mày, vội vàng đem cung trong tay lên lút giấu vào trong ống tay áo. Lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn cười nở hoa bỏ nhào vào trong lòng Tổng Văn Ca, ôm cổ của nàng làm nũng nói, “Mẫu hậu, về sau bảo bọn họ đừng đi theo Hi Nhi nữa, nhiều người như vậy, tất cả chim nhỏ đều bị bọn họ dọa chạy. Mất cả buổi trưa, Hi Nhi ngay cả một con chim nhỏ cũng chưa bắn tới!”

“Mọi người đi theo con cũng là vì lo lắng, bảo vệ con, sao Hi Nhi ngược lại trách cứ lên người họ chứ? Hơn nữa, không cho họ đi theo, mẫu hậu làm sao yên tâm cho một mình con chạy khắp nơi chơi? Thật là một đứa nhỏ tình nghịch!” Tổng Văn Ca sùng nịch điểm cái mũi nhỏ, lập tức lấy khăn lụa ra nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán nó. Tiểu bảo bối này có bao nhiêu nghịch ngợm, gây sự có bao nhiêu hiếu động, nàng làm mẫu hậu là rõ ràng nhất.

Tuy Hi Nhi vẫn chưa tới ba tuổi, nhưng cũng là một tiểu yêu tinh, điển hình của lão quỷ con. Bất quá, nó nghịch ngợm thì nghịch ngợm, nhưng cũng không phải lúc nào cũng quá đáng. Haiz ... mặc dù nó tùy ý hồ nháo, nó lúc còn nhỏ đã thông minh lanh lợi, đáng yêu đến vô pháp vô thiên, lại có dáng vẻ xinh đẹp như em bé thủy tinh, linh lung xuyên thấu, toàn bộ mọi người từ trên xuống dưới trong Phi Phụng cung đều đem nó nâng niu trong lòng bàn tay, làm như bảo bối, toàn tâm toàn ý bảo vệ chiếu cố, điều này cũng làm cho nàng giám đi không ít tâm tư.

“Hi Nhi, đem cung gì – a cho mẫu hậu. Sau này không được chơi thứ gì có tính nguy hiểm, lại càng không thể dùng nó bắn chim nhỏ!” Tổng Văn Ca đưa tay sờ sờ đầu nó, thấy nó quệt mồ hôi, càng mềm nhẹ giọng điệu, nói đạo lý khác cho nó, “Hi Nhi, mẫu hậu nói cho con biết, chim nhỏ này giống như người vậy, cũng có cha và mẹ. Nếu Hi Nhi bắn bị thương chim nhỏ rồi, cha và mẹ của nó nhất định sẽ đau lòng khổ sở. Hi Nhi luôn luôn là đứa bé tốt, hiểu biết nghe lời, chắc chắn sẽ không làm chuyện khiến cho cha và mẹ chim nhỏ đau lòng khổ sở, đúng hay không?”

“Uh, Hi Nhi nghe lời mẫu hậu nói ..., sau này sẽ không bắn chim nhỏ” Nó nghe lời gật gật đầu, sau đó lấy ra cung cất giấu trong tay áo, do dự một hồi, hình như có chút không đành lòng đưa cho Tổng Văn Ca. Trầm mặc một lát, lại nhỏ giọng nói, “Nhưng, mẫu hậu, Hi Nhi vẫn muốn bắn một con chim nhỏ. Hi Nhi muốn nuôi một chú chim nhỏ, sau đó đợi cho nó biết đẻ trứng là có thể thu được trứng chim”

“Á, Hi Nhi thu trứng chim làm gì?” Tổng Văn Ca sửng sốt, có chút khó hiểu. Tiểu bảo bối này thường có một vài suy nghĩ kỳ quái, nó không nói ra sẽ không ai hiểu rõ.

“Mẫu hậu, ngày hôm qua Hi Nhi nghe một cung nô nói trứng chim so với trứng gà có dinh dưỡng hơn, ăn vào đối với sức khỏe rất tốt. Cho nên Hi Nhi muốn mình nuôi một chim nhỏ, sau đó thu trứng chim đến nấu cho mẫu hậu ăn.” Nó chớp chớp mắt to ngập nước, vẻ mặt hưng phấn nói. Chỉ cần là thứ có lợi đối với mẫu hậu, toàn bộ nó đều phải tự tay lấy ra cho mẫu hậu ăn, tốt nhất vẫn là chính mình tự tay làm hoặc nuôi.

Tổng Văn Ca nghe vậy, cảm thấy vừa bắt đắc dĩ vừa cảm động, không khỏi yêu thương ôm chặt tiểu bảo bối trong lòng, sau một lúc lâu cũng không nói gì.

Haiz, thật sự là không có cách với nó, loại chuyện này nó cũng không phải là lần đầu tiên làm. Nhớ rõ có một lần nó nghe được một cung nữ nói ăn dưa chuột và cà chua mới tốt cho da, nhất là vừa ngắt lấy hiệu quả sẽ càng tốt. Vậy là nó lập tức hấp tấp chạy tới chỗ phụ hoàng muốn mầm dưa chuột và mầm cà chua, bảo là muốn tự mình trồng. Còn có một lần nó nghe được một tiểu thái giám nói ăn vừa bổ não vừa bổ thân thể, nó lập tức ra lệnh, dẫn một đám nô tài vào trong ao sen bắt đầy một bồn lớn cá vàng trở về, khiến mình dờ khóc dờ cười.

Trừ bỏ chuyện này chuyện kia, nó còn đặc biệt thích lưu ý yêu thích của mình. Mình thích ăn cái gì, mặc cái gì, dùng cái gì, nó đều rất cẩn thận nhớ kỹ, sau đó lén lút chạy tới nói cho phụ hoàng nó biết. Tiếp theo các loại ban thưởng sẽ liên tục không ngừng đi vào Phi Phụng cung, hơn nữa tất cả đều theo mình yêu thích đưa tới.

“Hi Nhi, con thật đúng là bảo bối ông trời ban cho mẫu hậu!” Tổng Văn Ca thỏa mãn cảm thán một tiếng, lập tức hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn bóng loáng non mềm của nó. Có thể có được một đứa con trai bảo bối nhu thuận lại còn thông minh hiếu thuận giống như Hi Nhi, nàng thật sự cực kỳ cảm kích trời xanh.

Ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời, bất giác sắp đến canh giờ dùng cơm trưa rồi, Tổng Văn Ca thích thú nhẹ giọng nói: “Hi Nhi, trứng chim bên trong ngự thiện phòng có, không cần chính con nuôi chim nhỏ để lấy trứng. Hơn nữa, mẫu hậu cũng không thích ăn trứng chim. Được rồi, chúng ta cần phải trở về, trong chốc lát phụ hoàng con lại đây dùng cơm trưa không thấy chúng ta lại tìm kiếm khắp nơi, cũng không thể để phụ hoàng con sốt ruột.”

“Được, chúng ta trở về, bụng Hi Nhi cũng đã đói.” Nó xoa xoa bụng của mình, rồi lại ôm cổ Tổng Văn Ca hưng phấn nói, “Mẫu hậu, lát nữa dùng xong bữa trưa chúng ta đi ngự hoa viên thả diều được không? Mẫu hậu, trong ngự hoa viên còn có thật nhiều thật nhiều hoa và bướm nha. Còn có ... còn có, hoa sen nơi đó nở khá đẹp, mỗi ngày phụ hoàng đều tặng cho mẫu hậu ba đóa hoa sen màu sắc khác nhau, chính là phụ hoàng mỗi sáng sớm trước khi lâm triều đã đến ngự hoa viên hái đó! Hi Nhi biết mẫu hậu thích hoa sen nhất, chúng ta ăn xong bữa trưa phải đi ngự hoa viên vừa thả diều vừa thưởng hoa sen được không?”

“Được, đều nghe Hi Nhi. Sau khi dùng bữa trưa, mẫu hậu sẽ theo Hi Nhi đi ngự hoa viên thả diều, thưởng hoa sen”

Tổng Văn Ca vừa gật đầu vừa chớp chớp đôi mắt chứa nước mắt, Hi Nhi nói vậy nàng làm sao không biết? Nghĩ đến trăm ngàn điều tốt Vũ Văn Huyền Băng đối với chính mình, một cảm giác có lỗi thật sâu lại chạy lên não.

Một năm trước, tiên hoàng vì bệnh nặng mà băng hà. Sau khi Vũ Văn Huyền Băng đăng cơ lâm triều, chuyện đầu tiên làm là sắc phong mình thành hoàng hậu, ban thưởng ở Phi Phụng cung. Ngoại trừ ban cho các loại châu báu trang sức quý hiếm cùng trăm danh cung nô có tài nghệ hẳn tì mĩ chọn lựa ra, trong trăm dặm ngoài Phi Phụng cung thủ vệ hoặc sáng hoặc tối sợ là có vài ngàn. Hẳn bảo vệ mình quả thực là cẩn thận, đối với yêu cầu mình đưa ra luôn đáp ứng, hơn nữa chưa bao giờ miễn cưỡng chính mình.

Hắn thật sự làm được theo lời hắn nói, không cho bất luận kẻ nào xúc phạm tới chính mình, cũng không cho mình bị một chút ít ủy khuất nào. Hắn đối xử tốt với mình thủy chung như một, càng chính xác mà nói thì hắn là yêu, hắn thủy chung như một yêu mình, thương mình, che chở mình. Có lẽ hắn ở trong mắt người khác là một Diêm La đế vương lãnh khốc vô tình, bá đạo ngoan tuyệt, nhưng hắn đối đãi với mình lại vĩnh viễn đều là dịu dàng cùng thâm tình một chút không đổi, cho tới bây giờ đều luyến tiếc có một chút oán giận cùng trách móc nặng nề. Hắn đối với Hi Nhi cũng là vô cùng tốt, nên có yêu thương cũng sẽ không thiếu chức trách cùng bổn phận mà người làm phụ hoàng nên có, thậm chí còn vượt hơn rất nhiều. Đối với một đế vương mà nói, hắn làm tất cả thật là đáng quý.

Nhưng trái lại mình thì sao? Làm thê tử của hắn, nhưng ngay cả nghĩa vụ cơ bản nhất đều không tận được, hoặc là nói là mình làm không đến đi. Tuy rằng ba tháng trước mình đã ngầm đồng ý với Vũ Văn Huyền Băng mười lăm hàng tháng đến Phi Phụng cung ngủ với mình, nhưng nếu hắn muốn chạm vào mình, nàng trăm triệu lần sẽ không đồng ý. Nàng cũng không biết chính mình tại sao lại bài xích Vũ Văn Huyền Băng đến gần thân thể của mình như vậy. Mỗi khi nghĩ vậy, đáy lòng luôn tràn đầy có lỗi, lại không thể làm gì. May mắn hắn cũng không miễn cưỡng, chỉ nói sẽ cho mình thời giờ an thích ứng sẽ đợi một ngày mình cam tâm tình nguyện.

Haiz, có lẽ mình nên thử thay đổi, hết sức đáp lại thâm tình cùng yêu say đắm của Vũ Văn Huyền Băng. Cho dù đáp lại không được nhiều lắm, ít nhất cũng nên cho lòng hắn chút ít an ủi, ở chung sớm chiều hai năm cùng hắn, nếu nói là không có sinh ra một phần tình một phần yêu đối với hắn, vậy tất nhiên không phải nói thật. Nói như thế nào hắn cũng là phụ hoàng của Hi Nhi, nếu không có hắn, mình đi đâu tìm được một bảo bối làm cho người ta muốn thương đến tận xương tủy như Hi Nhi? Mình thật sự nên đối với hắn tốt một chút, cố gắng tận hết nghĩa vụ của một thê tử nên có.

Bữa trưa qua đi, Vũ Văn Huyền Băng như bình thường đến ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, mà Tổng Văn Ca thì mang theo Hi Nhi đi ngự hoa viên thả diều, thưởng hoa sen.

“Mẫu hậu, người mau xem, diều của Hi Nhi bay thật cao!” Nó lôi kéo dây diều, trong vườn hoa hưng phấn chạy.

“Uh, mẫu hậu nhìn thấy, Hi Nhi thật lợi hại!” Tổng Văn Ca không xa không gần đi theo phía sau Hi Nhi, tầm mắt dịu dàng vẫn không rời bóng dáng nhỏ kia. “Hi Nhi, chạy chậm một chút!”

“Biết rồi, mẫu hậu, Hi Nhi đã chạy rất chậm.”

Ước chừng nửa canh giờ, nó chạy đầu đầy mồ hôi, đoán chừng là chơi mệt mỏi, tùy tay đem diều ném cho cung nô đi theo bên cạnh, rồi sau đó chạy đến bên người Tổng Văn Ca, lôi kéo tay nàng, nói: “Mẫu hậu, đi, chúng ta qua bên kia thưởng hoa sen đi! Mẫu hậu thích màu sắc nào, Hi Nhi phải đi nói cho phụ hoàng, để phụ hoàng hái cho mẫu hậu.”

“Hi Nhi, mặc dù mẫu hậu thích hoa sen, nhưng cũng không cần hái đến cắm trong tầm cung của mẫu hậu.” Tổng Văn Ca không quá đồng ý lắc đầu, dùng bước lại giúp Hi Nhi lau sạch mồ hôi trên đầu, sau đó ôm nó đi đến một lương đình có tầm nhìn thật tốt trong ngự hoa viên ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Nhưng mẫu hậu không thích đi ra ngoài, nếu không hái đưa vào tầm cung mẫu hậu, mẫu hậu làm sao xem được hoa sen đẹp như thế kia?” Hi Nhi ngẩng đầu nhỏ lên, nghiêm túc nói. “Hơn nữa, phụ hoàng thường thường nói với Hi Nhi, ‘hoa nở có thể hái phải hái, đừng để hoa không được hái xuống’. Hơn nữa phụ hoàng còn nói, chỉ cần mẫu hậu thích, đừng nói chỉ là mấy đóa hoa sen, ngay cả trăng trên trời, phụ hoàng cũng sẽ nghĩ hết cách đem nó hái xuống cho mẫu hậu!”

“Ha ha, phụ hoàng con thật đúng là cái gì cũng nói với con!” Tổng Văn Ca cười cười, lại đem câu thơ kia đọc lại một lần, dường như có suy nghĩ gì. “Hoa nở có thể hái phải hái, đừng để hoa không được hái xuống.”

Giật mình sững sờ, một giọng nữ thanh thúy như oanh gáy vang lên bên tai Tổng Văn Ca.

“Nô tì Nhã Phi Thâm Hân Nhã, bái kiến Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương vạn phúc cát tường!”

Nghe tiếng, Tổng Văn Ca lập tức hồi phục thần trí ngẩng đầu nhìn lại, một cô gái xa lạ đứng trước mặt nàng khoảng hai bước. Quần áo phục sức của nàng ta thập phần sáng rỡ, đầu đầy châu ngọc trăm vàng, hoa lệ lại loá mắt. Chân mày kẻ đen giống như núi, mắt sáng trong như nước mùa thu, hai má đỏ ửng hơi lộ ra như mai hồng sáng bóng trong tuyết trắng, môi hồng nhuận như hoa anh đào. Một mỹ nhân tuyệt đẹp thanh lệ uyển chuyển hàm xúc! Nhưng Tổng Văn Ca cũng không nhận ra nàng ta. Bất quá, vừa rồi nghe nàng ta tự xưng nô tì, nghĩ đến chính là một trong mười mấy hậu cung tần phi số lượng không nhiều lắm của Vũ Văn Huyền Băng.

Tiến cung một năm, nàng chỉ biết là Vũ Văn Huyền Băng trừ mình chính cung hoàng hậu này ra, phi tử, quý tần, mỹ nhân cái gì, cộng lại còn có mười mấy người. Hậu cung của Vũ Văn Huyền Băng cũng không nhiều, hắn cũng cũng không đồng ý những Tần phi này đến Phi Phụng cung quấy rầy mình. Cho nên cho đến tận bây giờ, đây là lần đầu tiên nàng đối mặt với Tần phi của hắn.

“Người khoẻ chứ, Nhã Phi phải không, không cần phải khách sáo, mời ngồi.” Tống Văn Ca cười nhạt gật gật đầu, ý bảo Nhã Phi ngồi xuống nói chuyện.

“Ta Hoàng hậu nương nương!” Nhã Phi dịu dàng cười, theo lời ngồi xuống. Giương mắt nhìn mặt Tống Văn Ca, trong mắt tràn đầy kinh diễm cùng tán thưởng. Vẫn nghe nói Hoàng hậu nương nương nhân gr-an tuyệt sắc, dung mạo như thiên tiên, hôm nay vừa thấy, quả nhiên lời nói không ngoa. Vốn dĩ đối với dung mạo của mình cũng là tương đối tự tin, trước khi vào cung, mình cũng được công nhận là kinh thành đệ nhất mỹ nhân. Nhưng hôm nay so sánh với Hoàng hậu nương nương, chính mình không biết thất sắc bao nhiêu, khó trách hoàng thượng thủy chung như một độc sủng một mình Hoàng hậu nương nương. Có một đại mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành như vậy làm bạn, dong chi tục phấn như nàng làm sao có thể vào mắt hoàng thượng?

“Đáng vẻ hoàng hậu nương thật xinh đẹp!” Nhã Phi có chút buồn bã cảm thán một tiếng, chuyển mắt nhìn đứa bé trong lòng Tống Văn Ca, trong lòng bất giác yêu thích sâu đậm và ngưỡng mộ. “Đó là tiểu hoàng tử Dục Hi rồi, đáng vẻ thật tinh xảo, thật đáng yêu, thật làm cho người hâm mộ, không biết khi nào thì nó ti cũng có thể có một tiểu hoàng tử đáng yêu như thế!”

“Hi Nhi quả thật khiến người người đều thích.” Tống Văn Ca yêu thương hôn hôn cái trán nó, trầm ngâm trong chốc lát, đạm thanh nói, “Nhã Phi có chuyện gì nói thẳng là được, ta nghĩ người lại đây không phải chỉ để theo ta xin yên tĩnh, hoặc là cùng ta ngồi ở chỗ này nói chuyện phiếm đàm hoa chứ.” Vừa rồi Nhã Phi nói câu nói sau cùng kia, ai cũng có thể nghe ra ý ẩn hàm trong đó. Nàng không ngốc, tự nhiên cũng có thể nghe ra trong lời nói của nàng ta là có chuyện.

Nghe Tống Văn Ca nói như vậy, Nhã Phi bất giác sùng sốt, không nghĩ tới nàng sẽ nói trực tiếp như thế. Bất quá, nếu Hoàng hậu nương nương biết nàng ta tới là có mục đích khác, nàng ta cũng không cần vòng vo nữa.

Nghĩ nghĩ, Nhã Phi nói thẳng: “Hoàng hậu nương nương, Hân Nhã đến không nói lời ngon tiếng ngọt để làm nương nương vui vẻ, Hân Nhã muốn xin Hoàng hậu nương nương, xin Hoàng hậu nương nương làm cho hoàng thượng nhớ kỹ Hân Nhã, ngoại trừ nương nương ra, hoàng thượng còn có thể nhìn Hân Nhã nhiều một chút. Xin Hoàng hậu nương nương đem tìm hoàng thượng cho Hân Nhã nửa phần, Hân Nhã cũng là người của hoàng thượng, cũng khát vọng được đến thật tình cùng sủng ái của hoàng thượng.”

Dứt lời, Nhã Phi bỗng nhiên đứng dậy, lập tức ‘Phù phù’ một tiếng quỳ gối trước mặt Tống Văn Ca.

Tống Văn Ca hoảng sợ, cả kinh nói: “Nhã Phi, người... chuyện này...”

“Hoàng hậu nương nương, van xin người khuyên nhủ hoàng thượng, để hoàng thượng ngoại trừ nương nương, cũng có thể lâm hạnh nô tì, nô tì thật sự muốn vì hoàng thượng sinh hạ một tiểu hoàng tử. Nương nương, người không biết, ngoại trừ người, hoàng thượng chưa bao giờ triệu Tần phi nào thị tẩm, nô tì cùng với vài vị tỷ muội trong hậu cung này căn bản chính là không có tác dụng. Đối với lời can ngăn của văn võ bá quan trong triều, hoàng thượng cũng bỏ mặc, nghĩ đến cũng chỉ có lời nương nương nói hoàng thượng mới nghe. Hoàng hậu nương nương, nô tì cũng không dám tham nhiều lắm, nô tì chỉ hy vọng có thể được đến tí xúu yêu của hoàng thượng, sau đó có thể vì hoàng thượng sinh hạ một tiểu hoàng tử là đủ hài lòng. Nô tì xin hoàng hậu tỷ tỷ đồng ý với nô tì, thỏa mãn một tâm nguyện nho nhỏ của nô tì, nô tì chắc chắn vô cùng cảm kích.”

Nghe xong Nhã Phi nói chuyện, Tống Văn Ca cau mày, thật lâu trầm mặc không nói. Không biết qua bao lâu, mới hồi phục tinh thần lại, lạnh nhạt nhìn Nhã Phi vẫn còn quỳ trên mặt đất, trầm giọng nói: “Thực xin lỗi, yêu cầu này ta không thể đồng ý với người.”

“Vì sao?” Nhã Phi cảm thấy trầm xuống, vội vàng hỏi. “Hoàng hậu tỷ tỷ chẳng lẽ ngay cả một chút ít sủng ái của hoàng thượng cũng keo kiệt phân cho nô tì sao? Hoàng hậu tỷ tỷ chính là mẫu nghi thiên hạ hoàng hậu một nước, khuyên can hoàng thượng mưa móc hậu cung vốn là chức trách của Hoàng hậu nương nương!”

“Nếu làm hoàng hậu còn phải có chức trách như vậy, vậy ta càng không muốn làm hoàng hậu.” Tống Văn Ca quay đầu đi chỗ khác, giọng nói lại lạnh xuống. Nếu không phải Vũ Văn Huyền Băng cố ý muốn sắc phong nàng làm hậu, nàng cũng không muốn cái danh hiệu tôn quý trống rỗng này. “Nhã Phi, người trở về đi, ta sẽ không đem sủng ái cùng thật tình của hoàng thượng phân cho bất luận kẻ nào, cho dù là một chút ít cũng sẽ không cho. Về phần để hoàng thượng mưa móc cùng sủng hạnh nữ tử khác, điểm này thứ cho ta càng thêm làm không được. Hoàng thượng là phụ quân của ta, không có người làm vợ nào sẽ đem phụ quân của mình đẩy vào trong lòng nữ tử khác, ta cũng giống vậy!”

Tuy rằng nàng còn không biết nên như thế nào đáp lại tình yêu của Vũ Văn Huyền Băng đối với nàng, nhưng nàng cũng sẽ không hào phóng đến mức đưa hân cho nữ tử khác. Nàng đã thành thói quen Vũ Văn Huyền Băng độc sủng chính mình, cũng quen trong lòng hân và trong mắt hân chỉ có chính mình, lòng tham muốn giữ lấy của nàng cũng có thể rất mạnh so với bất kỳ ai. Nàng đã sớm biết Vũ Văn Huyền Băng trong hai năm qua chưa từng sủng hạnh qua bất kỳ nữ tử nào, cũng bởi vì điểm này, đáy lòng nàng áy náy đối với hân mới có thể càng sâu, mới có thể càng thêm cảm thấy thực có lỗi với hân. Nhưng mặc dù như vậy, nàng cũng sẽ không khuyên can hân đi sủng hạnh nữ tử khác.

“Nhã Phi, nếu là yêu cầu khác ta có lẽ đều đồng ý với người. Nhưng nếu như người muốn sủng ái cùng thật tình của hoàng thượng, đó là không có khả năng, hoàng thượng chỉ có thể yêu một mình ta, trong lòng và trong mắt ngài cũng chỉ có thể có một mình ta!” Tống Văn Ca lạnh lùng dứt lời, đứng dậy ôm Hi Nhi rời khỏi lương đình, lại bị Nhã Phi vurun tay ngăn cản.

“Hoàng hậu nương nương, người đứng đầu hậu cung, người không khuyên giải hoàng thượng mưa móc, còn muốn độc bá thánh sủng, người không sợ khiến cho triều thần chê trách sao? Hoàng hậu nương nương, chẳng lẽ chia một ít sủng ái của hoàng thượng cho nô tì là khó khăn như thế sao?” Nhã Phi khác với thần sắc nhu nhược cầu xin lúc này, bỗng nhiên mặt âm trầm, tức giận không thôi nói.

“Người không cần nói nữa, ta nói không cho sẽ không cho, người nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng thôi!” Tống Văn Ca nhú chặt mày, “Hơn nữa, nếu người muốn sủng hạnh cùng yêu thương của hoàng thượng, vậy người phải đi tìm hoàng thượng, người tìm ta có ích lợi gì? Hoàng thượng nếu muốn sủng ái các người, không cần ta nói hay khuyên bảo, hoàng thượng tự nhiên sẽ đi sủng ái các người!”

“Hoàng hậu nương nương, hôm nay nếu người không đồng ý với yêu cầu của nô tì, nô tì sẽ quỳ ở đây không đứng lên!” Trong thanh âm oán giận của Nhã Phi ảm đạm uy hiếp.

“Ngươi!” Trên dung nhan xinh đẹp của Tống Văn Ca đã ẩn hiện tức giận, đang không biết làm thế nào thì một tiếng nói âm hàn thấu xương bá đạo mạnh mẽ từ ngoài lương đình truyền tới.

“Nếu ngươi thích quỳ như vậy thì cứ quỳ đi, không có trẫm cho phép nếu dám tự tiện, vậy đừng trách trẫm không khách sáo với ngươi!” Thanh âm lạnh lùng vô cùng của Vũ Văn Huyền Băng làm cho người ta run rẩy, khí thế đế vương cuồng tứ, lãnh khốc làm cho người ta nhìn thấy mà sợ hãi.

Một đám nô tài ở đây đều run rẩy quỳ xuống hành lễ, chỉ trừ Tống Văn Ca và Hi Nhi dường như sinh ra miễn dịch với lãnh khốc vô tình của hắn.

“Phụ hoàng, người đã tới, nữ tử này vừa rồi luôn khi dễ mẫu hậu, phụ hoàng nhất định phải làm chủ cho mẫu hậu nha!” Nó vừa thấy phụ hoàng mình sùng bái kính yêu nhất đã đến, nhanh chóng rời khỏi lòng Tống Văn Ca, vui vẻ chạy đến nghênh đón.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 25: Gặp lại không nhìn được

“Hi Nhi ngoan, phụ hoàng chắc chắn sẽ làm chủ cho mẫu hậu con, không ai có thể khi dễ mẫu hậu con cả.” Bàn tay to của Vũ Văn Huyền Băng chụp tới, lập tức kéo thân mình nhỏ của Hi Nhi vào lòng ôm lấy, sùng nịch vuốt cái đầu nhỏ của nó, môi mông lạnh như băng cong lên độ cong dịu dàng yêu thương, giọng điệu sớm không còn âm hàn lạnh lùng giống như vừa rồi.

Nhã Phi si ngốc nhìn Vũ Văn Huyền Băng mặc long bào màu tím vàng, thậm chí dường như quên hô hấp. Tâm không tự chủ được mạnh mẽ rung động. Hoàng thượng lúc này, rất tuần dật, giống như thiên thần đứng ở lương đình. Gió hơi hơi nổi lên, nhẹ nhàng cuốn bay một ít tóc đen sau lưng hắn, từ từ lay động ở trong không khí.

Hoàng thượng như vậy, phong thần tuần lẫm đến cực hạn, cũng làm cho nàng yêu say đắm đến không thể tự thoát.

“Nữ tử thật to gan, thấy phụ hoàng ta còn không hành lễ!” Tiểu Hi Nhi bỗng nhiên mím miệng lớn tiếng nói, nó chán ghét nữ tử khác dùng loại ánh mắt si mê này nhìn phụ hoàng của nó, làm như muốn mê hoặc phụ hoàng của nó vậy. Nó chỉ hi vọng mẫu hậu của nó dùng ánh mắt như vậy nhìn phụ hoàng, nhưng đây cũng chỉ là hi vọng, nó còn chưa từng thấy mẫu hậu như vậy. “Phụ hoàng, nàng ta là nữ tử hư! Vừa rồi nàng ta chẳng những ngăn đón mẫu hậu không cho chúng ta đi, còn dùng quỳ xuống không đứng dậy uy hiếp mẫu hậu đồng ý với yêu cầu của nàng ta! Hừ, nàng ta muốn cướp đi sủng ái của phụ hoàng đối với mẫu hậu và Hi Nhi, nghĩ cũng đừng nghĩ! Đừng nói mẫu hậu không đồng ý, dù là mẫu hậu đồng ý, Hi Nhi cũng tuyệt đối sẽ không đồng ý! Phụ hoàng là của Hi Nhi và mẫu hậu, vĩnh viễn đều chỉ có thể sủng ái mẫu hậu và Hi Nhi! Phụ hoàng, người nói Hi Nhi nói đúng không?”

“Đứng đứng đứng, tiểu Hi Nhi của ta nói được thật tốt quá! Hi Nhi yên tâm, phụ hoàng vĩnh viễn đều chỉ thuộc về con và mẫu hậu của con, người khác có muốn cướp cũng không được!” Vũ Văn Huyền Băng dịu dàng dứt lời, ngẩng đầu thâm tình nhìn Tống Văn Ca bên trong đình một cái, lập tức bước đến trước mặt Nhã Phi, trong mắt sâu thẳm sáng trong có chán ghét cùng tàn nhẫn không che dấu chút nào.

Cả người Nhã Phi run lên, rốt cục phục hồi tinh thần lại, cuống quýt dập đầu thỉnh an: “Nô tì bái kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Hừ!” Vũ Văn Huyền Băng hừ lạnh một tiếng, quay đầu phân phó thái giám Lý công công đi theo phía sau, “Tiểu Lý tử, truyền ý chỉ của trẫm, Nhã Phi phạm cấm kỵ dám xem thường hoàng hậu, thất lễ thất đức, quý là hoàng phi, tức khắc hạ xuống làm tư phẩm Dung Hoa! Mặt khác, lại hạ chỉ, về sau nếu không có trẫm cho phép, bất luận kẻ nào cũng không được phép tự tiện bước vào ngự hoa viên, nhất là Tần phi trong hậu cung!”

“Dạ, tiểu Lý tử lĩnh chỉ!” Lý công công âm thầm lau mồ hôi lạnh, nhanh cung kính lĩnh mệnh, cảm thấy thâm than Nhã Phi không biết chết sống, dám vô lễ như thế với Hoàng hậu nương nương, không muốn sống nữa sao? Ai mà không biết Hoàng hậu nương nương là bảo bối trong tim của hoàng thượng, nịnh bợ lấy lòng cũng còn e sợ không kịp đây!

“Hoàng thượng, nô tì không có vô lễ đối với hoàng hậu, càng không có mạo phạm hoàng hậu, thỉnh hoàng thượng minh giám!” Nhã Phi nghe được ý chỉ của Vũ Văn Huyền Băng, sắc mặt lập tức trắng bệch. Thật không ngờ hoàng thượng lại sủng ái Hoàng hậu nương nương đến vậy, chỉ vì tiểu hoàng tử nói mấy câu đã đem mình từ nhị phẩm Hoàng phi hạ xuống làm tư phẩm Dung hoa, lại ra lệnh cấm tất cả cung phi không được tự tiện bước vào ngự hoa viên.

“Hoàng thượng.. ”

Tống Văn Ca bỗng nhiên tiến lên từng bước, mắt long lanh nhìn về phía Vũ Văn Huyền Băng, đáy mắt chứa đựng sự không đồng ý, “Hoàng thượng, hay

là thôi đi, Nhã Phi cũng không có mạo phạm ta.” Tuy rằng những lời của nàng ta lúc này xác thực khiến nàng có chút tức giận, nhưng trừng phạt như vậy, hình như có chút quá nặng. Hơn nữa cũng không thể bởi vì mình tới ngự hoa viên, lại cảm người khác đến ngự hoa viên?

Tuy nàng biết Vũ Văn Huyền Băng làm như vậy là vì bảo vệ nàng, phòng ngừa sau này khi nàng đến ngự hoa viên sẽ không bị các Tần phi vô lễ quấy rầy, nhưng nàng có thể không đến ngự hoa viên, dù sao nàng vốn là không thích ra cửa.

“Văn Nhi, nàng không cần cầu tình vì Nhã Phi, nàng ta có mạo phạm nàng hay không trong lòng ta hiểu rõ.” Vũ Văn Huyền Băng trầm giọng dứt lời, quay đầu lạnh lùng nhìn Nhã Phi môi mỏng khẽ mở, lời nói lạnh như băng không mang theo chút tình cảm cùng độ ấm, “Nhã Phi, nếu ngươi còn muốn an ổn ôn sống, về sau tốt nhất là ở yên trong tầm cung của mình, đừng cả ngày nghĩ về những thứ không thuộc về mình! Lòng trầm và tình yêu của trầm vĩnh viễn đều chỉ thuộc về Văn Nhi, ngươi đã hiểu chưa?”

“Nhưng, hoàng thượng, nô tì yêu ngài! Lần đầu tiên nô tì gặp hoàng thượng thì tâm đã đặt ở trên người ngài! Hoàng thượng, nô tì thật sự không tham lam, lại không dám hy vọng xa vời hoàng thượng có thể sủng ái nô tì giống sủng ái Hoàng hậu nương nương! Nô tì chỉ cầu hoàng thượng có thể phân ra một chút sủng ái cho nô tì, dù chỉ là hoàng thượng ngẫu nhiên quay đầu chú ý, nô tì cũng đủ hài lòng!”

“A, ngẫu nhiên quay đầu chú ý?” Khoé miệng Vũ Văn Huyền Băng hơi cong, gọi lên một chút độ cong châm chọc. “Trong mắt trầm chỉ nhìn được đến Văn Nhi, trong lòng trầm cũng chỉ chứa nổi Văn Nhi, ngươi nói trầm làm sao còn chú ý được đến nữ tử khác? Đừng nói nhìn các ngươi một cái, chỉ là nhìn các ngươi nửa mắt trầm cũng ngại dư thừa!”

Nghe vậy, sắc mặt Nhã Phi càng tái nhợt, nước mắt không khỏi rơi xuống, cõi lòng tràn đầy tan nát, nghẹn ngào nói: “Hoàng thượng, chẳng lẽ tình yêu chân thành của nô tì đối với ngài, ngài không thể chấp nhận cho dù là một chút ít hay sao?”

“Trầm không chấp nhận, cũng không nghĩ sẽ chấp nhận, trầm chỉ muốn yêu thương cùng quan tâm của Văn Nhi là đủ rồi!” Vũ Văn Huyền Băng lạnh lùng nhìn Nhã Phi, gương mặt lạnh lùng không có nửa phần lo lắng, trong mắt sắc bén sâu thẳm chỉ có chán ghét cùng khinh thường. “Thu hồi cái ngươi gọi là tình yêu chân thành đi, trầm không hề gi cái đó!”

“Hoàng thượng, người có thể nào vô tình với nô tì như thế.” Nhã Phi xui lơ thân mình quỳ trên mặt đất, trên khuôn mặt nhu nhược chứa đầy nước mắt, thê lương cùng u buồn làm cho người ta bất giác bi ai.

Chi tiếc, Vũ Văn Huyền Băng vẫn không có chút để tâm, ngược lại sự chán ghét càng lúc càng nhiều, không kiên nhẫn lạnh giọng nói: “Ngoại trừ Văn Nhi, trầm đối với ai cũng vô tình như thế! Nếu ngươi không muốn đến lãnh cung, về sau hãy an phận một chút cho trầm!”

Dứt lời, Vũ Văn Huyền Băng không nguyên nhiều lời nữa câu, lập tức ôm chặt Hi Nhi ở trong lòng, kéo Tống Văn Ca đang có chút ngẩn ngơ, xoay người đi ra khỏi lương đình.

Khi trở lại Phi Phụng cung, Vũ Văn Huyền Băng đem Hi Nhi giao cho ma ma, rồi nắm tay Tống Văn Ca đi vào nội thất.

“Hoàng thượng...”

Tống Văn Ca vừa mới mở miệng, Vũ Văn Huyền Băng bỗng nhiên vươn tay ôm lấy khuôn mặt của nàng, vội vàng cúi đầu xuống hôn lên đôi môi của nàng, thật sâu, làm cho Tống Văn Ca không thể nào phản ứng, trong lúc nhất thời chỉ có thể ngây ngốc bị hấn khoá vào trong lòng.

Không biết qua bao lâu, Vũ Văn Huyền Băng mới rời đi môi của nàng, vội đầu vào căn cổ của nàng, lời nói bị hấn đặt ở nơi cổ họng, cực kỳ thấp: “Văn Nhi, vừa rồi nàng ở trong lương đình nói những lời đó với Nhã Phi ta cũng nghe được. Ta thật sự rất vui vẻ, cho tới bây giờ đều chưa từng nghe Văn Nhi nói lời ngọt ngào, nàng có biết lúc ấy ta có bao nhiêu chờ mong trả lời của nàng không? Đối với nàng đồng thời lại là sợ hãi, ta sợ nàng sẽ không chút do dự đem ta giao cho nữ tử đó, càng sợ nàng sẽ chẳng thêm ngó tới thật tâm của ta! Nhưng, Văn Nhi không có, nàng không có, nàng thậm chí dứt khoát cự tuyệt Nhã Phi như vậy! Văn Nhi, nàng nói tham muốn giữ lấy của nàng cũng có thể rất mạnh rất mạnh, nàng không biết khi ta nghe được câu này vui vẻ đến độ sắp hít thở không thông.”

“Hoàng thượng, ta...” Tống Văn Ca khẽ cắn môi đỏ mọng, muốn nói lại thôi. Trong lòng hình như có một dây cung bị kích thích, hòa với thanh âm nhẹ nhàng thuần hậu của hân mà nhộn nhạo, nhưng nàng cũng để lại tầng gợn sóng này, nói bằng thanh âm bình thản, “Hoàng thượng, ta chỉ nói những lời mà một thế tử cho là đúng mà thôi... cũng không nghĩ đến hoàng thượng sẽ vui vẻ như thế.”

“Không, Văn Nhi, nàng có biết, ta chưa bao giờ thích nàng dùng loại giọng điệu đậm mạc này nói chuyện với ta. Văn Nhi, ta đã đợi lâu lắm, nàng có thể hơi chút buông ra lòng của nàng không? Không cần nhiều lắm, cho dù chỉ là một chút, chỉ cần cho ta cảm thấy được nàng đáp trả lại thực tâm của ta, một chút cũng được, ta đây cũng rất vui vẻ, rất thỏa mãn.” Tiếng nói trầm thấp của Vũ Văn Huyền Băng mang theo dày đặc thâm tình cùng mê hoặc, tràn đầy dịu dàng, cùng cửa phòng rộng mở, gió mát dịu nhẹ lọt vào, làm cho người ta dường như trở nên mộng mị.

Tóc mai đen bóng mềm mại lay động trong gió mát trở nên có chút nhu hoà, Tống Văn Ca nâng tay vuốt lại mái tóc, lại bị Vũ Văn Huyền Băng ngăn lại, hân nhẹ nhàng ôm eo của nàng, cùng nàng đứng đối diện nhau thật gần, một lát qua đi, bỗng nhiên vươn tay rút ra ngọc trầm trên tóc nàng. Trong phút chốc tóc đen xỏa ra, mềm mại rơi xuống qua đầu ngón tay của hân, tung bay xinh đẹp trong gió.

“Người gặp qua Văn Nhi đều bật thốt trước vẻ đẹp tuyệt sắc như tiên nữ của Văn Nhi, tuyệt nhan của Văn Nhi dung nhập vào mắt người càng nhập lòng người, chỉ cần liếc mắt một cái đã suốt đời khó quên! Cuộc đời này nếu có được Văn Nhi làm bạn, dù là chết, ta cũng không uổng!” Ngón tay thon dài trắng nõn của Vũ Văn Huyền Băng ấn vào kẽ tóc của Tống Văn Ca, ánh mắt dịu dàng vô cùng, đưa tình ân tình, đúng như một sông ba sóng kéo dài nước xuân nhộn nhạo.

“Hoàng thượng, người lại đang hồ ngôn loạn ngữ.” Tống Văn Ca cảm thán một tiếng, tâm đang bình tĩnh bỗng nhắc lên càng nhiều gợn sóng.

Lời nói của Vũ Văn Huyền Băng giống như một mùi thơm ngát chậm rãi thấm vào tâm nàng, tan ra rồi tan, trong lòng tan ra cảm động cùng an ủi, vượt lên tất cả mê mang của nàng. Đôi mắt nhìn về phía nàng mang theo nhu tình, sáng lạn như hoa, mê đắm lòng người, khiến nàng không khỏi muốn sà vào.

Tổng Văn Ca vươn tay vây quanh phía sau cổ, bám vào tay của Vũ Văn Huyền Băng ẩn ở kẽ tóc nàng, nhẹ nhàng quần gi-ao vào, đan xen với mười ngón tay của hắn, tay buông xuống, môi son hé mở, nói với hắn: “Hoàng thượng, thực xin lỗi, là Văn Nhi không tốt, vẫn luôn là ta tổn thương lòng của người....”

“Văn Nhi, vĩnh viễn đều không cần nói xin lỗi với ta, ta muốn không phải là áy náy của nàng, ta muốn nàng đem lòng của nàng cho ta, được không?” Vũ Văn Huyền Băng nhẹ nâng lên đầu của Tổng Văn Ca, trong giọng nói dịu dàng tràn đầy cầu xin, trong mắt sâu thẳm có mong đợi, cùng với dục vọng nóng rực.

Cầm bị hắn nâng, khiến cho Tổng Văn Ca không thể không quay mặt về phía hắn, đầu nhập vào trong mắt nóng rực dục vọng, đáy lòng hơi có chút bối rối: “Hoàng thượng, ta,...” Vừa định tùy tiện tìm nói sang chuyện khác, đã thấy Vũ Văn Huyền Băng lại cúi đầu, cách nàng càng ngày càng gần.

Hơi thở ấm áp của hắn phả đến trên mặt của nàng. Sau đó là đôi môi của hắn, mang theo thoáng lạnh cùng dịu dàng, đến trên đôi môi của nàng. Kinh hoàng ở đáy lòng nàng càng sâu, trở nên không biết làm sao, hai tay ý thức chống đỡ trong ngực của hắn, do dự muốn dùng sức đẩy hắn ra hay không.

“Văn Nhi... đừng kháng cự ta nữa.”

Lời nói mềm nhẹ của Vũ Văn Huyền Băng mang theo tình ý dày đặc của hắn hoà tan trên môi, lời nói mặc dù ấm, nhưng giờ khắc này lại như là bông tuyết bay xuống trên mặt băng, trong chốc lát ngưng kết...

Tổng Văn Ca mở to hai mắt, nhìn Vũ Văn Huyền Băng dán tại trước mặt mình, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, nhìn môi của hắn, mang theo tràn đầy thật cẩn thận, tâm vẫn muốn kháng cự bỗng nhiên cảm thấy thập phần không nổi, hắn là vua của Hồ Khiếu quốc, là ngôi cửu ngũ quyền lực tối thượng, lại cẩn thận đối với nàng như thế, đối với nàng lại tốt không gì sánh kịp. Mà nàng làm sao.... Làm sao vẫn một mặt muốn cự tuyệt?

Vì sao lòng của nàng không phải do mình đây? Nó tự mình kháng cự, tự mình đau đớn, cũng sẽ tự mình khóc, mà nàng không có cách nào xử lý, chỉ có thể kháng cự cùng tâm không đành lòng và bị thương, Tổng Văn Ca vẫn không nhúc nhích ngồi phịch ở trong lòng Vũ Văn Huyền Băng, thân mình trở nên cứng ngắc.

Vũ Văn Huyền Băng càng hôn càng sâu, đầu lưỡi trơn nhập trong miệng của nàng, dây dưa một chỗ với nàng, chậm rãi nhắm nháp mật ngọt cùng hương thơm ngào ngạt trong miệng nàng.

Mắt chậm rãi nhắm lại hiện lên đôi mắt tràn đầy bị thương của Vũ Văn Huyền Băng, nàng.. lại đã thương hắn sao?

“Hoàng thượng...” Tổng Văn Ca đẩy hắn ra một chút, muốn mở miệng, nhưng Vũ Văn Huyền Băng vẫn đem nàng ôm thật chặt vào trong ngực của hắn, hai trán dựa vào nhau. Môi của hắn còn đang vuốt ve trên môi của nàng, cái loại cảm giác mừng khôn kể trong lòng nàng càng lúc càng lớn, lớn đến sắp hít thở không thông, chân mềm nhũn, nàng bỗng đứng từ trong ngực của hắn tụt xuống.

Vũ Văn Huyền Băng nhanh ôm chặt nàng, vội hỏi: “Văn Nhi, nàng làm sao vậy?”

Tổng Văn Ca ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Huyền Băng, hai mắt của hắn mang theo lo lắng cùng khẩn trương, giống như ánh trăng dịu dàng lẳng lẳng lay động trong đêm khuya, mang theo gọn sóng, tình cảm mãnh liệt, khiến nàng trong lúc nhất thời không thể nào nói lên. Sau một lúc lâu, nàng nhẹ nhàng mở miệng nói: “Hoàng thượng, ta.... ta chỉ là không thờ nổi.”

Nghe vậy, trên mặt tuấn tú vô khuyết của Vũ Văn Huyền Băng nháy mắt chứa đựng đầy ý cười, chói lọi như ánh nắng mặt trời. Hắn khẽ cúi người ôm lấy Tổng Văn Ca. Nàng ở trong lòng hắn khẩn trương vạn phần, vội vàng hỏi: “Hoàng thượng, chúng ta ... đây là?”

Vũ Văn Huyền Băng không nói gì, chỉ là tươi cười trên mặt càng sáng lạn chói mắt.

“Hoàng thượng, mau mau thả ta xuống.” Mặt Tổng Văn Ca ửng đỏ, ửng ửng có chút nóng.

Vũ Văn Huyền Băng ra vẻ không nghe thấy, thẳng ôm Tổng Văn Ca đến trên giường, khóa miệng mang theo nụ cười ấm áp nhìn về phía nàng, vươn tay khẽ vuốt hai má của nàng, vui vẻ nói: “Văn Nhi, vừa rồi ta lý giải là nàng thẹn thùng, mà không phải cự tuyệt?”

“Ta...” Tâm Tổng Văn Ca nhất thời giật mình, không biết trả lời như thế nào.

“Văn Nhi, ta muốn nàng, rất muốn...” Vũ Văn Huyền Băng bỗng nhiên nhẹ nhàng nâng cằm Tổng Văn Ca lên, hai tròng mắt nhìn nàng thật sâu. Dùng nụ hôn trân quý nhất hôn lên gương mặt của nàng, dùng thanh âm thâm người nhất dịu dàng nhất năn nỉ.

“.....”

Đợi lâu không nghe được câu trả lời, Vũ Văn Huyền Băng chỉ nghĩ Tổng Văn Ca đã lẳng yên thừa nhận, đáy lòng thoáng chốc nhộn nhạo chứa đựng vô hạn vui sướng cùng kích động. Hắn thập phần dịu dàng cởi bỏ vạt áo bên hông nàng, cởi mở tầng tầng quần áo của nàng.

Tổng Văn Ca vẫn không dám nhìn hắn, liều mạng chịu đựng cảm giác không thích và bài xích trong lòng. Khi chỉ còn chiếc yếm, cả người nàng cũng không khỏi tự chủ nhẹ nhàng run run, một cảm giác bị thương không hiểu từ tâm dâng lên, nước mắt không khống chế được từ trong mắt nàng chảy

xuống.

Vũ Văn Huyền Bắg nhẹ nhàng nâng mặt Tống Văn Ca lên, thương tiếc lau đi nước mắt cho nàng, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về mặt của nàng, sau đó từ môi, mũi, mắt, chân mày.... Bỗng nhiên che thân đặt ở trên người của nàng, che lại ánh mắt của nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng: “Văn Nhi, Văn Nhi của ta... đừng kháng cự ta, chẳng bao lâu sau ta sẽ chịu không nổi loại chờ đợi này nữa rồi, chấp nhận ta được không?”

Nghe vậy, Tống Văn Ca càng thêm run run, nước mắt của nàng dường như thấm ướt toàn bộ bàn tay của hắn, nàng vươn tay cầm lấy bàn tay đang che mặt mình của hắn, khóc ra tiếng: “Hoàng thượng, xin người... xin người cho ta một ít thời gian nữa...” Nàng không biết mình tại sao phải khóc, nhưng nàng biết nàng muốn cự tuyệt hắn, cho dù là xin hắn.

Vũ Văn Huyền Bắg thật sâu thở dài một hơi, một cái xoay người nằm ở bên cạnh Tống Văn Ca, ôm chặt lấy nàng: “Văn Nhi, thực xin lỗi, là ta miễn cưỡng nàng.”

“Không, là ta không tốt, ta không...”

Tống Văn Ca còn chưa dứt lời, đã bị Vũ Văn Huyền Bắg âm giọng đánh gãy.

“Văn Nhi, cái gì cũng đừng nói nữa, để cho ta lắng lắng ôm nàng trong chốc lát đi.” Dứt lời, Vũ Văn Huyền Bắg trầm mặc lại, không khí yên tĩnh bên trong làm cho Tống Văn Ca cảm thấy hít thở không thông, lại cũng chỉ có thể cứng ngắc nằm ở trong lòng ngực của hắn vẫn không nhúc nhích, mặc hắn ôm thật chặt.

Thật lâu, Vũ Văn Huyền Bắg hơi buông Tống Văn Ca ra, lần nữa lên tiếng nói: “Văn Nhi, nửa tháng sau là sinh nhật ba tuổi của Hi Nhi, ta sẽ mở tiệc chiêu đãi văn võ bá quan chúc mừng cho Hi Nhi. Chính yếu là, ta sẽ ở ngày sinh nhật Hi Nhi chính thức sắc phong nó thành thái tử. Đến lúc đó, quốc gia khác cũng sẽ phái sứ thần lại đây ăn mừng vì Hi Nhi. Văn Nhi, hy vọng nàng có thể trước tiên chuẩn bị tâm lý, ta biết nàng vẫn luôn phản đối ta sắc phong Hi Nhi thành thái tử. Nhưng lúc này đây, ta là hạ quyết tâm muốn làm như vậy, nàng không cần khuyên ta nữa.”

Nghe vậy, Tống Văn Ca cắn môi không nói, một hồi lâu bất đắc dĩ nhẹ gật gật đầu, nói: “Cứ theo như người nói đi, ta đã biết, ta sẽ chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Nàng biết lúc này Vũ Văn Huyền Bắg đã hạ quyết tâm, cũng không phải đang thương lượng với mình, cho nên nàng nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Từ một năm trước hắn đăng cơ làm hoàng đế, hắn đã muốn vừa sáng vừa ngầm nói với mình nhiều lần muốn lập Hi Nhi làm thái tử, chỉ là mỗi lần mình đều cự tuyệt. Cho dù đứng ở chỗ cao nhất trong thiên hạ nhưng vẫn cô đơn, từ xưa đế vương luôn là cô độc nhất, nàng không hy vọng sau này Hi Nhi làm quân vương, nàng chỉ hy vọng Hi Nhi có thể cả đời vô cùng đơn giản vui vui vẻ vẻ.

Nhưng, nước không thể một ngày không có vua. Tương tự, một quốc gia cũng không thể thời giờ an dài không có thái tử. Nếu không, chắc chắn sẽ bị người khác mượn cớ làm phản. Nàng biết các văn võ đại thần trong triều thật lâu trước đây, mỗi ngày đều lấy chuyện này, thượng tấu lên tấu chương gây áp lực cho Vũ Văn Huyền Bắg. Tuy hắn nắm binh quyền và chính quyền trong tay, nhưng cũng không thể mọi chuyện độc tài chuyên quyền, ngẫu nhiên còn phải nghe ý kiến những đại thần kia.

Vũ Văn Huyền Bắg ngoại trừ Hi Nhi, cũng không còn con nối dòng khác, mà mình lại vẫn kháng cự hắn dụng chạm, lại càng không tình nguyện hắn đi sủng hạnh nữ tử khác. Nghĩ đến, tất cả đều là lỗi của mình, chẳng những làm đau lòng của hắn, còn luôn cự tuyệt ý tốt của hắn, làm cho hắn khó xử.

Hắn chỉ có một hoàng tử là Hi Nhi, không lập Hi Nhi làm thái tử thì có thể lập ai? Lại nói, hắn lập Hi Nhi làm thái tử cũng là bởi vì hắn vô cùng sủng nịch yêu thương Hi Nhi, mình còn có lý do gì cự tuyệt nữa?

Thời thời, lúc này đây vẫn là theo hắn...

Thời giờ nửa tháng thoáng một cái đã qua, hai mươi tám tháng tư nông lịch, Hi Nhi nghênh đón sinh nhật lần thứ ba của nó, cũng nghênh đón đại điển sắc phong thái tử của nó, trong hoàng cung cát tường vui mừng.

Sáng sớm quan chấp lễ đã tới ngoài Phi Phụng cung, Tống Văn Ca lay tỉnh Hi Nhi vẫn còn buồn ngủ, cẩn thận mặc vào lễ phục sớm chuẩn bị tốt cho nó, sau đó ôm nó ra Phi Phụng cung. Theo tổ chế, thời giờ an buổi sáng Hi Nhi theo bên cạnh hoàng thượng, vào triều diện tể thiên, thời giờ an tể thiên hơi dài, cơ bản phải mất thời gian đến khoảng buổi trưa. Tể thiên là dương, nữ tử không cách nào đi theo bên cạnh.

Vì lo lắng Hi Nhi tuổi nhỏ chịu không nổi nghi thức dài dòng rườm rà, cho nên từ tối hôm qua Tống Văn Ca đã dặn Hi Nhi, khiến nó ngoan ngoãn đi theo bên cạnh phụ hoàng nó, phụ hoàng nó bảo nó làm cái gì thì làm cái đó, mặc kệ mệt mỏi hay khó chịu cũng không thể khóc rống, Hi Nhi rất ngoan liên tiếp gật đầu nói mình hiểu được.

Buổi trưa tế tổ, là gia lễ, từ dòng họ vương thất đều tham dự, mà Tống Văn Ca cũng phải tham dự nghi thức tế tổ. Nghi thức này cũng hơi phức tạp, đèn rực rỡ đã được treo lên, đến buổi tối đó là chính yến, vì hôm nay cũng là sinh nhật Hi Nhi, cho nên diện yến thái tử và tiệc sinh nhật cùng tổ chức.

Sau khi tiến bước Hi Nhi, nhóm cung nhân lập tức nhanh chóng đi lên thay Tống Văn Ca trang điểm. Hai cung nữ chọn lễ phục cung sa màu tím nhạt như cẩm tú, còn có trắng tròn từ trong lộ ra bên ngoài, vàng sáng ánh nhật, dưới trắng tròn là một đoá hoa sen trắng, ánh bạc vẽ ra sen trắng, ở cung sa nhẹ nhàng phát ra ánh sáng, phần dưới lễ phục là lá sen xanh biếc, và được đính nhiều hạt ngọc trai, lại có các loại kim cương và châu báu làm đẹp, giống như giọt nước mưa sáng trong, sắc sở loá mắt, chói mắt vô cùng, là một bộ lễ phục thanh nhã nhưng cũng lại vô hạn xa hoa.

Vì tế tổ phần lớn là lễ phục màu sáng, đến tiệc buổi tối mới có thể mặc quần áo đẹp để đầy màu sắc, cho nên Tống Văn Ca mặc quần trắng bạc thêu hoa ngọc lan, bên hông xuyên qua dây lưng xanh biếc, cung nữ cẩn thận mặc áo ngoài lên cho nàng.

Mặc xong, cung nữ lại tỉ mỉ đội mũ phượng hoàng hậu cho Tống Văn Ca, ngọc châu rơi trên trán nàng. Tống Văn Ca nhìn mình trong kính, mặc dù còn hiển thanh lệ nhưng cũng rực rỡ sáng lạn chói mắt, nhưng giữa chân mày có ưu sầu thâm nhiên không hiểu. Nhìn vào gương cười cười, không vì cái gì khác, chỉ vì thân là mẫu hậu Hi Nhi, nàng quả thực là không thể mất thân phận. Lấy son phấn, Tống Văn Ca chậm rãi vẽ một đoá hoa nhỏ ở giữa hai hàng chân mày của mình, chỗ nhụy hoa dán lên trắng cong. Trắng chính là tượng trưng thân phận cho hoàng hậu Hồ Khiếu quốc.

Sau khi ăn diện thoả đáng tất cả cũng đến thời điểm tế tổ, lễ quan sớm chờ đợi ở ngoài cung. Hai cung nữ dìu dắt Tống Văn Ca đi lên kiệu phượng, hướng tổ đường bước vào, đây là lần đầu tiên từ khi nàng vào cung được sắc phong là hoàng hậu tới nay nhìn thấy vương thất tông quý.

Tổ đường không xa, không đầy một lát đã đến. Kiệu phượng nhẹ xuống, màn cửa được mở ra, một bàn tay đến trước mặt Tống Văn Ca, trên ngón trỏ đeo ngọc Dương Chi, ngón tay trắng nõn mà thon dài, là tay Vũ Văn Huyền Băng. Tống Văn Ca đặt tay mình vào trong tay hân, chậm rãi xuống kiệu phượng cúi người thỉnh an với hân.

Vũ Văn Huyền Băng đích thân nghênh đón, cho mình tuyệt đối khẳng định cùng địa vị cao thượng. Tống Văn Ca cảm động trong lòng, ngẩng đầu hướng về hân cười. Vũ Văn Huyền Băng sững sốt, hai tròng mắt lập tức chói lọi ánh sáng, ánh mắt giống như mưa nhẹ vung qua trên mặt hân, lập tức vội vàng đỡ nàng đứng dậy.

Lúc này hoàng thân quốc thích cùng hậu phi nội quyền phân hai bên trái phải đứng phía sau Vũ Văn Huyền Băng, Tống Văn Ca vừa đến bọn họ lập tức quỳ xuống thỉnh an hành lễ với nàng, điều này làm cho nàng có chút khấn trương. Bàn tay to mạnh mẽ của Vũ Văn Huyền Băng cầm thật chặt tay có chút lạnh lẽo của nàng, trên mặt nàng tươi cười, dịu dàng làm cho bọn họ đứng dậy.

Hai bên tách ra, Vũ Văn Huyền Băng nắm tay Tống Văn Ca đi vào giữa, chỗ đi qua đều là ánh mắt kính diễm tán thưởng, đương nhiên cũng có ẩn chứa đố kỵ.

Nhích lại gần bên cạnh Vũ Văn Huyền Băng một chút, thấy hân sững sờ, thích thú nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng, ta tới chậm?” Theo nghi thức bình thường hân là nàng tới trước, sau đó cùng các hậu phi hoàng thân quốc thích chờ hoàng thượng giá lâm, hiện giờ ngược lại làm cho mọi người chờ nàng, thực không phải.

“Không có, Văn Nhi không tới muộn. Hôm nay nghi thức tế thiên thực thuận lợi, Hi Nhi cũng rất ngoan, cho nên chấm dứt hơi sớm, Hi Nhi đã ở bên trong đại pháp sư ban phúc chúc tụng.” Vũ Văn Huyền Băng hơi quay đầu mỉm cười nhìn Tống Văn Ca, thanh âm thấp phàn mềm nhẹ.

Đến trước chủ điện ở tổ đường, Vũ Văn Huyền Băng dừng chân lại. Tống Văn Ca biết bây giờ sẽ từ hân dẫn hoàng thân quốc thích vào trước, còn mình dẫn tần phi nội quyền theo sau. Trước khi buông tay ra Vũ Văn Huyền Băng bỗng nhiên cúi người xuống, sát vào bên tai Tống Văn Ca, nói nhỏ: “Văn Nhi, thật sự là duyên kiếp trả tay nàng ra, thật muốn cứ như vậy nắm tay nàng.”

Tống Văn Ca cúi đầu, co rút lại thân mình, có chút hoảng hốt, khi ngẩng đầu thì hân đã đi ra vài bước xa. Ôn ôn hơi thở, theo sau mà vào.

Bên trong chủ điện có chút âm u, phía trước là một cái bàn lớn, mặt trên bày biện linh vị cùng bức họa của tất cả đế vương Hồ Khiếu quốc. Mà Hi Nhi đã thay đổi lễ phục màu xanh nhạt quỳ gối chính giữa, đây là triều phục của thái tử, tế trời xong Hi Nhi đã là thái tử Hồ Khiếu quốc.

Phúc tụng ban xong, Hi Nhi được lễ quan nâng dậy, khi đứng lên lão đạo sư ngã. Tiểu bảo bối này hân là quý quá lâu, nhìn nó Tống Văn Ca đau lòng không thôi.

Sau khi nó đứng dậy cũng nhìn thấy Tống Văn Ca, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lập tức hiện lên tươi cười, lập tức muốn chạy về phía nàng. Tống Văn Ca nhanh hướng về phía nó lắc đầu, dùng ánh mắt nói cho nó biết, sau đó hân là đứng phía sau phụ hoàng của nó. Nó vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, sau đó thật biết điều tiêu sái đến phía sau phụ hoàng của nó. Thấy hôm nay Hi Nhi nghe lời như thế, đáy lòng Tống Văn Ca có chút an ủi.

Sau đó là kích trống chín lần, bây giờ là tiếng thứ chín, tiếp theo kính hiến công phẩm, mọi người lễ bái, đại pháp sư cung kính đọc tế văn, tấu thái tử xong lễ, sau đó đốt sách lựa... Vừa xong những nghi thức rườm rà Tống Văn Ca đã có chút mệt mỏi, thường thường nhìn về phía Hi Nhi, nó làm theo có bài bản hẳn hoi. Mà khi nàng nhìn về phía Hi Nhi cũng tiếp xúc đến ánh mắt Vũ Văn Huyền Băng, trong mắt của hân có tình yêu và nhu tình khôn cùng, thực khiến nàng run sợ, nên không dám đối diện với hân nữa.

Sau khi hoàn thành tế tổ mọi người từ tổ đường đến Càn Khôn điện, đêm nay yến hội thiết lập tại nơi đó. Trải qua tế thiên buổi sáng và tế tổ buổi chiều, Hi Nhi đã thập phần mệt mỏi rồi. Muốn đi Càn Khôn điện đã nhao nhao muốn cùng Tống Văn Ca ngồi kiệu phượng đi trước, nàng đỡ cũng vô dụng, chỉ có thể hướng đến Vũ Văn Huyền Băng cầu cứu.

Vũ Văn Huyền Băng lại để cho Tống Văn Ca và Hi Nhi cùng hân ngồi kiệu rồng, ý chỉ vừa ra, lập tức có một vài tiếng thờ nhẹ lọt vào tai. Tống Văn Ca biết chuyện này có chút không hợp lễ, vừa muốn cự tuyệt, tay đã bị Vũ Văn Huyền Băng nắm lấy.

Tống Văn Ca được cung nhân dìu dắt đi lên kiệu rồng, sau đó đón nhận Hi Nhi, Vũ Văn Huyền Băng tức khắc cũng ngồi lên, đang lúc mọi người lễ bái, đến Càn Khôn điện.

Kiệu rồng rất lớn, chứa ba người vẫn còn có vẻ rộng. Hi Nhi chơi xấu trong lòng Tống Văn Ca, con mắt khép hờ, đã cực mệt nhọc, nhưng lại không ngủ hoàn toàn. Tống Văn Ca vỗ nhẹ phía sau lưng của nó, dịu dàng dụ dỗ nó. Buổi tối còn có tiệc tối, nếu không ngủ chút chỉ sợ nó không tham gia được. Đỗ không bao lâu đã truyền đến tiếng hít thở đều đều của nó, đã ngủ.

“Văn Nhi, hôm nay nàng cũng mệt mỏi rồi, hãy để cho ta ôm Hi Nhi đi.” Vũ Văn Huyền Băng vừa nói vừa vươn tay, vội tiếp nhận đứa nhỏ.

“Ta còn chưa mệt, buổi sáng hoàng thượng thức dậy sớm, hẳn là càng vất vả hơn ta.” Tống Văn Ca lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói với hân.

Vũ Văn Huyền Băng không nói gì, vẫn từ trong tay Tống Văn Ca tiếp nhận Hi Nhi. Nó còn chưa có ngủ sâu, ở trong lòng hân giật giật, lời vô nghĩa nói: “Mẫu hậu,…”

“Hi Nhi ngoan, mẫu hậu ở chỗ này, ngủ đi.” Tống Văn Ca chạy nhanh cúi đầu nhẹ giọng dụ dỗ, một lát sau thấy nó đã không có động tĩnh mới thẳng thân ngồi dậy.

“Hi Nhi rất ý lại nằng.” Vũ Văn Huyền Băng làm như cảm thán một tiếng.

“Hi Nhi còn nhỏ mà.” Tống Văn Ca thản nhiên cười cười, không biết nên nói cái gì, Hi Nhi thật sự là ý lại nằng.

Vũ Văn Huyền Băng cũng không nói nữa, trong kiệu rồng nháy mắt yên lặng xuống. Tống Văn Ca cảm thấy có chút không được tự nhiên, đầu cũng hơi cúi xuống.

Vũ Văn Huyền Băng bỗng nhiên vươn một bàn tay ra, nhẹ nhàng nâng cằm Tống Văn Ca lên, không hề chớp mắt nhìn mặt của nàng, thần sắc mê say: “Văn Nhi, hôm nay nàng thật đẹp, tựa như Cửu Thiên huyền nữ hạ phàm trần. Lễ phục này là ta tự mình chọn lựa, lúc ấy đã muốn Văn Nhi mặc vào, nó quả thực là diễm quang toát ra, nay xem ra ý tưởng ngay lúc đó vẫn là quá mức nông cạn rồi, ta cũng không muốn để cho người khác nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp của nàng đến mức làm cho ta hít thở không thông. Hơn nữa lúc trước khi Văn Nhi xuống kiệu phượng lại nở nụ cười khuyên quốc khuyên thành đó với ta, còn hơn bách hoa, để cho ta kinh diễm động tâm vô cùng. Văn Nhi, nếu nàng có thể lúc nào cũng lộ ra nụ cười đối với ta như vậy, cuộc đời này của ta cũng không uổng.”

“Hoàng thượng, người quá khen.” Mi mắt Tống Văn Ca sụp xuống, ánh mắt có chút né tránh.

“Không, Văn Nhi, cho dù khen hơn nữa nàng cũng xứng đáng nhận được.” Vũ Văn Huyền Băng dịu dàng ra tiếng, ánh mắt càng nóng rực.

Không khí trong kiệu rồng đột nhiên trở nên có chút trầm xuống, tay Tống Văn Ca ở bên cạnh nhẹ nhàng nắm lấy áo của mình, trong lòng có chút khẩn trương, chỉ sợ Vũ Văn Huyền Băng nhất thời động tình làm ra hành động khác, đến lúc đó mình nên ứng đối như thế nào? Hôm nay diễn yễn thái tử và tiệc sinh nhật của Hi Nhi, nàng không muốn gây ra chuyện gì không thoải mái với hân như nửa tháng trước.

Nghĩ cái gì là tới cái đó, tay Vũ Văn Huyền Băng vốn dĩ nắm cằm Tống Văn Ca đã tự do đến trên gương mặt nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó leo trèo, bầu vú đến chân mày, theo mũi lại đến trên môi. Hân chậm rãi cúi đầu xuống, trong lòng Tống Văn Ca khẩn trương vạn phần, nhẹ nhéo cái tay bất tri bất giác đã càng nắm càng chặt, mắt thấy nụ hôn sắp sửa hạ xuống, kiệu rồng cũng đứng lúc này nhẹ nhàng đặt xuống đất, tuy rằng chấn động rất nhỏ, nhưng bởi vì Tống Văn Ca đang khẩn trương cùng hoảng sợ, nên vội vàng nói: “Hoàng thượng, đã đến Càn Khôn điện.”

Vũ Văn Huyền Băng thật sâu nhìn Tống Văn Ca, sau đó lại nhẹ nhàng đưa tay vuốt lên khuôn mặt của nàng, rồi mới ôm Hi Nhi xuống kiệu rồng. Tống Văn Ca đi theo phía sau hân, bất giác nhẹ nhàng thở một hơi nhẹ nhõm.

Xuyên qua Chủ Điện, đi vào phía sau Chủ Điện, Vũ Văn Huyền Băng nhẹ nhàng đặt Hi Nhi ở trên giường gỗ tử đàn khắc hoa trong phòng. Tống Văn Ca đứng ở bên giường đắp chăn cho Hi Nhi, vừa mới đứng dậy đã rơi vào trong lòng Vũ Văn Huyền Băng, bị hân ôm chặt lấy.

“Hoàng thượng, người…… Người còn phải đi thay quần áo!” Tống Văn Ca thở nhẹ một tiếng, hơi hơi chóng mặt.

“Văn Nhi, đừng nhúc nhích, để ta ôm nàng như thế này trong chốc lát.” Thanh âm của Vũ Văn Huyền Băng giống như đi vào lòng Tống Văn Ca, khiến lòng của nàng mềm đi, sau đó hân liền tiếp khẽ gọi tên nàng, “Văn Nhi, Văn Nhi, Văn Nhi của ta…”

Tống Văn Ca chỉ biết đứng cứng đờ bất động, đáy lòng bỗng cảm thấy bi thương, nàng cảm thấy hôm nay Vũ Văn Huyền Băng có chút khác thường, hân dường như cực kỳ bất an, giống như đang sợ một chuyện gì sắp xảy ra mà hân không thể nắm chắc trong tay.

Nhưng, hân đã là vua một nước, còn có chuyện gì làm cho hân bất an, làm cho hân sợ hãi đây? Nàng muốn mở miệng hỏi nhưng lại không biết hỏi từ đâu.

Thật lâu sau, Vũ Văn Huyền Băng mới nhẹ nhàng buông Tống Văn Ca ra, hô hấp có chút không ổn, hân lập tức xoay người sang chỗ khác, dịu dàng nói: “Văn Nhi, ta bảo người đem lễ phục của nàng tới, nàng thay ở trong này đi. Ta đến Đông Các thay, để Hi Nhi tiếp tục ngủ một lát rồi hãy gọi nó dậy, đến giờ làm lễ sẽ có lễ quan đến thông truyền.” Nói xong hân cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

Lúc này Tống Văn Ca mới buông lỏng thân người, chân có chút như nhũn ra, cúi người ngồi xuống trước bàn.

Không đầy một lát cung nhân lập tức mang một bộ lễ phục màu đỏ vào, từ từ mở ra ở trước mặt Tống Văn Ca. Toàn bộ lễ phục chia làm ba tầng, bên trong là áo lụa trắng thêu hoa cúc vàng, trung tầng là gấm tơ đỏ mộng, váy ngoài lại cực đẹp, làn váy thật dài kéo tới, gấm hoa văn trắng tròn vàng, kim tuyến dày đặc quấn quanh ở giữa, dưới mặt trắng thêu ra hoa văn hình mây, mây tía dùng nhiều màu gấm cùng chi bạc, giống như áng mây bay ở ban ngày, lại như nước thu dưới gió. Chìm loan thêu chỉ lưu ly bảy màu bay lên, lấy kim tuyến và ngọc trai thêu ra cái đuôi rực rỡ, tia sáng kỳ dị, hết sức đẹp để quý giá cùng ung dung.

Tống Văn Ca lập tức có chút chói mắt, lễ phục này thật sự là hoa lệ đến cực hạn. Vì bộ lễ phục này, nàng không thể không đổi chiếc quần màu bạc trắng này thành quần gấm mộng thêu hoa mẫu đơn, bên hông cũng đổi thành đai lưng cẩm tú gắn châu.

Một hồi lâu mới ăn diện xong, cung nữ bên cạnh sớm nhìn xem ngây người, không ngừng phát ra tiếng khen ngợi: “Hoàng hậu nương nương thật sự là rất

đẹp, so với vừa rồi còn đẹp hơn thập phần, nếu để cho hoàng thượng nhìn thấy, không thể không xem ngây ngốc.”

Khoé miệng Tống Văn Ca gọi lên một chút cười nhạt vẫn chưa nói cái gì, đứng dậy đi gọi Hi Nhi dậy. Cảm giác cũng ngủ hơn một canh giờ, xác nhận không sai biệt lắm. Nó ở trên giường xoay người, mở to mắt chống lại Tống Văn Ca, lập tức hướng tới nàng vươn tay nhỏ bé, lên tiếng gọi: “Mẫu hậu...”

Tống Văn Ca đem nó ôm lấy đặt ở trên đùi, dịu dàng hỏi: “Hi Nhi, còn mệt không?”

“Không mệt nhọc.” Nó dụi dụi mắt, lập tức lác lác đầu.

“Chúng ta bây giờ sẽ đến chỗ phụ hoàng con được không?” Tống Văn Ca sùng nịch vuốt đầu nhỏ của Hi Nhi, gọi cung nữ giúp nó thay lễ phục khác. Phục sức của đứa bé thật ra đơn giản, đôi cũng mau, chỉ chốc lát sau đã mặc thỏa đáng.

Nắm tay nhỏ của Hi Nhi theo lễ quan đi đến Càn Khôn điện, mới ra cửa nội các không xa đã có thể rõ ràng nghe thấy tiếng nhạc từ trong Chủ Điện truyền đến, đều là tiếng động vui mừng, lại lẫn một chút tạp âm.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm! Thái tử điện hạ giá lâm!” Thanh âm của Lễ quan xuyên thấu qua tiếng nhạc truyền đến.

Tiếng nhạc lập tức ngừng lại, Tống Văn Ca và Hi Nhi đi vào chính điện, nơi đi qua tiếng động thình an hành lễ không ngừng vang lên, có sứ thần các nước, cũng có văn võ bá quan và người thân bốn quốc.

“Chúng thần thình an Hoàng hậu nương nương, thái tử điện hạ, Hoàng hậu nương nương, thái tử điện hạ vạn phúc.” Ngoại trừ sứ thần quốc gia khác không cần quỳ lễ, mọi người trong điện toàn bộ quỳ xuống van an.

Tống Văn Ca khách sáo để bọn họ đứng dậy, chậm rãi bước về bên phải ghế chủ, Hi Nhi ngồi phía bên trái, vị trí ở giữa còn trống, Vũ Văn Huyền Băng còn chưa tới. Nàng đưa ánh mắt ra hiệu, tiếng nhạc lại được tấu lên.

Vì nàng đến tiếng ồn ào cũng giảm đi nhiều, chúng sứ thần cùng với văn võ đại thần và đám người hoàng thân cũng không nói chuyện với nhau được. Tống Văn Ca ngồi đó cảm thấy không thú vị, Hi Nhi lại ngồi không yên, đã rời khỏi ghế bước đến chỗ nàng, chơi xấu bên người của nàng. Tống Văn Ca điểm nhẹ mũi nó, nói nó nghịch ngợm. Ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, lại thấy không ít người vội vàng thu hồi ánh mắt nhìn đến trên người mình: có tìm tòi nghiên cứu, đánh giá, kinh diễm, thương thức, bất mãn, ghen tị... Cả ngàn chủng loại, không phải trường hợp cá biệt.

Đột nhiên bỗng có một ánh mắt nóng rực hướng đến phía nàng, nhiệt độ mãnh liệt kia như muốn hòa tan nàng. Tống Văn Ca run rẩy một cái, ngẩng đầu, lập tức chống lại một đôi con ngươi đen giống như lẳng đọng lại tương tự cùng bị thương sâu thẳm.

“Ca Nhi, thật sự là nàng sao?” Hắn mở miệng, thanh âm kia quen thuộc và xa lạ, giống nhau bị tương tự và tưởng nhớ mấy ngàn năm tích lũy qua từng ngày, tình ý cuồng rực sâu đậm như vậy cho dù dùng hết tất cả sức lực dường như cũng ngăn chặn không được.

“Ca Nhi!” Hắn lại gọi một tiếng, mang theo nghẹn ngào, bi thương. Tiếng kêu gọi kia chính là nghe một lần lập tức làm cho lòng người rung động không thôi, suy nghĩ mãnh liệt mệnh mỏng như nước.

Tâm – đột nhiên nhói đau.

Tống Văn Ca che ngực lại, bỗng nhiên lập tức đứng lên, hai chân giống như bị không chế đi về phía hắn ta, từng bước một tiêu sái đến chỗ người đàn ông ngồi gần ở ghế sứ thần đang mặc cẩm bào hoa phục màu vàng sáng, tuấn tú giống như thiên thần, người đàn ông làm cho mình vừa cảm thấy xa lạ lại cảm thấy quen thuộc.

“Vân Nhi!” Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng kinh hô vội vàng không thôi của Vũ Văn Huyền Băng, làm cho Tống Văn Ca bừng tỉnh từ trong sững sờ, nhìn Vũ Văn Huyền Băng nắm chặt tay mình, trong lúc nhất thời có chút mờ mịt thất lễ.

“Hoàng thượng, người đã đến rồi.” Tống Văn Ca áp úng mở miệng, muốn cúi người hành lễ lại bị Vũ Văn Huyền Băng giữ tay chặn lại.

Mọi người trong điện thấy hoàng thượng đã đến, lại là tiếng động cung kính hành lễ, hô to hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Vũ Văn Huyền Băng mắt diếc tai ngơ, chỉ lời kéo Tống Văn Ca đi tới ghế chủ ngồi xuống, lập tức vươn tay kéo qua eo nhỏ của nàng, đem nàng ôm chặt vào trong ngực, một chút cũng không chịu thả lỏng. Vây tay ý bảo mọi người bình thân, ánh mắt vô cùng sắc bén thẳng tắp bắn về phía Long Ngự Tà ở ghế sứ thần, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Long huynh, đã lâu không gặp!”

Ánh mắt Long Ngự Tà phức tạp nhìn Vũ Văn Huyền Băng một cái, khuôn mặt tuấn tú nhanh chóng trở nên âm trầm. Hừ lạnh một tiếng, lập tức đứng dậy, đi nhanh vượt đến trước mặt hắn, tức giận nói: “Quả nhiên là ngươi, tiểu nhân hèn hạ, ngươi cướp đi Ca Nhi của trẫm, đồ vô sỉ!” Hắn ở Long Đăng Quốc đau khổ tìm kiếm Ca Nhi hai năm nay vẫn không có kết quả gì, hắn đã nghĩ đến có phải người nước khác cướp Ca Nhi đi hay không? Nếu như vậy nguyên nhân tám chín phần là từng có quan hệ với Ca Nhi. Nghĩ như vậy, người đầu tiên hắn nghĩ tới là hoàng đế Vũ Văn Huyền Băng của Hồ Khiếu quốc. Bởi vì Ca Nhi ở tiệp quốc khánh nhiều lần phá hủy quý kế của hắn ta, chẳng những làm cho hắn ta mất mặt, còn làm cho hắn ta đánh mất hai tòa thành trì.

Vốn hắn cũng chỉ là đoán, cũng không phải thập phần khẳng định, cho nên đã nghĩ thừa dịp lần này Vũ Văn Huyền Băng tổ chức tiệc phong thái tử đến tìm hiểu hư thật một chút, lại không nghĩ rằng người ban đầu ở Thiên Ma Cung cướp đi Ca Nhi lại thật sự là hắn ta. Như vậy, đứa bé gọi là tiểu thái tử trước là hoàng nhi của mình.

Thật là một tiểu nhân ti bỉ, chẳng những chiếm đoạt Ca Nhi mình thích nhất, còn chiếm đoạt bảo bối hoàng nhi của mình!

“Vũ Văn Huyền Băng, ngươi đủ âm hiểm, cũng đủ đê tiện, thân là vua của một nước, thế nhưng làm ra loại việc vô sỉ cướp vợ con người khác này! Khoản nợ này, sau khi trả về nước chắc chắn tính với ngươi!” Trong con ngươi đen lạnh như băng của Long Ngự Tà ẩn ẩn thoáng hiện hung ác cùng nham hiểm, cả người tản mát ra sát khí làm cho người ta cảm giác trầm trọng áp bách, trong điện đã có không ít người giật mình ngạc nhiên ngừng lại hô hấp.

“Làm càn! Long Ngự Tà, nơi này là địa bàn của trẫm, hy vọng ngươi nói chuyện có chút tôn trọng! Nham hiểm gì, ti bỉ gì, cái gì cướp vợ con người ta, ngươi cần bản chính là đang nói hươu nói vượn! Trẫm không rõ ngươi đang nói cái gì!” Vũ Văn Huyền Băng hung tợn trừng mắt Long Ngự Tà, sắc mặt cũng âm trầm giống như có thể chảy ra nước, tia sắc lạnh ở đáy mắt tương tự làm cho người ta kinh hãi run sợ.

“A, ngươi không rõ cũng không sao cả, trẫm cũng không cần ngươi hiểu rõ! Ngươi vẫn có thể ti bỉ tiếp đi, chỉ cần Ca Nhi hiểu trẫm đang nói cái gì là được!” Long Ngự Tà cười lạnh nhiều tiếng, mở miệng một tiếng ‘Trẫm’, cũng dùng thân phận đế vương. Dứt lời, quay đầu tiến lên từng bước, nắm chặt tay Tổng Văn Ca, vội vàng hỏi, “Ca Nhi, hai năm qua nàng có chịu khổ hay không? Vũ Văn Huyền Băng có ngược đãi nàng, khi dễ nàng hay không? Nhanh chút nói cho ta biết, ta chắc chắn lấy lại công đạo cho nàng!”

“Buông Văn Nhi ra!” Vũ Văn Huyền Băng mặt âm trầm, quát một tiếng chói tai, lập tức giơ tay đẩy tay Long Ngự Tà ra “Long Ngự Tà, ngươi nhận lầm người rồi! Mời ngươi xem rõ ràng, đây là hoàng hậu của trẫm, cũng là ái thê của trẫm! Nàng ấy gọi là Văn Nhi, không phải là Ca Nhi ngươi gọi! Phiền toái ngươi tôn trọng một chút với ái thê của trẫm, nếu không, đừng trách trẫm không khách sáo đối với ngươi!” Vũ Văn Huyền Băng gầm từng tiếng, nhất là hai chữ ‘Ái thê’, được hắn nhấn rất mạnh, giống như đang cực lực xác định rõ ràng điều gì không muốn cho người ta bỏ qua.

“Vũ Văn Huyền Băng, ngươi đang nói cái gì?! Ngươi nói Ca Nhi là thê tử của ngươi?! Ngươi là đồ vô sỉ!” Trên trán Long Ngự Tà nổi gân xanh, hai nắm đấm kéo kẹt rung động, cũng không để ý đến thân phận đế vương cao quý, lần đầu tiên ác thanh tuôn ra lời mắng chửi, còn ở trước mặt nhiều người như vậy.

“Ngươi mới vô sỉ!” Vũ Văn Huyền Băng theo bản năng lên tiếng đáp trả.. Hắn không nghĩ tới Long Ngự Tà nhanh như vậy đã hoài nghi đến hắn, lại còn tự thân đến đây, làm cho hắn không kịp trở tay. Trước kia bất kể là đại yến quan trọng cỡ nào, Long Đẳng Quốc cũng không cử sứ thần đến chúc mừng, lần này hắn lại không mời mà tự đến. A, còn chửi mình ti bỉ, Long Ngự Tà có năng lực tốt hơn chỗ nào? Vừa rồi hắn tới trễ, chính là âm thầm đi gia tăng thêm một số thủ vệ, để ngừa Long Ngự Tà bạo quân dã man cuồng lệ này cường đoạt. “Long Ngự Tà, Văn Nhi là thê tử của trẫm, cũng là hoàng hậu Hồ Khiếu quốc, chuyện này đã là chuyện thực! Ngươi đừng ở đây nói hươu nói vượn, hồ ngôn loạn ngữ! Trên đời này người đáng vẻ giống nhau khắp nơi, ngươi nhận lầm người cũng không thể chỉ trích nặng! Trẫm đại nhân đại lượng, sẽ không so đo ngươi vừa rồi vô lễ với Văn Nhi nữa! Sau phần dạ tiệc mời ngươi sớm một chút về nước, trẫm sẽ không để ngươi ở lâu đâu!”

“Hừ! Đáng vẻ giống nhau? Ngươi làm như trên đời này còn có một Gia Luật Văn La thứ hai sao?” Con mắt Long Ngự Tà híp lại, hừ hừ cười lạnh nói.

Đề cập đến Gia Luật Văn La, Long Ngự Tà lại không khỏi nhớ tới thân thể thực của Ca Nhi. Một năm trước, hắn phái Minh Phong ngầm điều tra bí vấn và gia phả tôn thất Khương Di Quốc, sau đó tra được kết quả thật đúng là như lúc trước hắn đoán, Ca Nhi và Gia Luật Văn La kia là chị em sinh đôi.

Thì ra ở hoàng thất Khương Di quốc lưu truyền một lời nguyện rửa từ xưa, nói là thành viên hoàng thất sinh con sinh đôi, sinh ra trước đều là ma quỷ hoá thân, nếu không giết chết nó ở ngày nó xuống nhân thế, về sau nó chắc chắn mang đến tai nạn hủy diệt cho toàn bộ quốc gia.

Mà Ca Nhi chính là đứa bé gọi là ‘Ác ma hoá thân’, cũng may mẫu hậu của nàng có lương tâm, không đành lòng giết chết con gái chính mình mới sinh, đã tung tin đồn ra bên ngoài là Ca Nhi đã chết, đồng thời để cho tỷ nữ mình tin nhiệm nhất mang theo Ca Nhi trốn ra hoàng cung.

Sau khi cung nữ kia rời cung, trực tiếp mang theo Ca Nhi đến Tuyết Lâm quốc. Một lần vô tình gặp hoàng đế Tuyết Lâm quốc vì phục xuất tuần, cung nữ kia vốn có tướng mạo xinh đẹp, vừa có tài tình bất phàm, mà hoàng đế Tuyết Lâm quốc cũng là người yêu thích sắc đẹp, tất nhiên sẽ không bỏ qua mỹ nhân tài song toàn này, lập tức đem nàng ta và Ca Nhi mang về cung.

Sau khi vào cung, hoàng đế Tuyết Lâm quốc cũng là có chút tình yêu với cung nữ kia, thậm chí phong nàng ta làm hoàng hậu, còn phong Ca Nhi làm Công chúa Khuynh Thành đệ nhất Tuyết Lâm quốc, hơn nữa xem Ca Nhi như con gái của mình.

Ha ha, Ca Nhi quả nhiên không phải con gái của tên cầm thú kia. Tuy rằng hắn sớm không quan tâm Ca Nhi có phải là con gái của kẻ thù giết cha mẹ mình hay không, nhưng chân chính biết thân thế Ca Nhi, đáy lòng hắn vẫn nhịn không được hưng phấn.

Bất quá, hắn sẽ không đem thân phận thật của Ca Nhi nói cho nàng biết, những người ngu muội tin lời nguyện rửa mà nhẫn tâm vứt bỏ Ca Nhi, thậm chí muốn giết chết Ca Nhi (nếu không phải mẫu hậu Ca Nhi còn tồn tại chút lương tâm), vậy hắn nhất định sẽ không để cho Ca Nhi của hắn có quan hệ gì với Khương Di quốc. Hắn không phát binh diệt Khương Di quốc, đã là xem ở mặt mũi Ca Nhi rồi.

“Ca Nhi, chúng ta đi thôi, nàng cũng không biết trong hai năm qua ta trải qua như thế nào.” Long Ngự Tà phục hồi tinh thần lại, lại giữ chặt tay Tổng Văn Ca, không nhìn sắc mặt âm trầm khó coi của Vũ Văn Huyền Băng.

“Thực xin lỗi, vị công tử này, ngài nhìn lầm người.” Tổng Văn Ca cúi đầu ngẩng ngốc nhìn bàn tay lớn đang nắm tay mình, cực lực áp chế cơn thủy triều đột nhiên dâng lên trong lòng, lạnh nhạt nói. “Thực xin lỗi, ta không phải Ca Nhi trong miệng ngài, ta là hoàng hậu Hồ Khiếu quốc, cũng là thê tử của Huyền Băng, ngài thật sự nhìn lầm người rồi.” Nghe xong nửa ngày như vậy, nàng đã biết người đàn ông trước mắt là quân vương Long Đẳng quốc. Như vậy, hắn ta hẳn là nhìn nhầm mình thành Luyến phi hẳn ta sùng ái. Vũ Văn Huyền Băng không phải đã nói đáng vẻ mình giống như đức với Luyến phi của hoàng đế Long Đẳng quốc sao? Hắn ta nhận sai cũng là chuyện đương nhiên, lúc trước Mị Cơ cũng từng nhận sai.

“Nhận lầm người? Ca Nhi, bất luận kẻ nào cũng có thể nhận lầm, nhưng chỉ có ta là không có khả năng! Tất cả của nàng sớm khắc vào tâm hồn và

xương cốt của ta, ta mặc dù muốn nhận sai nằng cũng không có khả năng!” Long Ngự Tà trịnh trọng lại kiên định nói, giương mắt chống lại hai tròng mắt Tống Văn Ca, bỗng nhiên ở trong mắt nằng thấy được xa lạ đối với chính mình, thế này mới dần dần phát giác ra không thích hợp.

Ca Nhi dường như không biết mình rồi? Nằng giống như đã quên mình, từ vừa rồi đến bây giờ nằng vẫn đối với mình chẳng quan tâm, chuyện này rốt cuộc là sao?

Ánh mắt lạnh như băng phần nộ mạnh nhìn về phía Vũ Văn Huyền Băng, tức giận thét hỏi: “Vũ Văn Huyền Băng, ngươi rốt làm gì Ca Nhi? Sao Ca Nhi giống như không biết ta? Nói mau, ngươi rốt cuộc làm gì Ca Nhi?”

“A, ta đã nói nằng không phải Ca Nhi của ngươi, nằng gọi là Văn Nhi, là ái thể duy nhất của trẫm!” Vũ Văn Huyền Băng ôm Tống Văn Ca thật chặt, cảm xúc kích động khó giải. Văn Nhi cũng không vì Long Ngự Tà xuất hiện mà nhớ lại trước kia, hẳn nên may mắn, hẳn thật sự hẳn là may mắn. “Long Ngự Tà, ngay cả Văn Nhi cũng nói ngươi nhận lầm người, ngươi còn muốn thế nào nữa?”

“Không, ta không lầm, nằng chính là Ca Nhi của ta! Vũ Văn Huyền Băng, nhất định là ngươi tiểu nhân hèn hạ âm hiểm giả dối này đã làm gì Ca Nhi, nằng mới có thể quên ta!” Long Ngự Tà phần nộ gào thét, sắc mặt khó coi lạnh lùng như muốn ăn thịt người.

“Long Ngự Tà, trẫm không muốn nhiều lời với ngươi, dù sao ngươi chính là nhận lầm người, có tin hay không là tùy ngươi!” Mắt lạnh của Vũ Văn Huyền Băng nhìn thẳng vào mắt giống như ăn thịt người của Long Ngự Tà, không nhìn đến cuồng nộ và âm tàn trong mắt hắn. “Hôm nay là lễ phong thái tử và tiệc sinh nhật của hoàng Nhi trẫm, trẫm hy vọng ngươi đừng gây rối nữa! Nếu không, đừng trách trẫm không giữ tư cách chủ nhà!”

“Hoàng Nhi của ngươi?” Long Ngự Tà nghe vậy, hai mắt bất giác trở nên có chút đỏ đậm, ánh mắt lạnh lùng đáng sợ. “Hi Nhi rõ ràng là hoàng Nhi của Ca Nhi và trẫm, khi nào lại biến thành của ngươi? Ngươi tiểu nhân hèn hạ cướp vợ con người khác còn dám trợn to mắt mà nói dối!”

“Các người đừng gây nữa!” Tống Văn Ca thật lâu trẫm mặc không tiếng động bỗng nhiên mở miệng, lập tức đem ánh mắt của Long Ngự Tà và Vũ Văn Huyền Băng dẫn tới trên người nằng.

“Ca Nhi!”

“Văn Nhi!”

Hai người đồng thời gọi ra thanh âm, chờ lời nói kế tiếp của nằng.

“Hoàng thượng, ta mệt mỏi. Thực xin lỗi, thứ cho ta mang Hi Nhi rời tiệc trước.” Tống Văn Ca xoa xoa đầu có chút choáng váng, dứt lời, dùng sức tránh ra bàn tay to ôm chặt ở bên eo của Vũ Văn Huyền Băng, xoay người ôm lấy Hi Nhi có chút bị sợ đến, cũng không quay đầu lại đi ra Càn Khôn điện.

“Ca Nhi, nằng muốn đi đâu?” Long Ngự Tà vội vàng muốn đuổi theo, lại bị Vũ Văn Huyền Băng vẫy tay ngăn lại.

“Long Ngự Tà, trẫm cuối cùng cảnh cáo ngươi một tiếng, nằng không phải Ca Nhi của ngươi!” Vũ Văn Huyền Băng buông ra lời cảnh cáo, trên khuôn mặt tuấn tú hiện rõ âm tàn cùng cuồng nộ.

“Tránh ra!” Long Ngự Tà khế quát một tiếng, song chương sắc bén lập tức tung về phía Vũ Văn Huyền Băng.

“Hộ giá! Hộ giá!” Thủ vệ trong điện thấy hoàng thượng của mình bị người ta tấn công, một đám nhanh chóng rút đao xông tới.

Trong Càn Khôn điện bàn ghế ngã đầy trên đất, ly rượu vỡ hỗn độn, thức ăn và nước uống vẩy ra chung quanh, quan viên nhất gan cố gắng tìm đường trốn, tạo ra hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 26: Hai vua tranh giành người đẹp

Màn đêm buông xuống, mọi âm thanh đều yên lặng. Trăng tròn treo cao sáng ngời trong trời đêm, ánh sáng như bạc chiếu nghiêng xuống, tràn đầy cả Phi Phụng cung. Trong phòng chỉ còn lại một chiếc đèn cung đình thủy tinh, ngọn đèn nhu hòa như nước thần nhiên, ấm áp, lượn lờ, quang sắc mê ly.

Gió đêm bồi hồi, lay động màn sa mỏng hơi lộ ra dưới ánh trăng, nhẹ nhàng mà dịu dàng. Ánh trăng dịu dàng chiếu rọi lên dáng người tuyệt mỹ đang nhủu mày ở trên giường gấm, soi sáng vẻ mặt bất an của nằng.

Người đàn ông áo trắng quen thuộc kia lại xuất hiện trong mộng của Tống Văn Ca, bóng dáng thon dài tuấn dật của hắn cô độc thê lương đón gió mà đứng, cả người tản ra khí chất cao nhã phiêu dật như tiên. Tống Văn Ca không thấy rõ diện mạo của hắn lắm, chỉ biết là hắn có một đôi trông mắt màu băng lam sâu thẳm trong vắt như biển rộng, hơn nữa trong mắt của hắn đã tràn ngập u buồn và bi thương, cũng nhưng nhớ dày đặc.

Chẳng biết tại sao, nhìn thấy bóng dáng như vậy trong lòng Tống Văn Ca luôn có một loại đau nói không nên lời, loại cảm giác này ép nàng sắp không thở nổi.

“Người rốt cuộc là ai?” Tống Văn Ca rốt cục nhìn không được hỏi ra tiếng.

Người đàn ông áo trắng cũng không đáp lại, chỉ dùng đôi mắt màu băng lam tràn đầy nhưng nhớ và đau thương nhìn nàng thật sâu. Tống Văn Ca bước lên phía trước muốn xem rõ dáng vẻ của hắn. Rốt cuộc hắn là ai vậy? Tại sao phải có vẻ mặt u buồn bi thương như vậy? Nhưng nhớ sâu đậm đến xương tủy như thế là vì ai? Vì sao hắn lại xuất hiện trong mộng của mình? Một lần lại một lần... làm cho mình cũng u buồn bi thương như hắn.

Không ngừng bước tới phía trước, nhưng bất luận Tống Văn Ca đi về phía trước như thế nào, thủy chung cũng không thể tiếp cận người đàn ông áo trắng kia. Tầng tầng sương trắng tràn ngập chung quanh, khí trời lượn lờ, bất giác khôn cùng. Dần dần, bóng dáng của hắn càng ngày càng xa, dần dần trở nên mơ hồ, cuối cùng biến mất ở trước mắt Tống Văn Ca.

Thanh âm mờ mịt hư vô của người đàn ông áo trắng vang lên bên tai, sâu xa và ngân nga "Ca Nhi, chờ ta, chờ ta, ba năm sau ta sẽ trở về. Ca Nhi, xin nàng chờ quên ta, nhất định đừng quên ta nữa...." Lời kia như ánh mắt của hắn, dung hợp dày đặc nhưng nhớ và ưu thương, khiến nàng đau lòng đến hít thở không thông

“Không, người đừng đi! Van xin người nói cho ta biết, người rốt cuộc là ai? Nói cho ta biết...” Tống Văn Ca bối rối chạy về phía trước, muốn truy tìm bóng dáng biến mất không thấy của người đàn ông áo trắng kia, vội vàng thất thố không khỏi rơi lệ. "Van xin người đừng đi đi, nói cho ta biết người là ai... Còn Ca Nhi người nói nàng ấy là ai, tại sao phải chờ người ba năm..."

Khí lạnh và âm hàn mờ mịt khôn cùng bao quanh Tống Văn Ca, bốn phía không có một bóng người. Nàng còn muốn chạy ra ngoài, nhưng tìm thế nào cũng không tìm được đường ra. Khắp nơi đều là sương trắng, không thấy được bất luận kẻ nào, một loại cảm giác cô độc bất lực bi thương trong nháy mắt lan khắp toàn thân, khiến nàng sợ hãi lạnh run.

“A!” Giật mình từ trong mộng tỉnh dậy, tay phải Tống Văn Ca mạnh che ngực không ngừng hít thở, trên trán hiện đầy mồ hôi.

“Văn Nhi, nàng làm sao vậy? Có phải mơ thấy ác mộng hay không?”

Lời nói vội vàng mà lo lắng của Vũ Văn Huyền Băng bỗng nhiên vang lên bên cạnh, khiến Tống Văn Ca cả kinh, thiếu chút nữa kêu ra tiếng. Vội vàng ngẩng đầu, thấy là Vũ Văn Huyền Băng đang nói chuyện với mình, thế này mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Hoàng thượng, sao người lại tới đây?” Tống Văn Ca lẳng lặng nhìn Vũ Văn Huyền Băng đang cúi người ngồi ở bên giường mình, hắn đến đây đã bao lâu? Mấy ly trà Long Tỉnh cũng đã lạnh, là cung tỳ chuẩn bị cho hắn, sao hắn cũng chưa uống? Mình đã ngủ lâu rồi sao, hắn đến đây vì sao cũng không gọi mình dậy? "Hoàng thượng không phải đến đây đã lâu rồi ư? Vì sao không gọi ta dậy!"

“Văn Nhi, thực xin lỗi, mới vừa rồi không phải ta hù đến nàng chứ?” Vũ Văn Huyền Băng không trả lời Tống Văn Ca... trái lại vươn tay giúp nàng lau mồ hôi lạnh đi, trên khuôn mặt tuấn tú tràn đầy đau lòng, cùng với tự trách.

“Không có” Tống Văn Ca tránh khỏi tay Vũ Văn Huyền Băng, nhẹ nhàng lắc lắc đầu. "Hoàng thượng, ta là bị con ác mộng vừa rồi hù dọa, không liên quan đến người."

“Ác mộng gì? Lại khiến Văn Nhi sợ tới mức đầu đầy mồ hôi lạnh?” Vũ Văn Huyền Băng theo sát sau hỏi, lại cố ý đưa tay xoa gò má nàng, dịu dàng nhưng lại không tha cho kháng cự của nàng.

“Không nhớ rõ lắm, chỉ là ác mộng mà thôi, hoàng thượng hỏi làm gì.” Tống Văn Ca thản nhiên cười cười, đáy lòng lại không lý do dâng lên một cảm giác đau đớn và ưu thương không thể ức chế, khiến nàng nháy mắt khó chịu, thân mình cũng nhìn không được nhẹ nhàng run rẩy.

Vừa rồi đó thật sự chỉ là một ác mộng sao? Vì sao nó chân thật như vậy? Chân thật đến khiến lòng nàng cảm giác rất áp lực, rất trầm trọng. Mộng như vậy từ nửa năm trước hàng tháng nàng đều mơ một lần, nàng không biết tại sao mình lại mơ giấc mộng kỳ quái như thế, cũng không biết tại sao mộng này lại làm cho mình cảm thấy hoảng hốt, tâm loạn, đau lòng. Tóm lại, bi thương và đau buồn của người đàn ông áo trắng trong mộng kia rất sâu, lây nhiễm sang nàng, nhất là đôi trông mắt màu băng lam tràn đầy nhưng nhớ và đau thương kia, làm cho lòng nàng thật đau, khiến nàng ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Người đàn ông áo trắng kia rốt cuộc là ai? Hắn tại sao một lần lại một lần xuất hiện trong mộng của mình? Còn có trong mộng hắn nói với mình những lời kia là ý gì?

“Văn Nhi, nàng rốt cuộc làm sao vậy? Sao sắc mặt tái nhợt như thế?” Vũ Văn Huyền Băng thấy Tống Văn Ca run run, cuống quýt đem nàng ôm chặt vào lòng, nhìn mặt nàng trắng bệch ra như thế, hắn cảm thấy rất đau lòng.

“Ta không sao, hoàng thượng không cần lo lắng.” Tống Văn Ca miễn cưỡng cười, không muốn tiếp tục rối rắm đề tài ác mộng này. Vội đẩy lồng ngực Vũ Văn Huyền Băng ra, nói sang chuyện khác, “Hoàng thượng, tiệc tối đã xong sao?”

“Đã xong lâu rồi.” Hơn nữa còn là tan rã trong không vui, Vũ Văn Huyền Băng mặt không chút thay đổi trả lời. "Tiệc tối đêm nay có chút không thoải

mái, không ít sứ thần suốt đêm về nước sau khi rời tiệc.”

“Vậy hần đâu rồi, hần thế nào? Cũng trở về nước sao?” Tống Văn Ca mạnh nhớ tới vua Long Đằng quốc, bắt giắc theo bản năng vội hỏi ra tiếng, sau khi hỏi ra mới ý thức được nằng thất thố. Nhanh chóng cúi đầu, không dám nhìn mặt Vũ Văn Huyền Băng.

“Hần trong miệng Văn Nhi là chỉ ai?” Vũ Văn Huyền Băng vươn tay nâng cằm Tống Văn Ca lên, ánh mắt dịu dàng của hần dần dần thấm vào mấy phần cô đơn và buồn bã, cùng với một chút khủng hoảng cùng bất đắc dĩ. “Văn Nhi muốn hỏi là quân vương Long Đằng quốc Long Ngự Tà sao?”

“Uh.” Khẽ lên tiếng, Tống Văn Ca rũ mắt xuống, cực lực tránh đi ánh mắt thâm sâu khó hiểu phức tạp của Vũ Văn Huyền Băng.

“Hần cũng đi rồi, quay về chính địa bàn của hần.” Vũ Văn Huyền Băng âm thầm cười lạnh một tiếng, vừa nghĩ tới Long Ngự Tà lại nhin không được tức giận nghiêng răng nghiêng lợi. Hừ, một mình chạy tới Hồ Khiếu quốc của hần lại còn dám ra dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo như vậy, lớn mật làm càn, thậm chí ở trong Càn Khôn điện ra tay đánh nhau với mình! Hừ, nếu không phải e ngại trước mặt sứ thần các nước khác, hần sớm đã bắt hần ta lại nhốt vào Thiên Lao rồi, làm sao dễ dàng chỉ đuổi hần ta ra hoàng cung như vậy, để hần ta trở về Long Đằng quốc của mình, đứng đến trời chọc Văn Nhi nữa?

Bất quá, hần tin chắc Long Ngự Tà rất nhanh sẽ đến nữa, lại sẽ xung đột vũ trang với mình. Những ngày yên tĩnh của hần và Văn Nhi sợ là không còn nhiều lắm. Xem ra, từ ngày mai trở đi, hần cần phải tăng cường thủ vệ hoàng cung, nhất là Phi Phượng cung. Hần tuyệt đối không cho phép Long Ngự Tà bắt đi Văn Nhi từ bên cạnh hần, dù là chết, hần cũng phải cố gắng đến cùng!

“Hần đi thật sao? Hần dường như thật sự rất sùng ái Luyện phi kia của hần!” Tống Văn Ca nhỏ giọng nỉ non, giống như đang tự nói.

“Hoàng thượng, hần còn có thể đến nữa không?” Tống Văn Ca bỗng nhiên hỏi nữa, không rõ tại sao mình lại ần ần chờ mong nhìn thấy hần lần nữa. Hần với mình mà nói chỉ là một người đàn ông xa lạ không chút liên quan nào không phải sao? Chỉ là dáng vẻ của mình giống với ái phi của hần thôi, ngoài ra cũng không có gì liên quan đến hần.

Nhưng vì cái gì mình lại sinh ra một cảm giác quen thuộc và thân thiết không hiểu đối với hần? Thậm chí còn có từng đợt từng đợt yêu say đắm tràn đầy lòng ngực? Vì sao nhìn khuôn mặt tuấn tú như thiên thần kia, nghe nhiều tiếng vội vàng lại bao hàm tình yêu gọi mình ‘Ca Nhi’ Thì trong lòng dâng lên rung động và đau đớn khó hiểu?

“Văn Nhi, nằng có phải nhớ ra cái gì hay không?” Về mặt Vũ Văn Huyền Băng thật cẩn thận, tâm cũng nhảy dựng lên.

Chuyện hần lo nhất có phải đã xảy ra hay không? Văn Nhi có phải đang nhớ lại Long Ngự Tà hay không?

“Văn Nhi dường như rất chú ý Long Đằng đế kia.” Vũ Văn Huyền Băng có chút khản trương nói, hai mắt thâm sâu phức tạp yên lặng nhìn mắt long lanh của Tống Văn Ca, như muốn nhìn vào chỗ sâu trong lòng nằng.

“Hoàng thượng, ta... Ta không có...” Tống Văn Ca né tránh ánh mắt của hần, bị ánh mắt bức người của Vũ Văn Huyền Băng nhìn qua có chút khó chịu nói.

“Không có vậy là tốt rồi.” Vũ Văn Huyền Băng giương khóe môi lên, trầm ngâm một hồi nói, “Văn Nhi, sau này đừng nhắc tới Long Ngự Tà trước mặt ta nữa, bằng không ta sẽ tức giận. Nằng là thê tử của ta, trong mắt và trong lòng của nằng chỉ có thể nghĩ đến phu quân ta đây, biết không?”

“Ta... Ta đã biết.” Tống Văn Ca có chút chua xót gật gật đầu, vốn định phản bác, nhưng không biết phản bác từ đâu. Nằng đã là hoàng hậu một nước, có phu quân lại có đứa nhỏ, sao có thể đi chú ý người đàn ông khác? Nói nghiêm trọng, là nằng không tuân thủ nữ tắc. Nghĩ đến chính mình từ nay về sau cùng với vua Long Đằng quốc vô duyên gặp lại, đáy lòng bất giác có chút cảm thấy buồn, đau lòng khó chịu muốn roi nước mắt.

Cực lực ngăn cản xúc động muốn khóc lên, Tống Văn Ca nhắm mắt lại, có chút mệt mỏi nói: “Hoàng thượng, ta mệt mỏi. Đêm đã rất khuya rồi, người cũng sớm quay về tẩm cung nghỉ ngơi đi.”

“Văn Nhi, đêm nay để ta ở lại tẩm cung của nằng được không?” Vũ Văn Huyền Băng sừng sốt một lát, dịu dàng ra tiếng, tiếng nói có chút trầm thấp, giống như đang đề nén thứ gì.

“Hoàng thượng, đêm nay không phải là ngày một hoặc mười lăm, người... làm sao người có thể” Thân mình Tống Văn Ca cứng đờ, bất giác kinh hoàng.

“Văn Nhi, ta muốn ngủ chung với nằng, đừng từ chối ta, được chứ?” Vũ Văn Huyền Băng nhẹ nhàng ôm Tống Văn Ca, thân hình cường kiện lập tức che lên. Hai tay ôm lấy khuôn mặt thanh tuyết của nằng, môi mông phun ra lời nói khiến nằng kinh hồn táng đảm hơn, “Văn Nhi, chúng ta sinh một hoàng Nhi hoặc là tiểu công chúa nữa được không?”

“Không, ta... Hoàng... Hoàng thượng, chúng ta đã có Hi Nhi.” Tống Văn Ca cương cứng thân mình, thanh âm khản trương mà run run, hai tay chống đỡ trong ngực Vũ Văn Huyền Băng, muốn chống đẩy lại không dám làm quá rõ ràng.

“Văn Nhi, chỉ có một hoàng tử là Hi Nhi làm sao đủ? Con nối dòng của hoàng gia sao có thể ít như vậy? Ít nhất cũng phải có năm hoàng tử mới có thể ngăn chặn miệng của văn võ đại thần trong triều này, mà những đứa trẻ, ta hy vọng toàn bộ từ Văn Nhi sinh cho ta!”

Lời nói của Vũ Văn Huyền Băng có chút vội vàng, bàn tay một đường dọc trượt từ mi tâm của Tống Văn Ca, theo mũi, dao động tới môi cánh hoa của nằng, sau đó đến cổ của nằng, sau một lúc lâu lưu luyến không rời. Ngón tay hơi thô ráp qua lại vuốt ve da thịt ở cổ nằng, khiến cả người nằng nhin không được sợ run.

“Vân Nhi, ta đã đợi lâu lắm, đừng để cho ta chờ đợi nữa được không? Nàng cũng biết hàng tháng ngày đầu và mười lăm, với ta mà nói thật giống như Thiên đường Địa Ngục giao nhau. Vân Nhi, ta có thể cùng giường cùng gối với nàng, lại không thể có được chạm tiến thêm một bước với nàng, nàng có biết loại cảm giác khó thể thực hiện đối với nàng khiến ta có bao nhiêu dằn vặt?” Vũ Văn Huyền Băng vừa nói vừa kéo chặt thân mình càng ngày càng kháng cự của Tống Văn Ca vào lòng, khiến thân thể mềm mại của nàng không hề khoảng cách nhích lại gần mình. “Vân Nhi, nàng sờ sờ tìm ta đi, nàng có thể cảm nhận được khát vọng của nó đối với nàng không?”

Vũ Văn Huyền Băng nói xong, kéo tay phải Tống Văn Ca đặt lên lồng ngực của mình, khiến nàng cảm nhận được nó kịch liệt nhảy lên.

“Hoàng thượng, xin người đừng như vậy, ta.... Ta còn chưa chuẩn bị.... Khuôn mặt Tống Văn Ca kinh hoàng thất thố, dùng sức muốn rút tay mình về, nhưng cũng chỉ phí công, lại còn bị hấn cầm chặt hơn.

“Vân Nhi, ta yêu nàng, ta không muốn chờ đợi thêm nữa, bây giờ ta nhất định muốn nàng!” Vũ Văn Huyền Băng không tha kháng cự đặt ở trên người Tống Văn Ca, tiếng thở dốc dần dần trở nên vừa nặng lại thâm sâu, hơi thở nóng rực cứ như vậy thẳng tắp phun ở hai má của nàng, trong mắt hấn nóng rực dục vọng mãnh liệt lại nhìn nàng một trận run rẩy khủng hoảng.

“Vân Nhi, đừng kháng cự ta nữa. Nàng cũng đã biết mỗi một lần nàng kháng cự đều là tổn thương đối với ta? Bỏ qua thân phận đế vương tôn quý, ta cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, ta cũng cần yêu, cần nhu tình, càng khát vọng nữ tử mình yêu đáp lại cùng nhiệt tình. Vân Nhi, ta đây yêu nàng như vậy, xin nàng đừng phụ ta, cũng đừng coi thường thật tình của ta, lại càng đừng làm tổn thương ta, nếu chưa từng gặp qua nàng, ta sẽ vĩnh viễn vô tâm vô tình, không ai có thể tổn thương ta. Nhưng ông trời lại cứ muốn an bài như thế, để cho ta gặp nàng, càng động tâm đối với nàng. Ở trước mặt nàng, lòng ta không hề có bất kỳ che giấu hay dè phòng, cho nên thực dễ dàng bị thương. Ở trước mặt nàng, ta cũng không còn là một đế vương, mà là một người đàn ông bình thường khát vọng được có tình yêu.”

Vũ Văn Huyền Băng thâm tình kể ra, mỗi một từ mỗi một câu đều giống như lời điện lớn gõ ở trong lòng Tống Văn Ca, khiến nàng cảm thấy lòng tràn đầy chua xót cùng bi ai, thật sâu không nhường nhịn nàng chậm rãi thả lỏng thân thể trước đó luôn luôn giãy dụa cực lực kháng cự, nhưng khóe mắt không tự chủ được lướt qua hai hàng nước mắt.

“Vân Nhi, Vân Nhi, Vân Nhi của ta....” Vũ Văn Huyền Băng mềm giọng ni non, một lần lại một lần thâm tình thấp giọng gọi tên nàng. Nàng dần dần thả lỏng thân mình làm cho hấn vui vẻ kích động không thôi, Vân Nhi cuối cùng không kháng cự hấn nữa sao?

“Vân Nhi, ta yêu nàng, cả đời cũng chỉ yêu nàng...” Tiếng nói trầm thấp mà gọi cảm của hấn, mang theo dày đặc thâm tình cùng mê hoặc. Ánh mắt của hấn sáng mềm vô cùng, đưa tình ẩn ý, mang theo từng đợt sóng mãnh liệt. Môi của hấn đi vào bên tai nàng, cực lực khắc chế lửa cháy lan ra giống như dục hòa trong lòng, thật cẩn thận hôn nhẹ vành tai nàng.

“Hoàng thượng, đừng...” Tống Văn Ca nhẹ nhàng quay đầu đi, cực lực áp chế bản năng kháng cự cùng với bài xích nơi đáy lòng, khóe mắt chảy xuống càng nhiều nước mắt.

“Vân Nhi, đừng khóc, ta sẽ đối với nàng thật tốt, tin ở ta!” Vũ Văn Huyền Băng đau lòng lại luyến tiếc hôn hết mỗi một giọt nước mắt trên mặt nàng, một lát qua đi, đôi môi của hấn lại chụp lên cánh môi của nàng, kích cuồng mãnh liệt mút hôn, mang theo hơi thở tình dục dày đặc và khát vọng thật sâu. Bức thiết như vậy, điên cuồng như vậy, dường như mấy vạn năm tình cảm mãnh liệt cùng nhưng nhớ chôn sâu ở đáy lòng, muốn thông qua phương thức như thế phát tiết ra.

Nụ hôn của hấn thật sâu, thật gấp, thật cuồng ngao, thật bá đạo. Bàn tay to của hấn cũng không nhàn rỗi nữa, mà là theo cổ Tống Văn Ca. Một đường xuống phía dưới, trượt vào từ vạt áo của nàng, cách cái yếm mỏng manh sờ lần toàn thân của nàng.

Hấn yêu nàng, cho nên hấn muốn nàng, muốn đến sắp nổi điên. Hấn biết giờ phút này Vân Nhi còn đang không tiếng động kháng cự mình đụng chạm nàng, nhưng hấn chỉ có thể lựa chọn không nhìn, không nhìn đến kháng cự của nàng, không nhìn đến nước mắt của nàng. Hấn không thể đợi được nữa rồi, không phải hấn không muốn, mà là hấn đã không còn thời giờ an.

Long Ngự Tà đã biết Vân Nhi bị mình cướp đi, y với cá tính cường bá cuồng nịnh, hấn ta chắc chắn sẽ bằng tốc độ nhanh nhất mang theo đại quân nguy cấp, toàn lực tranh giành Vân Nhi với mình.

Hấn chỉ sợ đến lúc đó hấn thất bại, sẽ trở mắt nhìn Vân Nhi bị Long Ngự Tà cướp đi, mà mình lại bất lực. Cho nên, hiện giờ hấn mới có thể cấp bách muốn có được Vân Nhi như vậy. Có lẽ chỉ có ở trên người Vân Nhi để lại dấu ấn của mình, nàng mới có thể vĩnh viễn nhớ kỹ mình. Còn bên kia, hấn lại hy vọng Long Ngự Tà sẽ vì Vân Nhi từng bị mình giữ lấy mà ghét bỏ nàng, không còn muốn nàng nữa, như thế sẽ không có người đến cướp đi Vân Nhi.

Bất quá, hấn biết loại hi vọng này không có khả năng trở thành sự thật, Long Ngự Tà làm sao có thể ghét bỏ Vân Nhi? Minh cũng chưa từng thế mà? Cho dù biết Vân Nhi là sủng phi của Long Ngự Tà, còn sinh một đứa con trai cho hấn ta, nhưng mình chưa từng có một chút gì nào chán ghét hay ghét bỏ với Vân Nhi? Vân Nhi đáng giá để bất kỳ người đàn ông nào toàn tâm toàn ý yêu nàng, bất kể như thế nào đều đáng giá.

“Vân Nhi, bất kể thế nào, ta cũng sẽ không buông tay đối với nàng!” Môi mọng của Vũ Văn Huyền Băng bám vào bên tai Tống Văn Ca, kiên định tuyên bố lời thề của mình. Tay hấn đã dời đến cổ của nàng, đang muốn cởi bỏ đồ lót của nàng thì phía sau mạnh mẽ truyền đến một tiếng rống giận không kềm được.

“Vũ Văn Huyền Băng, ngươi dám nhúng chàm Ca Nhi, ta sẽ giết ngươi!!”

Lời còn chưa dứt, Vũ Văn Huyền Băng chỉ cảm thấy một luồng chương mạnh mẽ thẳng tắp đánh úp tới sau lưng của mình. Cảm thấy cả kinh, nhanh chóng ôm lấy Tống Văn Ca nghiêng người tránh đi.

“Long Ngự Tà, sao ngươi nhanh như vậy đã tới rồi? Ngươi muốn chết sao? Có phải muốn trảm bắt ngươi nhốt vào Thiên Lao ngươi mới chịu hay không?!” Vũ Văn Huyền Băng nhẹ nhàng buông Tống Văn Ca ra, động tác mau lẹ nhảy xuống giường, hai mắt sắc bén như ưng đón đôi mắt đỏ đậm như có thể phun ra lửa của Long Ngự Tà. "Cứu binh cũng chưa có một người, ngươi còn dám lẻ loi một mình xâm nhập hoàng cung của trẫm? Thật sự cho là trẫm sẽ một lần lại một lần bỏ qua cho ngươi?!”

“Vũ Văn Huyền Băng, hôm nay nếu không giết ngươi, ta sẽ không bỏ qua!” Long Ngự Tà không nhìn Vũ Văn Huyền Băng... thoáng nhìn quần áo có chút hỗn độn của Tống Văn Ca, cùng với giữa cổ lộ ra nhiều vết đỏ, chỉ hận không thể lập tức băm thây vạn đoạn, thiên đạo vạn quả Vũ Văn Huyền Băng. "Ngươi cũng dám chạm vào Ca Nhi, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! Hôm nay nhất định phải cho ngươi chết không có chỗ chôn.”

Gân xanh trên trán Long Ngự Tà nổi lên, trong hai tròng mắt đỏ đậm lộ vẻ hung ác tàn nhẫn khát máu như dã thú. Dứt lời, lập tức rút ra roi bạc bên hông, dùng nội lực mạnh mẽ phá không chém ra, mau lẹ tựa như tia chớp vung về phía Vũ Văn Huyền Băng.

A, hần chưa tìm được cứu binh, nhưng hần mới ra hoàng cung Hồ Khiếu không bao lâu đã gặp được một người, một người có thể chống đỡ trên trăm vạn hùng binh. Có sự tương trợ của hần ta, cho dù hần không về nước điều động quân đội, cũng có thể lông tóc không tổn hao gì mang Ca Nhi đi.

“Hừ! Muốn giết ta, không dễ dàng như vậy đâu!” Vũ Văn Huyền Băng lạnh quát một tiếng, mũi chân nhẹ điểm, thân thể nhanh chóng nhảy về phía trước, tránh đi roi bạc tàn nhẫn công kích của Long Ngự Tà. Ngay sau đó, hần cũng rút ra nhuyễn kiếm bên hông, cũng vận nội lực hùng hậu vào trong nhuyễn kiếm, kịch liệt đấu với Long Ngự Tà.

Võ công của hai người chẳng phân biệt được cao thấp, trong lúc nhất thời thắng bại khó phân. Người ngoài chỉ nhìn thấy bóng dáng của bọn họ như tia chớp dao động chung quanh, cùng với ánh lửa chỗ nhuyễn kiếm và roi bạc va chạm kịch liệt.

Roi bạc của Long Ngự Tà càng rất nhanh, roi pháp tàn nhẫn, roi bạc nhắc lên một dòng khí mãnh liệt, quát vào da lập tức thấy đau. Mà kiếm pháp của Vũ Văn Huyền Băng cũng múa đến kín không kể hở, biến hoá kỳ lạ, kiếm khí sắc bén khiếp người, giống như bão táp tia chớp trong đêm thanh, như tuyết trắng trong cánh đồng tuyết rậm rạp. Toàn bộ trong phòng giống như sương bay khắp nơi, khí lạnh gắn kết, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo tận cốt tủy.

Tống Văn Ca đứng ở một bên lẳng lẳng nhìn hai người đàn ông giờ phút này đã muốn đánh cho chết đi sống lại, khó hoà giải, không biết nên phản ứng thế nào, nhưng đáy lòng vì Long Ngự Tà xuất hiện lần nữa mà ân ân kinh hãi. Nhưng vì sao hần ta vừa thấy Vũ Văn Huyền Băng đã liều lĩnh xông lên liều chết với hần? Nàng nên làm thế nào mới có thể khiến hai người bọn họ dừng lại?

Ngay lúc Tống Văn Ca ngây người suy tư, Vũ Văn Huyền Băng đã dần dần ở thế hạ phong, võ công của Long Ngự Tà đúng là vẫn còn cao hơn hần một tầng. Một chút sơ sẩy, cánh tay phải của hần bị đầu roi của Long Ngự Tà quét đến, lập tức da tróc thịt bong, máu tươi chảy ròng.

Long Ngự Tà thừa dịp thắng truy kích, tụt lên nội lực toàn thân, thả người một cái vọt đến trước mặt Vũ Văn Huyền Băng, vung roi đánh về phía mặt của hần ta.

Tống Văn Ca thấy thế, phục hồi tinh thần lại, lập tức kinh hoàng hét lớn: “Đừng làm hại Huyền Băng!!”

Long Ngự Tà nghe tiếng, thân mình mạnh mẽ dừng lại, ánh mắt bị thương hình như có chút không dám tin nhìn về phía Tống Văn Ca vẻ mặt lo lắng. A, Ca Nhi lại lo lắng vì người đàn ông khác? Nàng lo lắng vì người đàn ông khác? Là hần nghe lầm sao? Ca Nhi chỉ nên lo lắng cho mình mới đúng!

“Long Ngự Tà, ngươi chịu chết đi!” Vũ Văn Huyền Băng thừa dịp Long Ngự Tà giật mình ngây người hết sức, lập tức xoay cục diện, mũi chân điểm một cái, nhảy lên không. Tùy cơ nhanh chóng bay về phía Long Ngự Tà, kiếm dài trong tay thẳng tắp đâm tới ngực hần.

Long Ngự Tà kịp phản ứng thì muốn tránh đi cũng đã không kịp. Hần bằng tốc độ nhanh nhất cúi người, một kiếm trí mạng kia không đâm trúng ngực, mà là đâm trúng vai trái của hần, máu tươi đỏ sẫm nhất thời nhuộm dãn áo vàng đẹp để quý giá của hần.

“Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, tiểu nhân hèn hạ!” Long Ngự Tà mắng một tiếng, lập tức dùng sức chém ra một chưởng, khiến cho Vũ Văn Huyền Băng nhanh chóng thối lui.

Kiểm bén một khi rút ra, vết thương của Long Ngự Tà lập tức máu tươi văng khắp nơi, bắn tung tóe đầy đất. Hần nhúu lại mảy, vươn tay nắm chặt vai chảy máu không ngừng, lao đảo lui về sau hai bước. Đụng cây gỗ ngã lăn một bên, người cũng theo sát sau dần dần ngã xuống.

Cục diện đột nhiên xoay chuyển này làm cho Tống Văn Ca kinh hãi rất nhiều, lại cảm thấy tình cảnh như thế rất quen thuộc rất quen thuộc. Người đàn ông tuấn tú cuồng bá như thiên thần trước mắt, hần bị trọng thương đây người máu tươi ngã trước mặt mình, tình cảnh như thế nàng thật sự ở lúc nào chỗ nào đã trải qua một lần, rốt cuộc là lúc nào đây?

Chân mày kẻ đen của Tống Văn Ca nhíu chặt, trong đại não không ngừng nhớ lại, dùng sức muốn nhớ lại quá khứ bị nàng quên lãng. Bỗng dưng, hình ảnh quen thuộc như một bộ phim, từng màn rõ ràng hiện lên trong đầu nàng.

“A! Long Ngự Tà, chàng cảm thấy sao rồi?!” Trong giây lát Tống Văn Ca nhớ lại tất cả, cuống quýt chạy tới đỡ lấy Long Ngự Tà đang ngã nhào trên đất, nhìn thấy máu tươi đỏ sẫm chói mắt đầy người hần, trong hai tròng mắt rất nhanh đã tràn đầy nước mắt. "Long Ngự Tà, chàng không có việc gì đúng không? Chàng sẽ không giống như lần trước sau khi bị thương lại vĩnh viễn rời khỏi thiếp đúng hay không? Hu hu hu..... Long Ngự Tà, thiếp không cho chàng có chuyện, lại càng không cho chàng bỏ thiếp..... Hu hu hu.....”

Tống Văn Ca vừa nói vừa nhìn không được đau lòng sợ hãi khóc lên, nghĩ đến hai năm trước ở phía sau núi Thiên Ma Cung, Long Ngự Tà vì mình cầm một kiếm, cũng là dùng chính sinh mệnh của hần trả giá. Nếu không phải sau đó Mặc cứu hần, nay nàng chỉ sợ đã sớm âm dương xa cách với Long Ngự

Tà rồi.

Nghĩ đến Mặc, Tống Văn Ca trong nháy mắt càng đau đớn càng khổ sở, giống như bị người mạnh mẽ bóp chặt cổ họng, khó chịu gần như muốn hít thở không thông.

Mặc, chàng ở đâu? Chàng rốt cuộc đi đâu? Chàng thật sự vĩnh viễn rời ta mà đi sao?

Không, ta không tin! Mặc, chàng đã nói đòi đòi kiếp kiếp đều không rời không ta, chàng yêu ta như vậy, sao có thể bỏ ta mà một mình ra đi?

Mặc, chàng mau trở lại, ta rất nhớ chàng.....

Mặc... Mặc...

Tống Văn Ca không nói gì ngoài gào thét, vô cùng đau xót, nước mắt liên tục chảy xuống hai gò má, cho đến khi bị Long Ngự Tà ôm chặt vào lòng, vươn tay mềm nhẹ giúp nàng lau nước mắt thì nàng mới từ trong đau đớn phục hồi tinh thần lại.

“Long Ngự Tà... Mặc không thấy nữa.... giúp thiếp tìm huynh ấy... trở về được không?” Tống Văn Ca nhanh chóng nắm chặt áo ở ngực Long Ngự Tà, khóc đến ruột gan đứt từng khúc, nghẹn ngào đứt quãng nói. Cúi đầu lại thấy vết thương của hân không ngừng trào ra máu tươi, ngay cả tay mình cũng bị dính đầy, lại sợ tới mức ức chế không nổi nước mắt. “Long Ngự Tà, chàng có sao không? Mặc đã không thấy đâu, chàng không thể có chuyện gì được, chàng không thể lại bỏ thiếp mà đi...”

“Ca Nhi, nàng nhớ ra ta rồi sao? Nàng rốt cuộc nhớ tới tất cả quá khứ của chúng ta rồi?” Long Ngự Tà nghe xong nửa ngày, cũng sững sờ nửa ngày, rốt cuộc ý thức được Tống Văn Ca dường như đã nhớ lại tất cả, cảm thấy kinh hi kích động không thôi.

“Uh, thiếp nhớ ra rồi, thiếp đã nhớ ra rồi.” Tống Văn Ca nghẹn ngào gật gật đầu, lập tức lấy khăn lụa đè lại vết thương của Long Ngự Tà, lại giúp đỡ hân thật cẩn thận đi đến bên giường. “Long Ngự Tà, chàng trước tiên ngồi ở trên giường trong chốc lát, thiếp đi tìm thuốc ngoại thương và mang băng gạc lại đây.”

“Không cần, Ca Nhi, ta không sao, chút vết thương nhỏ này còn chưa đến mức lấy mạng của ta.” Long Ngự Tà giữ chặt tay Tống Văn Ca, không cho nàng đi. “Ca Nhi, ta rất nhớ nàng, sau này chúng ta không bao giờ rời xa nữa được không? Ca Nhi, sau này ta nhất định phải một tác cũng không rời đi theo bên cạnh nàng, không cho nàng rời khỏi tầm mắt của ta.”

Dứt lời, Long Ngự Tà lại ôm chặt Tống Văn Ca vào lòng, nửa phần cũng không muốn buông ra, hai người quên mình thâm tình ôm nhau, dường như sớm đã quên mất bên người còn có người thứ ba ở đây.

Mà lúc này Vũ Văn Huyền Băng vẫn còn ở trong giật mình sửng sốt, vì Tống Văn Ca chợt đột nhiên nhớ lại tất cả mà sửng sốt xuất thần, trong lòng ngực thật lớn không ngừng tràn ngập, giống như nữ tử mình yêu nhất đã bị người khác mạnh mẽ cướp đi rồi.

“Người đâu! Bắt Long Ngự Tà lại cho trẫm, sau đó nhốt vào tử lao!!” Vũ Văn Huyền Băng hồi phục tinh thần, lập tức lớn tiếng ra lệnh. Nhưng hô nửa ngày, không thấy một thị vệ tiến vào.

“Người đâu! Không nghe thấy mệnh lệnh của trẫm sao?!” Vũ Văn Huyền Băng lại lớn tiếng hô một tiếng, vẫn như trước không thấy nửa bóng thị vệ, bất giác có chút tức giận không kèm được.

“Đừng hô nữa, cổ họng kêu hồng là chuyện nhỏ, nếu dọa đến vật nhỏ của bản toạ yêu, ta nhất định không buông tha ngươi!” Lời còn chưa dứt, Hàn Kỳ Hiền mặc áo xanh đã tiêu sái tiến vào, dung nhan đào hoa của hân vẫn diễm dứa lẳng lơ tà mị, nhưng trên vầng trán gợn giữa kéo dài sâu trùng tư vô tận. Thân thể của hân vẫn tuấn đạt cao ngất, chỉ có ốm yếu tàn bạo không ít. Đầu đầy tóc đen của hân....

Không, tóc đen của hân vì sao biến thành tóc bạc rồi? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Hiên, tóc của huynh?” Tống Văn Ca thẳng tắp nhìn đầu đầy tóc bạc của Hàn Kỳ Hiền, kinh ngạc hỏi ra tiếng.

“Vật nhỏ, đừng kinh ngạc như vậy, biểu tình này của nàng sẽ làm ta đau lòng.” Hàn Kỳ Hiền cười tà nhún vai, bước đến trước giường, dùng lực một chút lập tức giành lấy Tống Văn Ca mà Long Ngự Tà ôm chặt trong lòng, vẫn không quên hướng về phía hân quăng qua một ánh mắt hung tợn.

“Hiên, tóc của huynh rốt cuộc sao thế này? Vì sao toàn bộ biến thành trắng rồi?” Tống Văn Ca có chút đau lòng vuốt ve vài sợi tóc bạc rơi trước ngực hân ta, đỏ vành mắt hỏi. Trực giác được Hàn Kỳ Hiền từ tóc đen biến thành tóc bạc, có liên quan với nàng.

Quả nhiên, ngay sau đó Hàn Kỳ Hiền trả lời lập tức xác nhận ý nghĩ của nàng.

“Vật nhỏ, nàng còn hỏi, ta biến thành đáng vẻ này tất cả còn không phải vì nàng sao. Bắt đầu từ ngày ta không thấy nàng, ta lập tức liều lĩnh tìm nàng khắp nơi, nhưng tìm suốt hai năm vẫn không tìm thấy nàng. Ngày ngày đêm đêm bị to vương, lo âu và lo lắng gầy vò, nháy mắt mà tóc đã trắng, nàng nên may mắn ta không bỏ vì lao lực quá độ, trùng tư quá độ mà chết đi đó.” Hàn Kỳ Hiền bĩu môi, không thêm quan tâm nói. Một đôi mắt đào hoa xinh đẹp cũng là một cái chớp mắt cũng không chớp nhìn mặt Tống Văn Ca, chuyên chú như vậy thâm tình như vậy, dường như muốn một lần xem đủ nàng. Sau đó, hân lại nhíu mày kiểm, ra vẻ tự kỷ nói, “Vật nhỏ, tuy rằng tóc ta biến trắng rồi, nhưng nàng không thấy là ta đầu đầy tóc bạc so với trước kia có vẻ càng thêm tà khí tuấn tú, mỹ lực mười phần sao? Cho nên, nàng cũng không thể vì vậy mà ghét bỏ ta, càng không thể vứt bỏ ta. Vật nhỏ, nàng nên chịu trách nhiệm đối với ta, bất kể nói thế nào, ta biến thành đáng vẻ này tất cả đều là vì nàng. Ta mặc kệ, nàng nhất định phải chịu trách nhiệm đối với ta.”

Lời của Hàn Kỳ Hiền chưa dứt, chợt nghe đến một tiếng rống giận không kèm được của Long Ngự Tà: “Chịu trách nhiệm cái rắm!!!”

Long Ngự Tà vừa rống xong, giọng nói lạnh lẽo vô cùng của Vũ Văn Huyền Băng vang lên tiếp theo: “Tên quái vật lông trắng nguoi từ đâu chạy tới, lại còn dám cùng chúng ta tranh giành Văn Nhi, quả thực là muốn tìm đến cái chết!!!”

Nghe vậy, Hàn Kỳ Hiền mạnh mẽ xoay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng như kiếm thẳng tắp bắn về phía Vũ Văn Huyền Băng, trong mắt thoáng hiện hàn quang âm tàn khủng bố đến nỗi khiến người ta như rơi xuống địa ngục, sát khí làm cho người ta sợ hãi nháy mắt tràn ngập toàn thân hắn.

“Vũ Văn Huyền Băng, ta thấy người muốn chết hẳn là nguoi!”

Dứt lời, Hàn Kỳ Hiền mạnh mẽ buông Tống Văn Ca ra, mắt đảo hoa mỹ lệ không hề sáng trong suốt, mà là bị lây khát máu giống như màu đỏ diêm đấm lằng lơ. Nội lực hùng hồn mạnh mẽ chậm rãi tụ trong lòng bàn tay, chỉ chớp lát sau, một quả cầu lửa nóng cháy ở lòng bàn tay của hắn biến ảo mà ra, biến hoá kỳ lạ thảm người.

“Vũ Văn Huyền Băng, bốn tọa nhớ rõ trước kia từng nói với nguoi, nếu nguoi còn dám động đến vật nhỏ cho dù là chút ít, bốn tọa cũng sẽ lấy mạng nguoi!” Hàn Kỳ Hiền lạnh lùng nhìn Vũ Văn Huyền Băng, lời nói âm trầm khiến lòng người phát lạnh. “Bất quá, nguoi nên may mắn, nguoi vẫn là người đầu tiên chết dưới thiên ma công của bốn tọa!”

Dứt lời, cầu lửa trong tay lập tức bay ra, dùng tốc độ sấm sét thẳng tắp đánh úp về phía Vũ Văn Huyền Băng, trong khoảng thời gian ngắn muốn tránh cũng không thể tránh được.

“Hiên, dừng! Dừng giết hắn!” Tống Văn Ca kinh hãi kêu to, mặc dù khi Hàn Kỳ Hiền phóng ra đồng thời dùng sức toàn lực đẩy hắn xuống, nhưng cầu lửa này vẫn đánh trúng vai trái của Vũ Văn Huyền Băng.

“Phụt!” Vũ Văn Huyền Băng bị cầu lửa đánh trúng, nháy mắt phun ra một miệng lớn máu tươi, thân hình cường tráng thẳng tắp ngã xuống.

“Không!!!” Tống Văn Ca hô to một tiếng, lập tức không để ý Hàn Kỳ Hiền và Long Ngự Tà ngăn cản, khóc chạy về phía hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 27: Cầm tay Tiu Dao (đại kết cục 1)

Thấy Vũ Văn Huyền Băng học máu rồi ngã xuống, Tống Văn Ca kinh hoàng hô to một tiếng, lập tức không để ý Hàn Kỳ Hiền và Long Ngự Tà cản trở, khóc chạy về phía hắn.

“Vũ Văn Huyền Băng, ngài thế nào rồi?” Tống Văn Ca gi-ân nan đỡ hắn ngồi dậy, nhìn thấy khoe miệng hắn tràn ra máu tươi càng ngày càng nhiều, tâm đều nín chặt, nước mắt lại không tự chủ được chảy ra ngoài. “Vũ Văn Huyền Băng, ngài không có việc gì đúng không?”

“Văn Nhi, đừng khóc, có nàng đau lòng cho ta như vậy, cho dù ta lập tức chết đi cũng không tiếc.” Vũ Văn Huyền Băng đau đớn không chịu nổi gương cười nói, thiên ma thần công quả nhiên lợi hại, chỉ một chương kia, hắn chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân cuộn cuộn, ngũ tạng lục phủ đều giống như bị vỡ nát. Hắn chỉ sợ là cách cái chết đã không xa. “Văn Nhi, cuộc đời này của chúng ta rốt cuộc là hữu duyên vô phận. Cho dù ta hao tổn tâm cơ, liều lĩnh cướp nàng về, cho dù sau khi nàng mất trí nhớ ta nghĩ hết mọi cách muốn có được lòng của nàng, nhưng kết quả là tất cả đều uổng công, nàng vẫn không thương ta. Văn Nhi, ta cảm thấy rất thất bại, càng cảm thấy đau lòng, ta thật hâm mộ Long Ngự Tà. Vì sao hắn có thể có được lòng của nàng, mà ta lại không chiếm được? Ta trả giá đối với nàng cũng không ít hơn hắn, hắn có thể cho nàng ta cũng có thể cho nàng, vì sao nàng vẫn không thương ta? Khụ khụ khụ.... Khụ khụ....” Vũ Văn Huyền Băng thật sâu ngóng nhìn Tống Văn Ca, ần ần ho khan, đáy mắt đau lòng, ưu thương và quyến luyến giống như cơn sóng, tầng tầng hướng về Tống Văn Ca nhộn nhạo mờ ra.

“Băng, thực xin lỗi, thực xin lỗi... Không phải ta không thương ngài, mà là vì trong lòng ta đã có người khác ngự trị, không còn chỗ để chứa được ngài... Ta biết ngài tốt với ta, cũng nhìn thấy tình yêu của ngài đối với ta, nhưng ta không đáp lại được tình cảm của ngài.”

Tống Văn Ca vờn tay lau chùi máu tươi đỏ sẫm ở khoe miệng Vũ Văn Huyền Băng, đau thương chuyển thành nước mắt róc rách rơi xuống, thấm ướt toàn bộ hai gò má. Thâm tình của hắn nàng thật sự không đành lòng phụ bạc, nhưng nàng cũng không thương hắn, đối với hắn nhiều nhất chỉ là cảm động và thích. “Băng, ngài tốt với ta, ta sẽ nhớ kỹ cả đời. Ta không trách ngài cướp ta đến Hồ Khiếu quốc, không để ý hai năm qua ngài giấu diếm và lừa gạt ta. Ta chỉ hy vọng ngài có thể sống thật tốt, hãy tin ta, sau này ngài chắc chắn sẽ gặp được một nữ tử tốt hơn ta, thích hợp với ngài hơn ta....”

“A, vậy sao?” Vũ Văn Huyền Băng lạnh quát một tiếng, vờn tay đánh gãy lời nói của Tống Văn Ca... lập tức lại cười khổ nói, “Nữ tử tốt hơn nàng, thích hợp với ta hơn nàng, Văn Nhi cho rằng nàng ta sẽ tồn tại sao? Cho dù thật sự tồn tại, ta cũng không thích, bởi vì nàng ta không phải nàng, vậy thì nàng ta dù có tốt thì sao chứ? Ta thích chính là nàng, vĩnh viễn cũng chỉ là nàng! Bất quá, Văn Nhi, nàng cũng đừng tự trách nữa. Vừa rồi đã trúng một chương của quái vật lông trắng kia, ta chỉ sợ cũng sống không được bao lâu. Như vậy cũng tốt, dù sao không chiếm được lòng của nàng, ta sống cũng là

tăng thêm đau đớn thôi.”

“Không, ngài sẽ không chết, ta sẽ không để cho ngài chết đâu!” Tống Văn Ca khóc hô dùng sức lắc đầu, ánh mắt xin giúp đỡ lập tức chuyển hướng về Long Ngự Tà đang về mặt xanh mét.

“Ca Nhi, nàng đừng nhìn ta, hấn chết là xứng đáng! Đừng nói hiện giờ bản thân ta bị trọng thương bất lực, dù ta có năng lực kia cũng sẽ không quản hấn chết sống! Hừ, ta không bỏ đá xuống giếng đã không tội rồi, còn trông cậy vào ta cứu hấn, nằm mơ!” Long Ngự Tà hừ lạnh một tiếng thật mạnh, dứt lời, tức giận quay đầu đi, nhắm mắt làm ngơ. Hấn có thể để Ca Nhi tiễn Vũ Văn Huyền Băng một đoạn đường trước khi hấn ta chết, cũng đã là ban ân rất lớn.

Thấy Long Ngự Tà không chịu ra tay, Tống Văn Ca đành phải đem ánh mắt cầu cứu chuyển hướng Hàn Kỳ Hiền sắc mặt tương tự vô cùng khó coi, nức nở nói: “Hiên, huynh có cách đúng không? Là huynh đã thương Vũ Văn Huyền Băng, huynh nhất định có thể chữa khỏi cho hấn đúng hay không?”

“Vật nhỏ, nàng trước tiên đừng khóc. Yên tâm đi, hấn không chết được đâu.” Hàn Kỳ Hiền nhíu mày thật chặt, sau một lúc lâu mới mở miệng nói. Đề nén tức giận đẩy mình đi đến bên cạnh Tống Văn Ca, một tay kéo nàng lên. Lập tức đạo bước đi về phía sau Vũ Văn Huyền Băng, song chường dấn lên phía sau lưng của hấn ta, nội lực hùng hậu liên tục không ngừng chuyển sang cơ thể hấn ta. Một hồi lâu mới thu tay về, xoa xoa mô hôi thấm ra trên trán, âm thanh lạnh lùng nói, “Vũ Văn Huyền Băng, người chết không được đâu, đừng nói chuyện giặc gần già đáng thương hù dọa vật nhỏ. Hừ, một chường vừa rồi của ta nhiều nhất chỉ dùng 6 phần công lực, hơn nữa lại không đánh trúng chỗ yếu hại của người, nhiều lắm chỉ chấn thương phổi của người mà thôi, căn bản không cần mạng của người. Người nên biết, vật nhỏ không thương người, cho nên dù người cưỡng cầu thể nào cũng là phí công. Hơn nữa, đại trượng phu làm gì không được vợ, người cứ mặt dày quần quýt lấy vật nhỏ cũng chỉ là tăng thêm phiền phức cho nàng. Hôm nay ta nói đến thế, bản thân người tự giải quyết cho tốt đi.”

“Hừ! Quái vật lông trắng, người nói dễ nghe như vậy, vậy sao người cầm chặt Văn Nhi không tha? Người cũng không phải là mặt dày mày dạn cứng rắn quần quýt lấy Văn Nhi đây sao? Còn có mặt mũi nói ta, trước tiên bản thân người hãy thật tốt tỉnh lại chút đi!” Vũ Văn Huyền Băng gượng chống đứng lên, hai tròng mắt âm hàn sắc bén như kiếm bén thẳng tắp bắn về phía Hàn Kỳ Hiền. “Người còn chưa có tư cách giáo huấn ta đâu, Văn Nhi tuy rằng không thương ta, nhưng nàng cũng không thương người! Người cũng vậy thôi!”

“Im miệng! Vũ Văn Huyền Băng, người tin hay không, người lại dài dòng một câu, bỗ tọa lập tức cho người xuống Địa ngục!” Sắc mặt Hàn Kỳ Hiền cực kỳ khó coi, ánh mắt thâm nghiêm lạnh lùng phát ra mũi nhọn ngoan tuyệt tàn khốc.

“Thế nào, có phải bị ta nói trúng chỗ đau hay không, cho nên thẹn quá thành giận rồi? Ha ha ha!” Vũ Văn Huyền Băng không nhìn ánh mắt khủng bố âm trầm khó coi như muốn ăn thịt người của Hàn Kỳ Hiền, cực kỳ kiêu ngạo cuồng ngông cười ha ha, trong tiếng cười mang theo tràn đầy vui sướng khi người gặp họa.

“Người!” Hàn Kỳ Hiền đang muốn cho hấn ta một đám, khoe mặt mạnh mẽ liếc thấy Long Ngự Tà đang mạnh mẽ hôn môi vật nhỏ của hấn, không khỏi tức giận đến nổi trợn lồi đình. Một cái tung người tiến lên, rồi sau đó dùng sức đẩy Long Ngự Tà ra, giận không kềm được hét lớn, “Long Ngự Tà, người cho ta là người chết sao? Ta ở nơi đây giúp Vũ Văn Huyền Băng chữa thương, người lại ở bên này chiếm tiện nghi vật nhỏ! Người có phải cũng cả người ngứa da rồi hay không, muốn ném thử mũi vị Thiên Ma Thần Công của bỗ tọa?!”

“Làm càn! Hàn Kỳ Hiền, người rốt cuộc có phân rõ ai là Vua ai là thần hay không, dám vô lễ với trẫm như vậy?!” Thật vất vả mới kéo Ca Nhi vào trong lòng âu yếm, lại bị người quấy rầy chuyện tốt, Long Ngự Tà cũng mặt rùng giận dữ, tức giận rống Hàn Kỳ Hiền. “Trẫm cảnh cáo người, người đừng chọc tức trẫm, bằng không không có trái cây ngon ăn! Còn có, Ca Nhi là sủng phi của trẫm, à không, là sủng hậu của trẫm, lại là nữ tử trẫm yêu, trẫm thân thiết với nữ tử của mình, người có quyền lợi và tư cách gì hỏi đến? Về sau thấy trẫm và Ca Nhi thân thiết, người tốt nhất lẩn xa một chút, đừng chạy lại đây chường mắt!”

“Long Ngự Tà, người thế này là muốn qua cầu rút ván hả? Thế nào, lợi dụng xong bỗ tọa đã muốn phui phui đất chạy lấy người rồi?” Mắt đào hoa yêu mị của Hàn Kỳ Hiền nguy hiểm nheo lại, ánh lạnh không ngừng lóe ra trên mặt, đáy mắt có bão tố đề nén không được. “Người cũng không nghĩ đến, không có bỗ tọa hỗ trợ, người có bản lĩnh một mình mang đi vật nhỏ sao? Còn có, bỗ tọa có ý chọc giận người đây, thì sao? Ai cho ai quả ngon để ăn còn chưa biết đâu, người cho là bỗ tọa sẽ sợ người phải không?!”

“Người!” Long Ngự Tà tức giận đứng thẳng người, ‘vụt’ một tiếng bất ngờ đến trước mặt Hàn Kỳ Hiền, huy chường hướng về hấn ta phát ra công kích. Hấn thật sự là không nhịn nổi, từ nhỏ đến lớn còn chưa có ai dám vô lễ làm càn đối với hấn như vậy. Hôm nay hấn không thật tốt dạy Hàn Kỳ Hiền hấn sẽ không phải họ Long, hấn mặc kệ võ công của hấn ta có phải thiên hạ đệ nhất hay không. Không phải chỉ là biết Thiên Ma Thần Công chó má gì sao, có gì đặc biệt hơn người!

“Tất cả im miệng cho ta! Đừng có nháo nữa!” Nghe ba đại nam tử cãi rồi lại cãi, bây giờ còn muốn ra tay, Tống Văn Ca không thể nhịn được nữa, không khỏi buồn bực hét lớn một tiếng.

Một rống này hiệu quả rất nhiều, trong nháy mắt trấn trụ ba người đàn ông nhìn nhau chán ghét, một đám trừng mắt trừng mắt, nhưng ai cũng không dám mở miệng nữa, ánh mắt ai oán lại ản ản phần nộ đồng thời chuyển hướng về Tống Văn Ca.

Vài người cứ như vậy đối diện, bọn họ không dám mở miệng, Tống Văn Ca thì buồn bực không muốn mở miệng. Hồi lâu, một bóng dáng nho nhỏ chạy vào, thế này mới phá vỡ cục diện bế tắc.

“Mẫu hậu, sao người vẫn cau mày? Có phải ai chọc giận người hay không? Mau nói cho Hi Nhi, Hi Nhi bảo phụ hoàng đánh cái mông của hấn!” Nó chạy đến bên người Tống Văn Ca, thấy nàng sắc mặt không tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng xụ xuống. Quay đầu thấy Vũ Văn Huyền Băng ản ản ho khan, khoe miệng còn vết máu chưa khô, lập tức khóc lên lại chạy đến bên cạnh hấn.

“Phụ hoàng, người làm sao vậy? Hu hu hu, sao người chảy máu? Phụ hoàng, người có đau không, để Hi Nhi giúp người thổi một chút sẽ tốt lên.”

Nó vừa khóc vừa bò đến trong lòng Vũ Văn Huyền Băng, tay nhỏ bé ôm chặt cổ của hắn, làm như thật sự tiến đến bên miệng của hắn nhẹ nhàng thổi khí giúp hắn.

“Hi Nhi thực ngoan, phụ hoàng không đau, có con lo cho phụ hoàng như vậy, phụ hoàng thật sự rất vui mừng, cũng không uống phụ hoàng ngày thường thương con dung túng con như vậy.” Vũ Văn Huyền Băng sùng nịch vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nhi, tình cảm yêu thương thương tiếc không lời nào có thể miêu tả được. Ngẩng đầu nhìn Tống Văn Ca, giọng điệu vui mừng lại chuyển thành đau đớn cùng thương cảm, trên vầng trán tràn đầy vô lực và thất bại thật sâu. “Hi Nhi, mẫu hậu con không cần phụ hoàng nữa rồi, người muốn bỏ phụ hoàng đi theo người đàn ông khác. Hi Nhi, con có cần phụ hoàng nữa hay không?”

“Không, Hi Nhi sẽ không bỏ phụ hoàng. Phụ hoàng yêu thương Hi Nhi như vậy, Hi Nhi làm sao có thể không cần phụ hoàng chứ?” Nó vỗ bộ ngực nhỏ cam đoan, lại hôn lên mặt Vũ Văn Huyền Băng một cái, nói tiếp, “Phụ hoàng đừng khổ sở, Hi Nhi đi ngăn cản mẫu hậu, không cho người đi với người đàn ông khác, một nhà chúng ta vĩnh viễn ở cạnh nhau!”

“Hi Nhi!!” Long Ngự Tà nghe vậy, mạnh mẽ quát chói tai một tiếng, khiến mọi người đều cả kinh. “Lại đây! Ta mới là phụ hoàng của con! Con còn nhận giặc làm cha, đừng trách ta đánh mông con! Còn nữa, con với ta mới là một nhà, Vũ Văn Huyền Băng với con một cái rắm quan hệ cũng không có! Sau này không cho con gọi hắn là phụ hoàng nữa, hiểu chưa”

Một phen nói nghiêm khắc vô cùng dọa nó sợ, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, khóc lớn nói: “Người không phải phụ hoàng của ta, người dữ như vậy, người là trướng thối lớn, ta chán ghét người!”

“Hi Nhi đừng khóc, hắn chỉ là trướng thối lớn, chúng ta không để ý tới hắn!” Vũ Văn Huyền Băng thương yêu lau đi nước mắt trên mặt nó, ánh mắt liếc Long Ngự Tà mang theo vẻ đắc ý. Hừ, tuy rằng Văn Nhi không thương hắn, nhưng ít ra còn có Hi Nhi thương hắn như thế, vậy cũng có một chút an ủi đối với hắn.

“Long Ngự Tà, chàng cũng không thể ôn hòa một chút sao, sắc mặt thái như vậy, Hi Nhi đều bị chàng dọa đến khóc rồi!” Tống Văn Ca bắt mắt trừng mắt nhìn Long Ngự Tà liếc mắt một cái, lập tức đi đến trước mặt Vũ Văn Huyền Băng, vươn tay nhận lấy đứa bé, dịu dàng an ủi, “Hi Nhi đừng sợ, có mẫu hậu ở đây, ai cũng không dám khi dễ con ha! Ngoan, đừng khóc, khóc nữa không đáng yêu!”

“Vâng, mẫu hậu, Hi Nhi không khóc.” Nó lau mặt, lập tức ngừng tiếng khóc. Khóc thút thít vài cái, lại duỗi ra ngón tay út chỉ Long Ngự Tà hỏi, “Mẫu hậu, trướng thối kia rốt cuộc là ai? Sao hắn có thể dữ với Hi Nhi như vậy, còn nói mình là phụ hoàng của Hi Nhi? Mẫu hậu, Hi Nhi chán ghét trướng thối kia! Không thèm gọi hắn là phụ hoàng đâu!”

Nghe thấy Hi Nhi gọi Long Ngự Tà là trướng thối, Tống Văn Ca nhin không được ‘phì’ một tiếng bật cười, nàng nhớ đến trước kia Trần nhi cũng luôn gọi hắn như vậy. Bạo quân ác ma này có vẻ không có duyên với con nít, mỗi đứa đều gọi hắn trướng thối.

“Hi Nhi, sau này không thể nói như vậy, người đó là phụ hoàng chân chính của con! Hi Nhi ngoan, mau gọi phụ hoàng đi!” Tống Văn Ca nói xong, ôm lấy nó đi đến trước mặt Long Ngự Tà, thoáng nhìn biểu tình phẫn uất ảo não thối thối của hắn, đáy lòng cười thầm không thôi.

“Còn đứng ngây đó làm gì, còn không mau gọi ta một tiếng phụ hoàng!” Long Ngự Tà mặt đen lên trừng mắt thẳng bé, tuy rằng tức giận chưa tiêu, nhưng giọng điệu đã hòa hoãn không ít.

Cái miệng nhỏ nhắn hồng đỏ của Hi Nhi vênh lên, một hồi lâu mới không tình nguyện nhỏ giọng kêu lên: “Phụ hoàng”.

“Uh, thế này mới ngoan!” Long Ngự Tà túm túm hừ hừ, bắt quá khuôn mặt tuần tú nhiều mây cũng nháy mắt chuyển thành tỉnh, tươi cười rạng rỡ lập tức không để ý thẳng bé giãy dụa, ôm nó vào lòng, hôn lên mặt thật mạnh.

“Được rồi, các người nhận người nhà đủ chưa? Nhận đủ rồi thì chúng ta đi nhanh lên! Mè neho lâu như vậy, muốn ở lại hoàng cung Hồ Khiếu qua đêm sao?!” Hàn Kỳ Hiền phẫn uất mở miệng, mùi thuốc súng mùi phẫn. Nhìn người khác một nhà đoàn viên, hơn nữa nữ tử kia là vật nhỏ hắn yêu, cảnh tượng kia thật sự là chói mắt đến cực điểm.

“Ai muốn ở trong này qua đêm! Đi, chúng ta đi bây giờ, suốt đêm khởi hành quay về Long Đàng! Ta một khắc cũng không muốn ở lại nơi này!” Long Ngự Tà hừ lạnh một tiếng, lập tức đem Hi Nhi giao cho Hàn Kỳ Hiền, rồi sau đó lôi kéo Tống Văn Ca đi ra ngoài điện.

“Văn Nhi!” Vũ Văn Huyền Băng vội vàng kêu một tiếng, cuống quýt tiến lên vài bước kéo tay Tống Văn Ca lại. “Văn Nhi, đừng đi! Văn xin nàng ở lại, đừng bỏ ta một mình, được không? Văn Nhi, văn xin nàng đừng đi!”

“.....” Tống Văn Ca quay đầu nhìn Vũ Văn Huyền Băng, cắn chặt đôi môi sau một lúc lâu không nói gì, nước mắt cũng lại không tự chủ được chảy xuống. “Huyền Băng, thực xin lỗi... Ta yêu Long Ngự Tà, cho nên ta không thể không cùng ngài.... Thực xin lỗi, xin ngài tha thứ cho ta không thể ở lại. Chúng ta đi rồi, chính ngài cố gắng bảo trọng.....”

Nghẹn ngào nói xong, Tống Văn Ca tránh khỏi tay Long Ngự Tà, che mặt chạy ra ngoài. Nàng thật sự là không đành lòng nhìn lại Vũ Văn Huyền Băng, một người quanh thân tràn ngập cô độc và tịch mịch sâu đậm, đáy mắt tràn đầy đau đớn và ưu thương, khuôn mặt cầu xin và chờ mong kia, khiến nàng đau lòng đến hít thở không thông.

Nhưng tình yêu không thể dựa vào đồng tình và cảm động, yêu chính là yêu, không thương chính là không thương. Cho nên, nàng chỉ có thể giả vờ như không nhìn. Nàng tin tưởng thời gian trôi qua, tình yêu của Vũ Văn Huyền Băng đối với nàng tự nhiên sẽ chậm rãi phai nhạt rồi biến mất. Về sau hắn

chắc chắn sẽ gặp được nữ tử khác tốt hơn.

“Long Ngự Tà, các người đợi chút, ta có mấy câu muốn nói với người! ”Kính ngạc nhìn bóng lưng Tống Văn Ca đi xa một hồi, Vũ Văn Huyền Băng che dấu khuôn mặt bi thương, bỗng nhiên gọi Long Ngự Tà lại.

“Nói cái gì?” Long Ngự Tà dừng bước lại, quay đầu mắt lạnh nhìn Vũ Văn Huyền Băng, thần sắc có vài phần không kiên nhẫn.

“Long Ngự Tà, ta chỉ muốn cảnh cáo người vài câu, người tốt nhất đối xử với Văn Nhi tốt một chút! Ngày sau nếu để cho ta biết người có một chút làm chuyện có lỗi với Văn Nhi, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua người! Còn có, nể tình của Văn Nhi, sau này Hồ Khiếu ta và Long Đăng người quan hệ tốt đẹp, cùng chung hòa bình, ở những năm ta còn sống sẽ không phát sinh chiến tranh với Long Đăng người!” Vũ Văn Huyền Băng hồ hững nói, trên khuôn mặt tuấn tú nhìn không ra chút biểu tình. “Long Ngự Tà, còn một chuyện ta muốn nói cho người biết, hai năm qua ta chưa từng chân chính chạm qua Văn Nhi. Không phải bởi vì ta không muốn, mà là bởi vì ta thật tình yêu Văn Nhi, cho nên ta tôn trọng nàng. Người cũng đã biết, Văn Nhi cho dù là ở dưới tình huống mất trí nhớ, nàng vẫn có bản năng bài xích và kháng cự với ta, tuy rằng ta tức giận, nhưng cho tới bây giờ vẫn luyện tiếu mạnh mẽ bức bách nàng. Long Ngự Tà, người so với ta hạnh phúc gấp trăm lần vạn lần, hy vọng người biết mình có phúc, thật tốt quý trọng Văn Nhi. Nói cho người biết chuyện này, chính là hy vọng người đừng để ở trong lòng còn có khúc mắc đối với Văn Nhi, lại càng đừng ghét bỏ nàng. Mặc dù biết người không có khả năng ghét bỏ Văn Nhi, nhưng ta vẫn nhịn không được nói cho người, người âm thầm may mắn đi!”

“Cám ơn người!” Long Ngự Tà mặt không chút thay đổi nhìn Vũ Văn Huyền Băng, thật lâu mới phun ra ba chữ kia.

“Đừng cảm tạ quá sớm!” Vũ Văn Huyền Băng khinh thường hộc hộc một tiếng, lập tức cười lạnh nói, “Long Ngự Tà, đối với Văn Nhi, cuộc đời này của ta cũng sẽ không buông tay! Người tốt nhất đối xử với Văn Nhi một chút, nếu khiến ta có cơ hội thừa dịp, ta sẽ liều lĩnh cướp Văn Nhi đi!”

“Hừ!” Nghe vậy, Long Ngự Tà bỗng trở nên lạnh lùng, trong mắt lạnh lóe hàn quang, tiếng nói bỗng nhiên lạnh lùng xuống. “Vũ Văn Huyền Băng, người không cần mơ giấc mộng đẹp này, ta sẽ không cho người có cơ hội đâu! Còn có, Ca Nhi là nữ tử duy nhất ta yêu trong cuộc đời này, ta tự nhiên sẽ đối xử tốt với nàng, không cần người cường điệu lần nữa! Người vẫn là thật tốt đường thương của người đi, vừa rồi một chương kia của Hàn Kỳ Hiền tuy không cần mạng của người, nhưng đủ cho người nằm trên giường tu dưỡng năm ba tháng rồi! Ta đi rồi, sau này sẽ không đến nữa!”

Dứt lời, Long Ngự Tà ngoài cười nhưng trong không cười liếc Vũ Văn Huyền Băng một cái, lập tức xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Hai tháng sau.

Trên đường nhỏ xanh thẫm yên tĩnh, một con ngựa tuyết trắng đang chạy không nhanh không chậm. Mà cười ở trên là một đôi nam nữ, nam tuấn tú như thiên thần, nữ tuyệt sắc khuynh thành. Xa xa nhìn lại, thật sự giống tiên nhân cười ngựa thần hạ phàm.

Mà đôi nam nữ thần thái tao nhã, khí chất như tiên, xinh đẹp không giống người phàm trần kia tất nhiên là, hi hi, đương nhiên chính là nam nữ nhân vật chính Long Ngự Tà và Tống Văn Ca của chúng ta.

Đêm đó bọn họ một hàng ba người mang theo tiểu Hi Nhi rời khỏi hoàng cung Hồ Khiếu quốc, suốt đêm khởi hành, nửa tháng sau mới về đến Long Đăng quốc.

Sau khi về nước, ngày hôm sau Long Ngự Tà lập tức hạ chỉ chiêu cáo thiên hạ, Ngự Ca hoàng hậu năm đó chưa chết, mà là được cao nhân vừa ẩn thế cứu đi. Bởi vì vị cao nhân kia tính ra nàng sẽ có một đại kiếp nạn, nếu không lánh đời ba năm, sẽ mang đến tai họa cho người bên cạnh nàng, mà bụng nàng đã mang Long thai cũng khó giữ được. Cho nên, vì giúp nàng tránh kiếp, hắn mới làm theo lời nói của cao nhân lánh đời kia, đầu tiên là tung tin đồn Luyện phi trùng độc bỏ mình, sau đó vì nàng cử hành lễ tang long trọng cùng với đại điển phong hậu.

Nay ba năm đã qua, đại kiếp nạn của nàng đã được hóa giải, cho nên hắn tự mình đón nàng trở về nước, cùng với đệ nhất hoàng tử của bọn họ Long Dục Hi.

Thánh chỉ này một khi công bố, cả nước phải sợ hãi. Mọi người mặc dù cảm thấy kỳ quái quý dị, nhưng đối với lời của hoàng thượng, lại có ai dám nghi ngờ? Dù sao hoàng thượng sủng ái người phi tử nào, phong ai là hoàng hậu cũng đều liên quan tới dân chúng nhỏ như bọn họ, bọn họ chỉ cần có thể an cư lạc nghiệp, sống thái bình là được rồi.

Mà ngày thứ ba sau khi thánh chỉ ban bố, Long Ngự Tà lại hạ chỉ, ngự phong Hi Nhi làm thái tử, lại phong Phong Thanh Dương làm Thừa tướng gi-ám quốc, Tàn Phi Vũ làm thái phó của thái tử. Hơn nữa, hai tháng sau, Đế hậu sẽ cử hành đại hôn một lần nữa, cả nước cùng chúc mừng, đại xá thiên hạ.

Mà tới hôm qua, đó là ngày đại hôn đế hậu của Long Ngự Tà và Tống Văn Ca. Sau khi làm lễ bái trời, động phòng hoa chúc, hai người tất nhiên là triền miên không ngớt, một đêm ân ái đến trời sáng.

Nhưng trời mới vừa tờ mờ sáng, Long Ngự Tà đã ôm Tống Văn Ca về mặt mũi một lén lút bay ra hoàng cung, chuẩn bị quãng xuống việc triều chính mang theo nữ tử yêu mến tiêu dao thiên hạ.

Hắn đã lén để lại một thánh chỉ, bảo thái giám bên cạnh hắn giao cho tướng phụ sau khi hắn đi. Trên thánh chỉ kia viết, hắn mang theo Ca Nhi đi các nơi để quan sát dân tình, không có kỳ hạn hồi cung. Mà trong đoạn thời gi-ãn hắn không ở đây, từ chuyện tiểu thái tử Dục Hi làm triều, tướng phụ và thái phó của thái tử hãy ở một bên gi-ám quốc phụ tá.

“Long Ngự Tà, thiếp muốn về!” Tống Văn Ca dọc theo đường đi tựa vào trong lòng Long Ngự Tà ngủ một giấc, tinh thần đã tốt hơn nhiều, chẳng qua là khi nàng biết giờ phút này mình đã bị Long Ngự Tà mang ra khỏi cung chuẩn bị du sơn ngoạn thủy, mặt cười nhất thời chìm xuống. Tuy rằng hắn cùng mình đi khắp cả nước du sơn ngoạn thủy, nàng vui vẻ không thôi, thậm chí cầu còn không được. Nhưng, nàng cũng không thể chỉ lo cho mình, mà để

một mình Hi Nhi ở lại hoàng cung? Hơn nữa, còn nhỏ như vậy đã để cho Hi Nhi lâm triều tiếp xúc với đại sự triều chính, vấn đề uy nghiêm nặng nề như vậy nhất định sẽ dọa Hi Nhi khóc. Còn có nếu Hi Nhi tìm không thấy nàng sẽ khóc rống không ngớt.

“Long Ngự Tà, chúng ta mau về đi, nói sao cũng không thể để một mình Hi Nhi ở lại hoàng cung! Nó còn nhỏ như vậy, thiếp sao có thể yên tâm chứ! Cho dù chúng ta muốn đi du sơn ngoạn thủy, vậy cũng phải đem Hi Nhi theo mới được!”

“Không được, ta không muốn làm chuyện gì cũng có tên tiểu quỷ ở một bên làm bóng đèn! Ca Nhi, Hi Nhi đã ba tuổi rồi, đã không coi là nhỏ. Hơn nữa, có tướng phụ và Phi Vũ ở một bên chăm sóc và dạy dỗ, nàng cứ yên tâm đi. Hơn nữa, Hi Nhi là thái tử, về sau phải làm đế vương, để nó sớm tiếp xúc với đại sự triều chính tôi luyện một chút cũng không có gì không tốt. Văn Nhi, nàng cũng đừng lo lắng nữa, ta cam đoan Hi Nhi sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì. Còn nữa, nàng tâm tâm niệm niệm chỉ có Hi Nhi, ta lại muốn mất hứng nha.”

“Đi đi đi, ngay cả dấm chua của con trai mình cũng muốn ăn, rất không biết xấu hổ!” Tống Văn Ca buồn cười liếc Long Ngự Tà một cái, nghe hắn vừa nói như thế, tâm cũng buông xuống một ít, không hề có ý muốn quay lại cung. Bất quá, nàng cũng không có ý định ở bên ngoài du ngoạn lâu lắm, Hi Nhi không ở bên người, nàng luôn cảm thấy thiếu một cái gì.

“Ca Nhi, nàng nói trạm đầu tiên của chúng ta đi là nơi nào?” Thấy Tống Văn Ca không còn kiên trì đòi về, Long Ngự Tà nhanh chóng cười hi hi hỏi.

“Đương nhiên là đi Phụng thành rồi, Trần nhi còn ở Thiên Ma Cung mà, thiếp phải đón nó về!” Tống Văn Ca không chút nghĩ ngợi nói, hoàn toàn không chú ý tới Long Ngự Tà vì những lời này của nàng, mà nháy mắt suy sụp gương mặt tuần tú vô khuyết.

"Haiiiiz" Long Ngự Tà hét chỗ nói, một hồi lâu mới buồn bực nói thảm, “Vất vả lắm mới thoát khỏi tiểu quỷ Hi Nhi kia, lại tới một Trần nhi càng khó chơi nữa! Ông trời ơi, vì sao ta muốn cùng Ca Nhi trải qua cuộc sống chỉ có hai người lại gì-an nan như vậy chứ?”

“Long Ngự Tà, chàng đang nói thảm gì đó?” Tống Văn Ca quay đầu, nghi ngờ nhìn Long Ngự Tà.

“Không có gì, ta đang tự nói thôi.” Long Ngự Tà không thích thú bữu môi, cúi đầu ở trên môi đỏ mọng của Tống Văn Ca nhẹ nhàng hôn hai cái. Đang muốn hôn sâu hơn một phen, khóe mắt dư quang mạnh mẽ thoáng nhìn phía trước cách đó không xa có một bóng người màu xanh, đưa mắt khắp nơi hai tay khoanh trước ngực mà đứng. Không đợi hắn mở miệng, Tống Văn Ca đã muốn kinh hi lên tiếng trước hắn một bước nói: “Hiên, sao huynh ở đây?”

“Hừ! Vật nhỏ, nàng thật đúng là không có lương tâm, phải ra ngoài du sơn ngoạn thủy, cũng không biết kêu ta!” Giọng điệu Hàn Kỳ Hiên lạnh lạnh nói, lập tức mắt đẹp đào hoa lạnh như băng sắc bén cũng thẳng tắp trừng hướng Long Ngự Tà.

“Trùng cái gì trùng! Trầm mang theo người yêu của mình xuất cung du sơn ngoạn thủy, người có ý kiến?” Long Ngự Tà ngạo mạn vô cùng hừ lạnh, ánh mắt lạnh lẽo hận không thể đông lại Hàn Kỳ Hiên.

“Ta không có ý kiến gì, nhưng vật nhỏ đi đến đâu ta sẽ theo tới đó, thế nào, người không có quyền ngăn cản!” Hàn Kỳ Hiên ngoài cười nhưng trong không cười học học một tiếng, lại nói tiếp, “Hơn nữa, người cũng không có năng lực ngăn cản!”

“Thật không?” Long Ngự Tà không có ý tốt hí hí mắt, lập tức lạnh giọng ra lệnh, “Minh Phong, Minh Vũ, Minh Lôi, Minh Điện, hung hăng đánh xù tiểu tử này một trận cho ta! Không được xuống tay lưu tình!”

Vừa dứt lời, chỉ thấy bóng dáng bốn bốn người Minh Phong, Minh Vũ giống như quỷ mị, xuất hiện ở trước mặt Long Ngự Tà. Sau khi cung kính cúi người thi lễ, lập tức đi đến trước mặt Hàn Kỳ Hiên, chuẩn bị đầu vò.

“Hừ!” Hàn Kỳ Hiên khinh thường hừ lạnh một tiếng, ngay cả con mắt cũng lười nhìn bốn người Minh Phong một cái.

Thấy thế, Long Ngự Tà lập tức rất nhanh bổ sung vài câu, nói: “Hàn Kỳ Hiên, có bản lĩnh người hãy dùng công phu quyền cước bình thường đánh nhau với bọn Minh Phong đi, đừng dựa vào kiếm pháp và thân công rách nát kia, như vậy trăm mới có thể tâm phục khẩu phục đối với người. Phục đó! Ca Nhi, nàng thấy thế nào?”

“Uh, thiếp cũng muốn xem một chút, nếu chỉ dùng công phu quyền cước gì-ao đầu bình thường, sẽ là ai lợi hại hơn.” Tống Văn Ca vừa nói vừa khẽ gật đầu một cái, một dáng vẻ rất hứng thú đánh giá kết quả sẽ như thế nào.

“Vật nhỏ, nàng thích là được rồi. Cho dù không cần võ công và nội lực, bốn người bọn họ cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của ta!” Hàn Kỳ Hiên ngạo mạn nhướng mày, lập tức từng bước nhảy đến trước mặt Minh Phong, ra tay quyền đầu tiên đã vừa nhanh lại vừa chuẩn tiếp đến trên mặt Minh Phong.

Hồn chiến lập tức bắt đầu, năm người quyền đến chân đi, người trốn ta tránh, song phương đều đem hết toàn lực.

Nửa canh giờ qua đi, chỉ thấy bốn người Minh Phong, Minh Vũ, Minh Lôi và Minh Điện mặt mũi bầm dập, đầy người bụi đất, dất nhau giúp đỡ mới không ngã sấp. Mà trái lại Hàn Kỳ Hiên, toàn thân trên dưới không một chỗ bị thương, trên cầm bảo mâu xanh đẹp đẽ quý giá cũng lau sạch không nhiễm một hạt bụi.

“Long Ngự Tà, thế nào? Có phải nên một vốn một lời tâm phục hay không”. Hàn Kỳ Hiên liếc xéo Long Ngự Tà, khóe miệng giờ lên tươi cười đắc ý.

“Hừ, đắc ý cái gì, mạng chó của người tốt một chút mà thôi!” Long Ngự Tà bữu môi liếc Hàn Kỳ Hiên một cái, mạnh mẽ quát chói tai một tiếng, hai chân kẹp chặt bụng ‘Tia Chóp’, bay nhanh lên trước. “Hàn Kỳ Hiên, có bản lĩnh người đừng dùng khinh công, đấu với Tia Chóp của trẫm một lần, để xem rốt cuộc ai chạy trốn mau!”

“Long Ngự Tà, tên tiểu nhân hèn hạ nguoi!” Hàn Kỳ Hiền phẫn nộ mắng một tiếng, nhanh chóng cỡi ngựa quý của mình, tốc tốc đuổi theo. Không biết chạy bao lâu, Long Ngự Tà mang theo Tổng Văn Ca đi tới trong một rừng cây phong cảnh xinh đẹp, xoay người xuống ngựa, sau đó cũng ôm Tổng Văn Ca xuống.

Hai người lẳng lặng ngồi dưới một cây đại thụ nghỉ ngơi.

“Long Ngự Tà, Hiền cũng thật là lợi hại, cho dù không cần võ công và nội lực, cũng có thể lấy một địch bốn, đánh bốn người Minh Phong cho thê thảm như vậy.” Tổng Văn Ca hưng phấn nói, đối với bản lĩnh của Hàn Kỳ Hiền nàng khá là bội phục.

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người đâu, ta cũng có thể tay không áp đảo bốn người Minh Phong mà!” Long Ngự Tà rầu rĩ nói.

“Stop! Áp đảo mấy người Minh Phong thì tính cái gì, có bản lĩnh chẳng đi đánh với Hiền kia!” Tổng Văn Ca buồn cười bĩu môi, mặc kệ vẻ mặt buồn bực không thôi của Long Ngự Tà, ai bảo hắn luôn khi dễ Hiền chứ. Nói đến cùng nàng chính là xem Hiền như bạn rất thân và ca ca, nhưng hắn vẫn nhìn Hiền không vừa mắt, có cơ hội là tìm Hiền gây sự.

“Ca Nhi, tối hôm qua nàng không phải lại mơ thấy người đàn ông khác chứ?” Trầm mặc một hồi, thanh âm bực bội phẫn uất của Long Ngự Tà bỗng nhiên vang lên, ần ần đề nghị chút ý vị nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không có không có, tuyệt đối không có!” Tổng Văn Ca không ngờ Long Ngự Tà đột nhiên hỏi điều này, âm thầm hoảng sợ, nhanh chóng lắc đầu phủ nhận. Tuy rằng tối hôm qua nàng thật sự mơ thấy Liên Mặc, hơn nữa lại một lần nữa sâu sắc chờ mong ba năm sau Liên Mặc sẽ trở lại bên người nàng. Nhưng ở trước mặt Phách Vương Long (rồng bá vương) sức ghen so với ai khác đều lớn hơn này, nàng mượn gan của mười người cũng tuyệt không dám thừa nhận. Nếu đồ bình dâm chua của hắn ra, người không có quả ngon để ăn lại là chính mình, nàng cũng không muốn thường xuyên ba ngày hai bữa lại bị hắn ‘Chà đập’ không xuống giường được. “Chồng à, thiếp thật không có mơ thấy người đàn ông khác, chẳng phải tin thiếp!”

“Thật không có?” Long Ngự Tà hí hóp mắt, trên khuôn mặt tuấn tú tràn ngập biểu tình nghi ngờ, rõ ràng là không tin.

“Đương nhiên là thật! So với ngọc trai còn thật hơn, thiên chân vạn xác luôn!” Đầu nhỏ mỹ lệ của Tổng Văn Ca không ngừng gật, giống như bầm tòi. “Chàng cũng không nghĩ xem, người ta tối hôm qua bị chàng cứng rắn quán quýt lấy ‘khi dễ’ cả đêm, cũng đều sắp mệt chết rồi, sao còn có thời giờ đi nằm mộng!?”

“Thật không? Nếu so với ngọc trai còn thật hơn, vậy tối hôm qua sau khi nàng ngủ nhanh chóng mở miệng gọi một tiếng ‘Mặc’, lại là gọi ai vậy?”

“À!” Tổng Văn Ca nghe vậy cúi đầu kinh hô một tiếng, sừng sốt một lát, lập tức phục hồi tinh thần lại, cười đến vẻ mặt kiêu mị mà lấy lòng, “Chồng à, tên tự của chàng không phải là ‘Mạch’ sao, ‘Mạch’ trong miệng thiếp đây, nhất định là gọi chàng rồi! Chồng, chàng xem thiếp trong lúc ngủ mơ cũng vô nghĩa gọi tên của chàng, có thể thấy được thiếp yêu chàng bao nhiêu, chàng còn muốn thế nào! Chồng, chàng rốt cuộc muốn tin thiếp không?”

“Muốn muốn, ta đương nhiên tin tưởng Ca Nhi rồi!” Long Ngự Tà liên tục gật đầu, trên vầng trán tràn đầy ý cười, chống đỡ không được nhất định là dịu dàng kiêu mị của Ca Nhi. Cứ gọi hắn ‘chồng à’ khiến hắn tâm hoa nộ phóng (vô cùng vui vẻ), bong bóng nhỏ hạnh phúc ở đáy lòng không ngừng phình ra ngoài, đều sắp có đại lan tràn. Cho dù nàng lừa hắn, hắn cũng tình nguyện tin tưởng. “Ca Nhi, sau này nàng đều phải gọi ta là chồng, hơn nữa một ngày không thể thiếu một trăm lần nha! Ta thích nghe nàng gọi ta như vậy!”

Hai ngày trước Ca Nhi nói cho hắn biết, nói là trên thế giới này có một địa phương thực hành chế độ một vợ một chồng, một người đàn ông chỉ có thể có được một thê tử, cũng chính là vợ, mà một nữ tử cũng chỉ có thể có được một trượng phu, cũng chính là chồng, chồng và vợ đều là tiếng gọi duy nhất của cả hai. Hắn nghe xong tuy rằng kinh hãi loại chế độ lễ giáo thế tục có bánh ngọt không nhân này, nhưng cũng không phản đối, lại cực kỳ thích loại xưng hô thân thiết vô cùng này. Hắn muốn Ca Nhi làm nữ tử duy nhất của hắn, dĩ nhiên, hắn cũng muốn làm người đàn ông duy nhất của Ca Nhi.

“Chồng, chàng tin thiếp là tốt rồi!” Tổng Văn Ca âm thầm nhẹ nhàng thở ra, phải biết rằng, muốn lừa gạt con rồng bá vương trước mắt này, còn khó hơn ra chiến trường đấy. “Chồng, sau này thiếp chắc chắn mỗi ngày gọi chàng như vậy, một mực gọi đến chàng nghe phiền mới thôi. Chồng, chồng, chồng” Tiếng gọi yêu kiều lấy lòng tuy theo không ngừng vang lên, một câu so với một câu mềm mại đáng yêu, nhưng trong giọng nói có vài phần chột dạ chỉ có một mình nữ tử tự biết. Bất quá điều này cũng không thể trách nàng lừa hắn, chỉ có thể trách hắn rất bá đạo, sức ghen quá lớn, nàng không nói dối thì còn có thể làm gì? Vậy còn không phải chờ bị hắn từ hình ngay tại chỗ ư!

“Được rồi, Ca Nhi trước tiên tiết kiệm thêm chút sức, ta sẽ để nàng gọi đủ.” Tiếng nói bá đạo của Long Ngự Tà chợt trở nên ám muội gọi cảm vô cùng, trầm thấp mê hoặc đến cực điểm, làm cho Tổng Văn Ca nhất thời đều phản ứng không được. Vừa định mở miệng hỏi hắn có phải uống nhầm thuốc gì rồi hay không, chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng.

Ngay sau đó, chỉ nghe ‘vụt’ một tiếng, Long Ngự Tà đã bế nàng tung người nhảy lên trên một cái cây cao lớn nhất. Cảnh lá rậm rạp kia trở thành che dấu tốt nhất, thân thể hai người ẩn vào ở giữa, người ngoài nhìn không thấy.

“Chồng, chàng.... Bé thiếp lên cây làm cái gì?” Tổng Văn Ca ôm chặt lưng Long Ngự Tà, có chút hơi sợ ngập ngừng nói. Cây cao như vậy, nếu ngã xuống, không chết cũng bị thương!

“Ca Nhi đừng sợ, có ta ở đây, nàng tuyệt đối sẽ không ngã xuống!” Long Ngự Tà không có ý tốt cười cười, lập tức đề lên thân thể mềm mại của Tổng Văn Ca, trong môi mông phun ra lời nói càng ám muội, thở ra hơi thở dày đặc hương vị ham muốn. “Vợ à, tiểu quý Hi Nhi kia bị Vũ Văn Huyền Băng xúi giục hỏng rồi, luôn nhận giật lừa cha, trước mắt một chút cũng không thân với ta, ta rất đau lòng! Vợ, ta mặc kệ, nàng phải sinh cho ta thêm mấy hoàng Nhi nữa, làm cho về sau bọn chúng chỉ được vây quanh một mình ta, cũng chỉ có thể thân với một mình ta! Vợ, nàng nói chúng ta một năm sinh một đứa, có được không?”

Nói xong, bàn tay to không an phận của Long Ngự Tà đã sờ về phía cái hông của nàng, đai lưng bị tháo, áo ngoài tùy theo bị bong ra từng mảng.

“Chồng, đừng.....” “Tống Văn Ca cuống quýt đè lại tay làm loạn của Long Ngự Tà, hơi thở vì hoảng sợ mà trở nên có chút không ổn. "Giữa ban ngày ban mặt, chúng ta làm sao có thể....”

“Sợ cái gì, có cảnh lá rậm rạp này che lấp, ai có thể xem tới được chúng ta đang làm cái gì.” Áo lót bị mở, Long Ngự Tà vội vàng hôn lên cổ trắng nõn tinh tế của cô gái nhỏ yêu mến, lại theo xương quai xanh hoàn mỹ một đường xuống phía dưới.

“Nhưng, nhưng... Chúng ta đêm qua mới...” Tống Văn Ca chống đỡ hoàn toàn vô lực, nhưng còn tồn tại chút lý trí vẫn kiên trì gầy dựa lần cuối. Tối hôm qua cả một đêm mất hồn triền miên, thân thể của nàng cho tới bây giờ còn có chút bần rùn vô lực. “Chồng, hôm qua chàng đều giằng co dữ dội cả đêm, không cần nghĩ ngợi sao?”

“Cả một đêm tính cái gì? Vợ à, đối với nàng, cho dù ta muốn cả đời cũng còn ngại không đủ đâu!” Long Ngự Tà hình như có chút chưa thỏa mãn dục vọng hừ hừ, hẳn đã có hơn ba năm không hoan ái với cô gái nhỏ yêu mến dưới thân này, mới triền miên một đêm làm sao mà đủ? Nếu không phải sợ thân thể nàng ăn không tiêu, hẳn thật muốn đem nàng đặt ở dưới thân bừa bãi yêu thương bảy ngày bảy đêm mới bỏ qua. “Vợ, đừng nhưng nữa, một khắc đêm xuân đáng ngàn vàng, chúng ta đừng lãng phí thời giờ-à nữa.”

Lời còn chưa dứt, cái yếm và quần lót trên người Tống Văn Ca cũng bị Long Ngự Tà từng cái từng cái lột ra. Ngay sau đó là áo ngoài và áo trong của hắn, ở trước mặt nàng rất nhanh được hắn cởi ra.

“Vợ, chúng ta phải nắm chặt thời giờ-à sinh thêm mấy đứa bé, để cho bọn chúng mỗi ngày vây quanh nàng, như vậy nàng mới không có thời giờ-à suy nghĩ chuyện khác.” Long Ngự Tà vừa nói vừa cúi đầu hôn lên bộ ngực sữa của Tống Văn Ca, nhẹ nhàng liếm hôn cắn cắn, dẫn tới nàng từng đợt sợ run.

“Uuuu... Mau đừng như vậy, như thế này Hiên đến đây làm sao bây giờ?”

“Hừ! Hẳn dám nữa, ta lại cho bốn người Minh Phong hung hăng đánh hắn một trận nữa!” Long Ngự Tà nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhắc tới tên kia hắn lập tức một bụng tức. Không phải là ý vào mình võ công cái thể, thiên hạ đệ nhất sao, có cái gì hay mà khoe ra? Hừ, tìm một cơ hội trộm đi hàn băng kiếm phổ và Thiên Ma bí kíp của hắn ta, chờ hắn cũng luyện thành hai loại võ công này rồi, xem xú tiểu tử kia còn dám ở trước mặt hắn làm phách nữa không!

Tống Văn Ca bĩu môi, không cho là đúng: “Chồng, phải là Hiên hung hăng đánh bốn người Minh Phong một trận mới đúng chứ!”

“Đừng! Tiểu tử đó bớt đắc ý đi! Bốn người Minh Phong liên thủ đánh không lại, ta lại phân phó tất cả ám vệ ra vây công hắn, đánh nở hoa cái khuôn mặt đào hoa tà mị đẹp đẽ của hắn!” Trong mắt Long Ngự Tà loé ánh vàng, tiếng cười âm hiểm làm cho Tống Văn Ca nhìn không được co giật khóe miệng, da đầu cũng bắt đầu run lên.

“Chồng, chàng không phải nói cùng thiếp đi ra du sơn ngoạn thủy, lưu lạc thiên nhai sao? Vậy chàng còn mang theo nhiều ám vệ như vậy làm gì?”

“Ha ha, chuyện này còn phải hỏi sao, đương nhiên là riêng dùng để đối phó Hàn Kỳ Hiên tiểu tử thói kia, ai bảo hắn khiến người ghét chứ!” Luôn như âm hồn bất tán đi theo bọn họ, một chút cũng không đỡ mặt vì phá hư vợ chồng người ta ân ái, còn không sợ bị thiên lôi đánh xuống.

“Chồng, chàng lấy nhiều áp ít, thắng không hay.” Tống Văn Ca còn chưa dứt lời, đôi môi hồng nhuận đã bị hôn thật sâu.

Thật lâu, Long Ngự Tà mới luyến tiếc ngừng đầu, không có ý tốt cười nói: “Vợ, vì phòng ngừa người đáng ghét đến phá hư cuộc sống vợ chồng chúng ta ân ái triền miên hạnh phúc, lấy nhiều áp ít tính cái gì, thủ đoạn tỉ mỉ của chồng nàng còn nhiều! Được rồi, vợ à, không cho nàng nhắc đến tiểu tử thói Hàn Kỳ Hiên trước mặt ta nữa, nhất là vào lúc chúng ta hoan ái. Bằng không, ta sẽ ghen tị nha!”

Dứt lời, Long Ngự Tà nhẹ nhàng tách ra hai chân thon dài trắng nõn của Tống Văn Ca quăn ở ngang hông mình, lập tức mạnh mẽ chìm thân, hơi trùng phật tiến vào thân thể của nàng, rước lấy Tống Văn Ca kim lòng không được mất hồn ngấm một tiếng. Luật động cuồng tử đi theo trình diễn, cảnh xuân vô hạn, xuân ý không dừng lại nghỉ ngơi.

“Uuu... chồng, chàng chậm một chút... Chậm một chút... a...” Tống Văn Ca ôm chặt cổ Long Ngự Tà, thanh ngâm thoát ra không tự chủ được từ môi của nàng bật ra miệng, tình cảm cuồng liệt nóng cháy như vậy, nàng thật sự là có chút chịu không được. Tuy rằng cảm giác vui thích mất hồn kia khiến nàng thích khiến nàng say mê, thậm chí khiến nàng có chút phiêu phiêu dục tiên, nhưng không thể không tiết chế như vậy!

“Chồng, chàng rút cuộc muốn đủ chưa... a ư, thiếp mệt mỏi quá... Umm... ư.....”

“Không đủ, không đủ, cả đời cũng không đủ! Vợ, nhìn trong chốc lát nữa, thật tốt phối hợp ta một chút thôi! Làm tiếp một lần, a không, làm tiếp hai lần. Không được, hai lần vẫn còn quá ít, ba lần đi. Vợ, chúng ta làm tiếp ba lần sẽ để cho nàng nghỉ ngơi một chút, được không?”

“AA, ư ư!” Tống Văn Ca kêu rên một tiếng dưới đáy lòng, biết phản kháng không có hiệu quả, chỉ có thể nhận mệnh phối hợp với con rồng bá vương tinh lực tràn đầy, hoàn toàn không biết mệt mỏi là gì. Luật động nguyên thủy lại một lần nữa tấu vang âm thanh là lướt động lòng người kia, làm xấu hổ tất cả cảnh đẹp tự nhiên quanh mình.

Tương lai lộ rõ cuộc như thế nào, dù ai cũng không cách nào đoán trước. Bất quá, chỉ cần có người yêu mến ở bên người, cho dù gặp được nhiều mưa gió hơn nữa, nhiều gặp ghềnh hơn nữa, cũng sẽ làm cho người ta vui vẻ chịu đựng.

Cực khổ, một mình gánh khó khăn. Nếu có người yêu cùng nhau chia sẻ, vậy sẽ gọi là hạnh phúc!

Có thể cùng người yêu mến cầm tay tiêu dao cả đời, ai dám nói đây không phải hạnh phúc lớn nhất trong đời đây?

P/S: Vậy là đã hết kết thúc rồi, hay mình dừng ở đây nhé... Chẹp, cái kết thúc kia bị một chương hình, ta nhìn cũng nản, mà tiếc cho anh Mặc... Aiii... không biết làm sao =.=

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 28: Ba người hạnh phúc (đại kết cục 2)

Sau khi Long Ngự Tà và Tống Văn Ca rời cung, nơi đầu tiên hai người đi là Thiên Ma Cung. Sau khi gặp Trần nhi, tiểu gia hỏa kia tuy rằng đã chín tuổi rồi, nhưng công phu đỉnh người của nó cũng là có tăng chứ không giảm, so với Hi Nhi chỉ có hơn chứ không kém. Ngoại trừ tắm rửa và đi nhà xí, trên căn bản là nó một tác cũng không rời khỏi người Tống Văn Ca, ngay cả ngủ nó cũng không chịu quay về phòng của mình, chỉ muốn cùng tỷ tỷ ngủ chung một phòng, tuy rằng khác giường.

Có một cái đuôi nhỏ tùy thời tùy chỗ đi theo như vậy, thật là làm khổ cho Long Ngự Tà, không thể tùy tâm sở dục, không hề có kỳ khanh khanh ta ta cùng Tống Văn Ca. Không phải hẳn không dám, mà là Tống Văn Ca thẹn thùng, mỗi lần đều đỏ mặt kháng cự hẳn. Ở trong Thiên Ma Cung chịu khổ một tháng trời, cuối cùng Long Ngự Tà cũng không thể chịu đựng được nữa, nên hẳn lừa Tống Văn Ca rời khỏi Phượng thành, bọn họ tiếp tục du sơn ngoạn thủy và tiêu dao gi-ang hồ.

Dĩ nhiên, Hàn Kỳ Hiên như cũ kiên trì đi theo bọn họ. Theo lời của hẳn nói chính là, vật nhỏ đi đến đâu, hẳn sẽ theo tới đó, địa phương có vật nhỏ ở mới là nhà của hẳn.

Mà tiểu tử Trần nhi đáng thương kia, trong lúc Long Ngự Tà và Hàn Kỳ Hiên cấu kết với nhau làm chuyện xấu, lại một lần nữa không biết gì bị Tống Văn Ca ‘vứt bỏ’ nữa rồi, để một mình nó ở lại Thiên Ma Cung. Về phần Long Ngự Tà và Hàn Kỳ Hiên hai người đàn ông ‘xấu xa’ lại âm hiểm kia như thế nào cấu kết với nhau làm việc xấu, khiến cho Trần nhi không biết mà Tống Văn Ca lại không có ý kiến gì, cái này cũng chỉ có trời biết đất biết cùng với hai người bọn họ biết.

Tận hưởng cuộc sống ngoài cung vô lo vô nghĩ, tự do tự tại, những ngày kế tiếp, Long Ngự Tà mang Tống Văn Ca đi khắp năm sông bốn biển, đập hết đại giang nam bắc, nhìn non xanh nước biếc, từ mặt trời mọc đến mặt trời lặn, đánh đàn ca hát vui vẻ. Tình cảm của hai người dần dần sâu sắc hơn, ngày càng thắt chặt. Mỗi nửa năm bọn họ sẽ quay về hoàng cung một lần, mà khi ở bên ngoài dạo chơi, hàng tháng Phong Thanh Dương đều dùng bồ câu đưa tin kể lại cuộc sống của Hi Nhi. Về phần Trần nhi, đương nhiên cũng có người của Thiên Ma Cung đứng hạn truyền thư báo cho bọn họ.

Ngày yên tĩnh và vui vẻ cứ như vậy một ngày lại một ngày trôi qua, xuân đi thu lại, bốn mùa không ngừng biến hóa. Nếu không phải có Hàn Kỳ Hiên, tên churong mắt kia thường thường chạy đến phá hư... Long Ngự Tà nghĩ thế giới của hai người hẳn và Ca Nhi sẽ càng thêm hoàn mỹ. Đáng tiếc hẳn đánh không lại tên kia, chỉ có thể cả ngày chiếm tiện nghi ở ngoài miệng, nguyên rửa tên kia phá hư cuộc sống mỹ mãn của vợ chồng người ta, tên kia sớm hay muộn cũng sẽ bị trời phạt. Mà cái tên bị hẳn nguyên rửa hoàn toàn không biết hai chữ ‘Tự giác’ là gì, mắt diếc tai ngơ đối với lời nói của hẳn. Theo tên kia nói chính là, hẳn ta xem lời nói của hẳn như là đánh rắm, ngay cả việc cho đi vào tai trái ra tai phải cũng đều ngại lãng phí thời gi-àn của hẳn ta.

Tống Văn Ca luôn bất đắc dĩ vừa buồn cười nhìn hai người họ khặc khặc không ngớt, thậm chí ra tay quá nặng. Chỉ là mỗi một lần, nàng không cho hai người vận dụng võ công và nội lực, chỉ có thể dùng công phu quyền cước bình thường. Nếu không, Hàn Kỳ Hiên và nam khôi xurong kia, toàn lực dùng Thiên Ma Thần Công, chồng của nàng không chết cũng bị thương!

Nhưng theo thời gi-àn trôi qua, Tống Văn Ca dần dần không có tâm tình vui vẻ du ngoạn. Thời gi-àn ba năm đã qua hơn phân nửa, khoảng cách Liên Mặc ở trong mộng cùng nàng ước định ba năm chỉ còn hơn hai tháng, mỗi ngày nàng đều sống giữa vui và buồn... Nàng bởi vì Liên Mặc sắp trở về mà cực kỳ hưng phấn và vui vẻ, thậm chí đêm không thể say giấc. Nhưng về phương diện khác, nàng lại khổ não ưu sầu không biết nên thắng thắn với Long Ngự Tà như thế nào.

Dạo chơi bên ngoài hơn hai năm qua, Long Ngự Tà mặc dù đối với nàng ngàn y trăm thuận, hết sức yêu thương, có thể nói muốn sùng nàng lên trời. Nhưng, cuồng ngạo bá đạo của hẳn vẫn chưa có giảm bớt quá nửa phân, tham muốn giữ lấy của hẳn đối với nàng vẫn mãnh liệt đến đáng sợ giống như trước kia, thậm chí so với trước kia còn đáng sợ hơn vài phần. Chỉ cần địa phương có nàng ở, động vật giống đực gì đều đừng mong tới gần nàng trong vòng năm thước. Hơn nữa chỉ cần là ra vào nơi đông người, hẳn sẽ bắt nàng phải mang khăn lụa che mặt.

Còn có, nếu nàng nhìn nhiều người qua đường Giáp hoặc là người qua đường Ất bên ngoài có vẻ suất một cái, soái ca người qua đường Giáp hoặc là người qua đường Ất đáng thương sẽ vô tội bị chịu khổ. Sau đó, nàng còn tuyệt đối không thể có ý kiến, bằng không sau khi trở về cũng sẽ bị tử hình ngay tại chỗ, trong vòng 3 ngày đừng mong xuống giường được.

Hẳn nói hẳn không phải người thích tùy tiện ghen, nhưng hẳn ăn dấm chua vào sẽ không phải người!

Vừa nghĩ tới tham muốn giữ lấy đáng sợ của con rồng bá vương kia, Tống Văn Ca lại buồn rầu phiền muộn không thôi. Nàng làm sao nói cho hắn biết, Liên Mặc cũng sắp trở về rồi, hơn nữa nàng rất yêu rất yêu Liên Mặc, nàng không thể không có huyênh ấy, hơn nữa cuộc đời này cũng không thể phụ huyênh ấy? Nàng nghĩ, lấy cá tính Long Ngự Tà, hẳn nhất định không có khả năng đồng ý cùng người đàn ông khác cùng nhau chia xẻ mình. Nếu nói cho hắn biết mình muốn một nữ hai phu, nàng cảm thấy Long Ngự Tà rất có thể sẽ lập tức một chưởng đánh chết mình, sau đó lại tự sát. Dĩ nhiên, trước khi hắn chết, tất sẽ không từ thủ đoạn giết Liên Mặc tiết mỗi hận trong lòng trước.

Ưu sầu khổ não một ngày lại một ngày, Tống Văn Ca gấp đến độ tóc cũng sắp bạc, rốt cục ở dưới tình huống tế bào não đã chết hơn phân nửa nghĩ ra một phương pháp tự nhận là có thể làm. Đó chính là giúp Long Ngự Tà tẩy não, giáo huấn tư tưởng nữ tôn cho hắn, làm cho hắn khắc sâu ba vợ bốn nàng hầu không riêng là quyền lợi của đàn ông, phụ nữ cũng có thể tam phu tứ thiếp.

Có ý tưởng thế này, vì thế trong thời gian kế tiếp, Tống Văn Ca có cơ hội là kể tiểu thuyết nữ tôn cho Long Ngự Tà nghe, tuyên truyền tư tưởng nữ tôn, hơn nữa không để lại dấu vết, mặt mờ biểu lộ ra mình cũng có ý tưởng ở phương diện này. Vất vả một nhọc chừng mười ngày như vậy, Tống Văn Ca vất hết óc nói đến nước miếng đều sắp cạn, Long Ngự Tà cũng là nửa điềm ý kiến và phản ứng đều không có. Chỉ là mỗi lần sau khi hắn nghe xong, về mặt trên mặt tổng hội chậm rãi trở nên bí hiểm, ánh mắt lại phức tạp khiến nàng xem thế nào cũng không hiểu.

Sau khi phương pháp tẩy não hoa lệ đều thất bại, Tống Văn Ca quyết định bất cứ giá nào, tính lấy thân thử nghiệm, bí quá hoá liều, để cho Long Ngự Tà bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị tốt tâm lý sẽ bị nàng đội nón xanh.

Vì thế, một ngày nào đó ánh mặt trời sáng lạn, trời trong nắng ấm, Tống Văn Ca ở trong một quán rượu chọn trúng một công tử diện mạo có chút nhỏ nhả thanh tú, sau đó cười nói tự nhiên đi lên trước, chủ động bắt chuyện với hắn ta, hơn nữa hưng trí dạt dào, trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Chẳng qua là khi nàng tiến thêm một bước cũng muốn hỏi vị công tử kia có vợ chưa thì Long Ngự Tà lộ ra vẻ mặt làm cho người ta sồn tóc gáy cười cười đến giết phong cảnh, cường ngạnh đóng gói mang nàng đi. Còn chưa bước ra khỏi quán rượu, đã nghe đến tiếng kêu thảm thiết của vị công tử kia.

Sau khi trở về, trừng phạt của mỗ Long biến thái lại một lần nữa khiến nàng xem thế là đủ rồi, liên tục hút không khí. Hắn lại buộc nàng phối hợp hắn, suốt ba đêm tra tấn biến thái.

Đêm đầu tiên là trò chơi giặc cướp ác bá và gái nhà lành. Vì thế cả đêm chỉ nghe thấy Tống Văn Ca la to: “Đừng, tên ác bá này!” “Đừng tay, tên giặc cướp này!” “Cút ngay, tên lưu manh này!” “Cứu mạng, có ác bá cường đoạt gái nhà lành! Cứu mạng!”

Đêm thứ hai là trò chơi lão gia háo sắc và tỷ nữ nhu nhược. Vì thế cả đêm chỉ nghe thấy Tống Văn Ca khóc cầu xin tha thứ: “Đừng mà, lão gia!” “Hu hu, lão gia, van xin người tha cho nô tỳ!” “Lão gia, mau dừng lại, nô tỳ thật sự chịu không nổi rồi!”

Đêm thứ ba là trò chơi cha chồng biến thái và con dâu dịu ngoan. Vì thế cả đêm chỉ nghe thấy Tống Văn Ca chối lợi lên án: “A, đừng, cha, con là con dâu của người!” “Cha, van xin người dừng tay, chúng ta không thể làm chuyện không có đạo đức như vậy!” “Cha, van xin người buông tha con dâu đi, làm như thế người sẽ bị người đời khiển trách!”

Suốt ba đêm bị tra tấn biến thái, làm cho Tống Văn Ca ngoan ngoãn thu liễm mấy ngày. Nhưng vì Liên Mặc, nàng bất kể như thế nào cũng sẽ không buông tha cho tính kế.

Vì thế, lại là một ngày nào đó ánh mặt trời sáng lạn, trời trong nắng ấm, khi Tống Văn Ca lên núi đi dạo lại xem xét chuẩn cơ hội chọn trúng một hiệp khách gi-ang hồ, ngũ quan thâm sâu có đáng đàn ông mười phần. Mị nhãn vừa quăng, đưa sóng thu sóng nhiều lần, phóng điện khiến soái ca hiệp khách kia choáng váng, tuyên bố không phải nàng không lấy. Mà nàng cũng thẹn thùng vô hạn gật đầu cam đoan, nói là khuê nữ chắc chắn chờ hắn đến cưới.

Mất thấy ‘Tình chàng ý thiếp’, chuyện tốt đã thành, trình Giáo Kim lại nửa đường đi ra, hơn nữa khuôn mặt tuần tú đen đến có thể so với Bao công. Sau khi tự mình ra tay sửa chữa vị soái ca hiệp khách kia, lập tức ôm nàng một đường bay lên núi cao.

“Ca Nhi, nàng lại còn dám tùy tiện đi trêu chọc tên đàn ông hoang dã kia, xem ra lần trước trừng phạt nàng còn chưa đủ!” Long Ngự Tà đứng trên một cành cây lớn, nhũ chân này nhìn Tống Văn Ca nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Ca Nhi, nàng nói lúc này ta nên trừng phạt nàng như thế nào cho phải đây?”

“Không cần! Chồng à, vừa rồi thiếp không có làm ra chuyện gì có lỗi với chàng, chàng dựa vào cái gì phạt thiếp?” Tống Văn Ca thờ phỉ phỉ nhìn thẳng vào mắt Long Ngự Tà, hai tay cũng ôm eo của hắn thật chặt, nàng không muốn từ trên cây ngã xuống.

“Không có sao? Hừ, nếu không phải ta xuất hiện kịp thời, nàng sẽ gả cho người đàn ông khác, cho ta đội nón xanh!” Long Ngự Tà bĩu môi hừ lạnh một tiếng, trên mặt đột nhiên tràn đầy hung ác, nham hiểm và tà ác. Tóc đen chạm vai phất phới theo gió, bình thường dịu dàng chợt trở nên lãnh khốc và yêu mị. “Ca Nhi! Hôm nay ta nhất định sẽ cho nàng biết kết cục tùy tiện trêu chọc đàn ông khác là như thế nào, xem nàng về sau còn dám hồng hạnh ra tường hay không!” Vừa dứt lời, hắn lại ôm lấy Tống Văn Ca, xoay người bay đến chỗ rất cao.

“A! Thiếp không dám! Hu hu, chồng à, thiếp không có hồng hạnh ra tường, thiếp làm sao dám!” Tống Văn Ca kiên trì phủ nhận, ông trời, đừng trách nàng có gan làm không có can đảm thừa nhận, chỉ có thể trách người đàn ông ác liệt trừng phạt quá mức biến thái. “Hu hu, chồng, chàng mau dừng lại được không, bay cao như vậy, đầu thiếp choáng váng!”

“Ca Nhi, không được cựa quậy, nàng cử động nữa ta lập tức muốn nàng ở trên cành cây phía trước!” Long Ngự Tà ôm chặt Tống Văn Ca, lời nói tà ác nhất vang lên bên tai nàng.

“Hừ, chàng cũng không phải chưa từng muốn thiếp trên cây!” Tống Văn Ca nhắm mắt lại, có chút uỷ khuất oán hận nói.

“Ha ha, thật không, Ca Nhi là đang ám chỉ, chúng ta hẳn là nên đổi một địa điểm kích thích hơn làm chuyện chúng ta thích sao?” Long Ngự Tà tà mị cười, lập tức bay đến vách núi cao. “Ca Nhi, nàng cảm thấy chỗ này như thế nào?”

“Chỗ nào?” Tống Văn Ca nghe vậy, nhanh mở to mắt, đợi thấy rõ ràng giờ phút này mình và Long Ngự Tà đang đứng trên một vách núi thì không khỏi hoảng sợ, cuống quýt nắm chặt cánh tay của hắn, run rẩy nói, “Chồng, thiếp biết sai lầm rồi, về sau thiếp cũng không dám nữa. Chỗ này gió lớn, sẽ cảm lạnh, chúng ta nhanh trở về được không?”

“Ca Nhi, nàng yên tâm, ta rất nhanh sẽ khiến nàng nóng lên!”

“Không, thiếp không muốn làm ở trên vách núi, chỗ này quá nguy hiểm, nếu ngã xuống làm sao bây giờ?”

“Ca Nhi, có ta ở đây, nàng sao có thể ngã xuống chứ?”

“Hu hu, thiếp vẫn không muốn, chỗ nguy hiểm như vậy thiếp sợ lắm.... “

“Hừ, không muốn cũng phải muốn, lần này không cho nàng hoàn toàn hấp thụ giáo huấn, chỉ sợ ta rất nhanh sẽ phải đội nón xanh rồi!”

“Hu hu hu, chồng, thiếp đã biết sai rồi... A, chồng, chàng cần thiếp cõ làm gì.”

“Ca Nhi, cái này không gọi cõ, cái này gọi là yêu... Uh thật thơm thực ngọt, hương vị của Ca Nhi thật là ngon, làm cho người ta mê đắm...”

“Ummm... đừng cõ... A, chồng, thiếp sắp ngã xuống rồi! Mau ôm lấy thiếp!”

“Yên tâm, ta sẽ không để cho nàng ngã xuống. Ca Nhi, nàng chuẩn bị xong chưa?”

“Ồ, không cần, chồng, đừng cởi quần áo của thiếp.”

“Ca Nhi, không cởi quần áo nàng, nàng bảo ta làm sao yêu thương nàng.”

“Hu hu, chồng, tên đại sắc lang, lại ở trên vách núi làm loại chuyện này đối với ta... Hu hu hu”

“Được rồi, Ca Nhi, đừng khóc, ta đây cũng là vì để cho nàng khắc sâu sai lầm của mình, về sau đừng nên phạm đến lần thứ ba. Uh, Ca Nhi, thả lỏng thân thể một chút, đừng cứng như vậy.... Ngoan, thật tốt phối hợp chồng...”

“Hu hu, bên cạnh chính là vách núi đen vạn trượng, thiếp dám thả lỏng sao.... “

Sau hai giờ hoa lệ, Long Ngự Tà cuối cùng từ trong sự kích tình đạt được thỏa mãn mà ngừng lại, bàn tay to ôm chặt Tống Văn Ca toàn thân bần rần vô lực.

“Ca Nhi” một tiếng lười lại kêu gọi từ trong miệng hắn lướt nhẹ ra, con ngươi đen vốn dĩ sắc bén lạnh như băng, lúc này lóe hào quang thỏa mãn dịu dàng, trên vầng trán nổi lên nhu tình và ý cười dày đặc. “Sau này nàng còn dám tùy tiện trêu chọc người đàn ông khác, còn dám hồng hạnh ra tường?”

“Hu.. Không dám... sau này cũng không dám nữa....” Tống Văn Ca vô lực lắc đầu cam đoan, nàng cũng không muốn lại lĩnh giáo trừng phạt như vậy nữa, thật sự là rất mạo hiểm cũng quá biến thái, thể xác và tinh thần đều chịu đủ tra tấn!

“Hu hu hu....” Nàng thật là khóc không ra nước mắt....

Sau sự kiện lần này, Tống Văn Ca thật sự bị trừng phạt biến thái của Long Ngự Tà làm cho sợ hãi, không dám có ý nghĩ gì. Mà trên thực tế, nàng cũng không có bất cứ cơ hội nào có ý nghĩ gì nữa. Người đàn ông ác liệt kia ngay cả nhà xí cũng mang nàng theo bên người, người nói nàng còn có thể có cơ hội ‘Ra tường’, ‘Thông đồng’ với người đàn ông khác không?

Cách ngày Liên Mặc ước hẹn ba năm cũng chỉ còn thời gian nửa tháng, nhưng chuyện nàng muốn thay đổi tư tưởng và quan niệm của Long Ngự Tà lại một chút tiến triển cũng không có. Vừa nghĩ tới Long Ngự Tà nhìn thấy Liên Mặc thì lập tức đao kiếm bức bách người chết ta sống, Tống Văn Ca lại nôn nóng sàu lo không thôi, quả muốn tìm một chỗ thật tốt phát tiết một phen.

“Long Ngự Tà, chàng là trướng thối!” Cùng với tiếng chửi rủa của mỗ nữ, một bó hoa to từ trên cây ném xuống.

“Long Ngự Tà, chàng là bạo quân!” Cùng với tiếng chửi rủa của mỗ nữ, lại một bó hoa to từ trên cây ném xuống.

“Long Ngự Tà, chàng là tên biến thái!” Cùng với tiếng chửi rủa của mỗ nữ, lại một bó hoa to từ trên cây ném xuống.

“Long Ngự Tà, chàng ngoại trừ khi dễ ta còn có thể làm cái gì? Hu hu hu, Long Ngự Tà, chàng độc tài, chàng chuyên chế, chàng một chút cũng không nghĩ đến cảm nhận của ta... Hu hu hu, ta chán ghét chàng, ta chán ghét chàng....” Cùng với tiếng khóc và tiếng nỉn của mỗ nữ, càng nhiều đóa hoa từ trên cây rơi xuống, một lớp thật dày trên mặt đất.

“Hoàng hậu nương nương, người nhanh chóng xuống dưới được không, ngồi ở trên cây cao nguy hiểm đó, người sẽ té xuống!” Minh Phong không dám có chút sơ suất nhìn Tống Văn Ca ngồi ở trên nhánh cây của một gốc cây cao lớn, trong lòng ôm một cái giỏ đầy hoa, vừa khóc nỉn, vừa ném hoa xuống tang cây.

“Đứng vậy đứng vậy, Hoàng hậu nương nương, người giúp đỡ nô tài, nhanh chóng xuống đây đi, ngồi trên cây cao như vậy nguy hiểm lắm!” Minh Vũ,

Minh Lôi và Minh Điện cũng nhất nhất tiến lên gia nhập hàng ngũ khuyên bảo.

Tuy rằng bọn họ không biết hoàng thượng lại chọn phải Hoàng hậu nương nương chỗ nào, nhưng gần đây Hoàng hậu nương nương càng ngày càng phiền chán, càng ngày càng lo âu, cũng càng ngày càng không vui. Nhìn Hoàng hậu nương nương như vậy, cả đám bọn họ đều không đành lòng, bọn họ chỉ muốn nhìn thấy Hoàng hậu nương nương mỗi ngày đều lộ ra nụ cười tươi như hoa, vui vẻ khoái hoạt.

“Minh Phong, Minh Vũ, Minh Lôi, Minh Điện, bốn các người đã chạy tới sao? Nhanh chóng rời đi cho ta, nói cho các người biết, bây giờ tâm tình ta cực kỳ không tốt, đừng quấy rầy ta phát tiết cảm xúc!” Tống Văn Ca lau nước mắt trên mặt, sau khi ném xong hoa, trực tiếp đem giỏ hoa trống không cũng ném xuống. Rồi sau đó đứng lên, lại bỏ lên một cành cao hơn.

“Hoàng hậu nương nương, van xin người đừng bỏ lên nữa, nguy hiểm!” Minh Phong lo lắng đề phòng cầu khẩn, nếu không phải sợ bị hoàng thượng bỏ một chương, hẳn đã sớm tung người lên ôm Hoàng hậu nương nương xuống.

“Minh Phong, mấy người các người lui xuống trước đi.” Long Ngự Tà vẫn đứng ở bên cạnh không lên tiếng rốt cục mở miệng. Sắc mặt âm u, như là điềm báo bão táp sắp xảy ra.

“Dạ, hoàng thượng!” Minh Phong âm thầm thở dài một hơi, mang theo ba người khác nhanh chóng lui xuống.

“Ca Nhi, xuống! Nàng rốt cuộc còn muốn náo loạn tới khi nào?” Long Ngự Tà lạnh lùng nhìn chăm chú bóng dáng mảnh khảnh trên cành cây kia, một đôi mày kiếm chau thật chặt, thần sắc trên mặt càng thêm lo lắng.

“Không cần chàng lo! Cho dù thiếp ngã xuống chết cũng không cần chàng trông nom! Mời chàng đi cho, thiếp hiện giờ không muốn thấy chàng hu hu hu....” Tống Văn Ca lớn tiếng khóc quát Long Ngự Tà dưới cây, nghĩ đến hán bá đạo ngang ngược, nghĩ đến hán không có khả năng sẽ cho mình và Liên Mặc ở cạnh nhau, nước mắt lại không tự chủ được chảy ra ngoài, lau thế nào cũng không hết.

“Hừ, nàng không xuống cũng được, ta đây sẽ ôm nàng xuống!” Long Ngự Tà hừ lạnh một tiếng, lời còn chưa dứt, bóng dáng cũng đã bay vút lên trên cây, mạnh mẽ ôm Tống Văn Ca xuống.

“Long Ngự Tà, chàng buông, mau buông!” Tống Văn Ca ở trong lòng Long Ngự Tà chống đẩy, vừa khóc vừa dùng sức vuốt lồng ngực của hán. “Hu hu hu.... Ai bảo chàng ôm thiếp xuống dưới.... Hu hu hu.... Chàng mau thả thiếp lại trên cây đi, hu hu hu....”

“Ca Nhi, đừng hồ nháo như vậy, nhẫn nại của ta cũng có hạn!” Long Ngự Tà cau chặt mày, bắt lại đôi bàn tay đang đánh vào ngực mình của Tống Văn Ca, trong mắt lướt qua một chút đau lòng và bị thương.

“Thiếp cứ muốn hồ nháo, không mượn chàng xen vào, hu hu hu.”

Tống Văn Ca không ngừng khóc thút thít, căn bản không để ý tới giờ này sắc mặt Long Ngự Tà có bao nhiêu âm trầm có bao nhiêu khó coi. Đang muốn đẩy hán ra, chợt thấy bên hông căng thẳng, lập tức bị hán ôm lấy, không khỏi hoảng sợ. “A! Chàng làm gì thế? Long Ngự Tà, chàng muốn bế thiếp đi đâu?”

“Về phòng!” Lạnh lùng phun ra hai chữ, Long Ngự Tà không thêm nhắc lại, trực tiếp ôm Tống Văn Ca đi nhanh về phòng ngủ ở biệt viện. Thẳng đến tiến vào nội thất, hán mới buông nàng ra. Trong phòng rất yên tĩnh, ai cũng không nói gì, chỉ trừ bỏ tiếng nước nở không lớn không nhỏ của Tống Văn Ca.

Trầm mặc thật lâu, Long Ngự Tà bỗng nhiên vươn tay nâng cằm Tống Văn Ca lên, động tác mềm nhẹ vô cùng lau chùi nước mắt trên mặt nàng. Thẳng đến nàng không hề khóc, mới sâu kín nói: “Ca Nhi, đêm nay thu thập xong hành lý, ngày mai chúng ta lập tức lên đường quay về Phượng thành. Liên Mặc hẳn là còn nửa tháng nữa sẽ trở về tìm nàng rồi, ta sẽ cùng nàng quay về Liên Ca lâu chờ hán trở về.”

“Long Ngự Tà, chàng... làm sao chàng biết Liên Mặc sắp trở lại?” Tống Văn Ca nghẹn họng nhìn Long Ngự Tà trần trụi, vì lời nói của hán mà kinh ngạc không thôi.

“Ca Nhi, hàng tháng nàng đều mơ thấy Liên Mặc, những lời nàng nói mơ ta đã sớm nghe được rõ ràng, bao gồm hán nói với nàng ước hẹn ba năm gì đó, cũng bao gồm ba năm này nàng vẫn đều yên lặng chờ hán. Kỳ thật, cái gì ta cũng biết, ta chỉ là cố ý không nói ra mà thôi.

Ca Nhi, ta biết nàng yêu Liên Mặc, thậm chí còn nhiều hơn so với yêu ta, phân lượng của hán ở trong lòng nàng dù nhiều dù ít đều nặng hơn ta.” Nói tới đây, ánh mắt Long Ngự Tà nháy mắt trở nên có chút tối, trên vầng trán cũng bị lấy u buồn và sầu não. “Ca Nhi, ta vẫn chờ nàng chủ động mở miệng, chờ nàng thẳng thắn đối với ta, dụng ý của nàng ta biết, trước kia nàng kể những chuyện xưa nữ tôn cho ta, cùng với tư tưởng nữ tôn cái gì nữ tử cũng có thể tam phu tứ thiếp, dụng ý nàng kể cho ta nghe là vì để ta có thể chấp nhận Liên Mặc, muốn cho ta đồng ý cùng Liên Mặc chia sẻ nàng.

Mà sau đó nàng hai lần ‘Hong hạnh ra tường’, cũng là vì đạt tới mục đích này. Về phần gần đây nàng trở nên càng ngày càng phiền chán, càng ngày càng lo âu, cũng càng ngày càng không vui, xét đến cùng toàn bộ cũng là vì Liên Mặc.... Ca Nhi, tuy rằng ta bá đạo, tham muốn giữ lấy nàng, cũng vô cùng mãnh liệt, nhưng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, ta không dám chặt chẽ gì-am cầm nàng nữa, cho nàng chỉ thuộc về một mình ta. Ta sợ rồi, ta sợ ta nếu còn cưỡng ép bá đạo không chịu thoái nhượng giống như trước, ta sẽ lại mất nàng.

Hậu quả như vậy ta không dám đón nhận lần thứ hai, đau đớn đau thấu tim như vậy chỉ cần trải qua một lần đã đủ để ta run rẩy trái tim băng giá, kinh hoàng sợ hãi cả đời, ta thật sự sợ. Ca Nhi, nếu không có Liên Mặc, lần đó sau khi nàng trúng độc cũng sẽ không sống lại. Nếu không có Liên Mặc, hơn năm năm trước ta cũng đã chết ở Thiên Ma giáo. Cho nên nói, hạnh phúc của hai người chúng ta đều là Liên Mặc ban cho, ta thật sự cảm kích hán. Cho nên, cho dù ta sẽ đau thương khổ sở, ta vẫn thật lòng chấp nhận hán. Ca Nhi, đừng phiền não lo âu nữa, ta thật sự tình nguyện cùng Liên Mặc chia sẻ nàng.

Ta nói rồi, vì nàng, cái gì ta cũng có thể sửa. Nàng không thích chuyên chế bá đạo của ta, ta đây về sau sẽ chăm chăm học được thu liễm, ta sẽ không ăn dấm chua của Liên Mặc. Chỉ cần là người Ca Nhi yêu, ta sẽ cố gắng thử đi tiếp nhận, ta thật sự không chịu được khi thấy nàng có một chút không vui về nào nữa.”

Nghe xong những lời thật lòng của hắn, Tống Văn Ca giật mình sững sờ một hồi lâu sau mới tìm về được âm giọng của mình: “Long Ngự Tà... Chàng nói đều là sự thật sao? Chàng thật sự tình nguyện nhận Liên Mặc sao? Chàng thật sự không ngại thiếp một nữ hai chồng sao?” Nàng thật sự không thể tin được Long Ngự Tà lại chịu chấp nhận. Nói ra lời như vậy, hắn là một đế vương bá đạo, lại cam tâm tình nguyện cùng Liên Mặc chia xẻ nàng? Nàng thật sự là rất rung động rồi, cũng quá cảm động.

“Ca Nhi, chẳng lẽ nàng hy vọng lời ta mới vừa nói là đùa với nàng sao?” Long Ngự Tà vươn tay xoa hai má Tống Văn Ca, có chút chua xót cười cười. “Ca Nhi, ba năm nay có thể một mình có được nàng, có thể mang theo nàng đi khắp đại giang nam bắc, xem non xanh nước biếc, nắm tay tiêu dao, cùng trải qua cuộc sống vui vẻ, ta cũng nên thỏa mãn. Ta không dám quá tham lam, sợ mình không biết thỏa mãn sẽ phải chịu bị lão thiên gia trừng phạt, khiến cho ta lại mất nàng.”

“Chồng, chàng thật tốt! Cảm ơn chàng nhường bước và thành toàn!” Tống Văn Ca ôm chặt eo Long Ngự Tà, đem mặt mình vùi sâu vào trong ngực của hắn, đáy lòng vừa vui vẻ, vừa hưng phấn, vừa kinh hãi, lại vừa cảm động, nước mắt trong mắt long lanh gọn sóng. Yên lặng một hồi lâu, bỗng ngẩng đầu lên nhìn Long Ngự Tà, nhỏ giọng ngập ngừng nói, “Chồng, nếu chàng thật vô cùng muốn SM... thiếp.... thiếp sẽ phối hợp một lần. Bất quá, chỉ một lần này thôi, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa!”

Dứt lời, Tống Văn Ca lại vùi đầu vào trong lòng Long Ngự Tà, chờ hắn cảm động đến rơi nước mắt đối với mình. Nhưng, 1 phút trôi qua, 2 phút trôi qua... 5 phút trôi qua, Long Ngự Tà vẫn không đáp lại gì. Còn đang nghi hoặc, chỉ nghe thấy Long Ngự Tà đột nhiên cười ha ha lên, tiếng cười sung sướng quanh quẩn trong toàn bộ không khí.

“Chồng, chàng cười cái gì? Chàng bình thường không phải ở bên tai thiếp lại nhai muốn chơi SM sao?” Tống Văn Ca vẻn miệng giận mắng Long Ngự Tà, trên mặt rõ ràng mang theo bất mãn. Hừ, nàng khó được cảm động quyết định thỏa hiệp hồi báo hắn, hắn lại cười đến vui vẻ như thế, như là đang chê cười nàng, có ý gì! “Chồng, không phải chàng nói chàng rất muốn thể nghiệm khoái cảm dùng roi đánh, nhỏ nến lên người và trói lại trên ghế sao?”

“Ha ha, Ca Nhi, nàng thật đúng là không phải khoái cảm đáng yêu bình thường! Ta bình thường nói những lời này đều là chọc nàng, nàng thật cho là làm thật?” Long Ngự Tà buồn cười lắc đầu, sau một lúc lâu mới dừng lại ý cười, một tay ôm eo nhỏ của Tống Văn Ca, tay kia thì sùng nịch điểm cái mũi của nàng, dịu dàng nói, “Ca Nhi, ta làm sao có thể ngược đãi nàng! SM kia cũng đều là nàng nói cho ta biết nha, tuy là nghe mới mẻ kích thích, nhưng cũng không có nghĩa ta có hứng thú đi ném thử, hơn nữa luyện tiếu đem nàng làm đối tượng thí nghiệm.”

“Thì ra là như vậy, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, ha ha!” Tống Văn Ca cười đến ngọt ngào, âm thầm thở ra một hơi thật lớn. Nàng còn nhớ rõ khi nàng kể SM cho Long Ngự Tà, mở rộng bá vương luôn nở toát ra ánh sáng, một dáng vẻ nóng lòng muốn thử còn khẩn cấp, sợ tới mức nàng ứa ra mồ hôi lạnh. Phải biết rằng, nàng cũng chỉ là một người thích nghe người khác chơi SM, nhưng tuyệt không tình nguyện bị đức ông chồng nhà mình làm SM. Dùng roi đánh? Nhỏ sáp? Trói trên ghế? Á, ngẫm lại khiến cho nàng sồn cả gai ốc.

“Chồng, chàng đối với thiếp thật tốt!” Cảm động chớp chớp đôi mắt long lanh, Tống Văn Ca hơi hơi đỏ mặt, chủ động hôn lên môi Long Ngự Tà xem như là thưởng cho hắn.

“Ca Nhi, chỉ một cái hôn còn chưa đủ!” Long Ngự Tà sờ sờ môi của mình, ánh mắt ám muội chặt chẽ nhìn dung nhan yêu kiều của Tống Văn Ca, trên khuôn mặt tuấn tú xuất hiện nụ cười xấu xa tà mị, trong mắt lại lóe lên chủ ý mà chỉ cần liếc qua đã biết chắc là không có ý gì tốt.

“Chồng, cái đó... Vậy chàng.. Chàng còn muốn thế nào?” Tống Văn Ca bị ánh mắt tà tử ám muội của Long Ngự Tà nhìn xem tâm hốt hoảng, trong đầu đồ chuông mảnh liệt, trực giác mở rộng bá vương lại muốn ‘Tra tấn chà đạp’ phá hư mình.

“Ca Nhi, chúng ta hình như có một thời gian không chơi đùa cos-play rồi, ta đối với cái này có vẻ có hứng thú. Không bằng đêm nay chúng ta chơi trò chơi tiểu công Đế vương cường thế, xấu xa đánh với tiểu thụ nhu nhược, dịu ngoan, nhỏ nhỏ như thế nào?” Long Ngự Tà tà ác nhử mồi, ánh mắt sắc sắc như có như không đảo qua cái mõng Tống Văn Ca.

“Không cần!” Tống Văn Ca đẩy Long Ngự Tà ra, hai tay ý thức che cái mõng của mình, mặt cười đỏ bừng trừng mắt hắn, xấu hổ và giận dữ không thôi quát nói, “Long Ngự Tà, tên đại biến thái chàng, thiếp không muốn chơi trò chơi đam mỹ cường công nhu nhược thụ này với chàng!”

“Ca Nhi, cái này không phải do nàng! Nàng không muốn phối hợp cũng phải phối hợp, đối với trò chơi gọi cos-play này ta làm không biết mệt đâu! Nhất là cách chơi của Đế Vương cường thế tà ác đánh với tiểu thụ dịu ngoan nhu nhược, ta khá cảm thấy hứng thú, cũng vạn phần chờ mong!” Long Ngự Tà vừa nói vừa cười vẻ mặt đáng đánh đòn, vươn tay vội muốn kéo Tống Văn Ca đang thoát đi vào trong lòng. “Ca Nhi, nàng trốn không thoát đâu!” (#Ami: á á ca biến thái quá á...)

“Đừng!” Tống Văn Ca sợ tới mức quát to một tiếng, giờ phút này nàng thật sự là hối hận, nàng ngàn không nên vạn không nên nói cho hắn loại quỷ cos-play này, làm cho hắn bỏ thêm vào một loại hứng thú biến thái lại ác liệt như thế. Nàng thật sự là tự gây nghiệt, không thể sống! Vô cùng oán giận trừng mắt nhìn Long Ngự Tà một cái, bằng tốc độ nhanh nhất lao ra cửa phòng, vừa chạy vừa hô to, “Cứu mạng! Cứu mạng! Hiên, huynh nhanh chóng lại đây cứu ta, ta sắp bị Long Ngự Tà tàn bạo chết!”

Lời còn chưa dứt, Hàn Kỳ Hiên mặc áo xanh tiêu sái phiêu dật bay xuống trước mặt Tống Văn Ca. Cúi đầu ở trên trán nàng thơm hương mỹ nhân, tiêu sái mở ra quạt giấy ngọc cốt trong tay, cười nói: “Vật nhỏ, sao kích động như vậy? Có phải tên Long Ngự Tà lại muốn khi dễ nàng hay không?”

Thấy Hàn Kỳ Hiên đột nhiên xuất hiện, Tống Văn Ca hoảng sợ, một lát sau vừa mừng vừa sợ lên tiếng nói: “Hiên, huynh cuối cùng đã trở lại, huynh cũng

không biết trong thời gian huynh rời đi hai tháng này, ta bị người đàn ông ác liệt kia khi dễ thảm bao nhiêu! Hu hu hu... Nếu huynh trở lại chậm thêm hai ngày, nói không chừng cũng không thấy được ta... “

“Vật nhỏ, đừng khóc, mau nói cho ta nghe một chút đi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Hàn Kỳ Hiền bình tĩnh, nhìn Tống Văn Ca lôi kéo ống tay áo của mình đi lau sạch khóe mắt căn bản cũng không có nước mắt của nàng, khóe miệng không khỏi run rẩy, khuôn mặt tuấn tú cũng có chút vỡ tan. “Vật nhỏ, Long Ngự Tà tên đáng giận kia có phải lại thừa dịp ta không ở đây, vừa mới khi dễ nàng hay không?”

“Hừ! Hắn đâu chỉ khi dễ ta, hắn quả thực là muốn ngược đãi ta!” Tống Văn Ca thở phì phì hừ một tiếng, một lát, mắt long lanh oán hận trừng mắt về hướng phòng ngủ, cắn răng nói, “Hiên, đánh cho ta, giúp ta thật tốt dạy dỗ mỡ rỗng bá vương một trận! Lần này, ta cho phép huynh sử dụng võ công và nội lực!”

“Ha ha, vật nhỏ, đây là nàng nói nha! Lần này ta thật sự sẽ bạo lực đối với Long Ngự Tà!” Hàn Kỳ Hiền thu tay về, hưng phấn vô cùng bóp bóp nắm tay, đốt ngón tay phát ra thanh âm thanh thúy vang dội làm cho Tống Văn Ca nhìn không được run lên thân mình, trong đại não nhanh chóng bắt đầu ảo tưởng đáng về mỡ rỗng bá vương bị Hàn Kỳ Hiền sửa chữa vô cùng thô thảm nhếch nhác đáng thương.

“Hiên, xuống tay đừng quá độc ác, đừng đánh chồng ta thành tàn phế, giáo huấn nhỏ nhỏ là được rồi.”

“Yên tâm đi, vật nhỏ, ta luôn biết đứng mực!” Khóe miệng Hàn Kỳ Hiền gọi lên một chút cười gian, dứt lời, chỉ nghe ‘vút’ một tiếng, bóng người của hắn đã biến mất không thấy đâu nữa.

Chốc lát sau, chỉ nghe trong phòng truyền đến một trận thanh âm ‘rầm rầm “bình bình, bốp bốp”, có thể tưởng tượng cái bàn, bình hoa chén trà vỡ vụn, trong phòng hẳn là hỗn loạn.

“Xin lỗi rồi, chồng à, lần này cũng không nên trách thiếp gọi Hiên đánh chàng, ai bảo chàng biến thái như thế, lại muốn chơi đam mỹ!” Tống Văn Ca che lỗ tai của mình, không có nửa phần áy náy thì thảo tự nói. Một hồi lâu, lại hai tay làm hình dáng loa đưa tới bên miệng, mặt hướng về cửa phòng la lớn, “Chồng, chàng trăm ngàn phải chịu đựng nha, thiếp ở trên tinh thần toàn lực ủng hộ chàng! Hiên, xuống tay nhẹ một chút, còn có, không thể đánh mặt chồng ta!”

Vừa nói xong, trong phòng truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt hơn của hai người đàn ông, trời đất u ám, nhật nguyệt không sáng!

“Phù, đàn ông quả nhiên hiếu chiến, một người hai người như ăn thuốc nổ, đánh nhau đều không cần mạng...” Tống Văn Ca nhỏ giọng nói thầm một câu, co cò lại, lại lau mồ hôi, xoay người rời đi trong gió lốc. “Ngày mai phải quay về Phụng thành rồi, ta nên mau chóng trở về phòng thu thập hành lý mới được.”

Mặc, thật sự rất nhớ chàng rồi, hy vọng chàng có thể đứng hạn trở về.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 29: Ba người hạnh phúc (Đại kết cục 3)

Nội dung phía dưới là khi Long Ngự Tà và Tống Văn Ca đã trở về Liên Ca lâu. Sau đó, cũng đã gặp lại Liên Mặc. Long Ngự Tà cũng cho phép họ thành thân, hạn định chuẩn bị trong ba ngày...

Thời gian ba ngày thoáng một cái đã qua, trong lúc tất cả chờ mong, Liên Mặc rốt cục nghênh đón đại hôn của hắn và nữ tử yêu mến.

Mẫu Chi phường.

Đưa mắt nhìn lại, khắp Liên Ca lâu đều là cảnh sắc vui mừng cát tường, cả người Liên Mặc đều toát ra hương vị hạnh phúc.

Trong đại sảnh, Long Ngự Tà và Hàn Kỳ Hiền ngồi trên ghế chủ. Trừ hai người ra, còn có Minh Phong, Minh Vũ, Minh Lôi, Minh Điện, Chu Triệt, Huyền Tân, Bạch Thi, thanh Trạch đều đã đến. Bởi vì Tống Văn Ca nói tất cả gián dị, cũng không muốn cho những người khác biết, cho nên biết rõ nàng thành thân cũng chỉ có mười người trong đại sảnh này. Bất quá, mặc dù hôn lễ đơn giản, nhưng mỗi chi tiết đều mỹ lệ, thứ cần thiết đều không thiếu. Bởi vì không có một người nào cam lòng cho Tống Văn Ca chịu một chút ủy khuất, không cần nàng mở miệng, đồ bọn họ dâng lên cũng đều là thứ tốt nhất.

Mà đến cùng, người vui mừng nhất tất nhiên là Liên Mặc. Đợi sống lại năm năm, chờ năm nghìn năm, qua bao nhiêu gian nan hiểm trở, kéo dài biết bao đau khổ nhớ nhung, Liên Mặc rốt cục có thể nắm tay nữ tử mình yêu như chim liền cánh như cây liền cành, bảo hắn làm sao không vui mừng? Có được quá không dễ dàng, thế nên làm cho hắn tổng có một loại cảm giác như đang nằm mộng, hắn luôn thật sự không dám tin hắn có thể hạnh phúc cùng Ca Nhi. Chưa bao giờ biết rõ, thì ra hạnh phúc đến thật thì hắn lại hoảng sợ lo lắng như thế, tâm sẽ không yên như thế, thỏa mãn đến nỗi làm cho người ta hít thở không thông giống như thủy triều, từng đợt rồi lại từng đợt xông đến, nhấn chìm hắn.

Khác với Liên Mặc đang kích động, Long Ngự Tà ở ghế chủ lại có tâm tư khác hoàn toàn. Dù nói hẳn chịu cùng Liên Mặc phân chia Ca Nhi, cũng đã nói sẽ không ăn dấm chua của Liên Mặc, sẽ thật tình đón nhận hẳn ta, càng sẽ thật tốt ở chung với hẳn ta. Nhưng mà, khi Liên Mặc thật sự bước vào thế giới của hẳn và Ca Nhi thì hẳn mới biết nói so với làm dễ hơn rất nhiều. Ba ngày qua, hẳn nhìn thấy Ca Nhi và Liên Mặc thân mật ở cạnh nhau, trong lòng của hẳn khó chịu giống như mèo cào. Thực tế sau khi Liên Mặc hôn môi Ca Nhi, hẳn không biết đã dùng bao nhiêu trí lực và nhẫn nại, mới khống chế mình không đánh Liên Mặc.

Nếu không phải vì Ca Nhi yêu Liên Mặc, nếu không phải sợ Ca Nhi đau lòng khổ sở, nếu không phải sợ vì tàn khốc bá đạo của mình mà mình mất đi Ca Nhi lần nữa, hẳn sẽ không chút nào do dự bầm thây Liên Mặc ra vạn đoạn. Cái gì ‘Chỉ cần là người Ca Nhi yêu thương, ta đều sẽ chấp nhận’, lúc ấy đầu hẳn khẳng định là không bình thường mới có thể nói ra lời muốn mạng người như vậy! Hẳn làm không được, làm không được!

Vợ của mình lại muốn gả cho người khác, hẳn chỉ có thể tức, hẳn đã sắp điên! Hẳn thật sự muốn ngưng lại tất cả. Đem cái tên mặt đầy hạnh phúc kia ném xuống sông, sau đó mang vợ của mình đi xa, không cho bất kỳ kẻ nào phân chia vợ với hẳn! Hừ!

“Long huynh, uống ly trà lạnh hạ hỏa đi! Đừng thổi mặt nữa, dù cười không nổi, cũng không cần biểu hiện không vui lên mặt như vậy chứ?” Hàn Kỳ Hiền bên cạnh đề xuống ghen tuông và phẫn nộ, quơ quơ ly trà lạnh trước mặt Long Ngự Tà, dùng cười tà phóng đảng để che dấu ưu thương trong lòng.

“Muốn uống tự ngươi uống đủ đi, ta không rảnh giả xinh đẹp như ngươi!” Trùng mắt nhìn Hàn Kỳ Hiền một cái, ánh mắt như ăn thịt người của Long Ngự Tà lại trở về trên người Liên Mặc.

“Hoàng thượng, giờ lành đã đến, có phải nên mời nương nương ra bái đường rồi không?” Minh Phong đột nhiên chấp tay, ngóc hể hể nhảy ra một câu như vậy. Vừa mở miệng, lập tức bị Minh Vũ và Minh Lôi đồng thời nheo cánh tay hẳn một cái, mà Minh Điện ở phía sau cũng đá hẳn một cước.

“A, mấy người các ngươi sao lại hung dữ, sao đều đánh ta?” Minh Phong kêu rên hỏi. Quay đầu thấy Minh Vũ, Minh Lôi, Minh Điện đều là đáng vẻ ‘ngươi quả thực ngốc đến không có thuốc nào cứu được’, lại thấy sắc mặt hoàng thượng so với lúc trước càng khó coi hơn, lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện hình như mình nói sai cái gì rồi?

Nhưng hẳn cũng không nói gì không nên nói, hẳn chỉ là nhìn ra thánh thượng vì hoàng hậu muốn thành thân với Liên Mặc mà không cao hứng mấy ngày ngay, hơn nữa phẫn nộ thật lớn, hẳn muốn hoàng thượng sớm vui trở lại, cho nên mới phải nhìn nương nương và Liên Mặc thành thân sớm một chút chứ bộ. Đau dài không bằng đau ngắn, sớm một chút hoàn tất không phải sao? Hoàng thượng cứ luôn khó chịu, bọn họ nhìn thấy cũng bất an.

“Minh Vũ, mấy người các ngươi đem cái tên này ném ra ngoài dạy bảo chút! Cho hẳn biết từ nay về sau cái gì nên nói, cái gì không nên nói!” Long Ngự Tà trầm mặt phân phó.

“Dạ, hoàng thượng!” Minh Vũ và Minh Lôi gật đầu lĩnh mệnh, đồng thời cho Minh Phong một cái ánh mắt tự làm tự chịu, lập tức kéo cánh tay của hẳn đi ra ngoài. Người không xem sắc mặt mà nói chuyện nên bị đánh.

“Haiz, làm thuộc hạ của ngươi thật tội nghiệp!” Hàn Kỳ Hiền nhìn có chút hả hê cười cười, thấy Long Ngự Tà đang trùng mắt mình, cũng không nhiều lời nữa. Nhìn Liên Mặc mặc quần áo tân lang lại tươi cười hạnh phúc chói mắt trong đại sảnh, trong mắt hiện ra đầy ao ước và ghen ghét.

Ước gì mình cũng có thể mặc lễ phục bái đường cùng vật nhỏ!! Lần thứ hai thấy người mình yêu bái đường thành thân với người khác, tâm thật sự đau quá, cũng rất thất lạc. Vì cái gì Long Ngự Tà và Liên Mặc đều có thể được vật nhỏ yêu, chỉ mình không được?

Thật sự rất ao ước rất ghen với hai người họ? Ghen đến tâm đều đau, ghen đến hô hấp cũng khó chịu, muốn ngưng tất cả mang vật nhỏ đi, mang nàng đến Thiên Tân, khiến nàng vĩnh viễn không gặp được bọn họ.

Nếu vật nhỏ cũng thương hẳn thì tốt quá, dù là một chút, một chút, như vậy hẳn cũng có một lý do mang nàng đi...

“Ca Nhi sao còn chưa ra, giờ lành đã sắp qua rồi?” Liên Mặc nhỏ giọng hỏi một câu, trông mắt màu băng lam không tự chủ nhìn ra cửa, trên mặt hiện lên nóng vội. Đối với tâm tư của hai người ở ghế chủ, hẳn căn bản không rảnh quan tâm, hẳn chỉ một lòng đặt trên người Ca Nhi, những thứ khác hẳn đều không lo.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đã trôi qua thêm một phút đồng hồ, Liên Mặc rốt cuộc chờ không nổi nữa, đang muốn rời khỏi đại sảnh xem Ca Nhi có phải là xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy thanh âm phẫn nộ của Long Ngự Tà vang lên phía sau hẳn.

“Đứng lại!”

“Chuyện gì?” Liên Mặc xoay người, khó hiểu nhìn về phía Long Ngự Tà về mặt không tốt, Hàn Kỳ Hiền ở cạnh hẳn ta cũng là về mặt không có ý tốt cười. Hẳn không vui nói, “đừng chậm trễ giờ lành ta bái đường với Ca Nhi!”

“Hừ!” Long Ngự Tà nghe vậy, nặng nề mà hừ một tiếng, lập tức nói ra, “Muốn cưới Ca Nhi không dễ dàng vậy đâu! Ngươi phải thuận lợi qua ba ải của ta mới được, nếu không ta không đồng ý cùng ngươi cộng hưởng Ca Nhi!”

“Ba ải gì, ngươi nói đi.” Liên Mặc cười nhạt nói ra. Hẳn đã biết rõ Long Ngự Tà chắc chắn sẽ không để hẳn dễ dàng cưới được Ca Nhi, hẳn đã sớm chuẩn bị tốt rồi.

“Ài thứ nhất ngươi phải thề cả đời này chỉ yêu Ca Nhi, chỉ sủng nàng, nàng nói một ngươi không được nói lại bất cứ lời nào, cũng phải nhớ nàng, yêu nàng, không được làm tổn thương nàng, không được nhìn bất kỳ nữ tử nào khác.” Long Ngự Tà nói xong, sau đó mặt đầy khiêu khích nhìn Liên Mặc. Những điều này là do Ca Nhi yêu cầu hẳn phải làm, nhưng có mấy cái là hẳn thêm vào. Bất quá hẳn cố ý nói như vậy, hẳn muốn khiến Liên Mặc khó

xử. Nếu không làm được cái gì, chứng tỏ hần ta yếu Ca Nhi ít hơn mình, cũng nói hần ta là một người không đáng cho Ca Nhi yêu. Nếu làm không tốt, cái gì cũng không cần nói, trực tiếp một cước đá hần ta ra. Muốn cùng mình chia xẻ Ca Nhi, không có cửa đâu. "Thế nào, ta nói những điều này ngươi đều làm được chứ? Nếu làm không được, ngươi không có tư cách cưới Ca Nhi!"

Nghe hần nói thật nhiều, Liên Mặc không nói một chữ chỉ cười nhạt. Một hồi lâu, mới nhẹ nhàng nói: "Ngoại trừ những yêu cầu này, còn gì khác không? Chỉ những điều ngươi nói, ta cảm thấy còn không đủ. Ngươi không cần nghi ngờ, ta còn yêu Ca Nhi hơn so với trong tưởng tượng của ngươi."

Nghe vậy, Long Ngự Tà đang muốn mở miệng, Hàn Kỳ Hiền đột nhiên chen vào nói: "Long Ngự Tà, có phải chỉ cần có thể làm được những điều ngươi nói, thì có tư cách cưới vật nhỏ? Ta cũng có thể làm được toàn bộ, ta đây có phải là..... "

"Phải cái đầu ngươi!" Không đợi hần nói xong, Long Ngự Tà nghiêm mặt đánh gãy hần ta. "Ngươi đừng có nằm mơ! Có thể ngầm đồng ý ngươi suốt ngày đi theo bên người Ca Nhi đã rất tốt rồi, ngươi nên học được thấy đủ! Đừng quên, ở trong lòng Ca Nhi, ngươi chỉ là ca ca hoặc là bạn bè, vĩnh viễn cũng chỉ là ca ca hoặc bạn bè, ngươi không cần nghĩ quá nhiều! Hừ!"

"Ngươi!!" Hàn Kỳ Hiền nghe vậy mạnh mẽ đứng dậy, nặng nề mà vứt cái ly xuống đất. Khí lạnh khiến người nháy mắt bốc lên khắp nơi, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao thẳng tắp bắn về phía Long Ngự Tà.

"Sao, lại muốn đánh ta?" Long Ngự Tà nhướng mày, không đếm xỉa ánh mắt giết người của Hàn Kỳ Hiền, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói, "Xin lỗi, hiện giờ ta không rảnh! Chờ ta xử lý tên này xong, sẽ phụng bồi ngươi!" Dứt lời, lại nhìn về phía Liên Mặc.

"Các ngươi muốn đánh nhau cũng được, chỉ là mời các ngươi đi nơi khác, đại sảnh này là chỗ bái đường của ta và Ca Nhi." Liên Mặc nhíu mày nói ra, chỉ là vừa đề cập đến hai chữ 'bái đường', hai người Long Ngự Tà và Hàn Kỳ Hiền lập tức hóa thù thành bạn, không hẹn mà cùng đem ánh mắt giết người nhắm ngay hần, ánh mắt sắc bén không chút nào tránh né bắn tới trên người hần.

"Không đánh nhau, vậy nói tiếp ải thứ hai đi." Liên Mặc nhíu mày, tư thái ưu nhã nói.

(Ải này là Long Ngự Tà hỏi Liên Mặc ba câu đó, dạng chơi chữ và Liên Mặc đáp đúng hết... Vì không thể dịch ra từ chính xác nên ta ko dám edit bậy, đành tình lược.)

Mặt Long Ngự Tà đen lên hít một hơi, Minh Phong, Minh Vũ, Minh Lôi, Minh Điện cũng buồn bực đi đến, chỉ nghe hần nói một câu, "Minh Phong chuẩn bị ải thứ ba!"

"Dạ, hoàng thượng!" Minh Phong lĩnh mệnh, lập tức lui ra.

Chỉ chốc lát sau, năm mươi nữ tử hình thể giống nhau, mặc áo tân nương giống nhau, đầu đội khăn giống nhau nhanh chóng đi vào đại sảnh, một loạt mười người, phân năm hàng đứng vững.

Liên Mặc vừa thấy trận bài bố này, lập tức hiểu dụng ý của Long Ngự Tà. Tròng mắt màu băng lam xinh đẹp mị hoặc nhìn lướt qua năm mươi nữ tử, lập tức lại ngưng mắt hít hà mùi trong không khí, sau đó như đã sáng tỏ, không hề nhìn về phía những người đó.

"Liên Mặc, cho ngươi thời gian nửa ly trà, tìm ra tân nương nào là Ca Nhi. Cơ hội chỉ có một lần, tìm đúng rồi ngươi lập tức có thể bái đường với Ca Nhi. Nhưng không tìm ra, vẫn là câu kia, lập tức biến ngay, từ nay đừng hòng ngấp nghé đến vợ của ta!"

"Long Ngự Tà, ải của ngươi thật là tà ác, rõ ràng là khó xử Mặc!" Hàn Kỳ Hiền cũng là một bụng vui mừng, lập tức ra vẻ xinh đẹp nhìn về hướng Liên Mặc, muốn nhìn xem hần ta sẽ thông qua ải này như thế nào.

Năm mươi tân nương thân hình và chiều cao như nhau, muốn Liên Mặc đứng ở trước năm mươi người này, trong thời gian nửa ly trà nhỏ tìm ra người nào là vật nhỏ, nói thực thật đúng là không dễ dàng!

Liên Mặc nhìn nhìn Hàn Kỳ Hiền, lại nhìn Long Ngự Tà, nở một nụ cười. Một lát, cười yếu ớt nói: "Bảo năm mươi tân nương kia xuống hết đi, Ca Nhi của ta không có ở đây." Tuy thân thể và chiều cao của bọn họ giống Ca Nhi như đúc, nhưng mùi hương lại hoàn toàn khác biệt. Trên người Ca Nhi có mùi hương mà không bất kỳ nữ tử nào sánh được, hần ngửi một cái đã phân biệt ra được.

"Liên Mặc, ta thực là xem thường ngươi rồi! Từ nay về sau dám đối với Ca Nhi không tốt, ta sẽ đá ngươi ra cửa!" Long Ngự Tà hừ một tiếng, lập tức ra hiệu bảo Minh Vũ đem năm mươi người đó lui xuống.

"Ngươi vĩnh viễn sẽ không có cơ hội này!" Liên Mặc cười nhạt nhìn Long Ngự Tà "Tốt lắm, ba ải của ngươi ta đã thông qua, có thể để cho Ca Nhi ra bái đường với ta rồi chứ."

"Gấp cái gì!" Long Ngự Tà từ từ trở lại ghế chủ của mình, rót cho mình một ly trà, lại từ từ nhấp một ngụm nhỏ, một ngụm nhỏ uống xong, mới ngẩng đầu nhìn Minh Lôi, từng chữ từng chữ nói, "Minh, Lôi, đi, dẫn, Ca, Nhi, ở, bên, trong, ra."

Sau đó, chỉ thấy Minh Lôi dẫn một bóng dáng tuyệt mỹ đi đến.

"Ca Nhi!"

"Vật nhỏ!"

Long Ngự Tà và Hàn Kỳ Hiền vội chạy về phía Tổng Văn Ca. Bất quá hai người họ vẫn chậm một bước.

“Hôm nay là lượt của ta!” Liên Mặc ôm Tổng Văn Ca đội khăn hi vào trong lòng, một tay kéo eo nhỏ của nàng, một tay ngăn Long Ngự Tà và Hàn Kỳ Hiền ở phía trên đi đến. “Hai người các người nên trở về ghế chủ, giờ lành đã đến, ta và Ca Nhi nên bái đường rồi!”

“.....”

Liên Mặc cứ nắm lấy, sau nửa ngày cũng không thấy nhượng bộ.

“Chồng...” Tổng Văn Ca xoay mình nũng nịu lại mềm mại gọi một tiếng làm cho tim Long Ngự Tà đều run rẩy, sắc mặt nặng nề cũng nhu hòa xuống.

“Ca Nhi, nàng làm sao vậy?” Long Ngự Tà nắm tay Ca Nhi, dịu dàng hỏi.

“Chồng, chàng rút cuộc muốn làm khó dễ Mặc tới khi nào? Còn tiếp tục, giờ lành sắp qua rồi, chàng có để cho thiếp và Liên Mặc bái đường hay không?” Tổng Văn Ca có chút chu miệng, rất ủy khuất nói. Nàng biết rõ nàng và Liên Mặc thành thân có người vui có người buồn, nhưng nàng thật sự không thể không có Mặc, nàng thương hắn, ai cũng không thể tách bọn họ ra. Tương tự, nàng cũng yêu Long Ngự Tà, hai người bọn họ ai nàng cũng không muốn mất.

Nàng biết rõ phúc tề nhân không dễ nhận, nhưng nàng chính là đồng thời đã yêu hai người đàn ông, nàng chính là không thể buông ai. Nếu không có một người, nàng sẽ đau lòng bị thương cả đời.

“Chồng, Mặc, thực xin lỗi...” Trầm ngâm một lát, Tổng Văn Ca bỗng nhiên thấp giọng nói xin lỗi, thanh âm hơi có chút nghẹn ngào. Hai người hoàn mỹ như thế, nàng lại không thể cho bọn họ một trái tim hoàn mỹ, ngấm lại cảm giác, cảm thấy mình rất tham lam.

“Ca Nhi, ta yêu nàng!” Liên Mặc càng ôm chặt eo nàng, ngoài đau lòng, chỉ có thể nói như thế.

“Các người bái đường đi. “Than thở một tiếng, Long Ngự Tà gờ tay lên, miễn cưỡng tươi cười. Sau đó kéo Hàn Kỳ Hiền về mặt thối ra mà lại cố gắng tươi cười, đi đến ghế chủ ngồi xuống. Ra hiệu cho Minh Phong, Minh Phong hiểu ý ra hiệu cho lễ quan. Tiếng của lễ quan lập tức vang lên trong đại sảnh.

“Giờ lành đã đến, mời tân nương tân lang bắt đầu bái đường! Một lạy thiên địa vĩnh cửu, hai lạy phúc thọ an khang, ba lạy phu thê hòa thuận con cháu đầy đàn, kết thúc buổi lễ mời vào tân phòng!”

Sau đó Tổng Văn Ca lập tức được bà mai đỡ đi ra đại sảnh.

Tân nương vừa đi, yến hội lại bắt đầu, trong sảnh lần nữa náo nhiệt lên. Bốn người Minh Phong được Long Ngự Tà chỉ thị, lấy các loại có cứ một ly lại một ly kính rượu Liên Mặc.

Hàn Kỳ Hiền cũng ‘không cam lòng rút lại phía sau’, một ánh mắt có chủ ý cũng ném qua, tứ đại hộ pháp của hắn lập tức bê bầu rượu và ly rượu cùng lên trước, gia nhập hàng ngũ của bọn Minh Phong tham gia náo nhiệt.

“Liên Mặc, chúc người lấy được nương tử như ý, ta mời người một ly!”

“Liên Mặc, ta cũng mời người một ly, chúc người và phu nhân hòa hòa mỹ mỹ, bạch đầu giai lão!”

“Liên Mặc, chúc các người sớm sinh quý tử, con cháu cả sảnh đường!”

.....

Một câu lại một câu chúc phúc cứ nối gót tới, tuy người chúc phúc nói thật vui vẻ, cũng căn bản không phải xuất phát từ thật lòng, nhưng Liên Mặc vẫn tươi cười, rất lịch sự rất ưu nhã uống xong những ly rượu kính không có ý tốt của bọn họ.

Hắn biết rõ tám người này bị hai người đàn ông rắp tâm kia cố ý phái tới ác chinh mình, a, muốn chúc mình say? Không có cửa đâu! Hắn là ngàn chén không say!

Rượu qua ba tuần, Liên Mặc cũng giả biểu hiện ra vài phần men say. Buông ly, vừa định lấy lý do say rồi đại sảnh, Hàn Kỳ Hiền bỗng nhiên cười, lên tiếng ngừng lại bước chân của hắn.

“Liên Mặc, người vội cái gì, lễ mừng tân hôn của người ta còn chưa có tặng! Mang lễ vật ra đi!”

“Vâng, giáo chủ!” Thanh Trạch trả lời. Chỉ chốc lát sau, đã thấy hắn cầm một cái hộp gỗ màu xanh đi đến trước mặt Liên Mặc, sau đó mở ra.

Liên Mặc cúi đầu nhìn, đột thấy rõ chiếc mũ ngọc xanh được điêu khắc tinh mỹ trong đó (ý nói Mặc ca bị đội nón xanh), sắc mặt lập tức trở nên có chút khó coi. Một hồi lâu, mới giảm thần sắc giận, cười chế nhạo nói: “Hàn Kỳ Hiền, lễ vật thật đúng là đặc biệt, nổi bật!”

“Ha ha, lễ vật của bốn toạ tất nhiên không giống người thường!” Hàn Kỳ Hiền tươi cười tà mị. Một lát, lại nói tiếp, “Đúng rồi, ngoại trừ bản toạ, Phong thừa tướng, tân thái phó, cùng với Vũ Văn Huyền Băng hoàng đế Hồ Khiếu quốc sáng sớm hôm nay cũng đều phái người theo thứ tự đưa lễ vật đến.”

Nói đến đây, Hàn Kỳ Hiền quay đầu nhìn Long Ngự Tà, không thấy được bóng người của hắn ta, nghĩ một chút là biết, hắn ta đi đâu. Nhíu nháu mày,

ánh mắt định ở trên người Minh Phong, nói: “Minh Phong, ba món lễ vật là chủ tử ngại phụ trách nhận lấy, còn không mau mang lễ vật ra, bản tọa đã sớm rửa mắt chờ đợi!”

“Hàn giáo chủ không cần phải gấp gáp, cái này chúng ta đã sớm chuẩn bị xong.” Minh Phong cười cười, nhẹ gạt đầu với Minh Vũ, Minh Lôi, Minh Điện.

Ba người hiểu ý, đồng loạt đi đến trước mặt Liên Mặc, mở ra lễ vật mà mình đã chuẩn bị sẵn.

Minh Vũ mang đến chính là một bức tranh... (tính lược vì mô tả khó hiểu nhưng ngụ ý là hồng hạnh ra tường).

“Ha ha ha! Vũ Văn Huyền Bằng so với bốn tọa, cũng không kém bao nhiêu!” Hàn Kỳ Hiền xem bức tranh, cười đến mặt cũng co lại. “Ta nói Liên Mặc, từ nay về sau cần phải trông kỹ vật nhỏ một chút! Bốn tọa có một đặc thù háo sắc, rảnh rỗi đến không tưởng, thích nhất là hồng hạnh ra tường!”

“Thật không, nếu Hàn công tử có sở thích này, vậy ngại cứ chờ đi.” Liên Mặc không nóng không vội nói với Hàn Kỳ Hiền, xoay người nhìn về lễ vật mà Minh Lôi và Minh Điện dâng lên. Theo thứ tự là quả của Phong Thanh Dương ‘canh thập toàn đại bổ’ tài liệu và cách điều chế canh bổ, cùng với Tàn Phi Vũ đưa lên roi cọp, roi dề...

‘Phi’ một tiếng, Hàn Kỳ Hiền phì cười lần nữa. Một hồi lâu mới dừng lại, duỗi tay vỗ vai Liên Mặc, an ủi: “Liên Mặc, ta tin chắc ngại có thể làm!” Nói xong, ánh mắt có ý khác nhìn phía dưới của hắn.

Liên Mặc bị ánh mắt của hắn ta xem đến khó chịu, xoay người tránh đi ánh mắt của hắn ta. Hít vài khẩu khí, có chút xấu hổ và tức giận.

“Hàn công tử, các ngại cũng nên biết đủ! Đã không còn sớm, Ca Nhi vẫn chờ ta, không phụng bồi.”

Dứt lời, Liên Mặc không trông nom những người không có ý tốt trong đại sảnh nữa, xoay người bước nhanh khỏi đại sảnh.

“Ngươi đừng đi gấp như vậy, ngại chờ ta một chút!” Hàn Kỳ Hiền vừa nói vừa xoay người đuổi kịp. Tên Long Ngự Tà kia giờ phút này chắc đang ở trong phòng vật nhỏ, Liên Mặc bước vào, nhất định có trò hay để xem, hắn phải đi qua xem nào nhiệt.

Khi hai người tới tân phòng của Tống Văn Ca, chỉ thấy Long Ngự Tà sớm đã giờ khăn trùm đầu của Tống Văn Ca ra, lúc này đang cầm hai ly rượu dụ dỗ nàng uống rượu giao bôi với mình.

“Long Ngự Tà, ngại đang làm gì?” Hàn Kỳ Hiền giống như cười mà không phải cười nhìn hai ly rượu trong tay hắn.

“Ồi, sớm như vậy đã tan cuộc? Rượu giao bôi của ta và Ca Nhi còn chưa uống xong.” Long Ngự Tà buông ly, có chút bất mãn nhìn hai người.

“Long Ngự Tà, đêm nay ta mới là tân lang! Khăn hi của tân nương tử ta sẽ vén, rượu gi-ao bôi càng không cần ngại tới lo!” Liên Mặc thẳng tắp nhìn Long Ngự Tà, hai hàng chân mày cũng tràn đầy phẫn nộ! Hắn có tính tình tốt cũng có giới hạn. Những thứ khác hắn có thể nhịn, nhưng khăn hi của Ca Nhi lại có thể bị người đàn ông khác vén ra sao? Rượu giao bôi của hắn và Ca Nhi có thể để người khác thay thế uống?

“Mặc, đừng giận, ta lại đội khăn lên, cho chàng vén được không?” Tống Văn Ca đứng dậy lôi kéo tay Liên Mặc, dịu dàng nói.

Vốn sau khi bái đường xong, nàng được bà mai đỡ trở về phòng ngồi chờ Liên Mặc. Thật không nghĩ đến, nửa giờ sau, chỉ thấy Long Ngự Tà đầy ngập ghen tuông. Chẳng những vén khăn hi trên đầu nàng, còn muốn uống rượu giao bôi với nàng, khiến nàng uống cũng không phải, không uống cũng không xong.

Mà ghê tởm hơn chính là, Long Ngự Tà còn nói đêm nay muốn ở lại, muốn cùng nàng và Liên Mặc ba người động phòng chung. Không cho hắn ở lại, nàng cũng đừng mong động phòng với Liên Mặc.

“Liên Mặc, có hài lòng với mấy món lễ vật không?” Long Ngự Tà nhìn Tống Văn Ca, đi đến bên giường ngồi xuống.

“Nếu ngại thích, ta không ngại tặng cho ngại!” Mặc nhàn nhạt nói, trên mặt nhìn không ra vui buồn.

“Ha ha, quân tử không tranh sở thích của người, ngại thích thì ta làm sao có thể tranh giành yêu thích của ngại!” Long Ngự Tà nhú mày, ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói lại.

“Chồng, có phải chàng nên...” Tống Văn Ca hạ ‘lệnh đuổi khách’, nhìn nhìn Long Ngự Tà, lại nhìn Hàn Kỳ Hiền, tin chắc dù mình không nói, hai người bọn họ cũng sẽ hiểu được ý của mình.

“Ca Nhi, ta không phải đã nói sao. Đêm nay hoặc là ba người cùng một chỗ, hoặc là ai cũng đừng mong động phòng với nàng! Hừ!” Giờ phút này Long Ngự Tà rất buồn bực, cho nên hậu quả rất nghiêm trọng.

“Chồng, chàng...” Giờ phút này Tống Văn Ca cũng tức giận, hậu quả càng nghiêm trọng, nghiêm trọng đến những lời nói ra tiếp theo không hề suy nghĩ. “Long Ngự Tà, chàng không phải nói chàng sẽ không ăn đám chua của Mặc, sẽ thật tình tiếp nhận huynh ấy sao? Chàng không phải còn nói chỉ cần là người thiếp yêu, chàng đều chấp nhận sao? Nói cái gì sẽ không bá đạo với thiếp, toàn bộ đều là gạt người! Hừ, chàng không cho thiếp hồng hạnh ra tường, thiếp đây càng muốn! Thiếp ngày mai đi thanh lâu nhảy múa, hoặc là ra đường cái nhảy múa! Hơn nữa ngoại trừ cái này, từ nay về sau thiếp ba năm bảy sẽ hồng hạnh ra tường, hai bốn sáu sẽ đi câu dẫn đàn ông! Thiếp muốn cho trên đầu chàng đầy mũ xanh!”

Tổng Văn Ca nói xong một trận ‘lời nói hùng hồn’, đồng thời khiến Hàn Kỳ Hiền và Liên Mặc kinh hãi, nửa ngày cũng không khép miệng lại được.

“Ha ha, thật không!” Long Ngự Tà không giận ngược lại cười, mắt đen thẳm tập nhìn Tổng Văn Ca, sau nửa ngày lạnh lạnh nói, “Ca Nhi nếu quả thật dám làm như thế, vậy sau này chúng ta một ba năm chơi đam mỹ, hai bốn sáu chơi SM, roi da, trói ghế, về phần ngày khác, chúng ta cos-play cùng SM luôn, hơn nữa địa điểm là trên vách núi. Ca Nhi, nằng cảm thấy kế hoạch này như thế nào?”

“A! Ta không muốn!” Tổng Văn Ca nghe xong không khỏi kinh hô một tiếng, thở dài đến sắc mặt đều có chút tái. Trùng mắt Long Ngự Tà, không tiếng động lên án ác liệt cùng tà ác của hắn. Quả nhiên là không có biến thái nhất, chỉ có càng biến thái hơn, kế hoạch biến thái như vậy hắn cũng nghĩ ra!

“Ca Nhi, từ nay về sau còn dám nói lung tung nữa không?” Long Ngự Tà mặt không đổi hỏi.

“Hu, không...” Tổng Văn Ca dù cho có tức giận, nhưng lại không thể không cúi đầu nhỏ. Đẩy lòng chửi một hồi lâu, sau đó tựa vào trong lòng Mặc, cực uy khuất nói, “Mặc, hắn bắt nạt ta, hu...”

“Ca Nhi, có ta ở đây, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào bắt nạt nằng.” Liên Mặc dịu dàng vuốt tóc của nằng, liếc Long Ngự Tà, xoay mặt nhìn về phía Hàn Kỳ Hiền, nói, “Hàn công tử, người giúp ta ném tên Long Ngự Tà bá đạo này ra đi, cảm ơn!” Dứt lời, cười cười.

Hàn Kỳ Hiền lại nhún vai, đẩy lòng thăm mắng Liên Mặc, rất tức giận cái gương mặt khuynh quốc khuynh thành lại tao nhã của hắn ta. Một hồi lâu mới nhưm mẩy kiêu, miễn cưỡng nói ra: “Ta tại sao phải giúp người?”

“Hàn công tử, người có phải đã quên còn nợ ta một việc?” Liên Mặc thấy Hàn Kỳ Hiền mờ mịt, vì vậy cười yếu ớt nhắc nhở, “Hàn công tử, ta nhớ năm năm trước, người nào đó được chữa thương là nhờ ta?”

“À, người nói là chuyện này, bản toạ đã nhớ.” Hàn Kỳ Hiền ra vẻ bình tĩnh hiểu ra, lại lập tức nghiêm mặt nói, “Nhưng, người phải biết, ta mặc dù là người có thù báo thù, nhưng lại không phải loại người có ân biết báo ân! Cho nên, người cũng đừng trông mong ta! Con rồng bá vương này người tự mình thu phục đi!”

“Hiên, sao huynh cũng làm khó Mặc vậy?” Tổng Văn Ca tức dậm dậm chân, thật sự là nhức đầu cực kỳ. Ngẩng đầu nhìn Long Ngự Tà nằm vững như thái sơn trên giường, buồn bực gào to. “Hiên, chồng các người đủ chưa? Các người còn nháo nữa ta sẽ tức giận thật!”

“Được rồi được rồi, vật nhỏ đừng giận, chúng ta đi ngay, không quấy rầy nằng và Liên Mặc động phòng hoa chúc.” Hàn Kỳ Hiền hừ một tiếng, đi đến bên giường, một tay kéo Long Ngự Tà lên. Ánh mắt âm âm, giọng điệu khỗ sở, “Đi thôi, náo cũng náo đủ rồi, thời gian kế tiếp để cho vật nhỏ và Liên Mặc đi.”

“Hiên, cảm ơn huynh!” Tổng Văn Ca hướng về hắn cười cười, lòng có chút ít đau. Không phải không biết Hàn Kỳ Hiền khỗ sở và ưu thương, mà là có ý giả bộ như nhìn không tới. Hắn ở trong lòng nằng chỉ là bạn bè. Hắn muốn, nằng thật sự không cho được, chỉ có thể đối với hắn như là người thân hay tri kỷ tốt.

“Liên Mặc, đêm nay người tiết chế chút cho ta, nếu một Ca Nhi, xem ngày mai ta thu thập người thế nào!”

Bị Hàn Kỳ Hiền kéo tay ném ra, Long Ngự Tà vẫn không quên quay lại trừng mắt Liên Mặc ném ra một câu có tính uy hiếp mười phần.

Trong phòng rốt cục an tĩnh, Tổng Văn Ca trong lúc nhất thời còn có chút bối rối. Bị Liên Mặc ôm vào bên giường, ngẩng đầu nhìn mặt của hắn, nhưng không biết nên nói cái gì.

“Ca Nhi, không cần phải nói, để cho ta cứ như vậy nhìn nằng là được.” Liên Mặc mỉm cười, ánh mắt tràn đầy thâm tình.

“Mặc, ta rốt cục thành tân nương của chàng? Chúng ta rốt cục có thể vĩnh viễn ở cạnh nhau rồi?” Tổng Văn Ca nhìn Liên Mặc tuần tú như tiên, si ngốc nói.

“Đúng vậy, Ca Nhi, đêm nay nằng chính là tân nương của ta, chúng ta từ nay về sau không bao giờ tách ra nữa.” Trên mặt Liên Mặc tràn đầy hạnh phúc.

“Mặc, ta không bao giờ rời khỏi chàng nữa...” Tổng Văn Ca ôm eo của hắn, nước mắt hạnh phúc cũng chảy ra... Từ nay bọn họ sẽ mãi mãi không xa rời nhau...

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 30: Ngoại truyện chi kiếp này sinh tử cùng nhau: Hàn Kỳ Hiền

Sống hai mươi ba năm, ta mới biết được, thì ra tâm động có thể chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt, thì ra yêu một người cũng có thể chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt.

Cho tới bây giờ đều không nghĩ tới vừa thấy đã yêu, loại tình yêu khuynh tâm lại hư ảo không chân thực này mà cũng xảy ra ở trên người ta. Cô gái nhỏ kia, thanh đẹp như ca, như tên gọi của nàng, nàng cứ như vậy không chút nào bố trí phòng vệ xông vào đời sống của ta, khiến cho ta từ nay về sau cam tâm tình nguyện vì nàng trả giá tất cả, sống chết cùng nhau.

Trước khi gặp gỡ nàng, ta chưa bao giờ biết vui vẻ là gì. Từ sau khi mẹ ta qua đời, thế giới của ta đã chỉ có nguy trang và lạnh lùng. Cha của ta Hàn Cảnh Lại, ông ta là người đàn ông ta thống hận nhất cũng chán ghét nhất trên đời này. Ta chưa từng mở miệng gọi ông ta ‘Cha’, chỉ dùng ‘người đàn ông kia’ làm tiếng gọi cho ông ta. Nếu không phải vì mẹ ta có để lại di ngôn, vào một khắc ta có năng lực giết người, ta chắc chắn không chút lựa chọn khiến cho ông ta từ nay biến mất trên đời.

Người đàn ông kia là Tiêu Dao Hầu Long Đằng quốc, thân là con trai của Hầu gia, thân phận như vậy nghe rất hiển hách. Nhưng có ai biết trước mười tuổi, ta ở phủ Hầu gia trôi qua đến cùng là loại thời gian như thế nào?

Người đàn ông kia xa hoa hoang dã, yêu thích nữ sắc, trong phủ cơ thiếp vô số. Mà mẹ ta chỉ là một trong rất đông nữ tử của ông ta, tận tâm tận lực phục thị ông ta chưa tới nửa năm, đã bị ông ta vứt bỏ như rác, sùng niêm vui mới.

Ở trong một dinh thự lãnh khốc lại lợi thế nhà giàu có, thân là cơ thiếp, nếu không cách nào tìm được ân sủng của chủ nhân, cảnh ngộ thế lương như thế nào có thể nghĩ, ngay cả nô bộc cũng không xem cơ thiếp bị văng vẳng về trong mắt, thậm chí còn tùy ý ức hiếp.

Không có người đàn ông kia sủng ái, mẹ ta khắp nơi gặp cơ thiếp khác chen ép và khi nhục, cuối cùng còn bị đuổi vào trong một gian phòng nhỏ rách nát nhất ở tây viện heo lánh nhất Hầu phủ. Một năm sau, ta đã sinh ra ở gian phòng nhỏ bị người ta triệt để quên này.

Có lẽ người đàn ông kia căn bản là không biết còn có đứa con trai này, ông ta có nhiều cơ thiếp vì ông ta sinh con dường cái như vậy, con trai của tất cả nữ tử của ông ta cộng lại, không có 30 cũng tới 20, ông ta làm sao lại chú ý tới ta đây một đứa con trai không thu hút chút nào?

Trong trí nhớ, ngoại trừ mẹ mọi cách yêu thương ta, đem ta nâng ở lòng bàn tay coi như trân bảo ra, tất cả mọi người khác trong phủ Hầu gia không đem ta để vào mắt. Nhất là mấy đứa con trai hoặc gái được cơ thiếp sủng ái sinh ra, mỗi lần trông thấy ta không phải đánh thì là mắng, mắng ta không có giáo dục, mắng ta tiện chủng của kỹ nữ sinh ra, nói sự tồn tại của ta là sỉ nhục của cả phủ Hầu gia, nói ta đây loại người dơ tiện không xứng được sống trên cõi đời này.

Mỗi lần bị bọn họ đánh cho mình đầy thương tích, ta cũng chỉ là quật cường thừa nhận một mình, chưa bao giờ đi phản kháng. Ta biết rõ, nếu ta không có đủ năng lực mạnh mẽ, phản kháng chỉ làm cho chính mình mang đến càng nhiều khi nhục và nỗi khổ da thịt. Ta cũng không sợ khổ không sợ đau nhức, ta chỉ không muốn nhìn thấy chính là đau lòng và nước mắt của mẹ ta.

Mỗi lần ta bị khi dễ trở về, mẹ sẽ đau lòng ôm ta không tiếng động khóc. Bà luôn ở trước mặt ta tự trách, nói đều tại bà chỉ là một nữ tử giới thanh lâu, không có gia thế bối cảnh hiển hách, cho nên mới phải nhanh như vậy mất đi ân sủng của người đàn ông kia, còn liên lụy ta đây bị người vứt bỏ theo bà, mặc người khi dễ. Sau khi khóc xong, mẹ sẽ càng thương ta yêu ta, đối với ta cũng không có chút nào trách cứ hay nghiêm khắc.

Mẹ là một nữ tử dịu dàng như nước lại đầy bụng tài tình, ta kính bà cũng yêu thương bà, càng thêm không cam lòng bất bình cho bà. Nữ tử tốt đẹp như vậy, người đàn ông kia lại không biết quý trọng, chỉ có thể nói rõ ông ta có mắt không trông. Tuy ông ta đối với mẹ vô tình như thế, nhưng mẹ vẫn khẳng định một mực yêu người đàn ông kia. Mẹ luôn đứng gần cửa sổ nhìn về một hướng khác nhưu chân mây thờ dài, có đôi khi ngốc chính là cả ngày, trong đôi con ngươi dịu dàng như nước của bà luôn có nước mắt chảy không hết.

Ta không biết mẹ đang suy nghĩ gì, ta chỉ biết rõ mẹ không vui, cả ngày luôn không vui. Vì để cho trên mặt mẹ có thể tràn ra nhiều nét tươi cười hơn, ta ở trước mặt mẹ biểu hiện ra trăm ngàn lần nhu thuận và hiền chuyện. Mẹ dạy ta đọc sách viết chữ, dạy ta thi từ ca phú, cũng dạy ta cảm kỳ thư họa, mẹ dạy ta tất cả những gì bà biết. Mà ta cũng trút xuống toàn bộ tinh lực chăm chú cố gắng học, dù cho không thích gì đó cũng bắt buộc chính mình phải học, chỉ để khiến mẹ vui.

Trong thời gian ở Hầu phủ tuy đau khổ nghèo hèn, nhưng ta cũng không phàn nàn, bởi vì ta biết rõ, cho dù toàn bộ thế giới đều vứt bỏ ta, mẹ ta cũng sẽ không bỏ ta. Trong mắt ta, bà là người mẹ vĩ đại nhất cũng dịu dàng nhất trên đời này, ta yêu bà, cũng như bà yêu ta. Đúng là phần tình thương của mẹ mà nương dốc hết tất cả này, khiến cho ta cảm thấy ông trời vẫn chiếu cố ta, khiến cho ta cảm thấy cả Hầu phủ còn có âm áp đáng nói. Ta một mực âm thầm thề trong lòng, chờ ta trưởng thành, ta nhất định phải bằng bản lĩnh của mình, cho mẹ trải qua cuộc sống hạnh phúc sung sướng nhất.

Chỉ là, mẹ lại đợi không được ngày ta đem lời thề này biến thành sự thật. Ta còn nhớ rõ, ngày mẹ đi, bầu trời rơi xuống thật lớn thật lớn tuyết, cả gian phòng nhỏ đều bị dày đặc khí lạnh bao quanh, ta lạnh đến tay chân đều sắp cứng. Ta không quan tâm được nhiều như vậy, ta như điên rồi chạy ra khỏi phòng nhỏ, quỳ xin lần lượt cơ thiếp, xin bọn họ thương xót tìm đại phu tới cứu mẹ ta. Tuy nhiên không ai tình nguyện phản ứng lại ta, ngược lại hèn mọn chán ghét đẩy ta ngã trên mặt tuyết.

Không chút nào buông tha từ trên mặt đất bò dậy một lần lại một lần, cuối cùng ta ở trong phòng một cơ thiếp thấy được người đàn ông kia. Đó là lần đầu tiên ta gặp mặt phụ thân của mình, hình tượng bên ngoài của ông ta cũng không phải không chịu nổi như trong tưởng tượng của ta, ngược lại khá tuấn tú phong lưu, chỉ là hai đầu chân mày tràn đầy dâm mỹ và tà khí, xem xét là biết ông ta là loại người kiêu dâm háo sắc yêu mến từng dục.

Ta liều lĩnh xông lên trước quỳ bên cạnh chân ông ta, khóc nói cho ông ta biết mẹ bệnh nặng cỡ nào, xin ông ta lập tức đi tìm đại phu tới cứu mẹ. Nhưng ông ta mắt diếc tai ngơ với lời của ta, giống như ta chỉ là một người xa lạ, chán ghét phát tay ý bảo ta cút ra. Ta không nghe, vẫn liều mạng xin ông ta,

cuối cùng bị ông ta phân phó hai người hầu ném ta ra khỏi tầm mắt của ông ta.

"Mẹ mà đã bệnh đến nghiêm trọng như vậy rồi, chết đi cho sạch sẽ!"

Đây là một câu duy nhất người đàn ông kia nói với ta, lãnh khốc vô tình như vậy, dù ta có chết cũng sẽ không quên. Ta hận ông ta, chưa bao giờ hận đến thế, khiến ta thế sẽ có một ngày muốn tự tay giết người đàn ông kia.

Mẹ cứ như vậy chết đi, vĩnh viễn rời khỏi thế giới này, để lại ta mới vừa vặn sáu tuổi một mình sinh hoạt tại gi-ang phòng nhỏ vắng vẻ lại rách nát này. Không có mẹ, cuộc sống của ta càng đau khổ không chịu nổi, bên cạnh không có một người nào, không có một nô bộc nào chăm sóc, thường thường đối bụng đến phải ngã xuống, chỉ có thể đêm hôm khuya khoắt lén lút chạy vào phòng bếp tìm một ít tàn canh lạnh để đầy bụng. Những thiếu gia, tiểu thư được sủng ái kia càng thêm khi dễ ta, đánh ta mắng ta chính là niềm vui thú nhất của bọn họ, ta vẫn trước sau như một ả nhân, không dám phản kháng, cũng không có bất cứ năng lực gì đi phản kháng. Chỉ là ta âm thầm thế, đợi một ngày ta đủ mạnh, những đái ngộ không thuộc về mình mà ta chịu tại phủ Hầu gia, nhất định sẽ đòi lại gấp bội, tính cả phần của mẹ ta!

Cuộc sống như vậy một mực duy trì liên tục đến năm ta mười tuổi, ta nhất thời tức bụng cứu về một người đàn ông hấp hối gân tay gân chân đã bị cắt đứt, một người đàn ông khiến cho cuộc sống sau này của ta xảy ra thay đổi long trời lở đất.

Ngày hôm sau cứu hãn ta mới biết, thì ra hãn là giáo chủ Thiên Ma giáo - Cuồng Thiên mà trong chốn võ lâm gi-ang hồ khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật. Hãn nói hãn bị tâm phúc chính mình tín nhiệm nhất bán rẻ, chẳng những hạ độc trong rượu của hãn, còn thừa dịp hãn không phòng bị đánh hãn, cho nên hãn mới rơi vào kết cục thảm thê thảm nhếch nhác, mệnh không lâu như hôm nay.

Sau đó trong thời gi-ang hai năm, hãn đem võ công tuyệt học suốt đời của mình không hề giữ lại truyền thụ cho ta, đối với ta có một yêu cầu, đó là giết phản đồ bán đứng hãn thay hãn báo thù. Hãn trước khi chết, lại đem nội lực cả đời của mình truyền hết cho ta, còn gi-ao cho ta hai thứ. Một là Thiên Ma Lệnh - lệnh bài của giáo chủ Thiên Ma giáo, nói cách khác hãn đem chức vị giáo chủ truyền lại cho ta. Một cái khác chính là Huyền Băng kiếm phổ và Thiên Ma bí tịch mà người trong gi-ang hồ nhìn xem ngấp nghé. Hãn nói ta không chỉ có căn cốt kỳ gi-ai (xương cốt kỳ lạ), hơn nữa thiên phú bẩm sinh, tuyệt đỉnh thông minh, quan trọng hơn là ta đủ máu lạnh, đủ vô tình, đủ cứng cỏi. Dùng tư chất của ta, trong ba năm sẽ luyện thành Hàn Băng kiếm pháp cùng Thiên Ma Thần Công, lúc đó ta nhất định sẽ đứng đầu thiên hạ, xưng bá võ lâm. Hơn nữa nhất định có thể trở thành đại ma đầu càng lòng dạ độc ác, tàn nhẫn khác máu hơn hãn, đến lúc đó trên gi-ang hồ chắc chắn sẽ thổi lên một trận gió tanh mưa máu, chết chóc khắp nơi, người người cảm thấy bất an.

Lời hãn nói ta một chữ cũng không để trong lòng, có thể độc bá thiên hạ và xưng bá võ lâm hay không ta cũng không có hứng thú, bởi vì ta căn bản không có dã tâm kia. Ta quả thực đủ lãnh huyết đủ vô tình, từ sau khi mẹ ta chết, thế giới của ta cũng chưa có một chút ôn tình đáng nói, chỉ lạnh lùng cùng nguy trang, còn có ả nhân.

Năm ta mười hai tuổi, Cuồng Thiên cũng chết, trong gian phòng vắng vẻ rách nát này cũng chỉ còn có một mình ta. Trong thời gi-ang kế tiếp, ngoại trừ đêm hôm khuya khoắt đi ra ngoài tìm thức ăn, ta không hề bước ra phòng nhỏ một bước. Ngày qua ngày, đêm qua đêm, ta đều liều mạng tập luyện võ công Cuồng Thiên giáo chủ cho ta, cùng với dốc lòng nghiên cứu Hàn Băng kiếm phổ và Thiên Ma bí tịch. Trong lúc đó, nếu ai dám chạy đến cửa khi dễ ta, ta sẽ làm cho kẻ đó vô thanh vô tức biến mất trên đời này.

Cuộc sống như vậy lại giằng co một năm, khi ta mười ba tuổi, một trận tai nạn hủy diệt phủ xuống cả Long Đằng quốc. Cả quốc gia đều thiếu chút nữa bị diệt, đừng nói chỉ đến một cái phủ Hầu gia. Tổ chim bị phá, thì trứng còn có thể nguyên vẹn hay không?

Còn nhớ rõ ngày đó, năm mười vạn đại quân Tuyết Lân quốc xông vào Đô thành, sau ba ngày ba đêm đốt giết đánh cướp, một mối lửa đem trọn Đô thành hủy hoại chỉ trong chốc lát. Trong phủ Hầu gia chẳng những bị cướp sạch không còn thứ gì, mà toàn bộ vài trăm người trên dưới trong phủ, từng người từng người đều mất mạng dưới đại đao của binh sĩ Tuyết Lân quốc.

Đêm hôm đó, trong phủ Hầu gia liên tiếp có tiếng kêu thảm thiết, rống sợ hãi, tiếng cầu cứu, thanh âm tức giận mắng, liên tục không dứt vang bên tai ta, chủ tử nô bộc bốn phía chạy tán loạn, kinh hoàng sợ hãi mà muốn tìm kiếm đường sống, lại không có cửa sống.

Một màn máu rửa cướp sạch và giết hại ở trước mặt ta trình diễn, ta lại từ đầu đến cuối chưa đựng chiêm chốc tàn khốc cười lạnh, nấp trong chỗ tối, lạnh lùng quan sát tất cả khung cảnh xảy ra trước mắt, đáy lòng dâng lên tràn đầy hưng phấn và khoái cảm.

Còn người đàn ông kia, khi phụng mệnh lãnh binh thủ vệ Hoàng Thành Long Đằng, chết trong tay chủ tướng đại quân Tuyết Lân quốc.

Biết được tin tức này, ta càng cao hứng quả muốn ngửa mặt lên trời cười to.

Bọn họ, toàn bộ đều chết.

Màn đêm buông xuống, ta lập tức rời khỏi thủ đô gần như chỉ còn một đồng phế tích đến tông đàn của Thiên Ma giáo ở Phụng thành. Dựa vào Thiên Ma Lệnh, Hàn Băng kiếm phổ và Thiên Ma bí tịch, rất nhanh ta đã tiếp quản cả ma giáo.

Sau này trong thời gi-ang năm năm, thiên Ma giáo do ta tiếp quản càng mạnh mẽ khiến người khác sợ hãi. Cả gi-ang hồ đều dùng Thiên Ma giáo ta vì tôn, chưa có người nào tiến đến khiêu khích, trừ phi không muốn sống.

Năm mười tám tuổi, ta đến Hồ Khiếu quốc, chỉ vì hoàn thành một nguyện vọng mà mẹ dặn ta trước khi chết. Nếu mẹ không nói, ta nghĩ ta vĩnh viễn cũng sẽ không biết rõ trên đời này ta còn có một ca ca hơn ta hai tuổi, cùng mẹ khác cha - Vũ Văn Huyền Băng.

Thì ra mẹ cũng không phải người Long Đằng quốc, mà là người Hồ Khiếu quốc, còn là một phi tử bị hoàng đế Hồ Khiếu quốc nhốt vào lãnh cung vút

bỏ. Mẹ nói bà vốn là đệ nhất hoa khôi ở kinh đô Hồ Khiếu quốc, ở lần thứ nhất gặp phải thiếu niên quan to hừ hống nào đó đùa giỡn thì vừa vặn gặp được Hàn Cảnh Lại lúc ấy dạo chơi đến Hồ Khiếu quốc, chuyện anh hùng cứu mỹ nhân luôn đặc biệt dễ dàng cảm động mỹ nhân. Mẹ cũng không ngoại lệ, từ đó về sau thì khẳng khái một mực yêu người đàn ông kia. Mà người đàn ông kia đối với mẹ cũng là hết sức hoa ngôn xảo ngữ (lời ngon tiếng ngọt), sau khi chiếm được mẹ lập tức trở về Long Đằng quốc, chỉ nói rất nhanh sẽ phái người đến thay mẹ chuộc thân đưa mẹ trở về.

Chỉ là nửa năm đã qua, mẹ như trước không đợi được người đàn ông kia phái người đến chuộc bà. Ngược lại bị hoàng đế Hồ Khiếu quốc nhìn trúng, chưa được vài ngày đã bị Hồ Khiếu đế cưỡng chế bắt vào hoàng cung, sủng hạnh xong còn được phong phi.

Đáng tiếc từ xưa để vương mộng nhất là vận may, huống chi mẹ căn bản không thích Hồ Khiếu đế, chẳng những lời nói lạnh nhạt đối với ông ta, còn khắp nơi phản kháng ông ta, thậm chí nhiều lần khinh thường đối với sủng hạnh của ông ta. Như thế, không đến hai năm thời gian, Hồ Khiếu đế cũng chán ghét mẹ, một thánh chỉ đưa mẹ nhốt vào lãnh cung. Còn tiểu hoàng tử năm ấy mới một tuổi mẹ trong tất cả oán hận và bất đắc dĩ sinh ra, thì bị Hồ Khiếu đế cho làm con thừa tự cho phi tần khác dạy dỗ. Mẹ sau này làm thế nào chạy thoát khỏi lãnh cung, lại như thế nào chạy đến Long Đằng quốc làm thiếp của Hàn Cảnh Lại, cái này bà cũng không nói với ta. Mẹ chỉ là lúc trước khi chết nói cho ta biết, bà còn một đứa con trai, hần là Cửu hoàng tử Vũ Văn Huyền Băng của Hồ Khiếu quốc, cũng là ca ca cùng mẹ khác cha với ta. Mẹ nói bà thẹn với hần, sinh mà không nuôi, chưa bao giờ cho hần một chút tình thương của mẹ. Mẹ nói bà kỳ thật rất muốn trước khi chết gặp lại Vũ Văn Huyền Băng một lần, dù không có tư cách và cơ hội nhìn thấy hần. Mẹ biết rõ tranh đấu giữa hoàng tử trong cung đình không thua gì trên chiến trường, cho nên muốn ta đồng ý với bà, nếu sau này có năng lực, nhất định phải thật tốt giúp đỡ Vũ Văn Huyền Băng.

Tuy cùng Vũ Văn Huyền Băng không có bất kỳ gặp mặt, cũng không có bất cứ cảm tình nào, nhưng chỉ cần mẹ muốn ta làm, ta đều đem hết toàn lực đi hoàn thành.

Ta cũng không cho hần biết ta với Vũ Văn Huyền Băng là anh em cùng mẹ khác cha, biết rõ trên giang hồ hần thành lập một tổ chức sát thủ thuộc về mình.

Sau Diên Chí môn, ta lợi dụng thân phận đệ nhất sát thủ ‘Tuyệt sát’ gia nhập, đã tìm được một chút niềm vui thú cho cuộc sống nhàm chán, cũng xem như trợ giúp Vũ Văn Huyền Băng.

Biết rõ hần có tình tranh đế vị, vì vậy ta cũng giúp hần ám sát thái tử Vũ Văn Huyền Dật lúc đó, sau còn giúp hần tẩy trừ tất cả chướng ngại, trợ hần thuận lợi leo lên ngôi vị thái tử.

Thời gian cứ như vậy một ngày lại một ngày trôi qua, buông bỏ thân phận đệ nhất sát thủ cùng Thiên Ma Giáo Chủ, ta không biết ý nghĩa cuộc sống của ta rốt cuộc là gì. Ta chỉ sống như vậy, mặc dù chán đến chết, mặc dù tìm không thấy lý tưởng và mục tiêu phấn đấu của mình.

Trong thời gian mười năm, Long Đằng quốc dưới phong cách của tướng phụ Phong Thanh Dương và hoàng đế mới Long Ngự Tà thống trị, thực lực của một nước từ từ trở nên mạnh mẽ. Sau khi biết ta là con trai duy nhất còn sống của Hàn Cảnh Lại, Long Ngự Tà để cho ta thừa kế vị trí Tiêu Dao Hầu của người đàn ông kia, hơn nữa ban thưởng một tòa phủ Hầu gia đã được xây lại. Mà người đàn ông kia, mười năm trước cũng vì bảo vệ Hoàng thành mà vị quốc vong thân, sau khi chết được truy phong làm Hộ quốc công.

Vì vậy ta lại thêm trên người một thân phận, Tiêu Dao Tiểu Hầu gia Long Đằng quốc. Nhưng ta chán ghét thân phận này, vì vậy với thân phận là thừa kế của người đàn ông kia, ta chỉ muốn vứt bỏ, nhưng về sau lại vui vẻ tiếp nhận.

Người đàn ông kia trong mắt ta tuy không đáng một xu, nhưng thanh danh bên ngoài của ông ta thực sự không coi là kém. Vì muốn phá hư thanh danh của ông ta, để sau khi ông ta chết cũng bị người đời chỉ trích, ta lập tức ý vào thân phận Tiểu Hầu gia suốt ngày tiêu hoa ghẹo nguyệt, ra vào nơi thanh lâu, đem hình tượng một người phong lưu quá lời, không học vấn, không nghề nghiệp, ăn chơi trác táng, diễn dịch đến mức tận cùng. Mỗi khi người khác nhủu mảy khiến trách ta, ta không chút nào chú ý cười to, còn có thể lòng tràn đầy tự hào lại kiêu ngạo mà nói: những điều này là do cha ta dạy, cha ta còn nói, đàn ông không đến kỹ viện tìm nữ tử thì không phải đàn ông tốt, đại trượng phu nên không học vấn, không nghề nghiệp, suốt ngày ngâm mình trong thanh lâu trái ôm phải ấp nữ tử uống rượu hoa.

Có ta mặt trái tuyên truyền như vậy, về sau chỉ cần vừa nhắc tới tên người đàn ông kia, người khác sẽ rò rỉ ra tất cả ánh mắt phi nhõ hèn mọn, nói cái gì trên bất chính, dưới tất loạn. Mà ta, muốn nhìn đến đúng là kết quả như vậy.

Thời gian tiêu hoa ghẹo nguyệt, ra vào kỹ viện tuy nhàm chán, nhưng ta lại làm không biết mệt.

Thẳng đến năm ta hai mươi ba tuổi, trong cung cử hành tiệc Trung thu, ta thấy được nàng, cô gái nhỏ gọi Nguyệt Văn Ca kia. Chỉ là một cái nháy mắt, nàng đã tiến vào cuộc đời ta, cho dù đến vạn năm, cũng không thể dứt ra được.

Hết trọn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Hoàng Dụ Lãnh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.